ARISTOPHANIS

RANAE

EX RECENSIONE

GUILIELMI DINDORFII.

LIPSIAE
LIBRARIA WEIDMANNIA
G. REIMER.

MDCCCXXIV.

PRAEFATIO.

Librorum indicem hunc habeto.

Ravennas.

Vaticanus Kusteri.

Baroccianus 127. antiquus membranaceus. Contulit Ricardus Bentleius, post Bentleium Porsonus. Desinit v. 1355. ξυναρπάσασα.

A Parisinus 2712.

B —— 2717.

C —— post impressum Catalogum in bibliothecam regiam illatus.

D ipsius liber Brunckii, cuius post obitum ad Ricardum Heberum, Anglum, pervenisse narratur. Desinit v. 1389.

E Parisinus 2820.

F Cantabrigiensis 1 Dobraei.

G —— —— 2 ——

H Harleianus 6 ——

L Lectiones libri MS. adscriptae margini exemplaris Caniniani in bibliotheca Leidensi asservati. Inspexit Dobraeus.

M Harleianus 5664. Fluxit ex Barocciano 127. Quo factum ut in extrema tantum fabulae parte, qua caret Baroccianus, inspiceretur ab Dobraeo.

Libri Florentini octo, quorum aliquoties mentionem feci. De his propediem alio loco agetur.

Victorianus apud Thierschium in Actis Monacensibus vol. I. fasc. III.

Monacensis.

Elbingensis.

Borgianus.

Liber Poggianus, Thierschii mei nuper ex Italia reducis donum. Complectitur quattuor primarum fabularum editionem Aldinam. Fuit olim Francisci Poggii, postea Petri Victorii, qui marginibus Pluti, Nubium atque Ranarum lectiones tum ex libris tum ex coniectura ductas et scholia ab novitio profecta magistro adscripsit. Ita quum Victorianus potius dicendus esset, Poggianum nuncupare malui, ut ab altero Victorii libro qui in regiam Bavarorum bibliothecam delatus est discernerem.

His ego libris criticorumque coniecturis ita sum usus ut tantum ab unoquoque sumerem quantum conduceret, praetermitterem quarum inutilis cognitio rerum esset. Scribebam Lipsiae.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

A

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Μαθὼν παρ' Ἡρακλέους Διόνυσος τὴν ὁδὸν
πρὸς τοὺς κατοιχομένους πορεύεται, λαβὼν
τὸ δέρμα καὶ τὸ σκύταλον ἀνάγειν θέλων
Εὐριπίδην. λίμνην τε διέβαινεν κάτω.
καὶ τῶν βατράχων ἀνέκραγεν εὔφημος χορός.
ἔπειτα μυστῶν ἐκδοχή. Πλούτων δ' ἰδὼν
ὡς Ἡρακλεῖ προσέκρουσε διὰ τὸν Κέρβερον.
ὡς δ' ἀνεφάνη, τίθεται τραγῳδίας ἀγὼν,
καὶ δὴ στεφανοῦταί γ' Αἰσχύλος. τοῦτον δ' ἄγει
Διόνυσος ἐς φῶς, οὐ μὰ Δία γ' Εὐριπίδην.

ΑΛΛΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Διόνυσός ἐστι μετὰ θεράποντος Ξανθίου κατὰ Εὐριπίδου πόθον εἰς Ἅιδου κατιών· ἔχει δὲ λεοντῆν καὶ ῥόπαλον, πρὸς τὸ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἔκπληξιν παρασχεῖν. ἐλθὼν δὲ ὡς τὸν Ἡρακλέα πρότερον, ἵνα ἐξετάσῃ τὰ κατὰ τὰς ὁδούς, δι' ὧν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὸν Κέρβερον ᾤχετο, καὶ ὀλίγα ἄλλα περὶ τῶν τραγικῶν τούτῳ διαλεχθεὶς ὁρμᾶται πρὸς τὸ προκείμενον. ἐπεὶ δὲ πρὸς τῇ Ἀχερουσίᾳ λίμνῃ γίνεται, ὁ μὲν Ξανθίας, διὰ τὸ μὴ συννεναυμαχηκέναι τὴν περὶ Ἀργινούσας ναυμαχίαν, ὑπὸ τοῦ Χάρωνος οὐκ ἀναληφθεὶς πεζῇ τὴν λίμνην κύκλῳ πορεύεται. ὁ δὲ Διόνυσος δύο ὀβολῶν περαιοῦται, προσπαίζων ἅμα τοῖς κατὰ τὸν πόρον ᾄδουσι βατράχοις καὶ γελωτοποιῶν. μετὰ ταῦτα ἐν Ἅιδου τῶν πραγμάτων ἤδη χειριζομένων οἵ τε μύσται χορεύοντες ἐν τῷ προφανεῖ καὶ τὸν Ἴακχον ᾄδοντες ἐν χοροῦ σχήματι καθορῶνται, ὅ τε Διόνυσος μετὰ τοῦ θεράποντος εἰς ταὐτὸν ἔρχεται τούτοις. τῶν δὲ προηδικημένων ὑπὸ Ἡρακλέους προσπλεκομένων τῷ Διονύσῳ, διὰ τῆς ἐκ τῆς σκευῆς ἀγνοίας, μέχρι μέν τινος οὐκ ἀγελοίως χειμάζονται, εἶτα μέντοι γε πρὸς τὸν Πλούτωνα καὶ τὴν Περσέφατταν παραχθέντες ἀλεωρῆς τυγχάνουσιν. ἐν δὲ τούτῳ ὁ μὲν τῶν μυστῶν χορὸς περὶ τοῦ τὴν πολιτείαν ἐξισῶσαι καὶ τοὺς ἀτίμους ἐντίμους ποιῆσαι χἀτέρων τινῶν πρὸς τὴν Ἀθηναίων πόλιν διαλέγεται. τὰ δὲ λοιπὰ τοῦ δράματος μονόκωλον, ἄλλως δὲ τερπνὴν καὶ φιλόλογον λαμβάνει σύστασιν. παρεισάγεται γὰρ Εὐριπίδης Αἰσχύλῳ περὶ τῆς τραγικῆς διαφερόμενος, τὸ μὲν ἔμπροσθεν Αἰσχύλου παρὰ τῷ Ἅιδῃ βραβεῖον ἔχοντος καὶ τοῦ τραγῳδικοῦ θρόνου, τότε δὲ Εὐριπίδου τῆς τιμῆς ἀντιποιησαμένου. συστήσαντος δὲ τοῦ Πλούτωνος αὐτοῖς τὸν Διόνυσον διακούειν ἑκάτερος αὐτῶν λόγους πολλοὺς καὶ ποικίλους ποιεῖται, καὶ τέλος πάντα ἔλεγχον καὶ πᾶσαν

βάσανον οὐκ ἀπιθάνως ἑκατέρου κατὰ τῆς θατέρου ποιήσεως προςαγαγόντος, κρίνας παρὰ προςδοκίαν ὁ Διόνυσος Αἰσχύλον νικᾶν, ἔχων αὐτὸν ὡς τοὺς ζῶντας ἀνέρχεται. οὐ δεδήλωται μὲν, ὅπου ἐστὶν ἡ σκηνή· εὐλογώτατον δ' ἐν Θήβαις· καὶ γὰρ ὁ Διόνυσος ἐκεῖθεν καὶ πρὸς τὸν Ἡρακλέα ἀφικνεῖται Θηβαῖον ὄντα.

Τὸ δὲ δρᾶμα τῶν εὖ πάνυ καὶ φιλοπόνως πεποιημένων. ἐδιδάχθη ἐπὶ Καλλίου τοῦ μετὰ Ἀντιγένη *) διὰ Φιλωνίδου εἰς Λήναια. πρῶτος ἦν· δεύτερος Φρύνιχος Μούσαις· **) Πλάτων τρίτος Κλεοφῶντι. οὕτω δὲ ἐθαυμάσθη τὸ δρᾶμα διὰ τὴν ἐν αὐτῷ παράβασιν, ὥςτε καὶ ἀνεδιδάχθη, ὥς φησι Δικαίαρχος.

---

*) Olymp. XCIII. 3.

**) Legebatur, ἐδιδάχθη ἐπὶ Καλλίου ἄρχοντος τοῦ μετὰ Ἀντιγένη, ἐπὶ Ληναίῳ. Φιλωνίδης ἐπεγράφη καὶ ἐνίκα. Φρύνιχος δεύτερος Μούσαις. Correxi ex Ravennate. De Phrynichi Musis vide argumentum Sophoclis Oedipi Colonei quod ab Elmsleio tertio loco positum est.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.
ΔΙΟΝΥΣΟΣ.
ΗΡΑΚΛΗΣ.
ΝΕΚΡΟΣ.
ΧΑΡΩΝ.
ΠΑΡΑΧΟΡΗΓΗΜΑ ΒΑΤΡΑΧΩΝ *).
ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ.
ΑΙΑΚΟΣ.
ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ.
ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑΙ ΔΥΟ.
ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.
ΑΙΣΧΥΛΟΣ.
ΠΛΟΥΤΩΝ.

---

*) Legebatur *ΧΟΡΟΣ ΒΑΤΡΑΧΩΝ*. Liber Ravennas παραχορήματα βατράχων. Schol. ad v. 211. ταῦτα δὲ καλεῖται παρηγορήματα (recte Bisetus παραχορηγήματα ex Polluce IV, 110.), ἐπειδὴ οὐχ ὁρῶνται ἐν τῷ θεάτρῳ οἱ βάτραχοι, οὐδὲ ὁ χορὸς, ἀλλ' ἔσωθεν μιμοῦνται τοὺς βατράχους. Alio modo in scholiis ad Pacem 113. peccatum, ubi παραχωρήματα scriptum.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

ΞΑΝΘΙΑΣ. ΔΙΟΝΥΣΟΣ. ΗΡΑΚΛΗΣ.
ΝΕΚΡΟΣ. ΧΑΡΩΝ. ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Εἴπω τι τῶν εἰωθότων, ὦ δέσποτα,
ἐφ' οἷς ἀεὶ γελῶσιν οἱ θεώμενοι;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

νὴ τὸν Δί', ὅ τι βούλει γε, πλὴν πιέζομαι·
τοῦτο δὲ φύλαξαι· πάνυ γάρ ἐστ' ἤδη χολή.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

μηδ' ἕτερον ἀστεῖόν τι;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

πλήν γ' ὡς θλίβομαι.

VARIETAS LECTIONIS.

V. 3. νὴ Δί' ὅτι βούλει γε scholiastes.

V. 4. σχολή A, a prima manu C, Suidas v. πάνυ. χολή ceteri libri cum Phrynicho in Bekkeri Anecdotis vol. I. p. 73, 1.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τί δαί; τὸ πάνυ γέλοιον εἴπω;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

νὴ Δία,
θαῤῥῶν γ᾽· ἐκεῖνο μόνον ὅπως μὴ 'ρεῖς.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τὸ τί;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μεταβαλλόμενος τἀνάφορον ὅτι χεζητιᾷς.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

μηδ᾽ ὅτι τοσοῦτον ἄχθος ἐπ᾽ ἐμαυτῷ φέρων,
εἰ μὴ καθαιρήσει τις, ἀποπαρδήσομαι;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μὴ δῆθ᾽, ἱκετεύω, πλήν γ᾽ ὅταν μέλλω 'ξεμεῖν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τί δῆτ᾽ ἔδει με ταῦτα τὰ σκεύη φέρειν,
εἴπερ ποιήσω μηδὲν ὧνπερ Φρύνιχος
εἴωθε ποιεῖν καὶ Λύκις κἀμειψίας;
[σκεύη φέρουσ᾽ ἑκάστοτ᾽ ἐν κωμῳδίᾳ.]

V. 7. θαῤῥῶν γε· μόνον ἐκεῖν᾽ ὅπως A C, Brunckius. Ita etiam codex Florentinus b. θαῤῥῶν γε· μόνον δ᾽ ἐκεῖν᾽ ὅπως D, Baroccianus.

V. 8. Affert hunc versum Pollux X, 17. et ἀνάφορον VII, 175.

V. 9. μήθ᾽ A B C, Baroccianus, Borgianus, Brunckius.

V. 10. εἰ μὴ καθαιρήσει τις τἀνάφορον grammaticus Etymologico Gudiano adiectus p. 689, 16.

V. 11. ὅτε μέλλω ἐξεμεῖν Suidas v. ἐξεμεῖν: ex quo Bentleius fecit ὅτε μέλλω 'γὼ 'ξεμεῖν. Idem grammaticus v. μέλλω, πλὴν ὅταν μέλλω γ᾽ ἐξεμεῖν.

V. 13. Initium versus commemorat Hephaestio p. 8. ed. Gaisf.

Versum 15., quem non scriptum ab Aristophane puto, seclusi, servata ea scriptura quae est in libro Ravennate editio-

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μή νυν ποιήσῃς· ὡς ἐγὼ θεώμενος,
ὅταν τι τούτων τῶν σοφισμάτων ἴδω,
πλεῖν ἢ 'νιαυτῷ πρεσβύτερος ἀπέρχομαι.

---

nibusque ante Brunckium omnibus, qui σκευηφοροῦσ', pro dativo acceptum, primus edidit. σκευοφοροῦσ' Suidas v. Λύκις, cuius verba operae pretium est integra apponi ex editione Mediolanensi: Λύκις. λέγεται καὶ λύκος. κωμωδεῖται ὡς ψυχρὸς ποιητής. ἀριστοφάνης. τί δῆτ' ἔδει με ταῦτα τὰ σκεύη φέρειν, εἴ περ ποιήσω μηδὲν ὥνπερ φρύνιχος εἴωθε ποιεῖν. καὶ λύκις κάμειψίας. οὗτοι οὖν οἱ τρεῖς κωμικοὶ ὑπόψυχροι. ὁ δὲ φρύνιχος ἐν ταῖς κωμωδίαις παρ' ἕκαστα ἐφορτικεύετο. κωμωδεῖται δὲ καὶ ὡς ξένος ἐπὶ φαυλότητι ποιημάτων. καὶ ὡς ἀλλότρια λέγων. καὶ ὡς κακόμετρα. ἐγένοντο δὲ καὶ ἄλλοι τρεῖς φρύνιχοι. σκευοφοροῦσ' ἑκάστοτ' ἐν κωμωδίᾳ. Quae postrema, σκευοφοροῦσ' ἑκ. ἐν κωμ. in superiorem locum per fraudem transtulit Kusterus. Scholiastes in editione Aldina, Λύκις. κωμωδίας ποιητής. ὡς ψυχρὸς κωμωδεῖται. λέγει δὲ αὐτὸν καὶ λύκον. οὗ οὐδὲν φέρεται. ὁ δὲ νοῦς, εἴπερ ποιήσω μηδὲν ὧν οὗτοι εἰώθασι ποιεῖν τοῖς σκευοφοροῦσιν. ἵνα τὸ φέρουσι σημαίνῃ πτῶσιν δοτικήν. ἡ δὲ γραφὴ τριχῶς. ἢ γράφεται σκευηφοροῦσιν. ἢ σκεύη φέρουσιν, ἢ σκευοφοροῦσιν. ἀντὶ τοῦ σκευοφόρους ἄνδρας ποιοῦσιν. ἔστι δὲ βεβιασμένος ὁ λόγος. εἴπερ ποιήσω μηδέν. ὧν οὗτοι ποιοῦσι σκευηφοροῦντας, εἰσάγοντες, μετὰ πολλῶν. λείπει οὖν τὸ, ὧν εἰώθασιν οὗτοι ποιεῖν τοῖς σκευοφόροις. Superest ut codicum lectiones commemorem. σκευοφοροῦσ' A. Eadem librorum E et Barocciani scriptura est, superscripto gl. τοῖς. Margo editionis Ang. Caninii in bibliotheca Leidensi, γρ. καὶ, σκευοφοροῦσ'. τοῖς σκευοφοροῦσ' F. οἳ σκεύη φέρουσ' B. οἵ τινες σκευηφοροῦσ' D. οἵ τινες σκεύη φοροῦσ' Monacensis. οἱ σκευηφοροῦσ' codex Florentinus b, οἱ ab alia manu addito. οἳ σκευοφοροῦσ' G. Ita etiam liber Poggianus, praefixis duobus punctis (:), libri scripti, ut arbitramur, indicibus. De codice C quum nihil monuerit Brunckius, videtur in eo σκεύη φέρουσ' reperisse. Grammaticorum coniecturis duas addam liberaliter, ne quid intentatum relinquatur, σκευηφόρους et τοὺς σκευοφόρους, vel eadem dativo casu.

V. 16. Scribebatur μὴ νῦν.

V. 17, 18. Suidas v. πλεῖν.

V. 18, πλὴν ἢ 'νιαυτοῦ Ravennas. Phrynichus in Bekkeri

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ὢ τριςκακοδαίμων ἄῤ ὁ τράχηλος οὑτοσὶ,
ὅτι θλίβεται μὲν, τὸ δὲ γέλοιον οὐκ ἐρεῖ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

εἶτ᾽ οὐχ ὕβρις ταῦτ᾽ ἐστὶ καὶ πολλὴ τρυφὴ,
ὅτ᾽ ἐγὼ μὲν ὢν Διόνυσος, υἱὸς Σταμνίου,
αὐτὸς βαδίζω καὶ πονῶ, τοῦτον δ᾽ ὀχῶ,
ἵνα μὴ ταλαιπωροῖτο μηδ᾽ ἄχθος φέροι;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὐ γὰρ φέρω ᾽γώ;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

πῶς φέρεις γὰρ, ὅς γ᾽ ὀχεῖ;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

φέρων γε ταυτί.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τίνα τρόπον;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

βαρέως πάνυ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὔκουν τὸ βάρος τοῦθ᾽, ὃ σὺ φέρεις, οὖνος φέρει;

Anecdotis I. p. 58, 23. πλέον ἢ ἐνιαυτῷ πρεσβύτερος ὑπὸ τῆς ἀηδίας γίνομαι: ἀστεῖον. τὸ γὰρ ὑπὸ τῆς ἀηδίας οὕτω διατίθεσθαι, ὡς καὶ τῶν ἐτῶν ὑφαιρεῖσθαι, οὐδὲν ἀλλ᾽ ἢ αὔξησίς ἐστιν.

V. 19. ὢ F. Scribebatur ὦ. — κακοδαῖμον Flor. b.

V. 21—24. Suidas v. ὄχημα.

V. 24. Optativi vim, quem in subiunctivum mutari voluerat Brunckius, declaravit Reisigius ad Sophocl. Oedip. Col. p. 169.

V. 26. φέρω γε G.

V. 27. ὄνος Ravennas. οὖνος Eustathius ad Homerum p. 488, 10.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὐ δῆθ' ὅ γ' ἔχω 'γὼ καὶ φέρω, μὰ τὸν Δί' οὔ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

πῶς γὰρ φέρεις, ὅς γ' αὐτὸς ὑφ' ἑτέρου φέρει;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὐκ οἶδ'· ὁ δ' ὦμος οὑτοσὶ πιέζεται.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

σὺ δ' οὖν ἐπειδὴ τὸν ὄνον οὐ φῄς σ' ὠφελεῖν,
ἐν τῷ μέρει σὺ τὸν ὄνον ἀράμενος φέρε.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οἴμοι κακοδαίμων· τί γὰρ ἐγὼ οὐκ ἐναυμάχουν;
ἦ τἄν σε κωκύειν ἂν ἐκέλευον μακρά.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

κατάβα, πανοῦργε. καὶ γὰρ ἐγγὺς τῆς θύρας
ἤδη βαδίζων εἰμὶ τῆσδ', οἷ πρῶτά με
ἔδει τραπέσθαι. παιδίον, παῖ, ἠμί, παῖ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν; ὡς κενταυρικῶς
ἐνήλαθ' ὅστις· εἰπέ μοι, τουτὶ τί ἦν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὁ παῖς.

V. 29. ὅτ' αὐτὸς L. — φέρῃ codex Florentinus b.

V. 31. γ' οὖν pro δ' οὖν liber Poggianus. σὺ δ' οὖν codex Florentinus b. — φῇς ὠφελεῖν F et Florentinus b, et cum gl. σε Baroccianus.

V. 33. Suidas v. οἴμοι. — ἐγώ γ' οὐκ codex Florentinus b.

V. 35. κατάβα πανοῦργε grammaticus in Aldi Hortis Adon. fol. 185. b.

V. 36. εἰμὶ τῆσδ' οὐ liber Poggianus et codex Florentinus b.

V. 39. ἐλήλαθ' codex Florentinus b, ν ab alia manu.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τί ἔστιν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὐκ ἐνεθυμήθης;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τὸ τί;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὡς σφόδρα μ' ἔδεισε.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

νὴ Δία, μὴ μαίνοιό γε.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὔ τοι μὰ τὴν Δήμητρα δύναμαι μὴ γελᾶν·
καί τοι δάκνω γ' ἐμαυτόν· ἀλλ' ὅμως γελῶ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὦ δαιμόνιε, πρόσελθε· δέομαι γάρ τί σου.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀλλ' οὐχ οἷός τ' εἶμ' ἀποσοβῆσαι τὸν γέλων,
ὁρῶν λεοντῆν ἐπὶ κροκωτῷ κειμένην.
τίς ὁ νοῦς; τί κόθορνος καὶ ῥόπαλον ξυνηλθέτην;
ποῖ γῆς ἀπεδήμεις;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐπεβάτευον Κλεισθένει.

V. 41. μὰ δία E, F cum gl. οὐ, H, Barroccianus.

V. 45. ἀποσοβεῖν Suidas v. κροκωτόν. ἀποσοβῆσαι v. οὐχ οἷός τ'.

V. 47. Vitiose scriptus exstat in vita Isocratis apud Orellium in Opusc. moral. vol. II. p. 4. — τίς ὁ codex Florentinus b, cum puncto sub ς, quo notatur ς delendum esse.

V. 48. Κλεισθένη Florentinus b.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

κἀναυμάχησας;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

καὶ κατεδύσαμέν γε ναῦς
τῶν πολεμίων ἢ δώδεκ' ἢ τρισκαίδεκα.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

σφώ;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

νὴ τὸν Ἀπόλλω.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

κᾆτ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

καὶ δῆτ' ἐπὶ τῆς νεὼς ἀναγιγνώσκοντί μοι
τὴν Ἀνδρομέδαν πρὸς ἐμαυτὸν ἐξαίφνης πόθος
τὴν καρδίαν ἐπάταξε πῶς οἴει σφόδρα;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

πόθος; πόσος τις;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μικρὸς, ἡλίκος Μόλων.

V. 50. Suidas v. ἐξηγρόμην et κᾆτ' ἔγωγε.

V. 51. Verba κᾆτ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην Herculi tribuunt Suidas v. κᾆτ' ἔγωγε, C D E F G, Baroccianus, Poggianus. Xanthiae A B, Ravennas, Vaticanus. Totus versus Herculis est in edd. ante Kusterum.

V. 53. ἐξαίφνης πρὸς ἐμαυτὸν πόθος Borgianus et Florentinus b.

V. 54. ἐπάταξεν Flor. b.

V. 55. σμικρὸς Brunckius et codex Monacensis. μακρὸς cum α gl. μέγας liber Poggianus, Elbingensis et G (μηκρὸς Baroccianus.), commemoratque hanc scripturam scholiastes. — σμικρὸς (μακρὸς superscr.) Flor. b. puncta ab alia manu.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

γυναικός;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὐ δῆτ᾽.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀλλὰ παιδός;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὐδαμῶς.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀλλ᾽ ἀνδρός;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἀτταταῖ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ξυνεγένου Κλεισθένει;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μή σκῶπτέ μ᾽ ὠδέλφ᾽· οὐ γὰρ ἀλλ᾽ ἔχω κακῶς·
τοιοῦτος ἵμερός με διαλυμαίνεται.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ποῖός τις ὠδελφίδιον;

V. 56. Scholiastes, γυναικὸς οὐ δῆτα. τινὲς ἀπὸ τοῦ γυναικὸς ἀμοιβαῖα ποιοῦσι· τινὲς δέ φασιν ὅλον τὸν Ἡρακλέα λέγειν, λογιζόμενον τίνος ἠράσθη Διόνυσος· τοῦ δὲ Διονύσου εἰπόντος τὸ ἀτταταὶ ὁ Ἡρακλῆς ὑποπτεύει ἀνδρὸς ἐρασθῆναι Κλεισθένους τὸν Διόνυσον. Prior ratio vera, altera ab grammaticis excogitata.

V. 57. ἀτταταί edd. ante Brunckium. Scribendum περισπωμένως, ἀτταταῖ: vid. Herodian. περὶ μονήρους λέξεως p. 27, 13. ἀταταί Brunckius, ut ξυνεγένου τῷ Κλεισθένει scribere liceret, quod habent A B C D F G, Baroccianus, Victorianus, Flor. b. Scholiastes: ἀτταταί. γράφεται ἀππαπαί. Ita Suidas v. ἀππαπαί. Non habuit articulum scholiastes.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὐκ ἔχω φράσαι.
ὅμως γε μέντοι σοι δι' αἰνιγμῶν ἐρῶ.
ἤδη ποτ' ἐπεθύμησας ἐξαίφνης ἔτνους;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἔτνους; βαβαιάξ, μυριάκις ἐν τῷ βίῳ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἆρ' ἐκδιδάσκω τὸ σαφές, ἢ 'τέρᾳ φράσω;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

μὴ δῆτα περὶ ἔτνους γε· πάνυ γὰρ μανθάνω.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τοιουτοσὶ τοίνυν με δαρδάπτει πόθος
Εὐριπίδου,

ΗΡΑΚΛΗΣ.

καὶ ταῦτα τοῦ τεθνηκότος;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

κοὐδείς γέ μ' ἂν πείσειεν ἀνθρώπων τὸ μὴ οὐ
ἐλθεῖν ἐπ' ἐκεῖνον.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

πότερον εἰς Ἅιδου κάτω;

V. 63. *γ' ἐν* F, Borgianus, Flor. b.

V. 64. *ἢ 'τέρα* edd. veteres cum codd. quibusdam. *ἢ 'τέρᾳ* Bentleius, Seidlerus de vers. dochm. p. 388., Reisigius I. p. 108. et alii. *ἢ ἑτέρᾳ* Elmsleius ad Acharn. v. 828. *ἢ ἕτερα* D, Brunckius, *ex aliis* *ἢ "τερα* afferens. *ἢ 'τέρως* Poggianus et G. *ἢ "τερα* Flor. b, in margine *ἑτέρως ἄλλως*. Euripidis hemistichium esse annotavit scholiastes.

V. 67. Verba *καὶ ταῦτα τοῦ τεθνηκότος*, vulgo Dionyso tributa, ab aliis Herculi tribui narrat scholiastes.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

καὶ νὴ Δί' εἴ τί γ' ἔστιν ἔτι κατωτέρω.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τί βουλόμενος;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

δέομαι ποιητοῦ δεξιοῦ.
οἱ μὲν γὰρ οὐκέτ' εἰσίν, οἱ δ' ὄντες κακοί.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τί δ'; οὐκ Ἰοφῶν ζῇ;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τοῦτο γάρ τοι καὶ μόνον
ἔτ' ἐστὶ λοιπὸν ἀγαθόν, εἰ καὶ τοῦτ' ἄρα·
οὐ γὰρ σάφ' οἶδ' οὐδ' αὐτὸ τοῦθ' ὅπως ἔχει.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

εἶτ' οὐχὶ Σοφοκλέα, πρότερον ὄντ' Εὐριπίδου,
μέλλεις ἀνάγειν, εἴπερ γ' ἐκεῖθεν δεῖ σ' ἄγειν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὔ, πρίν γ' ἂν Ἰοφῶντ', ἀπολαβὼν αὐτὸν μόνον,
ἄνευ Σοφοκλέους ὅ τι ποιεῖ κωδωνίσω.
κἄλλως ὁ μέν γ' Εὐριπίδης, πανοῦργος ὤν,

V. 73. 74. Phrynichus in Bekkeri Anecdotis I. p. 6, 31., ubi τὸ γάρ τοι scriptum.

V. 76. Indoctam quorundam correctionem, εἶτ' οὐ Σοφοκλέα, notavit Reisigius I. p. 62. Alio modo fallitur Elmsleius ad Eurip. Medeam p. 206.

V. 77. μέλλεις ἀνάγειν, εἴπερ γ' ἐκεῖθεν — B E F G, Baroccianus, Harleiani duo apud Elmsleium ad Acharn. p. 115. (p. 61. ed. Lips.). Legebatur μέλλεις ἀναγαγεῖν, εἴπερ ἐκεῖθεν —. εἴπερ γ' ἐκεῖθεν ex Borgiano et Flor. b enotatum.

V. 80. γ' abest a Barocciano.

κἂν ξυναποδρᾶναι δεῦρ' ἐπιχειρήσειέ μοι·
ὁ δ' εὔκολος μὲν ἐνθάδ', εὔκολος δ' ἐκεῖ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Ἀγάθων δὲ ποῦ 'στιν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἀπολιπών μ' ἀποίχεται,
ἀγαθὸς ποιητὴς καὶ ποθεινὸς τοῖς φίλοις.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ποῖ γῆς ὁ τλήμων;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐς μακάρων εὐωχίαν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὁ δὲ Ξενοκλέης;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐξόλοιτο νὴ Δία.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Πυθάγγελος δέ;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος,
ἐπιτριβομένου τὸν ὦμον οὑτωσὶ σφόδρα.

V. 81. Correxi librorum scripturam, καὶ ξυναποδρᾶναι. — ἐπιχειρήσειεν ἂν A, Brunckius. ἐπιχειρήσειέ με C.

V. 88. 85. Suidas v. Ἀγάθων.

V. 83. μ' οἴχεται Ravennas, Baroccianus, Florentinus b, Borgianus. Ex quo erunt qui ἔμ' οἴχεται faciant. μ' ἀποίχεται Suidas.

V. 86. Ξενοκλῆς edd. ante Brunckium. Correctum ex codicibus.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὔκουν ἕτερ' ἔστ' ἐνταῦθα μειρακύλλια,
τραγῳδίας ποιοῦντα πλεῖν ἢ μύρια,
Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐπιφυλλίδες ταῦτ' ἐστὶ καὶ στωμύλματα,
χελιδόνων μουσεῖα, λωβηταὶ τέχνης,
ἃ φροῦδα θᾶττον, ἢν μόνον χορὸν λάβῃ,
ἅπαξ προςουρήσαντα τῇ τραγῳδίᾳ.
γόνιμον δὲ ποιητὴν ἂν οὐχ εὕροις ἔτι
ζητῶν ἄν, ὅςτις ῥῆμα γενναῖον λάκοι.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

πῶς γόνιμον;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὡδί γόνιμον, ὅςτις φθέγξεται
τοιουτονί τι παρακεκινδυνευμένον·
αἰθέρα Διὸς δωμάτιον, ἢ χρόνου πόδα,
ἢ φρένα μὲν οὐκ ἐθέλουσαν ὀμόσαι καθ' ἱερῶν,
γλῶτταν δ' ἐπιορκήσασαν ἰδίᾳ τῆς φρενός.

V. 89. 90. Suidas v. πλεῖν et scholiastes ad Nubes 1378. p. 304, 7..

V. 91. πλεῖν σταδίου Etymol. M. p. 262, 14.. πλεῖν ἢ σταδίου Florentinus b, Borgianus. Similiter in Ravennate peccatum v. 18.. πλεῖν ἢ σταδίῳ Aristides vol. II. p. 133. Iebb., Suidas v. πλεῖν, Eustathius p. 1226, 15..

V. 92. et 93. seriores scriptores plures usi sunt, de quibus Dionys. Hal. vol. V. p. 393, 10. R., Tatianum adv. Graec. c. 2., Maximum Tyr. vol. II. p. 104. R. indicarunt Kusterus et Porsonus. Eustathium p. 1914, 34. addit Brunckius.

V. 96 — 102. Suidas v. παρακεκινδυνευμένον.

V. 96. γόνιμον ποιητὴν οὐχ εὕροις ἔτι Florentinus b.

V. 102. Codices quidam, in hisque Ravennas, pro ἰδίᾳ praebent glossema ἄνευ, quod in aliis alteri superscriptum est.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μὴ ἀλλὰ πλεῖν ἢ μαίνομαι.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἦ μὴν κόβαλά γ' ἐστὶν, ὡς καὶ σοὶ δοκεῖ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μὴ τὸν ἐμὸν οἴκει νοῦν· ἔχεις γὰρ οἰκίαν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

καὶ μὴν ἀτεχνῶς γε παμπόνηρα φαίνεται.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

δειπνεῖν με δίδασκε.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἀλλ' ὥνπερ ἕνεκα τήνδε τὴν σκευὴν ἔχων

V. 103. Verba σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει afferunt schol. Romana ad Sophocl. Electr. v. 147. et Suidas v. ἀρέσκεια. — Legebatur καὶ μάλα. μάλα omisso καὶ Baroccianus et scholiastes. μ' ἀλλὰ Suidas v. σὲ δὲ ταῦτα in libris Parisino et Oxoniensi. Vide ad Avium v. 109.

V. 104. κόβαλλα edd. veteres.

V. 105. Suidas v. μὴ τὸν ἐμόν.

V. 106. γε omissum in B D.

V. 107. με delet Elmsleius ad Acharn. p. 118. (p. 61. ed. Lips.).

V. 108. ἕνεκα A C D, Ravennas, Vaticanus, Monacensis, Florentinus b. οὕνεκα edd. ante Brunckium. — ἔχων A C D, Ravennas, Vaticanus, Baroccianus, Borgianus, Monacensis, liber Poggianus. φέρων edd. ante Brunckium.

ἦλθον κατὰ σὴν μίμησιν, ἵνα μοι τοὺς ξένους
τοὺς σοὺς φράσειας, εἰ δεοίμην, οἷσι σὺ
ἐχρῶ τόθ', ἡνίκ' ἦλθες ἐπὶ τὸν Κέρβερον,
τούτους φράσον μοι, λιμένας, ἀρτοπώλια,
πορνεῖ', ἀναπαύλας, ἐκτροπὰς, κρήνας, ὁδοὺς,
πόλεις, διαίτας, πανδοκευτρίας, ὅπου
κόρεις ὀλίγιστοι.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ σχέτλιε, τολμήσεις γὰρ ἰέναι;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

καὶ σύ γε
μηδὲν ἔτι πρὸς ταῦτ'· ἀλλὰ φράζε τῶν ὁδῶν
ὅπως τάχιστ' ἀφιξόμεθ' εἰς Ἅιδου κάτω·
καὶ μήτε θερμὴν μήτ' ἄγαν ψυχρὰν φράσῃς.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

φέρε δὴ, τίν' αὐτῶν σοι φράσω πρώτην; τίνα;
μία μὲν γάρ ἔστιν ἀπὸ κάλω καὶ θρανίου,
κρεμάσαντι σαυτόν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

παῦε, πνιγηρὰν λέγεις.

V. 109. κατὰ τὴν σὴν F, Barroccianus, Borgianus.

V. 113. Scholiastes, κρήνας. γράφεται κρημνούς.

V. 116. ὦ σχέτλιε τολμήσεις γὰρ ἰέναι καὶ σύ γε; totus Herculi tribuebatur. Correxit Seidlerus. Alloquitur autem Hercules Dionysum, non Xanthiam, περὶ οὗ οὐδεὶς λόγος.

V. 118. ἀφιξόμεθ' ADH, Ravennas, Barroccianus, Monacensis. ἀφίξομ' edd. ante Brunckium. ἀφίξομαι C.

V. 120. πρῶτον F.

V. 121. Pollux X, 48., Suidas v. θρανίον, v. κάλως et v. πνιγηρά.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀλλ' ἔστιν ἀτραπὸς ξύντομος τετριμμένη,
ἡ διὰ θυείας.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἆρα κώνειον λέγεις;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

μάλιστά γε.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ψυχράν γε καὶ δυςχείμερον·
εὐθὺς γὰρ ἀποπήγνυσι τἀντικνήμια.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

βούλει ταχεῖαν καὶ κατάντη σοι φράσω;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

νὴ τὸν Δί', ὡς ὄντος γε μὴ βαδιστικοῦ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

καθέρπυσόν νυν ἐς Κεραμεικόν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

εἶτα τί;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀναβὰς ἐπὶ τὸν πύργον τὸν ὑψηλὸν

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τί δρῶ;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀφιεμένην τὴν λαμπάδ' ἐντεῦθεν θεῶ,

V. 128. Suidas v. βαδιστικοῦ, Triclinius ad Sophocl. Trach. 394. βαδιστικὸς ex Aristophane memorat Pollux III, 92., γε omittit Borgianus.

V. 129. εἶτα Ravennas, Baroccianus, Borgianus. Legebatur κᾆτα.

V. 131. Thomas Mag. v. θεῶ. Respiat Etymol. M. p. 504, 24..

κἄπειτ' ἐπειδὰν φῶσιν οἱ θεώμενοι,
εἶνται, τόθ' εἶναι καὶ σὺ σαυτόν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ποῖ;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

κάτω.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἀλλ' ἀπολέσαιμ' ἂν ἐγκεφάλου θρίω δύο.
οὐκ ἂν βαδίσαιμι τὴν ὁδὸν ταύτην.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τί δαί;

V. 132. excidit in Aldina et Iuntina prima.

V. 133. Legebatur *ἐπειδὰν φῶσιν — εἶναι*, quod vertunt interpretes, *quando iubebunt spectatores lampadem mitti.* Quasi vero id dici potuerit *ἐπειδὰν φῶσιν εἶναι*, aut spectatoribus conveniat initium certaminis iubere. Scholiastes, *εἶναι τόθ' εἶναι. ἀντὶ τοῦ ἀφεῖναι τοὺς δρομεῖς. τινὲς γράφουσιν εἶητε ἀντὶ τοῦ ἀφείητε. οἱ δρομεῖς δηλονότι. τοῦτο δὲ γνωριμώτερον ἔχει τὸν νοῦν· ἐπειδὰν οἱ θεώμενοι εἴπωσιν, ἀφείητε, δηλονότι οἱ τρέχοντες, καὶ σὺ σαυτόν. γράφεται δὲ ἐν πολλοῖς εἶναι ἀντὶ τοῦ εἶητε, μή ποτε τὸ δεύτερον εἶναι, τὸ ἕς καὶ σὺ σαυτὸν, ἁμαρτανομένου τοῦ πρώτου. λέγοι δ' ἂν τις καὶ τοῦτο λόγον ἔχειν, ὡς τῶν θεωμένων ἐπικαλούντων τῷ σημεῖον ἀφιέντι κατὰ τὸ ἀρχαῖον σχῆμα οὕτως εἶναι.* Quam in aliis libris reperiri scripturam testatur scholiastes *εἶητε* tam inepta est ut non possit non corrupta haberi. Recte ego Seidlerum corrigere puto *εἶνται ἀντὶ τοῦ ἀφεῖνται*, cui aptum est quod explicandi caussa additur *οἱ δρομεῖς*, eodemque fortasse spectat alius annotatio grammatici, *πρὸς δὲ τόπῳ τούτῳ (τῷ Κεραμεικῷ) πύργον τινὰ ὑπάρχειν φασὶν, ἐφ' ὃν συμβουλεύει αὐτὸν ἀναβάντα θεωρεῖν τὴν λαμπάδα, καὶ ὅταν οἱ πρῶτοι λαμπαδίζοντες ἀφεθῶσι, καὶ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ πύργου ἀφεῖναι ἑαυτὸν κάτω.* — Verba *τόθ' εἶναι καὶ σὺ σαυτὸν* afferuntur in Hortis Adon. fol. 180. b. et 181. a. — *πῇ* F et Baroccianus.

V. 134. Athenaeus II. p. 66. B., scholiastes ad Equites 951. p. 608, 20.. *δύω* edd. veteres.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἥνπερ σὺ τότε κατῆλθες.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀλλ' ὁ πλοῦς πολύς.
εὐθὺς γὰρ ἐπὶ λίμνην μεγάλην ἥξεις πάνυ
ἄβυσσον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

εἶτα πῶς περαιωθήσομαι;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἐν πλοιαρίῳ τυννουτωί σ' ἀνὴρ γέρων
ναύτης διάξει δύ' ὀβολὼ μισθὸν λαβών.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

φεῦ. ὡς μέγα δύνασθον πανταχοῦ τὼ δύ' ὀβολώ.
πῶς ἠλθέτην κἀκεῖσε;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Θησεὺς ἤγαγεν.
μετὰ ταῦτ' ὄφεις καὶ θηρί' ὄψει μυρία
δεινότατα·

V. 136. ἀλλ' ἥνπερ Baroccianus.

V. 137. Suidas v. ἄβυσσος.

V. 138. πῶς γε edd. ante Brunckium, qui γε „*in uno codice Regio omissum*" expunxit. Addere potuerat Suidae auctoritatem v. φεῦ haec et sequentia afferentis de mercede Charontis. Habent particulam ceteri libri, etiam Ravennas, tuitusque est Reisigius ad Sophocl. Oed. Col. p. 323. : recte reiecit Elmsleius annotatione ad eandem fabulam p. 214. 215., etsi in eo falsus, quod γε ab interrogativis sententiis alienum iudicat.

V. 139. τυννουτωΐ Baroccianus.

V. 140. 141. Etymolog. M. p. 613, 8..

V. 142. Θησεύς σφ' ἤγαγε Brunckius de coniectura.

V. 143. μετὰ τοῦτ' Ravennas. Vide Reisig. I. p. 223..

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μή μ' ἔκπληττε, μηδὲ δειμάτου·
οὐ γάρ μ' ἀποτρέψεις.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

εἶτα βόρβορον πολὺν
καὶ σκῶρ ἀείνων· ἐν δὲ τούτῳ κειμένους
εἴ που ξένον τις ἠδίκησε πώποτε,
ἢ παῖδα κινῶν τἀργύριον ὑφείλετο,
ἢ μητέρ' ἠλόησεν, ἢ πατρὸς γνάθον
ἐπάταξεν, ἢ 'πίορκον ὅρκον ὤμοσεν,
ἢ Μορσίμου τις ῥῆσιν ἐξεγράψατο.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

νὴ τοὺς θεοὺς ἐχρῆν γε πρὸς τούτοισι κεἰ

V. 144. μή με δειμάτου grammaticus Etymologico Gudiano adiectus p. 646, 61.

V. 145. Suidas v. σκῶρ. βόρβορον παχὺν Brunckius ex D, cui consentit Monacensis.

V. 146. σκὼρ edd. veteres. — Libri omnes ἀεὶ νῶν. Atticam formam ἀείνων ante Buttmannum uber. gramm. Gr. I. p. 250. restituerat Elmsleius in Edinburgh Review fasc. XXXVII. p. 73. Vide Bekkeri Anecd. I. p. 22, 16. et p. 347. Vulgatam scripturam habent Suidas v. ἀεὶ νῶν et v. σκῶρ et grammaticus in codice Coisliniano 178.

V. 148. ἀργύριον sine articulo Baroccianus.

V. 149. ἠλοίησεν edd. ante Brunckium, consentiente Ammonio v. ἀλοιᾶν et editis Suidae exemplaribus v. ἠλοίησεν. ἠλλοίησεν (η) A. ἠλοίασεν F. ἠλλοίωσεν D. ἠλοίωσεν Baroccianus. ἠλόησεν Suidae codices Leidensis et Oxoniensis, Toupius, Valckenarius, Brunckius. Vide Porson. ad Toup. vol. IV. p. 456.

V. 151. Suidas v. ἢ Μορσίμου.

V. 152. τούτοις καὶ εἰ liber Ravennas. τούτοις, εἰ F. — Scholiastes, τινὲς οὐ γράφουσι τὸν, νὴ τοὺς θεοὺς, στίχον, ἀλλ' ἀφαιροῦσι, καὶ οὕτω τὸ ἑξῆς γράφουσιν, ἢ πυῤῥίχην τις ἔμαθε τὴν Κινησίου. διὸ καὶ Ἀριστοφάνης παρατίθησιν ἀντίσιγμα καὶ τὸ σῖγμα.

τὴν πυῤῥίχην τις ἔμαθε τὴν Κινησίου.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἐντεῦθεν αὐλῶν τίς σε περίεισιν πνοὴ,
ὄψει τε φῶς κάλλιστον, ὥσπερ ἐνθάδε,
καὶ μυῤῥινῶνας, καὶ θιάσους εὐδαίμονας
ἀνδρῶν, γυναικῶν, καὶ κρότον χειρῶν πολύν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὗτοι δὲ δὴ τίνες εἰσίν;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οἱ μεμυημένοι,

ΞΑΝΘΙΑΣ.

νὴ τὸν Δί᾽ ἔγωγ᾽ οὖν ὄνος ἄγων μυστήρια.
ἀτὰρ οὐ καθέξω ταῦτα τὸν πλείω χρόνον.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οἵ σοι φράσουσ᾽ ἁπαξάπανθ᾽ ὧν ἂν δέῃ.
οὗτοι γὰρ ἐγγύτατα παρ᾽ αὐτὴν τὴν ὁδὸν
ἐπὶ ταῖσι τοῦ Πλούτωνος οἰκοῦσιν θύραις.
καὶ χαῖρε πόλλ᾽ ὠδελφέ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

νὴ Δία καὶ σύ γε
ὑγίαινε. σὺ δὲ τὰ στρώματ᾽ αὖθις λάμβανε.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

πρὶν καὶ καταθέσθαι;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

καὶ ταχέως μέντοι πάνυ.

V. 153. Diomedes p. 472. ed. Putsch., Suidas v. πυῤῥίχαις.
V. 154. σε et v. 158. δὴ abest a Barocciano.
V. 161. δέει edd. ante Brunckium. Correctum ex libris pluribus.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

μὴ δῆθ', ἱκετεύω σ', ἀλλὰ μίσθωσαί τινα
τῶν ἐκφερομένων, ὅςτις ἐπὶ τοῦτ' ἔρχεται.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐὰν δὲ μὴ 'χω;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τότε μ' ἄγειν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

καλῶς λέγεις.
καὶ γάρ τιν' ἐκφέρουσι τουτονὶ νεκρόν.
οὗτος, σὲ λέγω μέντοι, σὲ τὸν τεθνηκότα·
ἄνθρωπε, βούλει σκευάρι' εἰς Ἅιδου φέρειν;

ΝΕΚΡΟΣ.

πόσ' ἄττα;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ταυτί.

ΝΕΚΡΟΣ.

δύο δραχμὰς μισθὸν τελεῖς;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἔλαττον.

V. 169. Legebatur, ἐὰν δὲ μὴ εὕρω, crasin aliis aliter exprimentibus. Scholiastes, ἐὰν δὲ μῆ ὕρω. ἀντὶ τοῦ ἐὰν δὲ μὴ εὕρω. γράφεται, ἂν δὲ μὴ ἔχω, ἤγουν, ἐὰν δὲ μὴ ἔχω ἀργύριον. ἵνα λείπῃ τὸ ἀργύριον. Hoc praetuli. Vide Erfurdtii annotationem ab Hermanno editam ad Sophocl. Antigon. v. 225. .

V. 170. Legebatur τινες ἐκφέρουσι. τινες φέρουσι ABDEFG, Baroccianus, Harleiani duo apud Elmsleium ad Acharn. p. 118. (61. ed. Lips.), Monacensis, Elbingensis. Recte Elmsleius τιν' ἐκφέρουσι.

V. 173. ἄττα edd. ante Brunckium.

ΝΕΚΡΟΣ.

ὑπάγεθ' ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἀνάμεινον ὦ δαιμόνι', ἵνα ξυμβῶ τί σοι.

ΝΕΚΡΟΣ.

εἰ μὴ καταθήσεις δύο δραχμὰς, μὴ διαλέγου.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

λάβ' ἐννέ' ὀβολούς.

ΝΕΚΡΟΣ.

ἀναβιῴην νυν πάλιν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ὡς σεμνὸς ὁ κατάρατος· οὐκ οἰμώξεται;
ἐγὼ βαδιοῦμαι.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

χρηστὸς εἶ καὶ γεννάδας.
χωρῶμεν ἐπὶ τὸ πλοῖον.

ΧΑΡΩΝ.

ὠόπ, παραβαλοῦ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τουτὶ τί ἔστι;

V. 175. Legebatur ἐάν. ἵνα, ab scholiaste ex aliis libris memoratum, habent Vaticanus atque Ravennas. ἵν' ἂν Baroccianus. γρ. ἵν' ἂν F.

V. 177. ἀναβιῴην commemorat Etymolog. M. p. 198, 37., grammaticus in Hortis Adon. fol. 188. a. et alii.

V. 181. Verba τουτὶ τί ἔστι; Dionyso, cetera cum versibus sequentibus duobus Xanthiae tribuunt edd. ante Brunckium. Ξα. τουτὶ τι ἔστι; ABCD. Δι. τοῦτο — οὑτοσί BD. Ξα. αὕτη — ὁρῶ AC. Δι. αὕτη — Ξα. καὶ — Δι. νὴ τὸν — cum versu 184. F. 183. 184. Dionyso tribuit Baroccianus. Scholiastes, τοῦτο λίμνη

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τοῦτο λίμνη νὴ Δία
αὕτη 'στὶν ἣν ἔφραζε, καὶ πλοῖόν γ' ὁρῶ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

νὴ τὸν Ποσειδῶ, κἄστι γ' ὁ Χάρων οὑτοσί.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

χαῖρ' ὦ Χάρων, χαῖρ' ὦ Χάρων, χαῖρ' ὦ Χάρων.

ΧΑΡΩΝ.

τίς εἰς ἀναπαύλας ἐκ κακῶν καὶ πραγμάτων;
τίς εἰς τὸ Λήθης πεδίον, ἢ 'ς ὄνου πόκας,
ἢ 'ς Κερβερίους, ἢ 'ς κόρακας, ἢ 'πὶ Ταίναρον;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐγώ.

ΧΑΡΩΝ.

ταχέως ἔμβαινε.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ποῖ σχήσειν δοκεῖς;
ἐς κόρακας ὄντως;

νὴ Δία. τοῦτο οἱ μὲν τὸν Διόνυσόν φασι λέγειν, οἱ δὲ τὸν Ξανθίαν.

V. 183. κἄστιν ὁ E, Barocciânus.

V. 184. Scholiastes, πιθανὸν ὑπονοεῖν τρεῖς τοῦτο λέγοντας, ἀσπαζομένους τὸν Χάρωνα, Διόνυσον, Ξανθίαν καὶ τὸν νεκρόν.

V. 185. 186. Suidas v. ἀνάπαυλαν et v. τίς εἰς ἀναπαύλας et v. Χάρων.

V. 186. 187. Scribebatur ter ἢ 'ς. ἢ εἰς primo loco ex Baroocciano enotatum.

V. 187. ἢ Κερβερίους λέγω ex Ranis affert Etymol. M. p. 513, 45.

V. 188. ποῖ FH, Baroccianus, Vaticanus. Legebatur ποῦ cum Suida v. ποῦ σχήσειν. Vid. Schaefer. ad Bosii Ellips. p. 317.

ΧΑΡΩΝ.

ναὶ μὰ Δία, σοῦ γ' οὕνεκα.

ἔμβαινε δή.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

παῖ, δεῦρο.

ΧΑΡΩΝ.

δοῦλον οὐκ ἄγω,

εἰ μὴ νεναυμάχηκε τὴν περὶ τῶν κρεῶν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

μὰ τὸν Δί', οὐ γὰρ ἀλλ' ἔτυχον ὀφθαλμιῶν.

ΧΑΡΩΝ.

οὔκουν περιθρέξει δῆτα τὴν λίμνην κύκλῳ;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ποῦ δῆτ' ἀναμενῶ;

ΧΑΡΩΝ.

παρὰ τὸν Αὑαίνου λίθον,

ἐπὶ ταῖς ἀναπαύλαις.

V. 189. οὕνεκα ABDFG, Elbingensis. εἵνεκα edd. ante Brunckium et Suidas v. σοῦ γ' εἵνεκα. ἕνεκα Baroccianus.

V. 191. In aliis libris νεκρῶν repertum esse testatur scholiastes, sed Aristarchum κρεῶν defendisse Sophoclis exemplo usum. κρεῶν libri editi omnes, Suidas v. κρέας et paroemiographi. νεκρῶν CFG, Baroccianus, Borgianus. νεκρῶν superscripto κρεῶν Vaticanus.

V. 192. τὸν omissum in Barocciano.

V. 193. Scribebatur οὐκοῦν affirmativa sententia. Correxit Beckius. — κύκλῳ FH, Ravennas, Vaticanus, Baroccianus, Borgianus, editio Iuntina prima. Scholiastes, ἀντὶ δὲ τοῦ τρέχων γράφεται καί, κύκλῳ. κύκλῳ legisse videtur argumenti scriptor supra p. 4. l. 9.

V. 194. περὶ Baroccianus.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μανθάνεις;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

πάνυ μανθάνω.
οἴμοι κακοδαίμων, τῷ ξυνέτυχον ἐξιών;

ΧΑΡΩΝ.

κάθιζ' ἐπὶ κώπην. εἴ τις ἔτι πλεῖ, σπευδέτω.
οὗτος, τί ποιεῖς;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὅ τι ποιῶ; τί δ' ἄλλο γ' ἢ
ἵζω 'πὶ κώπην, οἷπερ ἐκέλευσάς με σύ;

ΧΑΡΩΝ.

οὔκουν καθεδεῖ δῆτ' ἐνθαδί, γάστρων;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἰδού.

ΧΑΡΩΝ.

οὔκουν προβαλεῖ τὼ χεῖρε κἀκτενεῖς;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἰδού.

V. 195. μανθάνεις; Charonti tribuunt edd. ante Brunckium: Diouyso BCDEFG, Elbingensis. In A personae nota non adscripta, sed nonnihil spatii relictum. — μανθάνω excidit in libro Barocciano.

V. 197. Legebatur ἐπιπλεῖ. ἔτι πλεῖ Kusterus, Dukerus, Reiskius. ἐπιπλεῖν F et Baroccianus.

V. 199. οὗπερ Ravennas, Borgianus. Verum est οἷπερ. Ioannes Alexandrinus MS. ex Herodiano: τὰ ἔχοντα τὴν οι δίφθογγον ἢ τὴν ει περισπῶνται. ἀριστοφάνης ἐν βατράχοις, ἵζω 'πὶ κώπην, οἷπερ ἐκέλευσάς με σύ. — με σύ γε Baroccianus.

V. 200. omissus in G.

V. 201. omissus in Ravennate, ab alia manu in margine adscriptus in Borgiano.

ΧΑΡΩΝ.

οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων, ἀλλ' ἀντιβὰς
ἐλᾷς προθύμως;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

κᾆτα πῶς δυνήσομαι,
ἄπειρος, ἀθαλάττωτος, ἀσαλαμίνιος
ὤν, εἶτ' ἐλαύνειν;

ΧΑΡΩΝ.

ῥᾷστ'· ἀκούσει γὰρ μέλη
κάλλιστ', ἐπειδὰν ἐμβάλῃς ἅπαξ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τίνων;

ΧΑΡΩΝ.

βατράχων, κύκνων, θαυμαστά.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

κατακέλευε δή.

ΧΑΡΩΝ.

ὠὸπ ὄπ ὠὸπ ὄπ.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ,

V. 202. *φλυαρήσῃς* edd. ante Brunckium, qui correxit ex B. — Post *προθύμως* addidi interrogandi signum.

V. 203. Apollonius Dyscolus in Bekkeri Anecdotis p. 496, 11. *ΚΑΤΑ. οὗτος πολλάκις ἐν ἴσῳ τῷ καί παραλαμβάνεται. οὐ γὰρ ... ον παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Βατράχοις τὸ*

κᾆτα πῶς . . ήσομαι

ἀντὶ τοῦ καί παραλαμβάνεσθαι.

V. 204. Suidas v. *ἄπειρος.*

V. 208. abest ab libro Ravennate. — *ὂπ* utrumque omissum in P. Vid. v. 180.

V. 209. ceterisque in locis libri nonnulli *βρεκεκὲξ* trisyllabum consentiente Suida v. *βρεκεκὲξ* et v. *αἰόλαν.* Ioannes Alexandri-

βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ.
λιμναῖα κρηνῶν τέκνα,
ξύναυλον ὕμνων βοὰν
φθεγξώμεθ', εὔγηρυν ἐμὰν ἀοιδάν,
κοὰξ κοάξ,
ἣν ἀμφὶ Νυσήϊον
Διὸς Διόνυσον ἐν Λί-
μναισιν ἰαχήσαμεν,
ἡνίχ' ὁ κραιπαλόκωμος
τοῖς ἱεροῖσι χύτροισι
χωρεῖ κατ' ἐμὸν τέμενος λαῶν ὄχλος.
βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐγὼ δέ γ' ἀλγεῖν ἄρχομαι
τὸν ὄῤῥον, ὦ κοὰξ κοάξ·
ὑμῖν δ' ἴσως οὐδὲν μέλει.

---

nus MS. ex Herodiano: *τὰ εἰς ξ λήγοντα ἐπιῤῥήματα ὀξύνεσθαι θέλει, πλὴν τῶν παρὰ προθέσεως· ταῦτα γὰρ βαρύνεται· ἀπρὶξ, κουρὶξ, κοὰξ, ὑποδρὰξ, βρεκέκὲξ, ἰαττεάξ* (scr. *ἰατταταιάξ*). Ceterum quod in hoc carmine praefixum versibus erat *ΧΟΡΟΣ* mutavi in *ΒΑΤΡΑΧΟΙ*. Vide supra p. 6. .

V. 211. *κρηναῖα λιμνῶν τέκνα* Triclinius ad Sophocl. Oed. R. v. 1463. in edd. vett. .

V. 212. Suidas v. *ξύναυλον*.

V. 213. *φθεγξόμεθ'* F.

V. 215. Ita versus distincti in libro Ravennate. Vulgo, *ἣν ἀμφὶ Νυσήϊον Διὸς | Διόνυσον ἐν Λίμναισιν ἰαχήσαμεν.* Hermannus in Elem. doctr. metr. p. 742. *ἣν ἀμφὶ Νυσήϊον | Διὸς Διώνυσον ἐν | Λίμναισιν ἰαχήσαμεν.*

V. 217. *Λίμναις* scholiastes.

V. 219. *ταῖς ἱεραῖσι χύτρῃσι* A, Brunckius. *τῆς ἱερῆς χύτρῃσι* E et Baroccianus. *τῆς ἱερῆσι χύτραις* F.

V. 222. *ἐγὼ δὲ τἀλγεῖν* edd. ante Brunckium.

Post v. 223. vulgo lecta, *ΧΟΡ. βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ*, absunt ab libris F, Barocciano, Veneto apud Hermannum. Quae si quis tueri volet, aut post v. 221. transponere debebit, aut versibus 236. et 237. interponere eadem.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἀλλ' ἐξόλοισθ' αὐτῷ κοὰξ κοάξ·
οὐδὲν γάρ ἐστ' ἀλλ' ἢ κοὰξ κοάξ.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

εἰκότως γ', ὦ πολλὰ πράτ-
των· ἐμὲ γὰρ ἔστερξαν εὔλυροί τε Μοῦσαι,
καὶ κεροβάτας Πὰν, ὁ καλαμόφθογγα παίζων·
προςεπιτέρπεται δ' ὁ φορμικτὰς Ἀπόλλων,
ἕνεκα δόνακος, ὃν ὑπολύριον
ἔνυδρον ἐν λίμναις τρέφω.
βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐγὼ δὲ φλυκταίνας γ' ἔχω,
χὠ πρωκτὸς ἰδίει πάλαι,
κᾆτ' αὐτίκ' ἐγκύψας ἐρεῖ
βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ.

V. 226. 227. κοὰξ geminatum F, Baroccianus, Ravennas. Ceteri libri semel.

V. 227. ἄλλο γ' ἢ Borgianus.

V. 228. εἰκότως γ', ὦ — Ravennas. Legebatur εἰκότως ἔγωγ', ὦ —. εἰκότως σύ γ' ὦ — FH, Vaticanus, Borgianus, liber Poggianus. Praeterea correxi pravam versuum descriptionem. Quorum eam esse rationem animadvertit Seidlerus, ut versui 228. respondeat 241., tum opposita sibi sint disparia systemata 229.-231. et 242.-247., rursus congruant extrema, v. 232.-234. et 248.-250..

V. 230. Respicit Suidas v. κεροβάτης.

V. 231. φορμικτὴς FH, Baroccianus.

V. 232. δόνακα ὑπολύριον commemorant Pollux IV, 62. et Hesychius v. δόνακα.

V. 235. γ' omissum in Brunckii editione habet Suidas v. φλύκταιναι in libris editis; abest a cod. Oxon..

ἀλλ᾽ ὦ φιλῳδὸν γένος
παύσασθε.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

μᾶλλον μὲν οὖν
φθεγξόμεσθ᾽, εἰ δή ποτ᾽ εὐ-
ηλίοις ἐν ἁμέραισιν
ἡλάμεσθα διὰ κυπείρου
καὶ φλέω, χαίροντες ᾠδῆς
ἐν πολυκολύμβοισι μέλεσιν,
ἢ Διὸς φεύγοντες ὄμβρον
ἔνυδρον ἐν βυθῷ χορείαν
αἰόλαν ἐφθεγξάμεσθα
πομφολυγοπαφλάσμασιν.
βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τουτὶ παρ᾽ ὑμῶν λαμβάνω.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

δεινά τἄρα πεισόμεσθα.

V. 241. Scribebatur φθεγξόμεθ᾽. φθεγξώμεθ᾽ G.

V. 243. — 245. Suidas v. φλέω.

V. 244. φλέως A. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 294..

V. 245. Libri omnes πολυκολύμβοις, omissa ἐν. Suidas πολυκολύμβοισι. Recte Hermannus ἐν πολυκολύμβοισι.

V. 249. In productiore vocabulo exarando duobus maxime modis aberrarunt librarii, aliis πομφολυγγοπαφλάσμασι, aliis πομφολυγγοπαμφλάσμασι scribentibus. Sine vitio scriptum in codice Barocciano, Suidae editione Mediolanensi, scholiaste et libro Poggiano.

V. 251. Tria systemata paria 251. - 255., 256. - 260., 261. - 265..

V. 252. Scribebatur δεινά γ᾽ ἄρα (Brunckius ἆρα). δεινά τἄρα Elmsleius ad Acharn. v. 323.. Ravennas δεινὰ γάρ. — Post hunc versum Brunckius ex codice A intulit non comici, sed grammatici verba, εἰ σιγήσομεν, non cogitans ille Aristophani σιγησόμεσθα dicendum fuisse.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

δεινότερα δ' ἔγωγ', ἐλαύνων
εἰ διαῤῥαγήσομαι.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οἰμώζετ'· οὐ γάρ μοι μέλει.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

ἀλλὰ μὴν κεκραξόμεσθά γ'
ὁπόσον ἡ φάρυγξ ἂν ἡμῶν
χανδάνῃ δι' ἡμέρας
βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τούτῳ γὰρ οὐ νικήσετε.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

οὐδὲ μὴν ἡμᾶς γε πάντως.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὐδέποτε· κεκράξομαι γὰρ,

V. 258. ὁ φάρυγξ C et Vaticanus. Vide Thom.Mag. p. 570.
V. 261. νικήσετέ με Baroccianus.
V. 262. Legebatur, ἡμᾶς σύ. ἡμᾶς γε σὺ Baroccianus. ἡμᾶς σὺ γε Ravennas.
V. 263. Edd. ante Brunckium,

οὐδὲ μὴν ὑμεῖς γε δή με
οὐδέποτε· κεκράξομαι γὰρ — .

Brunckius,

οὐδὲ μὴν ὑμεῖς γε δή μ' οὐδέποτε·
κεκράξομαι γὰρ — .

κἂν με δῇ δι' ἡμέρας,
βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ,
ἕως ἂν ὑμῶν ἐπικρατήσω τοῦ κοάξ. —
ἔμελλον ἄρα παύσειν ποθ' ὑμᾶς τοῦ κοάξ.

ΧΑΡΩΝ.

ὦ παῦε, παῦε, παραβαλοῦ τῷ κωπίῳ.
ἔκβαιν', ἀπόδος τὸν ναῦλον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἔχε δὴ τώβολώ.

δὴ omissum in F, Barocciano, Ravennate et Borgiano. οὐδὲ μὴν ὑμεῖς γ' ἔμ' οὐδεπώποτε A. Abieci grammaticorum supplementa.

V. 264. Edd. ante Brunckium κἂν με δεῖ. Brunckius ex codice A κἂν με δέῃ. Restitui ego ex libris Ravennate atque Veneto, quorum alter δῆι, alter δῇ habet, monosyllabam subiunctivi formam δῇ, eamque aliis etiam in locis poetarum oblitteratam esse existimo, quibus synizesin adhibuit Meinekius in Curis criticis p. 14. .

V. 265. Choro assignatus legebatur post v. 266. . Transposuit Reisigius I. p. 196. . Abest una cum personae nota ΔΙΟΝ., versui 267. praefixa, ab libro Barocciano.

V. 266. κρατήσω Baroccianus. — τῷ edd. ante Brunckium. τὸ F H, Ravennas, Baroccianus. τοῦ B D G, Elbingensis, Brunckius.

V. 269. τὸ ναῦλον F H, Baroccianus. τὸν ναῦλον Suidas v. ναῦλος et grammaticus Hermanni p. 366. .

ΔΙΟΝΥΣΟΣ. ΞΑΝΘΙΑΣ. ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ὁ Ξανθίας. ποῦ Ξανθίας; ἢ Ξανθίας;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἰαῦ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

βάδιζε δεῦρο.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

χαῖρ᾽ ὦ δέσποτα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τί ἐστι τἀνταυθοῖ;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

σκότος καὶ βόρβορος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

κατεῖδες οὖν που τοὺς πατραλοίας αὐτόθι
καὶ τοὺς ἐπιόρκους, οὓς ἔλεγεν ἡμῖν;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

σὺ δ᾽ οὔ;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

νὴ τὸν Ποσειδῶ ᾽γωγε, καὶ νυνί γ᾽ ὁρῶ.
ἄγε δή, τί δρῶμεν;

V. 275. γε pro ἔγωγε FH, Baroccianus. — καὶ δὴ v. FH.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

προϊέναι βέλτιστα νῷν,
ὡς οὗτος ὁ τόπος ἐστὶν οὗ τὰ θηρία
τὰ δείν' ἔφασκ' ἐκεῖνος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὡς οἰμώξεται.
ἠλαζονεύεθ', ἵνα φοβηθείην ἐγώ,
εἰδώς με μάχιμον ὄντα, φιλοτιμούμενος.
οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρον ἔσθ' ὡς Ἡρακλῆς.
ἐγὼ δέ γ' εὐξαίμην ἂν ἐντυχεῖν τινι,
λαβεῖν τ' ἀγώνισμ' ἄξιόν τι τῆς ὁδοῦ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

νὴ τὸν Δία καὶ μὴν αἰσθάνομαι ψόφου τινός.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ποῦ, ποῦ 'στιν;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ὄπισθεν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐξόπισθέ νυν ἴθι.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἀλλ' ἐστὶν ἐν τῷ πρόσθε.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

πρόσθε νυν ἴθι.

V. 280. Suidas v. μάχιμος.
V. 281. Suidas v. γαῦρος.
V. 282. 283. Suidas v. ἀγώνισμα.
V. 285. ποῦ 'στ'; ὄπισθεν edd. ante Brunckium. ποῦ 'στιν; ὄπισθεν BD, Borgianus, Brunckius. Recte: vid. Reisig. in Commentar. ad Vespas p. 484.. — ποῦ 'στιν. ἐξόπισθεν Baroccianus et Ravennas. ποῦ; ὄπισθεν A. ποῦ; 'ξόπισθεν C, Vaticanus. Ceterum et hoc et proximo versu scribebatur νῦν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

καὶ μὴν ὁρῶ νὴ τὸν Δία θηρίον μέγα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ποῖόν τι;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

δεινόν· παντοδαπὸν γοῦν γίγνεται·
ποτὲ μέν γε βοῦς, νυνὶ δ' ὀρεὺς, ποτὲ δὲ γυνὴ
ὡραιοτάτη τις.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ποῦ 'στι; φέρ' ἐπ' αὐτὴν ἴω.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἀλλ' οὐκέτ' αὖ γυνή 'στιν, ἀλλ' ἤδη κύων.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἔμπουσα τοίνυν ἐστι.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

πυρὶ γοῦν λάμπεται
ἅπαν τὸ πρόςωπον.

V. 287.—293. Suidas v. ἔμπουσα.

V. 288. οὖν Brunckius tacite, et ita Suidae codex Oxoniensis.

V. 289. τοτὲ — τοτὲ δ' αὖ edd. ante Brunckium. Mutatum ex A, Ravennate atque Elbingensi. ποτὲ μὲν — τοτὲ δ' αὖ C. ποτὲ — ποτὲ δ' αὖ E, Baroccianus, Poggianus. — μὲν βοῦς edd. ante Kusterum. γε enotatum ex FG, Vaticano, Suida.

V. 292. Legebatur τοίνυν γ'. Abest γε a CE, Barocciano, Suida, reprobavitque Brunckius annotatione ad v. 321. .

V. 292. Edd. ante Brunckium, Ξα. πυρὶ —. Δι. νὴ τὸν —. Ξα. σάφ' —. Δι. ποῖ —;. A ita: Ξα. πυρὶ —. Δι. καὶ σκέλος —. Ξα. νὴ τὸν —. Δι. σάφ' —. E, Baroccianus, Brunckius: Ξα. πυρὶ —. Δι. καὶ σκέλος —. Ξα. νὴ τὸν —. Δι. ποῖ —;. FH et liber Poggianus: Ξα. πυρὶ —. Δι. καὶ σκ. —. Ξα. νὴ τὸν —. Δι. καὶ β. —. Ξα. σάφ' ἴσθι. Δι. ποῖ —;. G: Ξα. πυρὶ — τραποίμην; Δι. ποῖ δ' — ξυμπότης. Recte

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

καὶ σκέλος χαλκοῦν ἔχει.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ βολίτινον θάτερον·
σάφ' ἴσθι.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ποῖ δῆτ' ἂν τραποίμην;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ποῖ δ' ἐγώ;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἱερεῦ, διαφύλαξόν μ', ἵν' ὦ σοι ξυμπότης.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἀπολούμεθ', ὦναξ Ἡράκλεις.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὐ μὴ καλεῖς μ',
ὦνθρωφ', ἱκετεύω, μηδὲ κατερεῖς τοὔνομα.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Διόνυσε τοίνυν.

---

omnia Brunckius, nisi quod interrogandi signum post ἔχει male posuit, quod etiam in libro Poggiano factum.

V. 294. βότινον vitiose scriptum ap. Antiatt. in Bekkeri Anecd. I. p. 86, 8.; βολίτινον apud Athenaeum XIII. p. 566. E. et Etymol. M. p. 204, 29..

V. 297. Verba ἀπολούμεθ', ὦναξ Ἡράκλεις, et paullo post Διόνυσε τοίνυν Sacerdoti tribuunt edd. ante Brunckium praeter Venetam a. 1538.. Correctum ex libris pluribus.

V. 297. μ' nihil caussae erat cur Porsonus eiiceret. Vid. Commentar. vol. VII. part. I. p. 353.. In initio proximi versus μ' habent edd. ante Brunckium. Scholiastes, μ' ὤνθρωπε. πρὸς τὸ σύνηθες τῆς ἀρχῆς τοῦ δευτέρου στίχου, διότι ἀπὸ συναλοιφῆς ἄρχεται.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τουτ' ἔθ' ἧττον θατέρου.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἴθ' ᾗπερ ἔρχει. δεῦρο, δεῦρ' ὦ δέσποτα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τί δ' ἔστι;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

θάῤῥει· πάντ' ἀγαθὰ πεπράγαμεν,
ἔξεστί θ' ὥςπερ Ἡγέλοχος ἡμῖν λέγειν·
ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλῆν' ὁρῶ.
ἥμπουσα φρούδη.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Δία κατόμοσον.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

νὴ Δία.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

καὖθις κατόμοσον.

V. 299. Edd. ante Brunckium, τοῦτο δέ γ' ἧττον. τοῦτό γ' ἔθ' ἧττον A C G, Borgianus, Brunckius. τοῦτό γ' ἔσθ' ἧττον F L, scholiastes. τοῦτο δ' ἔσθ' ἧττον Baroccianus. Ravennas τοῦτό γ' ἧττον.

V. 300. οἶπερ C F H, Baroccianus. εἶπερ liber Poggianus. Apte Brunckius comparavit Lysistr. v. 834. ἴθ' ὀρθὴν ἧνπερ ἔρχει τὴν ὁδόν.

V. 301. πάντα τἀγαθὰ edd. ante Brunckium. πάντ' ἀγαθὰ C, Vaticanus, Baroccianus.

V. 303. Euripidis ex Oreste versus 281. . Vanissima est Brunckii opinio γαλῆν ὁρῶ scribentis, *ne iocus pereat*. Nimirum recte scripta male pronunciaverat Hegelochus.

V. 304. Edd. ante Kusterum: ἡ ̓μπουσα φρούδη. κατόμοσον. νὴ Δία. Quae Kusterus ita correxit ut νὴ τὸν Δία scriberet, in F G et Barocciano inventum. Recte Reisigius ad Sophocl. Oedip. Col. p. 404. Δία κατόμοσον.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

νὴ Δί᾽.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὄμοσον.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

νὴ Δία.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οἴμοι τάλας, ὡς ὠχρίασ᾽ αὐτὴν ἰδών·
ὁδὶ δὲ δείσας ὑπερεπυῤῥίασέ μου.
οἴμοι πόθεν μοι τὰ κακὰ ταυτὶ προςέπεσεν;
τίν᾽ αἰτιάσωμαι θεῶν μ᾽ ἀπολλύναι;
αἰθέρα Διὸς δωμάτιον, ἢ χρόνου πόδα;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὗτος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τί ἐστιν;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὐ κατήκουσας;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τίνος;

V. 306. Edd. ante Kusterum ὠχρίωσ᾽. ὠχρίασ᾽ E F, Ravennas, Vaticanus, Baroccianus, Elbingensis. Correxerat etiam H. Stephanus in Thesauro.

V. 307. Suidas v. ὑπερεπυῤῥίασεν. — ὁ δὲ δείσας Ravennas. — μοι F G, Baroccianus, Elbingensis, Monacensis.

V. 308. ταυτὶ τὰ κακὰ edd. ante Brunckium. Correctum ex libris plurimis.

V. 310. Xanthiae tribuunt edd. ante Brunckium. Correctum ex C, Borgiano, aliis.

V. 310. Post hunc versum in codd. parepigraphe, αὐλεῖ τις ἔνδον, vel ut scholiastes librique Ravennas et Baroccianus, αὐλεῖ τις ἔνδοθεν.

V. 311. - 314. Personarum vices. edd. veteres aliae aliter distribuunt. Recte Brunckius ex A B D.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

αὐλῶν πνοῆς.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἔγωγε, καὶ δᾴδων γ' ἐμὲ
αὔρα τις εἰςέπνευσε μυστικωτάτη.
ἀλλ' ἠρέμα πτήξαντες ἀκροασώμεθα.

ΧΟΡΟΣ.

Ἴακχ', ὦ Ἴακχε.
Ἴακχ', ὦ Ἴακχε.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο, δέσποθ', οἱ μεμυημένοι
ἐνταῦθά που παίζουσιν, οὓς ἔφραζε νῷν.
ᾄδουσι γοῦν τὸν Ἴακχον ὅνπερ Διαγόρας.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

κἀμοὶ δοκοῦσιν. ἡσυχίαν τοίνυν ἄγειν
βέλτιστόν ἐστιν, ὡς ἂν εἰδῶμεν σαφῶς.

ΧΟΡΟΣ.

Ἴακχ', ὦ πολυτίμητ' ἐν ἕδραις ἐνθάδε ναίων,

V. 313. ἐξέπνευσε scholiastes ad Eurip. Hecub. 441. p. 101. ed. Matth.: εἰςέπνευσε grammaticus Etymol. Gud. p. 660, 32..

V. 314. ἠρεμεὶ edd. ante Brunckium. ἠρέμα BDFG, non Ravennas. Cum vulgata ἠρεμεὶ comparavi ego ἀτρεμεὶ in Athenaei loco quodam inventum, in indice in Commentarios vol. VI..

V. 319. ᾄδουσιν οὖν edd. ante Brunckium praeter Iuntinam primam. ᾄδουσι γοῦν A, F ex correctione, H, Ravennas, Baroccianus, Suidas v. Ἴακχος. ἄγουσι γοῦν C. — ὥςπερ Brunckius edidit tacite. Et ita Suidas. Recte relicui libri ὅνπερ.

V. 320. τοίνυν γ' ἄγειν edd. ante Brunckium. τοίνυν ἄγειν ACE, Ravennas, Baroccianus, Borgianus.

V. 321. σαφές Vaticanus.

V. 322.—460. Rationes horum versuum metricas breviter declarabimus:

Ἴακχ᾽, ὦ Ἴακχε,
ἐλθὲ τόνδ᾽ ἀνὰ λειμῶνα χορεύσων,
ὁσίους ἐς θιασώτας,
πολύκαρπον μὲν τινάσσων
περὶ κρατὶ σῷ βρύοντα
στέφανον μύρτων· θρασεῖ δ᾽ ἐγκατακρούων·
ποδὶ τὰν ἀκόλαστον
φιλοπαίγμονα τιμὰν,
χαρίτων πλεῖστον ἔχουσαν μέρος, ἁγνὴν, ἱερὰν
ὁσίοις μύσταις χορείαν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ὦ πότνια πολυτίμητε Δήμητρος κόρη,

---

322 — 332. = 336 — 346. .
333 — 335. trimetri.
347 — 364. anapaesti.
365 — 370. = 371 — 376. .
377, 378. anapaesti.
379 — 383. = 384 — 388. .
389 — 393. = 440 — 444. .
394 — 411. tria systemata paria.
412 — 415. = 445 — 448. .
416 — 439. octo systemata paria.
449 — 454. = 455 — 460. .

V. 322. Libri omnes πολυτιμήτοις. Correxit Reisigius I. p. 299. . — ἐν recepi ex Iuntina prima, FH, Ravennate, Barocciano, Borgiano.

V. 323. Ἴακχ᾽ ὦ Ἴακχ᾽ ὦ Ἴακχε Baroccianus.

V. 325. Suidas v. θίασος.

V. 327. περὶ Ravennas. Legebatur ἀμφὶ, consentiente Eustathio p. 1715, 62. . ἐπὶ Eustathius p. 701, 2. .

V. 329. 330. τὴν — τιμὴν FG, Ravennas, Baroccianus, Borgianus, Elbingensis, Monacensis. Quos non sumus secuti. Contra spernendum iudicamus quod Brunckius v. 331. invexit ἀγνὰν, neque in ullo, opinor, libro inventum, nec scriptum ab Aristophane.

V. 332. ὁσίοισι F. — μύσταισι FG, Ravennas, Borgianus. ὁσ. μύσταισι χ. ἁ. ἱερὰν Baroccianus.

V. 333. κόρα FH.

ὡς ἡδύ μοι προςέπνευσε χοιρείων κρεῶν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὔκουν ἀτρέμ' ἕξεις, ἤν τι καὶ χορδῆς λάβῃς;

ΧΟΡΟΣ.

ἔγειρε φλογέας λαμπάδας ἐν χερσὶ τινάσσων,
Ἴακχ', ὦ Ἴακχε,
νυκτέρου τελετῆς φωςφόρος ἀστήρ.
φλογὶ φέγγεται δὲ λειμών·
γόνυ πάλλεται γερόντων·
ἀποσείονται δὲ λύπας,
χρονίους τ' ἐτῶν παλαιῶν ἐνιαυτοὺς,

V. 336. Legebatur,

ἔγειρε φλογέας λαμπά-
δας· ἐν χερσὶ γὰρ ἥκεις
τινάσσων —.

Verba γὰρ ἥκεις eiecit Hermannus Elem. doctr. metr. p. 501. . Minus subtili iudicio usi veteres critici τινάσσων expulerunt. Scholiastes, ὁ δὲ λόγος κολοβός ἐστιν, εἰ μὴ τὸ τινάσσων ἀντὶ τοῦ τινασσόμενος. ἐν δέ τισιν ἐκλέλοιπε τὸ τινάσσων. τινάσσων abest ab libro G, adscripto scholio, τὸ τινάσσων ἐξεβλήθη ὑπ' ἐμοῦ.

V. 337. Ἴακχε edd. omnes praeter Iuntinam primam. Ἴακχ', ὦ Ἴακχε F G, Ravennas, Borgianus, Iuntina prima, quaeque eam expressit, Parisina a. 1528. . ὦ ἴακχε ἴακχε Baroccianus. Scholiastes, ἴακχ' ὦ ἴακχε ἀναλόγως τῇ στροφῇ γράφουσι καὶ τὸ χερσὶν εἰς τὸ ἔγειρε συνάπτουσιν. ἥκεις γὰρ κατὰ ἀναστροφήν.

V. 339. φλέγεται A C, Vaticanus, scholiastae editio Aldina. γρ. φλέγεται E.

V. 341. ἀποσείεται edd. ante Brunckium. ἀποσείονται A C, Ravennas, Vaticanus, Baroccianus, Borgianus.

V. 342. Legebatur, χρονίων τ' ἐτῶν | παλαιοὺς ἐνιαυτούς. Atque ita B D. Post παλαιοὺς Portus adiecit τ', inde in aliquot edd. receptum. χρονίων ἐτῶν, παλαιούς τ' ἐνιαυτοὺς C et Baroccianus. χρόνων τ' ἐτῶν Vaticanus. χρονίους τ' ἐτῶν παλαιῶν ἐνιαυτοὺς ex Ravennate Invernizius, χρονίους etiam ex Borgiano libro commemorans. χρόνους τ', ἐτῶν παλαιοὺς ἐνιαυτοὺς A E, Brunckius. Scholiastes, χρονίων τ' ἐτῶν. εἰ μὲν οὕτω γρά-

καὶ παίζων καὶ χλευάζων.
ἠρίστηται δ' ἐξαρκούντως.

ἀλλ' ἔμβα χὤπως ἀρεῖς
τὴν Σώτειραν γενναίως
τῇ φωνῇ μολπάζων,
ἣ τὴν χώραν
σώζειν φήσ' ἐς τὰς ὥρας,
κἂν Θωρυκίων μὴ βούληται.

ἄγε νυν ἑτέραν ὕμνων ἰδέαν τὴν καρποφόρον βασίλειαν,
Δήμητρα θεὰν, ἐπικοσμοῦντες ζαθέαις μολπαῖς κελαδεῖτε.

Δήμητερ, ἁγνῶν ὀργίων
ἄνασσα, συμπαραστάτει,
καὶ σῷζε τὸν σαυτῆς χορόν·
καί μ' ἀσφαλῶς πανήμερον
παῖσαί τε καὶ χορεῦσαι·
καὶ πολλὰ μὲν γέλοιά μ' εἰ-
πεῖν πολλὰ δὲ σπουδαῖα, καὶ
τῆς σῆς ἑορτῆς ἀξίως
παίσαντα καὶ σκώψαντα νι-
κήσαντα ταινιοῦσθαι.

V. 371. αἱρεῖς edd. ante Portum et liber Ravennas. αἴρῃς B, D F G, Baroccianus, Poggianus, Portus, Kusterus, Brunckius in textu. αἴροις A. αἴρεις C. ἀρεῖς Scaligeri Excerpta, Valckenar. ad Theocrit. I. 112., Brunckius in annotatione, quamvis indocte μὲν ἀρεῖς proponens. Ceterum emendavi vitiosam versum distinctionem.

V. 378. ζαθέοις Baroccianus, Elbingensis.

V. 384. 385. Liber Ravennas,

καὶ πολλὰ μὲν γέλοιά μ' εἰπεῖν,
πολλὰ δὲ καὶ σπουδαῖα,
καὶ —.

ἄγ' εἶα
νῦν καὶ τὸν ὡραῖον θεὸν
παρακαλεῖτε δεῦρο
ᾠδαῖσι, τὸν ξυνέμπορον
τῆςδε τῆς χορείας.

Ἴακχε πολυτίμητε, μέλος ἑορτῆς
ἥδιστον εὑρὼν, δεῦρο συνακολούθει
πρὸς τὴν θεὸν
καὶ δεῖξον ὡς ἄνευ πόνου
πολλὴν ὁδὸν περαίνεις.
Ἴακχε φιλοχορευτὰ, συμπρόπεμπέ με.

σὺ γὰρ κατεσχίσω μὲν ἐπὶ γέλωτι
κἀπ' εὐτελείᾳ τόν τε σανδαλίσκον
καὶ τὸ ῥάκος,
κἀξεῦρες ὥςτ' ἀζημίους
παίζειν τε καὶ χορεύειν.
Ἴακχε φιλοχορευτὰ, συμπρόπεμπέ με.

καὶ γὰρ παραβλέψας τι μειρακίσκης
νῦν δὴ κατεῖδον, καὶ μάλ' εὐπροςώπου,
συμπαιστρίας
χιτωνίου παραῤῥαγέν-
τος τιτθίον προκύψαν.
Ἴακχε φιλοχορευτὰ, συμπρόπεμπέ με.

V. 389. 390. Legebatur versu trimetro,
ἄγ' εἶα νῦν γε καὶ τὸν ὡραῖον θεὸν. —.
γε particula abest ab Ravennate, Barocciano, Borgiano. Bentleius ἀλλ' εἶα.

V. 401. σοὶ γὰρ διδόαμεν ἐπ' εὐτελείᾳ τὸν σανδαλίσκον Suidas v. εὐτέλεια. — Legebatur κἀπ' εὐτελείᾳ τόνδε τὸν σανδαλίσκον. Emendarunt Bentleius, Elmsleius ad Acharn. v. 1201.

V. 402. τό γε ῥάκος Ravennas. τὸ ῥάκος Suidas v. ῥάκος.

V. 406. Διο. praefixum in G.

V. 409. διαῤῥαγέντος Ravennas. Ceteri παραῤῥαγέντος.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἐγὼ δ' ἀεί πως φιλακόλου-
θός εἰμι καὶ μετ' αὐτῆς
παίζων χορεύειν βούλομαι.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

κἄγωγε πρός.

ΧΟΡΟΣ.

βούλεσθε δῆτα κοινῇ
σκώψωμεν Ἀρχέδημον;
ὃς ἑπτέτης ὢν οὐκ ἔφυσε φράτορας,
νυνὶ δὲ δημαγωγεῖ
ἐν τοῖς ἄνω νεκροῖσι,
κἀστὶν τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας.

V. 412. Xanthiae persona in editionibus Aldina et Iuntina prima non praefixa, ut haec choro continuari videantur. Versus autem vulgo ita descripti:

ἐγὼ δ' ἀεί πως φιλακόλουθός εἰμι καὶ μετ' αὐτῆς
παίζων χορεύειν βούλομαι. Δι. κἄγωγε πρός.

Ravennas,

ἐγὼ δ' ἀεί πως φιλακόλου-
θός εἰμι καὶ μετ' αὐτῆς
παίζων χορεύειν βούλομαι. Δι. κἄγωγε πρός.

Quorum versuum ea est cum v. 445.–448. similitudo ut respondere sibi videri possint ita scripti:

ἐγὼ δ' ἀεί πως φιλακόλου-
θός εἰμι καὶ μετ' αὐτῆς
παίζων χορεύειν βούλομαι.
Δι. κἄγωγε πρὸς . . . . .

ἐγὼ δὲ σὺν ταῖσιν κόραι-
σιν εἶμι καὶ γυναιξὶν,
οὗ παννυχίζουσιν θεᾷ,
καὶ φέγγος ἱερὸν οἴσω.

V. 418. 419. Suidas v. δημαγωγεῖ.

V. 421. ἐκεῖθεν scholiastes.

τὸν Κλεισθένη δ' ἀκούω
ἐν ταῖς ταφαῖσι πρωκτὸν
τίλλειν ἑαυτοῦ καὶ σπαράττειν τὰς γνάθους·
κἀκόπτετ' ἐγκεκυφώς,
κἄκλαε, κἀκεκράγει
Σεβῖνον, ὅςτις ἐστὶν ἁναφλύστιος.
καὶ Καλλίαν γέ φασι
τοῦτον τὸν Ἱπποβίνου
κύσθου λεοντῆν ναυμαχεῖν ἐνημμένον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἔχοιτ' ἂν οὖν φράσαι νῷν
Πλούτων', ὅπου 'νθάδ' οἰκεῖ;
ξένω γάρ ἐσμεν, ἀρτίως ἀφιγμένω.

ΧΟΡΟΣ.

μηδὲν μακρὰν ἀπέλθῃς,
μηδ' αὖθις ἐπανέρῃ με,
ἀλλ' ἴσθ' ἐπ' αὐτὴν τὴν θύραν ἀφιγμένος.

V. 422. τὸν Κλεισθένην CH, Barocciamus. τὸν Κλεισθένους ABDFG, Ravennas, Elbingensis, Monacensis, Iuntina prima. In C gl. τὸν Καλλίαν, in F υἱόν. Loci huius mentionem facit scholiastes Theocriti V, 43. p. 91. Gaisf., pro Clisthene Cleonem per errorem nominans.

V. 426. — ἄγῃ F. καὶ κεκράγει Ravennas. κἄκλαε Brunckius ex AC. Scribebatur κἄκλαιε.

V. 427. Σεβεῖνον Ravennas. — Legebatur Ἀναφλύστιος. Articulum addiderunt Bentleius et Porson. ad Eurip. Orest. 1645. Brunckius, ἔστ' Ἀναφλύστιος.

V. 429. τοῦτον Dukerus, Brunckius ex BD. Legebatur τουτονί. τὸν Ἱπποβίνου Suidas v. ἱππόπορνε. — De Ἱπποβίνῳ schol. ad Eurip. Phoen. 28.

V. 430. κίσθου edd. ante Berglerum et scholiastes ad v. 504. in ed. Aldina. Correctum ex libris MSS. et Suida v. ἱππόπορνῃ. Eustathius p. 746, 16. ἡ παρὰ τῷ κωμικῷ κύσθου ἢ κύσον λεοντῆ.

V. 432. Πλούτων' EF, Ravennas, Barocciauus. Legebatur Πλούτων.

V. 434. Suidas v. μηδέν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

αἴροι' ἂν αὖθις ὦ παῖ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα
ἀλλ' ἢ Διὸς Κόρινθος ἐν τοῖς στρώμασιν;

ΧΟΡΟΣ.

χωρεῖτε
νῦν ἱερὸν ἀνὰ κύκλον θεᾶς,
ἀνθοφόρον ἀν' ἄλσος
παίζοντες οἷς μετουσία
θεοφιλοῦς ἑορτῆς·
ἐγὼ δὲ σὺν ταῖσιν κόραις
εἶμι καὶ γυναιξὶν,
οὗ παννυχίζουσιν θεᾷ,
φέγγος ἱερὸν οἴσων.

χωρῶμεν ἐς πολυῤῥόδους
λειμῶνας ἀνθεμώδεις,
τὸν ἡμέτερον τρόπον,
τὸν καλλιχορώτατον,

V. 437. Edd. ante Brunckium praeter Iuntinam primam, αἴροις ἂν αὖθις αὖ γε καὶ τὰ στρώματα. (Iuntina prima, αἴροις ἂν αὖθις ὦ καὶ τά γε στρώματα.) αἴροι' ἂν ABCDEFGH, Baroccianus, Brunckius. Codex Ravennas, αἴροι' ἂν αὖθις ὦ καὶ τὰ στρώματα. Recte, modo τὰ στρώματα eiiciantur. Quod etiam Bothius perspexit. ὦ pro αὖ γε FH, Baroccianus, Vaticanus et γρ. L.

V. 439. Scholiastes Platonis in Euthyd. p. 368. ed. Bekker.

V. 445.-448. Tribuunt hos versus alii libri choro, alii hemichorio, alii Dionyso, unus adeo A Sacerdoti. Victorius in libro Poggiano, Ἐγὼ. τὸ τοῦ μιχαλοπτίου οὐκ ἔχει ἐνταῦθα τὸ τοῦ διονύσου πρόσωπον.

V. 447. θεᾷ Ravennas. Legebatur θεαί.

V. 449. πολυῤῥόθους FH, Baroccianus. Gl. πολυήχους ἢ πολυανθεῖς in F, πολυήχους in H.

παίζοντες, ὃν ὄλβιαι
Μοῖραι ξυνάγουσιν.
μόνοις γὰρ ἡμῖν ἥλιος
καὶ φέγγος ἱλαρόν ἐστιν,
ὅσοι μεμυήμεθ' εὐ-
σεβῆ τε διήγομεν
τρόπον περὶ τοὺς ξένους
καὶ τοὺς ἰδιώτας.

V. 456. καὶ ante φέγγος excidit in Barocciano. — ἱερόν pro ἱλαρόν FH, Ravennas.

V. 459. Legebatur περί τε ξένους. περὶ τοὺς ξένους FH, Ravennas, Suidas v. ἰδιῶται. περὶ ξένους G. περί τε τοὺς ξένους AE, Baroccianus, Borgianus.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ. ΞΑΝΘΙΑΣ. ΑΙΑΚΟΣ. ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ. ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑΙ ΔΥΟ. ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἄγε δὴ τίνα τρόπον τὴν θύραν κόψω; τίνα;
πῶς ἐνθάδ' ἄρα κόπτουσιν οὑπιχώριοι;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὐ μὴ διατρίψεις, ἀλλὰ γεύσει τῆς θύρας,
καθ' Ἡρακλέα τὸ σχῆμα καὶ τὸ λῆμ' ἔχων;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

παῖ, παῖ.

ΑΙΑΚΟΣ.

τίς οὗτος;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἡρακλῆς ὁ καρτερός.

ΑΙΑΚΟΣ.

ὦ βδελυρὲ κἀναίσχυντε καὶ τολμηρὲ σύ,
καὶ μιαρὲ καὶ παμμίαρε καὶ μιαρώτατε,

V. 462. Scribebatur οἱ 'πιχώριοι. οὑπιχώριοι A F.

V. 463. διατρίψῃς edd. ante Brunckium. — γεύσει — ἔχων; Elmsleius ad Eurip. Medeam p. 251. Legebatur, γεῦσαι — ἔχων.

V. 466. καὶ τολμηρὲ κἀναίσχυντε σὺ Baroccianus. Vid. ad Pac. v. 182.

ὃς τὸν κύν' ἡμῶν ἐξελάσας τὸν Κέρβερον
ἀπῇξας ἄγχων κᾆποδρὰς ᾤχου λαβὼν,
ὃν ἐγὼ 'φύλαττον. ἀλλὰ νῦν ἔχει μέσος·
τοία Στυγός σε μελανοκάρδιος πέτρα,
Ἀχερόντιός τε σκόπελος αἱματοσταγὴς
φρουροῦσι, Κωκυτοῦ τε περίδρομοι κύνες,
Ἔχιδνά θ' ἑκατογκέφαλος, ἣ τὰ σπλάγχνα σοῦ
διασπαράξει, πνευμόνων τ' ἀνθάψεται
Ταρτησία μύραινα· τὼ νεφρὼ δέ σου
αὐτοῖσιν ἐντέροισιν ἡματωμένω
διασπάσονται Γοργόνες Τιθράσιαι,
ἐφ' ἃς ἐγὼ δρομαῖον ὁρμήσω πόδα.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὗτος, τί δέδρακας;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐγκέχοδα· κάλει θεόν.

V. 468. ἡμῖν F, Baroccianus.

V. 469. Scribebatur ἀπῆξας.

V. 471.—479. Suidas v. τοία.

V. 472. Stephanus Byz. et Suidas v. Ἀχέρων. — αἱματοσταγὴς annotatum in Bekkeri Anecd. I. p. 362, 9..

V. 474. ἑκατογκέφαλος emendate scriptum in ABCDGH atque Ravennate. Ceteri libri editionesque ante Brunckium ἑκατοντακέφαλος, ut in Nub. 336., consentiente Suida v. τοία. Primus correxit Bisetus.

V. 475. Scribebatur πλευμόνων. πνευμόνων ABCDFG, Vaticanus, Baroccianus, Elbingensis, Suidas. Quod vulgari formae anteponendum iudicavi, etsi πλευμόνων diserte testatur Eustathius p. 483, 10.. Sophoclem Trachin. v. 778. comparavit Κοραῆς ad Xenocratem p. 185.

καὶ διώδυνος
σπαραγμὸς αὐτοῦ πνευμόνων ἀνθήψατο.

Ibi quoque libri aliquot πλευμόνων.

V. 478. Suidas v. γοργόνες.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ὦ καταγέλαστ᾽, οὔκουν ἀναστήσει ταχὺ,
πρίν τινά σ᾽ ἰδεῖν ἀλλότριον;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἀλλ᾽ ὡρακιῶ.
ἀλλ᾽ οἶσε πρὸς τὴν καρδίαν μου σπογγιάν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἰδοὺ λαβέ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

πρόςθου.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ποῦ ᾽στιν; ὦ χρυσοῖ θεοὶ,
ἐνταῦθ᾽ ἔχεις τὴν καρδίαν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

δείσασα γὰρ
εἰς τὴν κάτω μου κοιλίαν καθείρπυσεν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ὦ δειλότατε θεῶν σὺ κἀνθρώπων.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐγώ;
πῶς δειλὸς, ὅςτις σπογγιὰν ᾔτησά σε;
οὔκουν ἕτερός γ᾽ αὔτ᾽ εἰργάσατ᾽ ἀνήρ.

V. 483. οἶσαι FG, Baroccianus, Iuntina prima. οἶσε Suidas v. σπογγιά.

V. 484. Verba ποῦ ᾽στιν; Dionyso tribuunt edd. ante Brunckium. Correctum ex MSS. libroque Poggiano. ποῦ ᾽στι νῦν; scriptum in Barocciano.

V. 486. μοι Vaticanus.

V. 487. σὺ θεῶν Baroccianus.

V. 489. οὐκ ἂν ἕτερος Excerpta Scaligeri, Brunckius. οὐ τἂν ἕτερος Elmsleius ad Sophocl. Aiac. v. 1338. . οὐ δειλότερος C. —

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἀλλὰ τί;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

κακέκειτ᾽ ἂν ὀσφραινόμενος, εἴπερ δειλὸς ἦν·
ἐγὼ δ᾽ ἀνέστην, καὶ προςέτ᾽ ἀπεψησάμην.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἀνδρεῖά γ᾽, ὦ Πόσειδον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οἶμαι, νὴ Δία.
σὺ δ᾽ οὐκ ἔδεισας τὸν ψόφον τῶν ῥημάτων
καὶ τὰς ἀπειλάς;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὐ μὰ Δί᾽, οὐδ᾽ ἐφρόντισα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἴθι νυν, ἐπειδὴ ληματιᾷς κἀνδρεῖος εἶ,
σὺ μὲν γενοῦ ᾽γὼ, τὸ ῥόπαλον τουτὶ λαβὼν
καὶ τὴν λεοντῆν, εἴπερ ἀφοβόσπλαγχνος εἶ·
ἐγὼ δ᾽ ἔσομαί σοι σκευοφόρος ἐν τῷ μέρει.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

φέρε δὴ ταχέως αὔτ᾽· οὐ γὰρ ἀλλὰ πειστέον·
καὶ βλέψον εἰς τὸν Ἡρακλειοξανθίαν·
εἰ δειλὸς ἔσομαι, καὶ κατὰ σὲ τὸ λῆμ᾽ ἔχων.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μὰ Δί᾽, ἀλλ᾽ ἀληθῶς οὐκ Μελίτης μαστιγίας.

γ᾽ αὔτ᾽ repositum ex F et Ravennate. Legebatur ταῦτ᾽. Ex Barocciano αὔτ᾽ enotatum.

V. 490. κατέκειτ᾽ ὀσφραινόμενος Suidas v. ὀσφραντικόν.

V. 495. Suidas v. ἴθι. — ληματίας Bentleius.

V. 498. σκευοφόρος enotavit Pollux X, 14.

V. 502. Hesychius v. ἐκ Μελίτης μαστιγίας.

φέρε νυν, ἐγὼ τὰ στρώματ' αἴρωμαι ταδί.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

ὦ φίλταθ' ἥκεις Ἡράκλεις; δεῦρ' εἴσιθι.
ἡ γὰρ θεός σ' ὡς ἐπύθεθ' ἥκοντ', εὐθέως
ἔπεττεν ἄρτους, ἧψε κατερικτῶν χύτρας
ἔτνους δύ' ἢ τρεῖς, βοῦν ἀπηνθράκιζ' ὅλον,
πλακοῦντας ὤπτα, κολλάβους. ἀλλ' εἴσιθι.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

κάλλιστ', ἐπαινῶ.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

μὰ τὸν Ἀπόλλω, οὐ μή σ' ἐγὼ
περιόψομἀπελθόντ', ἐπεί τοι καὶ κρέα
ἀνέβραττεν ὀρνίθεια, καὶ τραγήματα
ἔφρυγε, κῷνον ἀνεκεράννυ γλυκύτατον.
ἀλλ' εἴσιθ' ἅμ' ἐμοί.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

πάνυ καλῶς.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

ληρεῖς ἔχων·
οὐ γάρ σ' ἀφήσω. καὶ γὰρ αὐλητρίς γέ σοι

V. 503. αἴρομαι C F.

V. 505. σ' omissum in FH, Barocciano.

V. 506. κατερεικτοῦ Diaconus ad Hesiod. scut. Herc. 287. p. 525. Gaisf. . Vulgatam habet Etymol. M. p. 387, 14. .

V. 507. βοῦν δ' Suidas v. ἀπηνθράκιζεν.

V. 508. Male δεῦρ' εἴσιθι pro ἀλλ' εἴσιθι Ravennas et Monacensis.

V. 509. Libri scripti et editi omnes, περιόψομαι ἀπελθόντ'.

V. 510. Etymolog. M. p. 551, 27., Suidas v. κῷνον.

V. 513. ληρεῖς ἔχων· οὐ γάρ σ' ἀφήσω. Dionyso haec tribuunt libri omnes et scholiastes. Correctum in Excerptis Scaligeri ét a Brunckio in annotatione.

ἤδη 'νδον ἴσθ' ὡραιοτάτη, κὠρχηστρίδες
ἕτεραι δύ' ἢ τρεῖς

ΞΑΝΘΙΑΣ.

πῶς λέγεις; ὀρχηστρίδες;

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

ἡβυλλιῶσαι κἄρτι παρατετιλμέναι.
ἀλλ' εἴσιθ', ὡς ὁ μάγειρος ἤδη τὰ τεμάχη
ἤμελλ' ἀφαιρεῖν χἠ τράπεζ' εἰσῄρετο.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἴθι νυν, φράσον πρώτιστα ταῖς ὀρχηστρίσιν
ταῖς ἔνδον οὔσαις αὐτὸς ὡς εἰσέρχομαι.
ὁ παῖς, ἀκολούθει δεῦρο τὰ σκεύη φέρων.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐπίσχες οὗτος. οὔ τι που σπουδὴν ποιεῖς,
ὁτιή σε παίζων Ἡρακλέα 'νεσκεύασα;

V. 515. ἤδ' ἔνδον edd. ante Brunckium. μί' ἔνδον Brunckius, quod Ravennatis Borgianique librorum auctoritate confirmari narrat Invernizius. Quem de Ravennate quum mendacii convicerit Bekkerus, credulus sit oportet qui de Borgiano fidem non deneget. Recepi quae mihi cum Seidlero communis emendatio est, ἤδη 'νδον. Ita μὴ 'νδον Thesmoph. 1187., ἤδη 'στίν et ἤδη 'ξέρχεται in Pace.

V. 516. Ξα. πῶς λέγεις; Θε. ὀρχηστρίδες ἡβ. — Ravennas, Vaticanus.

V. 517. Etymol. M. p. 283, 51., Suidas v. ἡβυλλιῶσαι.

V. 520. Legebatur ταῖς αὐλητρίσι. Correctum ex E F H, Ravennate.

V. 523. Libri aliquot et scholiastes ad Plut. v. 143. οὔ τοι πον.

V. 524. Legebatur Ἡρακλέα γ' ἐσκεύασα. Inutilem γε particulam amovit Elmsleius ad Acharn. v. 385. qua recepimus correctione. Liber Baroccianus Ἡρακλέα 'σκεύασα.

οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων, ὦ Ξανθία,
ἀλλ' ἀράμενος οἴσεις πάλιν τὰ στρώματα;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τί δ' ἔστιν; οὐ δή πού μ' ἀφελέσθαι διανοεῖ
ἅδωκας αὐτός;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὐ τάχ', ἀλλ' ἤδη ποιῶ.
κατάθου τὸ δέρμα.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι
καὶ τοῖς θεοῖσιν ἐπιτρέπω.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ποίοις θεοῖς;
τὸ δὲ προσδοκῆσαί σ' οὐκ ἀνόητον καὶ κενὸν
ὡς δοῦλος ὢν καὶ θνητὸς Ἀλκμήνης ἔσει;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἀμέλει, καλῶς· ἔχ' αὔτ'. ἴσως γάρ τοί ποτε
ἐμοῦ δεηθείης ἄν, εἰ θεὸς θέλοι.

ΧΟΡΟΣ.

ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρός ἐστι
νοῦν ἔχοντος καὶ φρένας, καὶ
πολλὰ περιπεπλευκότος,

V. 525. φλυαρήσῃς ADF, Baroccianus, Elbingensis, Monacensis.

V. 526. Legebatur ἀράμενός γ'. Omittunt particulam CD, Baroccianus.

V. 532. Ἀλκμήνης γ' ἔσει A.

V. 534. θέλει C et scholiastes ad v. 463. θέλῃ F.

V. 535.—542. Suidas v. ταῦτα πρὸς ἀνδρός.

μετακυλινδεῖν αὑτὸν ἀεὶ
πρὸς τὸν εὖ πράττοντα τοῖχον
μᾶλλον ἢ γεγραμμένην
εἰκόν᾽ ἑστάναι, λαβόνθ᾽ ἓν
σχῆμα. τὸ δὲ μεταστρέφεσθαι
πρὸς τὸ μαλθακώτερον
δεξιοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι
καὶ φύσει Θηραμένους.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὐ γὰρ ἂν γέλοιον ἦν, εἰ
Ξανθίας μὲν δοῦλος ὢν ἐν
στρώμασιν Μιλησίοις
ἀνατετραμμένος κυνῶν ὀρ-
χηστρίδ᾽, εἶτ᾽ ᾔτησεν ἀμίδ᾽, ἐ-
γὼ δὲ πρὸς τοῦτον βλέπων
τοῦ ᾽ρεβίνθου ᾽δραττόμην· οὗ-
τος δ᾽, ἅτ᾽ ὢν αὐτὸς πανοῦργος,
εἶδε, κᾆτ᾽ ἐκ τῆς γνάθου
πὺξ πατάξας μοὐξέκοψε
τοὺς χοροὺς τοὺς προσθίους;

V. 538. *μετακυλινδεῖν γ᾽* A. — Scribebatur *αἰεί*. *ἀεὶ* F, Baroccianus, Suidas.

V. 539. *μᾶλλον τοῖχον* A, Brunckius.

V. 542. *μεταστρέφεσθαι* edd. ante Brunckium. *μεταστρέφεσθ᾽ ἀεὶ* Ravennas, Baroccianus, Suidas v. *δεξιός* et *μαλθακώτερον*, ubi v. 542.—545. commemorantur. *μεταστρέφειν* ACFH. In C gl. *μεταστρέφεσθαι*. In F *μεταστρέφειν* gl. supra *μετακυλ.* v. 538..

V. 546. Legebatur, *οὐ γὰρ δὴ γέλοιον*. Emendatum ex EFH, Ravennate, Vaticano, Barocciano. *οὐ γὰρ γέλοιον* AC.

V. 549. Libri *κινῶν*. Correxerunt Bentleius, Brunckius ad Pac. 1138. et Porsonus ad Toupium vol. IV. p. 488..

V. 552. 553. *αὐτὸς δ᾽ ἅτ᾽ ὢν πανοῦργος* Ravennas, Vaticanus, Baroccianus.

V. 555. *μ᾽ ἐξέκοψε* CF, Baroccianus.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Α.

Πλαθάνη, Πλαθάνη, δεῦρ' ἔλθ', ὁ πανοῦργος οὑτοσί,
ὃς εἰς τὸ πανδοκεῖον εἰσελθών ποτὲ
ἑκκαίδεκ' ἄρτους κατέφαγ' ἡμῶν.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Β.

νὴ Δία,
ἐκεῖνος αὐτὸς δῆτα.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

κακὸν ἥκει τινί.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Α.

καὶ κρέα γε πρὸς τούτοισιν ἀνάβραστ' εἴκοσιν
ἀν' ἡμιωβολιαῖα.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

δώσει τις δίκην.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Α.

καὶ τὰ σκόροδα τὰ πολλά.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ληρεῖς ὦ γύναι
κοὐκ οἶσθ' ὅ τι λέγεις.

V. 557. ἦλθ' FH, Baroccianus. — Quae nobis in proximis versibus Πανδοκεύτρια β cum Brunckio dicitur, Πλαθάνη vocatur in edd. ante Brunckium.

V. 559. Scribebatur κατέφαγεν. κατέφαγ' Bentleius et ex codice Veneto Hermannus in Elem. doctr. metr. p. 133. — ἡμῖν F, Baroccianus. — Verbis νὴ Δία cet. in BCD praefixum ἑτέρα πανδοκεύτρια. In A, ut vulgo, Πλαθάνη.

V. 561. Suidas v. ἀνάβραστα.

V. 562. ἀνημιωβολιαῖα edd. ante Brunckium. Correctum ex DG et Polluce IX, 64.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Α.

οὔμενοῦν με προςεδόκας,
ὁτιὴ κοθόρνους εἶχες, ἂν γνῶναί σ' ἔτι;
τί δαί; τὸ πολὺ τάριχος οὐκ εἴρηκά πω.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Β.

μὰ Δί', οὐδὲ τὸν τυρόν γε τὸν χλωρὸν, τάλαν,
ὃν οὗτος αὐτοῖς τοῖς ταλάροις κατήσθιεν.
κἄπειτ' ἐπειδὴ τἀργύριον ἐπραττόμην,
ἔβλεψεν εἴς με δριμὺ κἀμυκᾶτό γε.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τούτου πάνυ τοὖργον, οὗτος ὁ τρόπος πανταχοῦ.

V. 564. *οὔμενούν με* edd. ante Kusterum. — *γε* pro *με* Baroccianus.

V. 565. *ἔχεις* Baroccianus. — Legebatur *ἀναγνῶναι.* *αὖ γνῶναι* Borgianus. *ἂν γνῶναι* Elmsleius ad Acharn. v. 178. p. 72. ed. Lips.. — Edd. ante Kusterum, *Παν. οὔμενουν — ἔτι. Πα. τί δαί; — κἀμυκᾶτό γε.* Kusterus, *Πα. οὔμενοῦν* cet. *Πα. τί δαί;* cet.. Brunckius, *Πανδ. α. οὔμενοῦν* cet.. *Πανδ. β. τί δαί; — κἀμυκᾶτό γε.*. Codex A, *πανδοκ. οὔμενοῦν —*. *ἄλλη πανδοκ. τί δαί;* cet.. V. 566.—570. in A et C unius sunt personae. Contra in B D et Barocciano v. 567.—570. alteri cauponae tribuuntur. Correxi haec ut res postulabat. Apparet enim v. 566., *τί δαί; τὸ πολὺ τάριχος οὐκ εἴρηκά πω.*, non alii convenire personae quam *Πανδοκευτρίᾳ α*, quae quum alia Herculis facinora commemorasset, hoc se *nondum* tetigisse dicit de salsamentis.

V. 568. Edd. ante Portum, *ὅνπερ σὺν αὐτοῖσι ταλάροις.* quae Portus ita immutavit ut *ὅνπερ σὺν αὐτοῖσι τοῖς* scriberet, Kusterus, *ὅνπερ σὺν αὐτοῖς τοῖς*, quomodo scriptum est in B G. *αὐτοῖς τοῖς ταλάροις* scholiastes et grammaticus Bekkeri I. p. 466, 80., *αὐτοῖς ταλάροις* Suidas v. *αὐτοῖς* Veram scripturam, *ὃν οὗτος αὐτοῖς τοῖς ταλάροις* servarunt C D, Ravennas et Vaticanus. *ὃν οὗτος αὐτοῖς ταλάροις* E F H (*οὕτως* H), Baroccianus. *ὃν οὗτος αὐτοῖσι ταλάροις* liber Poggianus. *ὃν αὐτὸς αὐτοῖς ταλάροις* A. *ὃν αὐτὸς αὐτοῖς τοῖς ταλάροις* Borgianus, Brunckius.

V. 570. Scribebatur *εἰς ἐμέ.* *εἴς με* scribendum praecepimus annotatione ad Equites v. 292.. *εἰς μέ* Suidae codex Oxon. v. *ἐμυκᾶτο.*

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Β.

καὶ τὸ ξίφος γ' ἐσπᾶτο, μαίνεσθαι δοκῶν.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Α.

νὴ Δία, τάλαινα.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Β.

νὼ δὲ δεισάσαί γέ πω
ἐπὶ τὴν κατήλιφ' εὐθὺς ἀνεπηδήσαμεν·
ὁ δ' ᾤχετ' ἐξᾴξας γε, τοὺς ψιάθους λαβών.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

καὶ τοῦτο τούτου τοὔργον. ἀλλ' ἐχρῆν τι δρᾶν.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Α.

ἴθι δὴ κάλεσον τὸν προστάτην Κλέωνά μοι.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Β.

σὺ δ' ἔμοιγ', ἐάνπερ ἐπιτύχῃς, Ὑπέρβολον,
ἵν' αὐτὸν ἐπιτρίψωμεν.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Α.

ὦ μιαρὰ φάρυγξ,

V. 572. cum proximi versus initio, νὴ Δία τάλαινα., tribuebatur Πανδ. α. Correxit Brunckius. — Verba νὴ Δία, τάλαινα Xanthiae inepte tribuuntur in ABCDFG, Barocciano. — καὶ τὸ ξίφος δ' Baroccianus.

V. 573. Scribendum videtur πως.

V. 575. ἐξάξας in ἐξᾴξας primus mutavit Kusterus. — Legebatur τὰς ψιάθους. Scholiastes, τὰς ψιάθους. ἐν τῷ Καλλιστράτῳ γέγραπται τοὺς ψιάθους, καὶ ὅτι σεσημείωται τοῦτο, ὅτι ἀρσενικῶς εἶπε. ψιάθους masculino genere dixisse Aristophanem annotat Suidas. Hoc recepi.

V. 576. Suidas v. τοῦτο.

V. 577.–579. ἴθι δὴ — ἐπιτρίψωμεν Πανδοκευτρίᾳ α tribuunt edd. ante Brunckium. Correctum ex C. — 577. in G Dionyso tribuitur. Cuius persona versui 576. in C praefixa, si Brunckio fides.

ὡς ἡδέως ἄν σου λίθῳ τοὺς γομφίους
κόπτοιμ' ἄν, οἷς μου κατέφαγες τὰ φορτία.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Β.

ἐγὼ δέ γ' ἐς τὸ βάραθρον ἐμβάλοιμί σε.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Α.

ἐγὼ δὲ τὸν λάρυγγ' ἂν ἐκτέμοιμί σου,
δρέπανον λαβοῦσ', ᾧ τὰς χόλικας κατέσπασας.
ἀλλ' εἶμ' ἐπὶ τὸν Κλέων', ὃς αὐτοῦ τήμερον
ἐκπηνιεῖται ταῦτα προςκαλούμενος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

κάκιστ' ἀπολοίμην, Ξανθίαν εἰ μὴ φιλῶ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οἶδ', οἶδα τὸν νοῦν· παῦε, παῦε τοῦ λόγου.
οὐκ ἂν γενοίμην Ἡρακλῆς ἄν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μηδαμῶς,
ὦ Ξανθίδιον.

V. 582. Scholiastes Ravennas, *τινές φασι τὸν Διόνυσον λέγειν τοῦτον τὸν στίχον.* — Edd. ante Brunckium *εἰς*. *ἐς* etiam G. *ἐγὼ δ' ἐς τὸ* BD. *ἐγὼ δ' εἰς τὸ* C, ut coniecturae locus sit, *ἐγὼ δ' ἂν ἐς τὸ* —.

V. 534. Legebatur *τοὺς κόλικας*. *τοὺς χόλικας* Schweighaeuserus ad Athen. vol. VII. p. 540. et Schaeferus ad Gregor. Cor. p. 550. Ad utramque scripturam spectat scholiastae annotatio, *ἢ ἄρτους ἢ ἔντερα.* Ceterum Schaeferus optionem facit inter *τοὺς* et *τὰς χόλικας*. Praetuli posterius. Vid. Pac. v. 718. Phrynichus Bekkeri p. 72, 5. *χόλικες: οἱ πολλοὶ ἀῤῥενικῶς, οἱ δ' ἀρχαῖοι θηλυκῶς.* Vulgata scriptura utitur Thomas M. v. *λάρυγγα* p. 570., ubi tribus modis in MSS. peccatur, *κώληκας, κόληκας, κολύκας.*

V. 586. *ἐκποινιεῖται* (η superscr.) EF. *ἐκποινιεῖται* Baroccianus. Ea scriptura in scholiis commemoratur. *ἐκπηνιεῖται* cum ceteris libris Hesychius, Suidas, Eustathius p. 1328, 48. Dubitari potest an v. 585. 586. *Πανδοκευτρίᾳ β* tribui praestet.

V. 588. Suidas v. *οἶδ' οἶδα.*

ὁ Διτύλας χὠ Σκεβλίας χὠ Παρδόκας
χωρεῖτε δευρὶ καὶ μάχεσθε τουτῳί.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

εἶτ' οὐχὶ δεινὰ ταῦτα, τύπτειν τουτονὶ
κλέπτοντα πρὸς τἀλλότρια;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

μὴ ἀλλ' ὑπερφυᾶ.

ΑΙΑΚΟΣ.

σχέτλια μὲν οὖν καὶ δεινά.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

καὶ μὴν νὴ Δία,
εἴ πώποτ' ἦλθον δεῦρ', ἐθέλω τεθνηκέναι,
ἢ 'κλεψα τῶν σῶν ἄξιόν τι καὶ τριχός.
καί σοι ποιήσω πρᾶγμα γενναῖον πάνυ·
βασάνιζε γὰρ τὸν παῖδα τουτονὶ λαβών,
κἄν ποτέ μ' ἕλῃς ἀδικοῦντ', ἀπόκτεινόν μ' ἄγων.

ΑΙΑΚΟΣ.

καὶ πῶς βασανίζω;

V. 623. σκεβλύας FG, Ravennas, Borgianus, editiones Aldina atque Iuntina secunda, non Iuntina prima.

V. 624. δεῦρο Ravennas.

V. 625. Suidas v. δεινά. — τύπτειν κλέπτοντα τουτονὶ Borgianus.

V. 626. πρός γ' ἀλλότρια Reisig. ad Sophocl. Oed. Col. p. 308. . — Libri μάλ': de quo dictum ad Aves v. 109. . Scholiastes, μάλ' ὑπερφυᾶ. Τιμαχίδας βραχέως ἀξιοῖ προφέρεσθαι ἀπιθάνως, συναλοιφῆς οὔσης ἐκ τῆς μη καὶ ἀλλά.

V. 627. σχέτλια μὲν οὖν καὶ δεινά. Haec Dionyso tribuuntur in BD.

V. 629. Suidas v. ἄξιος, Phrynichus in Bekkeri Anecdotis p. 10, 7. .

V. 631. - 637. Suidas v. βασανίζειν.

V. 633. βασανίσω C. βασανίζω cum ceteris libris Suidas.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

πάντα τρόπον, ἐν κλίμακι
δήσας, κρεμάσας, ὑστριχίδι μαστιγῶν, δέρων,
στρεβλῶν, ἔτι δ' ἐς τὰς ῥῖνας ὄξος ἐγχέων,
πλίνθους ἐπιτιθεὶς, πάντα τἄλλα, πλὴν πράσῳ
μὴ τύπτε τοῦτον μηδὲ γητείῳ νέῳ.

ΑΙΑΚΟΣ.

δίκαιος ὁ λόγος· κἄν τι πηρώσω γέ σοι
τὸν παῖδα τύπτων, τἀργύριόν σοι κείσεται.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

μὴ δῆτ' ἔμοιγ'. οὕτω δὲ βασάνιζ' ἀπαγαγών.

ΑΙΑΚΟΣ.

αὐτοῦ μὲν οὖν, ἵνα σοὶ κατ' ὀφθαλμοὺς λέγῃ.
κατάθου σὺ τὰ σκεύη ταχέως, χὤπως ἐρεῖς
ἐνταῦθα μηδὲν ψεῦδος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἀγορεύω τινὶ
ἐμὲ μὴ βασανίζειν ἀθάνατον ὄντ'· εἰ δὲ μὴ,
αὐτὸς σεαυτὸν αἰτιῶ.

ΑΙΑΚΟΣ.

λέγεις δὲ τί;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἀθάνατος εἶναί φημι Διόνυσος Διὸς,
τοῦτον δὲ δοῦλον.

V. 633.–637. Suidas v. κλιμακίζειν.

V. 635. ἐπί τε τὰς edd. ante Brunckium. Correctum ex libro Ravennate et Suida v. βασανίζειν et v. κλιμακίζειν. εἰς Brunckius, ut Suidas priore loco.

V. 645. αὐτὸς σεαυτὸν pro αὐτὸς σὺ σαυτὸν repositum ex Vaticano et Ravennate. αὐτὸς ἑαυτὸν Borgianus. σὺ ab Barocciano abesse notatur.

ΑΙΑΚΟΣ.

ταυτὶ ἀκούεις;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

φήμ' ἐγώ.
καὶ πολύ γε μᾶλλόν ἐστι μαστιγωτέος·
εἴπερ θεὸς γάρ ἐστιν, οὐκ αἰσθήσεται.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τί δῆτ', ἐπειδὴ καὶ σὺ φῂς εἶναι θεὸς,
οὐ καὶ σὺ τύπτει τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

δίκαιος ὁ λόγος· χὠπότερον ἂν νῷν ἴδῃς
κλαύσαντα πρότερον, ἢ προτιμήσαντά τι
τυπτόμενον, εἶναι τοῦτον ἡγοῦ μὴ θεόν.

ΑΙΑΚΟΣ.

οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ εἶ σὺ γεννάδας ἀνήρ·
χωρεῖς γὰρ εἰς τὸ δίκαιον. ἀποδύεσθε δή.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

πῶς οὖν βασανιεῖς νὼ δικαίως;

ΑΙΑΚΟΣ.

ῥᾳδίως·
πληγὴν παρὰ πληγὴν ἑκάτερον.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

καλῶς λέγεις.
ἰδοὺ, σκόπει νυν, ἤν μ' ὑποκινήσαντ' ἴδῃς.

V. 652. χὠπότερόν γ' FH, Ravennas. — Legebatur ἴδοις. Correctum ex AEFG, Ravennate, Barocciano, Borgiano.

V. 656. Brunckius ἐς.

V. 659. Brunckius: „ἰδοὺ, σκόπει νῦν, ἤν μ' ὑποκινήσαντ' ἴδῃς. Sic A [F et Ravennas] optime, ut Suidas [v. ὑποκινήσαντα], et cod. Vaticanus. [Ita etiam E et Baroccianus, nisi quod

ΑΙΑΚΟΣ.

ἤδη 'πάταξά σ'.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὐ μὰ Δί'.

ΑΙΑΚΟΣ.

οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖς.

ἀλλ' εἶμ' ἐπὶ τονδὶ καὶ πατάξω.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

πηνίκα;

ΑΙΑΚΟΣ.

καὶ δὴ 'πάταξα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

κᾆτα πῶς οὐκ ἔπταρον;

ΑΙΑΚΟΣ.

οὐκ οἶδα· τουδὶ δ' αὖθις ἀποπειράσομαι.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὔκουν ἀνύσεις; ἰατταταῖ.

ἀποκ..] In B [et G] ut vulgo, σκόπει γ' ἤν με παρακινήσαντ' ἴδῃς. Sic etiam D, nisi quod γ' omittit. In C Aeaco tributum ἰδού. Xanthiae, σκόπει νῦν ἤν με παρακινήσαντ' ἴδῃς. Eadem distinctio fuisse videtur in codice, e quo descriptus fuit A. Nam in eo post ἰδοὺ vacuum relictum spatium, quantum satis est personae nomini, et ante ἰδοὺ est ξ, initium nominis Ξανθίας, quod non absolvit librarius, postquam scripta iam prima litera errorem suum deprehendit: Αἰακὸς scribere debuit. Profecto unice vera est illa distinctio, quam iuvat actio scenae, multò sic lepidior. ἰδοὺ dicit Aeacus, elato brachio, et in plagam inflictùri statu." — νῦν ἤν με παρακ. H, Borgianus.

V. 660. δοκεῖ vel δοκῶ Bentleius.

V. 664. Ita codex Venetus, nisi quod oxytona facit quae perispomena esse monui ad v. 57.. Verae scripturae vestigia supersunt in aliorum librorum vitiis. τί δὴ ταταί edd. ante Brunc-

ΑΙΑΚΟΣ.

τί ταττατατ;

μῶν ὠδυνήθης;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὐ μὰ Δί', ἀλλ' ἐφρόντισα,
ὁπόθ' Ἡράκλεια τἀν Διομείοις γίγνεται.

ΑΙΑΚΟΣ.

ἄνθρωπος ἱερός. δεῦρο πάλιν βαδιστέον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἰοὺ ἰού.

ΑΙΑΚΟΣ.

τί ἔστιν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἱππέας ὁρῶ.

ΑΙΑΚΟΣ.

τί δῆτα κλάεις;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

κρομμύων ὀσφραίνομαι.

ΑΙΑΚΟΣ.

ἐπεὶ προτιμᾷς γ' οὐδέν.

---

kium. τί ταταί Baroccianus. τί ἰατταταί AC. τί ἀτταταί A in margine. τί δ' ἰατταταί D, Brunckius. Ravennas, Ξα. οὔκουν ἀνύσεις; ἰατταταττατταττατταί. Αἰ. μῶν ὠδυνήθης;. Ex Borgiano enotatum ἰαταταὶ ἰαταταί. τί ἀτταταί.

V. 656. Suidas v. Διόμεια.

V. 668. ἱππέας ὁρῷ ACEF, Ravennas, Baroccianus, scholiastes. ἱππέας γ' ὁρῶ edd. ante Brunckium.

V. 669. κλάεις ABF. κλαίεις edd. ante Brunckium.

V. 670. ἐπεὶ FGH, Baroccianus, ex Harleianis duobus Elmsleius ad Acharn. v. 178. p. 73. ed. Lips.. Legebatur ἔπειτα. — προτιμᾷς γ' οὐδέν edd. ante Brunckium, FH, Ravennas, Har-

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὐδέν μοι μέλει.

ΑΙΑΚΟΣ.

βαδιστέον τἄρ' ἐστὶν ἐπὶ τονδὶ πάλιν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οἴμοι.

ΑΙΑΚΟΣ.

τί ἔστι;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τὴν ἄκανθαν ἔξελε.

ΑΙΑΚΟΣ.

τί τὸ πρᾶγμα τουτί; δεῦρο πάλιν βαδιστέον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἄπολλον, ὅς που Δῆλον ἢ Πύθων' ἔχεις.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἤλγησεν· οὐκ ἤκουσας;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὐκ ἔγωγ', ἐπεὶ
ἴαμβον Ἱππώνακτος ἀνεμιμνησκόμην.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὐδὲν ποιεῖς γάρ, ἀλλὰ τὰς λαγόνας σπόδει.

---

leiani, Borgianus. προτιμᾷς τοὐδὲν A C. προτιμᾷς οὐδέν B D G, Baroccianus, Brunckius. Scholiastes, ἔπειτα προτιμᾷς οὐδέν. καὶ νῦν οἷον οὐκ ἐπιστρέφῃ. δύναται δὲ τὸ αὐτὸ πρόςωπον λέγειν ὅλον.

V. 671. βαδιστέον γ' ἄρ' libri editi. βαδιστέον ἄρ' A. βαδιστέον ἄρ' CE. βαδιστέον γάρ BDFGH. Recte Brunckius in annotatione et Elmsleius ad Acharn. v. 323. p. 103. ed. Lips.

ΑΙΑΚΟΣ.

μὰ τὸν Δί', ἀλλ' ἤδη πάρεχε τὴν γαστέρα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Πόσειδον,

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἤλγησέ τις.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὃς Αἰγαίου πρῶνας ἢ γλαυκᾶς μέδεις
ἁλὸς ἐν βένθεσιν.

ΑΙΑΚΟΣ.

οὔ τοι μὰ τὴν Δήμητρα δύναμαί πω μαθεῖν,
ὁπότερος ὑμῶν ἐστι θεός. ἀλλ' εἴσιτον.
ὁ δεσπότης γὰρ αὐτὸς ὑμᾶς γνώσεται
χἠ Φερσέφαττ', ἅτ' ὄντε κἀκείνω θεώ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὀρθῶς λέγεις· ἐβουλόμην δ' ἂν τοῦτό σε
πρότερον ποιῆσαι, πρὶν ἐμὲ τὰς πληγὰς λαβεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

Μοῦσα χορῶν ἱερῶν ἐπίβηθι καὶ ἔλθ' ἐπὶ τέρψιν ἀοιδᾶς ἐμᾶς,
τὸν πολὺν ὀψομένη λαῶν ὄχλον, οὗ σοφίαι
μυρίαι κάθηνται,

ῆς
V. 680. γλαυκάσης FH i. e. γλαυκᾶς. Inutile est de metro horum verborum quaerere, cuius nulla habita ratione Dionysus recitat Sophoclea quaedam.

V. 681. ἁλός γ' FH.

V. 685. φερσέφασσ' G. περσέφασσ' F. περσέφασ' Baroccianus, Borgianus. Περσέφαττ' Brunckius tacite.

V. 687. πρὶν ἐμὲ Ravennas. Legebatur πρίν με.

V. 688. ἐμᾶς ἀοιδᾶς FH, Baroccianus.

φιλοτιμότεραι Κλεοφῶντος, ἐφ' οὗ δὴ χείλεσιν
ἀμφιλάλοις
δεινὸν ἐπιβρέμεται
Θρῃκία χελιδὼν,
ἐπὶ βάρβαρον ἑζομένη πέταλον·
κρίζει δ' ἐπίκλαυτον ἀηδόνιον νόμον, ὡς ἀπολεῖται,
κἂν ἴσαι γένωνται.
τὸν ἱερὸν χορὸν δίκαιόν ἐστι χρηστὰ τῇ πόλει
ξυμπαραινεῖν καὶ διδάσκειν. πρῶτον οὖν ἡμῖν δοκεῖ
ἐξισῶσαι τοὺς πολίτας κἀφελεῖν τὰ δείματα.
κεἴ τις ἥμαρτε σφαλείς τι Φρυνίχου παλαίσμασιν,
ἐγγενέσθαι φημὶ χρῆναι τοῖς ὀλισθοῦσιν τότε
αἰτίαν ἐκθεῖσι λῦσαι τὰς πρότερον ἁμαρτίας.
εἶτ' ἄτιμον φημὶ χρῆναι μηδέν' εἶν' ἐν τῇ πόλει.
καὶ γὰρ αἰσχρόν ἐστι τοὺς μὲν ναυμαχήσαντας μίαν
καὶ Πλαταιᾶς εὐθὺς εἶναι κἀντὶ δούλων δεσπότας.
κοὐδὲ ταῦτ' ἔγωγ' ἔχοιμ' ἂν μὴ οὐ καλῶς φάσκειν ἔχειν,
ἀλλ' ἐπαινῶ· μόνα γὰρ αὐτὰ νοῦν ἔχοντ' ἐδράσατε.
πρὸς δὲ τούτοις εἰκὸς ὑμᾶς, οἳ μεθ' ὑμῶν πολλὰ δὴ
χοἰ πατέρες ἐναυμάχησαν καὶ προσήκουσιν γένει,

V. 691.–693. Suidas v. φιλοτιμότεραι. 691.–694. scholiastes Euripidis Orest. v. 891. p. 432. ed. Matth..

V. 692. ἐπιβρέμει schol. ad v. 1580.. περιβρέμεται idem ad v. 93..

V. 695. Legebatur κελαδεῖ. κελαρύζει Ravennas, Baroccianus, Borgianus et γρ. H. κελαρύξει ἐπίκλαυτον Suidas v. ἐπίκλαυτον. Dedi κρίζει: qua correctione etiam Seidlerum uti nomini. — ὡς ἀπόλοιτο Suidas v. ἴσαι ψῆφοι et v. ὡς ἀπόλοιτο.

V. 697. 698. Scriptor vitae Aristophanis in Commentariis in Nubes p. XXXVII., ubi συμπαραινεῖν scriptum, quemadmodum in Bergleri editione legitur, unde invitus retinuit Brunckius.

V. 700. κἂν τις ἥμαρτε Borgianus. — Suidas v. παλαίσμασι et v. Φρυνίχου πάλαισμα, scholiastes ad Lysistr. v. 313..

V. 703. εἶν' excidit in A. εἶναι plene scriptum in EF et Barocciano.

V. 706. ταῦτ' A, Brunckius. Legebatur τοῦτ'.

τὴν μίαν ταύτην παρεῖναι ξυμφορὰν αἰτουμένοις.
ἀλλὰ τῆς ὀργῆς ἀνέντες, ὦ σοφώτατοι φύσει,
πάντας ἀνθρώπους ἑκόντες ξυγγενεῖς κτησώμεθα,
κἀπιτίμους, καὶ πολίτας, ὅςτις ἂν ξυνναυμαχῇ.
εἰ δὲ τοῦτ᾽ ὀγκωσόμεσθα, κἀποσεμνυνούμεθα
τὴν πόλιν, καὶ ταῦτ᾽ ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις,
ὑστέρῳ χρόνῳ ποτ᾽ αὖθις εὖ φρονεῖν οὐ δόξομεν.
εἰ δ᾽ ἐγὼ ὀρθὸς ἰδεῖν βίον ἀνέρος ἢ τρόπον ὅςτις
ἔτ᾽ οἰμώξεται,
οὐ πολὺν οὐδ᾽ ὁ πίθηκος οὗτος ὁ νῦν ἐνοχλῶν,
Κλειγένης ὁ μικρός,
ὁ πονηρότατος βαλανεὺς ὁπόσοι κρατοῦσι κυκη-
σιτέφρου
ψευδονίτρου κονίας
καὶ Κιμωλίας γῆς,
χρόνον ἐνδιατρίψει· ἰδὼν δὲ τάδ᾽ οὐκ

V. 710. συμφορὰν et 712. συγγενεῖς Baroccianus.

V. 714. Legebatur ταῦτ᾽. τοῦτ᾽ D, Brunckius. τοῦθ᾽ B. ταῦθ᾽ C. — Edd. ante Brunckium κἀποσεμνυνούμεθα, τὴν πόλιν καὶ cet. . Correcta interpunctio ex D.

V. 716. τότ᾽ edd. ante Brunckium. ποτ᾽ DF, Vaticanus, Baroccianus. ποθ᾽ B.

V. 717. καὶ τρόπον FH.

V. 718. Edd. ante Brunckium ὁ πίθηκος οὗτός γ᾽. Abieci particulam, omissam in ACFH, Barocciano. Brunckius ὁ πίθηκός γ᾽ οὗτος.

V. 721. ψευδονίτρου τε κονίας edd. ante Brunckium. Omittunt particulam BDG: habent Pollux VII, 39., Suidas v. Κλειγένης et v. κυκησιτέφρου. — ψευδολίτρου Pollux, Suidae codex Oxoniensis altero loco, Eustathius p. 1714, 62. . ψευδολίτρου propter Atticorum consuetudinem ν in λ convertentium commemorat idem p. 483, 8. .

V. 722. Pollux VII, 99. X, 185. .

V. 723. ἐκδιατρίψει Baroccianus. Ex Borgiano enotatum, ἐδιατρίψειεν ἐν χρόνον εἰδὼς. — Libri εἰδὼς. Recte Bentleius

εἰρηνικὸς ἐσθ', ἵνα μή ποτε κἀποδυθῇ μεθύων ἄ-
νευ ξύλου βαδίζων.
πολλάκις γ' ἡμῖν ἔδοξεν ἡ πόλις πεπονθέναι
ταὐτὸν ἔς τε τῶν πολιτῶν τοὺς καλούς τε κἀγαθοὺς
ἔς τε τἀρχαῖον νόμισμα καὶ τὸ καινὸν χρυσίον.
οὔτε γὰρ τούτοισιν οὖσιν οὐ κεκιβδηλευμένοις,
ἀλλὰ καλλίστοις ἁπάντων, ὡς δοκεῖ, νομισμάτων,
καὶ μόνοις ὀρθῶς κοπεῖσι καὶ κεκωδωνισμένοις
ἔν τε τοῖς Ἕλλησι καὶ τοῖς βαρβάροισι πανταχοῦ,
χρώμεθ' οὐδὲν, ἀλλὰ τούτοις τοῖς πονηροῖς χαλκίοις
χθές τε καὶ πρώην κοπεῖσι τῷ κακίστῳ κόμματι,
τῶν πολιτῶν θ' οὓς μὲν ἴσμεν εὐγενεῖς καὶ σώφρονας
ἄνδρας ὄντας καὶ δικαίους καὶ καλούς τε κἀγαθοὺς,
καὶ τραφέντας ἐν παλαίστραις καὶ χοροῖς καὶ μουσικῇ,
προυσελοῦμεν, τοῖς δὲ χαλκοῖς καὶ ξένοις καὶ πυῤῥίαις
καὶ πονηροῖς κἀκ πονηρῶν εἰς ἅπαντα χρώμεθα
ὑστάτοις ἀφιγμένοισιν, οἷσιν ἡ πόλις πρὸ τοῦ
οὐδὲ φαρμακοῖσιν εἰκῇ ῥᾳδίως ἐχρήσατ' ἄν.

ἰδὼν, cuius interpretatio est εἰδώς. Conf. v. 717. et Thucyd. V, 9.

V. 724. κἄνευ BDG.

V. 726. γ' om. CFH, Baroccianus.

V. 727. κακοὺς FH.

V. 729.-734. Pollux IX, 90., omisso versu 732.

V. 732. βαρβάροις ἁπανταχοῦ D, Monacensis, Brunckius. βαρβάροις πανταχοῦ C, Baroccianus.

V. 733. 734. Suidas v. χαλκίοις.

V. 735.-745. Stobaeus Ecl. XLI. vol. II. p. 105. ed. Gaisf.

V. 737. παλαίστρᾳ Stobaeus.

V. 738. 739. Suidas v. προσελοῦμεν et v. πονηροῖς.

V. 738. Scribebatur προσελοῦμεν. Brunckius προσέλοῦμεν. Recte Blomfieldus ad Aeschyli Prometh. v. 447. προυσελοῦμεν. Apud Stobaeum προυγελοῦμεν. Ita etiam Hesychius a Bentleio comparatus, προυγελεῖν, προπηλακίζειν, ὑβρίζειν. Id est προυθελεῖν: vid. Kidd. ad Dawes. p. 295.

V. 741. Scholiastes ad Equites v. 1133. Respicit huc Aristides vol. II. p. 312, 9.

ἀλλὰ καὶ νῦν, ὠνόητοι, μεταβαλόντες τοὺς τρόπους,
χρῆσθε τοῖς χρηστοῖσιν αὖθις· καὶ κατορθώσασι γὰρ
εὔλογον· κἄν τι σφαλῆτ', ἐξ ἀξίου γοῦν τοῦ ξύλου,
ἤν τι καὶ πάσχητε, πάσχειν τοῖς σοφοῖς δοκήσετε.

V. 744. Brunckius του. ἀξίου γὰρ τοῦ ξύλου Stobaeus. Suidas v. ἄξιον ut vulgo. Idem hunc locum respicit v. κἄν τι.

ΑΙΑΚΟΣ. ΞΑΝΘΙΑΣ. ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ.

ΑΙΑΚΟΣ.

Νὴ τὸν Δία τὸν σωτῆρα, γεννάδας ἀνὴρ
ὁ δεσπότης σου.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

πῶς γὰρ οὐχὶ γεννάδας,
ὅστις γε πίνειν οἶδε καὶ βινεῖν μόνον;

ΑΙΑΚΟΣ.

τὸ δὲ μὴ πατάξαι σ' ἐξελεγχθέντ' ἄντικρυς,
ὅτι δοῦλος ὢν ἔφασκες εἶναι δεσπότης.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ᾤμωζε μέντἄν.

ΑΙΑΚΟΣ.

τοῦτο μέντοι δουλικὸν
εὐθὺς πεποίηκας, ὅπερ ἐγὼ χαίρω ποιῶν.

V. 746. Brunckius, „In C primo loco *Οἰκέτης Αἰακοῦ*, postea semper *Οἰκέτης*. in A modo *Αἰακὸς*, modo *Οἰκέτης*, et perturbatae admodum personae.“

V. 747. *γὰρ* om. Baroccianus.

V. 749. *ἐξελέγξαντ'* edd. ante Brunckium. *ἐξελεγχθέντ'* A, Ravennas, Borgianus. Eo spectant *ἐξελεχθέντ'* F. *ἐξενεχθέντ'* H. *ἐλεγχέντ'* Barocciani. Scholiastes, *ἐξελέγξαντ' ἄντικρυς. γράφεται ἐξελεγχθέντα.*

V. 751. *οἴμωζε* edd. ante Brunckium. *οἴμωξε* D. *οἴμοξε* Monacensis. *ᾤμωξε* Brunckius. *ᾤμωζε* Porsonus. *οἴμωξε* bis scriptum in scholio libri Poggiani.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

χαίρεις, ἱκετεύω;

ΑΙΑΚΟΣ.

μὴ ἀλλ' ἐποπτεύειν δοκῶ,
ὅταν καταράσωμαι λάθρᾳ τῷ δεσπότῃ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τί δὲ τονθορύζων, ἡνίκ' ἂν πληγὰς λαβὼν
πολλὰς ἀπίῃς θύραζε;

ΑΙΑΚΟΣ.

καὶ τοῦθ' ἥδομαι.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τί δὲ πολλὰ πράττων;

ΑΙΑΚΟΣ.

ὡς μὰ Δί' οὐδὲν οἶδ' ἐγώ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ὁμόγνιε Ζεῦ· καὶ παρακούων δεσποτῶν
ἅττ' ἂν λαλῶσι;

ΑΙΑΚΟΣ.

μὴ ἀλλὰ πλεῖν ἢ μαίνομαι.

V. 753. χαίρεις ἱκετεύων F, Iuntina prima. — Legebatur μάλα γ' ἐποπτεύειν. μάλ' ἐποπτεύειν AEF, Baroccianus. μάλλ' ἐποπτεύειν Ravennas. μάλιστ' ἐποπτεύειν Borgianus. Scholiastes, μάλ' ἐποπτεύειν δοκῶ. — τὸ δὲ μάλλ' εἶπεν ἀντὶ τοῦ οὐκ ἄλλα. — ἔστι δὲ καὶ ἄλλη γραφὴ μάλα γ' ἐποπτεύειν δοκῶ. ἔτι δὲ καὶ μάλ' ἐποπτεύειν μοι δοκῶ. Vide ad Avium v. 109.

V. 754. τὸν δεσπότην Borgianus.

V. 756. Libri ἀπῇς. Correxit Kusterus. — τοῦθ' Ravennas. Legebatur τόθ'.

V. 759. ὅταν edd. ante Brunckium. Correctum ex AC, Vaticano, Ravennate, Borgiano. — μάλα γε πλεῖν edd. ante Brunckium. μάλα πλεῖν CFH, Baroccianus. καὶ μάλα πλεῖν A, Ravennas, Borgianus, Brunckius. Vide ad Avium v. 109.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τί δὲ τοῖς θύραζε ταῦτα καταλαλῶν;

ΑΙΑΚΟΣ.

ἐγώ;
μὰ Δί', ἀλλ' ὅταν δρῶ τοῦτο, κἀκμιαίνομαι.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον, ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιὰν,
καὶ δὸς κύσαι, καὐτὸς κύσον, καί μοι φράσον,
πρὸς Διὸς, ὃς ἡμῖν ἐστιν ὁμομαστιγίας,
τίς οὗτος οὔνδον ἐστὶ θόρυβος χἠ βοὴ
χὠ λοιδορησμός;

ΑΙΑΚΟΣ.

Αἰσχύλου κεὐριπίδου.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἆ.

ΑΙΑΚΟΣ.

πρᾶγμα, πρᾶγμα μέγα κεκίνηται, μέγα,
ἐν τοῖς νεκροῖσι, καὶ στάσις πολλὴ πάνυ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἐκ τοῦ;

ΑΙΑΚΟΣ.

νόμος τις ἐνθάδ' ἐστὶ κείμενος

V. 760. καταλαλεῖν ex Aristophane affert Pollux II, 125.: ex perdita Aristophanis fabula Γῆρᾳ Antiatticistes Bekkeri p. 102, 15.

V. 763. κἀμοὶ Borgianus, Brunckius.

V. 765. οὖνδον C. ὁ ἔνδον A. — καὶ βοὴ Ravennas.

V. 765. λοιδορισμὸς D.

V. 767. Ita liber Ravennas. Legebatur, πρᾶγμα γὰρ κεκίνηται μέγα. πρᾶγμα μέγα κεκίνηται πάνυ Vaticanus et A. πρᾶγμα κεκίνηται μέγα B et Baroccianus. πρᾶγμα σφόδρα κεκίνηται μέγα C. πρᾶγμα γὰρ σφόδρα μέγα κεκίνηται Borgianus.

V. 768. πάνυ πολλὴ Baroccianus.

ἀπὸ τῶν τεχνῶν, ὅσαι μεγάλαι καὶ δεξιαὶ,
τὸν ἄριστον ὄντα τῶν ἑαυτοῦ ξυντέχνων
σίτησιν αὐτὸν ἐν πρυτανείῳ λαμβάνειν,
θρόνον τε τοῦ Πλούτωνος ἑξῆς,

ΞΑΝΘΙΑΣ.

μανθάνω.

ΑΙΑΚΟΣ.

ἕως ἀφίκοιτο τὴν τέχνην σοφώτερος
ἕτερός τις αὐτοῦ· τότε δὲ παραχωρεῖν ἔδει.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τί δῆτα τουτὶ τεθορύβηκεν Αἰσχύλον;

ΑΙΑΚΟΣ.

ἐκεῖνος εἶχε τὸν τραγῳδικὸν θρόνον,
ὡς ὢν κράτιστος τὴν τέχνην.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

νυνὶ δὲ τίς;

ΑΙΑΚΟΣ.

ὅτε δὴ κατῆλθ' Εὐριπίδης, ἐπεδείκνυτο
τοῖς λωποδύταις καὶ τοῖς βαλαντιητόμοις
καὶ τοῖσι πατραλοίαισι καὶ τοιχωρύχοις,
ὅπερ ἔστ' ἐν Ἅιδου πλῆθος· οἱ δ' ἀκροώμενοι
τῶν ἀντιλογιῶν καὶ λυγισμῶν καὶ στροφῶν

V. 770. ὁπόσαι A, Brunckius.

V. 771. συντέχνων edd. ante Brunckium. ξυντέχνων EF, Baroccianus.

V. 775. τότε δὴ F, Baroccianus.

V. 779. ὅτε δὲ FH. — κατῆλθεν edd. ante Brunckium. Correctum ex ACEFH, Barocciano.

V. 780. καὶ τοῖσι βαλαντ. A, Brunckius. Articulus abest ab libro Barocciano; recte, si λωποδύταισι scribas.

V. 781. καὶ τοῖς π. F.

V. 783. λογισμῶν Baroccianus. Hanc scripturam commemorat scholiastes in aliis libris inventam.

ὑπερεμάνησαν, κἀνόμισαν σοφώτατον·
κἄπειτ' ἐπαρθεὶς ἀντελάβετο τοῦ θρόνου,
ἵν' Αἰσχύλος καθῆστο.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

κοὐκ ἐβάλλετο;

ΑΙΑΚΟΣ.

μὰ Δί', ἀλλ' ὁ δῆμος ἀνεβόα κρίσιν ποιεῖν,
ὁπότερος εἴη τὴν τέχνην σοφώτερος.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ὁ τῶν πανούργων;

ΑΙΑΚΟΣ.

νὴ Δί', οὐράνιόν γ' ὅσον.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

μετ' Αἰσχύλου δ' οὐκ ἦσαν ἕτεροι ξύμμαχοι;

ΑΙΑΚΟΣ.

ὀλίγον τὸ χρηστόν ἐστιν, ὥσπερ ἐνθάδε.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τί δῆθ' ὁ Πλούτων δρᾶν παρασκευάζεται;

ΑΙΑΚΟΣ.

ἀγῶνα ποιεῖν αὐτίκα μάλα καὶ κρίσιν
κἄλεγχον αὐτῶν τῆς τέχνης.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

κἄπειτα πῶς
οὐ καὶ Σοφοκλέης ἀντελάβετο τοῦ θρόνου;

ΑΙΑΚΟΣ.

μὰ Δί' οὐκ ἐκεῖνος, ἀλλ' ἔκυσε μὲν Αἰσχύλον,
ὅτε δὴ κατῆλθε, κἀνέβαλε τὴν δεξιάν,

V. 797. κἀνέβαλλε Baroccianus.

κἀκεῖνος ὑπεχώρησεν αὐτῷ τοῦ θρόνου·
νυνὶ δ' ἔμελλεν, ὡς ἔφη Κλειδημίδης,
ἔφεδρος καθεδεῖσθαι· κἂν μὲν Αἰσχύλος κρατῇ,
ἕξειν κατὰ χώραν· εἰ δὲ μὴ, περὶ τῆς τέχνης
διαγωνιεῖσθ' ἔφασκε πρός γ' Εὐριπίδην.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τί χρῆμ' ἄρ' ἔσται;

ΑΙΑΚΟΣ.

νὴ Δί', ὀλίγον ὕστερον
κἀνταῦθα δὴ τὰ δεινὰ κινηθήσεται.
καὶ γὰρ ταλάντῳ μουσικὴ σταθμήσεται.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τί δέ; μειαγωγήσουσι τὴν τραγῳδίαν;

ΑΙΑΚΟΣ.

καὶ κανόνας ἐξοίσουσι, καὶ πήχεις ἐπῶν,
καὶ πλαίσια ξύμπηκτα πλινθεύσουσί γε,
καὶ διαμέτρους καὶ σφῆνας. ὁ γὰρ Εὐριπίδης
κατ' ἔπος βασανιεῖν φησὶ τὰς τραγῳδίας.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἦπου βαρέως οἶμαι τὸν Αἰσχύλον φέρειν.

ΑΙΑΚΟΣ.

ἔβλεψε δ' οὖν ταυρηδὸν ἐγκύψας κάτω.

V. 802. πρὸς Εὐριπίδην FGH, Baroccianus.

V. 805. ἀλλ' ἡ ταλάντῳ Etymolog. M. p. 744, 20., Suidas v. τάλαντον, grammaticus MS. in Biblioth. Coislin. p. 475. . Ita etiam libri scripti Pollucis IX, 52., aliis ἀλλ' ἡ aliis ἀλλὴ praebentibus. — κριθήσεται Pollux, Etymologus, non Suidas.

V. 808. ξύμπυκτα CDG. ξύμπτυκτα E et Baroccianus cum libris scriptis Pollucis X, 148. . σύμπηκτα Suidas v. πλαίσια, ubi MS. Oxon. σύμπυκτα.

V. 812. ἔβλεψε δ' οὖν Ravennas. Edd. ante Brunckium ἔβλεψεν οὖν. ἔβλεψε γοῦν ABCDFGH, Baroccianus, Suidas v. ταυ-

ΞΑΝΘΙΑΣ.

κρινεῖ δὲ δὴ τίς ταῦτα;

ΑΙΑΚΟΣ.

τοῦτ' ἦν δύςκολον·
σοφῶν γὰρ ἀνδρῶν ἀπορίαν εὑρισκέτην.
οὔτε γὰρ Ἀθηναίοισι συνέβαιν' Αἰσχύλος,

ΞΑΝΘΙΑΣ.

πολλοὺς ἴσως ἐνόμιζε τοὺς τοιχωρύχους.

ΑΙΑΚΟΣ.

λῆρόν τε τἄλλ' ἡγεῖτο τοῦ γνῶναι πέρι
φύσεις ποιητῶν· εἶτα τῷ σῷ δεσπότῃ
ἐπέτρεψαν, ὁτιὴ τῆς τέχνης ἔμπειρος ἦν.
ἀλλ' εἰςίωμεν· ὡς ὅταν γ' οἱ δεσπόται
ἐσπουδάκωσι, κλαύμαθ' ἡμῖν γίγνεται.

ΧΟΡΟΣ.

ἦπου δεινὸν ἐριβρεμέτας χόλον ἔνδοθεν ἕξει,
ἡνίκ' ἂν ὀξυλάλου περ ἴδῃ θήγοντος ὀδόντας
ἀντιτέχνου· τότε δὴ μανίας ὑπὸ δεινῆς
ὄμματα στροβήσεται.
ἔσται δ' ὑψιλόφων τε λόγων κορυθαίολα νείκη,

ρηδόν in libris editis: ἔβλεψε γὰρ in codice Oxoniensi. γ' οὖν ex Elbingensi enotatum.

V. 815. Ita AC, Ravennas, Veneti duo apud Seidlerum ad Iphig. T. 437. p. 66. . Edd. ante Brunckium et Suidas v. συνέβαινεν, Ἀθηναίοισι συνέβαινεν. Ἀθηναίοισι ξυνέβαινεν E, Baroccianus. Ἀθηναίοις ξυνέβαινεν BF, Borgianus, Brunckius. Ἀθηναίοις συνέβαινεν DG.

V. 822. Respicit Suidas v. ἐριβρεμέτας.

V. 823. Edd. ante Brunckium ὀξυλάλον (— ων Iunt. II.) περ. Brunckius ὀξύλαλόν περ. Recepi ὀξυλάλου ex codice C. — ὀδόντα edd. ante Portum. ὀδόντ' Baroccianus. ὀδόντας CDG, scholiastes.

V. 826. ἱππολόφων ACDFGHL, Baroccianus, Victorianus. — κορυθαίολα μήκη Salmasius in Solin. p. 735, 2. D.

σχινδαλάμων τε παραξόνια, σμιλεύματά τ' ἔργων,
φωτὸς ἀμυνομένου φρενοτέκτονος ἀνδρὸς
ῥήμαθ' ἱπποβάμονα.
φρίξας δ' αὐτοκόμου λοφιᾶς λασιαύχενα χαίτην,
δεινὸν ἐπισκύνιον ξυνάγων, βρυχώμενος ἥσει
ῥήματα γομφοπαγῆ, πινακηδὸν ἀποσπῶν
γηγενεῖ φυσήματι·
ἔνθεν δὴ στοματουργὸς ἐπῶν βασανίστρια λίσπη
γλῶσσ', ἀνελισσομένη φθονεροὺς κινοῦσα χαλινούς,
ῥήματα δαιομένη καταλεπτολογήσει
πνευμόνων πολὺν πόνον.

V. 827. Legebatur *σχινδαλμῶν*. Correxit Porsonus: ea enim est quattuor horum systematum aequalitas, ut syllabae examussim sibi respondeant. *σκινδαλμῶν* Suidas v. *σχινδάλαμοι*. *σκινδάλμων* Suidae codex Oxoniensis. *σκινδαλάμων* BDFH. *σκινδαλαμῶν* G. — *σμιλεύματα* ex hoc loco sumpsit Pollux VII, 83. .

V. 830. Suidas v. *αὐτοκόμου*.

V. 832. *γομφοκαγῆ* Suidas h. v. .

V. 837. *πλευμόνων* Aldina et, ut videtur, liber Ravennas. *πνευμόνων* Iuntina prima, enotatumque hoc ex ABCDFG, Barocciano, Elbingensi. Vid. ad v. 475. .

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ. ΔΙΟΝΥΣΟΣ. ΑΙΣΧΥΛΟΣ.
ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ. ΠΛΟΥΤΩΝ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Οὐκ ἂν μεθείμην τοῦ θρόνου, μὴ νουθέτει.
κρείττων γὰρ εἶναί φημι τούτου τὴν τέχνην.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Αἰσχύλε, τί σιγᾷς; αἰσθάνει γὰρ τοῦ λόγου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀποσεμνυνεῖται πρῶτον, ἅπερ ἑκάστοτε
ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν ἐτερατεύετο.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὦ δαιμόνι᾽ ἀνδρῶν, μὴ μεγάλα λίαν λέγε.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἐγῷδα τοῦτον καὶ διέσκεμμαι πάλαι,
ἄνθρωπον ἀγριοποιὸν, αὐθαδόστομον,
ἔχοντ᾽ ἀχάλινον, ἀκρατὲς, ἀθύρωτον στόμα,

V. 838. μεθείην edd. ante Brunckium. Correctum ex ACEL, Barocciano. Scholiastes, οὐκ ἂν μεθείην. γράφεται καὶ μεθείμην.

V. 841. 842. Suidas v. ἀποσεμνύνει.

V. 843. μέγα Ravennas, Baroccianus, Borgianus.

V. 844.-847. Suidas v. ἀγριοποιόν. 844. 845. idem v. ἐγῷδα.

V. 846. Legebatur ἀπύλωτον. ἀθύρωτον repositum ex libro Ravennate et Suida v. ἀγριοποιόν. Librorum in hac re dissensus

ἀπεριλάλητον, κομποφακελοῤῥήμονα.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ἄληθες, ὦ παῖ τῆς ἀρουραίας θεοῦ;
σὺ δή με ταῦτ', ὦ στωμυλιοσυλλεκτάδη
καὶ πτωχοποιὲ καὶ ῥακιοσυῤῥαπτάδη;
ἀλλ' οὔ τι χαίρων αὔτ' ἐρεῖς.

---

apud scholiasten et Suidam v. ἀθύρωτον et v. ἀπύλωτον ita commemoratur, ut ἀθύρωτον probetur. Grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 352, 11. ἀθύρωτος: ἄκλειστος. Ἀριστοφάνης.

V. 847. ἀπεριλάλητον affert Pollux II, 125.

V. 848. 849. Suidas v. ἄληθες. Ioannes Alexandrinus MS. ex Herodiano, cuius locum longiorem apponam: Ἔστι τινὰ (sc. ἐπιῤῥήματα) καὶ παρὰ αἰτιατικῆς γεγονότα, οἷον τὸ πέραν καὶ πέρην, ἀλλ' ὅσοι ναίουσι.........., καὶ μετὰ προθέσεως, ἀντιπέραν λεύσουσα πυρὸς σέλας· καὶ ἀπὸ δοτικῆς, ἐπίσχες αὐτοῦ, μὴ πέρα προβῇς λόγου· κρατῖνος ἐν εὐμένισιν. καὶ τὸ πρώην δὲ παρ' αἰτιατικὴν σχηματίζουσι, τῇ δὲ πρῷαν· καὶ τὸ, ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ· καὶ, ἀκμήν τοι βρυὰ τῆμος ἐπὶ στήθεσσι κέχυνται, ὡς παρὰ ἀεικὲς ὄνομα ὀξύτονον ἐπίῤῥημα τὸ, οὐ οἱ ἀεικὲς ἀμυνομένῳ περὶ πάτρῃ τεθνάμεν· καὶ τὸ, ἐπιεικὲς ὀπυιέμεν ἐστὶν ἑκάστῳ· καὶ τὸ, ὗε δ' ἄρα ζεὺς συνεχές. οὕτως ἔδει καὶ παρὰ τὸ ἀληθὲς ὄνομα τὸ ἐπίῤῥημα ὀξύνεσθαι· ἀλλὰ καὶ παρ' ἀθηναίοις διαστολῆς ἔτυχεν, καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ ὀνόματος ὀξύνεται, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπιῤῥήματος βαρύνεται· ἄληθες ὦ παῖ τῆς ἀρουραίας θεοῦ, ἀριστοφάνης βατράχοις. καὶ ἐν νεφέλαις, τί δ' ἂν καὶ παρ' ἐκείνων καὶ μάθοι χρηστόν τις. ἄληθες, ὅσα περ ἐστὶ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις σοφά. τοιοῦτο ἐστὶ καὶ τὸ ἐπιτηδὲς ὀνοματικῶς ὀξυνόμενον, ἐπιῤῥηματικῶς προπαροξυνόμενον· καὶ τὸ αὐτοετὲς ὁμοίως. καὶ τὸ χάριεν δὲ παρ' αὐτοῖς προπαροξυνόμενον, ὅτε καὶ ἐπιῤῥηματικῶς λέγεται· ὄνομα δὲ ὂν, παροξύνεται. καὶ τὸ σφόδρα βαρύνεται, ἐπίῤῥημα ὂν· ὄνομα δὲ ὂν, ὀξύνεται. καὶ τὸ ἠρέμα παροξύνεται, ἐπίῤῥημα ὂν, δέον προπαροξύνεσθαι, ὡς καὶ τὸ ἥσυχα· πλὴν εἰ μὴ παρὰ τὸ ἠρεμῶ γέγονεν, ὡς ἀτρεμῶ ἀτρέμα. τό τε ἡσυχῇ περισπᾶται, εἰ μὴ συνεξέδραμεν τοῖς εἰς χη ἐπιῤῥήμασι περισπωμένοις, τριχῇ, πενταχῇ. καὶ τὸ αὐθημερὸν ὀξύνεται, ἀπὸ τοῦ αὐθήμερος προπερισπώμενα.

V. 851. ταῦτ' edd. ante Brunckium. αὖτ' AG. αὔτ' ex em.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

παῦ' Αἰσχύλε,
καὶ μὴ πρὸς ὀργὴν σπλάγχνα θερμήνῃς κότῳ.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

οὐ δῆτα, πρίν γ' ἂν τοῦτον ἀποφήνω σαφῶς
τὸν χωλοποιόν, οἷος ὢν θρασύνεται.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἄρν', ἄρνα μέλαιναν παῖδες ἐξενέγκατε·
τυφὼς γὰρ ἐκβαίνειν παρασκευάζεται.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ὦ Κρητικὰς μὲν ξυλλέγων μονῳδίας,
γάμους δ' ἀνοσίους εἰςφέρων εἰς τὴν τέχνην,

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐπίσχες οὗτος, ὦ πολυτίμητ' Αἰσχύλε.
ἀπὸ τῶν χαλαζῶν δ', ὦ πόνηρ' Εὐριπίδη,
ἄπαγε σεαυτὸν ἐκποδών, εἰ σωφρονεῖς,
ἵνα μὴ κεφαλαίῳ τὸν κρόταφόν σου ῥήματι
θενὼν ὑπ' ὀργῆς, ἐκχέῃ τὸν Τήλεφον·
σὺ δὲ μὴ πρὸς ὀργὴν Αἰσχύλ', ἀλλὰ πραόνως

---

ei. m. Baroccianus. — παῦ' Vaticanus et L. Legebatur παῦσ', quemadmodum etiam apud Suidam scriptum v. θερμός.

V. 852. θερμαίνῃς F, Baroccianus: non Suidas.

V. 858. συμφέρων Borgianus.

V. 860. Quod aberat δ', ex Ravennate accessit. οὐκ ἀπὸ τῶν χαλαζῶν ὦ πόνηρ' Εὐριπίδη Suidas v. χάλαζα.

V. 861. ἄναγε Ravennas. — σαυτὸν F, Baroccianus.

V. 862. Ravennas ἵνα μ' ἐν. Hoc est ἵνα μὴ 'ν.

V. 863. θείνων Aldina, Iuntina I. . θένων Iuntina II. et recentiores editiones, consentientibus, ut videtur, libris scriptis. Accentum correxit Blomfieldus in Edinburgh Review fasc. XXXVIII. p. 484. . — Scribendum videtur ἐκχέῃς.

V. 864. – 866. Suidas v. πραόνως et v. σὺ δὲ μή.

ἔλεγχ', ἐλέγχου· λοιδορεῖσθαι δ' οὐ θέμις
ἄνδρας ποιητὰς ὥσπερ ἀρτοπώλιδας.
σὺ δ' εὐθὺς ὥσπερ πρῖνος ἐμπρησθεὶς βοᾷς.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἕτοιμός εἰμ' ἔγωγε, κοὐκ ἀναδύομαι,
δάκνειν, δάκνεσθαι πρότερος, εἰ τούτῳ δοκεῖ,
τἄπη, τὰ μέλη, τὰ νεῦρα τῆς τραγῳδίας,
καὶ νὴ Δία τὸν Πηλέα γε, καὶ τὸν Αἴολον,
καὶ τὸν Μελέαγρον, κἄτι μάλα τὸν Τήλεφον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

σὺ δὲ δὴ τί βουλεύει ποιεῖν; λέγ' Αἰσχύλε.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ἐβουλόμην μὲν οὐκ ἐρίζειν ἐνθάδε·
οὐκ ἐξ ἴσου γάρ ἐστιν ἁγὼν νῷν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τί δαί;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ὅτι ἡ ποίησις οὐχὶ συντέθνηκέ μοι·
τούτῳ δὲ συντέθνηκεν, ὥσθ' ἕξει λέγειν.
ὅμως δ' ἐπειδή σοι δοκεῖ, δρᾶν ταῦτα χρή.

V. 865. Initium versus affert Eustathius p. 801, 55. — θέμις pro vulgato πρέπει scriptum in EFH, Vaticano, Barocciano. πρέπει Suidas. γρ. πρέπει H.

V. 867. Scholiastes Arati 1047. (Diosem. 315.).

V. 869. τοῦτο B.

V. 872. μᾶλλον τὸν Τήλεφον Ravennas.

V. 873. σὺ δὲ τί Baroccianus. σὺ δέ γε τί FH.

V. 874. Brunckius μὲν ἂν οὐκ.

V. 875. ἀγὼν edd. ante Brunckium. ὁ 'γὼν Vaticanus. — τιή; edd. ante Brunckium. τί δαί; A, Vaticanus.

V. 876. ὅτι ἡ AC, Ravennas, Vaticanus, Borgianus. ὁτιὴ edd. ante Brunckium.

V. 878. δ' abest ab edd. ante Brunckium. Habent AC, Ravennas.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἴθι νυν λιβανωτὸν δεῦρό τις καὶ πῦρ δότω,
ὅπως ἂν εὔξωμαι πρὸ τῶν σοφισμάτων,
ἀγῶνα κρῖναι τόνδε μουσικώτατα·
ὑμεῖς δὲ ταῖς Μούσαις τι μέλος ὑπᾴσατε.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ Διὸς ἐννέα παρθένοι ἁγναὶ
Μοῦσαι, λεπτολόγους ξυνετὰς φρένας αἳ καθορᾶτε
ἀνδρῶν γνωμοτύπων, ὅταν εἰς ἔριν ὀξυμερίμνοις
ἔλθωσι στρεβλοῖσι παλαίσμασιν ἀντιλογοῦντες,
ἔλθετ' ἐποψόμεναι δύναμιν
δεινοτάτοιν στομάτοιν πορίσασθαι
ῥήματα καὶ παραπρίσματ' ἐπῶν.
νῦν γὰρ ἀγὼν σοφίας
ὅδε μέγας χωρεῖ πρὸς ἔργον ἤδη.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

εὔχεσθε δὴ καὶ σφώ τι, πρὶν τἄπη λέγειν.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Δήμητερ, ἡ θρέψασα τὴν ἐμὴν φρένα,
εἶναί με τῶν σῶν ἄξιον μυστηρίων.

V. 881. τοῦτον B.

V. 882. προσᾴσατε edd. ante Brunckium. ὑπᾴσατε ABC, Ravennas, Etymolog. M. p. 782, 4. ἐπᾴσατε DEFGH, Baroccianus, Victorianus, Elbingensis.

V. 883. ὦ om. edd. ante Brunckium: habent ABCFH, Ravennas, Baroccianus, Borgianus.

V. 886. στρεβλοῖσί τε παλαίσμασιν edd. ante Brunckium. Correctum ex ACFH, Suida v. στρεβλός.

V. 888. Legebatur πορίσασθε. Correxi ex libris Ravennate et Veneto, sublata interpunctione post στομάτοιν.

V. 889. καὶ om. edd. ante Brunckium: habent ABCDFH, Ravennas, Vaticanus, Baroccianus, scholiastes.

V. 890. Edd. ante Brunckium, ἀγὼν ὅδε σοφίας μέγας. Correctum ex ABGDH, Ravennate, Barocciano.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἴθι νυν ἐπίθες δὴ καὶ σὺ λιβανωτόν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

καλῶς.
ἕτεροι γάρ εἰσιν οἷσιν εὔχομαι θεοῖς.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἴδιοί τινές σοι, κόμμα καινόν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

καὶ μάλα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἴθι νυν προςεύχου τοῖσιν ἰδιώταις θεοῖς.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

αἰθὴρ, ἐμὸν βόσκημα, καὶ γλώττης στρόφιγξ,
καὶ ξύνεσι καὶ μυκτῆρες ὀσφραντήριοι,
ὀρθῶς μ' ἐλέγχειν ὧν ἂν ἅπτωμαι λόγων.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν ἡμεῖς ἐπιθυμοῦμεν

V. 895. Legebatur, ἐπίθες λαβὼν δὴ καὶ σὺ λιβανωτόν. — καλῶς., omissis ἴθι νυν. Liber Ravennas, ἐπίθες καὶ δὴ σὺ λιβανωτὸν λαβών. Baroccianus, ἐπίθες καὶ σὺ λιβανωτὸν λαβών. Suidas v. καλῶς, ἐπίθες καὶ σὺ δὴ λιβανωτόν, omisso λαβών. Ex his scripturae varietatibus coniicias dixisse Aristophanem quod reposui. Conf. v. 879. 898 .

V. 896. θεοί A, Brunckius. θεοῖς ceteri libri et Suidas v. θεοῖς. Vid. Lobeck. ad Sophocl. Aiac. p. 343. .

V. 897. ἴδιοί τινές σου Ravennas.

V. 898. ἴθι δὴ Ravennas.

V. 900. καὶ ξύνεσις edd. ante Brunckium, qui ξύνεσίς τε καὶ μυκτῆρες ex coniectura dedit. Recte Dawesius καὶ ξύνεσι. Et ita F et Ravennas. Vide Porson. ad Eurip. Phoeniss. 187. .

V. 902. — 914. referuntur versibus 1002. — 1014. .

παρὰ σοφοῖν ἀνδροῖν ἀκοῦσαι τίνα λόγων
ἔπιτε δαΐαν ὁδόν.
γλῶσσα μὲν γὰρ ἠγρίωται,
λῆμα δ' οὐκ ἄτολμον ἀμφοῖν,
οὐδ' ἀκίνητοι φρένες.
προσδοκᾶν οὖν εἰκός ἐστι
τὸν μὲν ἀστεῖόν τι λέξειν
καὶ κατεῤῥινημένον,
τὸν δ' ἀνασπῶντ' αὐτοπρέμνοις
τοῖς λόγοισιν
ἐμπεσόντα συσκεδᾶν πολ-
λὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἀλλ' ὡς τάχιστα χρὴ λέγειν· οὕτω δ' ὅπως ἐρεῖτον
ἀστεῖα, καὶ μήτ' εἰκόνας μήθ' οἷ' ἂν ἄλλος εἴποι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

καὶ μὴν ἐμαυτὸν μέν γε, τὴν ποίησιν οἷός εἰμι,
ἐν τοῖσιν ὑστάτοις φράσω, τοῦτον δὲ πρῶτ' ἐλέγξω,
ὡς ἦν ἀλαζὼν καὶ φέναξ, οἵοις τε τοὺς θεατὰς
ἐξηπάτα, μωροὺς λαβὼν παρὰ Φρυνίχῳ τραφέντας.
πρώτιστα μὲν γὰρ ἕνα γέ τινα καθῖσεν ἐγκαλύψας,

V. 903. Libri omnes τίνα λόγων ἐμμέλειαν. Eieci ἐμμέλειαν.

V. 904. Legebatur ἐπί τε. ἔπιτε scriptum in D cum gl. ἐπέλθετε. Idem gl. in C, quamvis ἐπί τε exhibente. Conf. v. 1117.

V. 906.-914. Suidas v. λῆμα.

V. 909. 910. negligentius affert Suidas v. ἀστεῖα.

V. 909. λέξαι Ravennas et Suidae codex Oxoniensis v. λῆμα.

V. 911.-914. Suidas v. ἀλινδεῖσθαι et v. αὐτόπρεμνον.

V. 914. ἀλινδήθρας ex h. l. commemorat scholiastes ad Nubes 32.

V. 915. ἐρεῖτε Baroccianus.

V. 917. μὲν καὶ pro μέν γε Baroccianus, Borgianus.

V. 921. Edd. veteres πρώτιστα μὲν γὰρ δή γ' ἕνα τινὰ 'κάθισεν vel κάθισεν. γὰρ δῆτα ἕνα — B, ex quo Brunckius fecit πρώτιστα μὲν γὰρ δῆθ' ἕνα τιν' ἐκάθισεν. Kusterus πρώτιστα μὲν γὰρ

Ἀχιλλέα τιν', ἢ Νιόβην, τὸ πρόςωπον οὐχὶ δεικνὺς,
πρόσχημα τῆς τραγῳδίας, γρύζοντας οὐδὲ τουτί·

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μὰ τὸν Δί', οὐ δῆθ'.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὁ δὲ χορός γ' ἤρειδεν ὁρμαθοὺς ἂν
μελῶν ἐφεξῆς τέτταρας ξυνεχῶς ἄν· οἱ δ' ἐσίγων.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐγὼ δ' ἔχαιρον τῇ σιωπῇ, καί με τοῦτ' ἔτερπεν
οὐχ ἧττον ἢ νῦν οἱ λαλοῦντες.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἠλίθιος γὰρ ἦσθα,
σάφ' ἴσθι.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

κἀμαυτῷ δοκῶ. τί δὲ ταῦτ' ἔδρασ' ὁ δεῖνα;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὑπ' ἀλαζονείας, ἵν' ὁ θεατὴς προςδοκῶν καθοῖτο,
ὁπόθ' ἡ Νιόβη τι φθέγξεται· τὸ δρᾶμα δ' ἂν διῄει.

δή γ' ἕνα τιν' ἐκάθισεν. πρώτιστα μὲν γὰρ ἕνα τινα κάθισεν ACF, Barocciaņus. πρώτιστα μὲν ἕνα τινὰ κάθισεν Borgianus. Porsonus πρώτιστα μὲν γάρ ἕνα γέ τινα καθεῖσεν: recte omnia, nisi quod καθεῖσεν scripsit. Restitui depravatam ubique fere ab librariis aoristi formam, καθῖσεν. Vide Thucydidem Bekkeri vol. II. p. 419, 6. et vol. III. p. 129, 1. (VI, 66. VII, 82.). Elmsleius ad Acharn. 569, et Dobraeus ad Plut. 980. καθῖζεν.

V. 924. γ' omittunt G et Barocciánus. δῆτά γ' — χορὸς ἤρ. F.

V. 927. ἠλίθιος ἄρ' ἦσθα Elmsleius in Edinburgh Review fasc. XXXVII. p. 86.

V. 929. καθῆτο edd. ante Brunckium. καθοῖτο ABCG. Quod Buttmannus κάθοιτο scribit. Vid. eius grammat. vol. I. p. 546.

V. 930. Legebatur φθέγξαιτο δή. φθέγξαιτό τι Vaticanus. τι

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὢ παμπόνηρος, οἷ᾽ ἄρ᾽ ἐφενακιζόμην ὑπ᾽ αὐτοῦ.
τί σκορδινᾷ καὶ δυςφορεῖς;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὅτι αὐτὸν ἐξελέγχω.
κἄπειτ᾽ ἐπειδὴ ταῦτα ληρήσειε καὶ τὸ δρᾶμα
ἤδη μεσοίη, ῥήματ᾽ ἂν βόεια δώδεκ᾽ εἶπεν,
ὀφρῦς ἔχοντα καὶ λόφους, δειν᾽ ἄττα μορμορωπά,
ἄγνωτα τοῖς θεωμένοις.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

οἴμοι τάλας.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

σιώπα.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

σαφὲς δ᾽ ἂν εἶπεν οὐδὲ ἕν,

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μὴ πρῖε τοὺς ὀδόντας.

φθέγξαιτο F et Baroccianus, sed αι F ex em. . Quum ex Ravennate libro φθέγξεται enotatum sit, edidi τι φθέγξεται.

V. 931. Scribebatur ὦ. ὢ scholiastes et G in scholio. Duplex accentus in F.

V. 932. ὅτ᾽ edd. ante Brunckium. Correctum ex A B C D F G, Barocciano.

V. 934. Suidas v. βόεια.

V. 935. δεινάττα A. δειν᾽ ἅττα edd. veteres.

V. 936. Scribebatur ἀγνῶτα. Correctum ex Herodiano apud scholiasten, Suida v. ἀγνῶτα, Philemone Lex. p. 3. ed. Burn. . Vid. Lobeck. ad Sophocl. Aiac. p. 274. .

V. 937. οὐδὲ ἕν. Quum trisyllaba forma, quae mediae et novae comoediae propria est, in Pluto demum fabula usus sit Aristophanes, non improbabilis Porsoni coniectura est praefatione ad Eurip. p. XXXVII. οὐδ᾽ ἂν ἓν scribentis. οὐδὲν Baroccianus.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀλλ' ἢ Σκαμάνδρους, ἢ τάφρους, ἢ 'π' ἀσπίδων ἐπόντας
γρυπαιέτους χαλκηλάτους, καὶ ῥήμαθ' ἱππόκρημνα,
ἃ ξυμβαλεῖν οὐ ῥᾴδιον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

νὴ τοὺς θεοὺς, ἐγὼγ' οὖν
ἤδη ποτ' ἐν μακρῷ χρόνῳ νυκτὸς διηγρύπνησα,
τὸν ξουθὸν ἱππαλεκτρυόνα ζητῶν, τίς ἐστιν ὄρνις.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

σημεῖον ἐν ταῖς ναυσὶν, ὠμαθέστατ', ἐνεγέγραπτο.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐγὼ δὲ τὸν Φιλοξένου γ' ᾤμην Ἔρυξιν εἶναι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

εἶτ' ἐν τραγῳδίαις ἐχρῆν κἀλεκτρυόνα ποιῆσαι;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

σὺ δ' ὦ θεοῖσιν ἐχθρὲ, ποῖ' ἄττ' ἐστὶν, ἅττ' ἐποίεις;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

οὐχ ἱππαλεκτρυόνας γε μὰ Δί', οὐ τραγελάφους, ἅπερ σὺ,

V. 940. Legebatur ῥᾴδιον ἦν. ἦν recte eiecerunt Bentleius, Elmsleius in Edinburgh Review fasc. XXXVII. p. 85. et Reisigius I. p. 99. . ῥᾴδι' ἦν Porsonus, quemadmodum in Vaticano libro scriptum est. καὶ, ῥάδια L.

V. 942. ἱππαλεκτρύω Porsonus.

V. 943. Nihil plane caussae erat cur Marklandus ad Eurip. Suppl. v. 109. orationem aliter conformaret, σημεῖον, οὖν ταῖς ναῦσιν — ἐνεγέγραπτο. Persuasit tamen Brunckio.

V. 946. ποῖά γ' ἐστὶν AF, Ravennas, Vaticanus, Barroccianus, Brunckius.

V. 947. Legebatur, οὐχ ἱππαλεκτρυόνας μὰ Δί', οὐδὲ τραγελάφους —. οὐχ ἱππαλεκτρυόνας γε μὰ Δί', οὐ τραγελάφους Porsonus in Miscellaneis a Kiddio editis p. 195. . οὐχ ἱππα-

ἄν τοῖσι παραπετάσμασιν τοῖς Μηδικοῖς γράφουσιν·
ἀλλ' ὡς παρέλαβον τὴν τέχνην παρὰ σοῦ τὸ πρῶτον εὐθὺς
οἰδοῦσαν ὑπὸ κομπασμάτων καὶ ῥημάτων ἐπαχθῶν,
ἴσχνανα μὲν πρώτιστον αὐτὴν καὶ τὸ βάρος ἀφεῖλον
ἐπυλλίοις καὶ περιπάτοις καὶ τευτλίοισι λευκοῖς,
χυλὸν διδοὺς στωμυλμάτων, ἀπὸ βιβλίων ἀπηθῶν·
εἶτ' ἀνέτρεφον μονῳδίαις, Κηφισοφῶντα μιγνύς·
εἶτ' οὐκ ἐλήρουν ὅ τι τύχοιμ', οὐδ' ἐμπεσὼν ἔφυρον,
ἀλλ' οὑξιὼν πρώτιστα μέν μοι τὸ γένος εἶπεν εὐθὺς
τοῦ δράματος.

λεκτρυόνας μὰ Δία καὶ τραγελάφους Elmsleius in Edinburgh Review fasc. XXXVII. p. 85. . Recepi Porsoni emendationem. γε eiectum videtur ex quo οὐδὲ scribi coepit. οὐ. τραγελάφους liber Baroccianus. — ἅπερ σὺ ex hoc loco Suidas.

V. 948. τοῖς π. Baroccianus.

V. 949. ὥσπερ ἔλ. Vaticanus. — Edd. ante Brunckium τὸ πρῶτον μὲν εὐθύς. Correxerunt Brunckius et Porsonus. ἀλλ' ὡς παρέλαβον παρὰ σοῦ τὴν τέχνην εὐθὺς Ravennas, Baroccianus. τὴν τέχνην πρῶτον μὲν εὐθὺς B. παρὰ σοῦ πρῶτον εὐθὺς A C. παρὰ σοῦ πρῶτον (γε) εὐθὺς F. παρὰ σοῦ πρῶτον μὲν εὐθὺς D G, Vaticanus.

V. 950. Suidas v. οἰδοῦσαν.

V. 951. ἴσχανα F et Suidas v. ἴσχανα. ἴσχνανα Suidae codex Oxoniensis v. πτισσάνη.

V. 952. Legebatur μικροῖς. λευκοῖς repositum ex Ravennate, Vaticano, Barocciano, Borgiano, Suida v. ἴσχανα. Scholiastes, μικροῖς. γράφεται λευκοῖς. Scholiastes in F G, εἰώθασιν οἱ τῶν ἰατρῶν παῖδες τὰς τῶν σωμάτων καθάρσεις διὰ περιπάτων καὶ τεύτλων λευκῶν καὶ ἑτέρων ποτῶν ποιεῖσθαι. τὸ δὲ ἐπυλλίοις ἀντὶ τοῦ λογίοις μικροῖς. Dobraeus: „In F gl. μικροῖς supra ἐπυλλίοις, unde statim apparet origo lectionis τευτλίοισι μικροῖς, glossa scilicet μικροῖς indicans τευτλίοις diminutivum esse."

V. 953. ἀπ' ἠθῶν edd. ante Brunckium et Suidas v. πτισσάνη. ἀπηθῶν C D G, Ravennas, Borgianus, tueturque grammaticorum auctoritas, Etymolog. M. p. 422, 37. et Eustathii p. 1753, 5.

V. 956. εἶπ' ἂν εὐθὺς Ravennas.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

κρεῖττον γὰρ ἦν σοι νὴ Δί' ἢ τὸ σαυτοῦ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἔπειτ' ἀπὸ τῶν πρώτων ἐπῶν οὐδὲν παρῆκ' ἂν ἀργὸν,
ἀλλ' ἔλεγεν ἡ γυνή τέ μοι χὼ δοῦλος οὐδὲν ἧττον,
χὼ δεσπότης, χὴ παρθένος, χὴ γραῦς ἄν.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

εἶτα δῆτα
οὐκ ἀποθανεῖν σε ταῦτ' ἐχρῆν τολμῶντα;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

μὰ τὸν Ἀπόλλω·
δημοκρατικὸν γὰρ αὔτ' ἔδρων.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τοῦτο μὲν ἔασον ὦ τᾶν.
οὐ σοὶ γάρ ἐστι περίπατος κάλλιστα περί γε τούτου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἔπειτα τουτουσὶ λαλεῖν ἐδίδαξα,

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

φημὶ κἀγώ.
ὡς πρὶν διδάξαι γ' ὤφελες μέσος διαῤῥαγῆναι.

V. 957. κρεῖττον — σαυτοῦ. Dionyso haec tribuit Brunckius codicem B secutus.

V. 959. ἔλεγον Baroccianus.

V. 961. ταῦτα χρῆν edd. ante Brunckium. Correctum ex DF, Monacensi. οὐκ ἀποθανεῖν σε δεῖ ταῦτα (τοιαῦτα A) τολμῶντα AC. οὐκ ἀποθανεῖν σε χρῆν ταῦτα τολμῶντα B.

V. 962. τουτὶ edd. ante Brunckium. τοῦτο ABDF, Baroccianus. τοῦτο μὲν οὖν C.

V. 963. οὐ σοὶ] γρ. καὶ ἐμοὶ L.

V. 964. ἔδειξα τουτοισὶ λεπτῶν κανόνων εἰςβολὰς ἐπῶν τε γωνιασμοὺς Suidas v. γωνία. τουτουσὶ ἔδειξα codex Oxoniensis.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

λεπτῶν τε κανόνων εἰςβολὰς, ἐπῶν τε γωνιασμοὺς,
νοεῖν, ὁρᾶν, ξυνιέναι, στρέφειν, ἐρᾶν, τεχνάζειν,
κἀχ' ὑποτοπεῖσθαι, περινοεῖν ἅπαντα,

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

φημὶ κἀγώ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

οἰκεῖα πράγματ' εἰςάγων, οἷς χρώμεθ', οἷς ξύνεσμεν,
ἐξ ὧν γ' ἂν ἐξηλεγχόμην· ξυνειδότες γὰρ οὗτοι
ἤλεγχον ἄν μου τὴν τέχνην· ἀλλ' οὐκ ἐκομπολάκουν
ἀπὸ τοῦ φρονεῖν ἀποσπάσας, οὐδ' ἐξέπληττον αὐτοὺς,
Κύκνους ποιῶν καὶ Μέμνονας κωδωνοφαλαροπώλους.
γνώσει δὲ τοὺς τούτου τε κἀμοῦ γ' ἑκατέρου μαθητάς.
τουτουμενὶ Φορμίσιος Μεγαίνετός θ' ὁ Μάγνης,
σαλπιγγολογχυπηνάδαι, σαρκασμοπιτυοκάμπται,
οὑμὸς δὲ Κλειτοφῶν τε καὶ Θηραμένης ὁ κομψός.

V. 966. Harpocratio v. γωνιασμός. γωνιασμός ex h. l. affert Hesychius. — εἰςβολὰς pro ἐςβολὰς repositum ex libro Barocciano et Suida. ἐςβολὰς Harpocratio.

V. 968. καχυποτοπεῖσθαι edd. ante Brunckium et Suidas h. v. et καχύποπτος ex Aristophane consignavit Pollux II, 57. . Divisim scriptum in BDEF, Ravennate. κἀθ' ὑποτοπεῖσθαι AC, ex quo Brunckius in annotatione καθυποτοπεῖσθαι facit, quod verbum Etymolog. M. p. 762, 15. ex hoc fortasse loco petitum habet. εἶθ' ὑποτοπεῖσθαι liber Baroccianus.

V. 974. 975. Suidas v. γνώσῃ et v. Μεγαίνετος.

V. 974. Male Brunckius ex ABC ἑκατέρους. ἑκατέρων Borgianus.

V. 975. Legebatur τούτου μὲν οὖν Φορμίσιος. τούτου μὲν ὁ Φορμίσιος BDG, Florentini quattuor. τούτου μὲν Φορμίσιος AC, Baroccianus, Florentini duo et Suidas utroque loco. τούτου μὲν γὰρ Φ. Florentinus unus. τούτου μὲν ἰφορμίσιος codex Venetus. Recte Ravennas τουτουμενὶ Φορμίσιος. — Μάγνης A. Legebatur Μάνης, non dissentiente Suida.

V. 977. Legebatur οὑμοί. οὑμὸς liber Ravennas et Suidas v. κομψόν. ἐμοὶ C et Borgianus.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Θηραμένης; σοφός γ' ἀνὴρ καὶ δεινὸς ἐς τὰ πάντα,
ὃς ἢν κακοῖς που περιπέσῃ, καὶ πλησίον παραστῇ,
πέπτωκεν ἔξω τῶν κακῶν, οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κεῖος.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τοιαῦτα μέντοὐγὼ φρονεῖν
τούτοισιν εἰσηγησάμην,
λογισμὸν ἐνθεὶς τῇ τέχνῃ
καὶ σκέψιν, ὥστ' ἤδη νοεῖν
ἅπαντα καὶ διειδέναι
τά τ' ἄλλα καὶ τὰς οἰκίας
οἰκεῖν ἄμεινον ἢ πρὸ τοῦ,
κἀνασκοπεῖν Πῶς τοῦτ' ἔχει;
Ποῦ μοι τοδί; Τίς τοῦτ' ἔλαβε;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

νὴ τοὺς θεούς, νῦν γοῦν Ἀθη-
ναίων ἅπας τις εἰσιὼν
κέκραγε πρὸς τοὺς οἰκέτας
ζητεῖ τε Ποῦ 'στιν ἡ χύτρα;
Τίς τὴν κεφαλὴν ἀπεδήδοκεν
τῆς μαινίδος; Τὸ τρυβλίον

V. 978. εἰς edd. ante Brunckium. ἐς ex libro Barocciano enotatum.

V. 980. Legebatur Χῖος. Κεῖος repositum ex Eustathio p. 1397, 41. et p. 1462, 45. De sensu horum verborum vid. Heindorf. ad Platonis Protag. p. 577. Κῷος Aristarchus apud scholiasten. Hanc quoque lectionem commemorat Eustathius.

V. 981. Scribebatur μέντοι 'γώ. Scribendum μέντοὐγώ, ut μέντοὔφασκεν in Ecclesiazusis. τοιαῦτα μέντοι σωφρονεῖν liber Ravennas.

V. 990.–998. Suidas v. αἴκε πάθοι et v. μικροπρεπείας ῥήματα.

V. 995. τρύβλιον edd. ante Brunckium. τρυβλίον F, Suidas, Brunckius.

τὸ περυσινὸν τέθνηκέ μοι·
Ποῦ τὸ σκόροδον τὸ χθιζινόν;
Τίς τῆς ἐλάας παρέτραγεν;
τέως δ' ἀβελτερώτατοι,
κεχηνότες Μαμμάκυθοι,
Μελητίδαι καθῆντο.

ΧΟΡΟΣ.

τάδε μὲν λεύσσεις, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ·
σὺ δὲ τί, φέρε, πρὸς ταῦτα λέξεις; μόνον ὅπως
μή σ' ὁ θυμὸς ἁρπάσας
ἐκτὸς οἴσει τῶν ἐλαῶν·
δεινὰ γὰρ κατηγόρηκεν.
ἀλλ' ὅπως, ὦ γεννάδα,
μὴ πρὸς ὀργὴν ἀντιλέξεις,

V. 997. Edd. ante Brunckium et Suidas, ποῦ τὸ σκόροδον τὸ χθεσινόν. ποῦ τὸ σκόροδόν μοι τὸ χθεσινόν B D G. Recte Lobeckius ad Phrynich. p. 323. ποῦ τὸ σκόροδον τὸ χθιζινόν.

V. 998. τὰς Suidas v. αἶκε. — Libri aliquot ἐλαίας. τῆς ἐλάας ex hoc loco affert Eustathius p. 84, 9. .

V. 999. δ' excidit in libris Ravennate et Borgiono. — Legebatur ἀβελτερώτεροι. ἀβελτερώτατοι E, Ravennas, Borgianus, Suidas v. ἀβελτερώτατος, v. Βουταλίων et v. Μαμμάκουθος.

V. 1000. Libri aliquot vitiose μαμμάκουθοι vel μαμάκουθοι.

V. 1001. Legebatur καὶ M. . καὶ om. A C E F, Ravennas, Vaticanus, Baroccianus, Borgianus, Suidas tribus in locis. — Μελιτίδαι libri omnes, quemadmodum etiam apud Lucian. Amor. c. 53. Μελιτίδης scriptum est. — Scribebatur κάθηντο. Vid. ad v. 929. . κάθηνται A C, Suidas.

V. 1002. λεύσεις A B C D. Exorsus autem hoc versu Aeschylus est Myrmidones fabulam.

V. 1003. Legebatur σὺ δὴ τί. Correxit Bentleius. σὺ δ' εἶτι F.

V. 1004. 1005. Suidas v. μή σ' ὁ θυμός.

V. 1005. Libri aliquot ἐλαιῶν. Propter ἐλαῶν hoc loco utitur Thomas M. v. ἐλάα.

V. 1006. κατηγόρηκέ σου Baroccianus.

V. 1003.–1014. Suidas v. ἱστίον et v. λεῖον.

ἀλλὰ συστείλας, ἄκροισι
χρώμενος τοῖς ἱστίοις,
εἶτα μᾶλλον μᾶλλον ἄξεις,
καὶ φυλάξεις,
ἡνίκ' ἂν τὸ πνεῦμα λεῖον
καὶ καθεστηκὸς λάβῃς.
ἀλλ' ὦ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα σεμνὰ
καὶ κοσμήσας τραγικὸν λῆρον, θαῤῥῶν τὸν κρουνὸν ἀφίει.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

θυμοῦμαι μὲν τῇ ξυντυχίᾳ, καί μου τὰ σπλάγχν' ἀγανακτεῖ,
εἰ πρὸς τοῦτον δεῖ μ' ἀντιλέγειν· ἵνα μὴ φάσκῃ δ' ἀπορεῖν με,
ἀπόκριναί μοι, τίνος οὕνεκα χρὴ θαυμάζειν ἄνδρα ποιητήν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

δεξιότητος καὶ νουθεσίας, ὅτι βελτίους τε ποιοῦμεν
τοὺς ἀνθρώπους ἐν ταῖς πόλεσιν.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

τοῦτ' οὖν εἰ μὴ πεποίηκας,
ἀλλ' ἐκ χρηστῶν καὶ γενναίων μοχθηροτάτους ἀπέδειξας,
τί παθεῖν φήσεις ἄξιος εἶναι;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τεθνάναι· μὴ τοῦτον ἐρώτα.

V. 1010. Scribebatur ἱστίοισιν. Correctum ex Suida et scholiaste.

V. 1011. μᾶλλον semel scriptum in C et Suida v. λεῖον. — εἴξεις Seidlerus. Libri et Suidas ἄξεις.

V. 1013. 1014. Philostratum Vit. Soph. II. 1. p. 564. τὸ μὲν πνεῦμα οὐ σφοδρὸν, ἀλλὰ λεῖον καὶ καθεστηκός comparavit Lobeck. ad Soph. Aiac. p. 320.

V. 1015. Scholiastes ad Pacem 748.

V. 1018. εἰ πρὸς αὐτὸν Ravennas, Borgianus.

V. 1019. δεῖ pro χρὴ E, Ravennas, Baroccianus. χρὴ Sextus Empir. Pyrrhon. Hypotypos. I. 189.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

σκέψαι τοίνυν, οἵους αὐτοὺς παρ' ἐμοῦ παρεδέξατο πρῶτον,
εἰ γενναίους καὶ τετραπήχεις, καὶ μὴ διαδρασιπολίτας,
μηδ' ἀγοραίους, μηδὲ κοβάλους, ὥσπερ νῦν, μηδὲ πανούργους,
ἀλλὰ πνέοντας δόρυ καὶ λόγχας, καὶ λευκολόφους τρυφαλείας,
καὶ πήληκας, καὶ κνημῖδας, καὶ θυμοὺς ἑπταβοείους.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

καὶ δὴ χωρεῖ τουτὶ τὸ κακόν· κρανοποιῶν αὖ μ' ἐπιτρίψει.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

καὶ τί σὺ δράσας οὕτως αὐτοὺς γενναίους ἐξεδίδαξας;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Αἰσχύλε λέξον, μηδ' αὐθαδῶς σεμνυνόμενος χαλέπαινε.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

δρᾶμα ποιήσας Ἄρεως μεστόν.

V. 1024. τοίνυν γ' οἵους edd. ante Brunckium. γ' om. ACD, Baroccianus, Monacensis.

V. 1025. Phrynichus in Bekkeri Anecdotis p. 34, 20. διαδρησιπολίτης: ὁ διαδιδράσκων τὰς τῆς πόλεως ὑπουργίας καὶ μὴ βουλόμενος ἐν τοῖς ἀναγκαίοις καιροῖς παρεῖναι τῇ πατρίδι.

V. 1026. Legebatur μήτ' ἀγοραίους μήτε κοβάλους. Correctum ex libris Ravennate et Barocciano.

Versus 1029. primam partem Euripidi, alteram Dionyso tribuunt edd. ante Brunckium et liber Ravennas: totum Dionyso A, Euripidi F. et v. 1030. 1031. Dionyso F., 1029. 1030. Euripidi E. — γὰρ pro αὖ F et Baroccianus.

V. 1030. Ita liber Ravennas. Edd. ante Brunckium καὶ σὺ τί δὴ δράσας. καὶ σὺ τί δράσας CEF, Vaticanus, Baroccianus, Borgianus. Brunckius, σὺ τί δὴ δράσας. — οὕτως αὐτοὺς E, Ravennas, Vaticanus, Baroccianus, Borgianus. Legebatur αὐτοὺς οὕτως. — Edd. ante Brunckium ἀνδρείους. γενναίους E, Ravennas, Vaticanus, Baroccianus. — ἐδίδαξας edd. ante Brunckium. ἐξεδίδαξας CEF, Ravennas, Vaticanus, Baroccianus, Borgianus.

V. 1032. Scribebatur Ἄρεος. In Avibus 839. Brunckianum

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ποῖον;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

τοὺς Ἕπτ' ἐπὶ Θήβας·
ὃ θεασάμενος πᾶς ἄν τις ἀνὴρ ἠράσθη δάϊος εἶναι.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τουτὶ μέν σοι κακὸν εἴργασται· Θηβαίους γὰρ πεποίηκας
ἀνδρειοτέρους εἰς τὸν πόλεμον· καὶ τούτου γ' οὕνεκα τύπτου.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ἀλλ' ὑμῖν αὔτ' ἐξῆν ἀσκεῖν, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τοῦτ' ἐτράπεσθε.
εἶτα διδάξας Πέρσας μετὰ τοῦτ' ἐπιθυμεῖν ἐξεδίδαξα
νικᾶν ἀεὶ τοὺς ἀντιπάλους, κοσμήσας ἔργον ἄριστον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐχάρην γοῦν, ἡνίκ' ἀπηγγέλθη περὶ Δαρείου τεθνεῶτος,

Ἄρεος me invito relictum est. — ποῖον; edd. ante Brunckium Euripidi tribuunt. Correxit Brunckius ex BCD.

V. 1034. τουτὶ μέντοι Reisigius I. p. 300..

V. 1036. τοῦτο τράπεσθαι Ravennas. τοῦτ' ἐτρέπεσθε Elbingensis et Monacensis.

V. 1037. Legebatur τοὺς Πέρσας. Articulum om. F et Baroccianus. — ταῦτ' in duobus se libris reperisse ait Brunckius, qui ex coniectura dedit κατὰ ταῦτ'. ταῦτα etiam Monacensis et Elbingensis. Male; vid. Reisig. I. p. 224., — Libri omnes ἐδίδαξα. ἐξεδίδαξα Bentleius, Porsonus praefat. ad Hecub. p. LV.,

V. 1038. Scribebatur αἰεὶ. ἀεὶ BCDEF, Baroccianus, Iuntina tertia.

V. 1039. Legebatur ἡνίκ' ἤκουσα. Ravennas et Borgianus ἡνίκα ἤκουσα. ἡνίκ' ἀπηγγέλθη C et margo libri Florentini unius. Scholiastes, ἐχάρην γοῦν ἡνίκ' ἤκουσα. ἐν τοῖς φερομένοις αἰσχύλου πέρσαις οὔτε δαρείου θάνατος ἀπαγγέλλεται (ἐπαγγέλλεται Florentinus unus) οὔτε ὁ χορὸς τὰς χεῖρας συγκρούσας λέγει ἰαυοῖ, ὅ ἐστιν ἐπιφώνημα πρὸς τὸν διόνυσον λεγόμενον χαρᾶς ἐπελθούσης. Quod dicit ἀπαγγέλλεται, etsi satis probabile fit ad illam spectare scripturam, ἀπηγγέλθη, tamen ita compara-

ὁ χορὸς δ' εὐθὺς τὼ χεῖρ' ὡδὶ ξυγκρούσας εἶπεν ἰαυοῖ.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ταῦτα γὰρ ἄνδρας χρὴ ποιητὰς ἀσκεῖν. σκέψαι γὰρ ἀπ' ἀρχῆς,
ὡς ὠφέλιμοι τῶν ποιητῶν οἱ γενναῖοι γεγένηνται.
Ὀρφεὺς μὲν γὰρ τελετάς θ' ἡμῖν κατέδειξε φόνων τ' ἀπέχεσθαι·
Μουσαῖος δ' ἐξακέσεις τε νόσων καὶ χρησμούς· Ἡσίοδος δὲ
γῆς ἐργασίας, καρπῶν ὥρας, ἀρότους· ὁ δὲ θεῖος Ὅμηρος
ἀπὸ τοῦ τιμὴν καὶ κλέος ἔσχεν πλὴν τοῦδ' ὅτι χρήστ' ἐδίδαξε,
τάξεις, ἀρετάς, ὁπλίσεις ἀνδρῶν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

καὶ μὴν οὐ Παντακλέα γε
ἐδίδαξεν ὅμως τὸν σκαιότατον· πρώην γοῦν, ἡνίκ' ἔπεμπεν,
τὸ κράνος πρῶτον περιδησάμενος τὸν λόφον ἤμελλ' ἐπιδήσειν.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ἀλλ' ἄλλους τοι πολλοὺς ἀγαθούς, ὧν ἦν καὶ Λάμαχος ἥρως·

---

tum est ut ei nec defendendae nec reprobandae adhiberi possit. Hoc satis apertum est, ἤκουσα alius verbi interpretationem esse. — Edd. ante Brunckium τοῦ τεθνεῶτος. Articulum om. ABCDEFG, Ravennas, Baroccianus, Florentini octo, Borgianus.

V. 1040. συγκρούσας Baroccianus.

V. 1041. Liber Baroccianus χρὴ ποιητὰς ἄνδρας ἀσκεῖν, omisso γάρ. Brunckius ταῦτά γ' ἄρ'.

V. 1046. τιμὴν ἔσχε καὶ κλέος ABCDG, Venetus, Elbingensis, Monacensis. — τοῦδ' Bentleius. Legebatur τοῦθ'.

V. 1047. καὶ μὴν et sequentia Euripidi tribuunt FG, Baroccianus.

V. 1050. ἀλλ' ἄλλους γε πολλοὺς Ravennas. — κἀγαθοὺς F, Ravennas, Baroccianus.

ὅθεν ἡμὴ φρὴν ἀπομαξαμένη πολλὰς ἀρετὰς ἐποίησε,
Πατρόκλων, Τεύκρων θυμολεόντων, ἵν' ἐπαίροιμ' ἄνδρα πολίτην
ἀντεκτείνειν αὑτὸν τούτοις, ὁπόταν σάλπιγγος ἀκούσῃ.
ἀλλ' οὐ μὰ Δί' οὐ Φαίδρας ἐποίουν πόρνας οὐδὲ Σθενεβοίας,
οὐδ' οἶδ' οὐδεὶς ἥντιν' ἐρῶσαν πώποτ' ἐποίησα γυναῖκα.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

μὰ Δί', οὐδὲ γὰρ ἦν τῆς Ἀφροδίτης οὐδέν σοι.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

μηδέ γ' ἐπείη.
ἀλλ' ἐπὶ σοί τοι καὶ τοῖς σοῖσιν πολλὴ πολλοῦ 'πικαθῆτο,
ὥςτε γε κἀυτόν σε κατ' οὖν ἔβαλεν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

νὴ τὸν Δία, τοῦτό γέ τοι δή.

V. 1051. πολλάκις Ravennas.

V. 1052. Ridiculo errore Portus, Kusterus, Brunckius Τεύκρων, Θυμολεόντων ediderunt.

V. 1055. Ita Porsonus ad Hecubam 782. Edd. ante Brunckium, οὐδ' οἶδ' εἶς ἥν τιν' ἂν ἐρῶσαν πώποτ'. ἂν omittit Baroccianus, inter ἐποίησ' et γυναῖκα collocat F. οὐδ' οἶδ' εἰς ἥν τιν' ἐρῶσαν ἐγὼ πώποτ' AC, Vaticanus, Brunckius. Ravennas οὐδ' οἶδ' οὐδ' εἶς ἥν τιν' ἐρῶσαν.

V. 1056. οὐδὲ γὰρ ἦν Ravennas. Legebatur οὐ γὰρ ἐπῆν. οὐδὲ γὰρ etiam ex F et Barocciano enotatum. — μηδέν σοι Baroccianus.

V. 1057. Legebatur πολλοῦ 'πικαθοῖτο. σοῖς πολλὴ πολλῷ 'πικαθῆτο Baroccianus. τοῖς σοῖσι πολλὴ πολλῷ 'πικαθοῖτο Florentinus unus, sed πολλῷ ex correctione. πολλοῦ πολλὴ F. σοῖς πολλὴ πολλοῦ γ' ἐπικαθῆτο G et Florentini quattuor, nisi quod in uno ἐπικαθοῖτο.

V. 1058. ὥστε κ. Baroccianus. — Edd. ante Brunckium κάτω 'νίβαλεν. κατ' οὖν ἔβαλεν AL, Vaticanus. κάτ' οὖν ἔβ. Baroccianus. κατουνάβαλεν C.

ἃ γὰρ ἐς τὰς ἀλλοτρίας ἐποίεις, αὐτὸς τούτοισιν ἐπλήγης.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

καὶ τί βλάπτουσ', ὦ σχέτλι' ἀνδρῶν, τὴν πόλιν ἁμαὶ Σθενέβοιαι;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ὅτι γενναίας καὶ γενναίων ἀνδρῶν ἀλόχους ἀνέπεισας
κώνεια πιεῖν, αἰσχυνθείσας διὰ τοὺς σοὺς Βελλεροφόντας.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

πότερον δ' οὐκ ὄντα λόγον τοῦτον περὶ τῆς Φαίδρας ξυνέθηκα;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

μὰ Δί' ἀλλ' ὄντ'· ἀλλ' ἀποκρύπτειν χρὴ τὸ πονηρὸν τόν γε ποιητήν,
καὶ μὴ παράγειν μηδὲ διδάσκειν. τοῖς μὲν γὰρ παιδαρίοισιν
ἔστι διδάσκαλος ὅστις φράζει, τοῖς ἡβῶσιν δὲ ποιηταί.
πάνυ δὴ δεῖ χρηστὰ λέγειν ἡμᾶς.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἢν οὖν σὺ λέγῃς Λυκαβηττοὺς

V. 1060. Scribebatur αἱ 'μαί. Correxit Elmsleius praefatione ad Sophocl. Oed. Tyr. p. 9.

V. 1061. Edd. ante Brunckium ὅτι γενναίους. Correctum ex ABCDF, Ravennate, Vaticano, Barocciano, Borgiano, Monacensi.

V. 1062. κίνειν edd. ante Brunckium. Correctum ex A, Vaticano.

V. 1065. Legebatur τοῖς δ' ἡβῶσι ποιηταί. Correxerunt Bentleius et Porsonus. Brunckius, τοῖς δ' ἡβῶσίν γε ποιηταί.

V. 1067. πάνυ δὲ F, Baroccianus. — Scribebatur Λυκαβητοὺς simplici τ ut apud Suidam, qui hoc loco utitur v. Λυκαβητός. Duplex dedi ex codice G. Λυκαβάττους Ravennas.

καὶ Παρνασῶν ἡμῖν μεγέθη, τοῦτ᾽ ἐστὶ τὸ χρηστὰ διδάσκειν,
ὃν χρὴ φράζειν ἀνθρωπείως;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ἀλλ᾽ ὦ κακόδαιμον, ἀνάγκη
μεγάλων γνωμῶν καὶ διανοιῶν ἴσα καὶ τὰ ῥήματα τίκτειν.
κἄλλως εἰκὸς τοὺς ἡμιθέους τοῖς ῥήμασι μείζοσι χρῆσθαι·
καὶ γὰρ τοῖς ἱματίοις ἡμῶν χρῶνται πολὺ σεμνοτέροισιν.
ἃ᾽μοῦ χρηστῶς καταδείξαντος διελυμήνω σύ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τί δράσας;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

πρῶτον μὲν τοὺς βασιλεύοντας ῥάκι᾽ ἀμπίσχων, ἵν᾽ ἐλεινοὶ
τοῖς ἀνθρώποις φαίνοιντ᾽ εἶναι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τοῦτ᾽ οὖν ἔβλαψα τί δράσας;

V. 1068. *Παρνήθων* Bentleius et Porsonus. Aristophanis de prioribus Nubibus fragmentum apud Photium Lex. v. *Πάρνης*, *ἐς τὴν Πάρνηθ᾽ ὀργισθεῖσαι φροῦδαι κατὰ τὸν Λυκαβηττόν*, comparat Porsonus.

V. 1069. *ἀνθρωπίνως* Suidas h. v. in libris editis, *ἀνθρωπίως* in Oxoniensi. *ἀνειά* Baroccianus.

V. 1070. Legebatur *τά γε ῥήματα*. Abest *γε* ab libris scriptis tantum non omnibus.

V. 1071. *ἄλλωστ᾽ εἰκὸς* Barroccianus. — *χρῆσθαι μείζοσι* Baroccianus.

V. 1073. *καταδιδάξαντος* Baroccianus.

V. 1074. Edd. ante Brunckium *ἐλεεινοί*.

V. 1075. Quod legebatur olim *φαίνωντ᾽* correxit Brunckius. *φαίνονται εἶναι* AB. *φαίνωνται εἶναι* C. — Ineptissimam interpunctionem editionum omnium, *τοῦτ᾽ οὖν ἔβλαψα; τί δράσας;* solus correxit Reiskius.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

οὔκουν ἐθέλει γε τριηραρχεῖν πλουτῶν οὐδεὶς διὰ ταῦτα,
ἀλλ' ἐν ῥακίοις περιειλόμενος κλάει, καὶ φησὶ πένεσθαι.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

νὴ τὴν Δήμητρα, χιτῶνά γ' ἔχων οὔλων ἐρίων ὑπένερθε·
κἂν ταῦτα λέγων ἐξαπατήσῃ, παρὰ τοὺς ἰχθῦς ἀνέκυψεν.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

εἶτ' αὖ λαλιὰν ἐπιτηδεῦσαι καὶ στωμυλίαν ἐδίδαξας,
ἣ 'ξεκένωσεν τάς τε παλαίστρας καὶ τὰς πυγὰς ἐνέτριψε
τῶν μειρακίων στωμυλλομένων, καὶ τοὺς παράλους ἀνέπεισεν
ἀνταγορεύειν τοῖς ἄρχουσιν. καίτοι τότε γ', ἡνίκ' ἐγὼ 'ζων,
οὐκ ἠπίσταντ' ἀλλ' ἢ μᾶζαν καλέσαι καὶ ῥυππαπαῖ εἰπεῖν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

νὴ τὸν Ἀπόλλω, καὶ προςπαρδεῖν γ' ἐς τὸ στόμα τῷ θαλάμακι,
καὶ μινθῶσαι τὸν ξύσσιτον, κἀκβὰς τινὰ λωποδυτῆσαι·
νῦν δ' ἀντιλέγειν, κοὐκέτ' ἐλαύνειν,
καὶ πλεῖν δευρὶ, καὖθις ἐκεῖσε.

V. 1076. γε om. Baroccianus.

V. 1078. 1079. Suidas v. χιτών.

V. 1079. περὶ codex Vaticanus et Suidas in codice Oxoniensi. — ἐξέκυψεν Baroccianus.

V. 1083. τόθ' ἡνίκα γ' ἔγωγ' ἔζων Baroccianus. Apud Herodianum Hermanni p. 316., qui haec propter imperfecti formam ἔζων affert, ita scriptum in codice Augustano, καί τοι τότε ἦν ἐγὼ ζῶν.

V. 1084. Scribebatur ῥυππαπαί. ῥυπαπαί F G, Baroccianus. Scribendum ῥυππαπαῖ.

V. 1085. εἰς Baroccianus.

V. 1087. 1088. Legebatur ἀντιλέγειν — ἐλαύνει — πλεῖ. Correctum ex EF, Barocciano.

V. 1088. Brunckius ἐκεῖσ' αὖ. Mihi credibilius videtur tetrametro usum Aristophanem dixisse,

νῦν δ' ἀντιλέγων κοὐκέτ' ἐλαύνων πλεῖ δευρὶ καὖθις ἐκεῖσε.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ποίων δ' οὐκ αἴτιός ἐστι κακῶν;
οὐ προαγωγοὺς κατέδειξ' οὗτος,
καὶ τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς,
καὶ μιγνυμένας τοῖσιν ἀδελφοῖς,
καὶ φασκούσας οὐ ζῆν τὸ ζῆν;
κᾆτ' ἐκ τούτων ἡ πόλις ἡμῶν
ὑπὸ γραμματέων ἀνεμεστώθη,
καὶ βωμολόχων δημοπιθήκων,
ἐξαπατώντων τὸν δῆμον ἀεί·
λαμπάδα δ' οὐδεὶς οἷός τε φέρειν
ὑπ' ἀγυμνασίας ἔτι νυνί.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μὰ Δί' οὐ δῆθ', ὥςτ' ἐπαφανάνθην
Παναθηναίοισι γελῶν, ὅτε δὴ
βραδὺς ἄνθρωπός τις ἔθει κύψας
λευκὸς, πίων, ὑπολειπόμενος,
καὶ δεινὰ ποιῶν· κᾆθ' οἱ Κεραμῆς
ἐν ταῖσι πύλαις παίουσ' αὐτοῦ
γαστέρα, πλευρὰς, λαγόνας, πυγήν·
ὁ δὲ τυπτόμενος ταῖσι πλατείαις
ὑποπερδόμενος
φυσῶν τὴν λαμπάδ' ἔφευγε.

V. 1089. Legebatur, ποίων δὲ κακῶν οὐκ αἴτιος ἔστ'; Correxit Reisigius. Vide Commentar. in Vespas p. 484. Verae scripturae vestigia supersunt in codice F et editionibus Iuntina prima et Brubachiana, ποίων δὲ κακῶν οὐκ αἴτιός ἐστιν; Ex libro Barocciano enotatum ἔσθ' οὑτοσί.

V. 1095. ἀνεστομώθη Vaticanus. Affert hunc et sequentem versum Suidas v. ἀνεμεστώθη.

V. 1100. Edd. ante Brunckium ἀπεφανάνθην. ἀπαφανάνθην Eustathius p. 1387, 2. ἐπαφανάνθην Suidas h. v., quanquam ibi ipso Suida invito in comici verbis ἀπεφανάνθην editum: sed ἐπαφ. codex Oxoniensis.

ΧΟΡΟΣ.

μέγα τὸ πρᾶγμα, πολὺ τὸ νεῖκος, ἁδρὸς ὁ πόλεμος ἔρχεται.
χαλεπὸν οὖν ἔργον διαιρεῖν,
ὅταν ὁ μὲν τείνῃ βιαίως,
ὁ δ' ἐπαναστρέφειν δύνηται κἀπερείδεσθαι τορῶς.
ἀλλὰ μὴ 'ν ταὐτῷ καθῆσθον·
εἰςβολαὶ γάρ εἰσι πολλαὶ χἄτεραι σοφισμάτων.
ὅ τι περ οὖν ἔχετον ἐρίζειν,
λέγετον, ἔπιτον, ἀναδέρεσθον,
τά τε παλαιὰ καὶ τὰ καινά,
κἀποκινδυνεύετον λεπτόν τι καὶ σοφὸν λέγειν.
εἰ δὲ τοῦτο καταφοβεῖσθον, μή τις ἀμαθία προςῇ
τοῖς θεωμένοισιν, ὡς τὰ
λεπτὰ μὴ γνῶναι λεγόντοιν,
μηδὲν ὀῤῥωδεῖτε τοῦθ'· ὡς οὐκ ἔθ' οὕτω ταῦτ' ἔχει.
ἐστρατευμένοι γάρ εἰσι,
βιβλίον τ' ἔχων ἕκαστος μανθάνει τὰ δεξιά·
αἵ φύσεις τ' ἄλλως κράτισται,
νῦν δὲ καὶ παρηκόνηνται.
μηδὲν οὖν δείσητον, ἀλλὰ
πάντ' ἐπέξιτον, θεατῶν γ' οὕνεχ', ὡς ὄντων σοφῶν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

καὶ μὴν ἐπ' αὐτοὺς τοὺς προλόγους σοι τρέψομαι,
ὅπως τὸ πρῶτον τῆς τραγῳδίας μέρος

V. 1117. ἀναδέρεσθον Brunckius. ἀναδαίρετον edd. ante Brunckium. ἀναδέρετον ABCDEFG, Baroccianus, Elbingensis, Monacensis.

V. 1123. ὡς οὐκ ἔσθ' οὕτω ταῦτ' ἔχειν Ravennas.

V. 1126. Edd. ante Brunckium δ'. τ' ABCDFG, Ravennas, Elbingensis.

V. 1129. γ' om. Baroccianus.

V. 1130. σου edd. ante Brunckium. σοι A, Brunckius. Pronomen om. BD, Elbingensis, Monacensis. Fortasse scribendum, καὶ μὴν ἐπ' αὐτοὺς τοὺς προλόγους γε τρέψομαι.

πρώτιστον αὐτοῦ βασανιῶ τοῦ δεξιοῦ.
ἀσαφὴς γὰρ ἦν ἐν τῇ φράσει τῶν πραγμάτων.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

καὶ ποῖον αὐτοῦ βασανιεῖς;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

πολλοὺς πάνυ.
πρῶτον δέ μοι τὸν ἐξ Ὀρεστείας λέγε.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἄγε δὴ σιώπα πᾶς ἀνήρ. λέγ' Αἰσχύλε.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Ἑρμῆ χθόνιε, πατρῷ' ἐποπτεύων κράτη,
σωτὴρ γενοῦ μοι ξύμμαχός τ' αἰτουμένῳ.
ἥκω γὰρ ἐς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τούτων ἔχεις ψέγειν τι;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

πλεῖν ἢ δώδεκα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἀλλ' οὐδὲ πάντα ταῦτά γ' ἔστ' ἀλλ' ἢ τρία.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἔχει δ' ἕκαστον εἴκοσιν γ' ἁμαρτίας.

V. 1135. Ὀρεστίας edd. ante Brunckium. Ὀρεστείας ABDFG, Baroccianus, Elbingensis.

V. 1137.-1139. Initium Choephororum.

V. 1139. εἰς edd. ante Brunckium. ἐς ABCDG, Baroccianus, Elbingensis.

V. 1141. ταῦτα πάντ' ἐστ' Baroccianus. — Brunckius ἀλλ'.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Αἰσχύλε, παραινῶ σοι σιωπᾶν· εἰ δὲ μή,
πρὸς τρισὶν ἰαμβείοισι προσοφείλων φανεῖ.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ἐγὼ σιωπῶ τῷδ᾽;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐὰν πείθῃ γ᾽ ἐμοί.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

εὐθὺς γὰρ ἡμάρτηκεν οὐράνιόν γ᾽ ὅσον.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ὁρᾷς ὅτι ληρεῖς.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἀλλ᾽ ὀλίγον γέ μοι μέλει.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

πῶς φῄς μ᾽ ἁμαρτεῖν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

αὖθις ἐξ ἀρχῆς λέγε.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Ἑρμῆ χθόνιε, πατρῷ᾽ ἐποπτεύων κράτη.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

οὔκουν Ὀρέστης τοῦτ᾽ ἐπὶ τῷ τύμβῳ λέγει

V. 1143.–1145. Phrynichus in Bekkeri Anecdotis p. 41.

V. 1144. ἰαμβείοις Baroccianus et Phrynichus in codice, ab Bekkero correcto. ἰαμβίοις F.

1145. τῷδέ γ᾽ edd. ante Brunckium. τῷδ᾽ A, Baroccianus, Phrynichus. τῷδε ἂν πείθῃ non interposita Dionysi persona C.

V. 1147. ὁρᾷς ὅτι ληρεῖς. Euripidi haec continuant B D, Brunckius. Non haec, sed sequentia, ἀλλ᾽ ὀλίγον γέ μοι μέλει Euripidi tribuit Vaticanus.

τῷ τοῦ πατρὸς τεθνεῶτος;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

οὐκ ἄλλως λέγω.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

πότερ' οὖν τὸν Ἑρμῆν, ὡς ὁ πατὴρ ἀπώλετο
αὐτοῦ βιαίως ἐκ γυναικείας χερὸς
δόλοις λαθραίοις, ταῦτ' ἐποπτεύειν ἔφη;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὐ δῆτ' ἐκεῖνον, ἀλλὰ τὸν Ἐριούνιον
Ἑρμῆν χθόνιον προςεῖπε, κἀδήλου λέγων
ὁτιὴ πατρῷον τοῦτο κέκτηται γέρας.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἔτι μεῖζον ἐξήμαρτες ἢ 'γὼ 'βουλόμην·
εἰ γὰρ πατρῷον τὸ χθόνιον ἔχει γέρας,

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὕτω γ' ἂν εἴη πρὸς πατρὸς τυμβωρύχος.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Διόνυσε, πίνεις οἶνον οὐκ ἀνθοσμίαν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

λέγ' ἕτερον αὐτῷ· σὺ δ' ἐπιτήρει τὸ βλάβος.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

σωτὴρ γενοῦ μοι ξύμμαχός τ' αἰτουμένῳ.
ἥκω γὰρ ἐς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι.

V. 1152. πότερον οὖν Baroccianus. πότερον τὸν F.
V. 1153. χειρὸς F, Baroccianus.
μεῖζον
V. 1158. μᾶλλον Baroccianus. μᾶλλον F.
V. 1160. οὕτως ἂν Baroccianus.
V. 1161. Erotianus v. οἶνος ἀνθοσμίας et Suidas v. ἀνθοσμίας.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

δὶς ταὐτὸν ἡμῖν εἶπεν ὁ σοφὸς Αἰσχύλος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

πῶς δίς;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

σκόπει τὸ ῥῆμ'· ἐγὼ δέ σοι φράσω.
ἥκω γὰρ ἐς γῆν, φησί, καὶ κατέρχομαι·
ἥκω δὲ ταὐτόν ἐστι τῷ κατέρχομαι.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

νὴ τὸν Δί', ὥσπερ γ' εἴ τις εἴποι γείτονι,
χρῆσον σὺ μάκτραν, εἰ δὲ βούλει, κάρδοπον.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

οὐ δῆτα τοῦτό γ', ὦ κατεστωμυλμένε
ἄνθρωπε, ταῦτ' ἔστ', ἀλλ' ἄριστ' ἐπῶν ἔχον.

V. 1165.—1170. Gellius XIII. 24.

V. 1166. πῶς δίς; Aeschylo tribuunt AB.

V. 1168. ἥκειν edd. ante Brunckium. Correctum ex Gellio. ἥκειν — κατέρχεσθαι DFG, Baroccianus.

V. 1169. γ' a Gellio omissum eiecit Brunckius et abest ab F. ὥσπερ γ' εἴ τίς γ' A.

V. 1170. χρ. μοι σὺ Baroccianus.

V. 1172. Edd. ante Brunckium ταύτῃ 'στ', ἀλλ' ἑτέρως ἔχον. Liber Vaticanus ταῦτα 'στ', ἀλλ' ἄριστ' ἐπῶν ἔχει. Baroccianus, ταύτῃ 'στιν· ἀλλ' ἄριστ' ἐπῶν ἔχον. Scaliger ex libro veteri enotavit, ταύτῃ 'στ' vel ταῦτ' ἐστ' ἀλλ' ἄριστ' ἐπῶν ἔχ. Atque ἄριστ' ἐπῶν ἔχον etiam in Elbingensi et Monacensi scriptum. Brunckius, „Dedi e meis, ταῦτ' ἔστ', ἀλλ' ἄριστ' ἐπῶν ἔχον. [Ita plane scriptum in Ravennate, Borgiano et editione Iuntina prima.] Tres habent ἔχον: solus B ἔχει. Tres ταῦτ' bene: solus C ταῦτ' cum glossa ὅπως." Dobraeus, „ταύτ' ἔστ' F. ταύτῃστ' G. primo ταῦ uterque, sed accentus mut. eadem m. ut puto in F. certe in G. tum ἄριστ' ἐπῶν ἔχον FG." In libro Poggiano scriptum ἄνθρωπε οὐδ' ἔστ' ἀλλ' ἄριστ' ἐπῶν ἔχον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

πῶς δή; δίδαξον γάρ με καθ' ὅ τι δὴ λέγεις.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ἐλθεῖν μὲν ἐς γῆν ἔσθ' ὅτῳ μετῇ πάτρας·
χωρὶς γὰρ ἄλλης ξυμφορᾶς ἐλήλυθε·
φεύγων δ' ἀνὴρ ἥκει τε καὶ κατέρχεται.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

εὖ νὴ τὸν Ἀπόλλω· τί σὺ λέγεις, Εὐριπίδη;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

οὔ φημι τὸν Ὀρέστην κατελθεῖν οἴκαδε·
λάθρᾳ γὰρ ἦλθεν, οὐ πιθὼν τοὺς κυρίους.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

εὖ νὴ τὸν Ἑρμῆν· ὅ τι λέγεις δ' οὐ μανθάνω.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

πέραινε τοίνυν ἕτερον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἴθι πέραινε σύ,
Αἰσχύλ', ἀνύσας· σὺ δ' ἐς τὸ κακὸν ἀπόβλεπε.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῳ τῷδε κηρύσσω πατρὶ
κλύειν, ἀκοῦσαι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τοῦθ' ἕτερον αὖθις λέγει,

V. 1173. Euripidi tribuunt edd. ante Brunckium. — ὅτι σὺ λ. Baroccianus.

V. 1177. σὺ τί Baroccianus.

V. 1179. ἥκεν Vaticanus.

V. 1183. τῷδε Ravennas. Legebatur τάδε γε. Particulam om. F, Baroccianus, Borgianus.

κλύειν, ἀκοῦσαι, ταὐτὸν ὂν σαφέστατα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τεθνηκόσιν γὰρ ἔλεγεν, ὦ μόχθηρε σύ,
οἷς οὐδὲ τρὶς λέγοντες ἐξικνούμεθα.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

σὺ δὲ πῶς ἐποίεις τοὺς προλόγους;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἐγὼ φράσω·
κἄν που δὶς εἴπω ταὐτὸν, ἢ στοιβὴν ἴδῃς
ἐνοῦσαν ἔξω τοῦ λόγου, κατάπτυσον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἴθι δή, λέγ'· οὐ γάρ μοὔστιν ἀλλ' ἀκουστέα
τῶν σῶν προλόγων τῆς ὀρθότητος τῶν ἐπῶν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἦν Οἰδίπους τὸ πρῶτον εὐδαίμων ἀνήρ,

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ', ἀλλὰ κακοδαίμων φύσει,
ὅντινά γε, πρὶν φῦναι μὲν, ἀπόλλων ἔφη

V. 1189. 1190. Suidas v. στοιβήν.

V. 1191. Ineptam interpunctionem, οὐ γάρ μοὔστιν· ἀλλ' — correxit Porsonus. — ἀκουστέον Ravennas, Barroccianus.

V. 1193. Antigonae exordium. — Edd. ante Brunckium εὐτυχής, ut apud scholiasten Aeschyli ad S. c. Th. 781. scriptum. εὐδαίμων F, Vaticanus, Baroccianus. Vide Valckenar. ad Eurip. Phoen. 1591..

V. 1194. νὴ τὸν Δί' Ravennas, Borgianus.

V. 1195. Edd. ante Brunckium πρὶν μὲν ἢ φῦναι. πρὶν ἢ φῦναι μὲν Vaticanus. πρὶν φῦναι μὲν ACEF[1], Ravennas, Baroccianus, Borgianus. — 'Απόλλων edd. ante Brunckium. ὡ'πόλλων Vaticanus, Brunckius.

ἀποκτενεῖν τὸν πατέρα, πρὶν καὶ γεγονέναι,
πῶς οὗτος ἦν τὸ πρῶτον εὐδαίμων ἀνήρ;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

εἶτ' ἐγένετ' αὖθις ἀθλιώτατος βροτῶν.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ', οὐμενοῦν ἐπαύσατο.
πῶς γάρ; ὅτε δὴ πρῶτον μὲν αὐτὸν γενόμενον,
χειμῶνος ὄντος, ἐξέθεσαν ἐν ὀστράκῳ,
ἵνα μὴ 'κτραφεὶς γένοιτο τοῦ πατρὸς φονεύς·
εἶθ' ὡς Πόλυβον ἤῤῥησεν οἰδῶν τὼ πόδε·
ἔπειτα γραῦν ἔγημεν, αὐτὸς ὢν νέος,
καὶ πρός γε τούτοις τὴν ἑαυτοῦ μητέρα·
εἶτ' ἐξετύφλωσεν αὐτόν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

εὐδαίμων ἄρ' ἦν,
εἰ κἀστρατήγησέν γε μετ' Ἐρασινίδου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ληρεῖς· ἐγὼ δὲ τοὺς προλόγους καλῶς ποιῶ.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

καὶ μὴν μὰ τὸν Δί' οὐ κατ' ἔπος γέ σου κνίσω
τὸ ῥῆμ' ἕκαστον, ἀλλὰ σὺν τοῖσιν θεοῖς
ἀπὸ ληκυθίου σου τοὺς προλόγους διαφθερῶ.

V. 1197. εὐτυχὴς edd. ante Brunckium.

V. 1199. οὔμενουν edd. ante Brunckium. Liber Borgianus, μὰ τὸν Δί' οὐ μὲν οὖν οὐ δῆτ'.

V. 1206. εὐδαίμων ἂν ἦν B, Brunckius.

καλοὺς
V. 1208. καλοὺς F, Vaticanus. καλῶς C.

V. 1209.–1211. Suidas v. ληκύθιον.

V. 1209. δέ σου Suidas.

V. 1210. τὸ ῥῆμά θ' ἕκαστον Borgianus.

V. 1211. σοι A, Brunckius. τοὺς σοὺς προλόγους B. Vulgata scriptura utuntur Suidas et scholiastes ad v. 1262.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀπὸ ληκυθίου σὺ τοὺς ἐμούς;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ἑνὸς μόνου.
ποιεῖς γὰρ οὕτως, ὥστ' ἐναρμόττειν ἅπαν,
καὶ κωδάριον, καὶ ληκύθιον, καὶ θυλάκιον,
ἐν τοῖς ἰαμβείοισι. δείξω δ' αὐτίκα.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἰδού, σὺ δείξεις;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

φημί.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

καὶ δὴ χρὴ λέγειν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Αἴγυπτος, ὡς ὁ πλεῖστος ἔσπαρται λόγος,
ξὺν παισὶ πεντήκοντα ναυτίλῳ πλάτῃ
Ἄργος κατασχὼν

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τουτὶ τί ἦν τὸ ληκύθιον; οὐ κλαύσεται;

V. 1213. ἐναρμόζειν Ravennas, Vaticanus, Baroccianus. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 241.

V. 1214. καὶ θυλάκιον. Continuato numero tribrachum posuit. Quo non animadverso Porsonus ad Eurip. Med. 150. locum insigniter corruptum dixit qui est longe sanissimus. Consulto Aristophanes tria nomina elegit talia quae adiecto ἀπώλεσεν idonea essent perdendis trimetris Euripideis. θυλάκιον tuetur etiam Suidas v. ληκύθιον.

V. 1215. τοῖσιν Baroccianus.

V. 1217. Archelai initium.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

λέγ' ἕτερον αὐτῷ πρόλογον, ἵνα καὶ γνῷ πάλιν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Διόνυσος, ὃς θύρσοισι καὶ νεβρῶν δοραῖς
καθαπτὸς ἐν πεύκαισι Παρνασὸν κάτα
πηδᾷ χορεύων,

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οἴμοι πεπλήγμεθ' αὖθις ὑπὸ τῆς ληκύθου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀλλ' οὐδὲν ἔσται πρᾶγμα· πρὸς γὰρ τουτονὶ
τὸν πρόλογον οὐχ ἕξει προσάψαι λήκυθον.
οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ·
ἢ γὰρ πεφυκὼς ἐσθλὸς οὐκ ἔχει βίον,
ἢ δυσγενὴς ὢν

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Εὐριπίδη,

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τί ἔστιν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὑφέσθαι μοι δοκεῖ.

V. 1220. 1221. Dionyso tribuunt edd. ante Brunckium. Correctum ex ABD.

V. 1222. Initium Hypsipylae.

V. 1223. πεύκῃσι A, Brunckius. — Παρνασσὸν edd. ante Brunckium. Παρνασὸν ABCD, Baroccianus, Elbingensis.

V. 1228. Initium Stheneboeae.

V. 1231. Libri δοκεῖς. Correxit Kusterus.

τὸ ληκύθιον γὰρ τοῦτο πνευσεῖται πολύ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

οὐδ' ἂν μὰ τὴν Δήμητρα φροντίσαιμί γε·
νυνὶ γὰρ αὐτοῦ τοῦτό γ' ἐκκεκόψεται.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἴθι δὴ λέγ' ἕτερον κἀπέχου τῆς ληκύθου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Σιδώνιόν ποτ' ἄστυ Κάδμος ἐκλιπὼν
Ἀγήνορος παῖς

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, ἀποπρίω τὴν λήκυθον,
ἵνα μὴ διακναίσῃ τοὺς προλόγους ἡμῶν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τὸ τί;
ἐγὼ πρίωμαι τῷδ';

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐὰν πείθῃ γ' ἐμοί.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

οὐ δῆτ', ἐπεὶ πολλοὺς προλόγους ἕξω λέγειν

V. 1232. τοῦτό γε edd. ante Brunckium praeter Iuntinam primam.

V. 1235. Aeschylo tribuebatur. Correctum in ed. Lugd. Bat. 1624. consentientibus libris scriptis.

V. 1236. Initium Phryxi. — δήποτ' Iuntina prima et libri Baroccianus et Borgianus.

V. 1241. ἐπειδὴ προλόγους, omisso πολλοὺς, Ravennas, Borgianus.

ἵν' οὗτος οὐχ ἕξει προςάψαι λήκυθον.
Πέλοψ ὁ Ταντάλειος εἰς Πῖσαν μολὼν
θοαῖσιν ἵπποις

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὁρᾷς, προςῆψεν αὖθις αὖ τὴν λήκυθον.
ἀλλ' ὠγάθ' ἔτι καὶ νῦν ἀπόδου πάσῃ τέχνῃ·
λήψει γὰρ ὀβολοῦ πάνυ καλήν τε κἀγαθήν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

μὰ τὸν Δί' οὔπω γ'· ἔτι γάρ εἰσί μοι συχνοί.
Οἰνεύς ποτ' ἐκ γῆς

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἔασον εἰπεῖν πρῶθ' ὅλον με τὸν στίχον.

V. 1243. Iphigeniae Tauricae exordium. — *Πίσσαν* edd. ante Brunckium. *Πίσαν* AC, Brunckius. *Πείσαν* Ravennas, ut codex Mediceus Herodoti II, 7.. *ἐπὶ Πίσσαν* scriptor vitae Isocratis in Orelli opusculis moralibus vol. II. p. 8.. Scripsi ego *Πῖσαν*, non impediente Pindaro, qui *Πίσαν* correpta ῐ dixit. Herodianus MS. *περὶ διχρόνων: Τὰ εἰς ᾱ λήγοντα θηλυκὰ, εἴτε ἐπὶ ὀνομάτων εἴτε καὶ ἐπὶ μετοχῶν, εἰ ἔχοι τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς δίχρονον καταλήγουσαν, πάντως ἐκτεταμένον αὐτὸ ἔχει, πᾶσα, στᾶσα, δῦσα, φῦσα, πῖσα, κρῖσα, κνῖσα. οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι πίσαν εἶπε τὴν πόλιν κατὰ συστολὴν πίνδαρος· εἰ μέντοι εἰς σύμφωνον λήγει ἡ πρὸ τέλους συλλαβὴ, τὸ δίχρονον συστέλλεται, θάλασσα, ἄνασσα, πίσσα, νύσσα, λύσσα.* Conf. Stephan. Byzant. v. *Πίσα*.

V. 1246. *ἀπόδου* A, Brunckius. *ἀπόδος* edd. ante Brunckium.

V. 1247. *γε* edd. ante Brunckium. *τε* ABCDFG, Baroccianus, Elbingensis, Monacensis.

V. 1248. *γ'* om. Baroccianus.

Οἰνεύς ποτ' ἐκ γῆς πολύμετρον λαβὼν στάχυν,
θύων ἀπαρχὰς

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μεταξὺ θύων; καὶ τίς αὔθ' ὑφείλετο;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἔασον ὦ τᾶν· πρὸς τοδὶ γὰρ εἰπάτω.
Ζεύς, ὡς λέλεκται τῆς ἀληθείας ὕπο,

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἀπολεῖ σ'· ἐρεῖ γάρ, ληκύθιον ἀπώλεσεν.
τὸ ληκύθιον γὰρ τοῦτ' ἐπὶ τοῖς προλόγοισί σου
ὥςπερ τὰ σῦκ' ἐπὶ τοῖσιν ὀφθαλμοῖς ἔφυ.
ἀλλ' ἐς τὰ μέλη, πρὸς τῶν θεῶν, αὐτοῦ τραποῦ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

καὶ μὴν ἔχω γ' ὡς αὐτὸν ἀποδείξω κακὸν
μελοποιὸν ὄντα καὶ ποιοῦντα ταὔτ' ἀεί.

ΧΟΡΟΣ.

τί ποτε πρᾶγμα γενήσεται;
φροντίζειν γὰρ ἔγωγ' ἔχω,

V. 1251. Ex prologo Meleagri. — πολύβοτρυν L, Barocgr. πολύμετρον cianus. πολύβοτρυν F.

V. 1254. ἔ' αὐτὸν edd. ante Brunckium. ἔα 'υτὸν BD, Brunckius. ἔα αὐτὸν A. ἔασον αὐτὸν C et ἔασον etiam ex L et Barocciano enotatum. ἔασον ὦ τὰν Ravennas, F, Borgianus. Vid. v. 962.

V. 1255. Melanippae initium.

V. 1258. Pollux II, 65., Suidas v. σῦκον αἰτεῖς.

V. 1259. Edd. omnes τράπου.

V. 1260. ἐπιδείξω Baroccianus.

τίν' ἄρα μέμψιν ἐποίσει
ἀνδρὶ τῷ πολὺ πλεῖστα δὴ
καὶ κάλλιστα μέλη ποιή-
σαντι τῶν ἔτι νυνί.
θαυμάζω γὰρ ἔγωγ', ὅπῃ
μέμψεταί ποτε τοῦτον
τὸν βακχεῖον ἄνακτα,
καὶ δέδοιχ' ὑπὲρ αὐτοῦ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

πάνυ γε μέλη θαυμαστά· δείξει δὴ τάχα.
εἰς ἓν γὰρ αὐτοῦ πάντα τὰ μέλη ξυντεμῶ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

καὶ μὴν λογιοῦμαι ταῦτα τῶν ψήφων λαβών.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Φθιῶτ' Ἀχιλεῦ, τί ποτ' ἀνδροδάϊκτον ἀκούων,
ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν;
Ἑρμᾶν μὲν πρόγονον τίομεν γένος οἱ περὶ λίμναν.
ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

δύο σοι κόπω Αἰσχύλε τούτω.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

κύδιστ' Ἀχαιῶν Ἀτρέως πολυκοίρανε μάνθανε καῖ.
ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν.

V. 1264. Legebatur μέμψιν γ'. γ' om. F et Baroccianus.

V. 1267. Legebatur τῶν ἔτι νῦν ὄντων. Correxit Gaisford. ad Hephaestion. p. 303. comparato v. 1099..

V. 1269. μέμψαιτο edd. ante Brunckium. μέμψεται ACDEFG, Baroccianus, Poggianus, Elbingensis, Monacensis.

V. 1272. πάνυ δὴ Ravennas, Baroccianus.

V. 1274. Post hunc versum parepigraphe in libris, διαύλιον προςαυλεῖ τις.

V. 1280. μάνθανέ μου καῖ edd. ante Brunckium. μου om. A. καῖ om. Baroccianus.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τρίτος Αἰσχύλε σοι κόπος οὗτος.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

εὐφαμεῖτε πολισσονόμοι δόμον Ἀρτέμιδος πέλας οἴγειν.
ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν.
κύριός εἰμι θροεῖν ὅδιον κράτος αἴσιον ἀνδρῶν.
ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν κόπων ὅσον.
ἐγὼ μὲν οὖν ἐς τὸ βαλανεῖον βούλομαι·
ὑπὸ τῶν κόπων γὰρ τὼ νεφρὼ βουβωνιῶ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

μή, πρίν γ' ἂν ἀκούσῃς χἀτέραν στάσιν μελῶν
ἐκ τῶν κιθαρῳδικῶν νόμων εἰργασμένην.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἴθι δὴ πέραινε, καὶ κόπον μὴ προστίθει.

V. 1282. ὦ Αἰσχύλε Baroccianus. ὦ 'σχύλε F, Ravennas, Borgianus.

V. 1283. Libri omnes μελισσονόμοι. Scholiastes, εὐφημεῖτε μελισσονόμοι. οἱ διανέμοντες τὰ τῆς πόλεως, ἢ οἰκοῦντες ἐν τῇ πόλει. Unde quod et ego et Seidlerus conieceramus πολισσονόμοι, nuper etiam Lobeckius restituit in dissertatione prima de mysteriorum Eleusiniorum gradibus. — δρόμον C.

V. 1285. ὅσιον edd. ante Brunckium. Correctum ex Aeschyli Agam. 104. et libro Ravennate.

V. 1288. 1289. Suidas v. βουβωνιῶ.

V. 1288. εἰς Baroccianus, Suidas.

V. 1290. Legebatur πρίν γ' ἀκούσῃς. πρίν γ' ἂν ἀκούσῃς Reisig. I. p. 66. et Elmsleius ad Acharn. v. 176. . Fallitur Elmsleius ad Medeam p. 119. .

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὅπως Ἀχαιῶν δίθρονον κράτος, Ἑλλάδος ἥβας,
τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ,
Σφίγγα δυσαμερίαν, πρύτανιν κύνα, πέμπει,
τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ,
σὺν δορὶ καὶ χερὶ πράκτορι θούριος ὄρνις,
τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ,
κυρεῖν παρασχὼν ἰταμαῖς κυσὶν ἀεροφοίτοις,
τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ,
τὸ συγκλινὲς ἐπ' Αἴαντι,
τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τί τὸ φλαττόθρατ τοῦτ' ἐστίν; ἐκ Μαραθῶνος, ἢ
πόθεν ξυνέλεξας ἱμονιοστρόφου μέλη;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν ἐς τὸ καλὸν ἐκ τοῦ καλοῦ
ἤνεγκον αὔθ', ἵνα μὴ τὸν αὐτὸν Φρυνίχῳ
λειμῶνα Μουσῶν ἱερὸν ὀφθείην δρέπων·
οὗτος δ' ἀπὸ πάντων μὲν φέρει πορνιδίων,
σκολιῶν Μελήτου, Καρικῶν αὐλημάτων,

V. 1293. Legebatur ἥβαν, quemadmodum in Aeschyli codicibus scriptum Agam. v. 108. ἥβας ACF, Ravennas, Baroccianus, Borgianus.

V. 1301. συγκλινές τ' ἐπ' F, Baroccianus, Iuntina prima.

V. 1304. συνέλεξας edd. ante Brunckium. Attica littera ex F enotata.

V. 1305. εἰς Baroccianus.

V. 1307. ἱερῶν edd. ante Brunckium. ἱερὸν CDFG, Baroccianus.

V. 1308. οὗτος δ' ἀπὸ πάντων πορνιδίων μέλη φέρει Porsonus.

V. 1309. σκολίων liber Poggianus, scholiastes. — Legebatur Μιλίτου. Μελήτου F et Baroccianus. — Edd. ante Brunckium καὶ Καρικῶν. καὶ om. ACDE, Vaticanus, Baroccianus, Suidas v. Μέλιτος et v. σκολιά.

θρήνων, χορείων. τάχα δὲ δηλωθήσεται.
ἐνεγκάτω τις τὸ λύριον. καί τοι τί δεῖ
λύρας ἐπὶ τοῦτον; ποῦ 'στιν ἡ τοῖς ὀστράκοις
αὕτη κροτοῦσα; δεῦρο Μοῦσ' Εὐριπίδου,
πρὸς ἥνπερ ἐπιτήδεια τάδ' ἔστ' ᾄδειν μέλη.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

αὕτη ποθ' ἡ Μοῦσ' οὐκ ἐλεσβίαζεν, οὔ.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ἀλκυόνες, αἳ παρ' ἀενάοις θαλάσσης
κύμασι στωμύλλετε,
τέγγουσαι νοτίαις πτερῶν
ῥανίσι χρόα δροσιζόμεναι·
αἵ θ' ὑπωρόφιοι κατὰ γωνίας

V. 1312. τούτων F et liber Poggianus.

V. 1313. ὀστράκοις αὕτη κροτοῦσα δεῦρο μοῦσ' Εὐριπίδου Phrynichus in Bekkeri Anecdotis p. 46, 3.: unde recepi αὕτη pro vulgato αὐτή.

V. 1314. Edd. ante Brunckium ἐπιτήδεια ταῦτ' ᾄδειν. ἐπιτήδεια τάδ' ἔστ' ᾄδειν Vaticanus, Ravennas, Baroccianus.

V. 1315. Brunckius, ἐλεσβίαζεν; οὔκ;. ἐλεσβίαζεν οὖν Reiskius et Elmsleius ad Acharn. v. 428.. Verba αὕτη ποθ' ἡ Μοῦσ' οὐκ ἐλεσβίαζε affert Eustathius p. 741, 20..

V. 1316. ἀενάοις edd. ante Brunckium. ἀεννάοις ABCDF, Monacensis, liber Poggianus. ἀε^ν^νάοις G.

V. 1318. τέγκουσαι F, Baroccianus. τέγγονται scholiastes. — Legebatur νοτερῇς. νοτεραῖς Baroccianus. νοτεροῖς Florentini quattuor et Elbingensis. νοτίοις Ravennas, Borgianus. νοτίαις F et liber Poggianus. Ita scholiastes legisse videtur: τέγγονται νοτεραῖς. τὸ ἑξῆς, νοτίαις ῥανίσι πτερύγων χρόα δροσιζόμεναι. (νοτίαις supra scriptum: τιαις) νοτεροῖς Florentinus unus. — πτερὸν Elbingensis, Reiskius.

V. 1320. Verba κατὰ γωνίας exciderunt in ed. Aldina et Iuntina II..

εἱειειειειειλίσσετε δακτύλοις φάλαγγες
ἱστότονα πηνίσματα,
κερκίδος ἀοιδοῦ μελέτας,
ἵν' ὁ φίλαυλος ἔπαλλε δελ-
φὶς πρῴραις κυανεμβόλοις,
μαντεῖα καὶ σταδίους.
οἰνάνθας γάνος ἀμπέλου,
βότρυος ἕλικα παυσίπονον.
περίβαλλ' ὦ τέκνον ὠλένας.
ὁρᾷς τὸν πόδα τοῦτον;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὁρῶ.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

τί δαί; τοῦτον ὁρᾷς;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὁρῶ.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

τοιαυτὶ μέντοι σὺ ποιῶν
τολμᾷς τἀμὰ μέλη ψέγειν,
ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον
Κυρήνης μελοποιῶν;
τὰ μὲν μέλη σου ταῦτα· βούλομαι δ' ἔτι

V. 1321. εἱ ter G, quater F et Baroccianus, septies Monacensis. — εἱλίσσετο δ. φ. ἱ. π. Suidas v. φάλαγξ.

V. 1322. πηνίσματα, καὶ — edd. ante Brunckium. Correctum ex D.

V. 1324. 1325. Euripides Electr. 438. .

V. 1328. Suidas v. γάνος.

V. 1329. περίβαλ' G, Baroccianus, Florentini sex, Elbingensis et scholiastes.

V. 1332. τοιαυτὶ Ravennas, Baroccianus et F. Legebatur τοιαῦτα.

V. 1336. σοι excerpta Scaligeri.

τὸν τῶν μονῳδιῶν διεξελθεῖν τρόπον.
ὦ Νυκτὸς κελαινοφαὴς
ὄρφνα, τίνα μοι
δύστανον ὄνειρον
πέμπεις ἐξ ἀφανοῦς,
Ἀΐδα πρόπολον,
ψυχὰν ἄψυχον ἔχοντα,
μελαίνας Νυκτὸς παῖδα,
φρικώδη δεινὰν ὄψιν,
μελανονεκυείμονα,
φόνια φόνια δερκόμενον,
μεγάλους ὄνυχας ἔχοντα.
ἀλλά μοι, ἀμφίπολοι, λύχνον ἅψατε

V. 1337. τῶν σῶν „quidam" in excerptis Scaligeri. — κόνον pro τρόπον G, Elbingensis et Florentini septem, quorum in duorum marginibus altera annotata scriptura, τρόπον.

V. 1339. Suidas v. κελαινοφαής. — Libri aliquot κελαινοφαὐής.

V. 1340. ὄρφνη Suidas. ὄρνα (sic) G. [η] Scribendum videtur ὀρφναία, rarioris usus nomen. — δύστηνον edd. ante Brunckium. δύστανον ADE, Baroccianus. Ceterum versus in edd. ante Brunckium ita sunt descripti:

ὄρφνα, τίνα μοι δύστηνον
ὄνειρον πέμπεις ἐξ ἀφανοῦς,
αἴδα πρόςπολον
ψυχὰν ἄψυχον ἔχοντα,
μελαίνας νυκτὸς παῖδα,
φρικώδη δεινὰν ὄψιν, —

Brunckius ex codice A, quicum congruit Ravennas, ὄρφνα — ὄνειρον | πέμπεις — πρόπολον | ψυχὰν — μελαίνας | Νυκτὸς — ὄψιν, —

V. 1342. πρόςπολον edd. ante Brunckium. πρόπολον AB, Brunckius. πρόμολον EF, Baroccianus, Victorianus. πρόμολπόν [π] (i. e. πρόμολον) L. In E et F gl. πρόδρομον καὶ θανάτου σημαντικόν.

V. 1343. ψυχρὰν G.

V. 1345. φρικώδη om. M.

κάλπισί τ' ἐκ ποταμῶν δρόσον ἄρατε, θέρμετε δ' ὕδωρ,
ὡς ἂν θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω.
ἰὼ πόντιε δαῖμον,
τοῦτ' ἐκεῖν'· ἰὼ ξύνοικοι,
τάδε τέρατα θεάσασθε.
τὸν ἀλεκτρυόνα μου ξυναρπάσασα
φρούδη Γλύκη.
Νύμφαι ὀρεσσίγονοι,
ὦ Μανία, ξύλλαβε.
ἐγὼ δ' ἁ τάλαινα προςέχουσ' ἔτυχον
ἐμαυτῆς ἔργοισι,
λίνου μεστὸν ἄτρακτον
εἱειειειειλίσσουσα χεροῖν,
κλωστῆρα ποιοῦσ', ὅπως
κνεφαῖος εἰς ἀγορὰν
φέρουσ' ἀποδοίμαν·
ὁ δ' ἀνέπτατ' ἀνέπτατ' ἐς αἰθέρα
κουφοτάταις πτερύγων ἀκμαῖς·
ἐμοὶ δ' ἄχε' ἄχεα κατέλιπε,

V. 1350. θέρμετέ θ' ὕδωρ F. ὕδωρ produxit in modum Homerici, θέρμετο δ' ὕδωρ.

V. 1352. πόντιμε Baroccianus.

V. 1355. μου in textu om. M, sed habet supra ξυν..

V. 1357. ὀρεσσίγονοι Florentinus liber unus et Bentleius. Legebatur ὀρεσίγονοι. — Dobraeus, „ὀρεσιγόοις sine νύμ. (Ita enotavi) M."

V. 1359. ἐτύγχανον E.

V. 1362. εἰ ter edd. ante Brunckium, qui exaequavit versui 1321.: quater FG.

V. 1364. 1365. Suidas v. κνεφαῖος. — Legebatur ἐς τὴν ἀγοράν. εἰς ἀγορὰν repositum ex FM, Ravennate, scholiaste, Suida. — ἀποδοίμην M, Suidas. ἀποδοίμην ἂν E. Versus autem ita erant descripti:

κλωστῆρα ποιοῦσ', ὅπως κνεφαῖος
ἐς τὴν ἀγορὰν φέρουσ' ἀποδοίμαν.

V. 1366. εἰς FM. ἐπ' Ravennas. ἐπὶ gl. in F.

V. 1368. Semel ἄχεα, ut videtur, M.

δάκρυα δάκρυά τ' ἀπ' ὀμμάτων
ἔβαλον ἔβαλον ἁ τλάμων.
ἀλλ' ὦ Κρῆτες, Ἴδας τέκνα,
τὰ τόξα λαβόντες ἐπαμύνατε,
τὰ κῶλά τ' ἀμπάλλετε, κυ-
κλούμενοι τὴν οἰκίαν.
ἅμα δὲ Δίκτυννα παῖς
Ἄρτεμις καλὰ
τὰς κυνίσκας ἔχουσ' ἐλθέτω
διὰ δόμων πανταχῇ.
σὺ δ' ὦ Διὸς, διπύρους ἀνέχουσα
λαμπάδας ὀξυτάταιν χε-
ροῖν, Ἑκάτα, παράφηνον
ἐς Γλύκης, ὅπως ἂν
εἰςελθοῦσα φωράσω.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

παύσασθον ἤδη τῶν μελῶν.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

κἀμοί γ' ἅλις.
ἐπὶ τὸν σταθμὸν γὰρ αὐτὸν ἀγαγεῖν βούλομαι,

V. 1369. τ' om. M.

V. 1370. ἔβαλλον bis EF.

V. 1371. Ἴδης edd. ante Brunckium. Ἴδας ex tribus codicibus Brunckius. ἴδας M. (η supra)

V. 1377. διὰ δόμων ταχὺ D.

V. 1379.–1383. Correxi pravam versuum descriptionem.

V. 1379. διαπύρους CF, liber Poggianus. Gl. in C, διακαεῖς ἢ διπύρους, ἤτοι διπλᾶς. in F, διακαεῖς ἢ διπλοῦς. in Poggiano, διακαεῖς. διπύρους M cum gl. διπλᾶς.

V. 1380. ὀξυτάτας ACDM.

V. 1382. ἂν om. edd. ante Brunckium: accessit ex ACF, Vaticano, Florentinis.

V. 1385. αὐτὸν om. edd. ante Brunckium: habent ACDFGM, Poggianus. τοῦτον γὰρ ἀγ. B. Dionysi persona huic versui praefixa in M, omissa autem ante v. 1388..

ὅςπερ γ' ἐλέγξει τὴν ποίησιν νῷν μόνος·
τὸ γὰρ βάρος νῷν βασανιεῖ τῶν ῥημάτων.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἴτε δεῦρό νυν, εἴπερ γε δεῖ καὶ τοῦτό με
ἀνδρῶν ποιητῶν τυροπωλῆσαι τέχνην.

ΧΟΡΟΣ.

ἐπίπονοί γ' οἱ δεξιοί.
τόδε γὰρ ἕτερον αὖ τέρας
νεοχμὸν, ἀτοπίας πλέων,
ο τίς ἂν ἐπενόησεν ἄλλος;
μὰ τὸν, ἐγὼ μὲν οὐδ' ἂν εἴ τις
ἔλεγέ μοι τῶν ἐπιτυχόντων,
ἐπιθόμην, ἀλλ' ᾠόμην ἂν
αὐτὸν αὐτὰ ληρεῖν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἴθι νυν παρίστασθον παρὰ τὼ πλάστιγγ',

ΑΙΣΧΥΛΟΣ καὶ ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἰδού.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

καὶ λαβομένω τὸ ῥῆμ' ἑκάτερος εἴπατον,
καὶ μὴ μεθῆσθον, πρὶν ἂν ἐγὼ σφῷν κοκκύσω.

V. 1386. ὅςπερ ἐ. — μόνως M. νῷν μόνον Ravennas.
V. 1388. γε om. M.
V. 1389. Legebatur τὴν τέχνην. τὴν om. ACDEFGM, Ravennas. Correxit etiam Brunckius in annotatione.
V. 1391. 1392. Suidas v. νεοχμός. — νεωχμὸν M.
V. 1393. ὅςτις primo M. — ὑπεν. M.
V. 1396. ἐπειθόμην edd. ante Brunckium. ἐπιθόμην BGM.
V. 1398. ἴθι δὴ Ravennas. παρίσθον περὶ M.
V. 1398. 1401. Verba ἰδού et ἐχόμεθα vulgo Euripidi, in aliis libris Aeschylo tributa: recte utrique in CE et Poggiano.
V. 1400. Legebatur μεθεῖσθον. μεθῆσθον BCG, Ravennas.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ καὶ ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἐχόμεθα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τοὖπος νῦν λέγετον εἰς τὸν σταθμόν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

εἴθ' ὤφελ' Ἀργους μὴ διαπτάσθαι σκάφος.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Σπερχειὲ ποταμὲ βουνόμοι τ' ἐπιστροφαί.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

κόκκυ, μεθεῖτε· καὶ πολύ γε κατωτέρω
χωρεῖ τὸ τοῦδε.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

καὶ τί ποτ' ἐστὶ ταἴτιον;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὅτι εἰςέθηκε ποταμὸν, ἐριοπωλικῶς
ὑγρὸν ποιήσας τοὖπος ὥςπερ τἄρια,
σὺ δ' εἰςέθηκας τοὖπος ἐπτερωμένον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀλλ' ἕτερον εἰπάτω τι κἀντιστησάτω.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

λάβεσθε τοίνυν αὖθις.

V. 1401. ἐχόμεσθα FG. — ἐπὶ edd. ante Brunckium et Ravennas. εἰς ABCG. ἐς F cum gl. ἐπί.

V. 1402. Medeae initium, 1403. Philoctetae. — Scribebatur διαπτᾶσθαι. Correxit Porsonus. — σκάφη M.

V. 1404. μέθεσθε Porsonus.

V. 1405. Dobraeus, „κατωτέρω· ἄφετε τὰς πλάστιγγας. Εὐρ. χωρεῖ — tum om. Εὐρ. (Haec omnia agnoscit sch. marg.) M."

V. 1406. ὅτ' edd. ante Brunckium. ὅτι ABCFG.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ καὶ ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἤν ἰδού.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

λέγε.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

οὐκ ἔστι πειθοῦς ἱερὸν ἄλλο πλὴν λόγος.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

μόνος θεῶν γὰρ θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μεθεῖτε, μεθεῖτε· καὶ τὸ τοῦδέ γ' αὖ ῥέπει·
θάνατον γὰρ εἰσέθηκε βαρύτατον κακῶν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἐγὼ δὲ πειθώ γ', ἔπος ἄριστ' εἰρημένον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

πειθὼ δὲ κοῦφόν ἐστι καὶ νοῦν οὐκ ἔχον.
ἀλλ' ἕτερον αὖ ζήτει τι τῶν βαρυστάθμων,
ὅ τι σοι καθέλξει, καρτερόν τε καὶ μέγα.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

φέρε ποῦ τοιοῦτο δῆτά μοὐστί;

V. 1410. ἤν ἰδού. Haec verba in CE Aeschylo et Euripidi tribuuntur, ut v. 1398. et 1401.: Aeschylo in AFGM, Euripidi in libris editis. ἤν. ἰδού. λέγε G. et ἦν ἰδού scribit Brunckius ad Equit. v. 26. .

V. 1411. ex Antigona, 1412. ex Niobe. — Suidas v. πειθώ.

V. 1412. Suidas v. θανατῶν.

V. 1413. μέθεσθε, μέθεσθε Porsonus.

V. 1417. ζήτει γε τῶν EF. ζητεῖτε τῶν AM, Elbingensis. ζήτει τῶν B. — βαρυστάθμων. Pollux IV, 172. .

V. 1419. Legebatur, Εὐρ. φέρε — ποῦ φράσω; Δι. βέβληκ' Ἀχιλλεὺς cet.. Correxit Seidlerus. Qui sequitur versus, ex Telepho Euripidis est notante Eustathio p. 1397, 19. . Scholiastes, βέβληκ' Ἀχιλλεύς. Ἀρίσταρχός φησιν ἀδεσπότως τοῦτο προ-

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ποῦ; φράσω·
βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα.
λέγοιτ' ἄν, ὡς αὕτη 'στὶ λοιπὴ σφῷν στάσις.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

σιδηροβριθές τ' ἔλαβε δεξιᾷ ξύλον.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ἐφ' ἅρματος γὰρ ἅρμα καὶ νεκρῷ νεκρός.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐξηπάτηκεν αὖ σὲ καὶ νῦν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τῷ τρόπῳ;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

δύ' ἅρματ' εἰςήνεγκε καὶ νεκρὼ δύο,
οὓς οὐκ ἂν ἄραιντ' οὐδ' ἑκατὸν Αἰγύπτιοι.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

καὶ μηκέτ' ἔμοιγε κατ' ἔπος, ἀλλ' ἐς τὸν σταθμὸν

φέρεσθαι, ὡς Εὐριπίδου πεποιηκότος κυβεύοντας ἐν τῷ Τηλέφῳ οὓς καὶ περιεῖλε. μήποτ' οὖν ἐκεῖθεν ἦν. μᾶλλον δὲ ἐσχεδιακὼς ἂν εἴη Ἀριστοφάνης. οὐδὲ γὰρ τὸν Εὐριπίδην τοῦτο προφερόμενον, ἀλλὰ τὸν Διόνυσον χλευάζοντα. τινὲς δὲ ὅτι ἐν τῷ Φιλοκτήτῃ ἦν ὁ τόπος. οἱ δὲ ἐν τῇ Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Αὐλίδι. ἐμφαίνει δὲ καὶ Εὔπολις τοῦτο εἰδώς· ἀποφθαρεὶς δὲ δύο κύβω καὶ τέτταρα. τοῦτο δὲ Διόνυσος ὑποβάλλει αὐτῷ χλευάζων.

V. 1421. φράσις Vaticanus.

V. 1422. ex Meleagro, 1428. ex Glauco Potniensi. — Suidas v. βρῖθος.

V. 1425. εἰςήνεγκε E et Ravennas. Legebatur εἰςέθηκε. — νεκροὺς M. — δύω edd. ante Brunckium.

V. 1426. Suidas v. ἄραιτο et v. ἀχθοφόρον. — ὡς οὐκ Brunckius tacite.

V. 1427. καὶ μὴ κατ' ἔπος ἔμοιγ' ἔτ' Elmsleius ad Acharn. 178. in Auctario (p. 72. ed. Lips.).

αὐτὸς, τὰ παιδί', ἡ γυνὴ, Κηφισοφῶν,
ἐμβὰς καθήσθω ξυλλαβὼν τὰ βιβλία·
ἐγὼ δὲ δύ' ἔπη τῶν ἐμῶν ἐρῶ μόνα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἄνδρες σοφοὶ, κἀγὼ μὲν αὐτοὺς οὐ κρινῶ.
οὐ γὰρ δι' ἔχθρας οὐδετέρῳ γενήσομαι.
τὸν μὲν γὰρ ἡγοῦμαι σοφὸν, τῷ δ' ἥδομαι.

ΠΛΟΥΤΩΝ.

οὐδὲν ἄρα πράξεις ὧνπερ ἦλθες οὕνεκα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐὰν δὲ κρίνω;

ΠΛΟΥΤΩΝ.

τὸν ἕτερον λαβὼν ἄπει,
ὁπότερον ἂν κρίνῃς, ἵν' ἔλθῃς μὴ μάτην.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

εὐδαιμονοίης. φέρε, πύθεσθέ μου ταδί.
ἐγὼ κατῆλθον ἐπὶ ποιητήν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τοῦ χάριν;

V. 1428. *αὐτὸς, τὰ παιδία, χἠ γυνὴ, Κηφισοφῶν* edd. ante Brunckium. Correxerunt Reiskius et Brunckius comparato v. 595. . *χἠ γυνὴ χὠ Κηφισοφῶν* scriptum in BEGM.

V. 1430. *μόνον* M, Ravennas.

V. 1431. Scribebatur *ἄνδρες* sine articulo. Addidit Seagerus. — *φίλοι* E, Iuntina secunda. *φίλοι* et *γρ. σοφοὶ* F.

V. 1432. 1433. Suidas v. *δι' ἔχθρας*.

V. 1434. Scholiastes, *οὐδὲν ἄρα πράξεις*. *Ἀπολλώνιος τοῦ Πλούτωνος εἶναί φησι τοῦτο, καὶ γίνεται πρόσωπα ἐν τῇ σκηνῇ δ'. τινὲς δὲ τοῦ χοροῦ.*

V. 1437. *τοδί* C.

V. 1438. Verbis *τοῦ χάριν;* in editionibus Aldina et Iuntina secunda nulla praemissa personae nota. Plutoni tribuuntur in

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἵν' ἡ πόλις σωθεῖσα τοὺς χοροὺς ἄγῃ.
ὁπότερος οὖν ἂν τῇ πόλει παραινέσειν
μέλλῃ τι χρηστὸν, τοῦτον ἄξειν μοι δοκῶ.
πρῶτον μὲν οὖν περὶ Ἀλκιβιάδου τίν' ἔχετον
γνώμην ἑκάτερος; ἡ πόλις γὰρ δυστοκεῖ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἔχει δὲ περὶ αὐτοῦ τίνα γνώμην;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τίνα;
ποθεῖ μὲν, ἐχθαίρει δὲ, βούλεται δ' ἔχειν.
ἀλλ' ὅ τι νοεῖτον, εἴπατον τούτου πέρι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

μισῶ πολίτην, ὅστις ὠφελεῖν πάτραν
βραδὺς φανεῖται, μεγάλα δὲ βλάπτειν ταχὺς,
καὶ πόριμον αὑτῷ, τῇ πόλει δ' ἀμήχανον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

εὖ γ' ὦ Πόσειδον· σὺ δὲ τίνα γνώμην ἔχεις;

---

quattuor de Brunckianis libris, Vaticano, Iuntina prima. Aeschylo tribuit Portus: recte Euripidi Brunckius, consentiente libro Elbingensi.

V. 1440. *ἂν οὖν* edd. ante Brunckium. *οὖν ἂν* CEF. Correxerat Reiskius.

V. 1441. Legebatur *μέλλει*.

V. 1442. *ἔχετε* M.

V. 1444. Aeschylo haec verba tribuunt edd. ante Brunckium, qui ex B correxit. — *δὲ* om. M.

V. 1445. Plutarchus Vit. Alcib. p. 199. A.: 1445. 1447.-1449. Suidas v. *Σίφνιοι*. — *ἐχθραίνει* M.

V. 1448. *φανεῖται* repositum ex libro Ravennate et Suida. Legebatur *πέφυκε*. — *μεγάλα δὲ* AC, Ravennas, Suidas. Legebatur *μάλα δέ γε*. *γε* om. F. *μεγάλα* omissis *δέ γε* habet M.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

[οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν.]
μάλιστα μὲν λέοντα μὴ 'ν πόλει τρέφειν·
ἢν δ' ἐκτρέφῃ τις, τοῖς τρόποις ὑπηρετεῖν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

νὴ τὸν Δία τὸν σωτῆρα, δυςκρίτως γ' ἔχω·
ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερος σαφῶς.
ἀλλ' ἔτι μίαν γνώμην ἑκάτερος εἴπατον
περὶ τῆς πόλεως ἥν τιν' ἔχετον σωτηρίαν.

V. 1451. - 1455. Suidas v. οὐ χρὴ et v. σκύμνος. 1452. 1453. Plutarchus Vit. Alcib. p. 199. A. . Versum 1452. eiecit Brunckius, in tribus, si illi fides, codicibus omissum. Quibus quum Plutarchi auctoritatem accedere ait, fallitur. Non hunc ille versum, sed praecedentem, οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν, omittit, eumque nos ut spurium notavimus. Grammaticorum commenta exposuit scholiastes, μάλιστα μὲν λέοντα. μάλιστα μὲν μὴ ἀνατρέφειν φρόνημα ἔχοντα· ἐὰν δὲ ἀνατρέφῃ, μὴ ἐρεθίζειν, ἀλλὰ τιθασσῶσαι. ὥςτε ὁ μὲν Εὐριπίδης συμβεβούλευκε μὴ δέχεσθαι, ὁ δὲ Αἰσχύλος τοιαύτην τινὰ διάνοιαν, ἢ μὴ καταδέξασθαι, ἢ καταδεξαμένους τροποφορεῖν. ἐν τισι δὲ μετὰ τὸ πρῶτον, παρήγαγε γράφεται, ὥςτε εἶναι τὸ μὲν πρῶτον ὁμολογουμένως Αἰσχύλου, τὸ δὲ ἑξῆς ἄδηλον τίνος. ἢ γὰρ Εὐριπίδης δίς ἐστιν ἀποφηνάμενος, ἢ ὁ Διόνυσος ἀντακούειν ἐκείνου αὐτὸς ἢ λέγων, καὶ ταῦτα ἐπεξεργαζόμενος τὸ παρ' Αἰσχύλου λεγόμενον, ἢ ὁ χορός. ἐν τισι δὲ ἑνός ἐστι τὰ τρία, τοῦ Αἰσχύλου, πρῶτον μὲν ἀποφατικῶς λέγοντος, τὰ δὲ ἑξῆς δύο, μαλακώτερον ὑποτιθεμένου. Valerius Maximus VII, 2. 7. extern. „Aristophanis quoque altioris est prudentiae praeceptum, qui in comoedia introduxit remissum ab inferis Atheniensem Periclem, vaticinantem, non oportere in urbe nutriri leonem; sin autem sit alitus, obsequi ei convenire."

V. 1452. μάλιστα δὲ λ. F. Et ita scriptum citat Pighius annotatione ad Valerium Maximum.

V. 1453. Legebatur ἐκτραφῇ. Correctum ex Plutarcho. Vera scriptura fortasse exstitit in libro scholiastae, si coniecturam facere licet ex eius verbis, ἐὰν δὲ ἀνατρέφῃ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

[εἴ τις πτερώσας Κλεόκριτον Κινησίᾳ,
αἴροιεν αὖραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

γέλοιον ἂν φαίνοιτο· νοῦν δ' ἔχει τίνα;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

εἰ ναυμαχοῖεν, κᾆτ' ἔχοντες ὀξίδας
ῥαίνοιεν ἐς τὰ βλέφαρα τῶν ἐναντίων.]
ἐγὼ μὲν οἶδα, καὶ θέλω φράζειν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

λέγε.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὅταν τὰ νῦν ἄπιστα πίσθ' ἡγώμεθα,
τὰ δ' ὄντα πίστ' ἄπιστα.

V. 1458.-1462. 1473. 1474. ut spurios seclusi Aristarchi et Apollonii iudicium secutus. Scholiastes, ἀθετεῖ τοὺς πέντε ἐφεξῆς στίχους ἕως τοῦ, ῥαίνοιεν εἰς τὰ βλέφαρα τῶν ἐναντίων, Ἀρίσταρχος. ὅτι φορτικώτεροί εἰσι καὶ εὐτελεῖς, διὰ τοῦτο ὑποπτεύονται. Ἀπολλώνιος δὲ οὐ διὰ τοῦτο, ἀλλ' ὅτι οὐ πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ἔχουσί τι. Non esse hos versus ab Aristophane profectos, indicio est ipsum proximi versus initium, ἐγὼ μὲν οἶδα, quod Brunckius satis leviter in ἕτερον μὲν οἶδα mutaverat. Tum scholiastes ad v. 1473. ταυτὶ πότερ' αὐτός. συναθετεῖται τοῖς ἄνω καὶ οὗτος. μένων γὰρ ἀκριβεῖ τὴν ἐκείνων ἀθέτησιν, ἐν ᾗ φαίνεται τὰ μὲν πρότερα Αἰσχύλος λέγων, τὰ δὲ ἑξῆς Εὐριπίδης.

V. 1458. Λεώκριτον Suidas v. Λεώκριτος: sed Κλεόκ. v. Κλεόκριτος.

V. 1459. αἴρει ἐν αὔρα F. αἴροι ἐν αὔρᾳ liber Poggianus. αἴροιαν G M.

V. 1461. Edd. ante Brunckium praeter Iuntinam primam, εἰ ναυμαχοῖεν ἂν, κατέχοντές τ' ὀξίδας. Correctum ex Iuntina prima, Ravennate et M. εἰ ναυμαχοῖεν κατέχοντες ὀξίδας A C. εἰ ναυμαχοῖεν κατέχοντές τ' ὀξίδας E. κατέχοντες ὀξίδας scholiastae annotationi praefixum.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

πῶς; οὐ μανθάνω.
ἀμαθέστερόν πως εἰπὲ καὶ σαφέστερον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

εἰ τῶν πολιτῶν οἷσι νῦν πιστεύομεν,
τούτοις ἀπιστήσαιμεν, οἷς δ' οὐ χρώμεθα,
τούτοισι χρησαίμεσθα, σωθείημεν ἄν.
εἰ νῦν γε δυστυχοῦμεν ἐν τούτοισι, πῶς
τἀναντί' ἂν πράξαντες οὐ σωζοίμεθ' ἄν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

εὖ γ' ὦ Παλάμηδες, ὦ σοφωτάτη φύσις.
[ταυτὶ πότερ' αὐτὸς εὗρες ἢ Κηφισοφῶν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἐγὼ μόνος· τὰς δ' ὀξίδας Κηφισοφῶν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.]

τί δαὶ λέγεις σύ;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

τὴν πόλιν νῦν μοι φράσον
πρῶτον, τίσι χρῆται· πότερα τοῖς χρηστοῖς;

V. 1466. Suidas v. ἀμάθητος. 1466.–1473. Suidas v. σαφέστερον.

V. 1469. Ita codices Ravennas, Borgianus et Suidas. Edd. ante Brunckium, χρησαίμεσθ', ἴσως σωθῶμεν ἄν. σωθείημεν ἄν ACEFM. Brunckius cum Dawesio, χρησαίμεσθ', ἴσως σωθεῖμεν ἄν.

V. 1471. Legebatur τἀναντία πράττοντες. Codex Ravennas et Suidas τἀναντία πράξαντες. ἂν addidit Reisigius I. p. 101.

V. 1472.–1474. Suidas v. Κηφισοφῶν.

V. 1475. σὺ λέγεις F. Ravennas, τί δαὶ σὺ τί λέγεις; ut scribendum videri possit, τί δαὶ σύ; τί λέγεις;.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

πόθεν;

μισεῖ κάκιστα.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

τοῖς πονηροῖς δ' ἥδεται;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὐ δῆτ' ἐκείνη γ', ἀλλὰ χρῆται πρὸς βίαν.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

πῶς οὖν τις ἂν σώσειε τοιαύτην πόλιν,
ᾗ μήτε χλαῖνα μήτε σισύρα ξυμφέρει;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

εὕρισκε νὴ Δί', εἴπερ ἀναδύσει πάλιν.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ἐκεῖ φράσαιμ' ἄν· ἐνθαδὶ δ' οὐ βούλομαι.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μὴ δῆτα σύ γ', ἀλλ' ἐνθένδ' ἀνίει τἀγαθά.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

τὴν γῆν ὅταν νομίσωσι τὴν τῶν πολεμίων
εἶναι σφετέραν, τὴν δὲ σφετέραν τῶν πολεμίων,
πόρον δὲ τὰς ναῦς, ἀπορίαν δὲ τὸν πόρον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

εὖ, πλήν γ' ὁ δικαστὴς αὐτὰ καταπίνει μόνος.

V. 1479. 1480. Suidas v. σισύρα, ubi συμφέρει scriptum.
V. 1481. Seagerus ἤπερ.
V. 1483. ἐνθάδ' Vaticanus, CFM, scholiastes.
V. 1484.-1486. Suidas v. τὴν γῆν et v. Περικλῆς.
V. 1484. ὁπόταν FGM, Victorianus, Elbingensis, non Suidas.
V. 1487. γ' accessit ex Ravennate, scholiaste et Suida v. Περικλῆς, ubi codex Oxoniensis πλὴν καὶ ὁ. Addiderat particulam

ΠΛΟΥΤΩΝ.

κρίνοις ἄν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

αὕτη σφῷν κρίσις γενήσεται.
αἱρήσομαι γὰρ ὅνπερ ἡ ψυχὴ θέλει.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

μεμνημένος νυν τῶν θεῶν, οὓς ὤμοσας,
ἦ μὴν ἀπάξειν μ' οἴκαδ', αἱροῦ τοὺς φίλους.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἡ γλῶττ' ὀμώμοκ', Αἰσχύλον δ' αἱρήσομαι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τί δέδρακας, ὦ μιαρώτατ' ἀνθρώπων;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐγώ;
ἔκρινα νικᾶν Αἰσχύλον. τιὴ γὰρ οὔ;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

αἴσχιστον ἔργον μ' ἐργασάμενος προσβλέπεις;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τί δ' αἰσχρόν, ἢν μὴ τοῖς θεωμένοις δοκῇ;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὦ σχέτλιε, περιόψει με δὴ τεθνηκότα;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τίς δ' οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν,

---

etiam Portus, sed rursus eiecit Brunckius. τύ γε πλὴν ὁ CE. — αὐτὸς κ. M.

V. 1490. νῦν δὴ τῶν B: οὖν τῶν M.

V. 1492. γλῶσσ' Brunckius.

V. 1496. τοῖσι θεωμένοις A, Brunckius.

V. 1498. 1499. Suidas v. τίς δ' οἶδεν.

V. 1498. Quod aberat δ' accessit ex Vaticano, M et Suida.

τὸ πνεῖν δὲ δειπνεῖν, τὸ δὲ καθεύδειν κῴδιον;

ΠΛΟΥΤΩΝ.

χωρεῖτε τοίνυν ὦ Διόνυσ' εἴσω.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τί δαί;

ΠΛΟΥΤΩΝ.

ἵνα ξενίσω σφὼ πρὶν ἀποπλεῖν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

εὖ τοι λέγεις
νὴ τὸν Δί'· οὐ γὰρ ἄχθομαι τῷ πράγματι.

ΧΟΡΟΣ.

μακάριός γ' ἀνὴρ ἔχων
ξύνεσιν ἠκριβωμένην.
πάρα δὲ πολλοῖσιν μαθεῖν.
ὅδε γὰρ εὖ φρονεῖν δοκήσας,
πάλιν ἄπεισιν οἴκαδ' αὖ,
ἐπ' ἀγαθῷ μὲν τοῖς πολίταις,
ἐπ' ἀγαθῷ δὲ τοῖς ἑαυτοῦ
ξυγγενέσι τε καὶ φίλοισι,

V. 1499. Legebatur καὶ τὸ καθεύδειν. Correctum ex FG, Ravennate et Suidae codice Oxoniensi.

V. 1500. Male Brunckius ἔσω.

V. 1501. ξενήσω M. — πρίν γ' ἀπελθεῖν edd. ante Brunckium. πρὶν ἀπελθεῖν B. πρὶν ἀποπλεῖν ACE. πρίν γ' ἀποπλεῖν GM. πρὶν ἂν ἀποπλεῖν F. ἀποπλεῖν etiam ex Vaticano et Victoriano affertur. — εὖ λέγεις libri omnes, ut videtur. εὖ τοι λέγεις Brunckius.

V. 1503. μακάριος ABCEFGM. μακάριον edd. ante Brunckium, quem μακάριος edidisse poenitet in annotatione. — γ' omittunt ABCEFG: post ἀνήρ habet M.

V. 1505. Male Brunckius παρά.

V. 1507. Legebatur αὖθις.

V. 1510. Scribebatur φίλοις.

διὰ τὸ συνετὸς εἶναι.
χαρίεν οὖν μὴ Σωκράτει
παρακαθήμενον λαλεῖν,
ἀποβαλόντα μουσικὴν,
τά τε μέγιστα παραλιπόντα
τῆς τραγῳδικῆς τέχνης.
τὸ δ' ἐπὶ σεμνοῖσιν λόγοισι
καὶ σκαριφισμοῖσι λήρων
διατριβὴν ἀργὸν ποιεῖσθαι,
παραφρονοῦντος ἀνδρός.

V. 1511. ξυνετὸς edd. ante Brunckium. συνετὸς A C.
V. 1515. Ravennas καὶ τὰ μέγιστα.
V. 1518. σκαρηφισμοῖσι C.

ΠΛΟΥΤΩΝ. ΑΙΣΧΥΛΟΣ. ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ.

ΠΛΟΥΤΩΝ.

Ἄγε δὴ χαίρων Αἰσχύλε χώρει,
καὶ σῶζε πόλιν τὴν ἡμετέραν
γνώμαις ἀγαθαῖς, καὶ παίδευσον
τοὺς ἀνοήτους· πολλοὶ δ' εἰσίν·
καὶ δὸς τουτὶ Κλεοφῶντι φέρων,
καὶ τουτὶ τοῖσι ποριστταῖς,
Μύρμηκί θ' ὁμοῦ καὶ Νικομάχῳ·
τόδε δ' Ἀρχενόμῳ·
καὶ φράζ' αὐτοῖς ταχέως ἥκειν
ὡς ἐμὲ δευρὶ καὶ μὴ μέλλειν·
κἂν μὴ ταχέως ἥκωσιν, ἐγὼ
νὴ τὸν Ἀπόλλω στίξας αὐτοὺς
καὶ ξυμποδίσας

V. 1521. ὦ 'σχύλε Vaticanus.

V. 1526. καὶ τούτοις edd. ante Brunckium. καὶ τουτὶ A C, Poggianus. καὶ τοῦτο Suidas v. Πλούτων. καὶ τουτοῒ Vaticanus. Dobraeus, „τουτοῒ τοῖσι F. τοῦτο pro τούτοις L. Primo τούτοισι· τοῖς, nunc τοῦτοϊ τοῖσι M (sic).“ καὶ τουτονγὶ Elmsleius ad Acharn. p. 127. (209. ed. Lips.).

V. 1528. Archemorus dicitur apud Suidam v. Ἀδείμαντος.

V. 1531. Edd. ante Brunckium ἥκωσι, omisso ἐγώ. Correctum ex C L et Suida.

V. 1532.–1535. Suidas v. συμποδίσας.

V. 1533. συμποδίσας edd. ante Brunckium. Atticam litteram praebuerunt A B C F G M, Elbingensis.

μετ' Ἀδειμάντου τοῦ Λευκολόφου
κατὰ γῆς ταχέως ἀποπέμψω.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ταῦτα ποιήσω· σὺ δὲ τὸν θᾶκον
τὸν ἐμὸν παράδος Σοφοκλεῖ τηρεῖν,
κἀμοὶ σώζειν, ἢν ἄρ' ἐγώ ποτε
δεῦρ' ἀφίκωμαι. τοῦτον γὰρ ἐγὼ
σοφίᾳ κρίνω δεύτερον εἶναι.
μέμνησο δ', ὅπως ὁ πανοῦργος ἀνὴρ,
καὶ ψευδολόγος, καὶ βωμολόχος,
μηδέποτ' εἰς τὸν θᾶκον τὸν ἐμὸν
μηδ' ἄκων ἐγκαθεδεῖται.

ΠΛΟΥΤΩΝ.

φαίνετε τοίνυν ὑμεῖς τούτῳ
λαμπάδας ἱερὰς, χἄμα προπέμπετε
τοῖσιν τούτου τοῦτον μέλεσιν
καὶ μολπαῖσιν κελαδοῦντες.

ΧΟΡΟΣ.

πρῶτα μὲν εὐοδίαν ἀγαθὴν ἀπιόντι ποιητῇ

V. 1536. θρόνον edd. ante Brunckium. θῶκον Vaticanus et M. θᾶκον Brunckius.

V. 1538. κἀμοὶ σώζειν Porsonus. καί μοι σώζειν Bentleius et Tyrwhittus. Legebatur καὶ σώζειν. Brunckius καὶ διασώζειν. Codex C τηρεῖν ἐμοὶ καὶ σώζειν. ἐμοὶ ad τηρεῖν etiam in libro Poggiano adscriptum.

V. 1543. θῶκον CM, Vaticanus, Elbingensis. θόκον B.

V. 1547. 1548. Edd. ante Brunckium τοῖς et μολπαῖς. Correcta ex libris, in quibus etiam Poggianus est. τοῖσιν ἑαυτοῦ Tyrwhittus.

V. 1548. omissus in ACFG.

V. 1549. εὐοδίαν. Pollux IX, 161. — ἀνιόντι LM.

ἐς φάος ὀρνυμένῳ δότε δαίμονες οἱ κατὰ γαίας,
τῇ τε πόλει μεγάλων ἀγαθῶν ἀγαθὰς ἐπινοίας.
πάγχυ γὰρ ἐκ μεγάλων ἀχέων παυσαίμεθ' ἂν οὕτως
ἀργαλέων τ' ἐν ὅπλοις ξυνόδων. Κλεοφῶν δὲ μαχέσθω
κἄλλος ὁ βουλόμενος τούτων πατρίοις ἐν ἀρούραις.

V. 1550. ἐς Ravennas, FG. Legebatur κές. — γαίας Ravennas. Legebatur γαῖαν.

V. 1552. π. οὕτως ἂν M.

LIPSIAE

IMPRESSIT BENEDICT GOTTHILF TEUBNER.

ARISTOPHANIS

PAX

EX RECENSIONE

GUILIELMI DINDORFII

LIPSIAE

IN LIBRARIA WEIDMANNIA

MDCCCXX

CHRISTIANO GOTTLIEB HAUBOLDO

ET

GODOFREDO HERMANNO

EQUITIBUS ILLUSTRIBUS

D

GUILIELMUS DINDORFIUS

PRAEFATIO.

Quod Pacem multo emendatiorem edere mihi licuit quam in superioribus editionibus legitur, hoc maxime debeo insigni Seidleri mei liberalitati. Is enim praeter praeclaram emendationem versus 606. aliasque admonitiones nonnullas, quales a tali viro exspectes, lectiones vetusti codicis Veneti, de quo dixit Villoisonus Prolegomenis ad Iliadem p. XIX., mecum communicavit. His ita sum usus, ut afferrem quae notatu digniores esse viderentur scripturae diversitates: integram lectionis varietatem Seidlerus edet. Ad codicem Venetum et, qui cum Veneto pleraque habet communia, Ravennatem bonitate proxime, quamvis longo intervallo, accedit alter Brunckianus, qui in annotationibus littera B. designatur, in bibliotheca regia Parisiensi numerabatur 2717.. Minus bonae notae et emendatricem imperiti grammatici manum hic illic expertus est A., eiusdem bibliothecae 2715., qui cum versu fabulae 1292. desinit. Ex aliis libris manuscriptis nonnisi pauca innotuerunt. Codicem Vaticano-Palatinum ad emendandam hanc fabulam adhibuit Kusterus, sed non multum ex eo profecisse videtur, ut qui collatione uteretur valde negligenter facta. Ὁ βυρσοπώλης v. 649. ut inde petitum esse suspicemur facit codicis Veneti in prava scriptura consensus. Veterum editionum mendam θώρακος σκύτει, v. 1217., auctoritate MSti. Vaticano-Palatini sublatam esse prodidit Kusterus annotatione ad Plutum v. 514. p. 9.. Maioris momenti est quod idem mancum in prioribus editionibus versum 763.,

καὶ γὰρ πρότερον πράξας κατὰ νοῦν, οὐχὶ παλαίστρας,

explevit adiecto περινοστῶν, quod dubitari non potest quin ex libro fluxerit manuscripto. Paucas lectiones, sed ex bono codice Italico, ut opinor, excerptas marginibus exemplaris Aldini commisit Petrus Victorius, quae editae sunt in Thierschii Actis philologorum Monacensium vol. I. fasc. III. p. 403. 404.. Denique librum quendam veterem manuscriptum, quem in bibliotheca Reginae Matris inspicere sibi licuerit, ter commemorat Florens Christianus, ad vv. 52., 185., 1124.. Est is liber fortasse idem qui Parisinus A.. Nam quod Brunckius nullam fecit mentionem scripturae versus 185. ab Florente Christiano enotatae, huic argumento ego quidem non multum tribuerim, quum Brunckium certe senarium illum septem pedibus incedentem parum attente legisse appareat.

Praeter libros scriptos Aristophanis duo alia habui praesidia, quibus qui ante me hanc fabulam tractarunt satis negligenter usi sunt. Veteres editiones dico librosque scriptorum Aristophanea afferentium. Atque illarum quidem varietatem omnem apponi, quod in ultimo commentariorum volumine agendum mihi erit, quum alienum esset ab huius editionis consilio, satis duxi eas editiones comparare potioremque scripturae diversitatem afferre, quae aut ex libris manuscriptis ductae essent: ex quo genere sunt Aldina (Venet. 1498.), Iuntina I. (Florent. 1515.) et Iuntina II. (Florent. 1525.) Antonii Fracini, qui in hac maxime fabula et Vespis egregio codice usus est: aut aliquid continerent quacunque de caussa memorabile, veluti Brubachiana v. 114. et aliae quaedam aliis in locis. Ex grammaticis plus relicuis profuere Suidae editiones Mediolanensis et Aldina. Kusterus enim mira iudicii perversitate lectiones optimas aliquam-

multas, quas illae suppeditant, expulit, suffectis in earum locum iis, quas in vulgaribus Aristophanis editionibus reperisset.

Coniecturas Brunckii commemoravi omnes: aliorum eas tantum, quae alicui usui esse viderentur. Plurimae silentio praetereundae fuerunt: quin quidam critici tam infeliciter rem gesserunt, ut ne semel quidem commemorari potuerint. Bentleii annotationes, quibus plura insunt summo critico digna, editae sunt in Britannorum diarii classici volumine XXV..

His scriptis et magna fabulae parte typis iam impressa inexspectatum quantivis pretii ad emendandum Aristophanem praesidium attulit indefessa praestantissimi Bekkeri diligentia, accuratam codicis Ravennatis collationem in Seidleri usum factam. Ex qua intelligimus tantam fuisse Invernizii et negligentiam et imperitiam, ut non modo innumeras libri eximii lectiones enotare negligeret, sed etiam, quod gravius est, plurima non recte legeret, puto quod rerum palaeographicarum imperitus esset: unde etiam provenit *saeculum decimum* in fronte Aristophanis Inverniziani. Bekkeri collationem, cuius usum Seidlerus eadem liberalitate, qua antea Veneti codicis varietatem obtulerat, mihi permisit, adhibui inde a versu 741.. De versibus illum antecedentibus haec monuisse sufficiat: addam autem his alia quaedam, quae vel corrigi vel annotationibus accedere velim:

V. 1. *αἶρ'*, *αἶρε μάζαν* Orion Theb. Etymol. c. 21, 20..
V. 52. *καὶ τοῖς ὑπερτάτοισιν ἀνδρ.* cod. manuscr. biblioth. R. M. apud Florentem in Addendis p. 88..
V. 63. *ὦ Ζεῦ λήσεις σεαυτοῦ τὰς πόλεις ἐκκοκκίσας* grammaticus MS. in catalogo codicum Nanianorum p. 493..
V. 110. *ἰοὺ* ter scribi iussit Florens in Addendis p. 88..
V. 121. Quod ex Suida dedi *ἦ*, habet codex Ravennas.
V. 133. 134. Scholiastes ad Lysistratam 695.
V. 136. Pro *τραγικώτερος*; leg. *τραγικώτερος*., aut v. 135. scrib. *οὔκουν*.

V. 180. Codex Ravennas πόθεν βροτοῦ με προςέβαλεν. Fortasse με pronomen delendum est.
V. 186. Recte codex Ravennas ποδαπὸς τὸ γένος δ' εἶ;.
V. 187. abest ab libro Ravennate. — V. 246. Cod. Rav. ὦ Μέγαρα.
V. 257. Codex Ravennas ΚΤΔ. ὡς δριμὺς· οἴμοι τάλας κ.τ.λ..
V. 273. Corr. πρίν. — V. 274. Codex Ravennas ἕτερόν γέτι.
V. 292. Codex Ravennas ὑμῖν.
V. 347. Codices Ravennas et Venetus ἠνεσχόμην.
V. 391. Codex Ravennas omittit γε.
V. 445. Codex Ravennas omittit με. Scribe διάξειν τὸν βίον.
V. 495. Codex Ravennas οὔκουν δεινόν.
V. 525. Apud Stobaeum scriptum est πόθεν λάβοιμ' ἄν, quod praefert Brunckius t. III. p. 167..
V. 546. Codex Venetus κνάθους. — V. 553. Cod. Rav. δορυξόν.
V. 567. Vid. schol. ad v. 447. et Pierson. ad Moeridem p. 156..
V. 588. Quod reposui δαιμόνια, repertum nunc est in codice Ravennate. Idem liber v. 590. omittit τὸ et v. 601. σε. Ceterum si cui de carmine illo recte sensisse videbor, inventi laudem non tam mihi quam Reisigio tribui velim. Quamvis enim viri egregii de carmine impeditissimo sententia ab mea valde dissideat, illud tamen me monuit, versibus 591.—601., ita scriptis ut ante me legebantur et γεωργικὸν in γεωργοὶ mutato, respondere versus 552.—362..
V. 600. Corr. ὁπόσ'. — V. 617. Codex Ravennas ἠκηκόειν.
V. 634. Codex Ravennas ἐμάνθανεν.
V. 638. in nota pro κεράγμασι scrib. κεκράγμασι.
V. 681. Codex Ravennas Πυκνί.
V. 775. Doctus amicus coniicit φαιδρὸν τὸ μέτωπον, comparato Equit. v. 550. et ibi schol..
V. 805. Fugit viros doctos genuinam scripturam leviter depravatam exstare apud Herodianum in Aldi Hortis Adonidis p. 201. b. ἔγωγέ τοι πεπόνηκα κομιδῇ τῷ σκέλε.
V. 1053.. Scribe ἐς κεφαλήν σοί.
V. 1233. 1238. Scribe ΣΑΛΠΙΓΓΟΠΟΙΟΣ.

Ex Invernizii editione praeter inutilia commata nonnulla et accentus aliquoties ex priorum temporum consuetudine positos in Argumento p. 3. l. 3. me invito remansit διιπτεύκει, quod nihili est. Recte alii διιππεύκει, qui usus verbi proprius est inferioris Graecitatis. Boissonad. ad Nicetam Eugenianum vol. II. p. 87. 88. „Cyrillus Vita Sabae in Cotel. Monum. T. III. p. 233. C. ὀλίγου δέ τινος χρόνου παριππάσαντος. Rescribe e cod. παριππεύσαντος. Sic Nicephor. Hist. p. 6. B. ὀλίγου δὲ χρόνου διϊππεύσαντος. Eodem modo corrigendus Pallad. Vita Chrys. p. 24. μικροῦ δὲ παριππάσαντος χρόνου: lege παριππεύσαντος.“ Scribebam Lipsiae.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΕΙΡΗΝΗ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἤδη τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ κεκμηῶτας τοὺς Ἀθηναίους καὶ τοὺς σύμπαντας Ἕλληνας Ἀριστοφάνης ἰδὼν, (ἱκανὸς γὰρ διεκτεύκει πολεμούντων αὐτῶν χρόνος) τὸ δρᾶμα συνέγραφε τοῦτο, προτρέπων τὰς πόλεις καταθέσθαι μὲν τὴν πρὸς αὐτὰς φιλονεικίαν, ὁμόνοιαν δὲ καὶ εἰρήνην ἀντὶ τῆς πρότερον ἔχθρας ἑλέσθαι. παρεισάγει τοίνυν γεωργὸν, Τρυγαῖον τοὔνομα, μάλιστα τῆς εἰρήνης ἀντιποιούμενον. ὃς ἀσχάλλων ἐπὶ τῷ πολέμῳ εἰς οὐρανὸν ἀνελθεῖν ἐβουλεύσατο πρὸς τὸν Δία, πευσόμενος παρ' αὐτοῦ, δι' ἣν αἰτίαν οὕτως ἐκτρύχει τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα, τοσοῦτον ποιήσας πόλεμον αὐτοῖς. ὃν δὴ διαποροῦντα, τίνα τρόπον τὴν εἰς οὐρανὸν πορείαν ποιήσει, παρεισάγει τρέφοντα κάνθαρον ὡς ἀνακτησόμενον εἰς οὐρανὸν δι' αὐτοῦ, Βελλεροφόντου δίκην. προλογίζουσι δὲ οἱ δύο θεράποντες αὐτοῦ, οἷς καὶ ἐκτρέφειν προσετέτακτο τὸν κάνθαρον, δυσφοροῦντες ἐπὶ τοῖς αὐτοῦ σιτίοις. ἡ δὲ σκηνὴ τοῦ δράματος ἐκ μέρους μὲν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκ μέρους δὲ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ. ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἔκ τινων ἀνδρῶν Ἀττικῶν γεωργῶν.

Φέρεται ἐν ταῖς διδασκαλίαις καὶ ἑτέραν δεδιδαχὼς Εἰρήνην ὁμοίως ὁ Ἀριστοφάνης. ἄδηλον οὖν φησιν Ἐρατοσθένης, πότερον τὴν αὐτὴν ἀνεδίδαξεν, ἢ ἑτέραν καθῆκεν, ἥτις οὐ σώζεται. Κράτης μέν τοι δύο οἶδεν δράματα γράφων οὕτως· ἀλλ' ἰοῦν γε ἐν τοῖς Ἀχαρνεῦσιν, ἢ Βαβυλωνίοις, ἢ ἐν τῇ ἑτέρᾳ Εἰρήνῃ. καὶ σποράδην δέ τινα ποιήματα παρατίθεται, ἅπερ ἐν τῇ νῦν φερομένῃ οὐκ ἔστιν.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΚΕΤΑΙ ΔΥΟ Τρυγαίου.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ΚΟΡΑΙ, θυγατέρες Τρυγαίου.

ΕΡΜΗΣ.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

ΧΟΡΟΣ γεωργῶν.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ, μάντις.

ΔΡΕΠΑΝΟΥΡΓΟΣ.

ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ.

ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.

ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ.

ΚΡΑΝΟΠΟΙΟΣ.

ΔΟΡΥΞΟΣ.

ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ.

ΠΑΙΣ ΚΛΕΩΝΥΜΟΥ.

ΕΙΡΗΝΗ.
ΟΠΩΡΑ. } κωφὰ πρόσωπα.
ΘΕΩΡΙΑ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΕΙΡΗΝΗ.

ΟΙΚΕΤΑΙ ΔΥΟ. ΤΡΥΓΑΙΟΣ. ΚΟΡΑΙ
ΕΡΜΗΣ. ΠΟΛΕΜΟΣ. ΚΥΔΟΙΜΟΣ.
ΧΟΡΟΣ.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

Αἴρ', αἶρε μᾶζαν ὡς τάχιστα κανθάρῳ.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ἰδού.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

δὸς αὐτῷ τῷ κάκιστ' ἀπολουμένῳ.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

καὶ μήποτ' αὐτῆς μᾶζαν ἥδιω φάγοι.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

δὸς μᾶζαν ἑτέραν ἐξ ὀνίδων πεπλασμένην.

VARIETAS LECTIONIS.

V. 1. Afferunt Suidas v. αἴρειν t. I. p. 655., v. μᾶζα t. II. p. 480., Bekkeri Anecd. I. p. 358, 6., Zonaras t. I. c. 93., Eustathius ad Homer. p. 1734, 11..

V. 2. δὸς αὐτῇ Bentleius.

V. 3. φάγοις Brunckius.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ἰδοὺ μάλ' αὖθις.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

ποῦ γὰρ ἣν νῦν δὴ 'φερες;
οὐ κατέφαγεν;

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

μὰ τὸν Δί', ἀλλ' ἐξαρπάσας
ὅλην ἐνέκαψε περικυλίσας τοῖν ποδοῖν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

ἀλλ' ὡς τάχιστα τρῖβε πολλὰς καὶ πυκνάς.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ἄνδρες κοπρολόγοι, προςλάβεσθε, πρὸς θεῶν,
εἰ μή με βούλεσθ' ἀποπνιγέντα περιιδεῖν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

ἑτέραν, ἑτέραν δὸς παιδὸς ἡταιρηκότος·
τετριμμένης γάρ φησιν ἐπιθυμεῖν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ἰδού.
ἑνὸς μὲν ὦ 'νδρες ἀπολελῦσθαί μοι δοκῶ·
οὐδεὶς γὰρ ἂν φαίη με μάττοντ' ἐσθίειν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

αἰβοῖ· φέρ' ἄλλην, χἀτέραν μοι, χἀτέραν,
καὶ τρῖβ' ἔθ' ἑτέρας.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

μὰ τὸν 'Απόλλω 'γὼ μὲν οὔ·

V. 5. νῦν δὴ 'φερες codex Ravennas, Berglerus, Reiskius, Brunckius in notis. νῦν δ' ἤφερες edd. ante Brunckium. νῦν γ' ἤφερες A., Brunckius in textu.

V. 6. κατέφαγε edd. ante Kusterum. — OIK. B. ἢ κατέφαγεν; OIK. A. μὰ τὸν — — πυκνάς. Bentleius.

V. 7. περικυλίσας Bentleius, Brunckius. περικυκλίσας edd. ante Portum. περικυκλίσσας A.. περικυκλήσας Portus, Kusterus.

V. 16. Legebatur καὶ τρῖβ' ἑτέρας γε. Codices Ravennas et Venetus recte omittunt γε. Addidi ἔθ'. — Brunckius tacite μὰ τὸν 'Απόλλω 'γὼ μὲν οὐκ.

οὐ γάρ ἔθ' οἷός τ' εἴμ' ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας.
αὐτὴν ἄρ' οἴσω συλλαβὼν τὴν ἀντλίαν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

νὴ τὸν Δί' ἐς κόρακάς γε, καὶ σαυτόν γε πρός.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ὑμῶν δέ γ' εἴ τις οἶδε, μοι κατειπάτω,
πόθεν ἂν πριαίμην ῥῖνα μὴ τετρημένην.
οὐδὲν γὰρ ἔργον ἦν ἄρ' ἀθλιώτερον,
ἢ κανθάρῳ μάττοντα παρέχειν ἐσθίειν.
ὗς μὲν γάρ, ὥσπερ ἂν χέσῃ τις, ἢ κύων,
φαύλως ἐρείδει· τοῦτο δ' ὑπὸ φρονήματος
βρενθύεταί τε καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ,
ἢν μὴ παραθῶ τρίψας δι' ἡμέρας ὅλης,
ὥσπερ γυναικὶ, γογγύλην μεμαγμένην.
ἀλλ' εἰ πέπαυται τῆς ἐδωδῆς, σκέψομαι,
τηδὶ παροίξας τῆς θύρας, ἵνα μή μ' ἴδῃ.
ἔρειδε, μὴ παύσαιο μηδέποτ' ἐσθίων

V. 17. οὐ γὰρ ἔθ' οἷός τ' εἰμὶ περιωνέχειν τῆς ἀντλίας Suidas v. ἀντλία t. I. p. 232.. Vulgata scriptura utitur scholiastes ad Equit. 542.. ἀντλίαν ex h. l. Pollux X. 102..

V. 18. αὐτὴν ἄρ' οἴσω συλλαβὼν codices Ravennas et Venetus, Suidas l. l.. αὐτὴν ἄρ' οἴσω προςλαβὼν edd. ante Brunckium. αὐτὴν γὰρ οἴσω πρ. B.. αὐτήν γ' ἄρ' οἴσω πρ. Brunckius in textu. αὐτόν (sc. τὸν κάνθαρον) γ' ἄρ' οἴσω πρ. Brunckius in notis.

V. 19. ἐς κόρακας, καὶ σαυτόν τε πρός Suidas v. ἐς κόρακας t. I. p. 869. sine Aristophanis nomine.

V. 20. Brunckius ὑμῶν δέ γ', εἴ τις οἶδ', ἐμοὶ κ..

V. 25. Suidas v. φαύλως t. III. p. 587.. — τοῦτο (sic) γ' ὑπὸ Vet. in Scaligeri Excerptis.

V. 28. ὥσπερ ἐν γυναιξὶ γογγύλας μεμαγμένας sine Aristophanis nomine Athenaeus t. II. p. 171.. Vulgata scriptura utitur Suidas v. γογγύλιον t. I. p. 490.. Conf. Lobeck. ad Phrynich. p. 103..

V. 31. μηδέποτ' codex Ravennas, Monacensis Prisciani t. II. p. 258. ed. Krehl., scholiastes Platonis p. 86. ed. Ruhnken. (p. 28. ed. Siebenkees.), Suidas v. ἐρείδειν t. I. p. 853.. Legebatur μήποτ'.

τέως, ἕως σαυτὸν λάθοις διαῤῥαγείς.
οἷον δὲ κύψας ὁ κατάρατος ἐσθίει,
ὥσπερ παλαιστὴς, παραβαλὼν τοὺς γομφίους,
καὶ ταῦτα τὴν κεφαλήν τε καὶ τὼ χεῖρέ πως
ὡδὶ περιάγων, ὥσπερ οἱ τὰ σχοινία
τὰ παχέα συμβάλλοντες εἰς τὰς ὁλκάδας.
μιαρὸν τὸ χρῆμα, καὶ κάκοσμον, καὶ βορὸν,
χὤτου πότ' ἐστὶ δαιμόνων ἡ προσβολὴ,
οὐκ οἶδ'. Ἀφροδίτης μὲν γάρ οὔ μοι φαίνεται,
οὐ μὴν Χαρίτων γ' ἐστ'.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

οὐ γάρ ἐστ', οὐκ ἔσθ' ὅπως
τοῦτ' ἔστι τὸ τέρας οὐ Διὸς καταιβάτου.

V. 32. αὐτὸν scholiastes Platonis l. l. in Ruhnkenii editione: ἑαυτὸν apud Siebenkeesium: σεαυτὸν Priscianus l. l.. — λάθοις Reisigius Coniect. I. p. 64.. λάθῃς libri omnes et scholiastes Platonis. ΔΙΑΛΑΘΕΙC ΔΙΑΡΡΑΥΗC Prisciani codex Monacensis. Brunckius recepit infelicem Dawesii Miscell. p. 274. (490. ed. Kidd.) coniecturam:

ἕως σεαυτὸν ἂν λάθῃς διαῤῥαγείς.

eiecto τέως. τέως, ἕως αὐτὸν ἂν λάθῃς δ. Invernizius.

V. 33. Suidas v. οἷον t. II. p. 670..

V. 34. ὡς παλαιστὴς Suidas v. παραβαλὼν in edd. Mediolanensi et Aldina.

V. 38. μιαρὸν τὸ χρῆμα, κἄκοσμον — Suidas v. βορὸν t. I. p. 442.. βορὸν χρῆμα ex h. l. Bekker. Anecd. I. p. 30, 12..

V. 41. Secutus sum Reisigium, quem vide de h. l. in commentariis in Vespas p. 484.. In edd. ante Brunckium scriptum est: χ' ὤτου (χ' ὥρτου Iuntina II.) πότ' ἐστὶ δαιμόνων ἡ προσβολή. (προσβολή; Kuster.) ΟΙΚ. Α. Οὐκ οἶδ'· Ἀφροδίτης μὲν γὰρ οὔ μοι φαίνεται, Οὐ μὴν Χαρίτων γε. τοῦ γάρ ἐστ'. (ἐστ'; Portus, Kuster.) οὐκ ἔσθ' ὅπως — καταιβάτου. Brunckius edidit: χὤτου ποτ' ἐστὶ δαιμόνων ἡ προσβολή· Οὐκ οἶδ'. Ἀφροδίτης μὲν γὰρ οὔ μοι φαίνεται, Οὐ μὴν Χαρίτων γε. ΟΙΚ. Α. τοῦ γ' ἄρ' ἐστ'; ΟΙΚ. Β. οὐκ ἔσθ' ὅπως — καταιβάτου. Haec personarum distinctio est in A., B.,. eamque restitui voluerat Bentleius. χὤτου πότ' ἐστὶ δαιμόνων ἡ προσβολὴ, οὐκ οἶδα Suidas v. προσβολὴ t. III. p. 195..

V. 42. τὸ τέρας τοῦ Διὸς codex Venetus, Scaligeri Excerpta.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

οὐκοῦν ἂν ἤδη τῶν θεατῶν τις λέγοι
νεανίας δοκησίσοφος· τόδε πρᾶγμα τί;
ὁ κάνθαρος δὲ πρὸς τί; κᾆτ' αὐτῷ γ' ἀνὴρ
Ἰωνικός τίς φησι παρακαθήμενος·
δοκέω μὲν, ἐς Κλέωνα τοῦτ' αἰνίττεται,
ὡς κεῖνος ἀναιδέως τὴν σπατίλην ἐσθίει. —
ἀλλ' εἰσιὼν τῷ κανθάρῳ δώσω πιεῖν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

ἐγὼ δὲ τὸν λόγον γε τοῖσι παιδίοις,
καὶ τοῖσιν ἀνδρίοισι, καὶ τοῖς ἀνδράσιν,
καὶ τοῖς ὑπερτάτοισιν ἀνδράσιν φράσω,
καὶ τοῖς ὑπερηνορέουσιν ἔτι τούτοις μάλα.
ὁ δεσπότης μου μαίνεται καινὸν τρόπον,
οὐχ ὅνπερ ὑμεῖς, ἀλλ' ἕτερον καινὸν πάνυ.
δι' ἡμέρας γὰρ εἰς τὸν οὐρανὸν βλέπων,
ὡδὶ κεχηνὼς λοιδορεῖται τῷ Διΐ,

V. 43. — 49. *Οἰκέτῃ* A.: 50. — 59. 61. 64. — 81. *Οἰκέτῃ* B. tacite tribuit Brunckius.

V. 44. Suidas v. *δοκησίσοφος* t. I. p. 613., — *τὸ δὲ* edd. ante Brunckium.

V. 47. *δοκέω μὲν, ὡς Κλέωνα ταῦτ' αἰνίττεται* Boissonad. ad Herodiani Epimerism. p. 34. ex Suida v. *αἰνίττεται* t. I. p. 653..

V. 48. *ἀναιδέως* codices Ravennas et Venetus. Relicui libri *ἀναιδῶς*, praeter Iuntinam II., quae *αἰναιδῶς*. Elmsleius ad Acharn. p. 72. ed. Lips. coniicit:

ὡς κεῖνος ἡδέως σπατίλην ἐσθίει.

Quod articulum eiiciendum esse censet, non improbabilis coniectura est. Bentleio in mentem venit: *ὡς κεῖνος ἀνέδην τὴν σπ.*. Denique *ἐσθίει* in *ἤσθιεν* mutari vult Brunckius in notis.

V. 51. Scribebatur *ἀνδράσι*.

V. 52. *ὑπερτάτοισιν* A., Brunckius. Relicui libri, etiam Ravennas, *ὑπὲρ τούτοισιν*.

V. 56. *δι' ἡμέρας μὲν* codex Ravennas.

V. 57. *κεχηνος* (sic) Iuntina II.,

καί φησιν· ὦ Ζεῦ, τί ποτε βουλεύει ποιεῖν;
κατάθου τὸ κόρημα· μὴ 'κκόρει τὴν Ἑλλάδα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἔα, ἔα.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

σιγήσαθ', ὡς φωνῆς ἀκούειν μοι δοκῶ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ Ζεῦ, τί δρασείεις πόθ' ἡμῶν τὸν λεών;
λήσεις σεαυτὸν τὰς πόλεις ἐκκοκκίσας.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

τοῦτ' ἔστι τοῦτο τὸ κακὸν αὔθ' οὑγὼ 'λεγον.
τὸ γὰρ παράδειγμα τῶν μανιῶν ἀκούετε·
ἃ δ' εἶπε πρῶτον, ἡνίκ' ἤρχεθ' ἡ χολή,
πεύσεσθ'. ἔφασκε γὰρ πρὸς αὐτὸν ἐνθαδί·
πῶς ἄν ποτ' ἀφικοίμην ἂν εὐθὺ τοῦ Διός;
ἔπειτα λεπτὰ κλιμάκια ποιούμενος,

V. 59. μὴ 'κκόρει codex Ravennas, Suidas v. κόρημα t. II. p. 349., Florens, Brunckius in notis. Legebatur μὴ κόρει. Eustathius ad Iliad. p. 951, 42. ἐκκορεῖν Ἑλλάδα ἡ κωμῳδία λέγει τὸ ἐκκενοῦν καὶ καθαίρειν, ὡς εἰ καὶ ἐσαροῦτο κατὰ τὰς φιλοκαλουμένας οἰκίας.

V. 60. ἔα, ἔα Trygaeo tribuit Brunckius: servo continuant edd. ante Brunckium.

V. 62. ὦ Ζεῦ, τί δρασείεις ποθῶν τὸν λεών; Suidas v. δρασείεις t. I. p. 627..

V. 63. σεαυτὸν A., B., Suidas v. λήσεις t. II. p. 443., Bentleius, Reiskius, Brunckius. σεαυτοῦ edd. ante Brunckium, B. in margine, Zonaras t. I. c. 670.. σεαυτῷ Suidas v. ἐκκοκκίσας in edd. Mediolanensi et Aldina.

V. 64. τοῦτ' ἔστι τοῦτο τὸ κακὸν Reisig. I. p. 279.. τοῦτ' ἔστι τουτὶ τὸ κακὸν codex Ravennas. τοῦτ' ἔστι δῆτα τὸ κακὸν reliqui libri.

V. 66. τὰ δ' εἶπε codex Ravennas.

V. 67. πρὸς αὐτὸν A., Brunckius. Legebatur πρὸς αὑτόν.

V. 69. καὶ μακρὰ pro κλιμάκια Suidas v. ἀναῤῥιχᾶσθαι t. I. p. 179..

πρὸς ταῦτ᾽ ἀνεῤῥιχᾶτ᾽ ἂν εἰς τὸν οὐρανὸν,
ἕως ξυνετρίβη τῆς κεφαλῆς καταῤῥυείς.
ἐχθὲς δὲ μετὰ ταῦτ᾽ ἐκφθαρεὶς οὐκ οἶδ᾽ ὅποι,
εἰςήγαγ᾽ Αἰτναῖον μέγιστον κάνθαρον,
κἄπειτα τοῦτον ἱπποκομεῖν μ᾽ ἠνάγκασεν,
καὐτὸς καταψῶν αὐτὸν, ὥςπερ πωλίον,
ὦ Πηγάσιόν μοί, φησι, γενναῖον πτερὸν,
ὅπως πετήσει μ᾽ εὐθὺ τοῦ Διὸς λαβών. —
ἀλλ᾽ ὅ τι ποιεῖ, τῃδὶ διακύψας ὄψομαι.
οἴμοι τάλας· ἴτε δεῦρο, δεῦρ᾽ ὦ γείτονες·
ὁ δεσπότης γάρ μου μετέωρος αἴρεται
ἱππηδὸν εἰς τὸν ἀέρ᾽ ἐπὶ τοῦ κανθάρου.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἥσυχος, ἥσυχος, ἠρέμα κάνθων·
μή μοι σοβαρῶς χώρει λίαν,
εὐθὺς ἀπ᾽ ἀρχῆς ῥώμῃ πίσυνος,
πρὶν ἂν ἰδίῃς καὶ διαλύσῃς
ἄρθρων ἶνας πτερύγων ῥύμῃ.
καὶ μὴ πνεῖ μοι κακὸν, ἀντιβολῶ σ᾽·
εἰ δὲ ποιήσεις τοῦτο, κατ᾽ οἴκους
αὐτοῦ μεῖνον τοὺς ἡμετέρους.

V. 70. ἀναῤῥιχᾶτ᾽ Etymolog. M. c. 99, 29. et Suidas l. l.. ἂν ἀναῤῥιχᾶται εἰς οὐρανὸν Etymolog. Gudianum c. 50, 54.. πρὸς ταῦτ᾽ ἀναῤῥιχᾶται ἂν πρὸς τὸν οὐρανὸν Philemon Lexic. technol. p. 149.. ἀναριχᾶσθαι scribi iubent grammatici. Vide Thomae M. interpretes p. 61..

V. 74. Scribebatur ἠνάγκασε.

V. 76. Codices Venetus et Ravennas omittunt μοι. — Codex Venetus πτερωτὸν.

V. 77. Suidas v. εὐθὺ t. I. p. 892..

V. 79. ἴτε δεῦρ᾽ ὦ γείτονες Iuntina II..

V. 81. ἱππηδὸς ἐς τὸν ἀ. codex Ravennas.

V. 83. λίαν omittit Suidas v. ἰδίῃς t. II. p. 95..

*

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

ὦ δέσποτ' ἄναξ, ὡς παραπαίεις.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

σίγα, σίγα.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

ποῖ δῆτ' ἄλλως μετεωροκοπεῖς;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὑπὲρ Ἑλλήνων πάντων πέτομαι,
τόλμημα νέον παλαμησάμενος.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

τί πέτει; τί μάτην οὐχ ὑγιαίνεις;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εὐφημεῖν χρὴ καὶ μὴ φλαῦρον
μηδὲν γρύζειν, ἀλλ' ὀλολύζειν·
τοῖς ἀνθρώποις τε φράσον σιγᾶν,
τούς τε κοπρῶνας καὶ τὰς λαύρας
καιναῖς πλίνθοισιν ἀνοικοδομεῖν,
καὶ τοὺς πρωκτοὺς ἐπικλείειν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομ', ἤν μή μοι φράσῃς,
ὅποι πέτεσθαι διανοεῖ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί δ' ἄλλο γ' ἢ
ὡς τὸν Δί' εἰς τὸν οὐρανόν;

V. 90. Hic et in sequentibus Brunckius praefixit: *ΟΙΚΕΤΗΣ Β.*.

V. 98. Legebatur τοῖς τ' ἀνθρώποισι φράσον σιγᾶν. Codex Ravennas τοῖς τ' ἀνθρώποις φράσον σιγᾶν. Transposui τε. Conf. Nub. 444..

V. 100. γρ. ἀποικοδ. margo ed. Florentis.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

τίνα νοῦν ἔχων;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐρησόμενος ἐκεῖνον Ἑλλήνων περὶ
ἁπαξαπάντων, ὅ τι ποιεῖν βουλεύεται.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

ἐὰν δὲ μή σοι καταγορεύσῃ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

γράψομαι
Μήδοισιν αὐτὸν προδιδόναι τὴν Ἑλλάδα.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

μὰ τὸν Διόνυσον, οὐδέποτε ζῶντός γ' ἐμοῦ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλ'.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

ἰοὺ ἰοὺ ἰού·
ὦ παιδί', ὁ πατὴρ ἀπολιπὼν ἀπέρχεται
ὑμᾶς ἐρήμους εἰς τὸν οὐρανὸν λάθρα.
ἀλλ' ἀντιβολεῖτε τὸν πατέρ' ὦ κακοδαίμονα.

ΚΟΡΗ.

ὦ πάτερ, ὦ πάτερ, ἆρά γ' ἐτήτυμος

V. 105. Brunckius interp. ἐρησόμενος ἐκεῖνον, Ἑλλήνων πέρι ἁπαξαπάντων ὅ τι —.

V. 107. ἐὰν δὲ μή σοι Florens in Addendis p. 88., Kusterus, Bentleius, Brunckius. σοι omittunt edd. ante Kusterum.

V. 110. ἰοὺ quater edd. ante Kusterum.

V. 114. *ΚΟΡΗ* hic et in sequentibus Brunckius. *ΠΑΙ.* edd. ante Brunckium. „Ante hunc versum, atque ita in posterum collocatae sunt in libro nostro filiae Trygaei, quas alloquitur pater." Invernizius.

V. 114. 115. In ed. Aldina legitur:

ἥκει δώμασιν ἡμετέροις φάτις,
ὡς σὺ μετ' ὀρνίθων, προλιπὼν ἐμὲ,
ἐς κόρακας βαδιεῖ μεταμώνιος;
ἔστι τι τῶνδ' ἐτύμως; εἴπ' ὦ πάτερ, εἴ τι φιλεῖς με.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

δοξάσαι ἔστι κόραι· τὸ δ' ἐτήτυμον, ἄχθομαι ὑμῖν,
ἡνίκ' ἂν αἰτίζητ' ἄρτον, πάππαν με καλοῦσαι,

ὦ πάτερ, ὦ πε͂ρ, ἔτυμός γε ἄρ'
δώμασιν ἡμετέροις φάτις ἥκει,.

in Iuntina I.:

ὦ πάτερ, ὦ πάτερ, ἔτυμός γ' ἄρ
δώμασιν ἡμετέροις φάτις ἥκει,.

in Iuntina II.:

ὦ πάτερ, ὦ πε͂ρ, ἔτυμός γε ἄρ'
δώμασιν ἡμετέροις φάτις ἥκει,.

in codice Veneto:

ὦ πάτερ, ὦ πάτερ, ἔτυμός γ' ἄρ
δώμασιν ἡμετέροις φάτις ἥκει,.

in Brubachiana, ex interpolatione correctoris:

ὦ πάτερ, ὦ πάτερ, ἄρ' ἔτυμός γε
δώμασιν ἡμετέροις φάτις ἥκει,.

Hanc scripturam, Florenti probatam, ἔτυμος in ἔτυμος mutato, tacite in textum intulerunt Kusterus, Brunckius, Invernizius, utiturque ea Hermannus in Elem. doctr. metr. p. 329., qui olim in libro de metris vernaculo sermone scripto p. 120. coniecerat:

ὦ πάτερ, ὦ πάτερ, ἄρ' ἔτυμος γὰρ
δώμασιν ἡμετέροις φάτις ἥκει,.

V. 115. ἡμετέροισι ed. Paris. 1528., Iuntina III..

V. 118. εἴ τι B., Dawesius p. 275. (491. Kidd.), Reiskius, Brunckius. ὅττι edd. ante Brunckium.

V. 119. δοξάσ' ἔξεστι Iuntina I., III.. — τόδ' ἐτ. edd. ante Kusterum. — τὸ δ' ἐτήτυμον οὐκ ἔχω εἰπεῖν memorabili varietate Suidas v. δοξάσαι t. I. p. 618. et Zonaras t. I. c. 567..

V. 120. ἂν abest ab libro Ravennate. — πάππαν A., B., Brunckius. Legebatur πάπαν.

ἔνδον δ' ἀργυρίου μηδὲ ψακὰς ᾖ πάνυ πάμπαν.
ἢν δ' ἐγὼ εὖ πράξας ἔλθω πάλιν, ἕξετ' ἐν ὥρᾳ
κολλύραν μεγάλην, καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῇ.

ΚΟΡΗ.

καὶ τίς πόρος σοι τῆς ὁδοῦ γενήσεται;
ναῦς μὲν γὰρ οὐκ ἄξει σε ταύτην τὴν ὁδόν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πτηνὸς πορεύσει πῶλος· οὐ ναυσθλώσομαι.

ΚΟΡΗ.

τίς δ' ἡ 'πίνοιά σοὔστὶν, ὥςτε κάνθαρον
ζεύξαντ' ἐλαύνειν εἰς θεοὺς, ὦ παππία;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐν τοῖσιν Αἰσώπου λόγοις ἐξευρέθη
μόνος πετεινῶν εἰς θεοὺς ἀφιγμένος.

ΚΟΡΗ.

ἄπιστον εἶπας μῦθον ὦ πάτερ, πάτερ,
ὅπως κάκοσμον ζῶον ἦλθεν εἰς θεούς.

V. 121. ἔνδον ἀργυρίου μὴ ψακὰς (ψαικὰς edd. Mediolan. et Aldina) ᾖ πάνυ πάμπαν Suidas v. ψακάζει t. III. p. 698.. ᾖ, Bentleio probatum, recepi. ἦν edd. omnes. — ψεκὰς Scaligeri Excerpta.

V. 122. ἐνωρᾷ Etymolog. M. c. 345, 8..

V. 123. κολλῦραν Aldina, Iuntina I.. V. Arcadium περὶ τόνων p. 194, 16..—„κάνδυλον alii." Scaligeri Excerpta. Conf. ad: 258.. Vulgata scriptura utitur Athenaeus t. I. p. 431., ubi κάνδυλον de coniectura intulerat Dalechampius. κόνδιλον Iuntina I., II..

V. 124. Suidas v. πόρος t. III. p. 156..

V. 127. Scribebatur τίς δ' ἡ 'πίνοια σοῦ 'στιν.

V. 128. ὦ παππία edd. ante Portum.

V. 129. ἐξευρέθη codex Ravennas. Relicui libri et scholiastes ad Vespas 1437. ἐξηυρέθη. Vide Lobeck. ad Phrynich. p. 140..

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἦλθεν κατ' ἔχθραν αἰετοῦ πάλαι ποτὲ,
ὤ' κκυλίνδων, κἀντιτιμωρούμενος.

ΚΟΡΗ.

οὐκοῦν ἐχρῆν σε Πηγάσου ζεῦξαι πτερὸν,
ὅπως ἐφαίνου τοῖς θεοῖς τραγικώτερος;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' ὦ μέλ' ἄν μοι σιτίων διπλῶν ἔδει·
νῦν δ' ἅττ' ἂν αὐτὸς καταφάγω τὰ σιτία,
τούτοισι τοῖς αὐτοῖσι τοῦτον χορτάσω.

ΚΟΡΗ.

τί δ', ἢν ἐς ὑγρὸν πόντιον πέσῃ βάθος;
πῶς ἐξολισθεῖν πτηνὸς ὢν δυνήσεται;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐπίτηδες εἶχον πηδάλιον, ᾧ χρήσομαι·
τὸ δὲ πλοῖον ἔσται Ναξιουργὴς κάνθαρος.

V. 133. ἀετοῦ Brunckius. αἰετοῦ tacite revocavit Invernizius.

V. 134. Mire Brunckius ὡὰ 'κκυλίνδων. Libri omnes ὤ' ἐκκυλίνδων (ὠι' ἐκ. codex Venetus. ὦ' ἐκκ. Iuntina II.). Hac elisione utuntur Antiphanes Athenaei t. I. p. 217., ubi Ruhnkenius ad Timaeum p. 189. corrigit οὐ', et Alexis ibid. p. 245..

V. 136. τοῖς omittit Suidas v. τραγικώτερος in edd. Mediolan. et Aldina.

V. 137. ἀλλ', ὦ μέλε', ἄν μοι A., B.. μέλ' ἐάν codex Venetus. ἀλλ', ὦ μέλε, ἄν μοι Brunckius, Invernizius ex codice Ravennate. ἀλλ'; ὦ μελέα, μοι edd. ante Brunckium.

V. 139. Pollux VI. 43..

V. 143. τὸ δὲ πλοῖον Bentleius, Reiskius, Brunckius, ex coniectura: ego ex Athenaeo t. IV. p. 503. et Suida v. πηδάλια, t. III. p. 109.. τὸ πλοῖον δ' edd. ante Brunckium. — ναξιουργὲς, κάνθαρος Suidas l. l. in edd. Mediolan. et Aldina. Vulgatam scripturam citat Eustathius ad Homerum p. 907, 25..

ΚΟΡΗ.

λιμὴν δὲ τίς σε δέξεται φορούμενον;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐν Πειραιεῖ δήπου 'στὶ Κανθάρου λιμήν.

ΚΟΡΗ.

ἐκεῖνο τήρει, μὴ σφαλεὶς καταῤῥυῇς
ἐντεῦθεν, εἶτα χωλὸς ὢν Εὐριπίδῃ
λόγον παράσχῃς, καὶ τραγῳδία γένῃ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐμοὶ μελήσει ταῦτά γ'. ἀλλὰ χαίρετε.
ὑμεῖς δέ γ', ὑπὲρ ὧν τοὺς πόνους ἐγὼ πονῶ,
μὴ βδεῖτε, μηδὲ χέζεθ' ἡμερῶν τριῶν·
ὡς εἰ μετέωρος οὗτος ὢν ὀσφρήσεται,
κατωκάρα ῥίψας με βουκολήσεται.
ἀλλ' ἄγε Πήγασε, χώρει χαίρων,
χρυσοχάλινον πάταγον ψαλίων
διακινήσας φαιδροῖς ὠσίν.
τί ποιεῖς, τί ποιεῖς; ποῖ παρακλίνεις
τοὺς μυκτῆρας πρὸς τὰς λαύρας;
ἴει σαυτὸν θαῤῥῶν ἀπὸ γῆς,
κᾆτα δρομαίαν πτέρυγ' ἐκτείνων
ὀρθῶς χώρει Διὸς εἰς αὐλάς,

V. 145. ἐν Πειραιεῖ δήπουστι κανθάρλιμον scholiastes Luciani t. II. p. 684. ed. Reitz., ex codice Vaticano emendatus a Bastio in epistola critica p. 97.. Hinc vulgatum Πειραεῖ in Πειραιεῖ mutavi. Paenultimam syllabam corripiunt Crito Athenaei t. II. p. 172., Alexis t. V. p. 28., Macho t. V. p. 103., incertus comicus Dionis Chrysostomi t. II. p. 335. (vid. Valckenar. ad Callimachi fragmenta p. 24., Porsoni Tracts and miscell. criticisms p. 228.). Infra 165., ubi vulgo Πειραεῖ, Brunckius ex A. dedit Πειραιεῖ. Conf. Iacobs. ad Antholog. Palat. t. III. p. 731., Lobeck. ad Phrynich. p. 41..

V. 155. κατωκάρα δὲ ῥίψας με βουκολήσεται Suidas v. κατωκάρα in edd. Mediolan. et Aldina.

V. 159. ἀπὸ τῆς γῆς codex Ravennas.

V. 161. ὀρθὸς codex Venetus. — Διὸς ἐς αὐλὰς Invernizius tacite.

ἀπὸ μὲν κάκκης τὴν ῥῖν' ἀπέχων,
ἀπό θ' ἡμερινῶν σιτίων πάντων.
ἄνθρωπε, τί δρᾷς, οὗτος ὁ χέζων
ἐν Πειραιεῖ παρὰ ταῖς πόρναις;
ἀπολεῖς μ', ἀπολεῖς. οὐ κατορύξεις,
κἀπιφορήσεις τῆς γῆς πολλὴν,
κἀπιφυτεύσεις ἕρπυλλον ἄνω,
καὶ μύρον ἐπιχεῖς; ὡς ἤν τι πεσὼν
ἐνθένδε πάθω, τοῦ 'μοῦ θανάτου
πέντε τάλανθ' ἡ πόλις ἡ Χίων
διὰ τὸν σὸν πρωκτὸν ὀφλήσει.
οἴμ', ὡς δέδοικα, κοὐκέτι σκώπτων λέγω.
ὦ μηχανοποιὲ, πρόσεχε τὸν νοῦν ὡς ἐμέ.
ἤδη στροφεῖ τι πνεῦμα περὶ τὸν ὀμφαλὸν,
κεἰ μὴ φυλάξεις, χορτάσω τὸν κάνθαρον.
ἀτὰρ ἐγγὺς εἶναι τῶν θεῶν ἐμοὶ δοκῶ·
καὶ δὴ καθορῶ τὴν οἰκίαν τὴν τοῦ Διός.
τίς ἐν Διὸς θύραισιν; οὐκ ἀνοίξετε;

ΕΡΜΗΣ.

πόθεν βροτοῦ προσέβαλέ μ'; ὦ 'ναξ Ἡράκλεις,

V. 162. τὴν omittit Suidas v. κάκκη t. II. p. 226.

V. 163. ἀπὸ δ' ἡμερινῶν codex Venetus. — σίτων πάντων Brunckius. σιτίων πάντων edd. ante Brunckium. σιτίων ἁπάντων B. σκατίων (a σκῶρ) πάντων Bentleius.

V. 165. Vide ad 145.

V. 166. ἀπολεῖς μ', ἀπολεῖς A., B., Kusterus, Brunckius. ἀπολεῖς semel edd. ante Kusterum. ἀπολεῖς, ἀπολεῖς Florens.

V. 168. ἕρπυλον edd. ante Kusterum. Correxit etiam Bentleius.

V. 177. ἀτὰρ libri omnes. ἀλλ' Brunckius tacite hic et Vesp. 652. Similiter alibi librarii, ut Av. 69.

V. 180. Legebatur πόθεν βροτοῦ με προσέβαλ';. Codex Venetus et Gregorius Corinthius p. 36. πόθεν βροτοῦ με προσέβαλεν. — Edd. ante Brunckium interp. προσέβαλ', ὦ 'ναξ Ἡράκλεις;

τουτὶ τί ἐστι τὸ κακόν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἱπποκάνθαρος.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ μιαρὲ καὶ τολμηρὲ κἀναίσχυντε σὺ
καὶ μιαρὲ καὶ παμμίαρε καὶ μιαρώτατε,
πῶς δεῦρ' ἀνῆλθες ὦ μιαρῶν μιαρώτατε;
τί σοί ποτ' ἔστ' ὄνομ'; οὐκ ἐρεῖς;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μιαρώτατος.

ΕΡΜΗΣ.

ποδαπὸς τὸ γένος εἶ; φράζε μοι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μιαρώτατος.

ΕΡΜΗΣ.

πατὴρ δέ σοι τίς ἐστιν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐμοί; μιαρώτατος.

V. 182. ὦ βδελυρὲ pro ὦ μιαρὲ ex Suida v. μιαροὶ t. II. p. 558. reponi iubet Porsonus in censura Aristophanis Brunckiani p. 576. ed. Schaefer.; ut in Ranis est v. 465. 466.

ὦ βδελυρὲ κἀναίσχυντε καὶ τολμηρὲ σὺ
καὶ μιαρὲ καὶ παμμίαρε καὶ μιαρώτατε.,

ubi codex Baroccianus (vid. the classical Iournal XXIII. p. 197.)

ὦ βδελυρὲ καὶ τολμηρὲ κἀναίσχυντε σὺ, κ. τ. λ..

Nihilominus ὦ μιαρὲ retinendum est, utimurque eam in rem auctore eodem Suida v. τολμῆσαι t. III. p. 484..

V. 185. τί σοί ποτ' ἔστ' ὄνομ', οὐκ ἐρεῖς; liber MS. apud Florentem p. 88., codex Venetus et ex Suida l. l. Porsonus l. l.. Legebatur τί σοί ποτ' ἐστὶ τοὔνομ'; οὐκ ἐρεῖς;. Bentleius delebat σοι. Codex Ravennas τί σοί ποτ' ἐστὶν ὄνομ'. Ahlwardtus in diariis Ienensibus a. 1810. fol. 124. malebat τί σοί ποτε τοὔνομ'; οὐκ ἐρεῖς;.

V. 187. ἐστ' Bentleius. Male. Vid. Reisig. in commentar. in Vespas p. 484.. — Interrogandi signum post ἐμοί ex A., B. addidit Brunckius.

ΕΡΜΗΣ.

οὔτοι μὰ τὴν Γῆν ἔσθ' ὅπως οὐκ ἀποθανεῖ,
εἰ μὴ κατερεῖς μοι τοὔνομ' ὅ τι ποτ' ἔστι σοι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Τρυγαῖος Ἀθμονεύς, ἀμπελουργὸς δεξιός,
οὐ συκοφάντης, οὐδ' ἐραστὴς πραγμάτων.

ΕΡΜΗΣ.

ἥκεις δὲ κατὰ τί;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τὰ κρέα ταυτί σοι φέρων.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ δειλακρίων, πῶς ἦλθες;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ γλίσχρων, ὁρᾷς,
ὡς οὐκέτ' εἶναί σοι δοκῶ μιαρώτατος.
ἴθι νυν, κάλεσόν μοι τὸν Δί'.

ΕΡΜΗΣ.

ἰὴ ἰὴ ἰή,
ὅτ' οὐδὲ μέλλεις ἐγγὺς εἶναι τῶν θεῶν·
φροῦδοι γὰρ ἐχθές εἰσιν ἐξῳκισμένοι.

V. 188. ἔσθ' ὅπως codex Ravennas, Suidas l. l., Dawesius p. 276. (494. Kidd.), Brunckius. ἔσσεθ' ὡς edd. ante Brunckium.

V. 190. 191. Suidas v. Τρυγαῖος t. III. p. 511..

V. 192. σοι, quod agnoscit Suidas v. μιαροί t. II. p. 558., omittunt Aldus, Bernardus Iunta, et alii nonnulli, qui κρέα pro iambo habuerunt. Vid. Elmslei. ad Acharn. p. 266. ed. Lips..

V. 193. 194. Suidas v. γλίσχρον t. I. p. 484., v. δειλάκρα t. I. p. 529.. — δειλακρείων Etymol. Gudian. c. 136, 11.: δειλακρίων Etymol. M. c. 261, 35.. — Verba ὦ γλίσχρων Mercurio continuantur in edd. ante Brunckium. Trygaeo tribuit Brunckius Suidae auctoritate.

V. 196. ὅτι οὐδὲ μέλλεις ἐγγὺς ἰέναι τῶν θεῶν Brunckius ex coniectura.

V. 197. ἐχθές εἰσιν codices Ravennas et Venetus. εἰσιν ἐχθὲς reliqui libri.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ποῖ γῆς;

ΕΡΜΗΣ.

ἰδοὺ γῆς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλὰ ποῖ;

ΕΡΜΗΣ.

πόῤῥω πάνυ,
ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τοὐρανοῦ τὸν κύτταρον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πῶς οὖν σὺ δῆτ' ἐνταῦθα κατελείφθης μόνος;

ΕΡΜΗΣ.

τὰ λοιπὰ τηρῶ σκευάρια τὰ τῶν θεῶν,
χυτρίδια καὶ σανίδια κἀμφορείδια.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐξῳκίσαντο δ' οἱ θεοὶ τίνος οὕνεκα;

ΕΡΜΗΣ.

Ἕλλησιν ὀργισθέντες. εἶτ' ἐνταῦθα μὲν,
ἵν' ἦσαν αὐτοὶ, τὸν Πόλεμον κατῴκισαν,
ὑμᾶς παραδόντες δρᾶν ἀτεχνῶς ὅ τι βούλεται·
αὐτοὶ δ' ἀνῳκίσανθ' ὅπως ἀνωτάτω,
ἵνα μὴ βλέποιεν μαχομένους ὑμᾶς ἔτι,
μηδ' ἀντιβολούντων μηδὲν αἰσθανοίατο.

V. 198. ἀλλὰ ποῦ; codex Ravennas.

V. 202. κἀμφορείδια Dawesius p. 204. (371. Kidd.), Brunckius. Libri omnes et Suidas v. ἀμφορεὺς t. I. p. 156. κἀμφορίδια. In Ecclesiaz. 1119., ubi ἀμφορείδια consentientibus libris legitur, Pollux X. 72. et Suidas l. l. ἀμφορίδια habent.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τοῦ δ' οὕνεχ' ἡμᾶς ταῦτ' ἔδρασαν; εἰπέ μοι.

ΕΡΜΗΣ.

ὁτιὴ πολεμεῖν ᾑρεῖσθ', ἐκείνων πολλάκις
σπονδὰς ποιούντων· κεἰ μὲν οἱ Λακωνικοὶ
ὑπερβάλοιντο μικρὸν, ἔλεγον ἂν ταδί·
ναὶ τὼ σιὼ, νῦν Ἀττικίων δώσει δίκην.
εἰ δ' αὖ τι πράξαιντ' ἀγαθὸν Ἀττικωνικοὶ,
κἄλθοιεν οἱ Λάκωνες εἰρήνης πέρι,
ἐλέγετ' ἂν ὑμεῖς εὐθύς· ἐξαπατώμεθα,
νὴ τὴν Ἀθηνᾶν· νὴ Δί', οὐχὶ πειστέον·
ἥξουσι καὖθις, ἢν ἔχωμεν τὴν Πύλον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὁ γοῦν χαρακτὴρ ἡμεδαπὸς τῶν ῥημάτων.

ΕΡΜΗΣ.

ὧν οὕνεκ' οὐκ οἶδ' εἴ ποτ' Εἰρήνην ἔτι
τολοιπὸν ὄψεσθ'.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλὰ ποῖ γὰρ οἴχεται;

V. 210. οὕνεχ' Brunckius. Legebatur εἵνεχ', quod etiam codices Ravennas et Venetus habent.

V. 211. ὁτιὴ hic et in Pluto 949. recte Bentleius. Legebatur ὅτι. Lysistr. 11.

ὁτιὴ παρὰ μὲν τοῖς ἀνδράσιν νενομίσμεθα,

Nub. 757.

ὁτιὴ κατὰ μῆνα τἀργύριον δανείζεται,

Vesp. 786.

ὁτιὴ κατ' ἐμαυτὸν, κοὐ μεθ' ἑτέρου λήψομαι,

et alibi.

V. 219. τὴν πόλιν codex Ravennas et Iuntina II..

V. 220. Trygaeo tribuunt Bentleius, Tyrwhittus, Brunckius. Mercurio continuant edd. ante Brunckium. Hinc in aliquot edd. ὑμεδαπὸς legitur. — ὁ γὰρ χαρακτὴρ Aldina, Iuntina I.. ἡμεδαπὸς et γοῦν agnoscit Suidas v. ἡμεδαπὸς t. II. p. 58..

ΕΡΜΗΣ.

ὁ Πόλεμος αὐτὴν ἐνέβαλ' εἰς ἄντρον βαθύ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἰς ποῖον;

ΕΡΜΗΣ.

εἰς τουτὶ τὸ κάτω. κἄπειθ' ὁρᾷς,
ὅσους ἄνωθεν ἐπεφόρησε τῶν λίθων,
ἵνα μὴ λάβητε μηδέποτ' αὐτήν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἰπέ μοι,
ἡμᾶς δὲ δὴ τί δρᾶν παρασκευάζεται;

ΕΡΜΗΣ.

οὐκ οἶδα πλὴν ἕν, ὅτι θυείαν ἑσπέρας
ὑπερφυᾶ τὸ μέγεθος εἰςηνέγκατο.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί δῆτα ταύτῃ τῇ θυείᾳ χρήσεται;

ΕΡΜΗΣ.

τρίβειν ἐν αὐτῇ τὰς πόλεις βουλεύεται.
ἀλλ' εἶμι· καὶ γὰρ ἐξιέναι, γνώμην ἐμήν,
μέλλει· θορυβεῖ γοῦν ἔνδοθεν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οἴμοι δείλαιος.

V. 225. ἐνεφόρησε typothetae culpa Brunckius. ἐπεφόρησε libri omnes, etiam Ravennas et Suidas v. ἐπεφόρησε t. I. p. 796., Zonaras t. I. c. 831..

V. 226. μηκέτ' Elmsleius ad Acharn. p. 61. ed. Lips..

V. 227. παρασκευάζετε Aldina, Iuntina I., II..

V. 228. 229. 231. Scholiastes ad Vespas 919., Suidas v. θυεία t. II. p. 209..

V. 233. ἔνδοθεν codex Ravennas et Iuntina II.. Legebatur ἔνδον.

φέρ', αὐτὸν ἀποδρῶ· καὶ γὰρ ὥςπερ ᾐσθόμην
καὐτὸς θυείας φθέγμα πολεμιστηρίας.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

ἰὼ βροτοὶ, βροτοὶ, βροτοὶ πολυτλήμονες,
ὡς αὐτίκα μάλα τὰς γνάθους ἀλγήσετε.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ 'ναξ Ἄπολλον, τῆς θυείας τοῦ πλάτους.
ὅσον κακὸν καὶ τοῦ Πολέμου τοῦ βλέμματος.
ἆρ' οὗτος ἔστ' ἐκεῖνος, ὃν καὶ φεύγομεν,
ὁ δεινὸς, ὁ ταλαύρινος, ὁ κατὰ τοῖν σκελοῖν;

ΠΟΛΕΜΟΣ.

ἰὼ Πρασιαὶ τριςάθλιαι, καὶ πεντάκις,
καὶ πολλοδεκάκις, ὡς ἀπολεῖσθε τήμερον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τουτὶ μὲν ἄνδρες οὐδὲν ἡμῖν πρᾶγμά πω·
τὸ γὰρ κακὸν τοῦτ' ἔστι τῆς Λακωνικῆς.

V. 235. θυΐας Elmsleius ad Acharn. p. 76. ed. Lips.. Vide Lobeckium ad Phrynichum p. 165..

V. 239. Sic ut edidi est in codd. A. et Ravennate, et coniecit Bentleius. ὅσον κακὸν καὶ τοῦ Πολέμου καὶ τοῦ βλέμματος edd. ante Brunckium. ὅσον κακὸν καὶ τοῦ Πολέμου καὶ βλέμματος margo ed. Florentis. ὅσον κακὸν δὴ τοῦ Πολέμου καὶ βλέμματος Brunckius ex coniectura.

V. 243. πολλαδεκάκις Maltby ad Morelli Lexicon prosod. p. 772.. Fallitur. Vide Lobeckium ad Phrynichum p. 663.. καὶ πολλῷ δεκάκις, ἀπολεῖσθε τήμερον Suidas v. ἰὼ t. II. p. 129. et v. Πρασιαὶ in edd. Mediolan. et Aldina. Altero loco σήμερον habet.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

ἰὼ Μέγαρα, Μέγαρ᾽, ὡς ἐπιτρίψεσθ᾽ αὐτίκα,
ἁπαξάπαντα καταμεμυττωτευμένα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

βαβαὶ, βαβαιὰξ, ὡς μεγάλα καὶ δριμέα
τοῖσιν Μεγαρεῦσιν ἐνέβαλεν τὰ κλαύματα.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

ἰὼ Σικελία, καὶ σὺ δ᾽ ὡς ἀπόλλυσαι.
οἵ᾽ ἡ πόλις τάλαινα διακναισθήσεται.
φέρ᾽, ἐπιχέω καὶ τὸ μέλι τουτὶ τἀττικόν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὗτος, παραινῶ μέλιτι χρῆσθαι θατέρῳ.

V. 246. Dubitabatur olim de numeris huius versus. Vide Hermanni Elem. doctr. metr. p. 138., Reisig. I. p. 13.. Bentleius coniiciebat

ὦ Μέγαρα, Μέγαρ᾽ ὡς ἐπιτριβήσεσθ᾽ αὐτίκα.

Editor adnotationum Bentleii conferri iubet quae ab Elmsleio dicta sint in Edinburgh Review XXXVII. p. 68..

V. 247. Edd. ante Portum partim καταμεμοττωμένα, partim καταμεμυττωμένα. Correxit etiam Bentleius.

V. 249. Legebatur τοῖσι. Correxit Reisig. I. p. 24.. — ἐνέβαλε edd. ante Kusterum.

V. 251. οἵ᾽ ἡ πόλις Blomfieldus ad Aeschyli Agamemn. p. 158.. Sic ego dudum correxeram ex Harpocratione v. Κεῖοι, ubi οἷα πόλις legitur. Libri omnes οἷα πόλις. — Pro διακναισθήσεται apud Harpocrationem l. l. scriptum est διαλυμαίνεται, memoriae errore, ut videtur.

V. 253. οὗτος, παραινῶ σοι μέλιτι χρῆσθαι θατέρῳ A., B.. οὗτος, παραινῶ σοι μέλιτι χρῆσται (sic bis operae peccarunt, in textu et in notis) ᾽τέρῳ Brunckius. Hinc χρηστατέρῳ v. χρῆσται ᾽τέρῳ sumsit Wolfius Anal. II. p. 456.. Brunckii coniecturam, haud dubie contra codicis Ravennatis auctoritatem, retinuit Invernizius. Conf. Elmslei. ad Acharn. p. 127. ed. Lips..

τετρώβολον τοῦτ᾽ ἔστι· φείδου τἀττικοῦ.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

παῖ, παῖ Κυδοιμέ.

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

τί με καλεῖς;

ΠΟΛΕΜΟΣ.

κλαύσει μακρά.
ἕστηκας ἀργός; οὑτοσί σοι κόνδυλος.

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

ὡς δριμύς· οἴμοι μοι τάλας· ὦ δέσποτα,
μῶν τῶν σκορόδων ἐνέβαλες εἰς τὸν κόνδυλον;

ΠΟΛΕΜΟΣ.

οἴσεις ἀλετρίβανον τρέχων;

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

ἀλλ᾽ ὦ μέλε
οὐκ ἔστιν ἡμῖν· ἐχθὲς εἰςῳκίσμεθα.

V. 254. Suidas v. τετρώβολον t. III. p. 454. sine Aristophanis nomine.

V. 256. οὑτοσί σοι κ. codex Venetus, Bentleius. οὑτοσί σοι γὰρ κ. Iuntina II. In libro Ravennate σοὶ κόνδυλος scriptum esse adnotavit Invernizius. οὑτοσὶ γὰρ κ. relicui libri.

V. 257. Verba ὡς δριμύς·, nulla interpunctione post κόνδυλος posita, continuabantur Πολέμῳ. Ego codicem Venetum et Bentleium secutus sum.

V. 258. κάνδυλον Vet. in Scaligeri Excerptis. Conf. not. ad 123.

V. 259. ἀλετρίβανος ex Pace citant Bekker. Anecd. I. p. 79, 14., 379, 24.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

οὔκουν παρ' Ἀθηναίων γε μεταθρέξει ταχύ;

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

ἔγωγε νὴ Δί'· εἰ δὲ μή γε, κλαύσομαι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἄγε δή, τί δρῶμεν ὦ πόνηρ' ἀνθρώπια;
ὁρᾶτε τὸν κίνδυνον ἡμῖν ὡς μέγας·
εἴπερ γὰρ ἥξει τὸν ἀλετρίβανον φέρων,
τούτῳ ταράξει τὰς πόλεις καθήμενος.
ἀλλ' ὦ Διόνυσ' ἀπόλοιτο, καὶ μὴ 'λθοι φέρων.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

οὗτος —

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

τί ἐστιν;

ΠΟΛΕΜΟΣ.

οὐ φέρεις;

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

τὸ δεῖνα γάρ,

V. 261. οὔκουν παρ' Ἀθηναίων μεταθρέξει ταχύ; codices Ravennas, Venetus, B., Iuntina II.. οὔκουν παρ' Ἀθηναίους μεταθρέξει ταχύ; relicuae edd. ante Brunckium. οὔκουν παρ' Ἀθηναίους σὺ μεταθρέξει ταχύ; Brunckius ex coniectura. οὔκουν παρ' Ἀθηναίοισι μεταθρέξει ταχύ; Elmsleius ad Acharn. p. 203. ed. Lips., quod per linguam ferri non potest. Addidi γε particulam.

V. 262. κεκλαύσομαι Raperus apud Kiddium ad Dawes. p. 607..

V. 264. — 267. Κυδοίμῳ tribuunt edd. ante Portum.

V. 265. Legebatur ἥξει γε. Codices Ravennas et Venetus recte omittunt γε. Vide Seidlerum de versibus dochmiacis p. 395., Porsonum apud Maltby ad Morelli Lexicon prosod. p. 52..

ἀπόλωλ' Ἀθηναίοισιν ἀ'λετρίβανος,
ὁ βυρσοπώλης, ὃς ἐκύκα τὴν Ἑλλάδα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εὖ γ' ὦ πότνια δέσποιν' Ἀθηναία ποιῶν
ἀπόλωλ' ἐκεῖνος, κἀν δέοντι τῇ πόλει.
[ἢ πρίν γε τὸν μυττωτὸν ἡμῖν ἐγχέαι.]

ΠΟΛΕΜΟΣ.

οὔκουν ἕτερόν γ' αὖτ' ἐκ Λακεδαίμονος μέτει
ἀνύσας τι;

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

ταῦτ' ὦ δέσποθ'.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

ἧκέ νυν ταχύ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ 'νδρες, τί πεισόμεσθα; νῦν ἀγὼν μέγας.

V. 269. Secutus sum Seidlerum et Porsonum ll. ll.. Legebatur ἀπόλωλ' Ἀθηναίοις ἀλετρίβανος, ὁρᾷς. Codices Ravennas et Venetus ἀπόλωλ' Ἀθηναίοις ἀλετρίβανος, omisso metrici grammatici additamento ὁρᾷς.

V. 271. ὦ πότνια δέσποιν' A., Bentleius, Brunckius. Relicui omnes, etiam Ravennas, ὦ δέσποινα πότνι'.

V. 273. Versum spurium, ut opinor, ex interpretamento praecedentium verborum κἀν δέοντι τῇ πόλει ortum, uncinis inclusi, commate post πόλει in punctum mutato. Scholiasten, qui haec sic interpretatur, εὖ γε ποιῶν ἀπόλωλ' ἐκεῖνος, εἴπερ πρὸ τοῦ ἀπολέσαι ἡμῶν τὰ πράγματα ἀπώλετο, in libro suo εἰ πρίν γε — legisse videri posse, monuit me Seidlerus. Et hoc ipsum repositum video ab viro docto in margine exemplaris ed. Paris. 1528., quo ego utor. Vulgatam scripturam agnoscit Suidas v. ἐν δέοντι t. I. p. 736..

V. 274. οὔκουν ἕτερόν γ' αὖτ' Reisig. I. p. 23.. οὔκουν ἕτερόν γ' ἔτ' codex Ravennas. οὔκουν ἕτερον δῆτ' relicui libri.

V. 275. Codex Ravennas ex interpretamento χορῷ ταῦτ' ὦ δέσποτα.

ἀλλ' εἴ τις ὑμῶν ἐν Σαμοθρᾴκῃ τυγχάνει
μεμυημένος, νῦν ἐστιν εὔξασθαι καλὸν,
ἀποστραφῆναι τοῦ μετιόντος τὼ πόδε.

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

οἴμοι τάλας, οἴμοι γε, κᾆτ' οἴμοι μάλα.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

τί ἐστι; μῶν οὐκ αὖ φέρεις;

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

ἀπόλωλε γὰρ
καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοισιν ἁλετρίβανος.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

πῶς ὦ πανοῦργ';

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

ἐς τἀπὶ Θρᾴκης χωρία
χρήσαντες ἑτέροις αὐτὸν, εἶτ' ἀπώλεσαν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εὖ γ', εὖ γε ποιήσαντες ὦ Διοσκόρω.
ἴσως ἂν εὖ γένοιτο· θαῤῥεῖτ' ὦ βροτοί.

V. 277. ἡμῶν Iuntina II.. Negligenter haec citat Suidas v. ἀλλ' εἴ τις t. I. p. 108. et v. Σαμοθρᾴκη t. III. p. 280.. Σαμοθρᾴκῃ scholiastes apud Invernizium t. I. p. XXV. et sic in Suida edidit Kusterus. Σαμοθρᾴκη edd. omnes, scholiastes Apollonii Rhodii I. 918.

V. 278. ἐστὶν omittit scholiastes Paris. Apollonii Rhodii p. 73.

V. 280. κᾄρτ' οἴμοι μάλα Florens.

V. 282. Sic Seidlerus et Porsonus locis ad v. 265. indicatis. Legebatur καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοισι κακὸς ἀλετρίβανος. Codices Ravennas et Venetus καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἀλετρίβανος, omisso κακός. De prosodia v. ἀλετρίβανος recte indicasse videtur Bentleius, qui legebat καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοις κακὸς ἀλετρίβανος.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

ἀπόφερε τὰ σκεύη λαβὼν ταυτὶ πάλιν·
ἐγὼ δὲ δοίδυκ' εἰσιὼν ποιήσομαι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

νῦν τοῦτ' ἐκεῖν' ἥκει τὸ Δάτιδος μέλος,
ὅ δεφόμενός ποτ' ᾖδε τῆς μεσημβρίας·
ὡς ἥδομαι καὶ χαίρομαι κεὐφραίνομαι.
νῦν ἐστιν ἡμῖν ὦ 'νδρες Ἕλληνες καλὸν,
ἀπαλλαγεῖσι πραγμάτων τε καὶ μαχῶν,
ἐξελκύσαι τὴν πᾶσιν Εἰρήνην φίλην,
πρὶν ἕτερον αὖ δοίδυκα κωλῦσαί τινα.
ἀλλ' ὦ γεωργοὶ κἄμποροι καὶ τέκτονες
καὶ δημιουργοὶ καὶ μέτοικοι καὶ ξένοι
καὶ νησιῶται, δεῦρ' ἴτ', ὦ πάντες λεῴ,
ὡς τάχιστ' ἅμας λαβόντες καὶ μοχλοὺς καὶ σχοινία·
νῦν γὰρ ἡμῖν ἁρπάσαι πάρεστιν ἀγαθοῦ δαίμονος.

ΧΟΡΟΣ.

δεῦρο πᾶς χώρει προθύμως εὐθὺ τῆς σωτηρίας.
ὦ Πανέλληνες, βοηθήσωμεν, εἴπερ πώποτε,
τάξεων ἀπαλλαγέντες καὶ κακῶν φοινικικῶν·
ἡμέρα γὰρ ἐξέλαμψεν ἥδε μισολάμαχος.

V. 287. ἀπόφερε codex Ravennas, Brunckius. Legebatur ἀπόφυρε.

V. 291. Sic liber Ravennas, Venetus et Suidas v. Δᾶτις t. I. p. 511.. Legebatur ὡς ἥδομαι, καὶ τέρπομαι, καὶ χαίρομαι. Suidas v. νῦν τοῦτ' ἐκεῖνο t. II. 641. ἥδομαι, καὶ εὐφραίνομαι, καὶ χαίρομαι.

V. 300.. πάρεστιν ἁρπάσαι scholiastes ad Vespas 525..

V. 303. Suidas v. φοινικικῶν t. III. p. 640..

V. 304. ἡ pro ἥδε Suidas v. μισολάμαχος in edd. Mediolan. et Aldina.

πρὸς τάδ' ἡμῖν, εἴ τι χρὴ δρᾶν, φράζε, κἀρχιτεκτόνει,
οὐ γάρ ἐσθ' ὅπως ἀπειπεῖν ἂν δοκῶ μοι τήμερον,
πρὶν μοχλοῖς καὶ μηχαναῖσιν εἰς τὸ φῶς ἀνελκύσαι
τὴν θεῶν πασῶν μεγίστην καὶ φιλαμπελωτάτην.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐ σιωπήσεσθ', ὅπως μὴ περιχαρεῖς τῷ πράγματι
τὸν Πόλεμον ἐκζωπυρήσετ' ἔνδοθεν κεκραγότες;

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἀκούσαντες τοιούτου χαίρομεν κηρύγματος.
οὐ γὰρ ἦν ἔχοντας ἥκειν σιτί' ἡμερῶν τριῶν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εὐλαβεῖσθε νῦν ἐκεῖνον τὸν κάτωθεν Κέρβερον,
μὴ παφλάζων καὶ κεκραγὼς, ὥςπερ ἡνίκ' ἐνθάδ' ἦν,
ἐμποδὼν ἡμῖν γένηται, τὴν θεὸν μὴ 'ξελκύσαι.

ΧΟΡΟΣ.

οὔτι καὶ νῦν ἔστιν αὐτὴν ὅςτις ἐξαιρήσεται,
ἢν ἅπαξ ἐς χεῖρας ἔλθῃ τὰς ἐμάς. ἰοῦ ἰοῦ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐξολεῖτέ μ' ὦ 'νδρες, εἰ μὴ τῆς βοῆς ἀνήσετε;

V. 312. Suidas v. ἔχοντας t. I. p. 930..

V. 313. Sic egregie codices Ravennas et Venetus. Legebatur εὐλαβεῖσθ' ἐκεῖνον τὸν Κέρβερον καὶ δεδίττεσθε. Brunckius molliter fluentem versum ipsamque comici manum hoc modo restituit:

εὐλαβεῖσθε νῦν, ἐκεῖνον δεδιότες τὸν Κέρβερον.

V. 315. Suidas v. ἐμποδὼν t. I. p. 728..

V. 317. ἰοὺ, ἰού Trygaeo tribuunt A., B., Brunckius in textu: choro, ut edd. ante Brunckium, Brunckius in notis. ἰοῦ, ἰοῦ edd. ante Brunckium, diserte probante scholiaste et Suida v. ἰοῦ ἰοῦ t. II. p. 122.. Conf. ad 345. et Platon. de republ. IV. p. 189. ed. Bekker..

V. 318. βολῆς Aldina, Iuntina I., II. et aliae quaedam. Emendatum in ed. Basil. 1547..

ἐκδραμὼν γὰρ πάντα ταυτὶ συνταράξει τοῖν ποδοῖν.

ΧΟΡΟΣ.

ὡς κυκάτω καὶ πατείτω πάντα καὶ ταραττέτω,
οὐ γὰρ ἂν χαίροντες ἡμεῖς τήμερον παυσαίμεθ' ἄν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί τὸ κακόν; τί πάσχετ' ὦνδρες; μηδαμῶς, πρὸς τῶν θεῶν,
πρᾶγμα κάλλιστον διαφθείρητε διὰ τὰ σχήματα.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἔγωγ' οὐ σχηματίζειν βούλομ'· ἀλλ' ὑφ' ἡδονῆς,
οὐκ ἐμοῦ κινοῦντος, αὐτὼ τὼ σκέλη χορεύετον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μή τι καὶ νυνί γ' ἔτ'. ἀλλὰ παῦε, παῦ' ὀρχούμενος.

ΧΟΡΟΣ.

ἦν ἰδού, καὶ δὴ πέπαυμαι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

φῂς γε, παύει δ' οὐδέπω.

ΧΟΡΟΣ.

ἓν μὲν οὖν τουτί μ' ἔασον ἑλκύσαι, καὶ μηκέτι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τοῦτό νυν, καὶ μηκέτ' ἄλλο μηδὲν ὀρχήσεσθ' ἔτι.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ ἂν ὀρχησαίμεθ', εἴπερ ὠφελήσαιμέν τί σε.

V. 323. διαφθείρετε Iuntina II. et recentiores edd. ante Brunckium, qui A., B. in διαφθείρητε consentire adnotavit.

V. 327. ἦν ἰδοὺ A., Brunckius in notis. Editiones ante Brunckium partim ἠν ἰδοὺ, ut B., partim ἤν' ἰδοὺ, vel ἦν' ἰδοὺ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' ὁρᾶτ', οὔπω πέπαυσθε.

ΧΟΡΟΣ.

τουτογὶ νὴ τὸν Δία
τὸ σκέλος ῥίψαντες ἤδη λήγομεν τὸ δεξιόν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐπιδίδωμι τοῦτό γ' ὑμῖν, ὥςτε μὴ λυπεῖν ἔτι.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλὰ καὶ τἀριστερόν τοί μοὖστ' ἀναγκαίως ἔχον.
ἥδομαι γὰρ καὶ γέγηθα καὶ πέπορδα καὶ γελῶ,
μᾶλλον ἢ τὸ γῆρας ἐκδὺς, ἐκφυγὼν τὴν ἀσπίδα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μή τι καὶ νυνί γε χαίρετ'· οὐ γάρ ἴστε πω σαφῶς.
ἀλλ' ὅταν λάβωμεν αὐτὴν, τηνικαῦτα χαίρετε,
καὶ βοᾶτε, καὶ γελᾶτ'· ἤ-
δη γὰρ ἐξέσται τόθ' ὑμῖν
πλεῖν, μένειν, κινεῖν, καθεύδειν,
ἐς πανηγύρεις θεωρεῖν,

V. 331. τουτογὶ Iuntina II., Brunckius. τουτοδὶ edd. relicuae ante Brunckium. τοῦτο γὲ B.. τοῦτο A..

V. 333. ὥςτε μὴ λυπεῖν μ' ἔτι Brunckius in notis: vulgatam scripturam diserte agnoscit scholiastes.

V. 334. ἀλλὰ καὶ τἀριστερόν τοι μ' ἔστ' ἀναγκαίως ἔχον codex Ravennas et B.. ἀλλὰ καὶ τἀριστερόν τι μοί 'στ' ἀναγκαίως ἔχον Brunckius. ἀλλὰ καὶ τἀριστερόν τι μ' ἔστ' ἀναγκαίως ἔχον edd. ante Brunckium.

V. 335. πεπόρδακα codex Ravennas. Affert haec Suidas v. πέπορδα t. III. p. 78..

V. 337. Sic liber Ravennas. Legebatur μηκέτ' οὖν νυνί γε χαίρετ'.

V. 339. 340. Sic A., B., Brunckius.

καὶ βοᾶτε καὶ γελᾶτε.
ἤδη δ' ἐξέσται τόθ' ὑμῖν

edd. ante Brunckium. ἤδη δ' in νὴ Δί' mutabat Bentleius.

ἑστιᾶσθαι, κοτταβίζειν,
συβαρίζειν,
ἰοῦ ἰοῦ κεκραγέναι.

ΧΟΡΟΣ.

εἰ γὰρ ἐκγένοιτ' ἰδεῖν ταύτην μέ ποτε τὴν ἡμέραν.
πολλὰ γὰρ ἀνεσχόμην
πράγματά τε καὶ στιβάδας,
ἃς ἔλαχε Φορμίων·
κοὐκέτ' ἄν μ' εὕροις δικαστὴν δριμὺν, οὐδὲ δύςκολον,
οὐδὲ τοὺς τρόπους γε δήπου σκληρὸν ὥςπερ καὶ προτοῦ,
ἀλλ' ἁπαλὸν ἄν μ' ἴδοις.

V. 345. ἰοῦ ἰοῦ Hermannus Elem. doctr. metr. p. 79. Scribebatur ἰοὺ, ἰού. Conf. ad 317..

V. 346. — 362. Idem systema redit infra 387. — 403. et, ut videtur, 586. — 601..

V. 346. Sic scripsi vestigia libri Ravennatis secutus, ex quo Invernizius edidit:

εἰ γὰρ ἐκγένοιτ' ἰδεῖν ταύτην με τὴν ἡμέραν ποτε.

In codice Veneto scriptum est:

εἰ γὰρ γένοιτο ἰδεῖν ταύτην με τὴν ἡμέραν ποτέ.

in B.:

εἰ γὰρ γένοιτ' ἰδεῖν με ταύτην τὴν ἡμέραν ποτέ.

edd. ante Brunckium:

εἰ (vel εἶ) γάρ μοι γένοιτ' ἰδεῖν ταύτην τὴν ἡμέραν ποτέ.

Brunckius ex coniectura:

εἴθε μοι ταύτην ἰδεῖν γένοιτό ποτε τὴν ἡμέραν.

Bentleius:

εἴθε μοι γένοιτ' ἰδεῖν τὴν ἡμέραν ταύτην ποτέ.

Porsonus in Tracts and miscell. criticisms p. XCII. et Beckius in commentariis p. 425.:

εἰ γὰρ ἐκγένοιτ' ἰδεῖν τὴν ἡμέραν ταύτην ποτέ.

V. 347. ἠνεσχόμην edd. ante Brunckium. In cod. Rav. κἀνεσχόμην videri scriptum esse adnotavit Invernizius.

V. 348. 349. in unum versum coniuncti erant.

V. 352. ἀλλ' ἁπαλὸν ἄν μ' ἴδοις B., Brunckius. ἀλλ' ἁπαλόν γ' ἄν μ' ἴδοις edd. ante Brunckium. ἀλλ' ἁπαλόν μ' ἂν ἴδοις codex Venetus. ἀλλ' ἁπαλόν γ' ἄν μ' ἴδῃς A..

καὶ πολὺ νεώτερον, ἀ-
παλλαγέντα πραγμάτων.
καὶ γὰρ ἱκανὸν χρόνον ἀ-
πολλύμεθα, καὶ κατατε-
τρίμμεθα, πλανώμενοι
ἐς Λύκειον, κἀκ Λυκείου, σὺν δόρει, σὺν ἀσπίδι.
ἀλλ' ὅ τι μάλιστα χαρι-
ούμεθα ποιοῦντες, ἄγε
φράζε· σὲ γὰρ αὐτοκράτορ'
εἵλετ' ἀγαθή τις ἡμῖν τύχη.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

φέρε δὴ κατίδω, ποῖ τοὺς λίθους ἀφέλξομεν.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ μιαρὲ καὶ τολμηρὲ, τί ποιεῖν διανοεῖ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐδὲν πονηρὸν, ἀλλ' ὅπερ καὶ Κιλλικῶν.

V. 356. ἀπωλλύμεθα edd. ante Kusterum.

V. 358. Legebatur:

ἐς Λύκειον, κἀκ Λυκείου,
σὺν δορὶ σὺν ἀσπίδι τε.

Codex Ravennas:

ἐς Λύκειον, κἀκ Λυκείου, σὺν δορὶ, σὺν ἀσπίδι.

quam scripturam veram esse, δορὶ in δόρει mutato, viderunt Hermannus apud Erfurdtium ad Sophoclis Aiac. p. 628. et Buttmannus gr. Gr. t. I. p. 230.. Vid. Etymol. M. c. 284, 38. et Zonaram t. I. c. 564. coll. Vespar. v. 1081.. — Λυκεῖον Brunckius et Invernizius tacite, eodem errore quo in Geographo Tzschuckius. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 369. et not. ad Etymol. M. t. II. c. 954..

V. 365. Κιλλικών A., edd. ante Kusterum, Hesychius t. II. c. 260. probante Brunckio in notis. Κιλλικῶν Suidas v. Κιλλικῶν in edd. Mediolan. et Aldina. Καλλιφῶν v. πονηροῖς t. III. p. 151.. Καλλικῶν Eustathius ad Homer. p. 1669, 58..

ΕΡΜΗΣ.

ἀπόλωλας ὦ κακόδαιμον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐκοῦν, ἢν λάχω·
Ἑρμῆς γὰρ ὢν κλήρῳ ποιήσεις οἶδ᾽ ὅτι.

ΕΡΜΗΣ.

ἀπόλωλας, ἐξόλωλας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐς τίν᾽ ἡμέραν;

ΕΡΜΗΣ.

ἐς αὐτίκα μάλ᾽.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ᾽ οὐδὲν ἠμπόληκά πω,
οὔτ᾽ ἄλφιτ᾽, οὔτε τυρὸν, ὡς ἀπολούμενος.

ΕΡΜΗΣ.

καὶ μὴν ἐπιτέτριψαί γε.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

κᾆτα τῷ τρόπῳ
οὐκ ᾐσθόμην ἀγαθὸν τοσουτονὶ λαβών;

ΕΡΜΗΣ.

ἆρ᾽ οἶσθα θάνατον ὅτι προεῖφ᾽ ὁ Ζεὺς, ὃς ἂν
ταύτην ἀνορύττων εὑρεθῇ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

νῦν ἆρά με

V. 367. Male Brunckius· οἶδ᾽ ὅ τι. Vid. Schaefer. ad Bosii Ellipses p. 799..

V. 370. πυρὸν Suidas v. ἐμπολῇ t. I. p. 728..

ἅπασ' ἀνάγκη 'στ' ἀποθανεῖν;

ΕΡΜΗΣ.

εὖ ἴσθ' ὅτι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐς χοιρίδιόν μοί νυν δάνεισον τρεῖς δραχμάς·
δεῖ γάρ μυηθῆναί με πρὶν τεθνηκέναι.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ Ζεῦ κεραυνοβρόντα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μή, πρὸς τῶν θεῶν,
ἡμῶν κατείπῃς, ἀντιβολῶ σε δέσποτα.

ΕΡΜΗΣ.

οὐκ ἂν σιωπήσαιμι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ναί, πρὸς τῶν κρεῶν,
ἁ'γὼ προθύμως σοι φέρων ἀφικόμην.

ΕΡΜΗΣ.

ἀλλ' ὦ μέλ' ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀμαλδυνθήσομαι,
εἰ μὴ τετορήσω ταῦτα καὶ λακήσομαι.

V. 375. ἀνάγκη 'στ' B., Brunckius, Invernizius tacite. ἀνάγκη γ' edd. ante Brunckium.

V. 377. Scholiastes editus et Ravennas ad Ran. 323. (326.) Suidas v. μυηθῆναι t. II. p. 585..

V. 382. ὑπὸ τοῦ Διὸς codices Ravennas et Venetus, Bentleius, Porsonus ad Toupii Emend. t. IV. p. 497. ex Suidae v. τετορήσω edd. Mediolanensi et Aldina. ὑπὸ Διὸς relicui libri. Articulum omiserunt librarii, quia scriptum erat ὦ μέλε vel ὦ μέλε'.

V. 383. τορήσω Scaligeri Excerpta. τετορήσω praeter Suidam s. h. v. t. III. p. 452. agnoscit Etymol. M. c. 268, 17.. εἰ μήτε τορήσω Zonaras t. I. c. 506..

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μή νυν λακήσῃς, λίσσομαί σ' ὦ 'ρμίδιον.
εἰπέ μοι, τί πάσχετ' ὦ 'νδρες; ἕστατ' ἐκπεπληγμένοι.
ὦ πόνηροι, μὴ σιωπᾶτ'· εἰ δὲ μὴ, λακήσεται.

ΧΟΡΟΣ.

μηδαμῶς ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, μηδαμῶς, μή, μηδαμῶς,
εἴ τι κεχαρισμένον
χοιρίδιον οἶσθα παρ' ἐ-
μοῦ γε κατεδηδοκὼς,
τοῦτο μὴ φαῦλον νόμιζ' ἐν τουτῳὶ τῷ πράγματι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐκ ἀκούεις, οἷα θωπεύουσί σ' ὦ 'ναξ δέσποτα;

V. 385. πάσχοντ' Scaligeri Excerpta. — ὦ 'νδρες A., Brunckius. Legebatur ἄνδρες.

V. 386. καὶ μὴ codex Ravennas. — λακήσεται Bentleius, Berglerus, Reiskius, Brunckius. λακήσετε edd. ante Berglerum.

V. 387. ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, μὴ, μηδαμῶς, μηδαμῶς, codex Ravennas. Codex Venetus μὴ omittit. In Acharn. 334. μηδαμῶς, ὦ μηδαμῶς. ubi Elmsleius mavult μηδαμῶς, μὴ, μηδαμῶς. Si qua alterius loci ex altero mutandi necessitas est, facilius equidem crediderim nostrum locum ex illo corrigendum esse.

V. 389. 390. in unum versum coniuncti erant.

V. 391. τοῦτο μὴ φαῦλον νομίζων ἐν τῷδε τῷ πράγματι libri scripti et editi omnes. τοῦτο μὴ φαῦλον νομίζων ἔν γε τῷδε πράγματι Florens. τοῦτο μὴ φαῦλον νομίζων τουτωῒ τῷ πράγματι., vel κεῖνο μὴ φαῦλον νομίζων τουτωῒ τῷ πράγματι Brunckius in notis. τοῦτο μὴ φαῦλον νομίζων τῷδέ γ' ἐν τῷ πράγματι Iohn Seager in the classical Iournal IV. p. 719.. τοῦτο μὴ φαῦλον νόμιζ' ἐν τῷδε τῷ νῦν πράγματι Bentleius. νόμισον Reiskius.

ΧΟΡΟΣ.

μὴ γένῃ παλίγκοτος
ἀντιβολοῦσιν ἡμῖν,
ὥςτε τήνδε μὴ λαβεῖν·
ἀλλὰ χάρισ' ὦ φιλαν-
θρωπότατε καὶ μεγαλο-
δωρότατε δαιμόνων,
εἴ τι Πεισάνδρου βδελύττει τοὺς λόφους καὶ τὰς ὀφρῦς.
καί σε θυσίαισιν ἱε-

V. 393. 394. Exhibui scripturam codicis B., Ravennatis, Veneti, Suidae v. παλίγκοτος in edd. Mediolan. et Aldina. μὴ γένῃ παλίγκοτός τις ἀντιβολοῦσιν ἡμῖν γε, quem versum trochaicum tetrametrum esse voluerunt, edd. ante Brunckium. ἡμὶν ἀντιβολοῦσιν, ὦ'ναξ, μὴ γένῃ παλίγκοτος Brunckius ex coniectura. Apparet, haec verba ex duobus versibus creticis depravata esse. Coniecturis equidem abstinendum esse censeo.

V. 395. ὥςτε τόδε Aldina et Iuntina I.. Emendatum in Iuntina II..

V. 396. χάρισ', ὦ φιλ — codices Ravennas et Venetus et edd. ante Brunckium. χάρισαι, ὦ φιλ — B.. χάρισαι, φιλ — Brunckius.

V. 399. τι omittunt codex Venetus, Aldina et Iuntina I.: agnoscit Suidas v. εἴ τι t. II. p. 38. et v. Πεισάνδρου t. III. p. 108. et codex Victorianus in Actis Monac. I. 3. p. 403..

V. 400. — 403. καί — ἀγαλοῦμεν ἀεί A., edd. ante Kusterum, Brunckius. καί — ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς ἀεί codex Ravennas, Venetus, B., scholiastes, Kusterus, Porsonus ad Toupii Emend. t. IV. p. 496.. καὶ σὲ θυσίαισιν ἱεραῖσι προςόδοις τε μεγάλαις ἰδίᾳ (ἰδία edd. ante Kusterum) πάντες, ὦ πότνι', ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς ἀεί Suidas v. ἀγῆλαι t. I. p. 27.. καί σε θ. ἱ. πρ. τε μεγάλαισι διὰ παντὸς ὦ πότνι' ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς ἀεί grammaticus in Bekkeri Anecdot. t. I. p. 328. (ut Bekkerus edidit: nam in codice scriptum esse καί σε θ. ἱ. πρ. τε μεγάλαισι ἰδίᾳ πάντες, ὦ πότνια, ἀ. ἡ. ἀεί novimus ex Ruhnkenii nota ad Timaeum p. 5.). καί σε θυσίαις προςόδοις τε μεγάλαις ἀγελοῦμεν Etymol. M. c. 9, 54., ubi haec ex Nubibus citantur. (Conf. Hemsterhus. ad Pollucem VII. 168..) διὰ παντὸς, ὦ δέσποιν', ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς σ' ἀεί scholiastes Euripidis t. V. p. 393. ed. Matth..

ῥαῖσι, προςόδοις τε μεγά-
λαισι διαπαντὸς ὦ
δέσποτ᾽ ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς ἀεί.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἴθ᾽, ἀντιβολῶ σ᾽, ἐλέησον αὐτῶν τὴν ὄπα,
ἐπεί σε καὶ τιμῶσι μᾶλλον ἢ προτοῦ.

ΕΡΜΗΣ.

κλέπται γάρ εἰσι νῦν γε μᾶλλον ἢ προτοῦ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

καί σοι φράσω τι πρᾶγμα δεινὸν καὶ μέγα,
ὃ τοῖς θεοῖς ἅπασιν ἐπιβουλεύεται.

ΕΡΜΗΣ.

ἴθι δή, κάτειπ᾽. ἴσως γὰρ ἂν πείσαις ἐμέ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἡ γὰρ Σελήνη χὠ πανοῦργος Ἥλιος,
ὑμῖν ἐπιβουλεύοντε πολὺν ἤδη χρόνον,
τοῖς βαρβάροισι προδίδοτον τὴν Ἑλλάδα.

ΕΡΜΗΣ.

ἵνα δὴ τί τοῦτο δρᾶτον;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὁτιὴ, νὴ Δία,

V. 409. πείσαις με Iuntina II..

V. 411. ἡμῖν Nicolaus Faber in Scaligeri Excerptis. — ἐπιβουλεύοντε Bentleius, Porsonus ad Euripidis Hecub. 1169. p. 106.. ἐπιβουλεύονται codex Victorianus in Actis Monac. I. 3. p. 403.. ἐπιβουλεύοντες codex Ravennas. ἐπιβουλεύουσι reliqui libri.

V. 413. Sic Bentleius. ἵνα τί δὲ τοῦτο A., Aldus, Brunckius. ἵνα δὲ τί τοῦτο Iuntina I.. ἵνα τί δὴ τοῦτο B., Iuntina II.. ἵνα δὴ τοῦτο Scaligeri Excerpta. — ὁτιὴ, νὴ Δία codex Ravennas. Legebatur ὅτι, νὴ τὸν Δία.

ἡμεῖς μὲν ὑμῖν θύομεν· τούτοισι δὲ
οἱ βάρβαροι θύουσι. διὰ τοῦτ' εἰκότως
βούλοιντ' ἂν ὑμᾶς πάντας ἐξολωλέναι,
ἵνα τὰς τελετὰς λάβοιεν αὐτοὶ τῶν θεῶν.

ΕΡΜΗΣ.

ταῦτ' ἄρα πάλαι τῶν ἡμερῶν παρεκλεπτέτην,
καὶ τοῦ κύκλου παρέτρωγον ὑφ' ἁρματωλίας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ναὶ μὰ Δία. πρὸς ταῦτ' ὦ φίλ' Ἑρμῆ ξύλλαβε
ἡμῖν προθύμως τήνδε καὶ ξυνέλκυσον.
καί σοι τὰ μεγάλ' ἡμεῖς Παναθήναι' ἄξομεν,
πάσας τε τὰς ἄλλας τελετὰς τὰς τῶν θεῶν,
Μυστήρι' Ἑρμῇ, Διιπόλει', Ἀδώνια·
ἄλλαι τέ σοι πόλεις πεπαυμέναι κακῶν
ἀλεξικάκῳ θύσουσιν Ἑρμῇ πανταχοῦ.
χἄτερ' ἔτι πόλλ' ἕξεις ἀγαθά. πρῶτον δέ σοι
δῶρον δίδωμι τήνδ', ἵνα σπένδειν ἔχῃς.

ΕΡΜΗΣ.

οἴμ', ὡς ἐλεήμων εἴμ' ἀεὶ τῶν χρυσίδων.
ὑμέτερον ἐντεῦθεν ἔργον ὦ 'νδρες· ἀλλὰ ταῖς ἄμαις
εἰσιόντες ὡς τάχιστα τοὺς λίθους ἀφέλκετε.

V. 416. deest in libro Ravennate. — ἡμᾶς scholiastes, Bentleius, Tyrwhittus.

V. 418. Legebatur παρεκλέπτετον, quod etiam in codice Ravennate est. παρέκλεπτον A., B.. παρεκλεπτέτην Brunckius.

V. 419. παρέτραγον Suidas s. h. v. t. III. p. 47. et v. ἁρματωλία t. I. p. 333.. — ἁμαρτωλίας Bentleius.

V. 424. Μυστήρι' Ἑρμῆ, A., B., edd. vett., unde recentiores, ut Kusterus, scripserunt Μυστήρι', Ἑρμῆ,. Correxit Brunckius. — Ἀδώνια ex h. l. affert grammaticus in Bekker. Anecd. I. p. 345, 29..

V. 429. Affert Suidas v. χρυσίς t. III. p. 692.: respicit Harpocrat. v. χρυσίς.

ΧΟΡΟΣ.

ταῦτα δράσομεν· σὺ δ' ἡμῖν, ὦ θεῶν σοφώτατε,
ἅττα χρὴ ποιεῖν, ἐφεστὼς φράζε δημιουργικῶς·
τἄλλα δ' εὑρήσεις ὑπουργεῖν ὄντας ἡμᾶς οὐ κακούς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἄγε δὴ, σὺ ταχέως ὕπεχε τὴν φιάλην, ὅπως
ἔργῳ φιαλοῦμεν, εὐξάμενοι τοῖσιν θεοῖς.

ΕΡΜΗΣ.

σπονδὴ, σπονδή·
εὐφημεῖτε, εὐφημεῖτε.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

σπένδοντες εὐχώμεσθα, τὴν νῦν ἡμέραν
Ἕλλησιν ἄρξαι πᾶσι πολλῶν κἀγαθῶν,
χὤςτις προθύμως ξυλλάβοι τῶν σχοινίων,
τοῦτον τὸν ἄνδρα μὴ λαβεῖν ποτ' ἀσπίδα.

ΧΟΡΟΣ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ διάγειν με τὸν βίον,
ἔχονθ' ἑταίραν, καὶ σκαλεύοντ' ἄνθρακας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὅςτις δὲ πόλεμον μᾶλλον εἶναι βούλεται,

V. 433. Scholiastes ad Equit. 647., Suidas v. δημιουργοί t. I. p. 541..

V. 436. ἔργῳ φιαλοῦμεν edd. omnes et Suidas v. φιαλεῖς t. III. p. 597.. ἔργῳ 'φιαλοῦμεν Bentleius, Brunckius in notis, ex Eustathio ad Odyss. p. 1403, 19.. Vide Brunck. ad Vespas 1348.. — τοῖσιν θεοῖς A., Brunckius. Legebatur τοῖσι θεοῖς. Scholiastes ad Vespas 1339. τοῖς θεοῖς.

V. 438. εὐφημεῖτ' εὐφημεῖτε Iuntina I.

V. 440. πᾶσι καλῶν κἀγαθῶν A..

V. 441. χὤςτις προθύμως ξυλλάβῃ A., B., Brunckius. χ' ὅςτις πρ. ξυλλάβοι edd. ante Brunckium. ξυλλάβοι ex cod. Ravenn. revocavit Invernizius, cui accedit codicis Veneti auctoritas.

V. 443. 444. Negligenter haec citat Suidas v. σκαλεύειν t. III. p. 325.. A codice Veneto abest με. Fort. διάγειν γε.

μηδέποτε παύσαισθ' αὐτὸν ὦ Διόνυσ' ἄναξ
ἐκ τῶν ὀλεκράνων ἀκίδας ἐξαιρούμενον.

ΧΟΡΟΣ.

κεἴ τις, ἐπιθυμῶν ταξιαρχεῖν, σοὶ φθονεῖ
εἰς φῶς ἀνελθεῖν ὦ πότνι', ἐν ταῖσιν μάχαις
πάσχοι γε τοιαῦθ', οἷά περ Κλεώνυμος.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

κεἴ τις δορυξὸς, ἢ κάπηλος ἀσπίδων,
ἵν' ἐμπολᾷ βέλτιον, ἐπιθυμεῖ μαχῶν,
ληφθεὶς ὑπὸ λῃστῶν ἐσθίοι κριθὰς μόνας.

ΧΟΡΟΣ.

κἂν τις, στρατηγεῖν βουλόμενος, μὴ ξυλλάβῃ,
ἢ δοῦλος αὐτομολεῖν παρεσκευασμένος,
ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γ' ἕλκοιτο μαστιγούμενος·
ἡμῖν δ' ἀγαθὰ γένοιτ'. ἰὴ παιὼν, ἰή.

---

446. Suidas v. ὀλέκρανον t. II. p. 677. μηδέποτε παύσαιτο ἐκ τῶν ὀλ. ἀκίδας ἐξαιρούμενος. Sed paullo post eadem verba sic scripta affert ut in libris leguntur. Nihilominus Kustero scribendum videtur:

μηδέποτε παύσαιτ' αὐτὸς, ὦ Διόνυσ' ἄναξ,
ἐκ τῶν ὀλεκράνων ἀκίδας ἐξαιρούμενος.

V. 449. Legebatur ὦ πότνιά γ', ἐν ταῖς μάχαις. Codices Ravennas et Venetus ὦ πότνι', ἐν ταῖς μάχαις.

V. 451. εἴ τις codices Ravennas et Venetus. — δορυξόος Iuntina I., Suidas v. δορυξόος t. I. p. 620., Brunckius. δορυξὸς tuentur codices Ravennas et Venetus. Vid. Buttmanni gr. Gr. t. I. p. 156., Schaefer. praefat. ad schol. Apollonii p. XV. et infra not. ad 553. 1254..

V. 452. ἐμπολᾷ B., edd. ante Brunckium, Brunckius in notis ἐμπολῇ A., Brunckius in textu. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 584.. ἐμπολῶν Suidas l. l..

V. 454. κεἴ τις libri omnes, etiam Ravennas et Venetus. κἤν τις Brunckius. εἴ τις Suidas v. τροχὸς t. III. p. 510..

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἄφελε τὸ παίειν, ἀλλ' ἰὴ μόνον λέγε.

ΧΟΡΟΣ.

ἰὴ ἰὴ τοίνυν, ἰὴ μόνον λέγω.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Ἑρμῇ, Χάρισιν, Ὥραισιν, Ἀφροδίτῃ, Πόθῳ.

ΧΟΡΟΣ.

Ἄρει δὲ μή;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μή.

ΧΟΡΟΣ.

μηδ' Ἐνυαλίῳ γε;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μή.

ΧΟΡΟΣ.

ὑπότεινε δὴ πᾶς, καὶ κάταγε τοῖσιν κάλῳς.

ΕΡΜΗΣ.

ὢ εἶα.

ΧΟΡΟΣ.

εἶα μάλα.

V. 458. τὸ παιών Elmsleius ad Acharn. p. 38. ed. Lips..

V. 459. ἰὴ τοίνυν, ἰὴ, ἰὴ μόνον λ. codex Ravennas. τοίνυν B., Brunckius. ἰὴ τοίνυν γ', ἰὴ μόνον λέγω edd. ante Kusterum. ἰὴ τοίνυν γ'; ἰὴ ἰὴ μόνον λέγω ed Brubachiana. ἰὴ, ἰὴ τοίνυν γ', ἰὴ μόνον λέγω Kusterus.

V. 460. Ὥραις codex Ravennas.

V. 461. Sic Bentleius et Reiskius. Legebatur *ΧΟ.* Ἄρεϊ δέ. *ΤΡ.* μὴ, μή.

V. 462. ὑπότεινε δὲ δὴ πᾶς A.. — τοῖσιν κάλοις A., B., Ravennas, Venetus, Victorianus in Actis Monac. I. 3. p. 403., usterus. τοῖσιν κάλῳς relicui libri. τοῖς κάλοις Suidas v. ὀγκύλλεσθαι t. II. p. 655..

ΕΡΜΗΣ.

ὦ εἶα.

ΧΟΡΟΣ.

εἶα ἔτι μάλα.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ εἶα, ὦ εἶα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' οὐχ ἕλκουσ' ἄνδρες ὁμοίως.
οὐ ξυλλήψεσθ'; οἷ' ὀγκύλλεσθ'·
οἰμώξεσθ' ὦ Βοιωτοί.

ΕΡΜΗΣ.

εἶα νῦν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἶα ὦ.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἄγεθ' ἕλκετον ... καὶ σφώ.

V. 466. ἔτι μάλα, omisso εἶα, codices Ravennas et Venetus.

V. 469. οὐ ξυλλήψεσθ' B., Ravennas, Brunckius. Edd. ante Brunckium partim οὐχὶ ξυλλ., quod veterrimae habent, partim οὐχὶ οὐ ξυλλ.. In Iuntina II. est οὐχὶ οὐ ξυλλήψεθ': sed in corrigendis monitum „γράφε οὐ ξυλλήψηθ'." — ὀγκύλεσθ' edd. veterrimae. Vid. Bast. append. ad epist. crit. p. 18.. Recte scriptum apud Suidam v. ὀγκύλλεσθαι t. II. p. 655..

V. 470. οἰμώξεσθ' οἱ Βοιωτοί edd. ante Brunckium, qui tacite correxit.

V. 473. Libri omnes ἄγετον ξυνέλκετον καὶ σφώ. Aristophanem tale quid scripsisse credam:

ἀλλ' ἄγεθ' ἕλκετον ὦ 'γαθὲ καὶ σφώ.

Hermannus de metris p. 290. corrigebat:

ἀλλ' ἄγετόν γε, συνέλκετε καὶ σφώ.

Aliam coniecturam per litteras mecum communicavit doctissimus vir Ahlwardtus:

ἀλλ' ἄγετ', ἀλλὰ συνέλκετε καὶ σφώ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὔκουν ἕλκω, κἀξαρτῶμαι,
κἀπεμπίπτω, καὶ σπουδάζω;

ΧΟΡΟΣ.

πῶς οὖν οὐ χωρεῖ τοὔργον;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ Λάμαχ', ἀδικεῖς ἐμποδὼν καθήμενος.
οὐδὲν δεόμεθ' ὦ 'νθρωπε τῆς σῆς μορμόνος.

ΕΡΜΗΣ.

οὐδ' οἵδε γ' εἷλκον οὐδὲν Ἀργεῖοι πάλαι
ἀλλ' ἢ κατεγέλων τῶν ταλαιπωρουμένων,
καὶ ταῦτα διχόθεν μισθοφοροῦντες ἄλφιτα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' οἱ Λάκωνες ὦ 'γάθ' ἕλκουσ' ἀνδρικῶς.

ΧΟΡΟΣ.

ἆρ' οἶσθ'; ὅσοι γ' αὐτῶν ἔχονται τοῦ ξύλου,
μόνοι προθυμοῦντ'· ἀλλ' ὁ χαλκεὺς οὐκ ἐᾷ.

ΕΡΜΗΣ.

οὐδ' οἱ Μεγαρῆς δρῶσ' οὐδέν· ἕλκουσιν δ' ὅμως
γλισχρότατα σαρκάζοντες ὥσπερ κυνίδια,
ὑπὸ τοῦ γε λιμοῦ νὴ Δί' ἐξολωλότες.

V. 476. Libri omnes et scholiastes Mercurio tribuunt.

V. 477. 478. Trygaeo tribuit codex Ravennas: choro reliqui libri.

V. 479. εὖ οἶδε Aldina, Iuntina I. et Kusterus. οὐδ' οἵδε primus edidit Fracinus in Iuntina II.. — Comma post πάλαι sustulit Heindorfius ad Platonis Protagor. p. 622..

V. 483. 484. choro tribuit codex Ravennas: Mercurio reliqui libri.

V. 485. 486. 487. Mercurio tribuit codex Ravennas: choro reliqui libri: Trygaeo scholiastes. Affert haec Suidas v. γλίσχρον t. I. p. 484.. — Μεγαρεῖς B..

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐδὲν ποιοῦμεν ὦ 'νδρες, ἀλλ' ὁμοθυμαδὸν
ἅπασιν ἡμῖν αὖθις ἀντιληπτέον.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ εἶα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἶα μάλα.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ εἶα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἶα νὴ Δία.

ΕΡΜΗΣ.

μικρόν γε κινοῦμεν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὔκουν δεινὸν ....

V. 488. ὦ 'νδρες A., Brunckius. ἄνδρες edd. ante Brunckium, codex Venetus.

V. 493. Post hunc versum haec legebantur:

ΕΡΜΗΣ.

ὦ εἶα, ὦ εἶα.

Quod metrici grammatici additamentum recte abest a codicibus Ravennate et Veneto.

V. 494. 495. Legebatur:

ΧΟ. μικρόν γε κινοῦμεν. ΤΡ. οὐ δεινὸν
τοὺς μὲν τείνειν, τοὺς δ' ἀντισπᾶν;

Bentleius et Brunckius scripserunt:

ΧΟ. μικρὸν κινοῦμέν γ'. ΤΡ. οὐ δεινὸν κ.' τ. λ..

Invernizius ex libro Ravennate edidit:

ΧΟΡΟΣ.

μικρόν γε κινοῦμεν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐ δεινὸν τοὺς μὲν τείνειν,
τοὺς δ' ἀντισπᾶν;
πληγὰς λήψεσθ', ὦ 'ργεῖοι.

Ego verba μικρόν γε κινοῦμεν Mercurio tribui, οὔκουν δεινὸν scripsi ex codice Veneto, et deinde lacunae signa posui, quod recte factum esse docet versuum dispositio, quae est in libro Ravennate. Aristophanes fortasse scripserat:

οὔκουν δεινὸν δῆτα τόδ' ἐστὶν,
τοὺς μὲν τείνειν, τοὺς δ' ἀντισπᾶν;.

Compara similia loca Equit. 810. 820. 875. 878. Av. 27..

τοὺς μὲν τείνειν, τοὺς δ' ἀντισπᾶν;
πληγὰς λήψεσθ' ὦ 'ργεῖοι.

ΕΡΜΗΣ.

εἶα νῦν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἶα ὤ.

ΧΟΡΟΣ.

ὡς κακόνοι τινές εἰσιν ἐν ἡμῖν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὑμεῖς μέν γ' οὖν οἱ κιττῶντες
τῆς εἰρήνης σπᾶτ' ἀνδρείως.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' εἴσ' οἳ κωλύουσιν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἄνδρες Μεγαρῆς, οὐκ ἐς κόρακας ἐῤῥήσετε;
μισεῖ γὰρ ὑμᾶς ἡ θεὸς μεμνημένη·
πρῶτοι γὰρ αὐτὴν τοῖς σκορόδοις ἠλείψατε.
καὶ τοῖς 'Αθηναίοισι παύσασθαι λέγω
ἐντεῦθεν ἐχομένοις, ὅθεν νῦν ἕλκετε.
οὐδὲν γὰρ ἄλλο δρᾶτε, πλὴν δικάζετε.
ἀλλ' εἴπερ ἐπιθυμεῖτε τήνδ' ἐξελκύσαι,

V. 497. choro tribuunt edd. ante Brunckium.

V. 500. — 503. choro tribuunt edd. ante Brunckium.

V. 500. ὡς κακόνοι τινές εἰσιν ἐν ἡμῖν codex Ravennas, Suidas v. κακόνοι t. II. p. 227., scholiastes, Bentleius, Brunckius. ὡς κακὸν οἵ τινες εἰσὶν ὑμῖν B.. ὡς κακὸν εἴ τινες εἰσὶν ἐν ὑμῖν A., Aldina, Iuntina I.. ὡς κακὸν εἴτινες ἐν εἰσὶν ἡμῖν Iuntina II..

V. 501. μέν γ' οὖν Bentleius. Legebatur μὲν οὖν. Hermannus de metris p. 290. μέν τ' οὖν.

V. 502. ἀνδρείως Bentleius, Brunckius. Legebatur ἀνδρικῶς.

V. 504. Μεγαρεῖς B. apud Brunckium in nota ad 481..

πρὸς τὴν θάλατταν ὀλίγον ὑποχωρήσατε.

ΧΟΡΟΣ.

ἄγ' ὦ 'νδρες, αὐτοὶ δὴ μόνοι λαβώμεθ' οἱ γεωργοί.

ΕΡΜΗΣ.

χωρεῖ γέ τοι τὸ πρᾶγμα πολλῷ μᾶλλον ὦ 'νδρες ὑμῖν.

ΧΟΡΟΣ.

χωρεῖν τὸ πρᾶγμά φησιν. ἀλλὰ πᾶς ἀνὴρ προθυμοῦ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οἵ τοι γεωργοὶ τοὔργον ἐξέλκουσι, κἄλλος οὐδείς.

ΧΟΡΟΣ.

ἄγε νῦν, ἄγε πᾶς·
καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν ἤδη.
μή νυν ἀνῶμεν, ἀλλ' ἐπεν-
τείνωμεν ἀνδρικώτερον.
ἤδη 'στὶ τοῦτ' ἐκεῖνο.
ὦ εἶα νῦν, ὦ εἶα πᾶς.

V. 512. λαβώμεθ' B., Bentleius, Brunckius. Legebatur λαβώμεσθ.

V. 513. γέ τοι codex Ravennas, Iuntina II., III. et recentiores ante Brunckium. γε δὴ A., Aldina, Iuntina I., Brunckius. γε τὸ πρ., omisso τοι, B..

V. 515. οἵ τοι γεωργοὶ B., Ravennas. ἴδ' οἱ γεωργοὶ A.. οἱ γεωργοὶ, omisso τοι, edd. ante Portum, praeter Brubachianam, in qua οἱ μὲν γεωργοὶ scriptum est. νῦν οἱ γεωγοὶ Portus et reliquae edd. ante Brunckium. μόνοι γεωργοὶ Bentleius.

V. 517. ὁμοῦ 'στιν ἤδη B., Ravennas, Vaticanus apud Hemsterhusium ad Lucian. t. I. p. 443., Brunckius. ὁμοῦ 'στιν ἧδε scholiastes ad Equites 244., Toupius in Suidam t. III. p. 153.. ὁμοῦ 'στιν ἧδ' (aliae ἤδ') ἐγγὺς edd. ante Brunckium. „Quidam ἧδε γῆς.“ Scaligeri Excerpta.

ὦ εἶα, εἶα, εἶα, εἶα, εἶα, εἶα.
ὦ εἶα, εἶα, εἶα, εἶα, εἶα πᾶς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ πότνια βοτρυόδωρε, τί προςείπω σ' ἔπος;
πόθεν ἂν λάβοιμι ῥῆμα μυριάμφορον,
ὅτῳ προσείπω σ'; οὐ γὰρ εἶχον οἴκοθεν.
ὦ χαῖρ' Ὀπώρα, καὶ σὺ δ' ὦ Θεωρία.
οἷον δ' ἔχεις τὸ πρόςωπον ὦ Θεωρία·
οἷον δὲ πνεῖς, ὡς ἡδὺ κατὰ τῆς καρδίας,
γλυκύτατον, ὥςπερ ἀστρατείας καὶ μύρου.

ΕΡΜΗΣ.

μῶν οὖν ὅμοιον καὶ γυλίου στρατιωτικοῦ;

ΧΟΡΟΣ.

ἀπέπτυσ' ἐχθροῦ φωτὸς ἔχθιστον πλέκος.
τοῦ μὲν γὰρ ὄζει κρομμυοξυρεγμίας·
ταύτης δ' ὀπώρας, ὑποδοχῆς, Διονυσίων,

V. 522. 523. Sic libri Ravennas et Venetus, nisi quod initio v. 522. in Ravennate ὦ εἶ' scriptum est. Reliqui libri:

ὦ εἶα, ὦ εἶα, εἶα, εἶα.
ὦ εἶα, ὦ εἶα πᾶς.

Brunckius:

ὦ εἶα εἶ', ὦ εἶα εἶ',
ὦ εἶα εἶ', ὦ εἶα πᾶς.

V. 524. Verba ὦ πότνια βοτρυόδωρε hinc sumsit Philostratus Imag. I. 31.. Citant haec Suidas v. βοτρυόδωρος t. I. p. 443. et Stobaeus serm. XLIII.. τί abest a codice Ravennate.

V. 525. 526. Suidas v. μυριάμφορον t. II. p. 588..

V. 531. continuabatur Trygaeo, Codex Ravennas et Reiskius recte Mercurio tribuunt. γύλιος ex h. l. citat Harpocration s. h. v..

V. 532. Suidas v. πλέκος t. III. p. 128..

V. 532. — 536. usque ad v. Εὐριπίδου Mercurio: v. 536. — 542. usque ad v. κἀγαθῶν Trygaeo tribuunt edd. ante Brunckium.

αὐλῶν, τραγῳδῶν, Σοφοκλέους μελῶν, κιχλῶν,
ἐπυλλίων Εὐριπίδου.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

κλαύσαι ἄρα σὺ,
ταύτης καταψευδόμενος· οὐ γὰρ ἥδεται
αὕτη ποιητῇ ῥηματίων δικανικῶν.

ΧΟΡΟΣ.

κιττοῦ, τρυγοίπου, προβατίων βληχωμένων,
κόλπου γυναικῶν διατρεχουσῶν εἰς ἀγρὸν,
δούλης μεθυούσης, ἀνατετραμμένου χοῶς,
ἄλλων τε πολλῶν κἀγαθῶν.

ΕΡΜΗΣ.

ἴθι νυν, ἄθρει
οἷον πρὸς ἀλλήλας λαλοῦσιν αἱ πόλεις
διαλλαγεῖσαι, καὶ γελῶσιν ἄσμεναι,
καὶ ταῦτα δαιμονίως ὑπωπιασμέναι
ἀπαξάπασαι καὶ κυάθοις προςκείμεναι.

V. 535. ΤΡ. κιχλῶν, ἐπυλλίων Εὐριπίδου. ΕΡΜ. κλαῦσ' — καταψ.. 537. ΤΡ. οὐ γὰρ — δικαν.. 539. ΕΡΜ. — 540. ΤΡ. — εἰς. Bentleius.

V. 536. κλαύσει ἄρα σὺ Reisigius in Syntagmate critico p. 31.. κλαῦσ' ἀρα σὺ codex Venetus. κλαῦσ' ἄρα σὺ edd. ante Brunckium et codex Ravennas. κλαῦσαι ῎ρα σὺ Brunckius tacite.

V. 539. κιττοῦ, τρυγήτου Scaligeri Excerpta.

V. 540. κόλπου γυναικὸς scholiastae adnotationi praefixum in edd. Aldina, Iuntina II., Basil. 1547.. — εἰς ἀγρὸν A., B., Ravennas, Venetus. ἐς ἰπνὸν edd. ante Brunckium. εἰς ἰπνὸν Brunckius. Scholiastes ad h. l. „πολλάκις ἐν εἰρήνῃ ὑπὸ κόλπους φέρουσί τι, καὶ ἀδεῶς εἰς τοὺς ἀγροὺς ἐξέρχονται καὶ ἀνθολογοῦσιν. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν δὲ εἰς ἀγρὸν, εἶπεν εἰς ἰπνόν. ἰπνὸς δὲ, ὃ ἡμεῖς καμίνιον καλοῦμεν.“

V. 541. χοὼς Elmsleius ad Acharn. p. 260. ed. Lips.. χοῶς agnoscunt Philemon Lexic. technol. p. 122., Eustathius ad Homerum p. 1835, 19..

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

καὶ τῶνδε τοίνυν τῶν θεωμένων σκόπει
τὰ πρόσωφ', ἵνα γνῷς τὰς τέχνας.

ΕΡΜΗΣ.

αἰβοῖ τάλας,
ἐκεινονὶ γοῦν τὸν λοφοποιὸν οὐχ ὁρᾷς
τίλλονθ' ἑαυτόν; ὁ δέ γε τὰς σμινύας ποιῶν
κατέπαρδεν ἄρτι τοῦ ξιφουργοῦ 'κεινουί.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὁ δὲ δρεπανουργὸς οὐχ ὁρᾷς ὡς ἥδεται,
καὶ τὸν δορυξὸν οἷον ἐσκιμάλισεν;

ΕΡΜΗΣ.

ἴθι νυν, ἄνειπε τοὺς γεωργοὺς ἀπιέναι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀκούετε λεῴ· τοὺς γεωργοὺς ἀπιέναι,
τὰ γεωργικὰ σκεύη λαβόντας, εἰς ἀγρὸν
ὡς τάχιστ' ἄνευ δορατίου καὶ ξίφους κἀκοντίου·
ὡς ἅπαντ' ἤδη 'στὶ μεστὰ τἀνθάδ' εἰρήνης σαπρᾶς.
ἀλλὰ πᾶς χώρει πρὸς ἔργον εἰς ἀγρὸν παιωνίσας.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ ποθεινὴ τοῖς δικαίοις καὶ γεωργοῖς ἡμέρα,

V. 549. γοῦν codex Venetus. γοῦν codex Ravennas. Legebatur γάρ.

V. 551. κατέπαρδεν codex Ravennas, Brunckius in notis, Heindorfius ad Horatii Satiras p. 200.. καταπέπαρδεν B.. πέπαρδεν edd. ante Invernizium. — 'κεινουΐ Kusterus. Relicuae edd. κεινουΐ.

V. 553. Legebatur δορυξόον. δορυξὸν codex Venetus. δοριξὸν Suidae v. ἐσκιμάλισεν edd. Mediolanensis et Aldina. Bentleius δορυξοῦν. Conf. ad 451..

V. 556. εἰς ἀγρὸν A., Scaligeri Excerpta, Bentleius, Brunckius. Scribebatur ἐς ἀγρόν. Praepositionem omittit B..

ἄσμενός σ' ἰδὼν προςειπεῖν βούλομαι τὰς ἀμπέλους·
τάς τε συκᾶς, ἃς ἐγὼ 'φύτευον ὢν νεώτερος,
ἀσπάσασθαι θυμὸς ἡμῖν ἐστι πολλοστῷ χρόνῳ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

νῦν μὲν οὖν ὦ 'νδρες προςευξώμεσθα πρῶτον τῇ θεῷ,
ἥπερ ἡμῶν τοὺς λόφους ἀφεῖλε καὶ τὰς Γοργόνας·
εἶθ' ὅπως λιταργιοῦμεν οἴκαδ' εἰς τὰ χωρία,
ἐμπολήσαντές τι χρηστὸν εἰς ἀγρὸν ταρίχιον.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ Πόσειδον, ὡς καλὸν τὸ στῖφος αὐτῶν φαίνεται
καὶ πυκνὸν καὶ γοργὸν ὥςπερ μᾶζα καὶ πανδαισία.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

νὴ Δί', ἡ γὰρ σφῦρα λαμπρὸν ἦν ἄρ' ἐξωπλισμένη,

V. 561. ἄσμενός σ' ἰδὼν A., Brunckius. ἄσμενος ἰδὼν B. ἄσμενός γ' ἰδὼν edd. ante Brunckium.

V. 563. θυμὸς ἡμῖν γάρ ἐπὶ πολλ. edd. ante Kusterum.

V. 564. προςευξώμεθα veterrimae edd., quod correctum est in Scaligeri Excerptis.

V. 566. εἰς Suidas v. λιταργιοῦμεν t. II. p. 452. Scribebatur ἐς.

V. 567. ἀγοράσον pro ἐμπολήσαντες scriptum est apud Athenaeum t. I. p. 462. Hoc fundamento haud dubie nititur Porsoni coniectura ἀγορασείοντες, quam commemorat Kiddius ad Dawesium p. 624.

V. 568. ὡς καλὸν, ὦ Πόσειδον, τὸ στῖφος αὐτῶν, καὶ πυκνὸν, κ. τ. λ. Suidas v. ὡς καλὸν t. II. p. 770.

V. 570. νὴ τὸν Δί' codex Ravennas, Iuntina II. — ἡ γὰρ σφύρα libri omnes. ἡ γὰρ σφῦρα Bentleius, Iacobsius ad Anthologiam Palat. t. III. p. XL., Reisigius in Syntagmate critico p. 20., Buttmannus in gr. Gr. t. I. p. 142. Arcadius περὶ τόνων p. 96, 26. τὰ εἰς ρα δισύλλαβα συνεσταλμένον ἔχοντα τὸ ᾱ βαρύνεται, σφαῖρα, μοῖρα, πεῖρα, σφύρα (scr. σφῦρα). Conf. Gaisford. ad Hephaestion. p. 17. 18. — ἦν ἄρ' codices Ravennas et Venetus, Iuntina II., III. ἦν ἂν reliqui libri.

αἵ τε θρίνακες διαστίλβουσι πρὸς τὸν ἥλιον.
ἦ καλῶς αὐτῶν ἀπαλλάξειεν ἂν μετόρχιον.
ὥστ' ἔγωγ' ἤδη 'πιθυμῶ καὐτὸς ἐλθεῖν εἰς ἀγρὸν
καὶ τριαινοῦν τῇ δικέλλῃ διὰ χρόνου τὸ γήδιον.
ἀλλ' ἀναμνησθέντες ὦ 'νδρες
τῆς διαίτης τῆς παλαιᾶς,
ἣν παρεῖχ' αὕτη πόθ' ἡμῖν,
τῶν τε παλασίων ἐκείνων,
τῶν τε σύκων, τῶν τε μύρτων,
τῆς τρυγός τε τῆς γλυκείας,
τῆς ἰωνιᾶς τε τῆς πρὸς
τῷ φρέατι, τῶν τ' ἐλαῶν,
ὧν ποθοῦμεν,
ἀντὶ τούτων τήνδε νυνὶ
τὴν θεὸν προςείπατε.

V. 572. ἦ καλῶς Iuntina II.. πῶς καλῶς αὐτὸν Suidas v. ἀπαλλάξειεν t. I. p. 244..

V. 574. δυκέλλῃ codex Ravennas.

V. 577. ὑμῖν A., Brunckius. ἡμῖν relicui libri, etiam Ravennas et Venetus.

V. 578. παλασίων A., B., Brunckius, Hesychius, Photius. Legebatur παλλασίων. Scholiastes affert aliam lectionem, παλαθῶν, quod in παλαθίων mutandum esse censet Bentleius. „παλλαθίων Suidas [v. παλάθαι t. III. p. 5., ubi παλαθίων legitur]. παλλαθῶν Flor. Chr. παλαθῶν Bis et. παλάθων alii.“ Scaligeri Excerpta.

V. 582. — 585. ita dispositi sunt in edd. ante Brunckium;

τῷ φρέατι,
τῶν τ' ἐλαῶν, ὧν ποθοῦμεν,
ἀντὶ τούτων τήνδε νυνὶ
τὴν θεὰν προςείπατε.

Brunckius:

τῷ φρέατι, τῶν τ' ἐλαῶν,
ὧν ποθοῦμεν, ἀντὶ τούτων
τήνδε νυνὶ
τὴν θεὸν προςείπατε.

Invernizius ex codice Ravennate:

τῷ φρέατι
τῶν τ' ἐλαῶν, ὧν ποθοῦμεν,
ἀντὶ τούτων τήνδε νυνὶ τὴν θεὸν προςείπατε.

ΧΟΡΟΣ.

χαῖρε, χαῖρ᾽, ὡς ἦλθες ἡμῖν ἀσμένοις ὦ φιλτάτη.
σῷ γὰρ ἐδάμην πόθῳ,
δαιμόνια βουλόμενος
εἰς ἀγρὸν ἀνερπύσαι.
ἦσθα γὰρ μέγιστον ἡμῖν κέρδος ὦ ποθουμένη.
. . . . μόνη γὰρ ἡμᾶς ὠφέλεις
. . . .

V. 586.—601. Vid. ad 346.

V. 586. Legebatur:

χαῖρ᾽, χαῖρ᾽, ὦ φίλταθ᾽, ὡς
ἀσμένοισιν ἡμῖν ἦλθες.

Misere Brunckius in notis et ad Sophoclis Trachin. 18. p. 432.:

χαῖρ᾽, χαῖρ᾽, ὦ φιλτάτη γ᾽, ὡς
ἀσμένοισιν ἡμὶν ἦλθες.

Porsonus ad Euripidis Phoeniss. 1061. p. 324. ἀσμένοισιν ἦλθες ἡμῖν.

V. 587. Legebatur ἐδάμημεν — βουλόμενοι. Singularem numerum in pluralem mutarunt librarii propter antecedentia et sequentia.

V. 588. Legebatur δαίμονα. Brunckius in notis δαίμονά σε, loco non intellecto. Hoc dicunt agricolae, se vehementer cupiisse agros revisere. Vide supra v. 573. 574. et alios in hac fabula locos. Quare emendavi δαιμόνια. Sic in Pluto 675. ἐπεθύμουν δαιμονίως ἐφερπύσαι.

V. 590. — 593. Legebatur:

ἦσθα γὰρ τὸ μέγιστον ἡμῖν
κέρδος, ὦ ποθουμένη,
πᾶσιν, ὁπόσοι γεωργι-
κὸν βίον ἐτρίβομεν.
μόνη γὰρ ἡμᾶς ὠφέλεις.

nisi quod Invernizius dimetros illos ἦσθα — ποθουμένη in unum versum coniunxit libri Ravennatis auctoritate. Articulum τὸ ante μέγιστον eiecerunt Florens et Porsonus in praefat. ad Euripidis Hecub. p. LI. ed. Lips., omittitque codex Venetus. Praeterea transposui verba μόνη γὰρ ἡμᾶς ὠφέλεις, additis lacunae signis. Nexus verborum fortasse hic fuit: μόνη γὰρ ἡμᾶς ὠφέλεις, πάντα παρέχουσ᾽ ἀγαθὰ πᾶσιν, ὁπόσοι —.

πᾶσιν, ὁπόσοι βίον ἐ-
τρίβομεν γεωργικόν.
πολλὰ γὰρ ἐπάσχομεν
πρίν ποτ' ἐπὶ σοῦ γλυκέα,
κἀδάπανα, καὶ φίλα.
τοῖς ἀγροίκοισιν γὰρ ἦσθα χίδρα καὶ σωτηρία.
ὥστε σὲ τά τ' ἀμπέλια,
καὶ τὰ νέα συκίδια,
τἄλλα θ' ὁπόσι' ἔστι φυτὰ,
προσγελάσεται λαβόντ' ἄσμενα.
ἀλλὰ ποῦ ποτ' ἦν ἀφ' ἡμῶν τὸν πολὺν τοῦτον χρόνον
ἥδε, τοῦθ' ἡμᾶς δίδαξον ὦ θεῶν εὐνούστατε.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ σοφώτατοι γεωργοί, τἀμὰ δὴ ξυνίετε
ῥήματ', εἰ βούλεσθ' ἀκοῦσαι τήνδ', ὅπως ἀπώλετο.
πρῶτα μὲν γὰρ ἦρξεν ἄτης Φειδίας πράξας κακῶς·

V. 597. ἀγροίκοισιν A., Brunckius. Scribebatur ἀγροίκοισι.

V. 600. ὁπόσ' Bentleius, Porsonus ad Euripidem p. 101.. ὅσα γ' Brunckius, quod ipsum quoque Bentleius coniecerat. Libri omnes ὅσ', praeter Venetum codicem, in quo ὅσσ' scriptum est.

V. 601. προσγελάσεταί σε codices Ravennas, Venetus, B., Iuntina II.. προσγελάσονταί σε A., Aldina, Iuntina I., Brunckius. σε eiecit Porsonus l. l..

V. 601. τὸν πολὺν ἤδη χρόνον Aldina, Iuntina I..

V. 604. ὦ λιπερνῆτες καὶ γεωργοὶ codex Coislinianus Diodori Siculi XII. 40. t. V. p. 83. ed. Bip.. ὦ λιπερνῆτες ἢ γεωργοὶ Diodori codex Regius I.. ὦ πένητες καὶ γεωργοὶ reliqui Diodori libri. ὦ λιπερνῆτες γεωργοὶ ab Aristophane profectum esse videtur Wesselingio p. 500. et Bentleio. Diodorus haec confudisse videtur cum Archilocheis:

ὦ λιπερνῆτες πολῖται, τἀμὰ δὴ ξυνίετε
ῥήματα.

Ceterum in eiusdem Diodori codicibus scriptum est τἀμά τις ξυνιέτω.

V. 606. ἦρξεν ἄτης est Seidleri emendatio. Libri omnes et Diodorus αὐτῆς ἦρξε. Bentleius et Hermannus de metris p. 117. corrigebant ἦρξεν αὐτῆς.

εἶτα Περικλέης φοβηθεὶς μὴ μετάσχῃ τῆς τύχης,
τὰς φύσεις ὑμῶν δεδοικὼς καὶ τὸν αὐτοδὰξ τρόπον,
πρὶν παθεῖν τι δεινὸν, αὐτὸς ἐξέφλεξε τὴν πόλιν,
ἐμβαλὼν σπινθῆρα μικρὸν Μεγαρικοῦ ψηφίσματος,
κἀξεφύσησεν τοσοῦτον πόλεμον, ὥςτε τῷ καπνῷ
πάντας Ἕλληνας δακρῦσαι, τούς τ' ἐκεῖ τούς τ' ἐνθάδε.
ὡς δ' ἅπαξ τοπρῶτον ἤκουσ', ἐψόφησεν ἄμπελος,
καὶ πίθος πληγεὶς ὑπ' ὀργῆς ἀντελάκτισεν πίθῳ·
οὐκέτ' ἦν οὐδεὶς ὁ παύσων, ἥδε δ' ἠφανίζετο.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ταῦτα τοίνυν μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ 'πεπύσμην οὐδενὸς,
οὐδ' ὅπως αὐτῇ προςήκοι Φειδίας ἠκηκόη.

ΧΟΡΟΣ.

οὐδ' ἔγωγε πλήν γε νυνί. ταῦτ' ἄρ' εὐπρόςωπος ἦν,
οὖσα συγγενὴς ἐκείνου. πολλά γ' ἡμᾶς λανθάνει.

ΕΡΜΗΣ.

κἆτ' ἐπειδὴ 'γνωσαν ὑμᾶς αἱ πόλεις, ὧν ἤρχετε,
ἠγριωμένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας,
πάντ' ἐμηχανῶντ' ἐφ' ὑμῖν, τοὺς φόρους φοβούμεναι,

V. 607. μετάσχοι codex Venetus. Diodorus μεταςχῇ. — Aldina et Iuntina I. τῆς δίκης. Emendatum in Iuntina II..

V. 608. ἡμῶν codex Ravennas, Aldina, Iuntina I., II., aliaeque veteres. Correxit Portus. ὑμῶν agnoscit Suidas v. αὐτόδαξον t. I. p. 385.. — καὶ τὸν αὐτόδαξον τρόπον Suidas l. l..

V. 611. κἀξεφύσησεν Bentleius, Lennepius ad Phalaridis epistolas p. 206.. ἐξεφύσησεν tacite Kusterus, Brunckius, Invernizius. ἐξεφύσησε γὰρ edd. ante Kusterum et Diodori codices. ἐξεφύσησε, omisso γὰρ, Suidas v. ἐξεφύσησεν in edd. Mediolanensi et Aldina: nam Kusterus t. I. p. 769. γὰρ tacite addidit.

V. 612. Verba τούς τ' ἐκεῖ exciderunt in Iuntina I., III..

V. 616. 'πεπύσμην B., Brunckius. Scribebatur πεπύσμην.

V. 617. ἠκηκόη Brunckius. ἠκηκόειν edd. ante Brunckium. ἠκηκόην Invernizius tacite. Scholiastes ad h. l. „τὸ δὲ ἠκηκόειν, οὕτως Φρύνιχος διὰ τοῦ η ἀναγινώσκει.“

V. 621. Bekkeri Anecd. I. p. 42, 6..

κἀνέπειθον τῶν Λακώνων τοὺς μεγίστους χρήμασιν.
οἱ δ', ἅτ' ὄντες αἰσχροκερδεῖς καὶ διειρωνόξενοι,
τήνδ' ἀποῤῥίψαντες αἰσχρῶς, τὸν Πόλεμον ἀνήρπασαν·
κᾆτα τἀκείνων γε κέρδη τοῖς γεωργοῖς ἦν κακά·
αἱ γὰρ ἐνθένδ' αὖ τριήρεις ἀντιτιμωρούμεναι
οὐδὲν αἰτίων ἂν ἀνδρῶν τὰς κράδας κατήσθιον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐν δίκῃ μὲν οὖν, ἐπεί τοι καὶ κορώνεών γέ μου
ἐξέκοψαν, ἣν ἐγὼ 'φύτευσα κἀξεθρεψάμην.

ΧΟΡΟΣ.

νὴ Δί' ὦ μέλ' ἐνδίκως γε δῆτ', ἐπεὶ κἀμοῦ λίθον

V. 628. οὐδὲν αἰτίων ἂν ἀνδρῶν codices Ravennas et Venetus. οὐδὲν αἰτίων ἀνδρῶν B.. οὐδὲν αἰτίων περ ἀνδρῶν Brunckius. οὐδὲν αἰτίων ἀνδρῶν γε edd. ante Brunckium. οὐδὲν αἰτίων γεωργῶν Bentleius. Conf. Porson. ad Euripidis Phoeniss. 412. p. 275..

V. 629. 630. Trygaeo tribuuntur in codice Ravennate: choro in relicuis libris.

V. 629. Sic Porsonus ad Euripidem p. 108.. Legebatur ἐν δίκῃ μὲν οὖν, ἐπεί τοι τὴν κορώνεών (codex Ravennas κορώναιόν) γέ μου.

V. 630. Sic Bentleius, Dawesius p. 279. (502. Kidd.), Brunckius. Libri omnes, etiam codd. Ravennas et Venetus, φυτεύσας ἐξεθρεψάμην. Conf. Euripidis Med. 1346. Porson..

V. 631. 632. choro tribuuntur in codice Ravennate; Trygaeo in relicuis libris.

V. 631. Sic hunc versum emendarunt Bentleius, Tyrwhittus, Porsonus ad Euripidem p. 108.. Conf. Equit. 258.

ἐν δίκῃ γ'· ἐπεὶ — .

Codex Ravennas et B. νὴ Δί', ὦ μέλ', ἐνδίκως δῆτ', ἐπεὶ κἀμοῦ λίθον. Iuntina II. νὴ Δί' ὦ μέλε' ἐνδίκως δῆτά γ', ἐπεὶ κἀμοῦ λίθον. Relicuae edd. ante Brunckium νὴ Δί', ὦ μέλ', ἐνδίκως δῆτά γ', ἐπεὶ κἀμοῦ τὸν λίθον. Brunckius ex coniectura νὴ Δί', ὦ μέλ', ἐνδίκως δῆτ', εἴ γε δὴ κἀμοῦ λίθον. Suidas v. κυψέλη in edd. Mediolan. et Aldina: ἐπεὶ κἀμοῦ λίθον βαλόντες ἐξεμέδιμνον, κυψέλην ἀπώλεσαν. In his comma post ἐξεμέδιμνον inepte positum esse, ostendunt ipsa Suidae verba.

ἐμβαλόντες ἐξμέδιμνον κυψέλην ἀπώλεσαν.

ΕΡΜΗΣ.

κᾆτα δ' ὡς ἐκ τῶν ἀγρῶν ξυνῆλθεν οὑργάτης λεὼς,
τὸν τρόπον πωλούμενος τὸν αὐτὸν οὐκ ἐμάνθανεν,
ἀλλ' ἅτ' ὢν ἄνευ γιγάρτων καὶ φιλῶν τὰς ἰσχάδας,
ἔβλεπεν πρὸς τοὺς λέγοντας· οἱ δὲ γιγνώσκοντες εὖ
τοὺς πένητας ἀσθενοῦντας κἀποροῦντας ἀλφίτων,
τήνδε μὲν δικροῖς ἐώθουν τὴν θεὸν κεκράγμασιν,
πολλάκις φανεῖσαν αὐτὴν τῆςδε τῆς χώρας πόθῳ·
τῶν δὲ συμμάχων ἔσειον τοὺς παχεῖς καὶ πλουσίους,
αἰτίας ἂν προςτιθέντες, ὡς φρονεῖ τὰ Βρασίδου.
εἶτ' ἂν ὑμεῖς τοῦτον ὥςπερ κυνίδι' ἐσπαράττετε·
ἡ πόλις γὰρ ὠχριῶσα κἀν φόβῳ καθημένη,
ἅττα διαβάλοι τις αὐτῇ, ταῦτ' ἂν ἥδιστ' ἤσθιεν.
οἱ δὲ τὰς πληγὰς ὁρῶντες, ἃς ἐτύπτονθ', οἱ ξένοι

V. 632. ἐκμέδιμνον Elmsleius ad Euripidis Medeam p. 256.. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 414..

V. 634. ἐμάνθανεν codex Venetus. Eandem scripturam commemorat scholiastes. Legebatur ἐλάνθανεν.

V. 635. Suidas v. γίγαρτα t. I. p. 482..

V. 636. ἔβλεπε edd. ante Brunckium.

V. 638. δικροῖς. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 233. 234.. „κικροῖς quidam, non δίκροις: et mox καὶ κράγμασι, non κεκράγμασι.“ Scaligeri Excerpta. — κεκράγμασι edd. omnes, Suidas v. δικροῖς t. I. p. 589., Zonaras t. I. c. 525.. κεκράγμασιν Etymol. M. c. 276, 22.. δικροῖς ἐώθουν τὸν θετὸν κεράγμασι grammaticus MS. in catalogo codicum Nanianorum p. 496..

V. 639. φανεῖσαν ἄντην Bentleius.

V. 641. φρονοῖ codex Venetus, B., Brunckius in notis.

V. 644. ἅττα διαβάλοι Florens, Brunckius. ἅττ' ἂν διαβάλλοι edd. ante Kusterum et codex Venetus. ἅττ' ἂν διαβάλοι Kusterus et Invernizius. ἅττα διέβαλ' ἄν τις vel ἅττ' ἂν αὐτῇ διαβάλοι τις Bentleius.

V. 645. ἐτύπτονθ' scholiastes, codices Ravennas et Venetus. Legebatur ἔτυπτον.

χρυσίῳ τῶν ταῦτα ποιούντων ἐβύνουν τὸ στόμα,
ὥστ' ἐκείνους μὲν ποιῆσαι πλουσίους· ἡ δ' Ἑλλὰς ἂν
ἐξερημωθεῖσ' ἂν ὑμᾶς ἔλαθε. ταῦτα δ' ἦν ὁ δρῶν
βυρσοπώλης.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

παῦε, παῦ' ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, μὴ λέγε·
ἀλλ' ἔα τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον, οὗπερ ἔστ', εἶναι κάτω.
οὐ γὰρ ἡμέτερος ἔτ' ἔστ' ἐκεῖνος ἁνὴρ, ἀλλὰ σός.
ἅττ' ἂν οὖν λέγῃς ἐκεῖνον,
κεἰ πανοῦργος ἦν, ὅτ' ἔζη,
καὶ λάλος, καὶ συκοφάντης,
καὶ κύκηθρον, καὶ τάρακτρον,
ταῦθ' ἁπαξάπαντα νυνὶ
τοὺς σεαυτοῦ λοιδορεῖς.
ἀλλ' ὅ τι σιωπᾷς ὦ πότνια, κάτειπέ μοι.

V. 646. ἐβύνουν codex Ravennas. χρυσίῳ τούτων ἐβύνουν τὸ στόμα Suidas v. ἐβύνουν t. I. p. 667., Zonaras t. I. c. 596.. ἐβύνουν etiam Hesychius t. I. c. 1064.. Legebatur ἐβύουν. Conf. Schneider. ad Aristotelis H. A. t. IV. p. 255..

V. 648. ἔλαθε Bentleius, Reiskius, Brunckius. ἔλαθεν edd. ante Brunckium, Gregorius Corinth. p. 43..

V. 649. ὁ βυρσοπώλης codex Venetus, Kusterus.

V. 650. οὗ πάρεστ' Aldina, Iuntina I.. Emendatum in Iuntina II..

V. 651. οὐ γὰρ ἡμέτερος ἔτ' ἔστ' ἐκεῖνος ἀνὴρ, ἀλλὰ σός codex Ravennas, Iuntina II.. οὐ γὰρ ἡμέτερος ἔτ' ἐστὶν scholiastae adnotationi praefixum est. οὐ γὰρ ἡμέτερός τις ἔστ' ἐκεῖνος ἀνὴρ, ἀλλὰ σός Aldina, Iuntina I.. οὐ γὰρ ἡμέτερος ἔστ' ἐκεῖνος ἀνὴρ, ἀλλὰ σός A.. οὐ γὰρ ἡμέτερος ἔσται κεῖνος ἀνὴρ, ἀλλὰ σός B.. οὐ γὰρ ἔστ' ἐκεῖνος ἀνὴρ ἡμέτερος ἔτ', ἀλλὰ σός Brunckius ex coniectura.

V. 655. κυκήθρα maluit Elmsleius ad Acharnens. p. 184. ed. Lips.. Femininum legitur apud Hesychium, Suidam, alios, incertum an ex hoc loco. κύκηθρον retinendum est. Phrynichus in Bekkeri Anecd. I. p. 48, 28. κύκηθρον: ἐπὶ τοῦ τὰ πάντα κυκῶντος καὶ ταράττοντος.

V. 657. σαυτοῦ codex Ravennas.

ΕΡΜΗΣ.

ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποι πρός γε τοὺς θεωμένους·
ὀργὴν γὰρ αὐτοῖς ὧν ἔπαθε πολλὴν ἔχει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἡ δ' ἀλλὰ πρὸς σὲ μικρὸν εἰπάτω μόνον.

ΕΡΜΗΣ.

εἴφ' ὅ τι νοεῖς αὐτοῖς πρὸς ἔμεγ' ὦ φιλτάτη.
ἴθ' ὦ γυναικῶν μισοπορπακιστάτη.
εἶεν. ἀκούω. ταῦτ' ἐπικαλεῖς; μανθάνω.
ἀκούσαθ' ὑμεῖς, ὧν ἕνεκα μομφὴν ἔχει.
ἐλθοῦσά, φησιν, αὐτομάτη μετὰ τὰν Πύλῳ
σπονδῶν φέρουσα τῇ πόλει κίστην πλέαν,
ἀποχειροτονηθῆναι τρὶς ἐν τἠκκλησίᾳ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἡμάρτομεν ταῦτ'. ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε·
ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ἦν τότ' ἐν τοῖς σκύτεσιν.

ΕΡΜΗΣ.

ἴθι νυν, ἄκουσον, οἷον ἄρτι μ' ἤρετο·

V. 659. εἴποιμι codex Ravennas.

V. 661. Legebatur ἤδ'. Correxerunt Elmsleius ad Acharn. p. 265. ed. Lips., Heindorfius ad Platonis Sophist. p. 341..

V. 662. Legebatur εἴφ', ὅ τι νοεῖς αὐτοῖσι, πρὸς ἔμ', ὦ φιλτάτη. Codex Ravennas, Iuntina II., III. εἴφ', ὅ τι νοεῖς αὐτοῖς, πρὸς ἔμ', ὦ φιλτάτη.

V. 664. Legebatur εἶέν γ'. Codex Ravennas, scholiastes, Iuntina II., III. recte omittunt γ'. Aeschylus Choeph. 655. Stanl.

εἶεν. ἀκούω· ποδαπὸς ὁ ξένος, πόθεν;

Quem locum Hermannus comparavit.

V. 667. Aliam scripturam κύτιν πλέαν ex scholiaste eruere sibi videbatur Coraius ad Heliodorum t. II. p. 155.. Vulgata scriptura utitur Suidas v. ἀποχειροτονηθῆναι t. I. p. 301.. Conf. Elmslei. ad Acharn. p. 272. ed. Lips..

V. 668. τρεῖς codex Ravennas.

ὅστις κακόνους αὐτῇ μάλιστ' ἦν ἐνθάδε,
χὤστις φίλος κᾆσπευδεν εἶναι μὴ μάχας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εὐνούστατος μὲν ἦν μακρῷ Κλεώνυμος.

ΕΡΜΗΣ.

ποῖός τις οὖν εἶναι δοκεῖ τὰ πολεμικὰ
ὁ Κλεώνυμος;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ψυχήν γ' ἄριστος, πλήν γ' ὅτι
οὐκ ἦν ἄρ' οὗπερ φησὶν εἶναι τοῦ πατρός.
εἰ γάρ ποτ' ἐξέλθοι στρατιώτης, εὐθέως
ἀποβολιμαῖος τῶν ὅπλων ἐγίγνετο.

ΕΡΜΗΣ.

ἔτι νῦν ἄκουσον, οἷον ἄρτι μ' ἤρετο·
ὅστις κρατεῖ νῦν τοῦ λίθου τοῦ 'ν τῇ πυκνί.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Ὑπέρβολος νῦν τοῦτ' ἔχει τὸ χωρίον.
αὕτη, τί ποιεῖς; τὴν κεφαλὴν ποῖ περιάγεις;

ΕΡΜΗΣ.

ἀποστρέφεται τὸν δῆμον, ἀχθεσθεῖσ', ὅτι
αὑτῷ πονηρὸν προστάτην ἐπεγράψατο.

V. 672. κᾳὐτῇ Aldina, Iuntina I..

V. 675. Codex Ravennas et Iuntina II. omittunt οὖν.

V. 676. ψυχήν γ' ἄριστος edd. ante Brunckium. ψυχήν τ' ἄριστος B.. ψυχὴν ἄριστος A., Brunckius.

V. 677. οὗπερ Bentleius, Reiskius, Brunckius. ὥσπερ edd. ante Brunckium. ὅπερ B.. ὑπερ codex Ravennas.

V. 681. Legebatur πνυκί. Codex Ravennas πυκνῇ. Iuntina III. πυκνί. Vide quae ad Ecclesiazusas dixi p. 672..

V. 683. τὴν κεφαλὴν ποῖ περιάγεις Iuntina II.., τὴν κεφαλήν σου περιάγεις A., Aldina, Iuntina I., τὴν κεφαλὴν περιάγεις B.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' οὐκέτ' αὐτῷ χρησόμεθ' οὐδὲν, ἀλλὰ νῦν
ἀπορῶν ὁ δῆμος ἐπιτρόπου καὶ γυμνὸς ὢν
τοῦτον τέως τὸν ἄνδρα περιεζώσατο.

ΕΡΜΗΣ.

πῶς οὖν ξυνοίσει ταῦτ', ἐρωτᾷ, τῇ πόλει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εὐβουλότεροι γενησόμεσθα.

ΕΡΜΗΣ.

τίνι τρόπῳ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὅτι τυγχάνει λυχνοποιὸς ὤν. προτοῦ μὲν οὖν
ἐψηλαφῶμεν ἐν σκότῳ τὰ πράγματα·
νυνὶ δ' ἅπαντα πρὸς λύχνον βυλεύσομεν.

ΕΡΜΗΣ.

ὢ, ὤ·
οἷά μ' ἐκέλευσεν ἀναπυθέσθαι σου.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τὰ τί;

ΕΡΜΗΣ.

πάμπολλα, καὶ τἀρχαῖ' ἃ κατέλιπεν τότε.
πρῶτον δ', ὅ τι πράττει Σοφοκλέης, ἀνήρετο.

V. 687. 688. Scholiastes Platonis p. 85. ed. Ruhnken. (p. 28. ed. Siebenkees.), Suidas v. περιεζώσατο t. III. p. 85..

V. 690. Legebatur ΤΡ. εὐβουλότεροι γενησόμεσθα τρόπῳ τινὶ,. A., Bentleius, Brunckius ΤΡ. εὐβουλότεροι γενησόμεθα τρόπῳ τινὶ,. Tyrwhittus et Invernizius ex codice Ravennate ΤΡ. εὐβουλότεροι γενησόμεθα. ΕΡ. τρόπῳ τίνι;. γενησόμεθα imprudens retinuisse videtur ex Brunckii editione. Revocavi γενησόμεσθα et transposui verba τρόπῳ τίνι.

V. 695. Codex Venetus κατέλειπεν.

V. 696. πράττει B., Brunckius. πράττειν A.. πράττοι edd. ante Brunckium.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εὐδαιμονεῖ· πάσχει δὲ θαυμαστόν.

ΕΡΜΗΣ.

τὸ τί;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐκ τοῦ Σοφοκλέους γίγνεται Σιμωνίδης.

ΕΡΜΗΣ.

Σιμωνίδης; πῶς;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὅτι γέρων ὢν καὶ σαπρὸς
κέρδους ἕκατι κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι.

ΕΡΜΗΣ.

τί δαί; Κρατῖνος ὁ σοφὸς ἔστιν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀπέθανεν,
ὅθ' οἱ Λάκωνες ἐνέβαλον.

ΕΡΜΗΣ.

τί παθών;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὅ τι;
ὡρακιάσας· οὐ γὰρ ἐξηνέσχετο

V. 698. „Ravennas liber γίνεται ex more suo." Invernizius. γίνεται habent etiam edd. ante Brunckium.

V. 700. ἐπὶ ῥιπὸς B., Ravennas, scholiastes, Iuntina II., Brunckius, et scriptores qui proverbialem hanc sententiam afferunt. Relicui libri ἐπὶ τῆς ῥιπός.

V. 701. τί δαί; B., Bentleius, Brunckius. τί δέ; edd. ante Brunckium.

V. 702. τί μαθών; Reisigius I. p. 260..

V. 703. ἐξηνέγκετο Suidas v. ὡρακιάσας in edd. Mediolanensi et Aldina: Kusterus t. II. p. 759. ἐξηνέσχετο ex Suidae Ms. A. restituit.

ἰδὼν πίθον καταγνύμενον οἴνου πλέων.
χἄτερα πόσ' ἄττ' οἴει γεγενῆσθ' ἐν τῇ πόλει;
ὥστ' οὐδέποτ' ὦ δέσποιν' ἀφησόμεσθά σου.

ΕΡΜΗΣ.

ἴθι νυν, ἐπὶ τούτοις τὴν Ὀπώραν λάμβανε
γυναῖκα σαυτῷ τήνδε· κᾆτ' ἐν τοῖς ἀγροῖς
ταύτῃ ξυνοικῶν ἐκποιοῦ σαυτῷ βότρυς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ φιλτάτη, δεῦρ' ἐλθὲ καὶ δός μοι κύσαι.
ἆρ' ἂν βλαβῆναι διὰ χρόνου τί σοι δοκῶ
ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ τῆς Ὀπώρας κατελάσας;

ΕΡΜΗΣ.

οὐκ, εἴ γε κυκεῶν' ἐπιπίοις βληχωνίαν.
ἀλλ' ὡς τάχιστα τήνδε τὴν Θεωρίαν
ἀπάγαγε τῇ Βουλῇ λαβὼν, ἧσπέρ ποτ' ἦν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ μακαρία Βουλὴ σὺ τῆς Θεωρίας,
ὅσον ῥοφήσεις ζωμὸν ἡμερῶν τριῶν·
ὅσας δὲ κατέδει χόλικας ἑφθὰς καὶ κρέα.

V. 704. ὁρῶν A., Brunckius. ἰδὼν codex Ravennas, edd. ante Brunckium, Suidas l. l..

V. 705. ἅττ' A., Brunckius. ἄττ' edd. ante Brunckium. — γεγενῆσθ' ἐν τῇ πόλει ex codice Ravennate revocavit Invernizius. Brunckius γεγενῆσθαι 'ν τῇ πόλει.

V. 706. ἀφησόμεσθά σου liber Ravennas. Legebatur ἀφεξόμεσθά σου. Elmsleius ad Acharn. p. 61. ed. Lips. sine idonea caussa corrigit ὥστ' οὐδέποτέ γ', ὦ πότνι', ἀφησόμεσθά σου.

V. 714. τὴν excidit in Iuntina II..

V. 715. ἄπαγε σὺ τῇ Βουλῇ Aldina, Iuntina I.. ἀπάγαγε τῇ Βουλῇ relicuae edd..

V. 716. σὺ Βουλὴ edd. ante Brunckium, codex Ravennas. Βουλὴ σὺ scholiastes, Bentleius, Brunckius.

V. 717. ῥοφήσει Elmsleius ad Acharn. p. 93. ed. Lips..

V. 718. κατέδει B., Brunckius. κατέδῃ edd. ante Brunckium.

ἀλλ' ὦ φίλ' Ἑρμῆ χαῖρε πολλά.

ΕΡΜΗΣ.

καὶ σύ γε
ὤνθρωπε χαίρων ἄπιθι, καὶ μέμνησό μου.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ κάνθαρ', οἴκαδ', οἴκαδ' ἀποπετώμεθα.

ΕΡΜΗΣ.

οὐκ ἐνθάδ' ὦ τᾶν ἐστι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ποῖ γὰρ οἴχεται;

ΕΡΜΗΣ.

ὑφ' ἅρματ' ἐλθὼν Ζηνὸς ἀστραπηφορεῖ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πόθεν οὖν ὁ τλήμων ἐνθάδ' ἕξει σιτία;

ΕΡΜΗΣ.

τὴν τοῦ Γανυμήδους ἀμβροσίαν σιτήσεται.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πῶς δῆτ' ἐγὼ καταβήσομαι;

ΕΡΜΗΣ.

θάρσει, καλῶς·
τηδὶ παρ' αὐτὴν τὴν θεόν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

δεῦρ' ὦ κόραι,
ἕπεσθον ἅμ' ἐμοὶ θᾶττον, ὡς πολλοὶ πάνυ

V. 722. ποῖ γάρ; ΕΡ. οἴχεται ὑφ' ἅρματ' Scaligeri Excerpta.
V. 723. ἀστραβηφορεῖ Bentleius.
V. 726. θάρσει libri omnes. θάῤῥει Brunckius.

κοθοῦντες ὑμᾶς ἀναμένουσ' ἑστηκότες.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἴθι χαίρων· ἡμεῖς δὲ τέως τάδε τὰ σκεύη παραδόντες,
τοῖς ἀκολούθοις δῶμεν σώζειν, ὡς εἰώθασι μάλιστα
περὶ τὰς σκηνὰς πλεῖστοι κλέπται κυπτάζειν καὶ κακοποιεῖν.
ἀλλὰ φυλάττετε ταῦτ' ἀνδρείως· ἡμεῖς δ' αὖ τοῖσι θεαταῖς,
ἣν ἔχομεν ὁδὸν λόγων, εἴπωμεν, ὅσα τε νοῦς ἔχει.
Χρῆν μὲν τύπτειν τοὺς ῥαβδούχους, εἴ τις κωμῳδοποιητὴς
αὐτὸν ἐπῄνει πρὸς τὸ θέατρον παραβὰς ἐν τοῖς ἀναπαίστοις.
εἰ δ' οὖν εἰκός τινα τιμῆσαι θύγατερ Διός, ὅστις ἄριστος
κωμῳδοδιδάσκαλος ἀνθρώπων καὶ κλεινότατος γεγένηται,
ἄξιος εἶναι φησ' εὐλογίας μεγάλης ὁ διδάσκαλος ἡμῶν.

V. 729. ἑστηκότες A., edd. aliquot.

V. 733. φυλάττετε codex Venetus. φύλαττε codex Ravennas. φύλαττε σὺ relicui libri.

V. 734. Sic Meineckius in curis criticis in comicorum fragmenta p. 64.. Codex Ravennas ἣν ἔχομεν ὁδὸν, λόγον εἴπωμεν, ὅσα τε νοῦς ἔχει. Codex Venetus ἣν ἔχωμεν ὁδὸν λόγων εἴπομεν ὅσα τε νοῦς ἔχει. B. ἣν ἔχωμεν ὁδὸν λόγων εἴπωμεν, ὅσα τε νοῦς ἔχει. A., quem Brunckius secutus est, ἣν ἔχομεν ὁδὸν, λόγον εἴπωμεν, χὤσα τε νοῦς αὐτὸς ἔχει γε. Veteres edd. ἣν (ἣν Iuntina II. et III.) ἔχομεν ὁδὸν λόγων εἴπωμεν, χὤσα τε νοῦς αὐτὸς ἔχει. Brubachiana et Florens ἣν ἔχομεν ὁδὸν λόγων εἴπωμεν, χὤσα τε νοῦς ἔχει αὐτός. Bentleius ἔχει in ἀνώγει mutabat, admisso haud dubie λόγον, quod in Scaligeri Excerptis est, ubi haec sic scripta sunt: ὁδὸν, λόγον εἴπ. χ' ὤσ. νοῦς αὐτοὺς ἔχει. Reisigius I. p. 169.:
ὁδὸν ἣν ἔχομεν τοιῶνδε λόγων, εἴπωμεν ὅσ' αὐτὸς ἔχει νοῦς.

V. 736. αὐτὴν ἐπῄνει πρότερον παραβὰς κ. τ. λ. Suidas v. ἀνάπαιστοι t. I. p. 175.. ἐχρῆν μέν τοι τύπτειν τε ῥαβδούχους, εἴ τις κωμῳδοποιητὴς αὐτὸν ἐπῄνει πρὸς θέατρον idem v. ῥαβδοῦχοι t. III. p. 248..

πρῶτον μὲν γὰρ τοὺς ἀντιπάλους μόνος ἀνθρώπων κατέπαυσεν
ἐς τὰ ῥάκια σκώπτοντας ἀεὶ, καὶ τοὺς φθειρσὶν πολεμοῦντας·
τούς θ' Ἡρακλέας τοὺς μάττοντας, καὶ τοὺς πεινῶντας ἐκείνους,
τοὺς φεύγοντας, κἀξαπατῶντας, καὶ τυπτομένους ἐπίτηδες
ἐξήλασ' ἀτιμώσας πρῶτος, καὶ τοὺς δούλους παρέλυσεν,
οὓς ἐξῆγον κλάοντας ἀεὶ, καὶ τούτους οὕνεκα τουδὶ,
ἵν' ὁ σύνδουλος σκώψας αὐτοῦ τὰς πληγὰς, εἶτ' ἀνέροιτο·
ὦ κακόδαιμον, τί τὸ δέρμ' ἔπαθες; μῶν ὑστριχὶς εἰςέβαλέν σοι
εἰς τὰς πλευρὰς πολλῇ στρατιᾷ, κἀδενδροτόμησε τὸ νῶτον; —
τοιαῦτ' ἀφελὼν κακὰ καὶ φόρτον καὶ βωμολοχεύματ' ἀγεννῆ,
ἐποίησε τέχνην μεγάλην ἡμῖν, κἀπύργωσ' οἰκοδομήσας
ἔπεσιν μεγάλοις καὶ διανοίαις καὶ σκώμμασιν οὐκ ἀγοραίοις,
οὐκ ἰδιώτας ἀνθρωπίσκους κωμῳδῶν, οὐδὲ γυναῖκας·
ἀλλ' Ἡρακλέους ὀργήν τιν' ἔχων, τοῖσι μεγίστοις ἐπεχείρει,

V. 741. τοὺς codex Ravennas apud Bekkerum. Legebatur τοῖς.

V. 742. Suidas v. μάττοντας t. II. p. 509..

V. 743. „Lege Φρυνώνδας: vid. Hesych., Harpocrat., Suid." Bentleius.

V. 744. παρέλυσεν codex Venetus et Ravennas apud Bekkerum. Legebatur κατέλυσεν.

V. 745. Brunckius et Invernizius κλάοντας tacite. Legebatur κλαίοντας. — εἵνεκα codex Venetus.

V. 746. εἶτ' ἀνέροιτο Bentleius, Dawesius p. 279. (502. Kidd.), Brunckius. ἐπανέροιτο libri omnes et Suidas v. σύνδουλος t. III. p. 400.. ἀνέροιτο scholiastes legisse videtur.

V. 748. Legebatur τὰ νῶτα. τὸ νῶτον Suidas v. ὑστριχὶς in editione Mediolanensi. τὸν νῶτον codex Ravennas, Venetus, Suidas l. l. in ed. Aldina.

V. 753. ἐπεχείρει Bentleius et codex Ravennas apud Bekkerum. Legebatur ἐπιχειρεῖ.

διαβὰς βυρσῶν ὀσμὰς δεινὰς κἀπειλὰς βορβοροθύμους.
καὶ πρῶτον μὲν μάχομαι πάντων αὐτῷ τῷ καρχαρόδοντι,
οὗ δεινόταται μὲν ἀπ' ὀφθαλμῶν Κύννης ἀκτῖνες ἔλαμπον,
ἑκατὸν δὲ κύκλῳ κεφαλαὶ κολάκων οἰμωξομένων ἐλιχμῶντο
περὶ τὴν κεφαλήν, φωνὴν δ' εἶχεν χαράδρας ὄλεθρον τετοκυίας,
φώκης δ' ὀσμήν, Λαμίας δ' ὄρχεις ἀπλύτους, πρωκτὸν δὲ καμήλου.
τοιοῦτον ἰδὼν τέρας οὐ κατέδεισ'· ἀλλ' ὑπὲρ ὑμῶν πολεμίζων
ἀντεῖχον ἀεὶ καὶ τῶν ἄλλων νήσων. ὧν οὕνεκα νυνὶ
ἀποδοῦναί μοι τὴν χάριν ὑμᾶς εἰκὸς καὶ μνήμονας εἶναι.
καὶ γὰρ πρότερον πράξας κατὰ νοῦν, οὐχὶ παλαίστρας περινοστῶν

V. 754. ὀδμὰς scholiastae adnotationi praefixum. — βαρβαροθύμους Bentleius.

V. 756. „οὗ δεινότατα alii, et κυρὸς ὡς vel κυνὸς ὡς pro κύννης." Scaligeri Excerpta. κυνὸς ὡς Eratosthenis coniectura est, in scholiis commemorata. Vid. Valckenar. ad Theocriti Adoniaz. p. 361..

V. 757. οἰμωξομένων A.. — ἐλιχμῶντο Scaligeri Excerpta; Bentleius, Berglerus, Reiskius, Brunckius ex Vesp. 1033., ubi eadem leguntur, et Suida v. Κύννα t. II. p. 395.. Legebatur ἐλιχνῶντο, quod diserte agnoscit scholiastes. Hesychius t. I. c. 1179.: ἐλίχνων. τοῦτο πεποίηται ἐπὶ τοῦ λιχνεύειν, παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Εἰρήνῃ.

V. 759. Λαμίας δ' ὄρχεις reposuit Bentleius ex Vesp. 1035.. Aberat δ'.

V. 760. ἡμῶν Suidas v. τέρας in edd. Mediolan. et Aldina.

V. 761. οὕνεκα Brunckius. εἵνεκα edd. ante Brunckium et codex Venetus.

V. 762. ἀποδοῦναι τὴν χάριν εἰκὸς ὑμᾶς edd. ante Kusterum. ἀποδοῦναί μοι τὴν χάριν εἰκὸς ὑμᾶς Kusterus. ἀνταποδοῦναι τὴν χάριν Bentleius. ἀποδοῦναί μοι τὴν χάριν ὑμᾶς εἰκὸς B., Brunckius. ἀποδοῦναι τὴν χάριν ὑμᾶς εἰκὸς δή, καὶ μνήμονας εἶναι A..

V. 763. περινοστῶν omittunt edd. ante Kusterum. Bentleius coniicit περιφοιτῶν vel περιῄειν παῖδας πειρῶν. Vid. Vesp. 1025..

παῖδας ἐπείρων· ἀλλ᾽ ἀράμενος τὴν σκευὴν εὐθὺς ἐχώρουν,
παῦρ᾽ ἀνιάσας, πόλλ᾽ εὐφράνας, πάντα παρασχὼν τὰ δέοντα.
πρὸς ταῦτα χρεὼν εἶναι. μετ᾽ ἐμοῦ
καὶ τοὺς ἄνδρας καὶ τοὺς παῖδας·
καὶ τοῖς φαλακροῖσι παραινοῦμεν
ξυσπουδάζειν περὶ τῆς νίκης.
πᾶς γάρ τις ἐρεῖ, νικῶντος ἐμοῦ,
κἀπὶ τραπέζῃ καὶ ξυμποσίοις·
φέρε τῷ φαλακρῷ, δὸς τῷ φαλακρῷ
τῶν τρωγαλίων, καὶ μὴ ᾽φαίρει
γενναιοτάτου τῶν ποιητῶν,
ἀνδρὸς τὸ μέτωπον ἔχοντος.

Μοῦσα, σὺ μὲν πολέμους ἀπωσαμένη μετ᾽ ἐμοῦ τοῦ φίλου χόρευσον,
κλείουσα θεῶν τε γάμους, ἀνδρῶν τε δαῖτας
καὶ θαλίας μακάρων· σοὶ γὰρ τάδ᾽ ἐξ ἀρχῆς μέλει.
ἢν δέ σε Καρκίνος ἐλθὼν
ἀντιβολῇ μετὰ τῶν παίδων χορεῦσαι,
μήθ᾽ ὑπάκουε, μήτ᾽ ἔλ-

V. 764. γρ. σκηνὴν margo ed. Florentis.

V. 765. ante Brunckium in duos versus divisus erat.

V. 769. Codex Ravennas ξυνσπουδάζειν.

V. 773. μὴ ἀφαίρει edd. ante Brunckium.

V. 776.—789. et 790.—803. semichoriis tacite tribuit Brunckius. Versus rectius disposui.

V. 778. κλίουσα Scaligeri Excerpta. — θεῶν τ᾽ ἐπαίνους Bentleius, propter ἠρινᾷ, puto, in antistropha 792. vulgo lectum, quod tamen ipse quoque in ἠρινὰ mutavit.

V. 781. ἀντιβολῇ A., B., Brunckius. ἀντιβολεῖ edd. ante Brunckium, codex Ravennas.

V. 782. Legebatur μήθ᾽ ὑπακούσῃς, μήτ᾽ ἔλθῃς σ.. Bentleius μήθ᾽ ὑπάκουε, μήτ᾽ ἔλθε ξ..

θῃς συνέριθος αὐτοῖς,
ἀλλὰ νόμιζε πάντας
ὄρτυγας οἰκογενεῖς, γυλιαύχενας ὀρχηστὰς,
ναννοφυεῖς, σφυράδων ἀποκνίσματα, μηχανοδίφας.
καὶ γὰρ ἔφασχ' ὁ πατὴρ, ὃ παρ' ἐλπίδας
εἶχε τὸ δρᾶμα, γαλῆν τῆς
ἑσπέρας ἀπάγξαι.

Τοιάδε χρὴ Χαρίτων δαμώματα καλλικόμων
τὸν σοφὸν ποιητὴν
ὑμνεῖν, ὅταν ἠρινὰ μὲν φωνῇ χελιδὼν
ἑζομένη κελαδῇ, χορὸν δὲ μὴ 'χῃ Μόρσιμος,
μηδὲ Μελάνθιος, οὗ δὴ
πικροτάτην ὄπα γηρύσαντος ἤκουσ';
ἡνίκα τῶν τραγῳδῶν
τὸν χορὸν εἶχον 'ἀδελ-
φός τε καὶ αὐτὸς, ἄμφω
Γοργόνες ὀψοφάγοι, βατιδοσκόποι, ἅρπυιαι,
γραοσόβαι, μιαροὶ, τραγομάσχαλοι, ἰχθυολῦμαι·
ὧν καταχρεμψαμένη μέγα καὶ πλατὺ,
Μοῦσα θεὰ, μετ' ἐμοῦ ξύμ-
παιζε τὴν ἑορτήν.

V. 785. Athenaeus t. III. p. 452..

V. 786. ὑποκνίσματα codex Ravennas et Iuntina II.. ἀποκνίσματα agnoscit Suidas v. σφυράδες t. III. p. 418.. — μηχανοδίφρας Suidas l. l. bis in edd. Mediolan. et Aldina.

V. 790. 791. Suidas v. δαμώματα t. I. p. 508..

V. 792. ἠρινὰ A., B., Ravennas, Bentleius, Brunckius. Edd. ante Brunckium ἠρινᾷ. Lennepius Animadv. ad Coluthum p. 23. ἠρινᾷ μὲν ὥρᾳ χελιδὼν.

V. 794. Athenaeus t. III. p. 265..

V. 797. Legebatur ἀδελφὸς. Bentleius ὡ'δελφὸς.

V. 798. Post ἄμφω, non post αὐτὸς, interpungi vult scholiastes; et sic edd. ante Brunckium.

V. 799. βατιοσκόποι, haud dubie ex hoc loco, scholiastes ad Vespas 506..

ΤΡΥΓΑΙΟΣ. ΟΙΚΕΤΗΣ. ΧΟΡΟΣ.
ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Ὡς χαλεπὸν ἐλθεῖν ἦν ἄρ' εὐθὺ τῶν θεῶν.
ἔγωγέ τοι πεπόνηκα κομιδῆ τὼ σκέλη.
μικροὶ δ' ὁρᾶν ἄνωθεν ἦστ'. ἔμοιγέ τοι
ἀπὸ τοὐρανοῦ φαίνεσθε κακοήθεις πάνυ,
ἐντευθενὶ δὲ πολύ τι κακοηθέστεροι.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ὦ δέσποθ', ἥκεις;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὥς γ' ἐγὼ 'πυθόμην τινός.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

τί δ' ἔπαθες;

V. 804. Sic codices Ravennas et Venetus. Legebatur ὡς χαλεπὸν ἦν ἐλθεῖν ἄρ' εὐθὺ τῶν θεῶν.

V. 805. τὼ σκέλη Bentleius, Brunckius. Legebatur τὰ σκέλη.

V. 807. Codex Ravennas ἀπό τ' οὐρανοῦ φαίνεσθαι. Codex Venetus ἀπὸ τοὐρανοῦ. Legebatur ἀπ' οὐρανοῦ φαίνεσθε.

V. 808. γρ. δὴ margo ed. Florentis.

V. 809. Legebatur ὡς ἐγὼ 'πυθόμην τινός. Codex Ravennas, Venetus, Iuntina II., III. ὡς ἔγωγ' ἐπυθόμην τινός: qua scriptura recte mihi usus esse videor.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἤλγουν τὼ σκέλη, μακρὰν ὁδὸν διεληλυθώς.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἴθι νυν, κάτειπέ μοι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τὸ τί;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἄλλον τιν' εἶδες ἄνδρα κατὰ τὸν ἀέρα
πλανώμενον, πλὴν σαυτόν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὔκ, εἰ μή γέ που
ψυχὰς δύ' ἢ τρεῖς διθυραμβοδιδασκάλων.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

τί δ' ἔδρων;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ξυνελέγοντ' ἀναβολὰς ποτώμεναι,
τὰς ἐνδιαεριαιθερινηχέτους τινάς.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

οὐκ ἦν ἄρ' οὐδ' ἃ λέγουσι κατὰ τὸν ἀέρα,
ὡς ἀστέρες γιγνόμεθ', ὅταν τις ἀποθάνῃ;

V. 816. Sic Reisigius I. p. 313.. Legebatur ἐνδιαεριανερινηχέτους. Suidas v. διθυραμβοδιδάσκαλοι t. I. p. 583. ἐνδιαέριαι ἐρινηχέτους. Idem ἐνδιαεριαβερινηχέτους s. h. v. in edd. Mediolan. et Aldina: nam Kusterus t. I. p. 738. pravam librorum Aristophanis scripturam intulit. Bentleius coniecerat ἐνδιαπερινηχ — vel εὐδιαστερι —: sed in folio ad calcem libri haec scripsit „τὰς ἐνδιαπερινηχέτους: lege εὔδια — Plutarch. p. 1410. H. Steph. εὐδίας δὲ καὶ εὐαμερίας γενομένης.“

V. 817. Scholiastes Hesiodi p. 92. b. ed. Heins..

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μάλιστα.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

καὶ τίς ἐστιν ἀστὴρ νῦν ἐκεῖ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Ἴων ὁ Χῖος, ὅςπερ ἐποίησεν πάλαι
ἐνθάδε τὸν Ἀοῖόν ποθ᾽· ὡς δ᾽ ἦλθ᾽, εὐθέως
Ἀοῖον αὐτὸν πάντες ἐκάλουν ἀστέρα.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

τίνες γάρ εἰσ᾽ οἱ διατρέχοντες ἀστέρες,
οἳ καόμενοι θέουσιν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀπὸ δείπνου τινὲς
τῶν πλουσίων οὗτοι βαδίζουσ᾽ ἀστέρων,
ἰπνοὺς ἔχοντες, ἐν δὲ τοῖς ἰπνοῖσι πῦρ.
ἀλλ᾽ εἴςαγ᾽ ὡς τάχιστα ταυτηνὶ λαβὼν,
καὶ τὴν πύελον κατάκλυζε, καὶ θέρμαιν᾽ ὕδωρ·
στόρνυ τ᾽ ἐμοὶ καὶ τῇδε κουρίδιον λέχος.
καὶ ταῦτα δράσας ἧκε δεῦρ᾽ αὖθις πάλιν·
ἐγὼ δ᾽ ἀποδώσω τήνδε τῇ Βουλῇ τέως.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

πόθεν δ᾽ ἔλαβες ταύτα σύ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πόθεν; ἐκ τοὐρανοῦ.

V. 821. ὡς δ᾽ ἦλθ᾽, εὐθέως codices Ravennas et Venetus et margo ed. Florentis. Legebatur ὥςτε γ᾽ εὐθέως. Scholiastes ad h. l. „ὡς δ᾽ ἦλθεν ἐνθάδε, ἀντὶ τοῦ, εἰς τὸν οὐρανὸν, ἀπέθανεν.“

V. 822. Suidas v. Ἴων t. II. p. 135..

V. 829. Edd. ante Brunckium στόρνυ τέ μοι.

V. 830. αὖθι codex Ravennas.

V. 832. πόθεν δ᾽ ἔλαβες ταῦτα σύ; ΤΡ. πόθεν; ἐκ τοὐρανοῦ codex Ravennas. πόθεν δ᾽ ἔλαβες ταύτας σύ; ΤΡ. πόθεν; ἐκ τοὐρανοῦ codex Venetus et Bentleius. πόθεν δ᾽ ἔλαβες ταῦτα σύ; ΤΡ. πόθεν; ἐκ τῶν οὐρανῶν edd. ante Brunckium. πόθεν δ᾽ ἔλαβες ταύτα; ΤΡ. πόθεν; ἐκ τῶν οὐρανῶν Brunckius ex coniectura.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

οὐκ ἂν ἔτι δοίην τῶν θεῶν τριώβολον,
εἰ πορνοβοσκοῦσ' ὥςπερ ἡμεῖς οἱ βροτοί.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὔκ· ἀλλὰ κἀκεῖ ζῶσιν ἀπὸ τούτων τινές.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἄγε νυν ἴωμεν. εἰπέ μοι, δῶ καταφαγεῖν
ταύτῃ τι;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μηδέν· οὐ γὰρ ἐθελήσει φαγεῖν,
οὔτ' ἄρτον, οὔτε μᾶζαν, εἰωθυῖ' ἀεὶ
παρὰ τοῖς θεοῖσιν ἀμβροσίαν λείχειν ἄνω.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

λείχειν ἄρ' αὐτῇ κἀνθάδε σκευαστέον;

ΧΟΡΟΣ.

εὐδαιμονικῶς γ' ὁ πρεσ-
βύτης, ὅσα γ' ὧδ' ἰδεῖν,
τὰ νῦν τάδε πράττει.

V. 840. Sic Hermannus apud Erfurdtium ad Sophoclis Antigon. 628. p. 73. ed. minor.. λείχειν; ἄρ' αὐτῇ κἀνθάδε σκευαστέον; Bisetus. λείχειν ἄρ' αὐτῇ κἀνθαδὶ σκευαστέον; Bentleius. λείχειν; ἄρ' αὐτῇ κἀνθάδε σκευαστέον. codex Ravennas. λείχειν ἄρ' αὐτῇ (sic) κανάδε σκευαστέον; B.. λείχειν; ἄρ' αὐτῇ καὶ κἀνθάδε σκευαστέον. Iuntina II.. λείχειν; ἄρ' αὐτῇ καὶ κανά σκευαστέον; A., Aldina. λείχειν; ἄρ' αὐτῇ καὶ καν'ασκευαστέον. Iuntina I.. λείχειν; ἄρ' αὐτῇ καὶ λεκάνην σκευαστέον; Brunckius in notis, absurde. κἀνθάδε probavit etiam Berglerus.

V. 841. γ' omittunt A., Brunckius. Tacite omisit etiam Invernizius, imprudens Brunckium secutus. Habent particulam codex Venetus et Ravennas apud Bekkerum.

V. 843. Legebatur τανῦν. Brunckius, sordes se purgasse affirmans, edidit:

— ὅσα γ' ἔστ' ἰδεῖν,
τανῦν ὅδε πράττει.

Veteres lectiones ex codice Ravennate revocavit Invernizius. Euripides Heraclid. 641. εὐτυχεῖς τὰ νῦν τάδε, ubi vide Elmsleium p. 97..

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί δῆτ', ἐπειδὰν νυμφίον μ' ὁρᾶτε λαμπρὸν ὄντα;

ΧΟΡΟΣ.

ζηλωτὸς ἔσει γέρον,
αὖθις νέος ὢν πάλιν,
μύρῳ κατάλειπτος.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οἶμαι. τί δῆθ', ὅταν ξυνὼν τῶν τιτθίων ἔχωμαι;

ΧΟΡΟΣ.

εὐδαιμονέστερος φανεῖ τῶν Καρκίνου στροβίλων.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὔκουν δικαίως; ὅστις, εἰς
ὄχημα κανθάρου 'πιβὰς,
ἔσωσα τοὺς Ἕλληνας, ὥστ'
ἐν τοῖς ἀγροῖς
ἅπαντας ὄντας ἀσφαλῶς
κινεῖν τε καὶ καθεύδειν.

V. 849. In edd. ante Brunckium hic versus Trygaeo continuatur et φανεὶς scriptum est. Utrumque vitium emendarunt Bentleius, Tyrwhittus, Brunckius. — εὐδαιμονέστερος codex Ravennas apud Bekkerum.

V. 850. Legebatur:

οὔκουν δικαίως, ὅστις, εἰς ὄχημα κανθάρου βὰς,
ἔσωσα τοὺς Ἕλληνας, ὥστ' ἐν τοῖς ἀγροῖσιν αὐτοὺς
ἅπαντας ὄντας ἀσφαλῶς κινεῖν τε καὶ καθεύδειν;

Codex Ravennas:

οὔκουν δικαίως, ὅστις, εἰς
ὄχημα κανθάρου 'πιβὰς,
ἔσωσα τοὺς Ἕλληνας, ὥστ' ἐν τοῖς ἀγροῖς
ἅπαντας ὄντας ἀσφαλῶς κινεῖν τε καὶ καθεύδειν;

Cum libro Ravennate consentit Venetus, nisi quod male ὄντας omittit. εἰς ὄχημα κανθάρου ἐπιβὰς etiam Suidas v. ὄχημα t. II. p. 748..

V. 855. βινεῖν aliquot editiones.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἡ παῖς λέλουται, καὶ τὰ τῆς πυγῆς καλά·
ὁ πλακοῦς πέπεπται, σησαμῆ ξυμπλάττεται,
καὶ τἄλλ' ἁπαξάπαντα· τοῦ πέους δὲ δεῖ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἴθι νυν, ἀποδῶμεν τήνδε τὴν Θεωρίαν
ἀνύσαντε τῇ Βουλῇ.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

τίνα ταυτηνί; τί φῄς;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

αὕτη Θεωρία 'στὶν, ἣν ἡμεῖς ποτε
ἐπαίομεν Βραυρῶνάδ' ὑποπεπωκότες·
σάφ' ἴσθι, κἀλήφθη γε μόλις.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ὦ δέσποτα,
ὅσην ἔχει τὴν πρωκτοπεντετηρίδα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἶεν. τίς ἐσθ' ὑμῶν δίκαιος; τίς ποτε,

V. 856. Codex Ravennas κᾶτα τῆς πυγῆς.

V. 857. σησαμῆ (σησαμὴ codex Venetus et Iuntina III.) libri omnes et scholiastes. σησάμοις A.. σησαμοῦς Brunckius. Vid. Schweighaeuser. Not. ad Athenaeum t. VII. p. 515. et Schneideri lexicon.

V. 860. Sic Seidlerus. Legebatur ἀνύσαντε τῇ Βουλῇ. ΟΙΚ. τίς ἔσθ' αὕτη; τί φῄς;. Codex Venetus ἀνύσαντε τῇ Βουλῇ τι ταυτηνί· τί φὴς. Codex Ravennas ἀνύσαντε τῇ Βουλῇ ταυτηί. ΟΙΚ. τί φῄς;, ex quo olim feceram ἀνύσαντε τῇ Βουλῇ. ΟΙΚ. τίς αὑτηί; τί φῄς;.

V. 862. Suidas v. ἐπαίομεν t. I. p. 791.. — ὑποπεπωκότες A., scholiastes, Nannius et Leopardus in Scaligeri Excerptis, Kusterus ad Suidam l. l., Berglerus, Brunckius. Relicui libri, etiam Ravennas, ὑποπεπτωκότες.

V. 864. ὦ δέσποτα, ὅσην ἔχεις τὴν πρωκτηετηρίδα Suidas v. Βραυρὼν t. I. p. 454..

τίς διαφυλάξει τήνδε τῇ Βουλῇ λαβών;
οὗτος, τί περιγράφεις;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

τὸ δεῖν', εἰς Ἴσθμια
σκηνὴν ἐμαυτοῦ τῷ πέει καταλαμβάνω.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὔπω λέγεθ' ὑμεῖς, τίς ὁ φυλάξων; δεῦρο σύ·
καταθήσομαι γὰρ αὐτὸς εἰς μέσους ἄγων.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἐκεινοσὶ νεύει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τίς;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ὅςτις; Ἀριφράδης,
ἄγειν παρ' αὑτὸν ἀντιβολῶν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' ὦ μέλε
τὸν ζωμὸν αὐτῆς προςπεσὼν ἐκλάψεται.
ἄγε δή, σὺ κατάθου πρῶτα τὰ σκεύη χαμαί.
Βουλή, Πρυτάνεις, ὁρᾶτε τὴν Θεωρίαν.
σκέψασθ' ὅσ' ὑμῖν ἀγαθὰ παραδώσω φέρων,
ὥςτ' εὐθέως ἄραντας ὑμᾶς τὼ σκέλη
ταύτης μετέωρα καταγαγεῖν ἀνάῤῥυσιν.
τουτὶ δ' ὅρα τοὐπτάνιον ἡμῖν ὡς καλόν.

V. 870. Sic Seidlerus. Legebatur εἰς μέσους αὐτούς. Codex Venetus αὐτοὺς ἐς μέσους.

V. 879. τουτὶ δ' ὁρᾶτε τοὐπτάνιον ἡμῖν ὡς καλόν codex Ravennas. τουτὶ δ' ὁρᾶτε τοὐπτάνιον ὑμῖν ὡς καλόν editiones ante Brunckium. τουτὶ δ' ὁρᾶτε τοὐπτάνιον ὑμῖν καλόν A., Brunckius. Neque ὡς eiiciendum, quae prava est correctoris metrici emendatio: neque cum Pauwio ad Phrynichum p. 277. ed. Lobeck. et Bentleio scribendum τουτὶ δ' ὁρᾶτ' ὀπτάνιον ὑμῖν ὡς καλόν, neque cum Hemsterhusio ad Thom. M. p. 592. et Bentleio τουτὶ δ' ὁρᾶτε τοὐπτανεῖον ὡς καλόν, sed ὁρᾶτε in ὅρα mutandum.

διὰ ταῦτα καὶ κεκάπνικεν ἄρ'· ἐνταῦθα γὰρ
πρὸ τοῦ πολέμου τὰ λάσανα τῇ Βουλῇ ποτ' ἦν.
ἔπειτ' ἀγῶνά γ' εὐθὺς ἐξέσται ποιεῖν
ταύτην ἔχουσιν αὔριον καλὸν πάνυ,
ἐπὶ γῆς παλαίειν, τετραποδηδὸν ἑστάναι,
πλαγίαν καταβάλλειν, ἐς γόνατα κύβδ' ἑστάναι,
καὶ παγκράτιόν γ' ὑπαλειψαμένοις νεανικῶς
παίειν, ὀρύττειν, πὺξ ὁμοῦ καὶ τῷ πέει·
τρίτῃ δὲ μετὰ ταῦθ' ἱπποδρομίαν ἄξετε,
ἵνα δὴ κέλης κέλητα παρακελητιεῖ,
ἅρματα δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀνατετραμμένα
φυσῶντα καὶ πνέοντα προςκινήσεται·
ἕτεροι δὲ κείσονταί γ' ἀπεψωλημένοι
περὶ ταῖσι καμπαῖς ἡνίοχοι πεπτωκότες.
ἀλλ', ὦ Πρυτάνεις δέχεσθε τὴν Θεωρίαν.
θέασ' ὡς προθύμως ὁ Πρύτανις παρεδέξατο.
ἀλλ' οὐκ ἄν, εἴ τι προῖκα προςαγαγεῖν σ' ἔδει·
ἀλλ' εὗρον ἄν σ' ὑπέχοντα τὴν ἐκεχειρίαν.

V. 880. κεκάπνικεν scholiastes, Brunckius ad Plutum 815.. Legebatur κεκάπνικ', quod etiam in codice Ravennate est. — ἆρ' edd. ante Brunckium.

V. 882. ἔπειτ' ἀγῶνά τ' Invernizius tacite: ἔπειτ' ἀγῶνά θ' codex Ravennas apud Bekkerum.

V. 885. accessit ex codice Ravennate.

V. 886. Codex Ravennas παγκράτειον.

V. 889. ἵνα δὴ κέλης codex Ravennas, Venetus, Iuntina II., Vet. in Scaligeri Excerptis. ἵνα δὲ κέλης Iuntina III.. ἡνίκα δὲ κέλης relicuae editiones ante Brunckium. ἡνίκα κέλης B.. ἡνίκα γε κέλης A., Brunckius. ἡνίκα κέλης Bentleius.

V. 891. γρ. προςκινήσετε margo ed. Florentis.

V. 893. Codex Ravennas et Iuntina II. περὶ δὲ ταῖσι. Qua scriptura qui uti volent, περὶ ταῖσι καμπαῖς δ' scribent, interpunctione post ἀπεψωλημένοι posita.

V. 895. θέασ' ὡς codices Ravennas, Venetus, B., Victorianus in Actis Monac. I. 3. p. 403., Reisigius in Syntagm. crit. p. 32.. ἴθ' ὡς Brunckius. ἴθ' ὡς editiones ante Brunckium.

V. 896. Codex Ravennas προῖκ' ἂν προςαγαγεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

ἦ χρηστὸς ἀνὴρ πολί-
της ἐστὶν ἅπασιν, ὅς-
τις γ' ἐστὶ τοιοῦτος.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὅταν τρυγᾶτ', εἴσεσθε πολλῷ μᾶλλον οἷός εἰμι.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ νῦν σύ γε δῆλος εἶ·
σωτὴρ γὰρ ἅπασιν ἀν-
θρώποις γεγένησαι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

φήσεις γ', ἐπειδὰν ἐκπίῃς οἴνου νέου λεπαστήν.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ πλήν γε τῶν θεῶν ἀεί σ' ἡγησόμεσθα πρῶτον.

V. 900. ὅςτις ἐστιν τοιοῦτος codex Ravennas apud Bekkerum.

V. 905. φήσεις, ἐπ. κ. τ. λ. codd. Ravennas, Venetus, B., Iuntina II., Brunckius in notis, Suidas v. λεπαστὴ t. II. p. 430.. φήσεις τί δῆτ' ἐπειδὰν ἐκπίῃς οἴνου λεπαστήν A., Aldina, Iuntina I.. οἴνου νέου margini editionis Aldinae ex codice adscripsit Victorius in Actis Monac. I. 3. p. 403.. φήσεις δῆτ' ἐπ. Scaligeri Excerpta. τί δῆτ', ἐπειδὰν ἐκπίῃς οἴνου νέου λεπαστήν; ex Athenaeo t. IV. p. 297. Elmsleius ad Acharn. p. 262. ed. Lips., Meineckius in curis criticis in comicorum fragmenta p. 43.. Apud Athenaeum haec sic scripta sunt, consentiente MS. A. (vid. Schweighaenseri Animadv. t. VI. p. 195.), τί δῆτα νηπίοις οἴνου κύλικα λεπαστήν: MS. Epitomes apud Schweighaeuserum l. l. p. 196. πίοις οἴνου κύλικα λεπαστήν. Ego praetuli alteram scripturam, quae et plus auctoritatis habere videbatur et aptissima est. Brunckius comparavit Equit. 1388.

φήσεις γ', ἐπειδὰν —

Adde infra v. 1342.

φήσεις γ', ὅταν ἐσθίῃς —.

Unde hic quoque scripsi φήσεις γ'; ἐπειδὰν ἐκπίῃς —.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πολλῶν γὰρ ὑμῖν ἄξιος
Τρυγαῖος ὁ ᾿Αθμονεὺς ἐγὼ,
δεινῶν ἀπαλλάξας πόνων
τὸν δημότην
καὶ τὸν γεωργικὸν λεὼν,
῾Υπέρβολόν τε παύσας.

ΧΟΡΟΣ.

ἄγε δὴ, τί νῷν ἐντευθενὶ ποιητέον;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί δ᾽ ἄλλο γ᾽ ἢ ταύτην ἱδρυτέον χύτραις;

ΧΟΡΟΣ.

χύτραισιν; ὥσπερ μεμφόμενον ῾Ερμίδιον;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί δαὶ δοκεῖ; βούλεσθε λαρινῷ βοΐ;

ΧΟΡΟΣ.

βοΐ; μηδαμῶς, ἵνα μὴ βοηθεῖν ποι δέοι.

V. 908. Τρυγαῖος addunt A., B., Victorianus in Actis Monac. I. 3. p. 403., Bentleius, Brunckius: omittunt edd. ante Brunckium. — Legebatur ᾿Αθμονεύς. Articulum addiderunt Brunckius in notis, Porsonus ad Euripidem p. 31., Elmsleius ad Acharn. p. 104. ed. Lips..

V. 909. — 912. Legebatur:

δεινῶν ἀπαλλάξας πόνων τὸν δημότην ὅμιλον,
καὶ τὸν γεωργικὸν λεὼν, ῾Υπέρβολόν τε παύσας.

Eieci ὅμιλον, correctoris metrici additamentum.

V. 914. ἱδρυτέον χύτραις Invernizius tacite. Legebatur χύτραις ἱδρυτέον, quod agnoscit Suidas v. χύτραις ἱδρυτέον t. III. p. 697.. Respicit h. l. scholiastes ad Aves 43..

V. 916. Codex Ravennas βούλεσθαι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' ὗι παχείᾳ καὶ μεγάλῃ;

ΧΟΡΟΣ.

μή, μή.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τιή;

ΧΟΡΟΣ.

ἵνα μὴ γένηται Θεαγένους ὑηνία.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τῷ δὴ δοκεῖ σοι δῆτα τῶν λοιπῶν;

ΧΟΡΟΣ.

ὀΐ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὀΐ;

ΧΟΡΟΣ.

ναὶ μὰ Δί'.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλὰ τοῦτό γ' ἔστ' Ἰωνικὸν
τὸ ῥῆμ'.

ΧΟΡΟΣ.

ἐπίτηδές γ', ἵν', ἐὰν ἐν τῇ'κκλησίᾳ

V. 920. τῷ δὴ codex Ravennas, Iuntina II., Brunckius in notis. Legebatur τί δή.

V. 922. τὸ ῥῆμά γ'. ΧΟ. ἐπίτηδές γ', ἵν', ἐν τῇ 'κκλησίᾳ edd. ante Brunckium. τὸ ῥῆμά γ'. ΧΟ. ἐπίτηδές γ', ἵν', εἰ τῇ 'κκλησίᾳ Bentleius, Brunckius. γε post ῥῆμα recte omittunt codices Ravennas et Venetus. τὸ ῥῆμ'. ΧΟ. ἐπίτηδες οὖν, ἵν', ἐν τἠκκλησίᾳ Elmsleius ad Acharn. p. 105. ed. Lips.. τὸ ῥῆμ'. ΧΟ. ἐπίτηδές γ', ἵν', ἐὰν ἐν τἠκκλησίᾳ — λέγῃ Kidd. ad Dawes. p. VI.

ὡς χρὴ πολεμεῖν λέγῃ τις, οἱ καθήμενοι
ὑπὸ τοῦ δέους λέγωσ' Ἰωνικῶς ὀΐ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εὖ τοι λέγεις.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ τἄλλα γ' ὦσιν ἤπιοι.
ὥστ' ἐσόμεθ' ἀλλήλοισιν ἀμνοὶ τοὺς τρόπους
καὶ τοῖσι συμμάχοισι πρᾳότεροι πολύ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἴθι νυν, ἄγ' ὡς τάχιστα τὸ πρόβατον λαβών·
ἐγὼ δὲ ποριῶ βωμὸν ἐφ' ὅτου θύσομεν.

ΧΟΡΟΣ.

ὡς πάνθ' ὅσ' ἂν θεὸς θέλῃ, χἠ Τύχη κατορθοῖ,
χωρεῖ κατὰ νοῦν, ἕτερον δ' ἑτέρῳ
τούτων κατὰ καιρὸν ἀπαντᾷ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὡς ταῦτα δῆλά γ' ἴσθ'· ὁ γὰρ βωμὸς θύρασι καὶ δή.

ΧΟΡΟΣ.

ἄγ' ἔπειγ', ἐν ὅσῳ σοβαρὰ θεόθεν

V. 923. Legebatur λέγει. λέγων Berglerus, Elmsleius l. l.. Brunckius λέγοι.

V. 930. θεὸς abest ab Aldina, Iuntinis I. et II.: agnoscunt codex Victorianus in Actis Monac. I. 3. p. 403., scholiastes, Suidas v. πάνθ' ὅσ' ἂν t. III. p. 18.. — γε, post θέλῃ in edd. lectum, omittunt codex Ravennas, Venetus, Suidas l. l..

V. 933. θύρασι pro θύρασιν reposui ex codice Veneto, Iuntina II., Suida v. βωμὸς t. I. p. 452. et v. θύρασι t. II. p. 214.. Vide Elmslei. ad Euripidis Medeam p. 157.. Indocte Brunckius ad Thesmoph. 69.:.

V. 934. ἄγ' addidi sab Hermanno monitus. — Pro ἐπείγετε νῦν scripsi ἔπειγ'. Edd. Aldina, Iuntina I., III. Ἀπείγετε νῦν. Suidas v. σοβαρὰ haec sic scripta affert in edd. Mediolan. et Aldina: εἴσω θεόθεν σοβαρὰ κατεπολέμει μετάτροπος ἄβρα.

κατέχει πολέμου μετάτροπος αὔρα.
νῦν γὰρ δαίμων φανερῶς
ἐς ἀγαθὰ μεταβιβάζει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τὸ κανοῦν πάρεστ' ὀλὰς ἔχον καὶ στέμμα καὶ μάχαιραν,
καὶ πῦρ γε τουτὶ, κοὐδὲν ἴσχει πλὴν τὸ πρόβατον ἡμᾶς.

ΧΟΡΟΣ.

οὔκουν ἁμιλλήσεσθον; ὡς

V. 937. Legebatur εἰς. Vulgo hi versus ita describuntur:

ἐπείγετε νῦν, ἐν ὅσῳ
σοβαρὰ θεόθεν
κατέχει πολέμου
μετάτροπος αὔρα (al. αὖρα).

Secundum et tertium in unum coniunxit Brunckius. Hermannus in Elem. doctr. metr. p. 418. scripsit:

ἐπείγετε νῦν, ἐν ὅσῳ
σοβαρὰ θεόθεν κατέχει πολέμου
μετάτροπος αὔρα. νῦν γὰρ δαίμων
φανερῶς εἰς ἀγαθὰ μεταβιβάζει.

et in antistropha 1017.:

πῶς δ' οὐχί; τί γάρ σε πέφευγ',
ὅσα χρὴ σοφὸν ἄνδρα; τί δ' οὐ σὺ φρονεῖς,
ὁπόσ' ἂν χρεὼν ἐστιν τόν γε σοφῇ
δόκιμον φρενὶ καὶ πορίμῳ τόλμῃ;.

Veniam mihi daturum esse scio virum praestantissimum, si de ultimo utrinque versu dissentire me dixero: quos ego iambicos, non anapaesticos esse puto. Conf. Av. 1320. — 1322. et 1332. — 1334..

V. 938. — 1001. Hos versus primus edidit Antonius Fracinus in Iuntina II.. Absunt a Brunckii codicibus A., B.: leguntur in Ravennate, Veneto, Victoriano in Actis Monac. I. 3. p. 403..

V. 938. πάρεστ' codex Ravennas, Bentleius. Legebatur πάρεστιν. Codex Venetus πάρεστ' ὀλὰς: Victorianus l. l. πάρεστι ὀλὰς. In eodem libro scriptum est στέμματα.

V. 939. τὸ πρόβατα codex Victorianus l. l..

V. 940. ἁμιλλήσεσθε Portus. ἁμιλλήσεσθαι ed. Basil. 1547.: ἁμιλλήσεσθέ γ' Bentleius.

ἣν Χαῖρις ὑμᾶς ἴδῃ,
πρόςεισιν αὐλῶν ἄκλη-
τος, κᾆτα σάφ᾽ οἶδ᾽ ὅτι
φυσῶντι καὶ πονουμένῳ
προςδώσετε δήπου.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἄγε δή, τὸ κανοῦν λαβὼν σὺ καὶ τὴν χέρνιβα
περίιθι τὸν βωμὸν ταχέως ἐπιδέξια.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἰδού· λέγοις ἂν ἄλλο· περιελήλυθα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

φέρε δή, τὸ δαλίον τόδ᾽ ἐμβάψω λαβών.
σείου. σὺ ταχέως· σὺ δὲ πρότεινε τῶν ὀλῶν,
καὐτός τε χερνίπτου, παραδοὺς ταύτην ἐμοί,
καὶ τοῖς θεαταῖς ῥίπτε τῶν κριθῶν.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἰδού.

V. 941. ἡμᾶς Suidas v. Χαιριδεῖς in edd. Mediolanensi et Aldina et Berglerus ad Aves 858. tacite.

V. 942. 943. Legebatur:

πρόςεισιν αὐλήσων ἄκλη-
τος, κᾆτα τοῦτ᾽ εὖ οἶδ᾽ ὅτι.

αὐλήσων agnoscit Suidas l. l. t. III. p. 661.. Vix digna commemoratu Brunckii est opinio sic haec scribenda esse censentis:

ὡς Χαῖρις ἣν ὑμᾶς ἴδῃ,
πρόςεισιν αὐλήσων ἄκλη-
τος, κᾆτα τοῦτ᾽ εὖ οἶδ᾽ ἐγὼ —.

V. 947. ἐπιδέξια Brunckius. Legebatur ἐπὶ δεξιά. Vid. Valckenar. ad Eurip. Hippol. 1360. p. 311., Lobeck. ad Phrynich. p. 259..

V. 949. δαδίον Iuntina II., quod recentiores edd. in δᾳδίον mutarunt. δαλίον Brunckius in notis ex Suida v. δαλίον t. I. p. 506. et Hesychio t. I. c. 880.. — ἐμβάμψω codex Victorianus in Actis Monac. I. 3. p. 403..

V. 950. σὺ δὲ πρότεινε τῶν λόγων schol. Townl. et Vict. ad Homerum t. IV. p. 681. ed. Heyn..

V. 952. τοῖσιν θεαταῖς codex Victorianus l. l.. Legebatur καὶ τοῖσι θεαταῖς ῥίπτε.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἔδωκας ἤδη;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

νὴ τὸν Ἑρμῆν, ὥστε γε
τούτων, ὅσοιπερ εἰσὶ, τῶν θεωμένων
οὐκ ἔστιν οὐδεὶς, ὅστις οὐ κριθὴν ἔχει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὔχ αἱ γυναῖκές γ' ἔλαβον.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἀλλ' εἰς ἑσπέραν
δώσουσιν αὐταῖς ἄνδρες.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' εὐχώμεθα.
τίς τῇδε; ποῦ ποτ' εἰσὶ πολλοὶ κἀγαθοί;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

τοιςδὶ φέρε δῶ· πολλοὶ γάρ εἰσι κἀγαθοί.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τούτους ἀγαθοὺς ἐνόμισας;

V. 954. ὅσοι κάρεισιν codex Victorianus l. l. p. 404..

V. 956. γ' tacite addidit Invernizius ex codice Ravennate. Post ἔλαβον Brunckius interrogandi signum posuit perinepte. Plura de hoc loco alibi mihi dicenda erunt: tetigit A. G. Schlegelius in den Vorlesungen über dramatische Kunst und Litteratur t. I. p. 288..— εἰς codex Victorianus l. l., Brunckius in notis, Invernizius. Legebatur ἐς. — Verba ἀλλ' εἰς ἑσπ. — ποῦ ποτ' εἰσί famulo tribuunt edd. ante Brunckium.

V. 957. ὤνδρες Brunckius in notis.

V. 958. ἐστὶ Portus, Kusterus. — Verba πολλοὶ κἀγαθοὶ cum sequente versu famulo tribuunt edd. ante Brunckium.

V. 959. τοιςδὶ codex Ravennas et Victorianus in Actis Monac. I. 3. p. 404.. τοῖσσι Iuntina II.. τοῖσι relicuae edd.. τούτοις Brunckius in notis.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

οὐ γάρ, οἵτινες,
ἡμῶν καταχεόντων ὕδωρ τοσουτονὶ
ἐς ταὐτὸ τοὔθ' ἑστᾶσ' ἰόντες χωρίον;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' ὡς τάχιστ' εὐχώμεθ', εὐχώμεσθα δή.
ὦ σεμνοτάτη βασίλεια θεά,
πότνι' Εἰρήνη,
δέσποινα χορῶν, δέσποινα γάμων,
δέξαι θυσίαν τὴν ἡμετέραν.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

δέξαι δῆτ' ὦ πολυτιμήτη
νὴ Δία, καὶ μὴ ποίει γ' ἅπερ αἱ
μοιχευόμεναι δρῶσι γυναῖκες.
καὶ γὰρ ἐκεῖναι παρακλίνασαι
τῆς αὐλείας παρακύπτουσιν·
κἄν τις προςέχῃ τὸν νοῦν αὐταῖς,
ἀναχωροῦσιν·
κᾆτ' ἢν ἀπίῃ, παρακύπτουσιν.
τούτων σὺ ποίει μηδὲν ἔθ' ἡμᾶς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἀπόφηνον ὅλην σαυτὴν

V. 961. κατεχεόντων codex Victorianus l. l.

V. 962. ταὐτὸ Bentleius, Reiskius, Brunckius. Legebatur ταυτὶ. — τοῦτ' ἑστᾶσ' codex Victorianus l. l..

V. 963. εὐχώμεθα δή edd. vett.. Hunc versum servo continuant edd. ante Brunckium.

V. 968. — 976. choro tribuit Brunckius tacite: servo edd. ante Brunckium, codex Venetus et Ravennas.

V. 968. Lobeckius ad Sophoclis Aiac. p. 242. corrigebat πολυταμοτάτη. Vid. Porson. ad Euripidem p. 461..

V. 973. προςέχει codex Ravennas. προςέχῃ agnoscit Suidas v. παρακλίνασαι t. III. p. 32..

V. 976. ἡμῖν codex Venetus.

γενναιοπρεπῶς τοῖσιν ἐρασταῖς
ἡμῖν, οἳ σου τρυχόμεθ' ἤδη
τρία καὶ δέκ' ἔτη.
λῦσον δὲ μάχας καὶ κορκορυγάς,
ἵνα Λυσιμάχην σε καλῶμεν.
παῦσον δ' ἡμῶν τὰς ὑπονοίας
τὰς περικόμψους, αἷς στωμυλλόμεθ'
εἰς ἀλλήλους· μῖξον δ' ἡμᾶς
τοὺς Ἕλληνας πάλιν ἐξ ἀρχῆς
φιλίας χυλῷ, καὶ ξυγγνώμῃ
τινὶ πρᾳοτέρᾳ κέρασον τὸν νοῦν·
καὶ τὴν ἀγορὰν ἡμῖν ἀγαθῶν
ἐμπλησθῆναι, μεγάλων σκορόδων,
σικύων πρῴων, μήλων, ῥοιῶν,
δούλοισι χλανισκιδίων μικρῶν·
κἀκ Βοιωτῶν γε φέροντας ἰδεῖν
χῆνας, νήττας, φάττας, τροχίλους·
καὶ Κωπαΐδων ἐλθεῖν σπυρίδας,
καὶ περὶ ταύτας ἡμᾶς ἀθρόους
ὀψωνοῦντας τυρβάζεσθαι
Μορύχῳ, Τελέᾳ, Γλαυκέτῃ, ἄλλοις
τένθαις πολλοῖς· κᾆτα Μελάνθιον
ἥκειν ὕστεραν εἰς τὴν ἀγοράν·
τὰς δὲ πεπρᾶσθαι, τὸν δ' ὀτοτύζειν·
εἶτα μονῳδεῖν ἐκ Μηδείας,

V. 987. ξυγγνώμῃ Brunckius et Invernizius tacite. συγγνώμῃ edd. ante Brunckium et Suidas.

V. 988. πρᾳοτέρως Bentleius. πραοτέρα Iuntina II.. πρᾳοτέρᾳ (πρᾳοτέρα edd. Mediolan. et Aldina) agnoscit Suidas v. περικόμψους t. III. p. 89. et v. στωμύλος t. III. p. 379..

V. 995. Κωπᾴδων Elmsleius ad Acharn. p. 233. ed. Lips..

V. 997. ἐψονοῦντας codex Victorianus in Actis Monac. I. 3. p. 404..

V. 1000. ἐς τὴν codex Victorianus l. l..

V. 1001. ὀλολύζειν Osannus in Analectis criticis p. 92..

ὀλόμαν, ὀλόμαν, ἀποχηρωθεὶς
τᾶς ἐν τεύτλοισι λοχευομένας·
τοὺς δ' ἀνθρώπους ἐπιχαίρειν.
ταῦτ' ὦ πολυτίμητ' εὐχομένοις ἡμῖν δίδου.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

λαβὲ τὴν μάχαιραν· εἶθ' ὅπως μαγειρικῶς
σφάξεις τὸν οἶν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' οὐ θέμις.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

τιητὶ δή;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐχ ἥδεται δήπουθεν Εἰρήνη σφαγαῖς,
οὐδ' αἱματοῦται βωμός. ἀλλ' εἴσω φέρων,
θύσας, τὰ μηρί' ἐξελὼν δεῦρ' ἔκφερε,
χοὔτω τὸ πρόβατον τῷ χορηγῷ σώζεται.

ΧΟΡΟΣ.

σέ τοι θύρασιν ...... χρὴ μένοντα τοίνυν
σχίζας δευρὶ τιθέναι ταχέως

V. 1003. ὠλόμαν, ὠλόμαν Aldina, Iuntina I., II..

V. 1004. τᾶς Suidas v. μονῳδεῖν in edd. Mediolanensi et Aldina, Florens, Elmsleius ad Euripidis Medeam p. 74.. Legebatur τὰς. Falsum est, quod in Bentleii adnotationibus legitur, apud Suidam scriptum esse ἀποχηρωθείς. Ea est Florentis coniectura, codicis Veneti auctoritate confirmata. Legebatur ἀποχειρωθείς.

V. 1008. οἶν A., B., edd. ante Basileensem a. 1547., in qua typothetae, ut videtur, errore ὗν excusum est.

V. 1013. σέ τοι codices Ravennas et Venetus. Legebatur σὲ δή. — Legebatur θύραισι. Vide Elmsleium ad Euripidis Medeam p. 157.. μένοντα τοίνυν edd. ante Brunckium, codices Ravennas et Venetus. μένοντα νῦν Brunckius tacite. Respondet huic versui versus 930., unde intelligitur aliquid excidisse. Fort.:

σέ τοι θύρασιν ὦ γέρον χρὴ μένοντα τοίνυν.

τά τε πρόςφορα πάντ' ἐπὶ τούτοις.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὔκουν δοκῶ σοι μαντικῶς τὸ φρύγανον τίθεσθαι;

ΧΟΡΟΣ.

πῶς δ' οὐχί; τί γάρ σε πέφευγ', ὅσα χρὴ
σοφὸν ἄνδρα; τί δ' οὐ σὺ φρονεῖς, ὁπόσ' ἂν
χρεὼν τόν γε σοφῇ δόκιμον
φρενὶ πορίμῳ τε τόλμῃ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἡ σχῖζα γοῦν ἐνημμένη τὸν Στιλβίδην πιέζει,
καὶ τὴν τράπεζαν οἴσομαι, καὶ παιδὸς οὐ δεήσει.

ΧΟΡΟΣ.

τίς οὖν ἂν οὐκ ἐπαινέσει-
εν ἄνδρα τοιοῦτον, ὅς-
τις πόλλ' ἀνατλὰς ἔσω-
σεν τὴν ἱερὰν πόλιν;

V. 1015. πρόςφορα πάντ' codex Ravennas apud Bekkerum. Legebatur πρόςφορ' ἅπαντ'.

V. 1018. ὁπόσ' ἂν codices Ravennas et Venetus. Legebatur ὁπόσα.

V. 1019. Editiones ante Brunckium:

ἐστὶ χρεὼν τόν γε σοφῇ δόκιμον
φρενὶ καὶ πορίμῳ τῇ τόλμῃ.

Codices Ravennas, Venetus, B. et Brunckius:

χρεών ἐστι τὸν σοφῇ δόκιμον
φρενὶ, πορίμῳ τε τόλμῃ.

Apud Suidam v. τί γὰρ in edd. Mediolanensi et Aldina scriptum est: τί γάρ σε πέφευγ', ὅσα χρὴ σοφὸν ἄνδρα; τί δ' οὐ σωφρονεῖς ὁπόσα χρεὼν (χρεών ἐστι codex Leidensis) τὸν σοφῇ δόκιμον φρενὶ πορίμῳ τόλμῃ. Recte abest ἐστι.

V. 1023. Legebatur τίς οὐκ ἂν ἐπαινέσειεν. Codices Ravennas et Venetus prope verum τίς ἂν οὖν οὐκ ἐπαινέσειεν.

V. 1026. Legebatur ἔσωσε.

ὥςτ᾽ οὐχὶ μὴ παύσει πότ᾽ ἂν
  ζηλωτὸς ἅπασιν.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ταυτὶ δέδραται. τίθεσο τὼ μηρὼ λαβών.
ἐγὼ δ᾽ ἐπὶ σπλάγχν᾽ εἶμι καὶ θυλήματα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐμοὶ μελήσει ταῦτά γ᾽· ἀλλ᾽ ἥκειν ἐχρῆν.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἰδού, πάρειμι. μῶν ἐπισχεῖν σοι δοκῶ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὄπτα καλῶς νυν αὐτά· καὶ γὰρ οὑτοσὶ
προςέρχεται δάφνῃ τις ἐστεφανωμένος.
τίς ἄρα πότ᾽ ἐστίν;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ὡς ἀλαζὼν φαίνεται·
μάντις τίς ἐστιν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐ μὰ Δί᾽ ἀλλ᾽ Ἱεροκλέης.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

οὗτός γέ πού ᾽σθ᾽ ὁ χρησμολόγος ὁὐξ Ὠρεοῦ.

V. 1027. ὥςτ᾽ οὐχὶ πεπαύσει ποτ᾽ ἂν Aldina, Iuntina I.. ὥςτ᾽ οὐχὶ μὴ παύσει ποτ᾽ ἂν A., B., Iuntina II.. πεπαύσει ποτ᾽ ἂν Bentleius.

V. 1030. Codex Ravennas θηλύματα.

V. 1033. αὐτὰ codex Ravennas apud Bekkerum et Venetus. Legebatur ταῦτα.

V. 1037. οὗτός γε, ποῦ ᾽σθ᾽ ὁ χρησμολόγος, ὁὐξ Ὠρεοῦ; Invernizius, qui οὗτός γε Ravennati libro se debere adnotavit. αὐτός γέ που ᾽σθ᾽ ὁ χρησμολόγος, ὁὐξ Ὠρεοῦ. Brunckius. αὐτός γε ποῦ ᾽σθ᾽ ὁ χρησμ. ὁὐξ Ὠ., edd. ante Brunckium, nisi quod Kusterus interrogandi signum in fine versus posuit.

τί ποτ' ἄρα λέξει;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

δῆλός ἐσθ' οὗτός γ' ὅτι
ἐναντιώσεταί τι ταῖς διαλλαγαῖς.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

οὔκ· ἀλλὰ κατὰ τὴν κνῖσαν εἰςελήλυθεν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μή νυν ὁρᾶν δοκῶμεν αὐτόν.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

εὖ λέγεις.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

τίς ἡ θυσία πόθ' αὑτηί, καὶ τῷ θεῶν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὄπτα σὺ σιγῇ, κἄπαγ' ἀπὸ τῆς ὀσφύος.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ὅτῳ δὲ θύετ', οὐ φράσεθ';

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἡ κέρκος ποιεῖ

V. 1040. Legebatur κνίσσαν. Editiones ante Basileensem a. 1547. κνῆσσαν. Codex Venetus κνίσαν. Scripsi κνῖσαν, quo modo hoc nomen scriptum est in codice Ravennate apud Bekkerum et apud Eustathium ad Homer. p. 1766, 32..

V. 1044. Legebatur φράζεθ'. Emendavit Kusterus.

V. 1045. Post ποιεῖ καλῶς Brunckius ex cod. B. inepte interrogandi signum posuit. Tacite secutus est Invernizius, et placuerat hoc iam Reiskio.

καλῶς.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

καλῶς δῆτ' ὦ πότνι' Εἰρήνη φίλη.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ἄγε νυν ἀπάρχου, κᾆτα δὸς τἀπάργματα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὀπτᾶν ἄμεινον πρῶτον.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ἀλλὰ ταυταγὶ
ἤδη 'στὶν ὀπτά.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πολλὰ πράττεις, ὅστις εἶ.
κατάτεμνε. ποῦ τράπεζα; τὴν σπονδὴν φέρε.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ἡ γλῶττα χωρὶς τέμνεται.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μεμνήμεθα.
ἀλλ' οἶσθ' ὃ δρᾶσον;

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ἢν φράσῃς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μὴ διαλέγου
νῷν μηδέν· Εἰρήνῃ γὰρ ἱερὰ θύομεν.

V. 1051. Verba ἀλλ' οἶσθ' ὃ δρᾶσον; Hierocli, sequentia autem ἢν φράσῃς famulo tribuuntur in edd., quibuscum consentiunt A., B.. Emendarunt Bentleius, Berglerus in versione, Brunckius in notis.

V. 1052. ἱερᾷ A., B., Brunckius.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ὦ μέλεοι θνητοὶ καὶ νήπιοι —

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐς κεφαλὴν σοί.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

οἵτινες ἀφραδίῃσι θεῶν νόον οὐκ ἀΐοντες
συνθήκας πεποίησθ' ἄνδρες χαροποῖσι πιθήκοις —

ΟΙΚΕΤΗΣ.

αἰβοῖ, βοῖ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί γελᾷς;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἥσθην χαροποῖσι πιθήκοις.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

καὶ κέπφοι τρήρωνες ἀλωπεκιδεῦσι πέπεισθε,
ὧν δόλιαι ψυχαί, δόλιαι φρένες.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἴθε σου εἶναι
ὤφελεν ὦ 'λαζὼν οὑτωσὶ θερμὸς ὁ πλεύμων.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

εἰ γὰρ μὴ Νύμφαι γε θεαὶ Βάκιν ἐξαπάτασκον,
μηδὲ Βάκις θνητούς, μηδ' αὖ Νύμφαι Βάκιν αὐτὸν —

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐξώλης ἀπόλοι', εἰ μὴ παύσαιο βακίζων.

V. 1056. *αἰβοῖ, βοῖ* A., Brunckius. Legebatur *αἰβοῖ αἰβοῖ* quod Bentleius in *αἰβ', αἰβοῖ* mutabat.

V. 1057. *ἀλωπεκιδεῦσι* A., B., edd. ante Portum, Brunckius. *ἀλωπεκιδέασι* Portus. *ἀλωπεκίδεσσι* Kusterus. — *πέποισθε* Bentleius.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

οὔπω θέσφατον ἦν Εἰρήνης δέσμ' ἀναλῦσαι,
ἀλλὰ τόδε πρότερον —

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τοῖςδ' ἁλσί γε παστέα ταυτί.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

οὐ γάρ πω τοῦτ' ἐστὶ φίλον μακάρεσσι θεοῖσιν,
φυλόπιδος λῆξαι, πρίν κεν λύκος οἶν ὑμεναιοῖ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

καὶ πῶς ὦ κατάρατε λύκος πότ' ἂν οἶν ὑμεναιοῖ;

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ὡς ἡ σφονδύλη φεύγουσα πονηρότατον βδεῖ,
χἠ κώδων ἀκαλανθὶς ἐπειγομένη τυφλὰ τίκτει·
τουτάκις οὔπω χρῆν τὴν εἰρήνην πεποιῆσθαι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλὰ τί χρῆν ἡμᾶς; οὐ παύσασθαι πολεμοῦντας,
ἢ διακαυνιάσαι, πότεροι κλαυσούμεθα μεῖζον,
ἐξὸν σπεισαμένοις κοινῇ τῆς Ἑλλάδος ἄρχειν;

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

οὔποτε ποιήσεις τὸν καρκίνον ὀρθὰ βαδίζειν.

V. 1064. Legebatur ἀλλὰ τότε πρῶτον. Codices Ravennas et Venetus ἀλλὰ τόγε πρότερον. Conf. v. 1098.. — Legebatur τοῖς. Codex Ravennas τοῖς δ'.

V. 1066. Codex Ravennas πρὶν καί.

V. 1067. ex libris Ravennate et Veneto accessit.

V. 1068. ἕως ἡ σφ. Brunckius. ὡς ἡ σφ. libri omnes, etiam Ravennas. — βδεῖ excidit in Iuntina II..

V. 1071. Brunckius interpunxit ἀλλὰ τί χρῆν; ἡμᾶς οὐ —.

V. 1072. κλαυσούμεσθα μεῖζον codices Ravennas et Venetus. Legebatur κλαυσούμεθα μείζω.

V. 1073. σπεισαμένους Brunckii editio, typothetae errore, quem retinuit Invernizius.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὔποτε δειπνήσεις ἔτι τοῦ λοιποῦ 'ν πρυτανείῳ,
οὐδ' ἐπὶ τῷ πραχθέντι ποιήσεις ὕστερον οὐδέν.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

οὐδέποτ' ἂν θείης λεῖον τὸν τραχὺν ἐχῖνον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἆρα φενακίζων πότ' Ἀθηναίους ἔτι παύσει;

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ποῖον γὰρ κατὰ χρησμὸν ἐκαύσατε μῆρα θεοῖσιν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὅνπερ κάλλιστον δήπου πεποίηκεν Ὅμηρος·
ὣς οἱ μὲν, νέφος ἐχθρὸν ἀπωσάμενοι πολέμοιο,
Εἰρήνην εἵλοντο, καὶ ἱδρύσανθ' ἱερείῳ.
αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
ἔσπενδον δεπάεσσιν· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμόνευον·
χρησμολόγῳ δ' οὐδεὶς ἐδίδου κώθωνα φαεινόν.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

οὐ μετέχω τούτων· οὐ γὰρ ταῦτ' εἶπε Σίβυλλα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' ὁ σοφός τοι νὴ Δί' Ὅμηρος δεξιὸν εἶπεν·
ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος,
ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου ὀκρυόεντος.

V. 1075. Sic codex Venetus, Iuntina III., Bentleius. δειπνήσεις ἔτι τοῦ λοιπ' ἐν πρ. codex Ravennas. δειπνήσεις ἔτι τοῦ λοιποῦ γ' ἐν πρ. edd. ante Portum. δειπνήσεις τοῦ λοιποῦ γ' ἐν πρ. Portus et reliquae edd. ante Invernizium.

V. 1078. Ἀθηναίοις codex Venetus.

V. 1080. ὥσπερ κάλλιστον edd. ante Portum. ὥσπερ κάλλιστον Portus. ὅνπερ κάλλιστον margo ed. Florentis, Kusterus.

V. 1081. Suidas v. χύτραις t. III. p. 697.

V. 1086. εἶπεν codex Ravennas.

V. 1087. δεξιὸς Aldina, Iuntina I.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

φράζεο δή νυν, μή σε δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας
ἴκτινος μάρψῃ —

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τουτὶ μέντοι σὺ φυλάττου,
ὡς οὗτος φοβερὰς τοῖς σπλάγχνοις ἐστὶν ὁ χρησμός.
ἔγχει δὴ σπονδὴν, καὶ τῶν σπλάγχνων φέρε δευρί.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ἀλλ' εἰ ταῦτα δοκεῖ, κἀγὼ 'μαυτῷ βαλανεύσω.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

σπονδὴ, σπονδή.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ἔγχει δὴ κἀμοὶ, καὶ σπλάγχνων μοῖραν ὄρεξον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' οὔπω τοῦτ' ἐστὶ φίλον μακάρεσσι θεοῖσιν·
ἀλλὰ τόδε πρότερον, σπένδειν ἡμᾶς, σὲ δ' ἀπελθεῖν.
ὦ πότνι' Εἰρήνη, παράμεινον τὸν βίον ἡμῖν.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

πρόςφερε τὴν γλῶτταν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

σὺ δὲ τὴν σαυτοῦ γ' ἀπένεγκον.

V. 1090. Legebatur φράζεο δὴ, μή πώς σε δόλῳ. Codices Ravennas et Venetus φράζεο δὴ νῦν, μή πώς σε δόλῳ. Eieci πως.

V. 1091. Signum abruptae orationis post μάρψῃ posuit Brunckius in notis.

V. 1093. Brunckius ἔγχει δὲ σπ., typothetae errore, opinor.

V. 1093. — 1101. Menander Athenaei t. V. p. 401. imitatus esse videtur Schweighaeusero, Animadvers. t. VII. p. 662..

V. 1094. κἀγὼ ἐμαυτὸν βαλανεύσω Antiatticista Bekkeri p. 84, 16., Suidas v. βαλανεύειν in edd. Mediolan. et Aldina, Zonaras t. I. c. 378.. Dativum agnoscit Suidas v. ἐμαυτῷ βαλανεύσω t. I. p. 719..

V. 1100. ἀπένεγκον codex Ravennas. Legebatur ἀπένεγκε.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

σπονδή.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

καὶ ταυτὶ μετὰ τῆς σπονδῆς λαβὲ θᾶττον.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

οὐδεὶς προςδώσει μοι σπλάγχνων;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐ γὰρ οἷόν τε
ἡμῖν προςδιδόναι, πρίν κεν λύκος οἶν ὑμεναιοῖ.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ναὶ, πρὸς τῶν γονάτων.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἄλλως ὦ τᾶν ἱκετεύεις·
οὐ γὰρ ποιήσεις λεῖον τὸν τραχὺν ἐχῖνον.
ἄγε δὴ θεαταὶ, δεῦρο συσπλαγχνεύετε
μετὰ νῷν.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

τί ἐγὼ δέ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τὴν Σίβυλλαν ἔσθιε.

V. 1102. Legebatur οὐδεὶς δώσει. Codex Ravennas οὐδεὶς προδώσει. Scripsi προςδώσει et delevi τῶν ante σπλάγχνων.

V. 1103. Legebatur ἡμῖν πρὶν διδόναι. Codex Ravennas prope verum ἡμῖν προδιδόναι. — προςδώσει et προςδιδόναι confirmavit codex Venetus. — πρίν κεν λύκος Bentleius, Brunckius in notis. πρὶν κὲν λύκος B.. πρὶν κεν Iuntina II. in scholiis. Relicui libri πρὶν καὶ λύκος.

V. 1106. Codex Ravennas συνσπλαγχνεύετε. Vid. Invernizii notam ad 769..

V. 1107. Legebatur τί δ' ἔγωγε. Codex Ravennas apud Bekkerum τί δ' ἐγώ.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

οὔτοι μὰ τὴν Γῆν ταῦτα κατέδεσθον μόνω,
ἀλλ' ἁρπάσομαι σφῷν αὐτά· κεῖται δ' ἐν μέσῳ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ παῖε, παῖε τὸν Βάκιν.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

μαρτύρομαι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

κἄγωγ', ὅτι τένθης εἶ σὺ κἀλαζὼν ἀνήρ.
παῖ' αὐτὸν ἐπέχων τῷ ξύλῳ τὸν ἀλαζόνα.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

σὺ μὲν οὖν· ἐγὼ δὲ τουτονὶ τῶν κῳδίων,
ἅ'λάμβαν' αὐτὸς ἐξαπατῶν, ἐκβολβιῶ.
οὐ καταβαλεῖς τὰ κῴδι' ὦ θυηπόλε;
ἤκουσας; ὁ κόραξ οἷος ἦλθ' ἐξ 'Ωρεοῦ.
οὐκ ἀποπετήσει θᾶττον εἰς 'Ελύμνιον;

ΧΟΡΟΣ.

ἥδομαί γ', ἥδομαι,
κράνους ἀπηλλαγμένος,
τυροῦ τε καὶ κρομμύων.
οὐ γὰρ φιληδῶ μάχαις,

V. 1109. ἀρπάσομαί σφῷν Aldina, Iuntina I., II..

V. 1110. ὦ παῖε, παῖε τὸν Βάκιν codex Ravennas, Venetus, Bentleius. παῖ, παῖε, παῖε τὸν Βάκιν Dawesius p. 280. (504. Kidd.), Brunckius. παῖε, παῖε τὸν Βάκιν edd. ante Brunckium.

V. 1111. σὺ omittunt edd. ante Portum.

V. 1114. Codex Ravennas ἐκβολιῶ.

V. 1116. Hierocli, 1117. famulo tribuit Iuntina II..

V. 1116. Scholiastes ad Aeschyli Sept. c. Th. 103., ubi ὀρέου scriptum est.

V. 1118. — 1150. et 1151. — 1183. semichoriis tribuit Brunckius.

V. 1118. γ' ex codicibus Ravennate et Veneto accessit.

ἀλλὰ πρὸς πῦρ διέλ-
κων μετ' ἀνδρῶν ἑταί-
ρων φίλων, ἐκκέας
τῶν ξύλων ἅττ' ἂν ᾖ
δανότατα τοῦ θέρους
ἐκπεπιεσμένα,
κἀνθρακίζων τοῦ 'ρεβίνθου,
τήν τε φηγὸν ἐμπυρεύων,
χἄμα τὴν Θρᾷτταν κύνῶν,
τῆς γυναικὸς λουμένης.
οὐ γάρ ἐσθ' ἥδιον ἢ τυχεῖν μὲν ἤδη 'σπαρμένα,
τὸν θεὸν δ' ἐπιψεκάζειν, καί τιν' εἰπεῖν γείτονα·
εἰπέ μοι, τί τηνικαῦτα δρῶμεν ὦ Κωμαρχίδη;
ἐμπιεῖν ἔμοιγ' ἀρέσκει, τοῦ θεοῦ δρῶντος καλῶς.

V. 1122. *διελθὼν*, nescio a quo excogitatum, affert Bisetus.

V. 1123. *ἑταίρων* A., B., Bentleius, Brunckius. Legebatur *ἑτέρων*. „*μετ' ἀνδρῶν ἑτέρων*, ut in textu Flor. Chr. *μετ' ἄλλων*. Vet. *μετ' ἀνύδρων*. Quidam *μετ' ἄλλων ἑταίρων*." Scaligeri Excerpta.

V. 1124. *εὐκεαστῶν ξύλων* Florens, Doederlein. in den Philol. Beiträgen aus der Schweiz I. p. 247.. *οὐκ ἐᾶς* (*ἐᾷς* Kuster.) *τῶν ξύλων* edd. ante Brunckium. *ἐκκέας τῶν ξύλων* codex Ravennas, Venetus, Berglerus ex Hesychio t. I. c. 1135. *ἐκκαίας· ἐκκαύσας*. *συγκέας τῶν ξύλων* Brunckius. *οὐκ ἐάσω τῶν ξύλων* A., codex a Florente in bibliotheca Parisina inspectus, qui fortasse idem est, et Vet. in Scaligeri Excerptis.

V. 1127. Reliqui vitiosum *ἐκπεπιεσμένα*. Codices Ravennas et Venetus *ἐκπεπρισμένα*. Ahlwardtus coniicit *εὖ τε πεπρισμένα*.

V. 1130. *κυνῶν* B., Ravennas, Aldina, Iuntina I., Brunckius in notis. *κινῶν* Iuntina II., Kusterus, Brunckius in textu. *βινῶν* ed. Basil. 1547., Portus.

V. 1132. *ἔσθ'* B., Bentleius, Brunckius. Legebatur *ἔστιν*. — *ἢ 'ντυχεῖν* Eldik. susp. specim. p. 37., Markland. ad Euripidis Iphig. Aul. 254..

V. 1134. *τηνικαῦτα* Bentleius, Brunckius. *τηνικάδε* edd. ante Brunckium, codex Ravennas. *εἰπέ μοι τί δ' ἂν τηνικάδε* A..

ἀλλ' ἄφευε τῶν φασήλων ὦ γύναι τρεῖς χοίνικας,
τῶν τε πυρῶν μῖξον αὐτοῖς, τῶν τε σύκων ἔξελε,
τόν τε Μανῆν ἡ Σύρα βωστρησάτω 'κ τοῦ χωρίου.
οὐ γὰρ οἷόν τ' ἐστὶ πάντως οἰναρίζειν τήμερον,
οὐδὲ τυντλάζειν, ἐπειδὴ παρδακὸν τὸ χωρίον·
κἀξ ἐμοῦ δ' ἐνεγκάτω τις τὴν κίχλην καὶ τὼ σπίνω·
ἦν δὲ καὶ πυός τις ἔνδον καὶ λαγῷα τέτταρα,
εἴ τι μὴ 'ξήνεγκεν αὐτῶν ἡ γαλῆ τῆς ἑσπέρας·
ἐψόφει γοῦν ἔνδον οὐκ οἶδ' ἅττα κἀκυδοιδόπα·
ὧν ἔνεγκ' ὦ παῖ τρί' ἡμῖν, ἓν δὲ δοῦναι τῷ πατρί·
μυῤῥίνας τ' αἴτησον ἐξ Αἰσχινάδου τῶν καρπίμων·
χἄμα τῆς αὐτῆς ὁδοῦ Χαρινάδην τις βωσάτω,
ὡς ἂν ἐμπίῃ μεθ' ἡμῶν,
εὖ ποιοῦντος κὠφελοῦντος

V. 1136. ἄφευε Suidas v. ἄφευε t. I. p. 394., idemque in codice Veneto adscriptum est. Conf. Porson. ad Toup. Emend. t. IV. p. 480., Schweighaeuser. ad Athenaeum t. VII. p. 663.. Legebatur ἄφαυε. ἄφαυσον Vet. in Scaligeri Excerptis et var. lect. apud scholiast.. ἄφελε Suidas v. φάσηλις t. III. p. 582..

V. 1138. βωστρησάτω 'κ τοῦ χωρίου Bentleius et codices Ravennas et Venetus. Aberat praepositio.

V. 1139. ἀμπελουργεῖν, pro οἰναρίζειν, varia lectio apud scholiasten.

V. 1140. κορδακὸν Strabo t. V. p. 436. Tzschuck.. Hesychius t. II. c. 873. παρδάκων· διύγρων.

V. 1142. Scribebatur πυός τις. Codex Ravennas ποῖός τις. πυὸς agnoscit Eustathius p. 1626, 5. ed. Rom.. Sed Etymol. M. c. 697, 2. πύος· (πῦον Etymol. Gudian. c. 487, 55.) τὸ σεσηπὸς αἷμα καὶ μεταβεβλημένον· παρὰ τὸ πύθω τὸ σήπω· καὶ τὸ γάλα ὁμοίως. οὕτως 'Αριστοφάνης, Πῦος ἡμῖν ἔνδον. Suidas v. πυὸς t. III. p. 241. haec sic scripta affert: ἔστι δὲ καὶ πυός τις ἔνδον καὶ λαγῷα (λαγῶα edd. ante Kusterum) τέτταρα.

V. 1144. Codex Ravennas καὶ κυδοιδόπα.

V. 1146. τ' accessit ex codicibus Ravennate et Veneto. — Elmsleius ad Acharn. p. 83. ed. Lips. μυῤῥίνας αἴτησον οὖν ἐξ Αἰσχινάδου τῶν καρπίμων.

τοῦ θεοῦ τἀρώματα.
ἡνίκ' ἂν δ' ἀχέτας
ᾄδῃ τὸν ἡδὺν νόμον,
διασκοπῶν ἥδομαι
τὰς Λημνίας ἀμπέλους,
εἰ πεπαίνουσιν ἤ-
δη· τὸ γὰρ φῖτυ πρῷ-
ον φύει· τόν τε φή-
ληχ' ὁρῶν οἰδάνοντ'·
εἶθ' ὁπόταν ᾖ πέπων,
ἐσθίω, κἀπέχω,
χἄμα φήμ', Ὧραι φίλαι· καὶ
τοῦ θύμου τρίβων κυκῶμαι·
κᾆτα γίγνομαι παχὺς
τηνικαῦτα τοῦ θέρους
μᾶλλον ἢ θεοῖσιν ἐχθρὸν ταξίαρχον προσβλέπων,
τρεῖς λόφους ἔχοντα καὶ φοινικίδ' ὀξεῖαν πάνυ,
ἣν ἐκεῖνός φησιν εἶναι βάμμα Σαρδιανικόν·
ἢν δέῃ δέ που μάχεσθ' ἔχοντα τὴν φοινικίδα,

V. 1150. τἀρόματα Aldina, Iuntina I.. De utraque forma, ἄρομα et ἄρωμα, vide Lobeck. ad Phrynich. p. 227.. Errat Valckenar. in schol. in N. T. t. I. p. 237..

V. 1151. ἡνίκ' ἂν δ' ἀχέτας Hermannus Elem. doctr. metr. p. 204.. Codices Ravennas et Venetus ἡνίκα δ' ἂν ἀχέτας. Reliqui libri ἡνίκ' ἂν ἀχέτας. Vide ad 1172..

V. 1156. Scholiastes legisse videtur πρῴμον. Praestat πρῷον. Phrynichus in Bekkeri Anecdot. I. p. 61, 17. πρῷον: τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν πρωΐμον. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 52. et commentar. in Vespas p. 356.. — φύσει pro φύει codex Ravennas. τὸ γὰρ φίτυ πρῶτον φύσει Suidas v. φίτυ t. III. p. 615..

V. 1158. οἰδάνοντ' Bentleius, Hermannus de metris p. 361., Porsonus ad Euripidis Phoeniss. 1398. p. 350.. Legebatur οἰδαίνοντ'.

V. 1167. Codex Ravennas σαρδανιακὸν.

V. 1168. Sic codex Venetus. Legebatur ἢν δέ που δέῃ. — μάχεσθαι ᾿χοντα Brunckius. μάχεσθ' ἔχοντα tacite revocavit Invernizius.

τηνικαῦτ᾽ αὐτὸς βέβαπται βάμμα Κυζικηνικόν·
κᾆτα φεύγει πρῶτος, ὥσπερ ξουθὸς ἱππαλεκτρυὼν
τοὺς λόφους σείων· ἐγὼ δ᾽ ἕστηκα λινοπτώμενος.
ἡνίκ᾽ ἂν δ᾽ οἴκοι γένωνται, δρῶσιν οὐκ ἀνασχετά,
τοὺς μὲν ἐγγράφοντες ἡμῶν, τοὺς δ᾽ ἄνω τε καὶ κάτω
ἐξαλείφοντες δὶς ἢ τρίς. αὔριον δ᾽ ἔσθ᾽ ἡ ᾽ξοδος·
τῷ δὲ σιτί᾽ οὐκ ἐώνητ᾽· οὐ γὰρ ᾔδειν ἐξιών·
εἶτα προστὰς πρὸς τὸν ἀνδριάντα τὸν Πανδίονος,
εἶδεν αὐτὸν, κᾀπορῶν θεῖ τῷ κακῷ βλέπων ὀπόν.
ταῦτα δ᾽ ἡμᾶς τοὺς ἀγροίκους δρῶσι, τοὺς δ᾽ ἐξ ἄστεος
ἧττον, οἱ θεοῖσιν οὗτοι κἀνδράσι ῥιψάσπιδες.

V. 1169. αὐτὴ (i. e. ἡ φοινικὶς) βέβαπται Brunckius in notis. — κυζικηνὸν codex Ravennas, Hesychius, Etymol. M., Suidas. Κυζικηνικὸν recte edd. ante Brunckium et codex Venetus. Vid. Schaefer. ad Bosii Ellipses p. 143.. χεζικηνικὸν Marklandus ad Euripidis Suppl. 1181., Brunckius. „an legendum φυζακηνικὸν a φυσακινὸς, δειλός. alludit ad Κυζικηνικόν: sic ἵππερον pro ἴκτερον, ἀσκητικὸν pro ἀσκιτικὸν, atque alia alibi.“ Bentleius.

V. 1172. Legebatur ἡνίκα δ᾽ ἂν. Recte codices Ravennas et Venetus ἡνίκ᾽ ἂν δ᾽. Vid. Erfurdt. ad Sophoclis Oedip. tyr. p. 106. ed. minor., Seidler. ad Euripidis Iphig. Taur. p. 169., Elmslei. ad Medeam p. 112.. In Alexidis versu apud Athenaeum t. II. p. 375. scribendum esse ὃν ἂν δ᾽ ἴδῃ — non vidit Schweighaeuserus, quamvis paullo post p. 376. sequatur ὃς ἂν δὲ μὴ πείθηται.

V. 1174. αὔριον δ᾽ codices Ravennas et Venetus. αὔριον γ edd. ante Brunckium. αὔριόν γ᾽ Brunckius tacite.

V. 1175. ᾔδην Elmsleius ad Acharn. p. 37. ed. Lips..

V. 1177. κᾀπορῶν θεῖ τῷ κακῷ codex Ravennas. κᾀπορῶν ἔθει κακὸν A., Brunckius. κᾀπορῶν ἔθει τὸ κακὸν edd. ante Brunckium. κᾀπορῶν ἐθελοκακεῖ Bentleius.

V. 1179. κἀνδράσιν Kusterus, Brunckius, Invernizius.

ὧν ἔτ' εὐθύνας ἐμοὶ δώσουσιν, ἢν θεὸς θέλῃ.
πολλὰ γὰρ δή μ' ἠδίκησαν,
ὄντες οἴκοι μὲν λέοντες,
ἐν μάχῃ δ' ἀλώπεκες.

V. 1180. ὧν ἐντεῦθεν εὐθύνας codex Ravennas.

V. 1181. Sic codex Venetus et edd. ante Brunckium. Codex Ravennas πολλὰ μὲν γάρ μ' ἠδίκησαν. Brunckius tacite edidit πολλὰ μὲν δή μ' ἠδίκησαν, quod fortasse ex codice B. sumsit.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ. ΔΡΕΠΑΝΟΥΡΓΟΣ.
ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ. ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.
ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ. ΚΡΑΝΟΠΟΙΟΣ.
ΔΟΡΥΞΟΣ. ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ.
ΠΑΙΣ ΚΛΕΩΝΥΜΟΥ. ΧΟΡΟΣ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Ἰοὺ ἰού.
ὅσον τὸ χρῆμ' ἐπὶ δεῖπνον ἦλθ' ἐς τοὺς γάμους.
ἔχ', ἀποκάθαιρε τὰς τραπέζας ταυτηί·
πάντως γὰρ οὐδὲν ὄφελός ἐστ' αὐτῆς ἔτι.
ἔπειτ' ἐπείςφερε τοὺς ἀμύλους καὶ τὰς κίχλας
καὶ τῶν λαγῴων πολλὰ καὶ τοὺς κολλάβους.

ΔΡΕΠΑΝΟΥΡΓΟΣ.

ποῦ, ποῦ Τρυγαῖός ἐστιν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀναβράττω κίχλας.

ΔΡΕΠΑΝΟΥΡΓΟΣ.

ὦ φίλτατ', ὦ Τρυγαῖ', ὅσ' ἡμᾶς τἀγαθὰ
δέδρακας, εἰρήνην ποιήσας· ὡς πρότου
οὐδεὶς ἐπρίατ' ἂν δρέπανον οὐδὲ κολλύβου·

V. 1188. ἐπισφόρει τοὺς ἀμύλους codex Ravennas. τοὺς ἀμύλους etiam codex Venetus. Quare mutavi vulgatam scripturam τὰς ἀμύλους. Vid. Theocrit. IX. 21. et Etymol. M. c. 87, 43..

V. 1190. Zonaras t. I. c. 409..

V. 1191. ὅσ' Bentleius, Berglerus, Brunckius, Porsonus Adversar. p. 225. (197. Lips.). Legebatur ὅς.

νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν ἐμπολῶ·
ὁδὶ δὲ τριδράχμους τοὺς κάδους εἰς τοὺς ἀγρούς.
ἀλλ' ὦ Τρυγαῖε τῶν δρεπάνων τε λάμβανε,
καὶ τῶνδ' ὅ τι βούλει, προῖκα· καὶ ταυτὶ δέχου.
ἀφ' ὧν γὰρ ἀπεδόμεσθα κἀκερδάναμεν,
τὰ δῶρα ταυτί σοι φέρομεν εἰς τοὺς γάμους.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἴθι νυν, καταθέμενοι παρ' ἐμοὶ ταῦτ', εἴςιτε
ἐπὶ δεῖπνον ὡς τάχιστα· καὶ γὰρ οὑτοσὶ
ὅπλων κάπηλος ἀχθόμενος προςέρχεται.

ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ.

οἴμ', ὡς προθέλυμνόν μ' ὦ Τρυγαῖ' ἀπώλεσας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί δ' ἔστιν ὦ κακόδαιμον; οὔ τί που λοφᾷς;

ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ.

ἀπώλεσάς μου τὴν τέχνην καὶ τὸν βίον,

V. 1194. δραχμῶν αὖτ' ἐμπολῶ Brunckius ex coniectura, recte repugnante Elmsleio ad Euripidis Medeam p. 105., qui olim (ad Acharnens. p. 73. ed. Lips.) coniecerat νυνὶ δ' ἐγὼ μὲν πεντέδραχμα ταῦτ' ἐμπολῶ. Reisigius I. p, 112. corrigebat νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν πάντ' ἐμπολῶ, quod postea ipse reiecit in diariis Ienensibus a. 1817. fol. 224. c. 404..

V. 1195. οἱδὶ codex Ravennas. — ἐς codex Venetus.

V. 1197. Sic A., Brunckius. Eadem scriptura est in B., sed sine interpunctione. καὶ τῶνδ' ὅ τι βούλει. προῖκα γὰρ ταυτὶ δέχου edd. ante Brunckium, nisi quod in ed. Aldina punctum non ante, sed post προῖκα positum est.

V. 1198. γὰρ A., B., Brunckius. Legebatur γ' ἄρ'. — ἀπεδόμεσθα Bentleius, Berglerus, Brunckius. Legebatur ἀπεδόμεθα. — κἀκερδάναμεν codex Ravennas apud Bekkerum et Venetus. Legebatur κἀκερδαίνομεν.

V. 1199. ἐς codex Venetus.

καὶ τουτουὶ, καὶ τοῦ δορυξοῦ 'κεινουί.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί δῆτα τουτοινὶ καταθῶ σοι τοῖν λόφοιν;

ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ.

αὐτὸς σὺ τί δίδως;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὅ τι δίδωμ'; αἰσχύνομαι.
ὅμως δ' ὅτι τὸ σφήκωμ' ἔχει πόνον πολὺν,
δοίην ἂν αὐτοῖν ἰσχάδων τρεῖς χοίνικας,
ἵν' ἀποκαθαίρω τὴν τράπεζαν τουτῳί.

ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ.

ἔνεγκε τοίνυν εἰσιὼν τὰς ἰσχάδας·
κρεῖττον γὰρ ὦ τάν ἐστιν ἢ μηδὲν λαβεῖν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀπόφερ', ἀπόφερ' ἐς κόρακας ἀπὸ τῆς οἰκίας.
τριχορρυεῖτον, οὐδέν ἐστόν. τὼ λόφω
οὐκ ἂν πριαίμην οὐδ' ἂν ἰσχάδος μιᾶς.

ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.

τί δαὶ δεκάμνῳ τῷδε θώρακος κύτει

V. 1206. τουτονὶ Aldina, Iuntina I., II.. κεινουί A., B., edd. ante Kusterum, qui 'κεινουί scripsit. κεινουνὶ Iuntina II..

V. 1208. ὅ τι δίδωμ'; αἰσχύνομαι A., B., Brunckius. Legebatur ὅτι δίδωμ' αἰσχύνομαι.

V. 1209. Probabilis est Brunckii coniectura:

ὅμως δ' ὅτι τὸ σφήκωμα πολὺν ἔχει πόνον.

V. 1210. αὐτοῖν A., Brunckius. αὐτὸν B.. αὐτῶν edd. ante Brunckium, codices Ravennas et Venetus.

V. 1214. ἀπὸ τῆς codices Ravennas et Venetus. Legebatur ἐκ τῆς. Eadem varietas Nub. 1298. Herm..

V. 1215. οὐδὲν ἐστὸν τὼ λόφω. edd. ante Brunckium.

V. 1217. θώρηκος codex Ravennas.— σκύτει edd. ante Kusterum. Correxit etiam Bentleius. Vide praefationem p. VI..

ἐνημμένῳ κάλλιστα χρήσομαι τάλας;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὗτος μὲν οὐ μή σοι ποιήσει ζημίαν.
ἀλλ' αἶρέ μοι τοῦτόν γε τῆς ἰσωνίας·
ἐναποπατεῖν γάρ ἐστ' ἐπιτήδειος πάνυ —

ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.

παῦσαί μ' ὑβρίζων τοῖς ἐμοῖσι χρήμασιν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὡδί, παραθέντι τρεῖς λίθους. οὐ δεξιῶς;

ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.

ποίᾳ δ' ἀποψήσει πότ' ὦ 'μαθέστατε;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τῃδί, διεὶς τὴν χεῖρα διὰ τῆς θαλαμίας,
καὶ τῇδ' —

ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.

ἅμ' ἀμφοῖν δῆτ';

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἔγωγε νὴ Δία,
ἵνα μή γ' ἁλῶ τρύπημα κλέπτων τῆς νεώς.

ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.

ἔπειτ' ἐπὶ δεκάμνῳ χεσεῖ καθήμενος;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἔγωγε νὴ Δί' ὦ 'πίτριπτ'. οἴει γὰρ ἂν

V 1222. παῦσαι μ' ὑβρίζων edd. ante Kusterum. παῦσαι 'νυβρίζων Elmsleius ad Acharn. p. 111. ed. Lips..

V. 1223. τρεῖς λίθους. οὐ δεξιῶς; A., Brunckius. τρεῖς λίθους οὐ δεξιῶς. edd. ante Brunckium. τρεῖς λίθους μοι δεξιῶς. Bentleius.

V. 1225. θαλαμιᾶς edd. ante Brunckium. Vid. Elmslei. ad Acharn. p. 152. ed. Lips..

V. 1226. καὶ τῇδ' ἅμ'. ΘΩΡ. ἀμφ. δ. edd. ante Brunckium.

τὸν πρωκτὸν ἀποδόσθαι με χιλίων δραχμῶν;

ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.

ἴθι δὴ, 'ξένεγκε τἀργύριον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' ὦ 'γαθὲ
θλίβει τὸν ὄῤῥον. ἀπόφερ', οὐκ ὠνήσομαι.

ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ.

τί δ' ἆρα τῇ σάλπιγγι τῇδε χρήσομαι,
ἥν ἐπριάμην δραχμῶν ποθ' ἑξήκοντ' ἐγώ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μόλυβδον ἐς τουτὶ τὸ κοῖλον ἐγχέας,
ἔπειτ' ἄνωθεν ῥάβδον ἐνθεὶς ὑπόμακρον,
γενήσεταί σοι τῶν κατακτῶν κοττάβων.

ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ.

οἴμοι, καταγελᾷς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' ἕτερον παραινέσω.
τὸν μὲν μόλυβδον, ὥςπερ εἶπον, ἔγχεον·
ἐντευθενὶ δὲ σπαρτίοις ἠρτημένην
πλάστιγγα πρόςθες, καὐτό σοι γενήσεται
τὰ σῦκ' ἐν ἀγρῷ τοῖς οἰκέταισιν ἱστάναι.

V. 1233. *ΣΑΛΠΙΓΓΟΠΟΙΟΣ* edd. ante Brunckium. — *τί δ' ἆρα τῇ* edd. ante Kusterum. *τί δ' ἄρα τῇ* Kusterus, codices Ravennas et Venetus. *τί ἄρα τῇ* Elmsleius ad Acharn. p. 61. ed. Lips.. *τί δ' ἔγωγ' ἄρα τῇ* A., Brunckius.

V. 1235. 1239. *μόλυβδον* A., Ravennas, Brunckius. *μόλιβδον* edd. ante Brunckium.

V. 1241. *καὐτό σοι* Bentleius, Berglerus, Brunckius. Legebatur *καὐτός σοι*. Portus et Kusterus *καὐτῷ σοι*.

V. 1242. *ἱστάναι* codex Ravennas.

ΚΡΑΝΟΠΟΙΟΣ.

ὦ δυσκάθαρτε δαῖμον, ὥς μ' ἀπώλεσας,
ὅτ' ἀντέδωκά γ' ἀντὶ τῶνδε μνᾶν ποτε·
καὶ νῦν τί δράσω; τίς γὰρ αὔτ' ὠνήσεται;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πώλει βαδίζων αὐτὰ τοῖς Αἰγυπτίοις·
ἔστιν γὰρ ἐπιτήδεια συρμαίαν μετρεῖν.

ΔΟΡΥΞΟΣ.

οἴμ' ὦ κρανοποί', ὡς ἀθλίως πεπράγαμεν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὗτος μὲν οὐ πέπονθεν οὐδέν.

ΚΡΑΝΟΠΟΙΟΣ.

ἀλλὰ τί
ἔτ' ἐστὶ τοῖσι κράνεσιν ὅ τι τις χρήσεται;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐὰν τοιαυτασὶ μάθῃς λαβὰς ποιεῖν,
ἄμεινον ἢ νῦν αὔτ' ἀποδώσεται πολύ.

ΚΡΑΝΟΠΟΙΟΣ.

ἀπίωμεν ὦ δορυξέ.

V. 1243. ὥς μ' Brunckius. Legebatur ὅς μ'.

V. 1244. ὅτ' ἀντέδωκ' ἀντὶ codices Ravennas et Venetus.

V. 1248. In codice Ravennate hic versus Σαλπίγκτῃ tribuitur. — οἴμ', ὦ Α., Ravennas, Brunckius in notis. Legebatur οἴμοι, ὦ.

V. 1249. Verba ἀλλὰ — χρήσεται; Δορυξῷ tribuit Brunckius in notis.

V. 1250. ἔνεστι τοῖς codex Ravennas. Idem est in codice Veneto, sed adscripto γρ. ἔτ' ἔστι. — Mire Bentleius κράνεσ'.

V. 1251. μάθῃς codices Ravennas et Venetus. Legebatur μάθῃ (Iuntina II. μάτῃ). Non dissimile est, quod in Pluto 565. ex libro Ravennate restituendum est,

ὡς πολὺ μεθίστησ', ὧν πρότερον εἶχες τρόπων.

V. 1253. δορυξόε Brunckius in notis. Vid. supra ad 451.. — γ' accessit ex codicibus Ravennate et Veneto.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μηδαμῶς γ', ἐπεὶ
τούτῳ γ' ἐγὼ τὰ δόρατα ταῦτ' ὠνήσομαι.

ΔΟΡΥΞΟΣ.

πόσον δίδως δῆτ';

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἰ διαπρισθεῖεν δίχα,
λάβοιμ' ἂν αὔτ' ἐς χάρακας, ἑκατὸν τῆς δραχμῆς.

ΔΟΡΥΞΟΣ.

ὑβριζόμεθα. χωρῶμεν ὦ τᾶν ἐκποδών.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

νὴ τὸν Δί', ὡς τὰ παιδί' ἤδη 'ξέρχεται
οὐρησόμενα τὰ τῶν ἐπικλήτων δεῦρ', ἵνα,
ἅττ' ᾄσεται, προαναβάληται, μοι δοκεῖ.
ἀλλ' ὅ τι περ ᾄδειν ἐπινοεῖς ὦ παιδίον,
αὐτοῦ παρ' ἐμὲ στὰν, πρότερον ἀναβαλοῦ 'νθαδί.

ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ.

Νῦν αὖθ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα —

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

παῦσαι

V 1256. Codex Ravennas apud Bekkerum ἑκατὸν τρεῖς δραχμας (sic).

V. 1257. ὑβριζόμεθα A., Bentleius, Brunckius. Scribebatur ὑβριζόμεσθα.

V. 1258. παιδί' ἤδη codices Ravennas et Venetus. Legebatur παιδία γ' ἤδη.

V. 1260. 'μοὶ Kusterus.

V. 1263. In edd. ante Brunckium praemissum hic et in sequentibus ΠΑΙ.: in codice Ravennate ΠΑΙΔΕΣ.

ὁπλοτέρους ᾆδον, καὶ ταῦτ' ὦ τριςκακόδαιμον
εἰρήνης γ' οὔσης· ἀμαθὴς γ' εἶ καὶ κατάρατος.

ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ.

Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
σύν ῥ' ἔβαλον ῥινούς τε καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοέσσας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀσπίδας; οὐ παύσει μεμνημένον ἀσπίδας ἡμῖν;

ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ.

Ἔνθάδ' ἅμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀνδρῶν οἰμωγή; κλαυσεῖ, νὴ τὸν Διόνυσον,
οἰμωγὰς ᾆδον, καὶ ταύτας ὀμφαλοέσσας.

ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ.

ἀλλὰ τί δῆτ' ᾄδω; σὺ γάρ εἰπέ μοι, οἷςτισι χαίρεις.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Ὣς οἱ μὲν δαίνυντο βοῶν κρέα, καὶ τὰ τοιαυτί·
Ἄριστον προτίθεντο, καὶ ἅττ' ἥδιστα πάσασθαι.

ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ.

Ὣς οἱ μὲν δαίνυντο βοῶν κρέα, καὐχένας ἵππων

V. 1264. *ὁπλοτέρους* abest ab libro Ravennate. — *εἶδον* edd. ante Kusterum. *ᾆδων* Florens, Kusterus, Bentleius, Brunckius. *ᾆδον* MS. Palatinus et Bentleius et Raperus apud Kiddium ad Dawes. p. 507., Scaligeri Excerpta, ubi haec leguntur: „alii *εἶδων*, *ᾆδον* vel *ἄειδον*, non *εἶδον*.“

V. 1265. *εἰρήνης οὔσης* Brunckius.

V. 1268. Libri omnes *μεμνημένος*.

V. 1270. *κλαυσεῖ* edd. ante Brunckium et codex Venetus. *κλαύσει* Brunckius tacite.

V. 1271. *ᾆδον* reposui ex Aldina, Iuntina II.. Legebatur *ᾆδων*.

V. 1274. *προτίθετο* Aldina, Iuntina I., II.. — *μασᾶσθαι* codex Venetus. *μάσασθαι* edd. ante Brunckium. *πάσασθαι* A., Brunckius.

ἔκλυον ἱδρώοντας, ἐπεὶ πολέμου ἐκόρεσθεν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἶεν. ἐκόρεσθεν τοῦ πολέμου, κᾆτ' ἤσθιον.
ταῦτ' ᾆδε, ταῦθ', ὡς ἤσθιον κεκορημένοι.

ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ.

Θωρήσσοντ' ἄρ' ἔπειτα πεπαυμένοι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἄσμενοι, οἶμαι.

ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ.

Πύργων δ' ἐξεχέοντο, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

κάκιστ' ἀπόλοιο παιδάριον αὐταῖς μάχαις·
οὐδὲν γὰρ ᾄδεις πλὴν πολέμους. τοῦ καί ποτ' εἶ;

ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ.

ἐγώ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

σὺ μέντοι νὴ Δί'.

ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ.

υἱὸς Λαμάχου.

V. 1277. κᾆτ' ἤσθιον A., Bentleius, Berglerus; Dawesius p. 282. (507. Kidd.), Brunckius. Legebatur κατήσθιον.

V. 1278. ταυτάδε edd. vett. pleraeque et B.. ταυτὰ δὲ A.. — κεκορεσμένοι Dawesius l. l., Brunckius. κεκορημένοι ex cod. Rav. revocavit Inverniziu.

V. 1279. πεπαυμένοι in πεπασμένοι mutari volebant Florens et Dawesius p. 284. (508. Kidd.), recte repugnante Brunckio. — ἄσμενοι, οἶμαι scholiastes, Scaliger, Bentleius, Brunckius. οἶμαι omittunt edd. ante Brunckium.

ὧν ἔτ' εὐθύνας ἐμοὶ δώσουσιν, ἢν θεὸς θέλῃ.
πολλὰ γὰρ δή μ' ἠδίκησαν,
ὄντες οἴκοι μὲν λέοντες,
ἐν μάχῃ δ' ἀλώπεκες.

V. 1180. ὧν ἐντεῦθεν εὐθύνας codex Ravennas.

V. 1181. Sic codex Venetus et edd. ante Brunckium. Codex Ravennas πολλὰ μὲν γάρ μ' ἠδίκησαν. Brunckius tacite edidit πολλὰ μὲν δή μ' ἠδίκησαν, quod fortasse ex codice B. sumsit.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ. ΔΡΕΠΑΝΟΥΡΓΟΣ.
ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ. ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.
ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ. ΚΡΑΝΟΠΟΙΟΣ.
ΔΟΡΥΞΟΣ. ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ.
ΠΑΙΣ ΚΛΕΩΝΥΜΟΥ. ΧΟΡΟΣ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Ἰοὺ ἰού.
ὅσον τὸ χρῆμ' ἐπὶ δεῖπνον ἦλθ' ἐς τοὺς γάμους.
ἔχ', ἀποκάθαιρε τὰς τραπέζας ταυτηί·
πάντως γὰρ οὐδὲν ὄφελός ἐστ' αὐτῆς ἔτι.
ἔπειτ' ἐπείςφερε τοὺς ἀμύλους καὶ τὰς κίχλας
καὶ τῶν λαγῴων πολλὰ καὶ τοὺς κολλάβους.

ΔΡΕΠΑΝΟΥΡΓΟΣ.

ποῦ, ποῦ Τρυγαῖός ἐστιν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀναβράττω κίχλας.

ΔΡΕΠΑΝΟΥΡΓΟΣ.

ὦ φίλτατ', ὦ Τρυγαῖ', ὅσ' ἡμᾶς τἀγαθὰ
δέδρακας, εἰρήνην ποιήσας· ὡς πρὸτοῦ
οὐδεὶς ἐπρίατ' ἂν δρέπανον οὐδὲ κολλύβου·

V. 1188. ἐπισφόρει τοὺς ἀμύλους codex Ravennas. τοὺς ἀμύλους etiam codex Venetus. Quare mutavi vulgatam scripturam τὰς ἀμύλους. Vid. Theocrit. IX. 21. et Etymol. M. c. 87, 43..

V. 1190. Zonaras t. I. c. 409..

V. 1191. ὅσ' Bentleius, Berglerus, Brunckius, Porsonus Advers. p. 225. (197. Lips.). Legebatur ὅς.

νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν ἐμπολῶ·
ὁδὶ δὲ τριδράχμους τοὺς κάδους εἰς τοὺς ἀγρούς.
ἀλλ' ὦ Τρυγαῖε τῶν δρεπάνων τε λάμβανε,
καὶ τῶνδ' ὅ τι βούλει, προῖκα· καὶ ταυτὶ δέχου.
ἀφ' ὧν γὰρ ἀπεδόμεσθα κἀκερδάναμεν,
τὰ δῶρα ταυτί σοι φέρομεν εἰς τοὺς γάμους.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἴθι νυν, καταθέμενοι παρ' ἐμοὶ ταῦτ', εἴςιτε
ἐπὶ δεῖπνον ὡς τάχιστα· καὶ γὰρ οὑτοσὶ
ὅπλων κάπηλος ἀχθόμενος προςέρχεται.

ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ.

οἴμ', ὡς προθέλυμνόν μ' ὦ Τρυγαῖ' ἀπώλεσας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί δ' ἔστιν ὦ κακόδαιμον; οὔ τί που λοφᾷς;

ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ.

ἀπώλεσάς μου τὴν τέχνην καὶ τὸν βίον,

V. 1194. *δραχμῶν αὖτ' ἐμπολῶ* Brunckius ex coniectura, recte repugnante Elmsleio ad Euripidis Medeam p. 105., qui olim (ad Acharnens. p. 73. ed. Lips.) coniecerat *νυνὶ δ' ἐγὼ μὲν πεντέδραχμα ταῦτ' ἐμπολῶ*. Reisigius I. p. 112. corrigebat *νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν πάντ' ἐμπολῶ*, quod postea ipse reiecit in diariis Ienensibus a. 1817. fol. 224. c. 404..

V. 1195. *οἰδὶ* codex Ravennas. — *ἐς* codex Venetus.

V. 1197. Sic A., Brunckius. Eadem scriptura est in B., sed sine interpunctione. *καὶ τῶνδ' ὅ τι βούλει. προῖκα γὰρ ταυτὶ δέχου* edd. ante Brunckium, nisi quod in ed. Aldina punctum non ante, sed post *προῖκα* positum est.

V. 1198. *γὰρ* A., B., Brunckius. Legebatur *γ' ἄρ'*. — *ἀπεδόμεσθα* Bentleius, Berglerus, Brunckius. Legebatur *ἀπεδόμεθα*. — *κἀκερδάναμεν* codex Ravennas apud Bekkerum et Venetus. Legebatur *κἀκερδαίνομεν*.

V. 1199. *ἐς* codex Venetus.

καὶ τουτουὶ, καὶ τοῦ δορυξοῦ 'κεινουΐ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί δῆτα τουτοινὶ καταθῶ σοι τοῖν λόφοιν;

ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ.

αὐτὸς σὺ τί δίδως;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὅ τι δίδωμ'; αἰσχύνομαι.
ὅμως δ' ὅτι τὸ σφήκωμ' ἔχει πόνον πολὺν,
δοίην ἂν αὐτοῖν ἰσχάδων τρεῖς χοίνικας,
ἵν' ἀποκαθαίρω τὴν τράπεζαν τουτῳί.

ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ.

ἔνεγκε τοίνυν εἰσιὼν τὰς ἰσχάδας·
κρεῖττον γὰρ ὦ τάν ἐστιν ἢ μηδὲν λαβεῖν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀπόφερ', ἀπόφερ' ἐς κόρακας ἀπὸ τῆς οἰκίας.
τριχοῤῥυεῖτον, οὐδέν ἐστόν. τὼ λόφω
οὐκ ἂν πριαίμην οὐδ' ἂν ἰσχάδος μιᾶς.

ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.

τί δαὶ δεκάμνῳ τῷδε θώρακος κύτει

V. 1206. τουτουὶ Aldina, Iuntina I., II.. κεινουΐ A., B., edd. ante Kusterum, qui 'κεινουΐ scripsit. κεινουνὶ Iuntina II..

V. 1208. ὅ τι δίδωμ'; αἰσχύνομαι A., B., Brunckius. Legebatur ὅτι δίδωμ' αἰσχύνομαι.

V. 1209. Probabilis est Brunckii coniectura:
ὅμως δ' ὅτι τὸ σφήκωμα πολὺν ἔχει πόνον.

V. 1210. αὐτοῖν A., Brunckius. αὐτὸν B.. αὐτῶν edd. ante Brunckium, codices Ravennas et Venetus.

V. 1214. ἀπὸ τῆς codices Ravennas et Venetus. Legebatur ἐκ τῆς. Eadem varietas Nub. 1298. Herm..

V. 1215. οὐδὲν ἐστὸν τὼ λόφω. edd. ante Brunckium.

V. 1217. θώρηκος codex Ravennas. — σκύτει edd. ante Kusterum. Correxit etiam Bentleius. Vide praefationem p. VI..

ἐνημμένῳ κάλλιστα χρήσομαι τάλας;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὗτος μὲν οὐ μή σοι ποιήσει ζημίαν.
ἀλλ' αἰρέ μοι τοῦτόν γε τῆς ἰσωνίας·
ἐναποπατεῖν γάρ ἐστ' ἐπιτήδειος πάνυ —

ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.

παῦσαί μ' ὑβρίζων τοῖς ἐμοῖσι χρήμασιν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὡδί, παραθέντι τρεῖς λίθους. οὐ δεξιῶς;

ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.

ποίᾳ δ' ἀποψήσει πότ' ὦ 'μαθέστατε;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τηδί, διεὶς τὴν χεῖρα διὰ τῆς θαλαμίας,
καὶ τῇδ' —

ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.

ἅμ' ἀμφοῖν δῆτ';

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἔγωγε νὴ Δία,
ἵνα μή γ' ἁλῶ τρύπημα κλέπτων τῆς νεώς.

ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.

ἔπειτ' ἐπὶ δεκάμνῳ χεσεῖ καθήμενος;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἔγωγε νὴ Δί' ὦ 'πίτριπτ'. οἴει γὰρ ἂν

V. 1222. παῦσαι μ' ὑβρίζων edd. ante Kusterum. παῦσαι 'νβρίζων Elmsleius ad Acharn. p. 111. ed. Lips..

V. 1223. τρεῖς λίθους. οὐ δεξιῶς; A., Brunckius. τρεῖς λίθους οὐ δεξιῶς. edd. ante Brunckium. τρεῖς λίθους μοι δεξιῶς. Bentleius.

V. 1225. θαλαμιᾶς edd. ante Brunckium. Vid. Elmslei. ad Acharn. p. 152. ed. Lips..

V. 1226. καὶ τῇδ' ἅμ'. ΘΩΡ. ἀμφ. δ. edd. ante Brunckium.

τὸν πρωκτὸν ἀποδόσθαι με χιλίων δραχμῶν;

ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.

ἴθι δή, 'ξένεγκε τἀργύριον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' ὦ 'γαθὲ
θλίβει τὸν ὄῤῥον. ἀπόφερ', οὐκ ὠνήσομαι.

ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ.

τί δ' ἆρα τῇ σάλπιγγι τῇδε χρήσομαι,
ἣν ἐπριάμην δραχμῶν ποθ' ἑξήκοντ' ἐγώ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μόλυβδον ἐς τουτὶ τὸ κοῖλον ἐγχέας,
ἔπειτ' ἄνωθεν ῥάβδον ἐνθεὶς ὑπόμακρον,
γενήσεταί σοι τῶν κατακτῶν κοττάβων.

ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ.

οἴμοι, καταγελᾷς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' ἕτερον παραινέσω.
τὸν μὲν μόλυβδον, ὥςπερ εἶπον, ἔγχεον·
ἐντευθενὶ δὲ σπαρτίοις ᾐρτημένην
πλάστιγγα πρόςθες, καὐτό σοι γενήσεται
τὰ σῦκ' ἐν ἀγρῷ τοῖς οἰκέταισιν ἱστάναι.

V. 1233. ΣΑΛΠΙΓΓΟΠΟΙΟΣ edd. ante Brunckium. — τί δ' ἆρα τῇ edd. ante Kusterum. τί δ' ἄρα τῇ Kusterus, codices Ravennas et Venetus. τί ἄρα τῇ Elmsleius ad Acharn. p. 61. ed. Lips.. τί δ' ἔγωγ' ἄρα τῇ A., Brunckius.

V. 1235. 1239. μόλυβδον A., Ravennas, Brunckius. μόλιβδον edd. ante Brunckium.

V. 1241. καὐτό σοι Bentleius, Berglerus, Brunckius. Legebatur καὐτός σοι. Portus et Kusterus καὐτῷ σοι.

V. 1242. ἱστάναι codex Ravennas.

ΚΡΑΝΟΠΟΙΟΣ.

ὦ δυςκάθαρτε δαῖμον, ὥς μ' ἀπώλεσας,
ὅτ' ἀντέδωκά γ' ἀντὶ τῶνδε μνᾶν ποτε·
καὶ νῦν τί δράσω; τίς γὰρ αὔτ' ὠνήσεται;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πώλει βαδίζων αὐτὰ τοῖς Αἰγυπτίοις·
ἔστιν γὰρ ἐπιτήδεια συρμαίαν μετρεῖν.

ΔΟΡΥΞΟΣ.

οἴμ' ὦ κρανοποί', ὡς ἀθλίως πεπράγαμεν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὗτος μὲν οὐ πέπονθεν οὐδέν.

ΚΡΑΝΟΠΟΙΟΣ.

ἀλλὰ τί
ἔτ' ἐστὶ τοῖσι κράνεσιν ὅ τι τις χρήσεται;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐὰν τοιαυτασὶ μάθῃς λαβὰς ποιεῖν,
ἄμεινον ἢ νῦν αὔτ' ἀποδώσεται πολύ.

ΚΡΑΝΟΠΟΙΟΣ.

ἀπίωμεν ὦ δορυξέ.

V. 1243. ὥς μ' Brunckius. Legebatur ὅς μ'.
V. 1244. ὅτ' ἀντέδωκ' ἀντὶ codices Ravennas et Venetus.
V. 1248. In codice Ravennate hic versus Σαλπιγκτῇ tribuitur. — οἴμ', ὦ Α., Ravennas, Brunckius in notis. Legebatur οἴμοι, ὦ.
V. 1249. Verba ἀλλὰ — χρήσεται; Δορυξῷ tribuit Brunckius in notis.
V. 1250. ἔνεστι τοῖς codex Ravennas. Idem est in codice Veneto, sed adscripto γρ. ἔτ' ἔστι. — Mire Bentleius κράνεσ'.
V. 1251. μάθῃς codices Ravennas et Venetus. Legebatur μάθῃ (Iuntina II. μάτῃ). Non dissimile est, quod in Pluto 365. ex libro Ravennate restituendum est,

ὡς πολὺ μεθέστηχ', ὧν πρότερον εἶχες τρόπων.

V. 1253. δορυξόε Brunckius in notis. Vid. supra ad 451.. — γ' accessit ex codicibus Ravennate et Veneto.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μηδαμῶς γ', ἐπεὶ
τούτῳ γ' ἐγὼ τὰ δόρατα ταῦτ' ὠνήσομαι.

ΔΟΡΥΞΟΣ.

πόσον δίδως δῆτ';

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἰ διαπρισθεῖεν δίχα,
λάβοιμ' ἂν αὔτ' ἐς χάρακας, ἑκατὸν τῆς δραχμῆς.

ΔΟΡΥΞΟΣ.

ὑβριζόμεθα. χωρῶμεν ὦ τᾶν ἐκποδών.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

νὴ τὸν Δί', ὡς τὰ παιδί' ἤδη 'ξέρχεται
οὐρησόμενα τὰ τῶν ἐπικλήτων δεῦρ', ἵνα,
ἅττ' ᾄσεται, προαναβάληταί, μοι δοκεῖ.
ἀλλ' ὅ τι περ ᾄδειν ἐπινοεῖς ὦ παιδίον,
αὐτοῦ παρ' ἐμὲ στὰν, πρότερον ἀναβαλοῦ 'νθαδί.

ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ.

Νῦν αὖθ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα —

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

παῦσαι

V 1256. Codex Ravennas apud Bekkerum ἑκατὸν τρεῖς δραχμας (sic).

V. 1257. ὑβριζόμεθα A., Bentleius, Brunckius. Scribebatur ὑβριζόμεσθα.

V. 1258. παιδί' ἤδη codices Ravennas et Venetus. Legebatur παιδία γ' ἤδη.

V. 1260. 'μοὶ Kusterus.

V. 1263. In edd. ante Brunckium praemissum hic et in sequentibus ΠΑΙ.: in codice Ravennate ΠΑΙΔΕΣ.

ὁπλοτέρους ᾆδον, καὶ ταῦτ' ὦ τρισκακόδαιμον
εἰρήνης γ' οὔσης· ἀμαθές γ' εἶ καὶ κατάρατον.

ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ.

Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
σύν ῥ' ἔβαλον ῥινούς τε καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοέσσας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀσπίδας; οὐ παύσει μεμνημένον ἀσπίδας ἡμῖν;

ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ.

Ἐνθάδ' ἅμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀνδρῶν οἰμωγή; κλαυσεῖ, νὴ τὸν Διόνυσον,
οἰμωγὰς ᾆδον, καὶ ταύτας ὀμφαλοέσσας.

ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ.

ἀλλὰ τί δῆτ' ᾄδω; σὺ γάρ εἰπέ μοι, οἷστισι χαίρεις.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Ὣς οἱ μὲν δαίνυντο βοῶν κρέα, καὶ τὰ τοιαυτί·
Ἄριστον προτίθεντο, καὶ ἅττ' ἥδιστα μασᾶσθαι.

ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ.

Ὣς οἱ μὲν δαίνυντο βοῶν κρέα, καὐχένας ἵππων

V. 1264. ὁπλοτέρους abest ab libro Ravennate. — εἶδον edd. ante Kusterum. ᾆδων Florens, Kusterus, Bentleius, Brunckius. ᾆδον MS. Palatinus et Bentleius et Raperus apud Kiddium ad Dawes. p. 507., Scaligeri Excerpta, ubi haec leguntur: „alii εἶδων, ᾆδον vel ἄειδον, non εἶδον."

V. 1265. εἰρήνης οὔσης Brunckius.

V. 1268. Libri omnes μεμνημένος.

V. 1270. κλαυσεῖ edd. ante Brunckium et codex Venetus. κλαύσει Brunckius tacite.

V. 1271. ᾆδον reposui ex Aldina, Iuntina II.. Legebatur ᾆδων.

V. 1274. προτίθετο Aldina, Iuntina I., II.. — μασᾶσθαι codex Venetus. μάσασθαι edd. ante Brunckium. πάσασθαι A., Brunckius.

ἔκλυον ἱδρώοντας, ἐπεὶ πολέμου ἐκόρεσθεν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἶεν. ἐκόρεσθεν τοῦ πολέμου, κᾆτ' ἤσθιον.
ταῦτ' ᾆδε, ταῦθ', ὡς ἤσθιον κεκορημένοι.

ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ.

Θωρήσσοντ' ἄρ' ἔπειτα πεπαυμένοι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἄσμενοι, οἶμαι.

ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ.

Πύργων δ' ἐξεχέοντο, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

κάκιστ' ἀπόλοιο παιδάριον αὐταῖς μάχαις·
οὐδὲν γὰρ ᾄδεις πλὴν πολέμους. τοῦ καί ποτ' εἶ;

ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ.

ἐγώ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

σὺ μέντοι νὴ Δί'.

ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ.

υἱὸς Λαμάχου.

V. 1277. κᾆτ' ἤσθιον A., Bentleius, Berglerus; Dawesius p. 282. (507. Kidd.), Brunckius. Legebatur κατήσθιον.

V. 1278. ταυτάδε edd. vett. pleraeque et B.. ταυτὰ δὲ A.. — κεκορεσμένοι Dawesius l. l., Brunckius. κεκορημένοι ex cod. Rav. revocavit Invernizius.

V. 1279. πεπαυμένοι in πεπασμένοι mutari volebant Florens et Dawesius p. 284. (508. Kidd.), recte repugnante Brunckio. — ἄσμενοι, οἶμαι scholiastes, Scaliger, Bentleius, Brunckius. οἶμαι omittunt edd. ante Brunckium.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

αἰβοῖ·
ἦ γὰρ ἐγὼ 'θαύμαζον ἀκούων, εἰ σὺ μὴ εἴης
ἀνδρὸς βουλομάχου καὶ κλαυσιμάχου τινὸς υἱός.
ἄπεῤῥε, καὶ τοῖς λογχοφόροισιν ᾆδ' ἰόν.
ποῦ μοι τὸ τοῦ Κλεωνύμου 'στὶ παιδίον;
ᾆσον, πρὶν εἰςιέναι, τι· σὺ γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι
οὐ πράγματ' ᾄσει· σώφρονος γὰρ εἶ πατρός.

ΠΑΙΣ ΚΛΕΩΝΥΜΟΥ.

'Ασπίδι μὲν Σαΐων τις ἀγάλλεται, ἣν παρὰ θάμνῳ
ἔντος ἀμώμητον κάλλιπον οὐκ ἐθέλων.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἰπέ μοι ὦ πόσθων, εἰς τὸν σαυτοῦ πατέρ' ᾄδεις;

ΠΑΙΣ ΚΛΕΩΝΥΜΟΥ.

Ψυχὴν δ' ἐξεσάωσα —

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

κατῄσχυνας δὲ τοκῆας.

V. 1284. 'θαύμαζον edd. ante Brunckium, quod tacite revocavit Invernizius. Brunckius θαύμαζον. — εἰ σὺ μὴ εἴης codices Ravennas et Venetus, Dawesius p. 284. (510. Kidd.), Reiskius, Brunckius in notis. εἰ σὺ μὴ ἦς edd. ante Brunckium. εἰ σὺ μὴ ἦσθα A., ed. Brubachiana, Bentleius. εἰ σὺ μὲν ἦσθα Brunckius in textu.

V. 1285. κλαυσιμάχου codex Ravennas.

V. 1286. ᾆδ' υἱόν Aldina, Iuntina I.. ᾆδ' ἰών Kusterus.

V. 1287. τὸ omittunt edd. ante Kusterum.

V. 1289. ᾄσει Dawesius p. 285. (510. Kidd.), Brunckius. ᾄσεις libri omnes, etiam Ravennas.

V. 1290. 1291. Versus sunt Archilochi p. 287. ed. Gaisford., — ἔντος Reiskius, Brunckius. ἐντὸς edd. ante Brunckium.

V. 1293. κατῄσχυνάς γε τοκῆων edd. ante Kusterum. κατῄσχυνάς τε τοκῆων B., superscripto γε, Kusterus. κατῄσχυνας δὲ τοκῆων Brunckius. τοκῆας ex codicibus Ravennate et Veneto reposui.

ἀλλ' εἰςίωμεν. εὖ γὰρ οἶδ' ἐγὼ σαφῶς
ὅτι ταῦθ', ὅσ' ᾖσας ἄρτι περὶ τῆς ἀσπίδος,
οὐ μὴ 'πιλάθῃ πότ', ὢν ἐκείνου τοῦ πατρός.
ὑμῶν τὸ λοιπὸν ἔργον ἤδη 'νταῦθα τῶν μενόντων
φλᾶν ταῦτα πάντα καὶ σποδεῖν, καὶ μὴ κενὰς παρέλκειν.
ἀλλ' ἀνδρικῶς ἐμβάλλετον,
καὶ σμώχετ' ἀμφοῖν ταῖν γνάθοιν· οὐδὲν γὰρ ὦ πόνηροι
λευκῶν ὀδόντων ἔργον ἔστ', ἢν μή τι καὶ μασῶνται.

ΧΟΡΟΣ.

ἡμῖν μελήσει ταῦτά γ'· εὖ ποιεῖς δὲ καὶ σὺ φράζων.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' ὦ προτοῦ πεινῶντες ἐμβάλλεσθε τῶν λαγῴων·
ὡς οὐχὶ πᾶσαν ἡμέραν
πλακοῦσιν ἐστὶν ἐντυχεῖν πλανωμένοις ἐρήμοις.
πρὸς ταῦτα βρύκετ', ἢ τάχ' ὑμῖν φημὶ μεταμελήσειν.

V. 1296. πότ' (πόθ' Iuntina II.) ἂν ἐκείνου edd. ante Kusterum. Emendavit etiam Bentleius.

V. 1297. ἡμῶν Iuntina II..

V. 1299. ἐμβάλλετον codex Ravennas, Suidas v. ἀνδρικῶς t. I. p. 189., edd. ante Portum, Brunckius in notis. ἐμβάλλετε Portus, Kusterus, Brunckius in textu. ἐμβάλλεσθε Suidas v. σμώχετε t. III. p. 343., ex v. 1303..

V. 1300. in duos versus divisus erat. — σμώχετ' B., Suidas ll. ll.. σμόχετ' codex Ravennas. σμήχετ' (σμύχετ' Iuntina II.) edd. ante Brunckium. Vid. Lobeck. ad Phrynichum p. 254.. ἀμφοῖν τοῖν γνάθοιν codices Ravennas et Venetus. — οὐδὲν codex Ravennas, Suidas ll. ll., Florens, Brunckius in notis. Legebatur οὐδὲ.

V. 1301. in duos versus divisus erat ante Brunckium, qui unum fecit ex B.. — ἔστ' Brunckius. ἐστὶν edd. ante Brunckium et Suidas ll. ll..

V. 1303. ἐμβάλλεσθε codex Venetus.

ΧΟΡΟΣ.

εὐφημεῖν χρὴ καὶ τὴν νύμφην ἔξω τινὰ δεῦρο κομίζειν,
δᾳδάς τε φέρειν, καὶ πάντα λεὼν ξυγχαίρειν κἀπιχορεύειν,
καὶ τὰ σκεύη πάλιν εἰς τὸν ἀγρὸν νυνὶ χρὴ πάντα κομίζειν
ὀρχησαμένους καὶ σπείσαντας καὶ Ὑπέρβολον ἐξελάσαντας·
κἀπευξαμένους τοῖσι θεοῖσιν
διδόναι πλοῦτον τοῖς Ἕλλησιν,
κριθάς τε ποιεῖν ἡμᾶς πολλὰς,
πάντας ὁμοίως, οἶνόν τε πολὺν,
σῦκά τε τρώγειν,
τάς τε γυναῖκας τίκτειν ἡμῖν,
καὶ τἀγαθὰ πάνθ', ὅσ' ἀπωλέσαμεν,
ξυλλέξασθαι πάλιν ἐξ ἀρχῆς,
λῆξαί τ' αἴθωνα σίδηρον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

δεῦρ' ὦ γύναι εἰς ἀγρὸν,

V. 1307. — 1319. Trygaeo continuabantur. Invernizius semichorio tribuit, librum Ravennatem secutus: choro recte Bentleius.

V. 1308. *συγχαίρειν* edd. ante Brunckium. — *κἀπιχορεύειν* codex Venetus. Legebatur *κἀπικελεύειν*.

V. 1309. *νῦν* edd. ante Kusterum, codex Ravennas.

V. 1311. *κἀπευξαμένους τοῖσι θεοῖσιν* Erfurdtius in horreo Regimontano IV. p. 449., Hermannus Elem. doctr. metr. p. 375.. *κἀπευξαμένους τοῖσι θεοῖς* codex Ravennas et Venetus. *κᾆπειτ' ἐπευξαμένους τοῖσι θεοῖς* edd. ante Brunckium. *κᾆπειτ' εὐξαμένους τοῖσι θεοῖς* Florens, Brunckius.

V. 1312. *τοῖς Ἕλλησι* edd. ante Brunckium.

V. 1313. Bekkeri Anecd. I. p. 111., 20..

V. 1318. Edd. ante Brunckium *συλλέξασθαι*.

V. 1319. *λῆξαί τ'* codex Ravennas. Legebatur *λῆξαι δ'*.

χὤπως μετ' ἐμοῦ καλὴ
καλῶς κατακείσει.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ τρισμάκαρ, ὡς δικαί-
ως τἀγαθὰ νῦν ἔχεις.
Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ,
Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ.
τί δράσομεν αὐτήν;
τί δράσομεν αὐτήν;
τρυγήσομεν αὐτήν.
τρυγήσομεν αὐτήν.
ἀλλ' ἀράμενοι φερω-
μεν οἱ προτεταγμένοι
τὸν νυμφίον ὦ 'νδρες.
Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ,
Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ.

V. 1322. Legebatur:

καλῶς κατακείσει.
Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ,
Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ.
ΧΟΡΟΣ.
ὦ τρισμάκαρ κ. τ. λ..

Codices Ravennas et Venetus:

καλῶς κατακείσει.
Ἡμιχ.
Ὑμὴν, Ὑμέναι ὦ.
ὦ τρισμάκαρ κ. τ. λ..

V. 1331. Legebatur:

ἀλλ' ἀράμενοι φέρωμεν
οἱ προστεταγμένοι
οἱ χορευταὶ ἀναλαβόντες.

προτεταγμένοι corrigendum et sequentia, οἱ χορευταὶ ἀναλαβόντες, quae in B. inter lineas scriptae sunt minio, eiicienda esse animadverterunt Dawesius p. 285. (512. Kidd.) et Bentleius: priora quoque, οἱ προστεταγμένοι, deleri iubet Brunckius in notis.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οἰκήσετε γοῦν καλῶς
οὐ πράγματ᾽ ἔχοντες, ἀλ-
λὰ συκολογοῦντες.
Ὑμὴν, Ὑμέναι᾽ ὦ,
Ὑμὴν, Ὑμέναι᾽ ὦ.

ΧΟΡΟΣ.

τοῦ μὲν μέγα καὶ παχὺ,
τῆς δ᾽ ἡδὺ τὸ σῦκον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

φήσεις γ᾽, ὅταν ἐσθίῃς
οἶνόν τε πίῃς πολύν.
Ὑμὴν, Ὑμέναι᾽ ὦ,
Ὑμὴν, Ὑμέναι᾽ ὦ.
ὦ χαίρετε, χαίρετ᾽ ἄν-
δρες, κἂν ξυνέπησθέ μοι,
πλακοῦντας ἔδεσθε.

V. 1336.—1340. choro continuabantur: Trygaeo tribuit Dawesius.

V. 1343. φήσεις γ᾽ codices Ravennas et Venetus, Bentleius, Dawesius. Legebatur φήσεις γοῦν.

V. 1347. 1348. accesserunt ex codicibus Ravennate et Veneto.

V. 1348. κἦν codex Venetus.

V. 1349. choro tribuunt edd. ante Invernizium.

LIPSIAE
IMPRESSIT BENEDICTUS GOTTHILF TEUBNER.

RICARDI PORSONI

NOTAE

IN ARISTOPHANIS PACEM.

Quum omnia typis iam essent excusa, Beckius, quae est in hoc viro promptissima aliorum studia iuvandi voluntas, Aristophanica Porsoni a Petro Paulo Dobreo Cantabrigiae nuperrime edita mecum communicavit. Annotationes in Pacem *), magnam partem a Porsono iuvene scriptae, quamvis ita comparatae sint, ut me iis caruisse, quum editionem fabulae pararem, non doleam, repetere tamen placuit, quum plura contineant cognitu non inutilia. Omisimus autem quae ex Suida sive a me sive ab aliis iam erant enotata. Alia eiusmodi sunt ut humaniter de iis iudicari par sit, quum neque volento neque vivente auctore edita sint. Quae typis, quos vocant, cursivis impressa sunt, de suo addidit Dobreus. Suidae codex cuius saepius mentio fit, est Oxoniensis, de quo vide praefationem editoris p. II. Versuum numeros meae editioni accommodavi.

1. Suidas vv. *αἶρε* et *αἴρειν* p. 657. — 5. Lege *δή* ˮ*φερες;* — 19. Suid. *ἐς κόρακας.* ubi ms. *σαυτόν γε. τε ed. Med.* — 42. *Καταιπάτου* Pauw. ad Theophrast. Charact. p. 82. — 47. *ὡς Κλέωνα* Suid. *αἰνίττεται. ὥς* Suid. ed. ms. — 48. *ἔσθιεν* (i. e. *ἤσθιεν*) Palmer. Exercitat. p. 745. — 59. *κόρει* Suid., ms. — 63. *σεαυτοῦ*] sic Suid. ms. *λήσεις.* — 67. *αὐτὸν* recte Ald. — 68. Monstrose Suidas v. *ἀναῤῥιχᾶσθαι* pro *κλιμάκια* exhibet *καὶ μακρά.* Similiter corruptus idem v. *βαάξ. μαλακός.* Lege *βλὰξ, μαλακὸς*, ut recte in sua serie infra legitur. Georg. Lecapen. *ἐπιμερισίαις* MSS. fol. 35. b. *τὸ δὲ ὄνομα ὁ βλὰξ δηλοῖ τὸν ἀβέλτερον καὶ ἀνόητον, ὡς ἀπὸ τοῦ μαλάσσω μαλάξω, μάλαξ. καὶ ἀπὸ τούτου βλάξ.* Vide Ruhnken. ad Timaei Lexicon p. 44. — 70. Suid. *ἀνεῤῥιχῶντο.* — 85. *πρὶν ἂν ἴδῃς*] L. *ἴδιοης.* Vide ad Eccl. 625. Vulgatum citat Ruhnkenius ad Timaeum p. 107. — 107. 108. Suid. *γράψομαι.* — 119. *οὐκ ἔχω εἰπεῖν* Suid. ms. ed. — 121. *δ'* et *δὲ* om.

*) Leguntur p. 149. — 166.

Suid. *in* φακάς. deinde φεκὰς ἢ ms. et φεκάζει licet ordo alterum postulet. — 123. De hoc loco vide Kuster. ad Suid. II. p. 257. v. κάνδυλος. — 124. Citat Harpocration v. Πόριος. — 136. εὐφραίνου Suid. ms. τραγικώτερος. — 140. *Ad Hec.* 1010. — 143. Rescribe ex Suida v. πηδάλια et Athenaeo XI. 11. p. 488. metro flagitante τὸ δὲ πλοῖον. τὸ πλοῖον ἔσται Kusterus citat ad Suid. II. p. 596. τὸ δὲ π. ἔ. ναξιουργὲς Suid. ms. πηδάλιον. *Vide Advers. p.* 129. — 145. Secunda in Πειραεῖ corripitur. εἰς Δῆλον ἐλθεῖν ἠθέλησ' ἐκ Πειραιῶς Criton apud Athen. IV. 22. p. 173. C. Alexis ibid. p. 562. *Ceterum forma πειραεῖ, quam habent editiones, certe tres primae cum Kustero, Brunckio, et Invernizio, recentiorum Graecorum esse videtur. Eam Hesychio* v. Ζέα *e MSto restituendam censet Porsonus. De* Πειραΐεὺς *vide Gaisford. ad Hephaest. p.* 216. *et adde Philisci versum apud Holsten. ad Steph. Byz. Salmas. ad Solin. p.* 425. *I,* C. ὁ Πειραιεὺς κάρυον μέγ' ἐστι καὶ κενόν. — 155. χρυσοχαλινῶν ms. *Suid. in* ψαλλίοις. ψαλίων] sic bis ms. λ *simpl. scil.* — 163. L. ob metrum σίτων. Huc vero respicit Suidas v. ἡμερινῶν. Sic apud Suid. v. λασίοις ubi citatur Sophocl. Philoct. 185. θηρίων legitur pro θηρῶν. σιτίων Suid. ed. ms. ἡμερινῶν. — 182. ὦ βδελυρὲ Suid. v. μιαρέ. Sed μιαρὲ ms. ut et in τολμῆσαι. — 186. π. γένος τίς φ. et μιαρώτατος ms. — 189. ἐστί σοι μιαρώτατε ms. — 190. ἀθμωνεὺς Suid. ms. — 192. σο pro σοι ms. — 193. δειλακρίων] ut ed. Suid. ms. *i. e.* δειλακρονίων. *Opusc. p.* 35. — 220. γοῦν Suid. ed. ms. ἡμεδ. — 239. καὶ τοῦ πολέμου καὶ τοῦ βλέμματος] Dele posterius τοῦ ob metrum. [Antea in ed. Porti Porsonus, (ὅσον κακὸν) καὶ τοῦ πολέμου τοῦ βλέμματος. Dobree in Addendis p. 137.] — 243. πολλωδεκάκις ἀπολεῖσθαι σῇ. Suid. ms. πρασιαί. — [246. Memini Porsonum probare e schol. ὦ Μέγαρα, Μέγαρ', ὥς. Neque ἐπιτρίψομαι neque ἐπιτετρίψομαι se legisse recordabatur; dubitanter proponebat ἐπιτριβήσεσθ'. Aliquando cogitabam, ἐπιτέτριφθ' εἰς αὐτίκα, ut 365 — 8. *Dobree* in Addendis p. 157.] — 259. Hesych. ἄκμονα. ἀλετρίβανον. Κύπριοι. — 271. ποῶν Suid. ms. ἐν δέοντι — 291. Ridet peregrini hominis barbariem, ut recte notat Dawesius Misc. crit. p. 250. Quod Ioan. Burtonum, utcunque hebetem, mireris fugisse ad Sophocl. Oed. Col. 1006. — τέρπομαι] εὐφραίνομαι Suid. ed. ms. νῦν τοῦτ'. — 344. *In margine ed.* 1552. συβαρίσαι videtur Suidas in v. legisse. 346. — 362. *et* 387. — 403. *adieci, quomodo olim dictabat Porsonus:*

ΣΤΡΟΦΗ.

1. εἰ γὰρ ἐκγένοιτ' ἰδεῖν τὴν ἡμέραν ταύτην ποτέ.
2. πολλὰ γὰρ ἀνεσχόμην
3. πράγματά τε καὶ στιβάδας ἃς ἔλαχε Φορμίων.
4. κοὐκέτ' ἄν μ' εὕροις δικαστὴν δριμὺν οὐδὲ δύςκολον,
5. οὐδὲ τοὺς τρόπους γε δήπου σκληρὸν ὥςπερ καὶ προτοῦ.
6. ἀλλ' ἴδοις νεώτερον
7. ἂν πολὺ, χἀπαλόν μ', ἀπ-
8. αλλαγέντα πραγμάτων.
9. καὶ γὰρ ἱκανὸν χρόνον ἀπ-
10. ολλύμεθα καὶ κατετε-
11. τρίμμεθα, πλανώμενοι
12. ἐς Λύκειον κἀκ Λυκείου ξὺν δορὶ ξὺν ἀσπίδι.
13. ἀλλ' ὅ,τι μάλιστα χαρι-
14. ούμεθα ποοῦντες, ἄγε
15. φράζε, σὲ γὰρ αὐτοκράτορ'
16. εἵλετ' ἀγαθή τις ἡμῖν τύχη.

10. ἀπωλλύμεθα, *ut hic, tres primae. Tacite, sed recte, ut opinor,* ἀπολλ. *Kusterus et Brunckius.* κατατετρίμμεθα *omnes.* (κατετριμ. *Rav. quod vel ex* κατατ. *vel* κατετ. *depravari potuit.*) *Ut dedi, Porsonus; incogitantia fortasse mera.* — 358. ἀσπίδι sine τε Suid. ed. ms. σὺν δορί. — 365. καλλικῶν Suid. ms. πονηροῖς. et sic (ὁ καλλιφῶν om.) quater. In Callim. θειόγενε — καλλικόωντος. — 370. ἄλφιτον Suid. v. ἐμπολή. ἄλφιτ' ms. — 376. ἐς χ.] εἰς Suid. δραχμή. — 382. ὑπὸ τοῦ δ. Suid. ms. τετορ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

387.

1. ΧΟ. μηδαμῶς, ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, μηδαμῶς, μὴ, μηδαμῶς.
2. εἴτι κεχαρισμένον
3. χοιρίδιον οἶσθα παρ' ἐμοῦ γε κατεδηδοκὼς,
4. τοῦτο μὴ φαῦλον νόμιζ' ἐν τουτωῒ τῷ πράγματι.
5. ΤΡ. οὐκ ἀκούεις οἷα θωπεύουσί σ' ὦ ̓́ναξ δέσποτα;
6. ΧΟ. μὴ γένῃ παλίγκοτος
7. ἀντιβολοῦσιν ἡμῖν,
8. ὥςτε τήνδε μὴ λαβεῖν,
9. ἀλλὰ χάρισαι, φιλαν-
10. θρωπότατε καὶ μεγαλο-
11. δωρότατε δαιμόνων,
12. εἴτι Πεισάνδρου βδελύττει τοὺς λόφους καὶ τὰς] ὀφρῦς·
13. καί σε θυσίαισιν ἱε-
14. ραῖσι προςόδοις τε μεγά-

15. λαισι διαπαντὸς ὦ
16. δέσποτ' ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς ἀεί.

16. ἡμεῖς *om. tres primae, non Ravennas. Vide Porson. ad Toup. p. 496. Utrum e Vaticano enotaverit Kusterus, nescio. Sed etiam tacentibus eius notis MSS. crederem eum, ut alibi, secutum esse MSti auctoritatem.* — 395. τις et γε om. Suid. ed. ms. καλλιγυ. — 399. τις Suid. ms. *Πεισάνδρου.* — 400. *In Etymologo MS. Dorvill. teste Porsono omittit* Νεφέλαις, *et dat* προσόλοις. *Paulo ante in Eupolide idem* προσαγήλομ' ἐπελθόντες. — 419. παρέτραγον Suid. Eadem permutatio accidit in Anaxandrid. apud Athen. I. 25. p. 34. ubi lege ἐντράγητε. Repone itidem ἐντραγεῖν pro ἐντρώγειν in Antiphan. apud Athen. II. 15. p. 56. et exsurgent duo senarii. Ubi ex emendatione Ruhnkenii ad Timaeum p. 136. pro ὤ' legendum est οὔ', i. e. οὖα, *sorba*. παρέτραγον om. Suid. ms. — 424. Lege Διπόλει'. Lexicon Sang. MS. *Bekker. Anecdot. p.* 91. *Διισωτήριον: καλοῦσιν Ἀθήνησιν ἀντὶ του τὸν ναὸν τοῦ σωτῆρος Διός. ἔστι δ' ἀττικὸν τὸ σχῆμα· Διπολιεία [Διπόλια Bekker.] γοῦν καλεῖται ἑορτή. καὶ Διπολιώδη φησὶν Ἀριστοφάνης. Θουκυδίδης δὲ Διάσια καλεῖ τὴν ἑορτήν.* In Nub. 980, recte διπολιώδη e MSS. Brunckius. *E marg. ed.* 1532. — 445. δὲ om. Suid. ms. ὠλέκρανον. βούλεται εἶναι Suid. ms. — 446. 447. Lege partim ex Suida v. ὀλέκρανον cum Kustero, παύσαιτ' αὐτὸς — ἐξαιρούμενος. Sed nunc video vulgatam lectionem omnino servandam. Vide ad Acharn. 250. — 446. μηδέποτε παύσασθ' αὐτὸν ὦ διόνυσ' ἄναξ] Sic ad literam ms. sed in loco priori παύσοιτο. — 447. ὠλεκ. ms. ἐξαιρούμενον ms. loco secundo. — 451. δορυξόος Suid. in v. et mox ἦν ἐμπολῶν. δορυξὸς] sic bis Suid. ms. in v. et mox ἵν' ἐν πολλῷ. — 462. κάταγε τοῖσιν κάλως] κάταγε τοῖς Suid. *ms. scil. in* ὀγκύλλεσθαι, *ubi* κάταγε τοῖς κάλοις *edd. Med. Kust.* — 475. κάμπιπτω Suid. v. ἐξαρτήσας. κάπεμπίπτω ms. — 479. εὖ οἶδε ed. Ald. Kuster. probante Toupio Cur. Posterior. in Theorit. XIII. 515. — 512. λαβώμεσθ'] L. λαβώμεθ' ob metrum. — 525. ἀναλάβοιμι Suid. ms. μυρ. — 540. ἐς ἰπνόν] L. εἰς ἰπνόν. — 541. χοὺς Suid. in v. — 546. κυάθους *) Suid. ms. ὑπωπιάζω. ubi mox Ἀπολλόδωρος φησίν. —θους *ed. M.* — 553. δορυξὸν **) Suid. ms. v. ἐσκιμ. — 556. ἐς ἀγρὸν] L. εἰς ἀγρόν. — 561. ἄσμενός γ' ἰδὼν] Lege ἄσμενός σ' ἰδών, Vide infra 599. Eur. Ion. 1458. — 563. ἀ-

*) **) Vide praefationem meam p. VIII. *G. D.*

σκάσασθαι θυμὸς ἡμῖν γὰρ ἐπὶ πολλοστῷ χρόνῳ] πολλοστῷ χρόνῳ Menand. Misogyn. apud Priscian. XVIII. p. 1194. quod non debuit a R. Bentleio (Emendat. in Menand. p. 52.) solicitari. *In margine edit. Basil.* 1552. *scribit*, ἔστι pro γὰρ ἐπὶ ed. Kust. πολλοστῷ · χρόνῳ Menander Prisciani XVIII. p. 1193, 30. πολλοστῷ ἔτει Cratinus Iunior Athenaei XI. p. 460. F. πολλοστῷ μηνὶ Aristides III. p. 270. = II. p. 163, 15. *Iebb. Alibi addit Demosthenem c. Timocr. p.* 761, 21. *c. Eubulid. p.* 1304, 9. = 478, *n.* 309. 708, *n.* 24. *ed. Paris. De Menandri loco vide Opusc. p.* 250. *Ceterum* γὰρ ἐπὶ *tres primae*; ἐστι *tacite Brunck. Invern.* — 567. *In marg. ed.* 1532. ἀγορασείοντες f. v. schol. ad Ran. 1100. — 570. νὴ τὸν δί' ἡ γὰρ σφύρα λαμπρὸν ἦν ἄρ' ἐξωπλισμένη.] omittit τὸν ed. Ald. Francof. Lege ergo νὴ Δί' ἡ σφύρα γε λαμπρὸν, vel ἡ σφύρα γὰρ ἦν ἂν λαμπρὸν ἐξωπλισμένη, i. e. λαμπρῶς ἐξωπλισμένη. — 572. πῶς καλῶς Suid. ms. — 578. παλαιῶν Suid. ms. in παλάθαι. — 586. Hinc et ex Sophocl. Trachin. 18. optime ἀσμένοις defendit Musgr. in Eur. Phoen. 1075. adde Aeschyl. Prometh. 23. — [604. Diodorum primus contulit Leopardus Em. V. 14. citatus a Kiddio ad Dawes. p 501. *Dobree* in Addendis p. 158.] — 611. ἐξεφύσησε γὰρ] γὰρ om. Suid. ms. v. ἐξεφ. — 615. ἤδε τ' Dawes. Misc. crit. p. 283. — 619. Suid. πολλά γ' ἡ. λανθ. — 631. τὸν om. Suid. ed. λίθον βαλόντες Ald. θον β. ms. *in* κυψέλῃ ἐξμ. — 632. Accuratius forsan ἐκμέδιμνον. Vide acutissimum Tyrwhittum ad Euripid. Electr. 888. Brunckium ad Med. 1181. — 637. Suid. ἀσθένεια. — 641. Βρασίδα Suid. v. cetera corrupte. Producitur autem prima syllaba, ut et Vesp. 473. quod ignorarunt Valckenaerius ad Euripid. Hippol. 31. Brunckius ad Theocrit. Idyll. VII. 11. not. ad Analect. p. 69. — 644. ἅττ' ἂν διαβάλλοι] Lege ἅττα διαβάλοι, prius ex Fl. Christiani coniectura, posterius cum scholiaste. — 646. ἐβύνουν Suid. ed. ms. in v. — 649. ὁ βυρσοπώλης edd. Kuster. Bergler. perperam. *Om.* ὁ *edd. tres primae; quin Portus. E scholiaste* *), *ut videtur, habuit Kusterus.* Suid. ἀποιχόμενα. — 651. Perperam ed. Kuster. ἡμέτερός τις ἔτ' ἐστ'. Simile mendum exemit Kusterus ipse ex Av. 521. Eurip. Iph. Aul. 509. ταραχή γ' ἀδελφῶν διά τ' ἔρωτα γίγνεται Πλεονεξίαν τε δωμάτων. Vulgo perperam τις δι' ἔρωτα, quae male emendarunt Marklandus et Musgravius. Idem verbum metro nocet Lysistr. 362. Ut vero hic redundat τις, alibi suppleri debet, ut in Tragico anonymo citato a schol. MS. in Homer. Il. Γ. 415. apud Valckenaer. ad Euripid. Hippol

*) Conf. praefationem meam p. V. *G. D.*

117. *ἀλλ' ὡς λέβης τις μείζονος δεῖται πυρός.* Male vir doctissimus τοῦ infercit. *τις* pro *ἔτ'* Ald. *et Iunt.* 1515. *ἡμ. ἔτ' ἔστ'* (*vel ἐστὶν*) *Iunt.* 1525. *Fl. Christianus,* (*sed hic τις pro v. l.*) *scholiastes, Ravennas; recte, modo ἀνὴρ legatur cum Porsono Opusc. p.* 370. — 677. *οὐκ ἦν ἄρ' ὅπερ* scholio praefixum in ed. Ald. — 690. *γενησόμεσθα*] Malim *γενησόμεθα.* — 700. *ἐπὶ τῆς ῥινὸς*] *τῆς* om. Suid. *ῥινός. σαπρός. ἔχητι* Suid. — 701. *τί δέ; Κρατῖνος ὁ σοφός ἐστιν;* Toup. in Suidam III. 220. [Alibi Porsonus, *τί δαί;* *Dobree* in Addendis p. 158.] — 711. *ἄρ' οὖν* Suid. Ald. ms. v. *βληχωνία.* sed *ἂν* in *διὰ χρόνου,* ubi *πολλοῦ* praeponunt Ald. ms. et habent *γληχωνίαν.* — 713. *κυκεῶνος* Suid. *in βλ. non διὰ χρ.* — 716. *σὺ βουλῇ*] Lege *βουλῇ σὺ* propter metrum. — 729. *ἑστηκότες*] *ἐστυκότες* Guil. Canter. Var. Lect. V. 5. et sic Ald. Kuster. *et ambae Iuntinae, scholiastes bis in Ald. et Iunt.* 2. *sed mutavit Gelenius.* — 734. *Corruptum censet Porsonus Praef. Hec. pp.* IV, VI. *Notat Porsonus in exempl. Iuntinae* 1515. Vide Euripid. Iph. A. 1159. ed. Markl. Platon. Phileb. II. p. 64. A. HSt. 93. Fisch. *Locus Euripidis est, ὁ νοῦς ὅδ' αὐτὸς νοῦν ἔχων οὐ τυγχάνει. Platonis, ἆρ' οὐκ ἐμφρόνως ταῦτα καὶ ἐχόντως ἑαυτὸν τὸν νοῦν φήσομεν ὑπέρ τε ἑαυτοῦ καὶ μνήμης καὶ δόξης ὀρθῆς ἀποκρίνασθαι τὰ νῦν ῥηθέντα; Ita etiam edd. Ald. et Bas.* 2. *Frustra locum tentat Stephanus. ἐχόντως νοῦν alibi citat Porsonus e Platone de LL.* III. *p.* 686. *E. HSt. Restituendum censeo νόον ἐχόντως Herodoto* IV. 36. *p.* 297. 27. *In Aristophane, αὐτὸν vel ἑαυτὸν legisse Porsonum liquet.* — 735. *χρὴ μέν τοι τ. τε ῥ.* Suid. ms. *ῥαβδ.* et mox *κωμῳδιοποιητής.* — 746. *εἶτ' ἀνέροιτο* Dawes. Similiter *εἶτ' ἐκπιὼν* pro *ἐπεκπιὼν* vere emendavit Musgravius in Euripid. Cyclop. 527. *ἐπανέροιτο*] sic Suid. ed. ms. *σύνδουλος. Ad Phoen.* 1277. — 748. *τὸν νῶτον* Suid. Ald. *τὸ νῶτον* ms. *ὑστριχίς.* — 757. *οἰμωξομένων ἐλιχνῶντο*] sic Suid. ed. ms. *Κύννα.* ubi *θαυμαζόμενα παρ' Ἀθήνησιν ἐ.* ms. — 785. *γυλιοτραχήλους* Suid. ms. *στρόβιλοι.* — 786. *ἀποκ.* Suid. v. *Καρκίνος.* — 797. *et seqq.*] Om. Suid. ms. *Μελάν.* et *Μόρσ.* ut et locum Eq. *scil.* 400. — 816. *ἐνδιαέριαι ἐρινηχέτους* Suid. ed. ms. *διθυραμβοδ. ἐνδιαεριαβερειν.* Ald. in v. Locum om. ms. — 825. *διατρέχοντες*] Suid. v. *οἱ διατάττοντες ἀστέρες* ms. — 826. *ἔν τε* schol. ad Plut. 816. — 828. *πύελον*] *πτ* Suid. ms. *κατάκλυζε.* — 829. *στόρνυτέ μοι*] L. cum Fl. Chr. *στόρνυ τέ μοι.* Recte vertit Florens, *sterne.* — [832. In exempl. Porti Porsonus: „*ταῦθ'; Ὁπόθεν;* vel, *τάσδ'; Ὁπόθεν;*" Sed Ravennatis ope legendum videtur:

πόθεν δ' ἔλαβες ταύτας σύ; πόθεν; ΤΡ. ἐκ τοὐρανοῦ.

De qua crasi vide Porson. ad 198. *) Paulo ante 807. articulum dat Ravennas:

μικροὶ δ᾽ ὁρᾶν ἄνωθεν ἦστ᾽· ἔμοιγέ τοι
ἀπὸ τοὐρανοῦ ᾽φαίνεσθε κακοήθεις πάνυ.

Dobree in Addendis p. 138.] — 840. *λείχειν; ἄρ᾽ αὐτῇ καὶ κἀνθάδε σκευαστέον edd.* 1525. 1547. *ubi καὶ lineis supra et infra ductis damnat Porsonus. Atque κἀνθάδε sine καὶ Ravennas. Sed καὶ κανᾶ σκευαστέον Ald. schol. et ita volebat Bern. Iunta. In schedis Porsonus: κανοῦν σκευάζεσθαι,* Diphil. ap. Stob. 55. G. 57. Gr. Aristoph. Pac. 840. *In Diphili loco corruptissimo videtur pro ὦ περ ἱκανοῦν legisse ὥσπερ κανοῦν vel ὡσπερεὶ κ. In Aristophane rectissime, ut puto, Ravennas; si tollatur distinctio post λείχειν.* [Mecum distinguit Hermannus ad Antig. 628. et quod serus video, iam olim explicuit Bisetus. Cum Diphilo confer Timoclem Clem. Alex. Str. IV. p. 566, 7. *κἀνθάδ᾽* pro *κᾆτα δ᾽* reponendum supra 633. *Dobree* in Addendis. p. 138.] — 851. *ἐπιβὰς* Suid. ed. ms. *ὄχημα.* — 862. *ὑποπεπτωκότες*] L. *ὑποπεπωκότες,* cuius verbi sensum in versione sua expressit Q. Fl. Septim. Christianus, ex scholiastae forsan nota, quamvis de lectione emendanda, qua erat sagacitate, nihil quidquam suspicatus est. Ita autem emendavit P. Leopardus Emendat. IX. 23. — 864. *ἔχει* et *πρωκτοτηρίδα* Suid. ms. *scil. in Βραυρών.* — [879. Antea Porsonus notarat, *τοὐπτάνειον ὡς. Dobree* in Addendis p. 139.] — 905. *τί δῆτ᾽* om. Suid. ed. ms. et addit *νέον* in *λεπ.* [Etiam in Aeschyl. Eumen. 849. 882. St. *νέων* excidisse puto: vide *Class. Iournal,* N. III. p. 654. *Dobree* in Addendis. p. 139.] — 907. *αἴτιος* "*Αθμονεὺς* Dawes. Misc. crit. p. 258. *Vide ad Hec.* 309. — 914. *χύτραις ἱδρυτέον*] sic Suid. ed. ms. in *χύτραις ἱδ.* ubi mox *Δαναΐσι* ms. et *διος.* — 919. *ὑηνεία* Suid. ms. v. ubi mox *ἀκολάστου.* — 920. *τί δαὶ* Dawes. Misc. crit. Praef. p. IV. — 922. *Legendum me monuit Porsonus τὸ ῥῆμ᾽. ἐπιτηδές γ᾽, ἵν᾽ ἐὰν ἐν — λέγῃ.* — 926. Suid. *ἀμνοί.* — 903. *ὅσα θεὸς θέλει* Suid. ms. *Ad Phoen.* 5. — 933. *θύρασι*] *θύραισι* ed. Ald. *θύρασι* Suid. ed. et ms. *βωμός. θύρασι. θύραισι quoque Iuntinae ambae; sed in secunda ι non satis clare exprimitur; unde liquet Basileenses θύρασι errore non consilio dedisse.* [Meminisse debebam me olim ex Porsono audivisse, veteres dixisse *ΤΑΜΙΑΣΙ*, etc. non *ΤΑΜΙΑΙΣΙ*, unde retenta *Ὀλυμπίασι, Πλαταίασι.* Omnino vide Elmsleium, *Ed. Rev.* N.

*) ubi exemplum adscripsit ex comici fragmento apud Dionem Chrysostomum t. II. p. 555. Reisk. . *G. D.* :

IV. p. 523. *Dobree* in Addendis p. 139.] — 955. Eadem locutio est apud Euripid. Electr. 1154. — 958. Suid. τίς τῆδε. — 962. L. εἰς ταὐτό. — 971. παρακλίνασαι] Suid. ed. ms. — [981. Alibi citat Suidam v. κορκορυγάς. *Dobree* in Addendis p. 139.] — 987. καὶ] ὡς Suid. ms. περικόμφους. — 998. *Suidas*. Μόρυχος, Τελέας, Γλαυκέτης, ὀνόματα κύρια. *Ubi Porsonus*, Lege Γλαυκέτης ex Arist. Pac. 998. — 1002. Om. Suid. ms. μονωδεῖν. — 1008. τὸν οἶν Ald. quod omnino rectum. Absurdum istud ὗν citat Toupius in Suid. I. p. 51. οἶν recte edidit Berglerus. οἶν quoque, non ὄϊν, legi debet apud Eurip. Electr. 516. quod frustra adducit Musgravius ad eiusdem fabulae 326. ubi legendum οὔκω χοάς ποτ'. In Euripid. Androm. 1136. οἶστοὶ dissyllabum est, et scribendum sine diaereseos nota. In Aristophanis Av. 610. γενεὰς transponendum monuimus. *Append. ad Toup. p.* 458. *Opusc. p.* XCII. — 1019. χρεὼν ἐστιν τὸν σ. et om. καὶ et τῇ Suid. ms. τί γάρ σε. — 1057. Recte quoque ἀλωπεκιδεῦσι Ald. Vide Valckenaer. ad Theocrit. XV. 121. — 1103. Lege πρίν κεν λύκος ex Pac. 1066. schol. ad hanc et Ald. *In schedis*, Recte vidit Brunckius ex eadem fabula 1066. et ex MS. (addere poterat ex schol.) legendum, πρίν κεν. (καὶ sch. in Genev. Kust.) Idem mendum restat in oraculo apud Pausan. X. 37. (πρὶν καὶ ἐν Ald.) contrarium in auctore de Lapid. 526. — 1125. Vide Toup. in Suid. III. p. 285. qui tamen non vidit hic legendum esse ἑταίρων. *Vide Append. ad Toup. p.* 453. *l.* 20. — 1152. Si vere Dawes. correxit Acharn. 270. legendum est hic, οὐ γάρ ἐσθ'. Sed vide Markl. ad Suppl. 1101. Mox ἢ 'ντυχεῖν μὲν Markl. ad Iph. Aul. 254. ἔσθ' recte Bentleius ad Horat. Serm. II. 2. 124. et 1154. τηνικαῦτα. — L. ἔσθ' ἥδιον, non solum ut producatur secunda in ἥδιον, sed ne sit dactylus in tertia sede. — 1135. ἐμπιεῖν. Hoc verbum, quod paulo rarius est, optime restituit Cl. Musgravius Euripidi Cycl. 336. ὡς τοὐμπιεῖν γε, cum antea legeretur τοῦ πιεῖν. Extat Sophoclis locus apud Athen. X. 9. p. 433. οὐκ ἂν πλέον τέρψειας μὴ πιεῖν διδούς. Casaubonus corrigit οὐ πιεῖν vel ἢ πιεῖν, quorum posterius probat Heathius ad Sophocl. Fragm. p. 111. Lege, duabus literis transpositis, ἢ 'μπιεῖν διδούς. Quin et Eccles. 142. ed. Ald. dat ἐμπεπωκότες, ut ex Scaligeri coniectura recte edidit Kusterus. Epicharm. apud Athen. VI. 8. p. 236. Aristophan. (ut videtur) apud Hesych. II. p. 547. v. μασχάλην. — 1136. ἄφευε Suid. ed. ms. in v. ἄφευε. ms. etiam in φασήλων. — 1140. παρ Suid. ed. ms. τυντλάζειν. — 1142. ἔστι Suid. ms. πνὸς, *i. e. pro* ἦν δὲ *subnotatis in Porsoni libro, sed forsan* ἔστι δὲ καὶ πνὸς *ms. ut ed. Med.* — 1157.

πρῶον φύσει Suid. ms. φῖτυ. ubi Eupol. καινόν. — [1191. ὅσ' Florens, ut e versione liquet; et 1243. ὡς. *Dobree* in Addendis p. 159.] — 1217. κύτει schol. in ed. Ald. Ita quoque citat Marklandus ad Eurip. Suppl. 1202. — 1221. Suid. v. εὐήλατον. *Confer Porsonum ad Eurip. Bacch.* 508. — 1235. ἐγχέων Dawes. Misc. crit. p. 258. improbante Valckenaerio ad Eurip. Hippol. 1062. — 1243. ὅς μ' ἀπώλεσας] Lege ὡς μ' ἀπώλεσας. — 1257. ὑβριζόμεσθα] ὑβριζόμεθα. — 1262. ἀναβαλοῦ] Vide Valckenaer. ad Theocrit. VI. 20. — 1264. ᾄδων *coniicit Fl. Christian. tacite receperunt Brunck. et Inv. Sed recte MS. Palatinus* ᾄδοι. *Vide Av.* 608. *Mox quoque* 1271. *recte Ald. et Iunt. sec.* ᾄδον, *quanquam e Kustero, cui accedit Iuntina prima,* ᾄδων *reponendum scribit Porsonus.* — [1279. θωρηχθεὶς, *ebrius*, Theognis 508. indicante Porsono. *Dobree* in Addendis p. 159.] — 1289. Vulgatum ᾄσεις dubius, ut videtur, citat Marklandus ad Eurip. Suppl. 952. — 1296. ὢν pro ἂν Kusterus recte edidit. Similiter emendabis Menandr. Ploc. apud Stob. Florileg. 68. ὅστις ὢν πένης γαμεῖ ut est in ed. Gron. *Gronoviana Gellii* II. 23. *sc. sic etiam Stobaeus Trinc. Gesn.* 3. *Grot.* Vulgo (*i. e. apud Clericum*) ὅστις ἄν. Sed vocula ista praesenti indicativo coniungi nequit, quicquid contra dicat Toupius ad Suid. II. p. 190. Emendat scilicet Aristoph. Nub. 1473. οὐκ ἂν ἔστ', cum debuit, οὐκ ἔτ' ἔστ'. *Non amplius in vivis est* (*Iupiter*). Euripidis locus (*e Danaa sc.*) alio nomine vitiosus est, quod ὅς τε pro ὅστις ut Epici Poetae, praefert. Lege igitur ὅστις ἐστὶ δή. Neque Musgravio auscultandum est Addend. ad Eurip. Phoeniss. 207. reponenti ὅς τ' ἔναγχος. Nusquam enim ita locuti sunt Tragici. — 1298. *) φλᾶν — παρέλκειν. Hi iungendi sunt, ut efficiant iambicum tetrametrum catalecticum. — 1300. 1301. Duo tantum legitimos versus efficiunt, ita legendos: καὶ σμήχετ' ἀμφοῖν ταῖν γνάθοιν, οὐδὲν γάρ, ὦ πόνηροι, Λευκῶν ὀδόντων ἔργον ἔστ', ἢν μή τι καὶ μασῶνται. — 1300. σμώχετ' Suid. v. ἀνδρικῶς. σμώχετ' ed. ms. v. — 1301. μασῶνται] sic ms. *in* σμώχ. *sc. sed Med. bis.* — 1311. κἄπειτ' ἐπευξαμένους τοῖσι θεοῖς] εὐξαμένους ob metrum. *Ita Brunck. Monuit me Porsonus legendum* κἀπευξαμένους τοῖσι θεοῖσιν, *vel* κἀτ' εὔξ. *Prius malebat, ob Ravennatem ita exhibentem.* — 1349. *Vide ad Orest.* 470.

*) In edd. ante Brunckium hic versus in duo divisus est. *G. D.*

LECTIONES CODICIS VATICANO-PALATINI *).

107. *μή σοι.* — 166. *ἀπολεῖς ἀπολεῖς.* — 395. *τῶνδε.* — 459. *ἰῆ* bis. [Ante *τοίνυν* scil.] — 479. *εὖ οἶδε.* — 517. *'στιν ἤδη* (sine *ἐγγὺς*). — 762. *ά. μοι τ. χ.* — 763. *παλ. περινοστῶν* **). — 1126. *δανότατα,* et om. *ἐκπεπιεσμένα.* — 1264. *ᾄδον.* — 1278. *ἤσθιον.* — 1296. *ὧν.*

V. 274. Propter codicis Ravennatis scripturam *οὔκουν ἕτερόν γέτι* (vid. praefationem p. VIII.) malim:

οὔκουν ἕτερόν γέ τιν' ἐκ Λακεδαίμονος μέτει —; *G. D.*.

V. 533. *κρομμυοξερυγμίας.* Ita lege, quamvis *—υρεγμ.* servet Phrynichus Bekkeri p. 56, 19. *Dobree* ad Ar. Plutum p. 128. . Add. Suid. t. II. p. 378. . *G. D.* .

V. 681. *τοῦ λίθου τοῦ 'ν τῇ πυκνί* Stephanus Byz. v. *πνύξ*. *G. D.* .

V. 709. *ἐκποοῦ* liber MS. apud Dobreum in Appendice p. 94. .

V. 914. Scribe *χύτραις ἱδρυτέον.* *G. D.* .

V. 1347. Idem liber ibid. in marg. *χαίρετε χαίρετ' ἄνδρες* | [κ] *ἂν ξυνέπησθέ μοι* | *πλακοῦντας ἔδεσθε.* (et ante *λείπει* ponit *οὐδέν.*).

---

*) Leguntur apud Dobreum in Appendice p. 73. . De codice illo idem p. VIII. haec habet: „Codicem Vaticano-Palatinum contulit Zacagnius in usum Kusteri, qui praeter lectiones in editis notis memoratas, quasdam notavit in margine editionis Porti. Liber in Hemsterhusii potestatem venit, (vide eum ad Plut. p. 482.) et nunc est in bibliotheca Leidensi."

**) Vide praefationem p. V. . *G. D.* .

Sumtibus librariae Weidmanniae prodierunt Lipsiae:

Harless, Theoph. Christph.; Supplementa ad breviorem notitiam litteraturae Romanae in primis scriptorum latinorum, continuavit C. F. H. Klügling. Pars IIIia. 8. Charta impress. 1 Thlr. 4 gr.
— — Idem liber, chart. script. 1 Thlr. 8 gr.

Hesiodi Opera et Dies. E veterum grammaticorum notationibus et optimis libris MSS. recensuit Frid. Aug. Guil. Spohn. *Editio minor*, in usum scholarum et academiarum. 8. 1819. Charta impress. 8 gr.
— — Idem liber, charta script. 10 gr.
— — Idem liber, charta mel. 12 gr.

Hesychii, Milesii, Opuscula duo quae supersunt, I. de hominibus doctrina et eruditione claris. II. de originibus urbis Constantinopoleos, et Cardinalis Bessarionis epistola de educandis filiis Joannis Palaeologi lingua graeca vulgari scripta. Graece et Latine. Recognovit, notis Hadr. Junii, Henr. Stephani, Jos. Meursii, Petri Lambecii, Gisb. Cuperi, F. J. Bastii aliorumque et suis illustravit Joa. Conr. Orellius. Cum indicibus necess. 8 maj. 1820. Charta impress. 1 Thlr. 18 Gr.
— — Idem liber, charta script. 2 Thlr.
* — — Idem liber, charta membr. 2 Thlr. 8 Gr.

Hottingeri, Io. Iac., Opuscula philologica, critica atque hermeneutica. 8 maj. 1817. Ch. impr. 1 Thlr. 12 gr.
— — Idem liber, charta script. gall. 2 Thlr.
* — —. Idem liber, charta membran. (velin) 2 Thlr. 16 gr.

Isocratis Panegyricus. Textum recognovit, cum animadversionibus Dr. S. F. N. Mori suisque edidit F. A. Guil. Spohn. 8 maj. 1817. Charta script. 21 gr.
* — — Idem liber, Charta belg. opt. 1 Thlr. 8 gr.

Klügling, C. F. H., Additamenta ad Theoph. Christph. Harlesii breviorem notitiam litteraturae Romanae, in primis scriptorum latinorum ordini temporis accommodatam. In usum schol. 8. 1819. Charta impr. 9 gr.
— — Idem liber, charta script. 12 gr.

Memnonis historiarum Heracleae Ponti excerpta servata a Photio. Graece. Cum vers. lat. Laur. Rhodomanni. Accedunt script. Heracleotarum, Nymphidis, Promathidae et Domitii Callistrati fragmenta, vett. historic. loca de rebus Heracleae Ponti et Chionis Heracleotae quae feruntur epistolae, cum versione latina Jo. Caselii. Omnia collegit, disposuit, recognovit, notis priorum interpretum integris aliorumque et suis illustravit, et indicem adiecit Jo. Conr. Orellius. Ad calcem accedit Jo. Casp. Orellii epist. crit. in epistolas Socrat. et Pythagoricas 8 maj. 1816. Charta impressoria 1 Thlr. 18 gr.
— — Idem liber, charta scriptor. 2 Thlr.
* — — Idem liber, charta membran. (velin) 2 Thlr. 8 gr.

Nicephori Blemmidae duo Compendia geographica. Nunc primum edidit Frid. A. G. Spohn. Accedunt fig. geograph. 4 maj. 1818. Charta impress. 16 gr.
— — Idem liber, charta script. 20 gr.

Opuscula Graecorum veterum sententiosa et moralia. Graece et Latine. Collegit, disposuit, emendavit et illustravit Io. Conr. Orellius. Tom. Ius. 8 maj. Charta impress. 3 Thlr. 8 gr.
— — Idem liber, charta script. 5 Thlr. 18 Gr.
* — — Idem liber, charta membranacea. 4 Thlr. 8 Gr.
Phrynichi Eclogae nominum et verborum Atticorum. Cum notis P. J. Nunnesii, D. Höschelii, J. Scaligeri et Corn. de Pauw partim integris partim contractis edidit, explicuit Christ. Aug. Lobeck. Accedunt fragmentum Herodiani et notae, praefationes Nunnesii et Pauwii et Parerga de vocabulorum terminatione et compositione, de aoristis verborum authypotactorum etc. 8 maj. 1820. Charta impress. 3 Thlr. 12 Gr.
— — Idem liber, charta script. gall. 4 Thlr. 8 Gr.
* — — Idem liber, charta membran. 6 Thlr.
Platonis, quae exstant, Opera. Accedunt Platonis, quae feruntur, Scripta. Ad optimorum librorum fidem recensuit, in linguam latinam convertit, annotationibus explanavit indicesque rerum ac verborum accuratissimos adiecit Frid. Astius. Tom. Ius et IIus cont. Protagoram, Phaedrum, Gorgiam, Phaedonem, Theaetetum, Sophistam et Politicum. 8 maj. 1819. 20. Charta impr. 3 Thlr. 18 Gr. et 4 Thlr. 8 Gr.
— — Idem liber, charta script. gall. 5 Thlr. 2 Gr.
* — — Idem liber, charta membranacea. 7 Thlr. 16 Gr.
(Tom. IIIius sub prelo.)
Polybii editionis Schweighaeuseranae Supplementum, continens Aeneae, Tactici, Commentarium de toleranda obsidione ad codd. mss. et editionum fidem recensitum, Is. Casauboni aliorumque et suis annotat. illustratum edidit Io. Conr. Orellius. Cum tab. aeri incisa. 8 maj. 1818. Charta script. 1 Thlr. 16 gr.
* — — Idem liber, charta belg. opt. 2 Thlr. 12 gr.
Prisciani, Caesariensis Grammatici, Opera. Ad vetustiss. Codicum, nunc primum collatorum, fidem recensuit, emaculavit, lect. varietatem notavit et indices adjecit Augustus Krehl. Vol. Ium et IIum cont. de arte grammatica libros XVI. etc. 8 maj. 1819. et 1820. Charta impress. 5 Thlr. 2 Gr.
— — Idem liber, charta script. 6 Thlr. 12 Gr.
Reisigii, Caroli, Coniectaneorum in Aristophanem Libri II ad Godofredum Hermannum. Liber Ius. 8 maj. 1816. Charta impress. 1 Thlr. 6 gr.
— — Idem liber, charta script. 1 Thlr. 12 gr.
* — — Idem liber, charta membran. (Velin) 2 Thlr. 8 gr.
Socratis et Socraticorum, Pythagorae et Pythagoreorum quae feruntur Epistolae. Graece. Ad fidem Codicis quondam Helmstadiensis, nunc Goettingensis, recensuit, notis Allatii, Stanleji, Olearii, Hemsterhusii, Valckenarii, Koenii, Wyttenbachii, Ch. Wolfii, H. Bremii aliorumque et suis illustravit, versionem lat. emendat. Allatii, Pearsonii, Olearii, Bentleji, Meinersii dissertationes et iudicia de epist. Socraticis et indicem adiecit Jo. Conr. Orellius. 8 maj. 1815 Charta impr. 2 Thlr. 6 gr.
— — Idem liber, charta scriptoria. 3 Thlr.
* — — Idem liber, charta meliori. 3 Thlr. 12 gr.

Etiam sub titulo:

Collectio epistolarum graecarum. Graece et Latine. Recensuit, notis priorum interpretum suisque illustravit Jo. Conr. Orellius. Tom. Imus, continens epist. Socraticorum et Pythagoreorum. 8 maj. 1815.

Spitzner, M. Francisc., de versu Graecorum heroico, maxime Homerico. Acced. Eiusdem Mantissa observatt. crit. et grammat. in Quinti Smyrnaei Posthomericorum libros XIV et M. Frider. Traug. Friedemanni Dissertatio de media syllaba Pentametri Graecorum elegiaci et Indices. 8 maj. 1816. Charta impress. 1 Thlr. 16 gr.

— — Idem liber, charta scriptor. 2 Thlr.

* — — Idem liber, charta membran. (velin) 4 Thlr.

Spohn, M. F. A. Guil., Commentatio de extrema Odysseae parte inde a rhapsod. Ψ versu CCXCVII aevo recentiore orta, quam Homerico. 8 maj. 1816. Charta impressa. 1 Thlr. 8 gr.

— — Idem liber, charta script. 1 Thlr. 12 gr.

* — — Idem liber, charta membran. (velin) 2 Thlr.

Strabonis rerum geographicarum Libri XVII. Graeca ad opt. Codd. MSS. recens., varietat. lect. et adnotatt. illustrav. Xylandri versionem emendav. I. P. Siebenkees et C. H. Tzschucke Editionem absolvit et Indices confecit M. Frid. Traug. Friedemann. Vol. VIIum, continens Commentarium Is. Casauboni cum notis G. Xylandri, Fr. Morelli, I. Palmerii integris aliorumque virorum doct. selectis, quibus acced. animadversa. C. H. Tzschuckii et appendix varr. lectt. Vol. Ium. 8 maj. 1818. Charta script. 4 Thlr. 18 gr.

* — — Idem liber, charta belg. opt. 8 Thlr.

Theocriti Reliquiae. Graece et Latine. Textum recognovit et cum animadversionibus Theoph. Christoph. Harlesii, Jo. Christ. Dan. Schreberi, aliorum excerptis suisque edidit Theophilus Kiessling. Accedunt argumenta graeca, scholia, epistola Isc. Morellii ad Harlesium et indices. 8 maj. 1819. Charta impressa. 3 Thlr. 16 Gr.

— — Idem liber, charta script. gall. 4 Thlr. 12 Gr.

— — Idem liber, charta membranacea. 6 Thlr. 16 Gr.

Theologumena arithmeticae ad rarissimum exemplum Parisiense emendatius descripta. Accedunt Nicomachi Gerasini Arithmeticae libri II. Edidit Fridericus Astius. 8 maj. Charta impr. 1817. 1 Thlr. 18 gr.

— — Idem liber, charta script. gall. 2 Thlr. 6 gr.

Theophrasti Characteres. Ad optimor. librorum fidem recensuit, de notationum ingenio atque auctore exposuit, perpetua adnotatione illustravit atque indicem verborum adiunxit Dr. Frider. Astius. 8 maj. 1816. Charta impress. 1 Thlr. 6 gr.

— — Idem liber, charta script. 1 Thlr. 12 gr.

* — — Idem liber, charta membran. (velin) 2 Thlr.

Theophrasti Characteres in usum lectionum edidit et indice vocabulorum instruxit Dr. Frider. Astius. 8 maj. 1816. 6 gr.

Tittmanni, D. Caroli Christiani, Meletemata sacra, sive Commentarius critico-exegetico-dogmaticus in Evangelium Joannis. 8 maj. 1816. Charta impress. 3 Thlr.

— — Idem liber, charta scriptoria. 3 Thlr. 12 gr.

* — — Idem liber, charta membran. (velin) 4 Thlr. 8 gr.

ARISTOPHANIS

FRAGMENTA.

EX RECENSIONE

GUILIELMI DINDORFII.

LIPSIAE
LIBRARIA WEIDMANNIA
G. REIMER.

MDCCCXXIX.

Bekanntmachung.

Die Londoner Buchhändler Whittaker, Treacher und Arnot haben in diesem Jahre eine aus Priestley's Verlage an sie übergegangene Ausgabe des Aristophanes in fünf Bänden erscheinen lassen. Die beiden ersten enthalten den Bekkerschen Text nebst Scholien und einigen andern Dingen: die drei letzten, ohne welche die ersten aus begreiflichen merkantilischen Gründen nicht verkauft werden, eine Sammlung von Commentarien, die im Wesentlichen ein Abdruck des kritisch - exegetischen Quodlibet sind, welches in der Weidmannischen Buchhandlung zu Leipzig erschienen ist. Wir haben nicht erfahren wer die Londoner Ausgabe redigirt hat: die Arbeit selbst aber ist so beschaffen dass man ohne die geringste Uebertreibung vermuthen kann, der Verleger habe die Redaction entweder selbst übernommen oder durch einen Diener seiner Handlung besorgen lassen. Dagegen nun würde nichts einzuwenden seyn, wenn man nicht zu dem Mitkauf dieser Commentarien genöthigt wäre: dass aber der Herausgeber Tausende von Anmerkungen, die ich nie geschrieben habe, unter meinem Namen hat abdrucken lassen, ist ein kolossaler Bock, der vielleicht einzig in seiner Art seyn würde, wenn nicht ein ähnlicher in dem dickbändigen

Euripides, der aus derselben Fabrik hervorgegangen ist, geschossen worden wäre. Deutsche Recensenten, welche oft bitterlich darüber klagen, wenn Jemand an einigen Stellen die Handschrift X statt U oder den Kritiker Cajus statt Vejus aus Versehen genannt hat, mögen sehen wo sie angemessene Ausdrücke für diese Britischen Zwillingsböcke hernehmen. Ich für meinen Theil bitte die Gelehrten welche, in Folge der oben erwähnten merkantilischen Operation, mit den in Rede stehenden Bänden des neuen Aristophanes behaftet sind, bei etwanigem Gebrauche nur dasjenige als mein Eigenthum zu betrachten was sich nach Einsicht der Leipziger Originalausgaben als solches ergiebt.

Leipzig.

Wilhelm Dindorf.

ADDENDA.

P. 4. IX. Corrige Ἀμφιάρεως.

P. 4. XI. XII. Casu accidit ut Thesmophoriazusas postposuerim Lysistratae, secus atque ipse in minore comici editione feceram. Thesmophoriazusas proximam post Aves fabulam fuisse indicare videtur scholiasta Ravennas ad v. 162. *καὶ ἐν τῷ πρὸ τούτου δράματι τοῖς Ὄρνισι παρῴδηται τὸ „ὄρνιθες —.“* Acta igitur haec fabula fuit Lenaeis, Lysistrata Dionysiis urbanis olymp. XCII, 1. archonte Callia.

P. 5. XXXVIII. Corrige *Πολύϊδος:* quae usitata Atticis poetis, ut opinor, forma fuit. Vana videtur Valckenarii de Euripide suspicio in Diatribe p. 200.

P. 5. XLI. Scribe *Τελμησσῆς*.

P. 6. Communis cum Erotiano error Apollonio Citiensi est, cuius haec sunt verba in libro inedito *περὶ ἄρθρων „ὁ βάκχιος* (corrige *Βακχεῖος*) *τὴν ἐπὶ τοῦ μοχλοειδοῦς ξύλου λεγομένην ἄμβην οὕτως περὶ τῶν ἱπποκρατείων λέξεων ἐξηγεῖται. ἐν ταῖς λέξεσιν ἀναγέγραπται ὡς ὅτι ἄμβωνας καλοῦσιν τοὺς τῶν ὀρῶν λόφους καὶ καθόλου τὰς προσαναβάσεις. καὶ διὰ τούτων φησὶν πάλιν, ἀναγέγραπται δὲ καὶ ὡς ὁ δημόκριτος εἴη καλῶν τῆς ἴτυος τὴν τῷ κοίλῳ περικειμένην* (hoc est quod Galenus dicit *πρὸς τὴν ἐντὸς ἐστραμμένη κοιλότητα*) *ὀφρὺν ἄμβην. ἔχειν δὲ παρ' αὐτῷ καὶ οὕτως. ἀναγέγραπται δὲ ὁμοίως ἄμβων τῆς λοπάδος τὸ περικείμενον χεῖλος. ἀριστοφάνης ὁπόλλων* (sic) *λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιλείψας* (sic).“

P. 13. Cum ignoti comici versibus comparari possunt similia haec Euripidea apud Alexandrum rhet. p. 28. ed. Norrm.

Ἀλλ' ἥδε μ' ἐξέσωσεν, ἥδε μοι τροφὸς,
μήτηρ, ἀδελφὴ, δμωὶς, ἄγκυρα, στέγη.

P. 13. Pollux fortasse Theopompi *Εἰρήνην* dicere voluit: nisi in nomine fabulae erratum esse credere malis.

P. 14. De verbis *ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ* ingeniosa est et ipsa quoque nostrae sententiae commoda Hermanni coniectura, qui comparato Polluce X, 116. (*ἐκαλεῖτο δὲ καὶ λαμπτὴρ ὁ λυχνοῦχος· ἐν γοῦν τῷ δευτέρῳ τῶν Φιλίστου βιβλίων εἴρηται καὶ τὰς νύκτας ἐπαίρεσθαι λαμπτῆρας ἀντιπεφραγμένους*) nonnulla excidisse suspicatur, in quibus Philistus *ἐν τῷ δευτέρῳ* memoratus fuerit. Meae autem coniecturae *ἐν δὲ τῷ Νεόβῳ* cave ne articulum, qui plerumque omittitur, obstare existimes. Neque enim additi exempla desunt. Ita, ut his utar, III. p. 104 e. *Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Θεσμοφοριαζούσαις.* VI. p. 244 f. *Ἀντιφάνης — ἐν τῷ Τυρρηνῷ.*

P. 23. Teleclidis versus fortasse ex *Ἡσιόδοις* sunt. In ea certe fabula alium poetam tragicum, Philoclem, exagitatum fuisse cognovimus ex scholio lacero libri Ravennatis ad Thesmophor. v. 168. Eiusdem fabulae nomen restituendum in scholio ad Vesp. v. 1182. ubi vulgo *Τηλεκλείδης δὲ καὶ Ἐκφαντίδης.* Codex Venetus 474. *τηλεκλείδης δὲ ἐκ τοῖς δυς.* Scribe *Τηλεκλείδης δὲ ἐν Ἡσιόδοις.*

P. 27. Deest versus alter in codice Veneto 474. Accidit igitur huic librario quod non miraturum me esse dixi si quibus acciderit.

P. 32. In scholiastae verbis praestat, sensu eodem, *μένων γὰρ ἀκυροῖ* scribi.

P. 37. *λέ* ne tum quidem verum erit, si fabulas secundum litterarum ordinem numeraverit grammaticus: quod propter caussas quasdam non est verisimile.

P. 38. *Ταγηνισταὶ, Τριφάλης*] Corrige *Ὁλκάδες, Ταγηνισταί.*

P. 39. In Orionis verbis corrige *χορός*: de quo inferius dictum p. 127.

P. 40, 26. *post* sequitur *haec exciderunt*, fallique grammaticum p. X, 15. *ἐδίδαξε δὲ πρῶτον ἐπὶ ἄρχοντος*

Φιλοσίμου (Διοτίμου Scaliger ad Euseb. p. 128.) διὰ Καλλιστράτου. Qui Babylonios in mente videtur habuisse.

P. 42. De Dobraei emendatione ὀπυίειν tanto minus dubitari potest, quod hoc ipso verbo Solonem usum esse discimus ex Plutarchi vita Solonis c. 20. (I. p. 145, 23. Schaef.) Ἂν ὁ κρατῶν καὶ κύριος γεγονὼς κατὰ τὸν νόμον αὐτὸς μὴ δυνατὸς ᾖ πλησιάζειν (τῇ ἐπικλήρῳ), ὑπὸ τῶν ἔγγιστα τοῦ ἀνδρὸς ὀπυίεσθαι. cuius loci indicium Schaeferi annotationi debeo vol. IV. p. 317.

P. 46. fragm. VIII. Photius p. 529, 6. Σπαθίδα: τὴν τῶν γυναικῶν σπάθην. οὕτως Ἀριστοφάνης.

P. 49. fragm. XXI. Eustathii locum ad hoc fragmentum spectantem indicavi infra p. 213. ad fragm. XLII.

P. 50. fragm. XXIII. Restitue κυλίδιον λευκόν.

P. 50. fragm. XXIV. Corrige typothetae errorem ἀργυρίδιον pro ἀργυρίου.

P. 50. fragm. XXVI. Vide ad Daedali fragm. X. p. 120. Σκηνὰς καταλαμβ. fragm. VII. p. 174.

P. 54. Vespar. v. 1265. ἡνίκα Κλέων μ' ὑπετάραττεν ἐπικείμενος | καί με κακίαις ἔκνισε. ubi scholiastes ex codice Veneto suppletus, ἄδηλον πότερον τῆς Καλλιστράτου (qui Babylonios egerat) εἰς τὴν βουλὴν εἰσαγωγῆς καὶ νῦν μέμνηται, ὅτι αὐτὸν Κλέων εἰσήγαγεν, ἢ ἑτέρας κατ' αὐτὸν (corrige αὐτοῦ) γενομένης Ἀριστοφάνους, εἰ καὶ μὴ εἰσαγωγῆς, ἀλλὰ ἀπειλῆς τινος, ὅπερ καὶ μᾶλλον ἐμφαίνεται. ἐκεῖνά τε γὰρ ἀναπολεῖν ἀρχαιότερα ἔοικε, νῦν τε ὡς περὶ αὐτου (scribe αὐτοῦ) λέγει. Sed quod idem ad v. 1282. de psephismate (credo, propter Babylonios) ab Cleone lato tradit (ἐψηφίσατο γὰρ ὁ Κλέων μηκέτι δεῖν κωμῳδίας ἐπὶ θεάτρων εἰσάγεσθαι, ὅτε δὴ ξένων παρόντων πολίτας ἔσκωπτον), simile Antimachi esse psephismati arbitror, quod narrat scholiasta ad Acharn. v. 1149. ab verbo ἔδοξε exorsus, quo uti solent qui per insomnium sibi visa narrant.

P. 60, 8. Corrige errorem typothetae, qui στρωτῆρος dedit pro στρωτῆρας.

P. 63. extr. Adde, Scholiasta Pacis v. 347: in codice Veneto, Ὁ δὲ Φορμίων οὗτος Ἀθηναῖος τῷ γένει, υἱὸς Ἀσωπίου, ὃς καθαρῶς στρατηγήσας πένης ἐγένετο. — αὐτοῦ μέμνηται ὁ κωμικὸς ἐν Ἱππεῦσι (v. 565.) καὶ Νεφέλαις καὶ Βαβυλωνίοις, Εὔπολις Ἀστρατεύτοις. Nubes memoriae errore nominat, ut opinor. Haud dubie Lysistratae locum in mente habuit v. 804. ubi in scholiastae annotatione corrige Ἀσωπίου. Vulgo Ἀσώπου.

P. 73, 1. Corrige Ἀμφιάρεω.

P. 79. fragm. IV. Ῥυφεῖν Ionica verbi forma est, qua praeter alios Hipponactem usum esse constat.

P. 124. Cum Harpocratione comparetur Photius p. 46, 4.

P. 140. v. 5. Restitue πυός: ita enim iubet auctor gravissimus Herodianus libro XV. τῆς καθόλου.

P. 143. v. 10. μαλάκιον] Scribe μαλάχιον. Photius p. 244, 2. Μαλάχιον: κόσμιος χρυσοῦς γυναικεῖος. οὕτως Ἀριστοφάνης.

P. 143. v. 11. χλιδῶνα] χλίδωνα hic et alibi reponi oportet. Theodosius in annotatione mea ad scholia Aristophanis vol. III. p. 418. Τὰ εἰς δων λήγοντα βαρύτονα δισύλλαβα διὰ τοῦ ω κλίνονται — χλίδων ἄνευ ρ · σημαίνει δὲ τὸν περὶ τοὺς βραχίονας κείμενον κόσμον.

P. 185. Adde, Scholiasta Pacis v. 1174. in codice Veneto, Σαρδιανικόν: διαφέρουσι γὰρ αἱ Λυδικαὶ βαφαί. — καὶ ἐν Ταγηνισταῖς δὲ τῇ λέξει κέχρηται.

P. 200. In Epicharmi versu quinto corrige accentum, δέ θην.

P. 202. Adde, Scholiasta Vespar. v. 1178. ex codice Veneto suppletus, Θεογένης: ὅτι Θεογένης οὗτός ἐστιν ὁ Ἀχαρνεύς, ὃν καὶ ἐπὶ τῷ μεγάλα ἀποπαρδεῖν (ἀποδάτειν codex Venetus) κωμῳδοῦσιν. δῆλον δὲ ἐν ταῖς Ὥραις.

ARISTOPHANIS

FRAGMENTA.

De Aristophanis fabularum numero et nominibus.

Aristophanes quot et quas fabulas scripserit ab nemine dum quaesitum vidi. Quae quum multorum errorum caussa extiterit, nos, ut via quadam et ordine procederemus nec fundamento destituta esset disputatio nostra, ab hac dubitatione solvenda initium facere decrevimus. Et de nominibus quidem comoediarum, qualem Aeschyli dramatum indicem ab veteri grammatico compositum habemus, nihil est ad nostra tempora proditum: sed de numero quattuor supersunt testimonia grammaticorum, quae quum inter se discrepare videantur, paullo diligentius considerata et scribarum liberata peccatis plane consentire cognoscentur. Eorum unum Suidae est, qui quo loco de vita et scriptis Aristophanis agit, *δράματα δὲ αὐτοῦ*, inquit, *νδ'· ἅπερ δὲ πεπράχαμεν Ἀριστοφάνους δράματα, ταῦτα*, et tum fabulas undecim superstites enumerat secundum litterarum ordinem: cetera grammaticorum sunt quorum excerpta ab Aldo Manutio primum edita ego Acharnensium editioni praefixi. Inter quos qui ultimus est ita scribit p. XVIII, 8. *ἔγραψε δὲ δράματα μδ', ὧν ἀντιλέγεται τέσσαρα ὡς οὐκ ὄντα αὐτοῦ. ἔστι δὲ ταῦτα, Ποίησις, Ναυαγὸς, Νῆσοι, Νίοβις* (corrige *Νίοβος*), *ἅ τινὲς ἔφασαν εἶναι τοῦ Ἀρχίππου.* Ab hoc dissentire videtur alius p. X, 20. *ἔπειτα υἱῷ ἐδίδου τὰ δράματα ὄντα τὸν ἀριθμὸν νδ', ὧν νόθα δ'.* Cum neutro convenit qui p. IX, 19. *σώζεται δὲ*, inquit, *αὐτοῦ δράματα μ', ὧν ἀντιλέγονται δ'.* sed hunc qui-

dem satis manifestum est ad ceterorum exemplum quaternario numero esse augendum reposito $\mu\delta'$, nisi quis forte hominem negligenter locutum hoc dicere voluisse existimet, quadraginta numerari dramata Aristophanis genuina, praetereaque quattuor circumferri quorum de auctore litigari: quod mihi non fit probabile.

Apparet igitur inter duo tantum numeros datam eligendi potestatem esse, aliis quadraginta quattuor comici fabulas fuisse perhibentibus, aliis quattuor et quinquaginta. Quorum utrum verum habeam si quaeris, optio est non ambigua. Nam quum apud Suidam in bono codice Parisino non $\nu\delta'$, sed $\mu\delta'$ sit perscriptum cum eoque duo de tribus congruant grammatici, minorem numerum, restituendum illum haud dubie etiam alteri grammatico p. X, 20., potiorem haberi oportebit, etiam si aliae rationes non accedant, quae in promptu nobis sunt gravissimae. Quas enim vel superstites habemus poetae fabulas vel deperditas ex scriptis veterum cognovimus, eae, si quis rationem recte ineat neque aut testibus incredibilia dicentibus obsequatur aut corrupta pro sanis habeat, hunc ipsum quem modo dicebamus numerum explere reperiuntur. Quam rem indice fabularum infra posito declarare placuit.

I. *Δαιταλῆς.*
II. *Βαβυλώνιοι.*
III. *Ἀχαρνῆς.*
IV. *Ἱππῆς.*
V. *Νεφέλαι πρότεραι.*
VI. *Προαγών.*
VII. *Σφῆκες.*
VIII. *Εἰρήνη προτέρα.*
IX. *Ἀμφιάραος.*
X. *Ὄρνιθες.*
XI. *Λυσιστράτη.*
XII. *Θεσμοφοριάζουσαι πρότεραι.*
XIII. *Πλοῦτος πρότερος.*

XIV. Βάτραχοι.
XV. Ἐκκλησιάζουσαι.
XVI. Πλοῦτος δεύτερος.
XVII. Αἰολοσίκων πρότερος.
XVIII. Αἰολοσίκων δεύτερος.
XIX. Κώκαλος.

XX. Ἀνάγυρος.
XXI. Γεωργοί.
XXII. Γῆρας.
XXIII. Γηρυτάδης.
XXIV. Δαίδαλος.
XXV. Δαναΐδες.
XXVI. Δράματα ἢ Κένταυρος.
XXVII. Δράματα ἢ Νίοβος.
XXVIII. Εἰρήνη δευτέρα.
XXIX. Ἥρωες.
XXX. Θεσμοφοριάζουσαι δεύτεραι.
XXXI. Λήμνιαι.
XXXII. Ναυαγὸς sive Δὶς ναυαγός.
XXXIII. Νεφέλαι δεύτεραι.
XXXIV. Νῆσοι.
XXXV. Ὁλκάδες.
XXXVI. Πελαργοί.
XXXVII. Ποίησις.
XXXVIII. Πολύειδος.
XXXIX. Σκηνὰς καταλαμβάνουσαι.
XL. Ταγηνισταί.
XLI. Τελμισσεῖς.
XLII. Τριφάλης.
XLIII. Φοίνισσαι.
XLIV. Ὧραι.

Digessi autem hunc indicem ita ut primo loco ponerem quarum fabularum tempora indubitatis veterum testimoniis comperta habemus, tum enumerarem ceteras,

quae quibus annis commissae fuerint vel prorsus ignoratur vel non satis accurate definiri potest: de quibus infra dicendi locus erit. Nunc enim hoc potissimum nobis agendum est, ut et fabulas quasdam Aristophaneis adhuc annumeratas iure ab nobis exclusas neque illud non recte factum esse ostendamus, quod repetitas quarundam editiones pro novis numeravimus, Ranis autem, quam ipsam quoque bis actam esse constat, semel tantum locum concessimus.

Ac de duabus quidem fabulis, *Βοηθοῖς* et *Αὐτολύκῳ*, iam ab aliis dubitatum video. *Βοηθοὺς* enim apud Priscianum semel Aristomeni tributam (vol. II. p. 250. ed. Krehl.), bis Aristophani (p. 91. 232.), non huius, sed Aristomenis fabulam esse, satis aliunde notam, dudum perspexit Valesius in annotatione ad Harpocrationem p. 337. ed. Gronov. Autolycus autem unius fide nititur Erotiani in lexico Hippocratico v. *ἄμβην* p. 88. ed. Franz. *Ἀριστοφάνης δὲ ὁ κωμικὸς ἐν Αὐτολύκῳ φησὶν ἐπὶ καινοτέρας ἰδέας, ἀσέβιον ὁ μοχθηρὸς ἔτριβες πόσῳ πολλῶν λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιλείξας. τοῦτ' ἔστι τὰ περὶ τοὺς ἄμβωνας χείλη.* Sed hunc quidem non librarii, sed ipsius errorem Erotiani esse videri, notissimam Eupolidis fabulam memoriae errore Aristophani tribuentis, ab Coddaeo animadversum est: ut praeter emendationem fragmenti nihil nobis relicui fecerit, quam non mirandum est male processisse aliis, quippe praeter Erotianum solius usis ope Galeni, qui in commentario ad Hippocratis librum *περὶ ἄρθρων* (vol. V. p. 584. ed. Basil. XII. p. 301. ed. Charter.) ne poetae quidem nomen recordatus esse videtur, ita scribens, *τοιαύτη δέ ἐστιν ἡ ὀφρὺς οἷον* (vulgo *οἵη*) *κατὰ τῶν λοπάδων πέρας τὸ ἄνω γίγνεται πρὸς τὴν ἐντὸς ἐστραμμένον* (vulgo *ἐστραμμένην*, correctum ab Schweighaeusero in animadvers. ad Athen. vol. VI. p. 183.) *κοιλότητα. καί τις τῶν κωμικῶν εἰπεῖν ἐπισκώπτων τινὰ καὶ* (vulgo *τινὰ δὲ*) *τῶν λοπάδων τοὺς ἄμβωνας*

περιλείχειν (vulgo περιέχειν). Haec longe aliter scripta affert Henr. Stephanus in Thesauro p. 2531. ed. Londin. qui positis prioribus Galeni verbis addi ab eo ait comicum quendam ἐπισκώπτοντα ἐπειπεῖν, τινὰ πολλῶν ἤδη τῶν λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιλεῖξαι. quae cave ne ex libro manuscripto deprompta esse existimes: interpolata enim sunt ex Aelio Dionysio apud Eustathium p. 1636, 50. φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος, ἄμβωνες, λόφοι ὀρῶν καὶ ἴτυς πᾶσα καὶ οἷον ὀφρὺς καὶ ὑπεροχή. καὶ χείλη δὲ λοπάδων. οἷον, πολλῶν ἤδη λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιλείξας. quem auctorem haud dubie secutus est Etymol. M. p. 81, 9. ἄμβων: κυρίως τὸ χεῖλος τῆς λοπάδος, παρὰ τὸ ἐν ἀναβάσει εἶναι. οἷον, πολλῶν ἤδη λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιλείξας. Eadem Etymol. Gud. p. 43, 33. nisi quod ibi παραλείχουσι scriptum. His inter se comparatis quae vera sit fragmenti scriptura probabiliter coniicere licet. Videtur enim parasitus aliquis, fortasse de Calliae grege, vitae suae praedicare felicitatem, miseram autem dicere alterius, extremis versus verbis βίον ὡς μοχθηρὸν ἔτριβες. cui hic ἐπισκώπτων, ut ait Galenus, respondet

πῶς ὦ πολλῶν ἤδη λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιλείξας;

Interpres Erotiani etiam ista ἐπὶ καινοτέρας ἰδέας ad comici fragmentum retulit: sed haec quidem aperte sunt grammatici verba ad insolentiorem vocabuli usum animum advertentis.

Non melior Autolyco Erechthei comoediae est conditio, quam solus hominum novit Eustathius p. 1720, 23. ἰστέον δὲ ὅτι ὁ παντελῶς ὀλίγος ἰχθὺς ἄπιχθυς ἐλέγετο παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ ἐδήλου τὸν μὴ ἐσθιόμενον. καὶ φέρουσιν ἐκεῖνοι χρῆσιν εἰς τοῦτο ἐκ τοῦ κωμικοῦ. ἐν μέντοι τῷ περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν τοῦ γραμματικοῦ Ἀριστοφάνους φέρεται ὅτι ἀπίχθυες κατά τινας οἱ μὴ ἐσθίοντες ἰχθῦς. καὶ φέρει ἐκεῖνος καὶ Ἀριστοφάνους χρῆσιν ἐξ Ἐρεχθέως ταύτην, τοὐνθένδεν

ἀπίχθυς βαρβάρους οἰκεῖν δοκῶ. Quibus si adhibeas quae grammaticus in Bekkeri Anecdotis p. 425, 3. tradidit, ἀπιχθύς: τοὺς οὐκ (nam ita codex: Bekkerus ἀπίχθυς: τοὺς μὴ) ἐσθιομένους ἰχθῦς. Ἀριστοφάνης Ὥραις, non difficilis Eustathii erroris explicatio est. Apparet enim Aristophanem parvos et contemtos pisciculos ἀπιχθῦς dixisse in Ὥραις fabula, ad eamque spectat quam Eustathius ab quibusdam afferri ait χρῆσιν ἐκ τοῦ κωμικοῦ. quo exposito ad aliam significationem vocabuli transit, quam non iam Aristophanis, cuius nomen si scripsit, fortasse calami lapsu scripsit, sed Euripidis, ut opinor, ex Erechtheo verbis declarat

ταὐνθένδ᾽ ἀπίχθυς βαρβάρους οἰκεῖν δοκῶ.

cui coniecturae quum numeri versus tragici conveniunt, tum apprime favent quae ex illa Euripidis tragoedia servavit Clemens Alexandrinus Stromat. VI, 2. p. 739. ed. Potter.

ἐν ἀστρώτῳ πέδῳ
εὕδουσι, πηγαῖς δ᾽ οὐχ ὑγραίνουσιν πόδας.

Ea enim vix potest dubitari quin ad incultae eorundem barbarorum vitae descriptionem pertineant. Minus accurate igitur Pollux VI, 41. ἄπιχθυς παρὰ Ἀριστοφάνει cum ἀπόσιτος comparavit et ὁ ἰχθύων ἄγευστος interpretatus est, quo sensu Euripides, non Aristophanes dixit. Ceterum non metuendum videtur ne quis in Eustathii verbis de alius nescio cuius comici Erechtheo, quam ex didascalia marmorea Oderici novimus, cogitet: quae non magis quam aliae quas monumentum istud enumerat fabulae in grammaticorum manus venisse videtur, et si vel maxime venisset, nostram non labefactaret de Euripide coniecturam.

Sequitur Γλαῦκος fabula nimis quam levi munita auctoritate unius Pollucis, grammatici minime accurati, qui III, 43. verbi διαπαρθενεύειν usum explicans Ἀριστοφάνης, inquit, Γλαύκῳ, Καλύψας | καλύμματος τριβωνίῳ διαπαρθένευσα. Qui nisi in nomine fabulae er-

ravit, erravit autem hoc modo saepissime, Aristophanem pro Eubulo, cuius hoc nomine fabula extitit, nominasse videtur. Aristophani tamen si quis credulus tribuere perget, ei ego auctor sim ut eadem opera Metrophontis, Andromedae et Terei suscipiat patrocinium, quarum testes iam producam. Antiatticista Bekkeri p. 88, 24. Διδοῦσιν: οὐ διδόασιν. Ἀριστοφάνης Μητροφῶντι. Ibidem p. 106, 24. Λείψας: ἀντὶ τοῦ λιπών. Ἀριστοφάνης Ἀνδρομέδᾳ. denique alius grammaticus p. 383, 16. Ἁλμυρίδες: τόπος τις περὶ τὰς ἐσχατιὰς τῆς Ἀττικῆς. Ἀριστοφάνης Τηρεῖ

ἔδει δέ γέ σε βληθεῖσαν εἰς Ἁλμυρίδας
. . . τηδὶ μὴ παρέχειν σε πράγματα.

Atque ista quidem διδοῦσιν et λείψας ad Aristophanem auctorem referenda esse propter ipsam harum formarum pravitatem plane est incredibile. Multa enim huiusmodi sibi indulserunt novae comoediae scriptores: nihil tale usquam commisit Aristophanes, cuius fabulae merito iam ab veteribus perfectissima antiqui sermonis Attici exempla sunt habita. De Tereo autem quae afferuntur, si incorruptum est, ut videtur, nomen fabulae, non esse ab Aristophane scripta liquet: sed cui sint tribuenda eo magis in medio relinqui oportet, quod tres ab Athenaeo memorantur comici qui hoc nomine fabulas ediderint, Anaxandrides, Cantharus, Philetaerus.

Non plus negotii facit Delia apud Athenaeum VIII. p. 373 a. — κνιστοῖς λαχάνοις· οὕτως δ' εἴρηκεν Ἀριστοφάνης ἐν Δηλίᾳ τὰ συγκοπτὰ λάχανα „Κνίστ' ἢ στέμφυλα." etenim ipsum Deliae nomen indicio est novae comoediae fabulam designari, sive ea Antiphanis sive alius fuit.

Νῖκαι, notissima Platonis comici fabula, Aristophani tribuitur apud scholiastam ad Lysistr. v. 288. τὸ σιμὸν ἀντὶ τοῦ πρόσαντες. καὶ ἐν Βαβυλωνίοις „Μέσην ἔρειδε πρὸς τὸ σιμὸν καὶ πλατύ." ἐν Νίκαις „Τουτὶ

προσαναβῆναι τὸ σιμὸν ἀεί." quae totidem litteris prostant apud Suidam in σιμός. Corrige cum Elmsleio ad Acharn. v. 385. καὶ Πλάτων ἐν Νίκαις „Τουτὶ — δεῖ."

Στρατείας fabulam miro errore finxit Basilius in scholio ad Gregorium Nazianzenum, quod Bastius edidit in praefatione ad Gregorium Corinth. p. LIII. στιβάς, στρωμνή, χαμαικοίτιον, ὡς Εἰρηναῖος ὁ ἀττικιστὴς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν στρατείαις ὁ κωμικὸς καὶ ἐν Δραπέτισι Κρατῖνος. Antiquioris grammatici, ex quo haec deprompta sunt, haec fuit sententia, στιβάδος etiam in militia, ἐν στρατείαις, usum fuisse. Respexit ad Pacis v. 347. πολλὰ γὰρ ἀνεσχόμην πράγματά τε καὶ στιβάδας, ἃς ἔλαχε Φορμίων.

Supersunt Πυθαγοριστής, Κιθαρῳδὸς et Φιλωνίδης, quarum illa apud Athenaeum IV. p. 161 e. dudum auctori suo Aristophonti restituta est ab Menagio, hae vero nonnisi immemorabilibus criticorum hallucinationibus huc relatae sunt. Denique, ne quid praeteriisse videar, veterum quorundam grammaticorum verbo perstringam opinionem, qui Philyllii Πόλεις et Platonis Σκευὰς non horum, sed Aristophanis fabulas esse coniecerunt, quarum rerum memoriam servavit Athenaeus III. p. 86 e. Φιλύλλιος δ' ἢ Εὔνικος ἢ Ἀριστοφάνης ἐν Πόλεσι. idem IV. p. 140 a. Ἀριστοφάνης ἢ Φιλύλλιος ἐν ταῖς Πόλεσι. XIV. p. 628 e. Ἀριστοφάνης ἢ Πλάτων ἐν ταῖς Σκευαῖς, ὡς Χαμαιλέων φησὶν, εἴρηκεν οὕτως —. Sed hi quidem et fluctuatione inter diversos poetas auctoritatem suam elevant nec satis idoneas suarum opinionum caussas habuisse videntur. Ab aliis quidem grammaticis minus quam illi scrupulosis Πόλεις ad Philyllium, Σκευαὶ ad Platonem referuntur sine ulla dubitationis significatione.

His igitur expositis effecisse videmur ut ne eae in posterum Aristophani fabulae tribuantur, quae, etiam si nihil usquam de numero scriptorum ab eo dramatum

proditum esset, alienae ab eo iudicandae forent. Sequitur iam ut ad alteram aggrediamur propositae quaestionis partem, quae ad repetitas quarundam fabularum editiones pertinet. Eas rationi consentaneum est pro novis esse numeratas fabulis si non leves quasdam et quae vix in oculos mentesque hominum incurrerent unius et alterius versus mutationes fecisset poeta, sed si vel omnem fabulam vel praecipuas quasdam partes aliter quam prius conformasset. In quo genere inprimis illustre Thesmophoriazusarum exemplum est, quarum editionem alteram quum ab priore penitus diversam fuisse ex fragmentis, quae supersunt copiosa, satis tuto colligere liceat, tum magis etiam intelligitur ex opinione doctissimi grammatici, cuius notitiam Athenaeo debemus I. p. 29 a. ὅτι Ἀριστοφάνους τὰς δευτέρας Θεσμοφοριαζούσας Δημήτριος ὁ Τροιζήνιος Θεσμοφοριασάσας ἐπιγράφει. nunquam enim de hac inscriptionis mutatione cogitare potuisset Demetrius, nisi Thesmophoriazusas editione altera non tam repetitam quam continuatam esse vidisset. Non magis de Pluto ullus relictus est dubitandi locus, cuius fabulae editio altera, quae ad nostram aetatem pervenit, olympiadis nonagesimae septimae anno quarto commissa ab editione prima viginti annorum intervallo disparata fuit. In quae tempora ut multae et magnae Athenis inciderunt rerum publicarum omnium conversiones, ita etiam comoedia, libera quidvis dicendi audendique potestate erepta frigescentibusque choregorum studiis, quae paullatim prorsus defecerunt, tantum de veteri amisit splendore, ut qui Plutum cum relicuis quae supersunt Aristophanis fabulis contendere instituat vix eundem agnoscere videatur poetam. Ex quo intelligitur nec chori cantica in altera editione potuisse repeti et alia multa pro temporum ratione, quae tunc fuit valde diversa, mutari debuisse, idque satis testantur quae de priore Pluto memoriae tradiderunt scholiastae veteres, abs quo-

rum locis congerendis hic abstineo, ne iis rebus demonstrandis operam videar insumere quae in clara luce sunt collocata et ab omnibus sponte concessa.

Paullo obscurior repetitae Pacis editionis memoria est. Eam tamen ipsam quoque non qualis primum prodierat, sed multis locis correctam in scena iterasse poeta videtur. Cuius rei auctorem habemus scriptorem argumenti in fabulam superstitem, φέρεται ἐν ταῖς διδασκαλίαις καὶ ἑτέραν δεδιδαχὼς Εἰρήνην ὁμοίως ὁ Ἀριστοφάνης. ἄδηλον οὖν φησιν Ἐρατοσθένης πότερον τὴν αὐτὴν ἀνεδίδαξεν, ἢ ἑτέραν καθῆκεν, ἥτις οὐ σώζεται. Κράτης μέντοι δύο οἶδε δράματα γράφων οὕτως „ἀλλ' οὖν γε ἐν τοῖς Ἀχαρνεῦσιν ἢ Βαβυλωνίοις ἢ ἐν τῇ ἑτέρᾳ Εἰρήνῃ." καὶ σποράδην δέ τινα ποιήματα παρατίθεται, ἅπερ ἐν τῇ νῦν φερομένῃ οὐκ ἔστιν. Colligi ex his potest quam rara iam Eratosthenis et Cratetis aetate Pacis alterae exempla fuerint. Quo magis prospiciendum est ne ab grammaticis multo quam illi recentioribus fraudem nobis fieri patiamur, si quae ex Pace afferunt quae in superstite editione non legantur. Veluti quod Eustathius p. 1291, 26. scribit, ἔοικεν ὁ φιτρὸς φίτυρός τις εἶναι, ὡς ἀπὸ τοῦ φῖτυ, ὃ δηλοῖ φυτὸν ἢ φύτευμα, ὡς Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ „Πόθεν τὸ φῖτυ; τί τὸ γένος; τίς ἡ σπορά." multum vereor ne Pacis versum 1156. τὸ γὰρ φῖτυ πρῷον φύει cum alius comici verbis commiscuerit, qui fortasse Pherecrates fuit. Nam hunc quoque vocabulo φῖτυ usum esse ab Photio proditum est in lexico p. 650, 9. Haud paullo apertior eiusdem Eustathii error est p. 1573, 20. ita scribentis, Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Εἰρήνῃ σεμνύνων καὶ αὐτὸς τὰς Ἀθήνας μαρτυρεῖ ὡς διηνεκεῖς ἐκεῖ αἱ ὀπῶραι. At nihil huiusmodi in Εἰρήνῃ legitur, quam cum Ὥραις permutavit Athenaei deceptus epitome XIV. p. 653 f. Alio modo suspectus est Stobaei locus, qui agriculturae laudes exponens vol. II. p. 406. ed. Gaisford. haec in principio capitis posuit

'Ἀριστοφάνους Εἰρήνης.

α'. Τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποισιν Εἰρήνης φίλης
πιστὴ τροφὸς, ταμία, συνεργὸς, ἐπίτροπος,
θυγάτηρ, ἀδελφὴ, πάντα ταῦτ' ἐχρῆτό μοι.
β'. σοὶ δ' ὄνομα δὴ τί ἐστιν; α'. ὅ τι; Γεωργία.
Ὦ ποθεινὴ τοῖς δικαίοις καὶ γεωργοῖς ἡμέρα,
ἄσμενός σ' ἰδὼν προσειπεῖν βούλομαι τὰς ἀμπέλους.

Postremi tetrametri in Pace leguntur v. 560. ut plane non dubitari possit quin lemma Ἀριστοφάνους Εἰρήνης dehinc in superiorem locum migraverit: qui plurimorum in Stobaeo fons errorum fuit. Et hoc quidem intellexit etiam Gaisfordius, qui versus illos ex Γεωργοῖς Aristophanis excerptos esse suspicatur. Quam non illaudabilem coniecturam dicerem, nisi totius fragmenti color tam esset ab veteri comoedia alienus quam novae similis. Quamobrem multo speciosius de Menandri Γεωργῷ fabula cogitari posset, nisi coniecturis abstinere praestabilius videretur. Denique Pollux X, 188. ἐν γοῦν τῇ Ἀριστοφάνους Εἰρήνῃ, inquit, γέγραπται, Τὴν δ' ἀσπίδα | ἐπίθημα τῷ φρέατι παράθες εὐθέως. Huic igitur soli Pacis alterius exemplum, ab Eratosthene frustra quaesitum, obtigisse credat qui potest.

Mirifica est alia comici fabula, quam quinque modis appellare solent grammatici, Δράματα, Κένταυρος, Νίοβος, Δράματα ἢ Κένταυρος, Δράματα ἢ Νίοβος: sed Κένταυρον ἢ Νίοβον vel Νίοβον ἢ Κένταυρον qui dixerit nemo dum inventus est. Ex quo certissima ratione colligere videmur duplicem extitisse huius fabulae editionem, alteram Δράματα ἢ Κένταυρος, alteram Δράματα ἢ Νίοβος inscriptam, utrique autem multa tum propria tum communia fuisse. Quarum utra aetate prior fuerit ambiguum manet, quum nec testes de ea re ulli supersint nec fragmenta temporum notas gerant, praeterquam quod Chaerephontem, Socratis socium, tanquam furem in Δράμασι notasse Aristophanes dicitur ab scholiasta Platonis p. 331. ed. Bekker., quod eam

tantum vim habet ut *Δράματα* non in postremis fabulis, quae novam comoediam attigerunt, numeremus, sed ad mediam poetae aetatem referamus. Non improbabile tamen censeo Niobum Centauro posteriorem fuisse. Nam quum Niobus grammaticorum iudicio, quod supra apposui p. 3., spuria sit habita, haec maxime simplex rei ratio esse videtur, ut Aristophanem *Δράματα ἢ Κένταυρον* scripsisse existimemus, cuius ad similitudinem *Δράματα ἢ Νίοβος* facta fuerit sive ab Aristophane sive ab alio aequali poeta, si recte senserunt veteres critici. Quam sententiam si quis exornandam sibi sumet, cavendum erit ne nimium tribuat Athenaeo, qui *δεύτερον Νίοβον* commemorare videtur p. 1561. ed. nostrae, qui locus in solo codicis Veneti folio lacero et pessime habito servatus est, *ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ. νιουω προειπὼν λυχνοῦχον οιμοι κακοδαίμων φησὶν λυχνουχος ἡμῖν οἴχεται. εἶτ επιφέρει καὶ πως επιρρασας τὸν λυχνοῦχον οἴχεται εἶτ' ἐπιφέρει καὶ ἔλαθες ἐν δὲ τοῖς .ρ. ησ καὶ λυχνίδιον αὐτὸν καλεῖ διὰ τούτων ἀλλ' ὥσπερ ὁ λύχνος ὁμοιότατα καθεύδετ' ἐπὶ τοῦ λυχνιδίου.* Correxit hoc Schweighaeuserus ita ut servato *δευτέρῳ* poneret *Νιόβῳ*. At permirum est *δεύτερον* memorari *Νίοβον* neque alibi usquam nominatum et, ut videtur, ratione carentem. Nam si alterutra tantum fabulae editio Niobi nomen gessit, quod gravioribus de caussis statuimus quam quibus unius eiusque vitiosissimi codicis auctoritas par sit profligandis, apparet nec primum nec secundum Niobum potuisse dici, ut qui unus tantum fuerit: quamobrem magnopere vereor ne istud *δευτέρῳ* non aliunde originem duxerit quam ex pravae scripturae *νιουω* male intellecta correctione, $\overset{\beta}{\nu\iota o\upsilon\omega}$: quod errorum genus ut in aliis libris pervulgatum, ita frequens est in membranis Venetis Athenaei. Quanquam non mirabor si qui *δευτέρῳ* istud argutius tueantur ita ut Athenaeum minus accurate alteram fabulae quae *Δρά-*

ματα inscripta fuit editionem hoc modo designasse opinentur. Quos velim videre an non longe maior ipsorum sit in defendenda codicis scriptura audacia quam mea fuit in mutanda. Praeterea illud non optime fecit Schweighaeuserus quod quae in postremis verbis *ἐν δὲ τοῖς .ϱ. ησ καὶ* sunt oblitterata hoc modo explevit *ἐν δὲ τοῖς Δϱάμασι καὶ* —: quam correctionem omni dubitatione maiorem esse arbitratur propterea quod eadem ipsa quae sequuntur poetae verba ex *Δϱάμασιν ἢ Νιόβῳ* afferuntur ab Polluce X, 119. Verissime sane Pollux, sed recte uti eo nescivit Schweighaeuserus. Nam qui modo Niobum citavit Athenaeus, non potuit nisi inepte *Δϱάματα* opponere, quoniam utraque eadem est fabula. Ergo aliter explicanda codicis scriptura. Mihi ultima vocis syllaba *ησ* sanissima videtur, *ϱ* autem Schweighaeuseri filii errorem esse existimo evanidam litteram *φ* male interpretati. Certissimum est enim scribendum fuisse *ἐν δὲ τοῖς ἐφεξῆς καὶ λυχνίδιον αὐτὸν καλεῖ.*

Aliquanto gravior de duplici Nubium editione quaestio est, in diversissimas partes ab viris doctis disceptata, quorum sententias quum in praefatione ad Nubes simus expensuri, hic pro consilio nostro nonnisi summa quaestionis capita attingemus. Ac duas quidem Nubium editiones extitisse testes praeter alios habemus duo gravissimos, Eratosthenem et Athenaeum, viros in veteris comoediae historia eximie versatos. Earum primam constat archonte Isarcho in scenam productam fuisse, olympiadis undenonagesimae anno primo, successu minus quam poeta speraverat felici: prima enim praemia ad Cratini Pytinam et, quae in cognato Nubibus argumento versata est, Connum Amipsiae iudicum sententiis sunt delata, ultimus locus Aristophani datus. Quam iudicii quae videbatur iniquitatem quum graviter ferret Aristophanes, in parabasi Vesparum, quam fabulam proximo post Nubes anno archonte Aminia docuit, spectatorum accusavit hebetudinem,

qui ingeniosis et subtilibus inventis suis iustum pretium statuere nescivissent. Ut enim omnino de poesi sua admodum magnifice sensit Aristophanes, ita Nubes praecipuo in loco habuisse videtur: ut non mirandum sit poetam, non abiecta spe fabulae aliquando meliore cum fortuna docendae, novam eamque aliquot partibus mutatam parasse editionem, quae etiam nunc superest. Ea vero magnopere dubitatur an nunquam in scenam prodierit. De qua re quae Eratosthenis fuerit sententia ex scholio ad v. 552. cognoscitur *'Ερατοσθένης δέ φησι Καλλίμαχον ἐγκαλεῖν ταῖς διδασκαλίαις, ὅτι φέρουσιν ὕστερον τρίτῳ ἔτει τὸν Μαρικᾶν τῶν Νεφελῶν, σαφῶς ἐνταῦθα εἰρημένου ὅτι πρότερον καθεῖται. λανθάνει δ' αὐτὸν, φησὶν, ὅτι ἐν μὲν ταῖς διδαχθείσαις οὐδὲν τοιοῦτον εἴρηκεν, ἐν δὲ ταῖς ὕστερον διασκευασθείσαις εἰ λέγεται, οὐδὲν ἄτοπον. αἱ διδασκαλίαι δὲ δῆλον ὅτι τὰς διδαχθείσας φέρουσι.* Apparet ex his Eratosthenem Nubes alteram inter dramata *ἀδίδακτα* retulisse, qualia non pauca fuerunt comicorum. Huic adversa fronte repugnat scriptor ignotus argumenti quod in Bekkeri editione quintum numeratur, *'Αριστοφάνης ἀπορριφθεὶς παραλόγως ᾠήθη δεῖν ἀναδιδάξας τὰς δευτέρας ἀπομέμφεσθαι τὸ θέατρον. ἀποτυχὼν δὲ πολὺ μᾶλλον καὶ ἐν τοῖς ἔπειτα οὐκέτι τὴν διασκευὴν εἰσήγαγεν. αἱ δὲ δεύτεραι Νεφέλαι ἐπὶ 'Αμεινίου ἄρχοντος·* quocum consentire videtur sive idem sive alius qui annotationem ceterum perineptam scripsit ad v. 31. *τρεῖς μναῖ διφρίσκου καὶ τροχοῖν 'Αμυνίᾳ*, ubi archontem Aminiam notari existimat. Sed haec quidem de fabula iterum in scenam commissa narratio grammaticorum error esse videtur, qui nisi ex prava versus illius interpretatione originem traxit, hanc etiam caussam habere potuit, quod quum in utraque parabasi, et Vesparum et secundarum Nubium, spectatores reprehendere (*ἀπομέμφεσθαι τὸ θέατρον*) viderent poetam, Vespas, quae archonte Aminia docta est, cum altera Nubium

editione confunderent, quae nunquam in scenam producta fuit nec potest ante olympiadis undenonagesimae annum quartum facta haberi: de quo dixit Hermannus in praefatione p. XXI. Sed haec pluribus persequi alienum ab hoc loco iudicamus, ubi illud tantum agendum nobis est ut alterius ad priorem editionem eam fuisse ostendamus rationem, ut recte tanquam nova fabula in indicem dramatum referri potuerit. Id vero demonstratu non est difficile. Praeter enim quam quod parabasis aperte nova est, etiam in aliis fabulae partibus non pauca mutata esse narrat scriptor argumenti septimi, *τοῦτο ταὐτόν ἐστι τῷ προτέρῳ. διεσκεύασται δὲ ἐπὶ μέρους ὡς ἂν δὴ ἀναδιδάξαι μὲν αὐτὸ τοῦ ποιητοῦ προθυμηθέντος, οὐκέτι δὲ τοῦτο δι' ἥν ποτε αἰτίαν ποιήσαντος. καθόλου μὲν οὖν σχεδὸν παρὰ πᾶν μέρος γεγενημένη διόρθωσις. τὰ μὲν γὰρ περιῄρηται, τὰ δὲ πέπλεκται, καὶ ἐν τῇ τάξει καὶ ἐν τῇ τῶν προσώπων διαλλαγῇ μετεσχημάτισται. ἃ δὲ ὁλοσχερῆ τῆς διασκευῆς τοιαῦτα ὄντα τετύχηκεν, αὐτίκα ἡ παράβασις τοῦ χοροῦ ἤμειπται, καὶ ὅπου ὁ δίκαιος λόγος πρὸς τὸν ἄδικον λαλεῖ, καὶ τελευταῖον ὅπου καίεται ἡ διατριβὴ Σωκράτους.* Videtur autem editio prior admodum mature ex manibus hominum evanuisse: nam et perpauca eaque partim dubia fragmenta supersunt quae ad eam referantur et semel tantum *πρότεραι Νεφέλαι* diserte memorantur, apud Athenaeum IV. p. 171 c. Ubi qui appositi sunt versus quoniam etiam nunc in secundis Nubibus exstant, Brunckio aliisque vel *προτέραις* in *δευτέραις* mutare vel Athenaeum memoriae lapsus arguere placuit. Qui non cogitasse videntur Athenaeum fortasse nihil aliud significare voluisse quam se, quum illa scriberet, priorum Nubium exemplar versasse, alterarum non inspexisse: quemadmodum si alibi *δευτέρας* nominat, minime sequitur non eadem in prioribus lecta fuisse, quod necessario sumere debent qui Brunckii consectantur opinionem. Quae praeterea de

ἀναγράφει apertum est non comicum, qui potius κεχρῆσθαι de more dicendus fuisset, sed grammaticum significari Aristophanem, cuius in explicandis proverbiis operam versatam fuisse satis aliunde constat. Is igitur in libro de ἀμέτροις παροιμίαις de proverbio illo exposuisse videtur. Non magis scholii ad Theocriti V, 118. ullus usus est, ἐκάθηρεν: ἀντὶ τοῦ ἔτυπτε καὶ ἐξέδειρε· καὶ Ἀριστοφάνης, πέδει τὰς πλευρὰς καὶ ἐκάθηρεν. Pertinent haec ad Nubium v. 1379. κἄπειτ' ἔφλα με κἀσπόδει κἄπνιγε κἀπέτριβεν. cui adscripta fuit verbi ἐσπόδει explicandi caussa grammatici annotatio τὰς πλευρὰς ἐκάθηρε. Hanc tanquam poetae verba amplexus est imperitus scholiasta, similis Lecapeno, cuius libellum bene fecit Hermannus quod edere non dedignatus est, in appendice libri de grammatica Graeca p. 353—391. Est enim ad multas quaestiones utile quibus modis ineptiverint grammatici cognosse.

Superest iam unum de prioribus, ut ferunt, Nubibus fragmentum, quo quum non aliud ab hoc fabula alienius inveniri existimem, ultimum tractandum reservavi. Proditum autem illud est ab Diogene Laertio in principio vitae Socratis (II, 18.), cuius locum operae pretium est apponi integrum, Σωκράτης Σωφρονίσκου μὲν ἦν υἱὸς λιθουργοῦ καὶ Φαιναρέτης μαίας, ὡς καὶ Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ φησὶν, Ἀθηναῖος, τῶν δήμων Ἀλωπεκῆθεν. ἐδόκει δὲ συμποιεῖν Εὐριπίδῃ. ὅθεν Μνησίλοχος οὕτω φησὶ „Φρύγες ἐστὶ καινὸν δρᾶμα τοῦτ' Εὐριπίδου, ᾧ καὶ Σωκράτης τὰ φρύγανα ὑποτίθησι." καὶ πάλιν „Εὐριπίδης σωκρατογόμφους [a]." καὶ Καλλίας Πεδήταις

[a] σωκρατογόμφους fuerunt qui in σωκρατόγομφος mutarent, de quo dubitat Is. Casaubonus, qui non ipsum Euripidem, sed potius eius tragoedias σωκρατογόμφους dictas esse suspicatur. Quam sententiam confirmare mihi licet simili vocabulo δεῤῥιδόγομφος, quod

α. τί δὴ σὺ σεμνὴ καὶ φρονεῖς οὕτω μέγα;
β. ἔξεστι γάρ μοι· Σωκράτης γὰρ αἴτιος [b].

Ἀριστοφάνης Νεφέλαις

Εὐριπίδης δ' ὁ τὰς τραγῳδίας ποιῶν
τὰς περιλαλούσας οὗτός ἐστι τὰς σοφάς.

Magnam haec offensionem eo habent quod qui ex Aristophane afferuntur versus alieni videntur ab Diogenis proposito, qui veterum comicorum testimoniis hoc vult comprobare, Euripidem in tragoediis scribendis nonnihil ab Socrate esse adiutum. Quod quum intellexisset Valckenarius, in Diatribe de Euripidis fragmentis p. 14. Εὐριπίδου scribi iussit correctione praepostera. Pervulgata Athenis fuit opinio, ex intima quae Socrati cum Euripide intercessit necessitudine orta, tragicum in eligendis fabularum argumentis et fingendis moribus sermonibusque personarum, quas plus iusto philosophantes introducebat, Socratis uti opera et consilio; quod praeter comicos ab Diogene memoratos dicere videtur Antiphanes apud Athenaeum IV. p. 134 c. ὁ τὰ κεφάλαια συγγράφων Εὐριπίδῃ. sed integras tragoedias

---

ex veteri comico, ut opinor, sumptum custodivit Hesychius, δερριδόγομφοι: πύλαι δέρρεις ἔχουσαι παραπετάσματα.

b Si haec Euripidis sunt verba, in praecedente versu corrigendum σεμνοί. Videtur enim Callias in Πεδήταις tragicos quosdam in scenam produxisse: vide scholia ad Aristophanis Aves v. 31. 151. In eadem fabula Periclis et Aspasiae mentionem factam fuisse ex scholio ad Platonem p. 391. ed. Bekker. apparet, καὶ Περικλέα δημηγορεῖν παρεσκεύασεν (ἡ Ἀσπασία), ὡς Αἰσχίνης ὁ Σωκρατικὸς ἐν διαλόγῳ Καλλίᾳ καὶ Πλάτων ὁμοίως Πεδήταις. Corrige ἐν διαλόγῳ Ἀσπασίᾳ (conf. Athen. V. p. 220 b.) καὶ Καλλίας ὁμοίως Πεδήταις.

Euripidi fecisse Socratem nec dixit quisquam nec potuit probabiliter comminisci de homine ab poesi valde alieno. Neque Nubium fabulae consilio versus illi conveniunt, sive Euripidem sive Socratem nominari sumamus. Nam Euripidis partes ut in altera editione nullae sunt, ita, si in prima fuissent, sublatas esse vix credibile videtur. Socratis autem personae monstrandae duos tantum invenio aptos in hac fabula locos, alterum ubi ab discipulo Strepsiadi ostenditur, alterum ubi Strepsiades Phidippidem in Socratis scholam introducit. Quorum neutri congruunt. Nam ab discipulo quidem hoc modo designari potuisse magistrum nemo facile in animum inducet: Strepsiadis autem personae quovis alio modo potius Socratem Phidippidi commendare convenit quam qui ab Euripidis societate ductus est. Eius enim poesin abominatur Strepsiades v. 1371. 1378., qui in Socrate nihil aliud spectat et admiratur quam sophistice in utramque partem disputandi facultatem: cum Euripide quid agat rerum curat scilicet.

Hae igitur satis idoneae caussae videntur ut versus illos aliunde quam ex Nubibus excerptos esse existimemus, videorque mihi erroris originem ita posse demonstrare nihil ut dubitationis relinquatur. Quod ita faciam ut ab alio exordiar gravissimo peccato. Diogenis — neque enim librariorum eam esse culpam mihi persuadeo — qui allatis tanquam Mnesilochi, comici inauditi, versibus, *Φρύγες ἐστὶ καινὸν δρᾶμα τοῦτ' Εὐριπίδου | ᾧ καὶ Σωκράτης τὰ φρύγανα ὑποτίθησιν*, negligentiae et imperitiae documentum edidit vix credibile. Quod quale sit aestimare licet ex vita Euripidis, quam in codice Mediolanensi inventam Baccharum editioni adiunxit Elmsleius p. 193. *δοκεῖ αὐτῷ καὶ Σωκράτης ὁ φιλόσοφος καὶ Μνησίλοχος συμπεποιηκέναι τινὰ* [c], *ὥς φησι Τηλεκλείδης*

c *δοκεῖ — τινὰ*] Haec leguntur etiam in vita Euripidis ex codice Havniensi edita ab Blochio in Friedemanni Miscellaneis vol. I. p. 395.

μνησίλοχος δὲ ἐκεῖνος φρυγανῶν τι δρᾶμα καινὸν εὐριπίδῃ καὶ σωκράτης ὑποτίθησιν. Quae cum Diogene, lacero ut videtur codice uso, comparata et illi lucem afferunt et vicissim accipiunt. Emendanda autem sunt ita ut et Phryges amoveantur, merito iam ab Valckenario in dubitationem vocati neque in *φρυγάνοις*, quae Socrates supponere dicitur, quidquam invenientes praesidii, et de fabula agi appareat non iam confecta, sed quae nunc ipsum, fortasse in aedibus Euripidis in scena conspectis, praeparetur. Id enim propter praesentis usum temporis *ὑποτίθησι* necessarium est, aliter vix satis aptum futurum. Ea vero omnia lenissima correctione consequi videmur hac

Μνησίλοχός ἐστ᾽ ἐκεῖνος, ὃς φρύγει τι δρᾶμα καινὸν
Εὐριπίδῃ, καὶ Σωκράτης τὰ φρύγαν᾽ ὑποτίθησιν.

Talem igitur quum in his versibus se praestiterit Diogenes, quis tandem ea sit levitate ut de ceteris fidem ei securus habeat? Et qualia quaeso sunt proxima illa *καὶ πάλιν* „*Εὐριπίδης σωκρατογόμφους?*“ Immo hic quoque immanis subest hallucinatio Diogenis, qui ex disiectis poetae membris, quae in unum erant fragmentum coagmentanda, duo extudit fragmenta, alterum absurdissime conformatum, *Εὐριπίδης σωκρατογόμφους*, alterum addito *περιλαλούσας* eadem qua superiora licentia interpolatum, retracto hac lemmate *Ἀριστοφάνης Νεφέλαις*, quod apud scriptorem cui sua debet Diogenes ad longe aliam rem pertinuit. Haec igitur sunt verba poetae, sive Teleclidis seu, quod minus probabile duco, Calliae

Εὐριπίδης δ᾽ ὁ τὰς τραγῳδίας ποιῶν
τὰς σωκρατογόμφους οὗτός ἐστι τὰς σοφάς.

Cave enim ne servato *περιλαλούσας* tertii versus initium statuas *τὰς σωκρατογόμφους:* quae misera foret et veteris comoediae vi plane caritura Euripidis fabularum descriptio. Nihil huc faciunt quae alibi de Euripidis *λαλιᾷ* traduntur.

Satis diximus de Nubibus. Longe diversa Ranarum conditio fuit, quae fabula tanta excepta est favore

populi ut repetita docenda fuerit, quod auctore Dicaearcho tradit scriptor argumenti, τὸ δὲ δρᾶμα τῶν εὖ πάνυ καὶ φιλοπόνως πεποιημένων. ἐδιδάχθη ἐπὶ Καλλίου τοῦ μετ' Ἀντιγένη διὰ Φιλωνίδου εἰς Λήναια. πρῶτος ἦν. δεύτερος Φρύνιχος Μούσαις. Πλάτων τρίτος Κλεοφῶντι. οὕτω δὲ ἐθαυμάσθη τὸ δρᾶμα διὰ τὴν ἐν αὐτῷ παράβασιν (καθ' ἣν διαλλάττει τοὺς ἐντίμους τοῖς ἀτίμοις καὶ τοὺς πολίτας τοῖς φυγάσιν addunt codices nostri) ὥστε καὶ ἀνεδιδάχθη, ὥς φησι Δικαίαρχος. Loquitur hic grammaticus ita ut non mutatam fabulam potius quam correctam fuisse indicare videatur. Quae verborum interpretatio eo confirmatur quod nec Βάτραχοι πρῶτοι vel δεύτεροι usquam memorantur neque argumenta, quibus mutationes quasdam fecisse poetam comprobare quis possit, magnam ad persuadendum vim habent, ceterum ipsa paucitate sua nostrae non obfutura sententiae, qua alteram Ranarum editionem, quippe ab priore non diversam, ex indice fabularum exclusimus. Nam duo tantum loci sunt inventi, qui ex correctione prodiisse possint videri, alter in ipsa fabula ab me olim patefactus, alter in coniectura positus valde incerta de loco Athenaei epitomes I. p. 21 e. Χαμαιλέων γοῦν πρῶτον αὐτόν φησι (Aeschylum) σχηματίσαι τοὺς χοροὺς ὀρχηστοδιδασκάλοις οὐ χρησάμενον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τοῖς χοροῖς τὰ σχήματα ποιοῦντα τῶν ὀρχήσεων, καὶ ὅλως πᾶσαν τὴν τῆς τραγῳδίας οἰκονομίαν εἰς ἑαυτὸν περιιστᾶν. ὑπεκρίνετο γοῦν μετὰ τοῦ εἰκότος τὰ δράματα. Ἀριστοφάνης γοῦν — παρὰ δὲ τοῖς κωμικοῖς ἡ περὶ τῶν τραγικῶν ἀπόκειται πίστις — ποιεῖ αὐτὸν Αἰσχύλον λέγοντα

Τοῖσι χοροῖς αὐτὸς τὰ σχήματ' ἐποίουν.

καὶ πάλιν

Τοὺς Φρύγας οἶδα θεωρῶν,
ὅτε τῷ Πριάμῳ συλλυσόμενοι τὸν παῖδ' ἦλθον τεθνεῶτα,
πολλὰ τοιαυτὶ καὶ τοιαυτὶ καὶ δεῦρο σχηματίσαντες.

Tantam sane haec habent cum Aeschyli et Dionysi in Ranis sermonibus similitudinem ut, dum legimus, ad nullam quam Ranas fabulam citius cogitatione feramur nec mirandum sit editionis perditae fragmentum agnoscere sibi visum esse Welckerum in libro quem de Trilogiis Aeschyli scripsit p. 426. Sed cavendum tamen est ne fallaci specie decipi nos patiamur. Nam et aliae quaedam in deperditis sunt fabulae, in quibus Aeschyli partes fuisse non inepte coniicias, nec nimium fidei epitomes auctori adhibendum, quem ex integri operis partibus quae supersunt in nominibus scriptorum reddendis negligentius versatum esse novimus. Quod si hic quoque ei accidit, non alia, ut opinor, probabilior coniectura invenietur quam ut Pherecrati versus illos tribuamus, cuius ex Crapatalis scholiasta ad Pacis v. 748. hunc protulit versum ab Aeschylo pronunciatum

ὅστις γ' αὐτοῖς παρέδωκα τέχνην μεγάλην ἐξοικοδομήσας.

ex quo satis manifestum est exposuisse in illa fabula Aeschylum quibus modis de tragoedia meruisset.

Alter quem dicebam locus est in ipsa Ranarum fabula v. 1450—1475. De eo quum breviter dixerim in praefatione ad Aeschylum, nunc explicatius tractandum mihi sumpsi propter Suevernii dubitationes, quas tanto minus silentio praeterire mihi licet quo plus viri de Aristophanis fabularum interpretatione meritissimi iudicio tribuere soleo. Dionysus igitur audita Euripidis de Alcibiade sententia ita pergit ad Aeschylum conversus

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

εὖ γ' ὦ Πόσειδον· σὺ δὲ τίνα γνώμην ἔχεις;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν.
μάλιστα μὲν λέοντα μὴ 'ν πόλει τρέφειν·
ἢν δ' ἐκτραφῇ τις, τοῖς τρόποις ὑπηρετεῖν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

νὴ τὸν Δία τὸν σωτῆρα, δυσκρίτως γ' ἔχω·
ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερος σαφῶς.
ἀλλ' ἔτι μίαν γνώμην ἑκάτερος εἴπατον
περὶ τῆς πόλεως ἥντιν' ἔχετον σωτηρίαν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

εἴ τις πτερώσας Κλεόκριτον Κινησίᾳ,
αἴροιεν αὖραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

γέλοιον ἂν φαίνοιτο· νοῦν δ' ἔχει τίνα;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

εἰ ναυμαχοῖεν, κᾆτ' ἔχοντες ὀξίδας
ῥαίνοιεν ἐς τὰ βλέφαρα τῶν ἐναντίων.
ἐγὼ μὲν οἶδα καὶ θέλω φράζειν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

λέγε.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὅταν τὰ νῦν ἄπιστα πίσθ' ἡγώμεθα,
τὰ δ' ὄντα πίστ' ἄπιστα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

πῶς; οὐ μανθάνω.
ἀμαθέστερόν πως εἰπὲ καὶ σαφέστερον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

εἰ τῶν πολιτῶν οἷσι νῦν πιστεύομεν,
τούτοις ἀπιστήσαιμεν, οἷς δ' οὐ χρώμεθα,
τούτοισι χρησαίμεσθα, σωθείημεν ἄν.
εἰ νῦν γε δυστυχοῦμεν ἐν τούτοισι, πῶς
τἀναντία πράξαντες οὐ σῳζοίμεθ' ἄν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

εὖ γ' ὦ Παλάμηδες, ὦ σοφωτάτη φύσις.
ταυτὶ πότερ' αὐτὸς εὗρες ἢ Κηφισοφῶν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἐγὼ μόνος· τὰς δ' ὀξίδας Κηφισοφῶν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τί δαὶ λέγεις σύ;

Haec qui paullo attentius legerit tribus maxime modis laborare animadvertet. Alia enim male sunt repetita, alia legitimo sententiarum nexu destituta, alia quae coniuncta esse debebant versibus pluribus interpositis inepte diremta. Ac verborum quidem eorundem repetitio molestissima cernitur in versibus quibus Aeschylus sententiam de Alcibiade suam exponit

οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν.
μάλιστα μὲν λέοντα μὴ 'ν πόλει τρέφειν,
ἢν δ' ἐκτρέφῃ τις, τοῖς τρόποις ὑπηρετεῖν.

Eorum alterum in tribus codicibus Parisinis omissum esse narrat Brunckius Plutarchique accedere ait auctoritatem in vita Alcibiadis cap. 16. p. 199 a. Sed de Plutarcho aperte fallitur: is enim non hunc sed primum versum omisit: de codicibus autem suis verane an falsa tradiderit vix quaerere operae pretium est. Nam quum versus illi tres non solum in aliis codicibus omnibus, inter quos non pauci sunt aetate et auctoritate Brunckianis longe superiores, coniuncti legantur, sed etiam in Anthologiam Palatinam (X, 110. vol. II. p. 312.) sint recepti et in Suidae lexicon in v. οὐ χρὴ et σκύμνος, facile intelligitur, si quibus in codicibus alter sit omissus, solo librarii sive arbitrio esse omissum sive errore pari duorum versuum exitu decepti. Magna igitur fuit Brunckii versum medium eiicientis levitas, quam alii eo minus imitari debebant, quo aptius ad μάλιστα μὲν refertur oppositum ἢν δὲ —. Sed in eo tamen omnes recte consentiunt non esse tribus illis versibus locum coniunctis, nemine praeter Suevernium adversariam tuito sententiam in commentatione de Nubibus p. 47—54. cuius disputationis summa haec fere est. Primum versum οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν ex scholiastae annotatione cognosci non ipsum fecisse Aristophanem, sed aliunde duxisse. Itaque se suspicari ex Eupolidis Δήμοις traductum esse, viderique huic sententiae Valerium Maximum favere. In qua fabula

Periclem iudicium de Alcibiade tum admodum iuvene his verbis tulisse. Id Aristophani utile visum esse in memoriam revocare Atheniensibus, additis duobus suae ipsius sententiae declarandae caussa versibus. In quibus Alcibiadem consulto non *λέοντος σκύμνον*, sed *λέοντα* appellari, quod alteri esse oppositum et significare leonem adultum. His coniecturis quum plura opponi posse videam, satis erit si et Valerii loco abstinendum fuisse nec scholiastae verba admittere Suevernii interpretationem ostendero. Non admittunt autem propter duas caussas, quarum altera ab loquendi, ab cogitandi legibus altera est repetita. Scribit scholiasta ita, *μάλιστα μὲν λέοντα*: *μάλιστα μὲν μὴ ἀνατρέφειν φρόνημα ἔχοντα, ἐὰν δὲ ἀνατρέφῃ, μὴ ἐρεθίζειν, ἀλλὰ τιθασῶσαι. ὥστε ὁ μὲν Εὐριπίδης συμβεβούλευκε μὴ δέχεσθαι, ὁ δὲ Αἰσχύλος τοιαύτην τινὰ διάνοιαν, ἢ μὴ καταδέξασθαι, ἢ καταδεξαμένους τροποφορεῖν. ἔν τισι δὲ μετὰ τὸ πρῶτον, παρήγαγε γράφεται, ὥστε εἶναι τὸ μὲν πρῶτον ὁμολογουμένως Αἰσχύλου, τὸ δὲ ἑξῆς ἄδηλον τίνος. ἢ γὰρ Εὐριπίδης δίς ἐστιν ἀποφηνάμενος, ἢ ὁ Διόνυσος ἀνταχούειν ἐκείνου αὐτὸς ἢ λέγων, καὶ ταῦτα ἐπεξεργαζόμενος τὸ παρ᾽ Αἰσχύλου λεγόμενον, ἢ ὁ χορός. ἔν τισι δὲ ἑνός ἐστι τὰ τρία, τοῦ Αἰσχύλου, πρῶτον μὲν ἀποφατικῶς λέγοντος, τὰ δὲ ἑξῆς δύο μαλακώτερον ὑποτιθεμένου.* Satis perspicua haec et expedita sunt praeter corrupta verba *ἔν τισι δὲ μετὰ τὸ πρῶτον παρήγαγε γράφεται*, quae sana esse videntur Suevernio p. 52. et hoc modo interpretanda, in quibusdam codicibus post primum versum adscriptum fuisse *παρήγαγε*, quo significaretur Aristophanem hunc versum non ipsum fecisse, sed aliunde petiisse. Quocum in commentatione de Aristophanis *Γήρᾳ* p. 43. comparat talia quale hoc est scholiastae Sophoclis Aiacis v. 746. *εἰς παροιμίαν*, vel *ἐκ παροιμίας, ὁ στίχος παρῆκται*: qui usus verbi sane tam vulgaris in grammaticorum scriptis est quam inauditus qui in scholiastam Aristophanis infertur. Qui si

hoc voluisset dicere quod vult Suevernius, aut addere debuerat unde ductus versus esset aut, si hoc nesciret, saltem ἀλλαχόθεν παρήγαγε dicere: nudum vero παρήγαγε Graeco versui non magis adscribi potuit quam Latino „*sumpsit*“ vel „*duxit*“, cui nisi adiicias aut unde sumpserit aut aliunde dicas sumpsisse, nihil dixisse videberis et ita esse locutus ut intelligi ab nemine possis, nisi tuorum ipse verborum agas interpretem. Deinde Suevernii interpretatio aperte scholiastae consilio est adversa. Dicit ille in quibusdam codicibus aliquid (quod quale sit statim videbimus) scriptum esse ita ut primus versus, οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν, certo sit Aeschyli, proximi duo autem non satis appareat utrum Euripidi, an Dionyso, an choro sint tribuendi. Ex quo sequitur codicum illorum scripturam ita fuisse comparatam ut non incertum tantum redderet quomodo personarum partes essent describendae, sed etiam impediret quominus secundo versu Aeschyli sermo continuari crederetur. Quorum nihil cadit in Suevernii interpretationem. Nam si versum primum ab alio poeta mutuatus est Aristophanes, nullam hoc in personarum descriptionem vim exercet: multi enim in Ranis aliisque fabulis reperiuntur aliorum versus poetarum, qui tamen hanc quidem ob caussam nunquam est dubitatum abs quibus personis apud Aristophanem fuerint pronunciati. Manifestum est igitur codicum quam scholiasta dicit discrepantiam non ad aliam rem posse pertinere quam ad personarum vices, quas meminisse oportet in libris antiquis non primis nominum litteris, qui in recentioribus demum codicibus mos invaluit, sed punctis, lineolis, vel vacuo spatio indicari esse solitas: unde omnis orta scholiastae dubitatio. Haec enim verborum eius mens est, quae primo versui apposita sit personae nota Aeschyli esse liquere: liquet autem ex praecedentibus Dionysi verbis σὺ δὲ τίνα γνώμην ἔχεις. tum proximo versui denuo appictum in quibusdam exemplari-

bus inveniri personae signum ait, quò alium quemvis quam Aeschylum potius indicari recte concludere sibi videbatur: neque enim suspicari poterat consulto cogitatoque Aeschylum in libris denuo esse adscriptum, quum vera eum fugeret rei ratio, quam postmodum exponemus. Ad hanc igitur normam dirigenda est emendatio verborum ἔν τισι δὲ μετὰ τὸ πρῶτον παρήγαγε γράφεται, in quibus corrigendis nonnihil adiuvamur praestantis codicis, ex quo scholia ad Ranas emendatiora aliquando sumus daturi, scriptura, ἔν τισι δὲ μετὰ τὸ πρῶτον παρήνεγκε γράμμα. Videtur hoc παρήνεγκε nihil aliud esse quam vitiosa verbi forma in scholiastarum commentariis non infrequens, παρήνεκται vel παρήνεγκται, cuius exempla duo consignavimus ipsi in annotatione ad scholia p. 26. et 540. Corrigo igitur ἐν τισι δὲ μετὰ τὸ πρῶτον παρήνεγκται (sive potius παρενήνεκται) γραμμὴ, *in quibusdam post primum versum illata est linea*, mutatae index personae: quibus deinde opponit ἐν τισι δὲ ἑνός ἐστι τὰ τρία, τοῦ Αἰσχύλου. Quanquam de emendatione verborum nec laboro nec si forte aliis aliud placeat refragabor. Satis enim habeo quid necessario dicere debuerit scholiasta monstrasse: quibus verbis dixerit nihil mea refert.

Sequitur ut Valerii Maximi locus consideretur, quo usum esse Suevernium supra dixi. Haec autem sunt Valerii verba VII. 2, 7. extern. „Aristophanis quoque altioris est prudentiae praeceptum, qui in comoedia introduxit remissum ab inferis Atheniensem Periclem vaticinantem, non oportere in urbe nutriri leonem; sin autem sit alitus, obsequi ei convenire.“ Quod Periclem pro Aeschylo nominat, memoriae lapsu facit, de Eupolidis Δήμοις cogitans, in qua fabula Periclis ab inferis remissi partes quaedam fuerunt. Eodem plane errore scriptor argumenti in Sophoclis Oedipum Coloneum Aristophanem in Ranis ἀνάγειν ait τοὺς στρατηγοὺς ὑπὲρ γῆς, Ranas cum Eupolidis Δήμοις confundens, de quo

monuit Elmsleius p. 84.: ut satis manifestum sit virorum mortuorum in utraque fabula introductionem Valerio et grammatico Graeco erroris caussam extitisse, satis, ut opinor, hac via explicitam. Nihilominus Suevernius aliam de Valerio opinionem insuper addit, quem propterea potissimum errasse suspicatur, quod versum *οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν* utrique comico communem esse scivisset. Quae coniectura eo concidit quod versum illum Valerius non magis quam Plutarchus, cuius locum supra indicavi, legisse demonstrari potest. Nam quod Suevernio Valerii verba *„non oportere"* ex versus initio *οὐ χρὴ* expressa videntur, admodum infirmum est argumentum, quia Valerius, etiam si versum illum nunquam vidit, tale quid addere debuit, si Aristophanis verba recte voluit interpretari. Nam si Dionyso interroganti *σὺ δὲ τίνα γνώμην ἔχεις;* Aeschylus respondet, *μάλιστα μὲν λέοντα μὴ 'ν πόλει τρέφειν*, quid tandem hoc aliud significat quam quod Latine dicitur, *censeo non oportere nutriri leonem?* Accedit quod Valerius eadem ratione *obsequi convenire* dicit pro solo qui in Graecis est infinitivo *ὑπηρετεῖν*.

Satis iam ostendisse videor non adversandi studio ab Suevernii de his versibus sententia me discessisse, quum praefationem ad Aeschylum scriberem, speroque idem me esse consecuturum iis quae de reliquis versibus dicenda restant. Audito laudatoque Aeschyli de Alcibiade iudicio Dionysus unam insuper utrumque tragicum sententiam dicere iubet, qua res publica quomodo servari posse videatur exponant. Euripides igitur ludicrum de Cleocrito et Cinesia et acetabulis quibusdam inventum profert, satis quidem illud mirificum, sed minime alienum ab indole veteris comoediae: ut Aristarchus et Apollonius [a], qui quinque versus *εἴ τις πτερώ-*

---

[a] Scholiasta ad v. 1458. *εἴ τις πτερώσας· ἀθετεῖ τοὺς πέντε ἐφεξῆς στίχους ἕως τοῦ, φαίνοιεν εἰς*

σας — τῶν ἐναντίων quique ad eos referuntur inferius[b] εὖ γ' ὦ Παλάμηδες — τὰς δ' ὀξίδας Κηφισοφῶν, spurios iudicarunt, alter quod φορτικοὶ καὶ εὐτελεῖς, alter quod ab proposito alieni essent, non hoc videantur agere voluisse ut versus illos Aristophanis aetate recentiores esse persuaderent. Sed illud longe omnium ineptissimum est quod Euripides exposito invento suo continuo ita pergit, nullo Dionysi interposito verbo, ἐγὼ μὲν οἶδα καὶ θέλω φράζειν. Concedit mihi hoc Suevernius in commentatione de Avibus p. 68. sed

---

τὰ βλέφαρα τῶν ἐναντίων, Ἀρίσταρχος, ὅτι φορτικώτεροί εἰσι καὶ εὐτελεῖς, διὰ τοῦτο ὑποπτεύονται. Ἀπολλώνιος δὲ οὐ διὰ τοῦτο, ἀλλ' ὅτι οὐ πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ἔχουσί τι.

b Scholiasta ad v. 1473. ταυτὶ πότερ' αὐτός: συναθετεῖται τοῖς ἄνω καὶ οὗτος. μένων γὰρ ἀκριβεῖ τὴν ἐκείνων ἀθέτησιν, ἐν ᾗ φαίνεται τὰ μὲν πρότερα (codex πρῶτα) Αἰσχύλος λέγων, τὰ δὲ ἑξῆς Εὐριπίδης. Negligenter unum tantum versum spurium iudicari ait: debuerunt enim Aristarchus et Apollonius, nisi plane somniarunt, etiam proximum versum ἐγὼ μόνος, τὰς δ' ὀξίδας Κηφισοφῶν delere, nec praecedenti εὖ γ' ὦ Παλάμηδες, ὦ σοφωτάτη φύσις parcere potuerunt. Sed omnino hic scholiasta misere balbutit partim sua partim librariorum culpa. Corrupta μένων γὰρ ἀκριβεῖ emendate scripta in nostro codice prostant μόνον γὰρ κυροῖ. Hoc enim vult, etiam haec spuria iudicari, qua sola ratione ratam fieri superioris loci ἀθέτησιν, ubi prima quidem Aeschyli, sequentia autem Euripidis esse. Quod etiam Aeschyli quaedam verba eliminata esse ait, videtur versum dicere οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν. De quo si nihil huiusmodi in scholiis ad illum locum annotatum legitur, non mirandum in tanta farraginis qua utimur miseria.

aliam quam ego viam ingreditur. Coniicit enim duos ante illa verba excidisse Dionysi versus in hanc fere sententiam οὗτοι μὲν ἐκτυφλοῖντ' ἄν· ἡμεῖς δ' οὐκ ἔχεις | ὅ τι ἂν τελέσαντες δημοσίως σωζοίμεθ' ἄν; At ea vel propterea plane incredibilis coniectura est, quod Aristarchus et Apollonius, grammatici antiquissimi, non plures quam etiam nunc in libris prostant versus legerunt. Nec videtur Suevernius quae paullo post dicit Dionysus satis considerasse. Postea enim quam Euripides et Dionysus longe alia nec cum acetabulis istis ullo modo coniuncta sunt collocuti, repentina Dionysum invadit acetabulorum admiratio his versibus expressa

εὖ γ' ὦ Παλάμηδες, ὦ σοφωτάτη φύσις.
ταυτὶ πότερ' αὐτὸς εὗρες ἢ Κηφισοφῶν;

quibus respondet Euripides

ἐγὼ μόνος, τὰς δ' ὀξίδας Κηφισοφῶν.

quae quis non videat ab illis versibus, quibus Euripides inventum suum exposuit, stultissime esse diremta! Praeterea offensione non caret quod Euripides duas proponit de urbe servanda sententias, secus atque praeceperat Dionysus, ἀλλ' ἔτι μίαν γνώμην ἑκάτερος εἴπατον περὶ τῆς πόλεως ἥντιν' ἔχετον σωτηρίαν. Defendit hoc Suevernius ita ut etiam Aeschylum infra bis sententiam dicere affirmet. Sed hic, si quid video, semel tantum dicit. Iussus enim ab Dionyso de restituenda urbi salute consilium in medium afferre, ante omnia quae sit rei publicae conditio exquirit. Qua cognita quam misera esset,

πῶς οὖν τις ἂν σώσειε, inquit, τοιαύτην πόλιν,
ᾗ μήτε χλαῖνα μήτε σισύρα ξυμφέρει;

quae aperte non est consilium edentis, γνώμην εἰπόντος, oratio, sed confitentis tantum perdifficilem inventu esse rei publicae reficiendae viam. Quamobrem Dionysus precibus instare Aeschylo pergit, qui tandem exoratus meliorem Atheniensium conditionem fore autumat,

τὴν γῆν ὅταν νομίσωσι τὴν τῶν πολεμίων
εἶναι σφετέραν, τὴν δὲ σφετέραν τῶν πολεμίων,
πόρον δὲ τὰς ναῦς, ἀπορίαν δὲ τὸν πόρον.

Apparet igitur Aeschylum aegre adduci ut semel sententiam dicat: tantum abest ut bis dixerit.

Unum jam superest, in quo Suevernium ab me dissentire video. Dixerat Euripides videri urbem posse servari,

ὅταν τὰ νῦν ἄπιστα πίσθ᾽ ἡγώμεθα,
τὰ δ᾽ ὄντα πίστ᾽ ἄπιστα.

Quod quum obscurius dictum visum esset Dionyso, Euripides verbis tam planis et perspicuis quam quae maxime sententiam suam interpretatur,

εἰ τῶν πολιτῶν οἷσι νῦν πιστεύομεν,
τούτοις ἀπιστήσαιμεν, οἷς δ᾽ οὐ χρώμεθα,
τούτοισι χρησαίμεσθα, σωθείημεν ἄν.

quibus haec in codicibus appensa est interpretationis interpretatio

εἰ νῦν γε δυστυχοῦμεν ἐν τούτοισι, πῶς
τἀναντία πράξαντες (alii πράττοντες) οὐ σωζοίμεσθ᾽ ἄν;

Haec tanquam Aristophane indigna ab me esse eiecta tanto opere miratur Suevernius quanto ego ab Suevernio esse defensa miror. Neque enim fieri potest ut Aristophanes facete dictorum vim adeo infregerit ipse, quae in eo est posita, quod verborum involucris, quae magnum quid ab initio polliceri videntur, trita et vulgaris continetur sententia, contraria contrariis esse tollenda. Accedit quod verba ipsa non Aristophanem, sed infantem in dicendo hominem produnt, qui τούτοισι ex genuinis versibus huc transtulit non satis apte, et metri necessitate in angustias compulsus ad γε particulam, usitatum huic poetarum generi remedium, confugit, quum γὰρ potius dicendum esset. Videntur igitur qui alterius versus sustentandi caussa τἀναντί᾽ ἂν πράξαντες contra Suidae librorumque quotquot inventi sunt

omnium auctoritatem posuerunt hac opera supersedere potuisse. Neque enim qua aetate hi versus scripti sunt imperita litterae brevis in fine vocabuli productio quidquam habuit offensionis.

Haec de vitiis loci multis modis impediti dicenda habui, cui quae sit medela adhibenda restat ut aperiamus. Eam autem invenimus certissimam, non magnis et audacibus quaesitam mutationibus, sed separatis quae inde ab antiquissimis temporibus coaluerunt duplicis recensionis exemplis. Quorum quod primum posui non videtur dubitari posse quin genuinam totius loci speciem praebeat, qualis in scena auditus et Aristophani, opinor, unice probatus fuit: de posteriore autem ita sentio ut magnopere ambigam utrum ipsum quoque ab Aristophane in chartas coniectum et postmodum ad meliorem rationem conformatum haberi debeat, an histrioni alicui sit tribuendum, qui satis notum est quanta libertate poetarum fabulas interpolare consueverint. Sed hoc totum in coniectura positum est, nec sine testibus ad liquidum unquam poterit perduci.

I.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

εὖ γ' ὦ Πόσειδον· σὺ δὲ τίνα γνώμην ἔχεις;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

μάλιστα μὲν λέοντα μὴ 'ν πόλει τρέφειν·
ἢν δ' ἐκτρέφῃ τις, τοῖς τρόποις ὑπηρετεῖν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

νὴ τὸν Δία τὸν σωτῆρα δυσκρίτως γ' ἔχω·
ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερος σαφῶς.
ἀλλ' ἔτι μίαν γνώμην ἑκάτερος εἴπατον
περὶ τῆς πόλεως ἥντιν' ἔχετον σωτηρίαν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἐγὼ μὲν οἶδα καὶ θέλω φράζειν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

λέγε.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὅταν τὰ νῦν ἄπιστα πίσθ' ἡγώμεθα,
τὰ δ' ὄντα πίστ' ἄπιστα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

πῶς; οὐ μανθάνω.
ἀμαθέστερόν πως εἰπὲ καὶ σαφέστερον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

εἰ τῶν πολιτῶν οἷσι νῦν πιστεύομεν,
τούτοις ἀπιστήσαιμεν, οἷς δ' οὐ χρώμεθα,
τούτοισι χρησαίμεσθα, σωθείημεν ἄν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τί δαὶ λέγεις σύ;

II.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

εὖ γ' ὦ Πόσειδον· σὺ δὲ τίνα γνώμην ἔχεις;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

νὴ τὸν Δία τὸν σωτῆρα δυσκρίτως γ' ἔχω·
ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερος σαφῶς.
ἀλλ' ἔτι μίαν γνώμην ἑκάτερος εἴπατον
περὶ τῆς πόλεως ἥντιν' ἔχετον σωτηρίαν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

εἴ τις πτερώσας Κλεόκριτον Κινησίᾳ,
αἴροιεν αὖραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

γέλοιον ἂν φαίνοιτο· νοῦν δ' ἔχει τίνα;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

εἰ ναυμαχοῖεν, κᾆτ' ἔχοντες ὀξίδας
ῥαίνοιεν ἐς τὰ βλέφαρα τῶν ἐναντίων.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

εὖ γ' ὦ Παλάμηδες, ὦ σοφωτάτη φύσις.

ταυτὶ πότερ' αὐτὸς εὗρες ἢ Κηφισοφῶν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἐγὼ μόνος· τὰς δ' ὀξίδας Κηφισοφῶν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τί δαὶ λέγεις σύ;

Explicitis fabularum quae sententiae in principio ab nobis propositae vel adversari vel favere videantur rationibus unius superesse video locum grammatici, qui si vera tradidisse reperietur, nostram non tam labefactabit quam funditus tollet disputationem. Est is scriptor argumenti Avium, quae trigesima quinta poetae fabula esse perhibetur his verbis, ἐδιδάχθη ἐπὶ Χαβρίου. — ἔστι δὲ λε. Absunt postrema ἔστι δὲ λε ab libro Ravennate: sed undecunque venerint, non possunt esse de nihilo efficta, sed ex docti et antiqui grammatici libro petita iure existimantur, ut si quid absurdi edicere videantur, emendanda potius quam eiicienda esse pateat. Adversantur autem verba illa constituto ab nobis numero quattuor et quadraginta fabularum eo quod undecim comoedias Avibus posteriores esse certo scimus nec paucarum de relicuis, quarum tempora ignorantur, eandem esse rationem recte suspicari videmur. Quod argumentum quum ad primam speciem sit eiusmodi ut non grammaticum, sed nos in errore versari probet, est tamen quo culpam omnem in argumenti scriptorem amoliamur, sive ipsius est sive ab librario in numero scribendo aberrante commissa. Nam quum primum in certamen descendisse Aristophanem constet olympiadis octogesimae octavae anno primo, Aves autem nonagesimae primae anno secundo commissa fuerit, in tredecim annorum tempus triginta quattuor comoediae coarctantur. Quod si quis Alexidis aut Menandri exemplo, aut si qui alii poetae fuerunt comoe-

diarum mire feraces, defendere conetur, nihil aliud efficiet quam ut rei scenicae quae diversis temporibus conditio fuerit se ignorare ostendat et Samuelis Petiti, criticorum infelicissimi, similis habeatur, qui tantum abest ut numeri Avibus tributi admiretur magnitudinem, ut iusto minorem ducat, et primum quidem quadragesimam fabulam facere cogitet, deinde, ut litterarum quandam similitudinem correctione sua consequatur, duodequadragesimam esse decernat posito λή, in Beckii Commentariis vol. III. p. 354. Est igitur qui in libris traditur numerus λέ aperte corruptus et, si quid litterarum ductibus tribuendum, fortasse restituto μέ corrigendus. Ita ad novem, quas Avibus antiquiores esse fabulas ex didascaliis constat, quinque aliae de ceteris accedere debebunt. Eae autem fortasse hae sunt, *Γεωργοί*, *Γῆρας*, *Εἰρήνη δευτέρα*, *Ταγηνισταί*, *Τριφάλης*.

ΔΑΙΤΑΛΗΣ.

Ad nomen huius fabulae declarandum hi pertinent loci grammaticorum. Suidas, *Δαιταλεῖς: δαιτυμόνες καὶ θιασῶται καὶ συμπόται, καὶ οἷον συνδαιταλεῖς. οὕτως Ἀριστοφάνης.* Etymolog. M. p. 251, 40. *Δαιταλεύς: ὁ εὐωχητής· ἀφ' οὗ δρᾶμα Ἀριστοφάνους ὠνόμασται Δαιταλεῖς*, quae uberiora praebet Orion p. 49, 8. *Δαιταλεύς: δαὶς δαιτὸς δαιτεύς, καὶ μέλανος μελανεύς, λέοντος λεοντεύς, καὶ πλεονασμῷ τῆς αλ δαιτεὺς δαιταλεύς. καὶ Δαιταλεῖς δρᾶμα Ἀριστοφάνους, ἐπειδὴ ἐν ἱερῷ Ἡρακλέους δειπνοῦντες καὶ ἀναστάντες χοροὶ ἐγένοντο.* Qui hoc dicere videtur, chorum ex epulonibus constitisse in templo Herculis convivatis. Fortasse igitur ad hanc fabulam referendum quod scholiasta Vesparum v. 60. narrat, *οὐδ' Ἡρακλῆς τὸ δεῖπνον ἐξαπατώμενος: ἐν τοῖς πρὸ τούτου δεδιδαγμένοις δράμασιν εἰς τὴν Ἡρακλέους ἀπληστίαν πολλὰ προείρηται*: nisi hoc scholiastae commentum est ex verbis poetae confictum.

Fuit haec prima omnium poetae fabula, quod ipse innuit in Nubibus v. 528.

ἐξ ὅτου γὰρ ἐνθάδ' ὑπ' ἀνδρῶν, οἷς ἡδὺ καὶ λέγειν,
ὁ σώφρων τε χὠ καταπύγων ἄριστ' ἠκουσάτην,
κἀγώ, παρθένος γὰρ ἔτ' ἦ 'κοὐκ ἐξῆν πώ μοι τεκεῖν,
ἐξέθηκα, παῖς δ' ἑτέρα τις λαβοῦσ' ἀνείλετο,
ὑμεῖς δ' ἐξεθρέψατε γενναίως κἀπαιδεύσατε,
ἐκ τούτου μοι πιστὰ παρ' ὑμῖν γνώμης ἔσθ' ὅρκια.

ad quem locum scholiastae haec annotarunt *σώφρων τε χὠ: πρῶτον δρᾶμα γράψας ὁ ποιητὴς ἐξέθηκε τοὺς Δαιταλεῖς, ἐν ᾧ σῶφρον μειράκιον εἰσάγει καὶ ἕτερον*

ἄχρηστον. εὐδοκίμησε δὲ σφόδρα ἐν τούτῳ τῷ δράματι. ἄριστ' ἠκουσάτην: ἀντὶ τοῦ ηὐδοκίμησαν. οὐ γὰρ τότε ἐνίκησεν, ἐπεὶ δεύτερος ἐκρίθη ἐν τῷ δράματι. διόπερ ἐστὶ μὲν αὐτὸ πρῶτον τῶν δραμάτων, ὑπὸ δὲ αἰδοῦς οὐ δι' ἑαυτοῦ ἐπεδείξατο αὐτό. παρθένος: οὔπω ἐπέτρεπον ἐμαυτῷ λέγειν διὰ τὴν αἰδῶ. οὐ γὰρ διὰ ἑαυτοῦ ἐξ ἀρχῆς καθῆκε τὰ δράματα ὁ ποιητὴς εὐλαβὴς ὤν, ἀπὸ δὲ τῶν Ἱππέων ἤρξατο διὰ ἑαυτοῦ εἰσιέναι. παῖς δ' ἑτέρα: Φιλωνίδης καὶ Καλλίστρατος. οὐ γὰρ δι' ἑαυτοῦ ἐδίδαξε τοὺς Δαιταλεῖς, πρῶτον αὐτοῦ δρᾶμα. Hic quod Philonidem et Callistratum coniunctos nominat minus accurate facit. Etenim ad primam fabulam transtulit quod de primis fabulis traditum est ab vitae scriptore p. XV, 22. εὐλαβὴς δὲ σφόδρα γενόμενος τὴν ἀρχὴν ἄλλως τε εὐφυὴς τὰ μὲν πρῶτα διὰ Καλλιστράτου καὶ Φιλωνίδου καθίει δράματα. — ὕστερον δὲ καὶ αὐτὸς ἠγωνίσατο. Quaeritur igitur Philonidesne an Callistratus Daetalenses egerit: quae, si satis vera narravit vitae scriptor, non tam difficilis expeditu res est quam quibusdam visum fuit. Nam quum in Equitibus, ad quam spectant verba ὕστερον δὲ καὶ αὐτὸς ἠγωνίσατο, primum ipse in scenam prodierit poeta, de tribus autem quae Equites antecesserunt fabulis, Daetalensibus Babyloniis Acharnensibus, postremas duas ab Callistrato actas esse liquido sciamus, Daetalenses Philonidem docuisse sequitur.

Argumentum fabulae praecipue in ostendendis vitiis et incommodis pravae iuvenum Atheniensium educationis versatum esse videtur. Quam rem poeta ita instituit ut senem patrem introduceret cum filiis duobus, altero novitiae, altero pristinae addicto disciplinae, cuius laudes eximiis versibus celebravit in Nubibus inde ab v. 961. Ex ea fabulae parte insignem locum servavit Galenus in praefatione lexici Hippocratici, ubi exposito quid γλῶσσαν dicere grammatici soleant, ita pergit p. 404. ed. Franz. (vol. V. p. 706. ed. Basil.)

(I.) *Νομίζω δέ σοι τὰ ὑπὸ Ἀριστοφάνους ἀρκέσειν τὰ ἐκ τῶν Δαιταλέων ὧδέ πως ἔχοντα* 1

Πρὸς ταῦτα σὺ λέξον Ὁμηρείους γλώττας, τί καλοῦσι κόρυμβα [a];

προβάλλει γὰρ ἐν ἐκείνῳ τῷ δράματι ὁ ἐκ τοῦ δήμου τῶν Δαιταλέων πρεσβύτης τῷ ἀκολάστῳ υἱεῖ πρῶτον μὲν τὰ κόρυμβα [b] *τί ποτ' ἐστὶν ἐξηγήσασθαι, μετὰ δὲ τοῦτο „τί καλοῦσ'* [c] *ἀμενηνὰ κάρηνα.“ κἀκεῖνος μέντοι ἀντιπροβάλλει τῶν ἐν τοῖς Σόλωνος ἄξοσι γλωττῶν εἰς δίκας διαφερούσας ὧδί πως*

Ὁ μὲν οὖν σὸς, ἐμὸς [cc] *δ' οὗτος ἀδελφὸς φρασάτω τί καλοῦσιν ἰδυίους* [d].

---

a σὺ correctum in editione Juntina. *σοι* Aldina. *λέξον* Aldina pro *λέξων*. *Ὁμηρείους γλώττας τί καλοῦσι κόρυμβα* Seidlerus in dissertatione de Aristophanis fragmentis p. 14. *Ομηρε. γλωττάστικὰ καλοῦσι κόρυκα* Aldina. *Ομηρε γλώττῃ τινι καλοῦσι κόρυκα* Basileensis. *ὅμηρε γλωττά τι καὶ καλοῦσι κόρυβα* codex Mosquensis. *γλωττά τι* et *κόρυβα* etiam ex Dorvilliano enotatum. Pollux II, 109. *ἀλλὰ καὶ τὰς ποιητικὰς φωνὰς γλώττας ἐκάλουν, ὡς Ἀριστοφάνης, Πρὸς ταῦτα λέξον Ὁμήρου γλῶττα, τί καλεῖται κόρυμβος.* Praeterea Seidlerus comparat Antiatticistam Bekkeri p. 87, 12. *Γλώττας: τὰς τῶν ποιητῶν ἢ ἄστινας ἄλλας ἐξηγούμεθα.*

b Hic etiam Aldina *κόρυκα*. Codex Dorvillianus *κόρυβα*.

c καλοῦσ' Seidlerus. Apud Galenum *καλοῦσιν*. Est hic tetrametri exitus.

cc ἐμὸς] *ἐμοὶ* codex Mosquensis.

d ἰδυίους. εἶτ' ἐφεξῆς] Libri *ἰδοῦσί τε ἐφεξῆς*. Correxit Seidlerus comparato Hesychio *Ἰδυῖοι: μάρτυρες. ἢ οἱ τὰς φονικὰς δίκας κρίνοντες. οἱ δὲ συνίστορας.* ubi alios grammaticorum locos indicavit Alberti.

εἶτ᾽ ἐφεξῆς προβάλλει τί ποτ᾽ ἐστὶ τὸ ὀπυίειν e. ἐξ ὧν δῆλον ὡς ἡ γλῶττα παλαιόν ἐστιν ὄνομα τῆς συνηθείας ἐκπεπτωκός. ὅτι δὲ καὶ αὐτὸς ἕκαστος τῶν περὶ λόγους ἐχόντων ἠξίου ποιεῖν ὀνόματα καινὰ, δηλοῖ μὲν καὶ ὁ Ἀντιφῶν ἱκανῶς, ὅς γε ὅπως αὐτὰ ποιητέον ἐκδιδάσκει, δηλοῖ δὲ καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ Ἀριστοφάνης ἐν ταὐτῷ δράματι διὰ τῶνδε

ἀλλ᾽ εἰ σορέλλη f, καὶ μύρον καὶ ταινίαι.

---

e τὸ ὀπυίειν] Legebatur τὸ εὖ ποιεῖν. Dobraeus in Addendis ad Aristophan. p. (130). τί ποτ᾽ ἐστὶ τοὐπύειν, quasi haec ex trimetro verba petita essent. Mihi non videtur dubitari posse quin Aristophanes τί καλοῦσιν ὀπυίειν dixerit, quod suis verbis expressit Galenus, ut supra τὰ κόρυμβα τί ποτ᾽ ἐστὶ dixit pro eo quod in Aristophanis versu est τί καλοῦσι κόρυμβα. Aliud coniecit Suevernius in commentatione de Nubibus p. 27.

f ἀλλ᾽ εἰ σορέλλη. Elmsleius ad Acharn. v. 716. Legebatur ἄλις ὀρέλλη. ἄλις, σορέλλη Seidlerus et, quamvis diversam interpretationem secutus, Suevernius l. l. Sed verum vidit Elmsleius. Diogenianus Proverb. II, 58. p. 193. Ἄλλη, τορέλλη: σκῶμμα γερόντων, ἐκ τοῦ τορὸς γίνεται. Corrige ἀλλ᾽ εἰ τορέλλη. Hesychius Τορελλή: ἐπιφώνημα θρηνητικὸν σὺν αὐλῷ Θρᾳκικόν. Idem Σορέλλη: σκῶμμά τι ἐπιχωριάζον εἰς τοὺς γέροντας ἀπὸ τῆς σοροῦ. Photius p. 528, 15. Σορέλλη: σκῶμμα εἰς τοὺς γέροντας παρὰ τὴν σορόν. οὕτως Ἀριστοφάνης. σορέλλην, id ut σορέλληνος declinetur, ex Aristophane affert Eustathius p. 1289, 15, auctoritate usus lexici rhetorici. σορέλλη καὶ μύρον καὶ ταινίαι] „Erat harum rerum usus in sepultura. Ipsum enim senem σορέλλην dici patet ex Eustathio Il. ψ. p. 1289, 16. ubi inter alia haec leguntur, δηλοῖ δὲ ἡ σορὸς καὶ αὐτὴ κατ᾽ αὐτὴν γέροντα σκωπτικῶς. Plane sic in

εἶτα ὁ πρεσβύτης ἐπισκώπτων
  ἰδοὺ σορέλλη[g]· τοῦτο παρὰ Λυσιστράτου[h].
πάλιν δὲ αὐτοῦ τοῦ ἀκολάστου υἱέος εἰπόντος
  ἦ μὴν ἴσως σὺ καταπλαγήσει[i] τῷ χρόνῳ.
καὶ τοῦθ' υἱοῦ ὁ πρεσβύτης ἐπισκώπτων ἐμέ.
  τὸ καταπλαγήσει[k] ταῦτα παρὰ τῶν ῥητόρων.
εἶτ' αὖθις ἐκείνου φάσκοντος
  ἀποβήσεταί[l] σοι ταῦτα ποῖ[m] τὰ ῥήματα.
πάλιν ὁ πρεσβύτης καὶ τοῦτ' ἐπισκώπτει
  παρ' Ἀλκιβιάδου τοῦτο τἀποβήσεται[n].
καὶ μέντοι καὶ ὁ υἱὸς οὐδέπω παυόμενος οὐδ' αἰδούμενος τὸν γέροντά φησι
  τί[o] ὑποτεκμαίρει καὶ κακῶς[p] ἄνδρας λέγεις[q]
  καλοκἀγαθίαν[r] ἀσκοῦντας;

Lysistr. 372. ὦ τύμβε, et eadem allusione Eccl. 1032. καὶ ταινίωσαι." Seidler.

g ἤδου σωρέλη Aldina. ἤδουσ' ὀρέλη codex Dorvillianus. ἰδοὺ emendavit Henr. Stephanus p. 154.

h λυσιστράτῳ codex Dorvillianus. "Lysistratus Cholargensis est, cuius nequitia in Acharnensibus notatur v. 821., ubi Χολαργέων ὄνειδος audit, et in Vespis v. 787. Commemoratur etiam in Equitibus v. 1272."

i Legebatur ἡμῶν ἴσως οὐ καταπλαγήσῃ. Correxit Porsonus in censura Aristophanis Brunckiani p. 37. ed. Kidd.

k Vulgo καταπλαγήσῃ.

l ἀποθήσεται codex Mosquensis.

m Vulgo ποῖ. ταῦτά ποι Elmsleius. Minantis haec sunt, non interrogantis.

n Legebatur ἀποβήσεται. Correxit Brunckius.

o τί δ' Seidlerus. Tum vulgo ὑποτεκμαίρῃ.

p κακῶς Elmsleius. Libri κακούς.

q Editiones λέγοις. Emendatum ex codicibus.

r καλοκἀγαθίαν Henr. Stephanus. καλοκαγαθῶν Aldina. καλοκαγαθεῖον Basileensis.

εἶτα ὁ πρεσβύτης

οἴμ' [s], ὦ Θρασύμαχε,
τίς τοῦτο [t] τῶν ξυνηγόρων γηρύεται;

Ad eandem fabulae partem alia quaedam fragmenta satis probabili coniectura referre licet, de quibus parum admonuit Suevernius in commentatione de Nubibus p.
2 28. (II.) Ex quo genere inprimis est versus ab Athenaeo servatus XV. p. 694 a.

Ἆισον δή μοι σκόλιόν τι λαβὼν Ἀλκαίου κἀνακρέοντος.

quae senis esse ad filium verba videntur, quemadmodum in Nubibus v. 1356. Phidippidem Simonidis aut Aeschyli versus inter coenam canere iubet Strepsiades.

3 III.

Athenaeus XII. p. 527 c. Διαβόητοι δ' εἰσὶ περὶ τρυφὴν Σικελιῶταί τε καὶ Συρακόσιοι, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης φησὶν ἐν Δαιταλεῦσιν

Ἀλλ' οὐ γὰρ ἔμαθε ταῦτ' ἐμοῦ πέμποντος, ἀλλὰ μᾶλλον
πίνειν, ἔπειτ' ᾄδειν κακῶς, Συρακοσίαν τράπεζαν,
Συβαρίτιδάς τ' εὐωχίας καὶ Χῖον ἐκ Λακαινᾶν.

V. 1. legebatur ἐμάθετε ταῦτ', quod correxit Elmsleius in censuris Edinensibus vol. XIX. p. 86. Porsonus ἐμάθετ' αὔτ' vere fortasse. V. 2. libri συρακοσίων. Epitome Συρακουσίους. Recte Porsonus Συρακοσίαν, videnturque ex hoc loco glossam suam Συρακοσία τράπεζα Hesychius et Photius petivisse. Versum tertium attulit Athenaeus ubi de poculis Λακαίναις dictis egit XI. p. 484 f., quo in loco in fine versus inutilis librarii alicuius annotatio addita legitur κυλίκων μέθυ ἡδέως καὶ φίλως, quam miris coniecturis tentare quam litura sanare

---

s οἴμ'] Libri οἴμαι. οἴμοι Cornarius.

t τοῦτο et γηρύεται Brunckius. Libri τούτων et τηρεύεται.

maluerunt critici. Ad Χῖον ἐκ Λακαινῶν fortasse pertinet Hesychii glossa Χῖον τὸν ἐκ Λακαίνης: ἐκ κύλικος Λακαίνης οἶνον.

IV. 4

Iuveni molli et inerti vitae dedito conveniunt haec ab Athenaeo relata IV. p. 184 c. Ἐμφανίζει δὲ καὶ ὁ Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς Δαιταλεῦσι τὴν περὶ τὸ πρᾶγμα τοῦτο (h. e. τὴν αὐλητικὴν) σπουδὴν, ὅταν λέγῃ

Ὅστις αὐλοῖς καὶ λύραισι κατατέτριμμαι χρώμενος,
εἶτά με σκάπτειν κελεύεις;

In codice scriptum ὅστις δ' αὐτὴν αὐλοῖς καὶ λύραις. αὐτὴν delevit Casaubonus, δ' Brunckius. Quod σκάπτειν dicit, non sensu verbi proprio intelligendum, sed ad pervulgatum apud Graecos proverbium spectare videtur σκάπτειν οὐκ ἐπίσταμαι, de quo dictum ab interpretibus Avium v. 1432. τί γὰρ πάθω; σκάπτειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι et ab Valckenario in scholiis in N. T. vol. I. p. 522. Ad eius similitudinem compositum quod in Vespis dixit v. 959. ξύγγνωθι· κιθαρίζειν γὰρ οὐκ ἐπίσταται, quae cum Avium versu commiscuisse videtur Suidas, qui in v. ἐπίστω ex Aristophane versum attulit σύγγνωθί μοι· σκάπτειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι: ita enim recte Brunckius vulgatum σκώπτειν corrigit.

V. 5

Athenaeus IX. p. 368 e. ubi de κωλαῖς agit, Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσι

Καὶ δελφακίων ἁπαλῶν κωλαῖ καὶ χναυμάτια πτερόεντα.

πτερόεντα χναυμάτια Henr. Stephanus in Thesauro p. 10635. recte interpretari videtur aviculas delicatius apparatas.

VI. 6

Athenaeus XIV. p. 646 b. Χαρίσιος. τούτου μνημονεύει Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσιν

Ἐγὼ δ' ἰὼν
πέμψω πλακοῦντ' εἰς ἑσπέραν χαρίσιον.

Correxi δ᾽ ἰών. Codex δὲ ἰών. Idem πλακοῦντ᾽ ἑσπέραν. Bentleius ad Callimachi fragmenta πλακοῦντ᾽ ἐς ἑσπέραν. Apud Suidam in ἀνάστατοι scriptum πέμψω πλακοῦντας (corruptius etiam παλλακαῖς in χαρίσιον) ἑσπέρας χαρισίους.

7 VII.

Athenaeus XV. p. 690 e. Ψάγδης (μέμνηται) Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσι.

Φέρ᾽ ἴδω, τί σοι δῶ τῶν μύρων; ψάγδαν φιλεῖς;

Paullo post p. 691 c. σάγδαν ex hoc loco memorat, ut in multis nominibus peregrinis ambigua inter ψ, ζ et σ scriptura est.

8 VIII.

Pollux X, 119. 120. Εἴρηται δ᾽ ὑπ᾽ αὐτοῦ ἐν Δαιταλεῦσι καὶ ἄγγη μυρηρὰ (meliores codices ἄγγη μυροφορικὰ), λέγοιτο δ᾽ ἂν καὶ λήκυθος μυρηρά· σὺ δ᾽ ἂν εἴποις καὶ μυροφόρον. — καὶ τὸ μὲν εἰς τὰς ληκύθους καθιέμενον ἐπὶ γεύματι τοῦ μύρου σπαθίδα καὶ σπάθην κλητέον, Ἀριστοφάνους μὲν εἰπόντος ἐν Δαιταλεῦσι

Τῆς μυρηρᾶς ληκύθου
πρὶν κατελάσας τὴν σπαθίδα γεύσασθαι μύρου.

Codex Kuhnii καθελεύσας. Brunckius κατελάσαι. Pollux VII, 177. σπαθίδα δὲ τὴν καθιεμένην εἰς τὸ μύρον Ἀριστοφάνης εἴρηκεν ἐν Δαιταλεῦσι.

9 IX.

Athenaeus XV. p. 667 f. Ἕτερον δ᾽ ἐστὶν εἶδος παιδιᾶς τῆς ἐν λεκάνῃ. αὕτη δ᾽ ὕδατος πληροῦται, ἐπινεῖ τε ἐπ᾽ αὐτῆς ὀξύβαφα κενά, ἐφ᾽ ἃ βάλλοντες τὰς λάταγας ἐκ καρχησίων ἐπειρῶντο καταδύειν. ἀνῃρεῖτο δὲ τὰ κοτταβεῖα ὁ πλείω καταδύσας. — (sequuntur comicorum loci duo de ὀξυβάφοις.) τὸ δ᾽ ἆθλον Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν. „Ἐγὼ δὲ χαλκίον (τοῦτ᾽ ἔστι κοτταβεῖον) | ἱστάναι καὶ μυρρίνας.“ Verba τοῦτ᾽ ἔστι κοτταβεῖον interpretis, non Aristophanis esse vidit Iacobsius. Versus, nisi aliquid excidit, trochaici sunt

habendi et fortasse ex ea fabulae parte sumpti unde est fragmentum IV.

X. 10

Athenaeus III. p. 127 c. Χόνδρον δὲ εἴρηκε τὸ ῥόφημα Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσιν οὕτως

Ἢ χόνδρον ἕψων, εἶτα μυῖαν ἐμβαλὼν
ἐδίδου ῥοφεῖν ἄν.

Vulgo ἑψῶν.

XI. 11

Athenaeus IX. p. 400 a. ex Tryphone, Τὸν δὲ λαγὼν ἐπ' αἰτιατικῆς — Ἀριστοφάνης — ἐν Δαιταλεῦσιν

Ἀπόλωλα· τίλλων τὸν λαγὼν ὀφθήσομαι.

XII. 12

Pollux X, 100. Καὶ μὴν καὶ ἐπίχυσις χαλκίον ἐν τῶν τοῦ μαγείρου σκευῶν. Ἀριστοφάνης δὲ αὐτὸ εἴρηκεν ἐν Δαιταλεῦσιν

Οὐκ, ἀλλὰ ταυτί γ' ἐπίχυσις τοῦ χαλκίου.

Idem X, 92. τὸ δὲ ὄνομα ἡ ἐπίχυσις εἴρηται ἐν Ἀριστοφάνους Δαιταλεῦσι.

XIII. 13

Photius p. 606, 20. Τροπίας οἶνος· ὁ τετραμμένος καὶ ἐξεστηκώς. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν

Ταχύ νυν πίτου καὶ μὴ τροπίαν οἶνον φέρε.

ταχύ νυν Suidas in τροπίας. Photii codex ταχὺ νῦν. Pro πίτου apud Suidam πότου.

XIV. 14

Scholiasta Aristoph. Equit. v. 577. schol. Platonis p. 334. Bekker. schol. Diogenis in Notices et Extraits vol. X. p. 226. Photius et Suidas, Στλεγγίς: ἡ ξύστρα — ἐν Δαιταλεῦσιν

Οὐδ' ἐστὶν αὐτῇ στλεγγὶς οὐδὲ λήκυθος.

οὐδ' ἔστιν] οὐδὲ γὰρ schol. Aristoph. αὐτῇ schol. Diogenis et in scholio Platonico, ubi αὐτοῖς editum, codex Parisinus αὐτῇ schol. Aristoph. Ceteri αὕτη.

15 XV.

Suidas, *Ἀναλίσκειν καὶ ἀναλοῦν τῇ αἰτιατικῇ ἑκάτερα — Δαιταλεῦσιν*

Εἰς τὰς τριήρεις δεῖ μ' ἀναλοῦν ταῦτα καὶ τὰ τείχη.

16 XVI.

Harpocratio in *ναυτοδίκαι*, *Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν*, *Ἐθέλω βάψας* (*βλάψας* codex Vratisl.) *πρὸς ναυτοδίκας ξένην ἐξαίφνης.* Suidas *βάψας τὴν κώπην ἔπλευσας ἐλθὼν πρὸς τοὺς ναυτοδίκας, οἳ τὰ τῆς ξενίας ἐδίκαζον. ἢ ἀπὸ τῶν φαρμακοποιούντων· λέγουσι γὰρ τὸ βάψας ποιήσω μέλαν.* Hesychius, *βάψας: δεύσας, πλεύσας. ἢ τὴν κώπην βάψας.* Ex his Brunckius hoc composuit fragmentum *βάψας τὴν κώπην εὐθὺς ἔπλευσα | πρὸς ναυτοδίκας, οἳ τῆς ξενίας ἐδίκαζον.* Apparet postrema *οἳ τὰ τῆς ξενίας ἐδίκαζον* grammatici verba esse: Aristophanis autem haec fortasse fuerunt

Ἐθέλω βάψας πρὸς ναυτοδίκας πλεῖν ἐξαίφνης . . .

17 XVII.

Harpocratio in *ἐπίπεμπτον*, *Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν*

Ἢν μὴ μεταλάβῃ τοὐπίπεμπτον, κλαέτω.

ἢν Brunckius. Vulgo *εἰ*, *οὐ μὴ* ex codice nescio quo restitui iubet Porsonus in Adversar. p. 309. Photius p. 597, 1. *τοὐπίπεμπτον: οἱ γὰρ μὴ μεταλαβόντες τὸ ε μέρος τῶν ψήφων ἄτιμοι ἦσαν. οὕτως Ἀριστοφάνης.* Eadem Etymol. M. p. 763, 22.

18 XVIII.

Harpocratio in *κιγκλίς*, *αἱ τῶν δικαστηρίων θύραι κιγκλίδες ἐκαλοῦντο. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν*

Ὁ δ' ἡλιαστὴς εἷρπε πρὸς τὴν κιγκλίδα.

19 XIX.

Pollux X, 158. *ἔτι δὲ* (*προσθετέον*) *καὶ γύργαθον καὶ θωμὸν, Ἀριστοφάνους ἐν Δαιταλεῦσιν εἰπόντος*

Εἰ μὴ δικῶν τε γύργαθος ψηφισμάτων τε θωμός.

γύργαθος ex hac fabula affertur ab Polluce VII, 176.

θωμόν ex Babyloniis memorat Moeris: vide fragm. XXV. Minus accurate Athenaei epitome I. p. 4 d. *γυργάθους ψηφισμάτων Ἀριστοφάνης φησίν.*

XX. 20

Photius et Suidas, *Σεῖσαι: τὸ συκοφαντῆσαι — — Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν*

Ἔσειον, ᾔτουν χρήματ', ἠπείλουν, ἐσυκοφάντουν
πάλιν.

πάλιν si est Aristophanis, novi versus initium habendum erit: sin, ut mihi videtur, grammatici est, alius locus excidisse putandus, veluti Pacis v. 640. *τῶν δὲ συμμάχων ἔσειον τοὺς παχεῖς καὶ πλουσίους.* Brunckius et apud Photium Porsonus trimetros fecerunt verbo transposito, *πάλιν | ἐσυκοφάντουν,*

XXI. 21

Athenaeus III. p. 119 c. de forma masculina *ὁ τάριχος* disputans ex hac fabula apposuit

Οὐκ αἰσχυνοῦμαι τὸν τάριχον τουτονὶ
πλύνων ἅπασιν ὅσα σύνοιδ' αὐτῷ κακά.

Ex epitome hunc locum attulit recens grammaticus ab Hermanno editus p. 325. unde ei commune cum epitome vitium est, in qua *πλύνων εἰπεῖν ἅπασιν* scriptum. *πλύνων*] Diphilus Siphnius apud Athen. ibid. p. 121 c. *πάντας δὲ χρὴ τοὺς ταρίχους πλύνειν, ἄχρι ἂν τὸ ὕδωρ ἄνοσμον καὶ γλυκὺ γένηται.* *αὐτῷ*] *αὑτῷ* Hermannus. Ad sententiam verborum quod attinet, Casaubonus non *τάριχον* qui proprie dicitur intelligit, sed hominem nequam, quemadmodum, quod Wakefildus comparavit, Angli *a pickled fellow* dicunt.

XXII. 22

Suidas in *Αἰγέα, Αἰγέα καὶ Ἐρεχθέα καὶ πάντων τῶν τοιούτων ἐκτείνεται τὸ τελευταῖον ἄλφα. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσι*

Τὸν Ἐρεχθέα μοι καὶ τὸν Αἰγέα κάλει.

23 XXIII.

Scholiasta Theocriti II, 12. *Σκύλακες: διὰ τὸ σκύλακας ἐκφέρεσθαι δεῖπνα τῇ Ἑκάτῃ. Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσι*

Τί δαί; λεπρὸν κυνίδιον ἐπρίω τῇ θεᾷ
εἰς τὰς τριόδους.

Legebatur *τί δὲ κυνίδιον λεπρὸν λευκὸν ἐπρίω*. Correxit Elmsleius ad Acharn. v. 724., qui praeterea *τῇ θεῷ* scripsit.

24 XXIV.

Pollux IX, 88. *Καὶ κατακεκερματίσθαι μὲν ἐπὶ λόγου Πλάτων, ἐπὶ δὲ ἀργυρίου Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσιν·*

Οὐδ' ἀργύριόν ἐστιν κεκερματισμένον.

Sine nomine fabulae affertur VII, 170.

25 XXV.

Athenaeus VII. p. 299. ubi de nominativo *ἔγχελυς* agit ex hac fabula posuit exemplum

Καὶ λεῖος ὥσπερ ἔγχελυς.

Ex epitome, omisso *καὶ*, habent Eustathius p. 1240, 18. et grammaticus Hermanni p. 321. Eupolidis versum *τὸ σῶμ' ἔχουσι λεῖον ὥσπερ ἔγχελυς* memorat grammaticus in Mingarelli catalogo codicum Nanianor. Graec. p. 492.

26 XXVI.

Athenaeus IV. p. 169 c. *Τὴν χύτραν δ' Ἀριστοφάνης — κακκάβην εἴρηκεν — ἐν Δαιταλεῦσι*

Κἄγειν ἐκεῖθεν κακκάβην.

27 XXVII.

Photius p. 313, 14. *Ὄαι τῶν ἱματίων: Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν „Ὅτι τὰς ὄας ἴσας ἐποιήσατο."* Eustathius p. 1828, 54. *ἐν δὲ ἀνωνύμῳ ῥητορικῷ λεξικῷ γράφεται καὶ ὅτι ὀξυτόνως καὶ συνεσταλμένως ὀαὶ ἱματίων. φέρει δὲ καὶ χρῆσιν τοῦ κωμικοῦ τὸ „Ὅτι τὰς ὄας ἐποιήσατο."*

XXVIII. 28

Phrynichus p. 91. Ἀκεστὴς λέγουσιν οἱ παλαιοὶ, οὐχ ἠπητής. ἔστι μὲν ἠπήσασθαι ἅπαξ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Δαιταλεῦσι, παίζοντι τὰς Ἡσιόδου ὑποθήκας

Καὶ κόσκινον ἠπήσασθαι.

Aristophanis verba attulit Thomas Mag. p. 27. Est versus heroici exitus, cuius in vicinia fortasse lectum fuit oraculum Atheniensibus aliquando editum *Αἰετὸς ἐν νεφέλῃσι γενήσεαι ἤματα πάντα*, de quo scholiasta Equit. v. 1010. *τούτου δὲ τοῦ χρησμοῦ οὐ μόνον ἐνταῦθα, ἀλλὰ καὶ ἐν Ὄρνισι καὶ Δαιταλεῦσι μέμνηται.*

XXIX. 29

Eustathius p. 1579, 30. de prosodia nominum in οια et εια agens, *καὶ ἡ ἀναιδεία δέ φησι (Αἴλιος Διονύσιος) καὶ ἡ προνοία, ὧν πάντων ἐκτείνεται μὲν ἡ τελευταία, ἡ δὲ πρὸ αὐτῆς ὀξύνεται. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν „ὦ προνοία καὶ ἀναιδεία.“* Patet his verbis non fuisse in alio quam anapaestis metro locum. In eo autem non potuit *ὦ προνοία* dici, et mira est providentiae cum impudentia coniunctio. Scribendum igitur

Ὦ παρανοία καὶ ἀναιδεία.

pariterque in grammatici verbis *καὶ ἡ παρανοία*. Memorabilem in hoc genere productionem nominis proprii, *Ἰφιγενεία*, Aeschylo nuper restituimus in Agamemnone v. 1524. Pors., in ceteris praeclaram secuti emendationem Hermanni,

ἀλλ' ἐμὸν ἐκ τοῦδ' ἔρνος ἀερθὲν,
τὴν πολυκλαύτην Ἰφιγενείαν,
ἄξια δράσας ἄξια πάσχων —.

Libri *τὴν πολύκλαυτόν τ' ἰφιγένειαν ἀνάξια δράσας.*

XXX. 30

Harpocratio in *ἀλίπεδον*, *Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσι διὰ ψιλοῦ „Ἐν ἀλιπέδῳ.“*

ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ.

Proxima Daetalensibus fuit aetate, sed indole multum diversa Babylonii fabula, quae multorum invidiam conflavit Aristophani. Animosior enim, ut videtur, quem Daetalenses experta erat populi favore factus, in Babyloniis non solum magistratus quosdam acriter exagitavit, sed etiam Cleonem, cuius tum summa fuit exstincto Pericle in civitate potentia, tanto impetu est aggressus ut litem illatam sibi viderit, quam non multum abfuit quin amitteret. De qua re disertum est ipsius testimonium in Acharnensibus v. 355. (377. Kust.)

αὐτός τ' ἐμαυτὸν ὑπὸ Κλέωνος ἅπαθον
ἐπίσταμαι διὰ τὴν πέρυσι κωμῳδίαν.
εἰσελκύσας γάρ μ' εἰς τὸ βουλευτήριον
διέβαλλε καὶ ψευδῆ κατεγλώττιζέ μου
κἀκυκλοβόρει κἄπλυνεν, ὥστ' ὀλίγου πάνυ
ἀπωλόμην μολυνοπραγμονούμενος.

Quibus si adhibeas versus 476—480., quod caput caussae fuerit cognosces,

ἐγὼ δὲ λέξω δεινὰ μὲν, δίκαια δέ·
οὐ γάρ με νῦν γε διαβαλεῖ Κλέων ὅτι
ξένων παρόντων τὴν πόλιν κακῶς λέγω.
αὐτοὶ γάρ ἐσμεν οὐπὶ Ληναίῳ τ' ἀγὼν,
κοὔπω ξένοι πάρεισιν.

Rem totam uberius exposuerunt scholiastae, *διὰ τὴν πέρυσι κωμῳδίαν*: *τοὺς Βαβυλωνίους. τούτους γὰρ πρὸ τῶν Ἀχαρνέων Ἀριστοφάνης ἐδίδαξεν, ἐν οἷς πολλοὺς κακῶς εἶπεν. ἐκωμῴδησε γὰρ τάς τε κληρωτὰς καὶ χειροτονητὰς ἀρχὰς καὶ Κλέωνα παρόντων τῶν ξένων. εἶπε γὰρ δρᾶμα τοὺς Βαβυλωνίους τῇ τῶν*

Διονυσίων ἑορτῇ, ἥτις ἐν τῷ ἔαρι ἐπιτελεῖται, ἐν ᾧ ἔφερον τοὺς φόρους οἱ σύμμαχοι. καὶ διὰ τοῦτο ὀργισθεὶς ὁ Κλέων ἐγράψατο αὐτὸν ἀδικίας εἰς τοὺς πολίτας, ὡς εἰς ὕβριν τοῦ δήμου ταῦτα πεποιηκότα. καὶ ξενίας δὲ αὐτὸν ἐγράψατο καὶ εἰς ἀγῶνα ἐνέβαλεν. et ad v. 502. διὰ τὸ ἐν τοῖς Βαβυλωνίοις πολλῶν παρόντων ξένων εἰρηκέναι κατὰ πολλῶν τὸν Ἀριστοφάνην — κατηγορήθη ὑπὸ τοῦ Κλέωνος. De peregrinitatis accusatione, qua poetam ab Cleone petitum esse refert scholiasta, copiosior est apud vitae scriptorem narratio p. XVI, 10. διήχθρευσε δὲ αὐτῷ (τῷ Κλέωνι) ὁ Ἀριστοφάνης, ἐπειδὴ ξενίας γραφὴν κατ' αὐτοῦ ἔθετο, καὶ ὅτι ἐν δράματι αὐτοῦ Βαβυλωνίοις διέβαλε τῶν Ἀθηναίων τὰς κληρωτὰς ἀρχὰς παρόντων ξένων. ὡς ξένον δὲ αὐτὸν ἔλεγε παρόσον οἱ μὲν αὐτόν φασι Ῥόδιον ἀπὸ Λίνδου, οἱ δὲ Αἰγινήτην, στοχαζόμενοι ἐκ τοῦ πλεῖστον χρόνον τὰς διατριβὰς αὐτόθι ποιεῖσθαι· ἢ καὶ ὅτι ἐκέκτητο ἐκεῖσε. κατά τινας δέ, ὡς ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ Φίλιππος Αἰγινήτης. ἀπολυθῆναι δὲ αὐτὸν εἰπόντα ἀστείως ἐκ τοῦ Ὁμήρου (Odyss. α, 215.) ταῦτα,

Μήτηρ μέν τ' ἐμέ φησι τοῦ ἔμμεναι, αὐτὰρ ἔγωγε
οὐκ οἶδ'· οὐ γάρ πώ τις ἑὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.

δεύτερον δὲ καὶ τρίτον συκοφαντηθεὶς ἀπέφυγε καὶ οὕτω φανερὸς καταστάθεις πολίτης κατεκράτησε τοῦ Κλέωνος· ὅθεν φησὶν „Αὐτὸς δ' ἐμαυτὸν — ἐπίσταμαι δὴ" καὶ τὰ ἑξῆς. Integra haec adscripsi, in quibus ficta veris admista esse arbitror. Nam si ξενίας γραφὴν Aristophani unquam intendit Cleo, haud paullo aliter quam grammatico visum depellenda fuit. Homeri enim dicto non ineptum in familiari sermone locum fuisse video; sed coram thesmothetis, quibus cognoscenda haec caussa fuit, non est poetarum versibus ludi solitum, sed argumentorum vi et documentis idoneis res disceptari debuit, nisi in summum discrimen reus se ipse vellet adducere. Quamobrem totum hoc in fabulis numero, quales plurimas invenerunt Graeci, quid in-

geniose aut facete excogitatum esset multo magis spectantes quam quid rerum veritati accommodatum. Cuiusmodi est quod Sophoclem, quum rem familiarem male administrare videretur, ab filio in iudicium vocatum, recitato Oedipo Coloneo iudicum sententiis liberatum esse narrarunt plurimi, sed uno omnes, opinor, auctore usi. Qui quisquis fuit bene perspectum habuit quid ad movendos animos comparatum esset, sed nec γραφὴ παρανοίας qualis fuerit cogitavit et iudices finxit, si verum volumus fateri, stultissimos. Ceterum de Aristophanis patria, ut hoc addam, inter grammaticos certe adeo nihil constitit ut fuerit qui Naucratitam ex Aegypto oriundum faceret, Heliodorus Atheniensis in libris περὶ ἀκροπόλεως apud Athenaeum VI. p. 229 e.

Aliud et disertum de Babyloniorum tempore Photii testimonium est in lexico p. 499, 1. ex quo praeterea cognoscimus fabulam ab Callistrato actam esse, τοὺς δὲ Βαβυλωνίους ἐδίδαξε διὰ Καλλιστράτου Ἀριστοφάνης ἔτεσι πρὸ τοῦ Εὐκλείδου κὲ ἐπὶ Εὐκλέους. Eadem Suidas in v. Σαμίων ὁ δῆμος. Communis utrique corruptela καὶ pro κέ, sublata ab Bouherio in dissertat. de Graec. et Latin. Liter. p. 573. Minus accurate κδ' corrigit Clintonus in Fastis p. 67. Vitium auxit Michael Apostolius Proverb. XVII, 25. p. 210. ubi scriptum ἔτεσι πρὸ τοῦ Εὐκλείδου καὶ Ἐπικλέους κ'.

Nomen fabulae ab choro inditum fuit, quem ex servis molitoribus compositum fuisse Hesychii loco edoceri videmur ad fragm. I. apposito, eodemque spectare videntur duo alii loci, alter Hesychii, Βαβυλώνιοι: οἱ βάρβαροι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, alter Suidae, Βαβυλωνία κάμινος καὶ Βαβυλώνιοι παῖδες. Fragmenta autem huc referimus quinque.

43 I.

Plutarchus in vita Periclis cap. 26. p. 166 d. exposito quam varia fortuna bellum Samium gestum esset

ita pergit, οἱ δὲ Σάμιοι τοὺς αἰχμαλώτους τῶν Ἀθηναίων ἀνθυβρίζοντες ἔστιζον εἰς τὸ μέτωπον γλαῦκας· καὶ γὰρ ἐκείνους οἱ Ἀθηναῖοι σάμαιναν. — πρὸς ταῦτα τὰ στίγματα λέγουσι καὶ τὸ Ἀριστοφάνειον ᾐνίχθαι

Σαμίων ὁ δῆμός ἐστιν· ὡς πολυγράμματος.

Hesychius, Σαμίων ὁ δῆμος: φησί τι περὶ τῶν Ἀριστοφάνους (φησί τις παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει Salmasius), τοὺς ἐκ τοῦ μύλωνος ἰδὼν Βαβυλωνίους „Σαμίων ὁ δῆμός ἐστιν ὡς πολυγράμματος," καταπληττόμενος τὴν ὄψιν αὐτῶν καὶ ἐπαπορῶν. Photius p. 498, 15. et Suidas in v. Σαμίων, Σαμίων ὁ δῆμος ὡς πολυγράμματος: (ἤτοι μαστιγίας ἐπὶ τῶν περιδειλῶν, addit Michael Apostolius l. l.) Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις, ἐπισκώπτων τοὺς ἐστιγμένους. οἱ γὰρ Σάμιοι καταπονηθέντες ὑπὸ τῶν τυράννων, σπάνει τῶν πολιτευομένων ἐπέγραψαν τοῖς δούλοις ἐκ πέντε στατήρων τὴν ἰσοπολιτείαν, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Σαμίων πολιτείᾳ. Addunt grammatici aliam versus interpretationem ab litterarum Ionicarum inventione petitam, sed satis ab ipsis refutatam.

II. 44

Hesychius, Ἰστριανά: Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις τὰ μέτωπα τῶν οἰκετῶν Ἰστριανά φησιν, ἐπεὶ ἐστιγμένοι εἰσίν. οἱ γὰρ παρὰ τῷ Ἴστρῳ οἰκοῦντες στίζονται καὶ ποικίλαις ἐσθήσεσι χρῶνται. Διονύσιος δέ φησιν, ἐπεὶ πρότερός τις Ἰστριανὸς λέγεται, ὁ λευκός, κατὰ ἀντίφρασιν εἰρῆσθαι ὡς καθαρὰ καὶ λευκὰ τὰ μέτωπα, τοὐναντίον δὲ νοεῖσθαι ἐστιγμένα.

III. 45

Photius p. 546, 5. Στοῖχος: στίχος. — Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις

Ἦ που κατὰ στοίχους κεκράξονταί τι βαρβαριστί.

Ad hunc locum pertinere videtur Hesychii glossa, κατὰ στίχους: κατὰ τάξεις. Frustra corrigunt κατὰ στίχας ex Homero. Scribe κατὰ στοίχους.

46 IV.

Photius p. 538, 20. *Στιγών*: ὁ στιγματίας. Βαβυλωνίοις. Hesychius *Στιγών*: μαστιγίας. Vera scriptura στίγων est. Photii codex accentum ab correctore habet. Eustathius p. 1542, 48. οὕτω δὲ καὶ ὁ γράψας ὅτι στίγων καὶ πέδων δοῦλος ὁ στιγματίας καὶ πεδήτης παρὰ Ἀριστοφάνει. Ab eodem p. 725, 32. memoratur στίγων εἴτουν στιγματίας.

47 V.

Scholiasta ad Lysistr. v. 282. *Ἀσπίδας*: ὅτι τὰς τάξεις ἀσπίδας ἔλεγον. καὶ αὐτὸς πάλιν Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις

Ἵστασθ' ἐφεξῆς πάντες ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας.

Versum attulit Suidas in v. ἀσπιδηφόροι, sed nomen fabulae omisit.

48 VI.

Praecipuas quasdam Dionysi in hac fabula partes fuisse ex Athenaei loco colligimus XI. p. 494 d. Κἀν τοῖς Βαβυλωνίοις οὖν τοῖς Ἀριστοφάνους ἀκουσόμεθα ποτήριον τὸ ὀξύβαφον, ὅταν ὁ Διόνυσος λέγῃ περὶ τῶν Ἀθήνησι δημαγωγῶν ὡς αὐτὸν ᾔτουν ἐπὶ τὴν δίκην ἀπελθόντα ὀξυβάφω δύο. οὐ γὰρ ἄλλο τι ἡγητέον εἶναι ἢ ὅτι ἐκπώματα ᾔτουν.

49 VII.

Dionysi fortasse ex concione redeuntis verba sunt quae Athenaeus III. p. 86 f. servavit, Τὰς δὲ κόγχας ἔστιν εὑρεῖν λεγομένας καὶ θηλυκῶς καὶ ἀρσενικῶς. Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις

Ἀνέχασκον εἷς ἕκαστος ἐμφερέστατα
ὀπτωμέναις κόγχαισιν ἐπὶ τῶν ἀνθράκων.

50 VIII.

Scholiasta Avium v. 1555. *Πείσανδρος*: — καὶ δωροδοκῆσαί φησιν αὐτὸν Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις διὰ τούτων

Ἢ δῶρ' αἰτοῦντες ἀρχὴν πολέμου πορίσειν
μετὰ Πεισάνδρου.

Ἢ Portus et Kusterus in οἱ mutarunt, πορίσειεν autem Berglerus ad Lysistratae v. 490. in πορίσειαν. Quorum neutrum verum: vitii enim sedes in αἰτοῦντες est, quod αἰτῶν scribendum. Videntur haec ex eiusmodi esse loco excerpta qualis est Ranarum v. 354. ed. nostrae. Ceterum huc spectat scholiasta Lysistr. v. 491. *Πείσανδρος*: — *κωμῳδοῦσι δὲ αὐτὸν καὶ ὡς δωροδόκον, ὡς ἐν Βαβυλωνίοις Ἀριστοφάνης.* De Pisandro comicorum locos collegit Meinekius Quaestion. scen. II. p. 21.

IX. 51

Harpocratio, *Ἐπιβάτης*: — *οὕτως ἐκάλουν τῶν ἐν ταῖς τριήρεσι στρατευομένων τοὺς μὴ κωπηλατοῦντας, ἀλλὰ μόνον πρὸς τὸ μάχεσθαι ἐπιτηδείους. Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις*

Εὖ γ' ἐξεκολύμβησ' οὑπιβάτης, ὡς ἔξοισιν ἐπίγειον.

Legebatur *ἐξεκολύμβησεν ἐπιβάτης*. Correxit Porsonus in praefatione ad Hecub. p. LI. *ἐπίγειον* codices. Vulgo *ἐπίγυιον*. Hoc vocabulo etiam in Holcadibus usus est.

X. 52

Ammonius p. 149. *Χόλικες αἱ τῶν βοῶν κοιλίαι. Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις*

Ἢ βοιδαρίων τις ἀπέκτεινε ζεῦγος χολίκων ἐπιθυμῶν.

ζεῦγος omittere Moschopulum ab Valckenario annotatum est. Omittit etiam grammaticus in appendice ad Etymolog. Gudian. p. 640, 44. ubi codex *βοΐδαρ'*. Fortasse *βοιδαρίοιν* scripsit.

XI. 53

Pollux X, 85. *Οἱ κότυλοι ὅτι καὶ ἀργυροῖ ἐγίγνοντο ἱκανὸς μηνῦσαι Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις εἰπὼν*

α. Δεῖ διακοσίων δραχμῶν.
β. πόθεν οὖν γένοιντ' ἄν; α. τὸν κότυλον τοῦτον φέρε.

Athenaeus XI. p. 478 c. *καὶ Πλάτων ἐν Διὶ κακουμένῳ „Τὸν κότυλον φέρει" φησὶ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις.*

54 XII.

Pollux X, 173. *Ἀλλὰ μὴν τῷ στεγαστῆρι ὀρόφῃ προσήκοιεν ἂν καὶ οἱ στρωτῆρες καὶ τὰ καλυμμάτια. ἄμφω δὲ ἐν Ἀριστοφάνους Βαβυλωνίοις*

Πόσους ἔχει στρωτῆρος ἀνδρὼν (vulgo *ἀνδρῶν*)
οὑτοσί;

καὶ αὖ πάλιν

Ὡς οὐ καλυμματίοις τὸν οἶκον ἤρεψε.

Harpocratio, *Στρωτήρ: — τὰ ἐπάνω τῶν δουροδόκων* (*δοκῶν* Suidas) *τιθέμενα στρωτῆρας ἔλεγον, ὥς φησι Δίδυμος. ἔστι τοὔνομα καὶ ἐν Βαβυλωνίοις Ἀριστοφάνους.* Plura de hoc vocabulo collegit Boeckhius in Inscript. vol. I. p. 281.

55 XIII.

Scholiasta ad Lysistrat. v. 288. et Suidas in v. *σιμὸς, τὸ σιμὸν: ἀντὶ τοῦ πρόσαντες. καὶ ἐν Βαβυλωνίοις*

Μέσην ἔρειδε πρὸς τὸ σιμόν.

De hoc loco dictum supra p. 9. 10. Grammaticus in Bachmanni Anecdotis p. 364, 22. *Σιμόν: ἄναντες. οὕτως Ἀριστοφάνης.*

56 XIV.

Etymolog. M. p. 311, 1. *Ἐγκινούμενος: Βαβυλωνίοις Ἀριστοφάνης*

Ἀνήρ τις ἡμῖν ἐστιν ἐγκινούμενος.

ῥητορικῇ. ταράττων καὶ ἐμποδίζων. Eadem praebet vetus lexicon apud Henr. Stephanum in Thesauro p. 4997. ed. Lond. Suevernius in commentatione de Avibus p. 29. Gorgiam Leontinum hoc versu designari opinatur et laudat Iacobsii coniecturam *ῥήτωρ εἰκῇ ταράττων*, quum antea ipse correxisset *ῥητορικῇ ταράττων.* Recte scriptum *ῥητορικῇ.* Nihil aliud dicit grammaticus quam quod de vocabulis plurimis in Etymologico

admonetur, ἐγκινούμενος esse λέξιν ῥητορικήν. Quod quum plerumque ita dicatur, ἔστι δὲ ῥητορικὴ ἡ λέξις, est etiam ubi solo ῥητορική indicetur. Ita, ne longius abeam, ante Ἐγκινούμενος proxime haec praecedunt, Ἐγκιλικίζειν: τὸ πονηρεύεσθαι —. ῥητορική. P. 313, 46. ἐγχουσίζεσθαι —. ἔστι καὶ ῥητορική.

XV. 57

Photius p. 295, 8. Νεολαίαν: τὴν νεότητα τετρασυλλάβως οἱ Ἀττικοί. Βαβυλωνίοις

Ὦ Ζεῦ, τὸ χρῆμα τῆς νεολαίας ὡς καλόν.

Codex νεολέαν et νεολέας.

XVI. 58

Priscianus XVIII. p. 1181. Putsch. (vol. II. p. 202, ed. Krehl.) „Aristophanes in Babyloniis

Ἐννεύει με φεύγειν οἴκαδε.

Nos quoque similiter, annuit me fugere domum."

XVII. 59

Pollux X, 38. Εἴποις δ' ἂν οἶμαι καὶ χνοῦν — ἐπὶ τῶν μαλακῶν, Ἀριστοφάνους εἰπόντος μὲν ἐν Βαβυλωνίοις

Εἰς ἄχυρα καὶ χνοῦν.

Grammaticus in Bachmanni Anecdotis I. p. 418, 24. Χνοῦν: τὸ λεπτὸν τοῦ ἀχύρου. Ἀριστοφάνης. Εὐριπίδης δὲ θηλυκῶς τὴν χνοῦν.

XVIII. 60

Photius p. 490, 19. Ῥόθιον: τὸ μετὰ ψόφου κῦμα, ἢ ῥεῦμα: σημαίνει καὶ τὴν εἰρεσίαν. καὶ ῥοθιάζειν τὸ ἐρέσσειν εὐτόνως. Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις

Κατάγου ῥοθιάζων

φησί, καὶ πάλιν

Ναῦς ὅτ' ἂν ἐκ πιτύλων ῥοθιάζῃ σώφρονι κόσμῳ.

Affert haec verba Suidas in v. ῥοθιάζουσιν, ubi ὅταν et ῥοθιάζει scriptum.

XIX. 61

Hesychius, Ἐς τὸν λιμένα: εἰς τὸν λιμένα. Ἀρι-

ιστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις. παρὰ τὴν παροιμίαν, Ἀττικὸς (ἀττικῶς codex) ἐς λιμένα. οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι συντόνως ἤλαυνον καταπλέοντες, διὰ τὸ θεωρεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἐκ τῆς γῆς. Photius p. 22, 7. Ἐς τὸν λιμένα: ὅτ' ἂν γὰρ ὁρῶνται ἀπὸ τῆς πόλεως, σφοδρότερον ἐρέσσουσιν. ὅθεν παροιμία κατὰ τὸ ἐλλιπὲς, Ἀττικὸς ἐς τὸν λιμένα. λείπει γὰρ ἰσχυρός. Similia tradiderunt paroemiographi, Zenobius II, 10. et Diogenianus I, 66.

62 XX.

Scholiasta Platonis p. 381. ed. Bekker. Τὴν αὑτοῦ σκιὰν δέδοικεν: ἐπὶ τῶν σφόδρα δειλοτάτων. μέμνηται ταύτης Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις. Memorat proverbium Apostolius XVIII, 53. ubi σφόδρα δειλῶν.

63 XXI.

Zenobius Proverb. II, 22. Ἀνθ' Ἑρμίωνος: εἴρηται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν σωζόντων τοὺς ἱκέτας, ἐπειδὴ ἐν Ἑρμιόνῃ τῆς Πελοποννήσου ἱερὸν ἦν Κόρης καὶ Δήμητρος ἀσφάλειαν παρέχον τοῖς καταφεύγουσι. μέμνηται ταύτης Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις. Ubi vide Schotti annotationem.

64 XXII.

Aristoteles Rhetoric. III. 2, 15. Ἔστι δὲ ὁ ὑποκορισμὸς, ὃς ἔλαττον ποιεῖ καὶ τὸ κακὸν καὶ τὸ ἀγαθὸν, ὥσπερ καὶ Ἀριστοφάνης σκώπτει ἐν τοῖς Βαβυλωνίοις ἀντὶ μὲν χρυσίου χρυσιδάριον, ἀντὶ δ' ἱματίου ἱματιδάριον, ἀντὶ δὲ λοιδορίας λοιδορημάτιον, καὶ νοσημάτιον. εὐλαβεῖσθαι δὲ δεῖ καὶ παρατηρεῖν ἐν ἀμφοῖν τὸ μέτριον. Eiusdem generis est βιβλιδάριον, quod ex Aristophane attulit Pollux VII, 210.

65 XXIII.

Antiatticista Bekkeri p. 80, 14. Ἁλικόν: ἀντὶ τοῦ ἁλμυρόν. Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις.

66 XXIV.

Pollux IV, 186. Τοὺς δὲ ἀεὶ ῥιγοῦντας οἱ παλαιοὶ ῥιγεσιβίους ἔλεγον, οὓς οἱ νῦν δυσρίγους. Ἀριστοφάνης

δὲ ἐν Βαβυλωνίοις δύσριγος εἴρηκε. δύσριγος in Menandro reprehendit Phrynichus p. 418.

XXV. 67

Moeris p. 190. *Θωμὸν Ἀττικῶς, ὡς Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις.* Vide Daetalensium fragm. XIX.

XXVI. 68

Stephanus Byzant. in *Λακεδαίμων,* — *καὶ λακωνίζω καὶ λακωνιστής. λέγεται καὶ λακεδαιμονιάζω, ὡς Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις.* Hac forma haud dubie in anapaestico vel dactylico versu poeta usus est.

XXVII. 69

Photius p. 288, 24. *Ναυλοχεῖν: ναῦς λοχᾶν καὶ ἐνεδρεύειν.* — *καὶ ναυλόχιον ὁ τοιοῦτος τόπος, ᾧ λιμένες ἔνεισιν. „Ναυλόχιον ἐν τῷ μέσῳ" Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις.* Pollux IX, 28. *καὶ ὅρμος δὲ καὶ κρηπὶς, νεώρια, νεώσοικοι, καὶ ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις, ναυλόχιον.*

XXVIII. 70

Photius p. 347, 27. *Ὀρκωμοτεῖν: τὸ ὀμνύναι, Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις.*

XXIX. 71

Pollux X, 152. *Καὶ πόδα δὲ βαλαντίου ὁ αὐτὸς εἴρηκεν ἐν Βαβυλωνίοις.*

XXX. 72

Antiatticista Bekkeri p. 116, 32. *Ὠτοκάταξιν: τὸν συντετριμμένον τὸ οὖς. Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις.* Vide Hesychii interpretes.

XXXI. 73

Ex Babyloniis aliquid attulit Crates, cuius verba supra posui p. 12. Quod quale fuerit nescimus.

ΠΡΟΑΓΩΝ.

Proagonem fabulam quo consilio scripserit Aristophanes et quo anno ediderit satis probabiliter constituere posse videmur. De quibus rebus quae dicenda habeo cum alia sunt quaestione coniuncta, quae est de histrionibus primarum partium actoribus, quorum opera fabulas suas docere Aristophanes solitus est, nisi si quam ipse docuit, quod in Equitibus fecit, aut Araroti filio commisit. Eos fuisse duos, Callistratum et, qui ipse aliquot fabulas composuit, Philonidem, vulgaris est opinio, ab grammaticis quibusdam accepta et paucis quae innotuerunt didascaliis corroborata, quarum nulla est quin ab alterutro fabulam actam esse tradat. Neque hoc solum sciunt, sed etiam qua lege comoedias inter ambos distribuere consueverit poeta compertum habent ex grammatico in excerptis de comoedia p. X, 15. *ἐδίδαξε δὲ πρῶτον ἐπὶ ἄρχοντος Διοτίμου διὰ Καλλιστράτου*[a]. *τὰς μὲν γὰρ πολιτικὰς τούτῳ φασὶν αὐτὸν διδόναι, τὰ δὲ κατ' Εὐριπίδου καὶ Σωκράτους Φιλωνίδῃ*. cui contrarium dicit scriptor vitae Aristophanis p. XVIII, 22. *ὑποκριταὶ Ἀριστοφάνους Καλλίστρατος καὶ Φιλωνίδης, δι' ὧν ἐδίδασκε τὰ δράματα ἑαυτοῦ, διὰ μὲν Φιλωνίδου τὰ δημοτικά, διὰ δὲ Καλλιστράτου τὰ ἰδιωτικά*: siquidem *δημοτικὰ δράματα* nihil differunt ab *πολιτικοῖς*, et *ἰδιωτικὰ* aperte eadem sunt quibus designandis alter grammaticus Euripidis Socratisque exempla adhibet. Quem dissensum Clintonus in Fastis Hellenicis p. 67.

---

a *διὰ Καλλιστράτου*] Hoc falsum est, si vera dixerunt grammatici quorum verba p. 40. exhibuimus.

ita tollit ut apud vitae scriptorem Philonidis Callistratique nomina sedem mutare iubeat, emendatione, ut mihi videtur, valde verisimili, quum utrumque grammaticum ex eodem fonte doctrinam suam hausisse satis sit credibile. At est tamen quod etiam prioris grammatici sententiae adversetur. Etenim Vespas, *δρᾶμα* si quod aliud *πολιτικόν*, non quod exspectes, per Callistratum, sed „*διὰ Φιλωνίδου*" docuisse Aristophanem ex didascalia discimus. Id igitur Meinekius noster in Quaestionibus scenicis II. p. 39. correctione non lenissima in „*διὰ Καλλιστράτου*" convertit. Repugnat huic Suevernius in commentatione de Avibus p. 59., qui etsi grammaticorum opinionem aliquid veri continere non negat, tamen alias potius rationes quam fictum illud fabularum discrimen Aristophanem secutum esse coniicit. De quo eo magis assentior viro praestantissimo quo graviore documento grammaticorum decretum convellere mihi licet. Tertium enim iam in medium producam histrionem, de quo nihil illi inaudiverunt magistri, qui admodum recentes esse et ex paucis quae ipsis ad manus essent didascaliis coniecturam fecisse videntur. Est is Apollodorus, cuius memoriam Pacis didascalia in codice Veneto custodivit, *ἐνίκησε δὲ τῷ δράματι ὁ ποιητὴς ἐπὶ ἄρχοντος Ἀλκαίου ἐν ἄστει. πρῶτος Εὔπολις Κόλαξι. δεύτερος Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ. τρίτος Λεύκων Φράτορσι. τὸ δὲ δρᾶμα ὑπεκρίνατο Ἀπολλόδωρος* —. Quo argumento etsi grammaticorum fidem magnopere deminuimus, non praetereundum tamen mihi est aliam insuper Meinekio, quum Vesparum didascaliam mutatum iret, corrigendi caussam fuisse, quae adeo non inepta est ut etiam gravissima possit videri. Quamobrem operae pretium erit didascaliam illam qualis sit considerare. Ea in editione Aldina hoc modo est perscripta, *ἐδιδάχθη ἐπὶ ἄρχοντος Ἀμυνίου διὰ Φιλωνίδου ἐν τῇ πόλει Ὀλυμπίων ἦν β' εἰς Λήναια. καὶ ἐνίκα πρῶτος*

Φιλωνίδης προάγων* Γλαύκων Πρέσβεσι τρίτος. non multo melius Brunckius ex codice Parisino edidit ἐδιδάχθη ἐπὶ ἄρχοντος Ἀμυνίου, διὰ Φιλωνίδου ἐν τῇ πόλει Ὀλυμπίων ἦν β', εἰς Λήναια. καὶ ἐνίκα πρῶτος Φιλωνίδης ...... προάγων Γλεύκης Πρεσβεῦς τρίς ..... longe emendatius in libro Ravennate, ἐδιδάχθη ἐπὶ ἄρχοντος Ἀμυνίου διὰ Φιλωνίδου ἐν τῇ πόλει ὀλυμπιάδι β' ἦν εἰς Λήναια. καὶ ἐνίκα πρῶτος Φιλωνίδης Προάγωνι. Λεύκων Πρέσβεσι γ'. Manifestus tamen etiam in hac scriptura error est, Vespas ἐν τῇ πόλει actam esse. Quod, si linguam spectas, dictum est imperite: debuit enim ἐν ἄστει, qui constans est et inviolatus loquendi usus: si de sensu quaeris, plane absurdum esse patet. Nam quae εἰς Λήναια commissa esse dicitur fabula, hoc est mense Gamelione, non potest ἐν ἄστει acta esse, quo Dionysia urbana significari solent, quibus celebrandis Elaphebolio mensis constitutus fuit. Praeterea hoc modo olympiadis commemoratio sensu cassa est: ut satis appareat non de urbe, sed de numero olympiadis hic agi. Itaque praeclara iure habetur Kanngiesseri emendatio in libro de theatro Attico proposita p. 270. ἐν τῇ πθ' ὀλυμπιάδι, cui tamen ipse nonnihil laudis detraxit eo quod ex β' ἦν fecit ἔτει β', correctione admodum infelici, quam nollim Boeckhii tulisse assensum. Quod enim per se satis est perspicuum, non aliud illo β' ἦν significari quam δεύτερος ἦν, hoc est Vespas secundo praemio dignam ab iudicibus esse habitam, id aliarum didascaliarum comparatio ita confirmat

* „Aristophaneae fabulae, quae Προάγων, mentio et apud Athenaeum, ut adnotavit Casaub. noster III. Athen. 6. et eius mentionem credo etiam fieri in fine ὑποθέσεως Σφηκῶν, ibique pro προάγων legendum Προάγωνι. Certe locus corruptus videtur.“ Iungermann. ad Pollucis X, 44.

ut frustra laboret qui contra nitatur. Sic in Acharnensibus πρῶτος ἦν, in Ranis et Avibus δεύτερος ἦν, et quae alibi similia leguntur. Quamobrem haec unice vera habenda est Ravennatis scripturae correctio, ἐδιδάχθη ἐπὶ ἄρχοντος Ἀμεινίου διὰ Φιλωνίδου, ἐν τῇ πθῃ ὀλυμπιάδι. β ἦν. εἰς Λήναια. Neque enim ulla est anni addendi necessitas, qui archontis nomine satis clare est designatus. Ita Euripidis Medea in didascalia dicitur acta esse ἐπὶ Πυθοδώρου ἄρχοντος κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἑβδόμην ὀλυμπιάδα. Ceterum vix opus est moneri olympiadum notationem non ex monumentis publicis petitam, sed ab grammaticis demum in didascalias esse illatam.

Venio nunc ad Meinekii dubitationem, quae tota est in eo posita, quod non credibile videatur Philonidem in eadem commissione et histrionis et poetae partes suscepisse. De quo plane consentio cum viro amicissimo. Nam quid hoc aliud est quam Philonidem quodammodo secum ipsum decertasse? Quod apparet quam sit rationi parum consentaneum. Sed ex eo minime sequitur Philonidis histrionis partes in Callistratum esse contra librorum fidem transferendas. Neque hac mutatione alia tollitur dubitatio, quam Philonidis poetae Προαγὼν fabula habet. Nam tres tantum comoedias scripsisse Philonides ab Suida traditur, Ἀπήνην, Κοθόρνους, Φιλέταιρον: Proagonem neque hic nec quisquam grammaticorum novit. Quod argumentum ut non maximi momenti esse scio, ita non negligendum esse patet. Et cur tandem Callistratum opitulatum vocemus, ubi recta verborum interpretatione omnis difficultas ita evanescit ut non modo Callistrato sed ne littera quidem opus sit mutata? Hoc enim dicit didascaliae scriptor, primum fuisse Philonidem Proagone, secundum Philonidem Vespis, tertium Leuconem Legatis. Quo nihil aliud indicatur quam duabus fabulis, Proagone et

Vespis, quas Philonides egerit, prima praemia reportasse Aristophanem. Qui quod non ipse nominatur sed primarum partium actor, ne cui mirum videatur. Solet enim in didascaliis protagonista perinde atque poeta haberi, veluti in Avibus, ἐδιδάχθη ἐπὶ Χαβρίου διὰ Καλλιστράτου ἐν ἄστει, ὃς ἦν δεύτερος τοῖς Ὄρνισι. πρῶτος Ἀμειψίας Κωμασταῖς. τρίτος Φρύνιχος Μονοτρόπῳ. et in Ranis, ἐδιδάχθη ἐπὶ Καλλίου τοῦ μετὰ Ἀντιγένη διὰ Φιλωνίδου ἐπὶ Ληναίῳ. Φιλωνίδης ἐπεγράφη καὶ ἐνίκα. Φρύνιχος δεύτερος Μούσαις. Πλάτων τρίτος Κλεοφῶντι. ubi alii libri sensu eodem διὰ Φιλωνίδου εἰς Λήναια. πρῶτος ἦν. Quae res hanc habet rationem quod tabulis publicis non poetae tantum, sed etiam primarum actoris nomen inscribi solitum est. Neque hoc peritiori cuiquam offensioni erit quod in Vesparum didascalia Philonides pro tot numeratur poetis quot vicit fabulis. Nam hoc quoque recte est factum et de more antiquo, cuius exemplum afferre mihi licet non chartarum dubia fide traditum, sed lapidi incisum, ex monumento didascalico Fourmonti, quod nuper Boeckhius edidit in Corp. Inscriptionum vol. I. p. 353. Ἐπὶ Διοτίμου (olymp. CVI, 3.) Σιμύλος πρῶτος ... σίᾳ. ὑπεκρίνετο Ἀριστόμαχος. Διόδωρος δεύτερος Νεκρῷ. ὑπεκρίνετο Ἀριστόμαχος. Διόδωρος τρίτος Μαινομένῳ. ὑπεκρίνετο Κηφίσιος.

De argumento fabulae etsi exiguum est quod scimus, tamen ipsum quoque didascaliae interpretationi nostrae favet. Ab scholiasta enim Vesparum v. 61. Proagonem Euripidi exagitando scriptam fuisse traditur: quem quo consilio introduxerit poeta ex nomine fabulae non difficile est coniicere. Scribit autem scholiasta ita, ἀνασελγαινόμενος: καταχωμῳδούμενος, ὑβριζόμενος. κατ' αὐτοῦ γὰρ καθῆκε τὰς Θεσμοφοριαζούσας. φησὶν οὖν, οὐ δεύτερον ταυτολογήσω περὶ αὐτοῦ, ὡς οἱ ἄλλοι. οὐ μόνον δὲ ἐν τούτῳ τῷ δράματι εἴρηται οὕτως Εὐριπίδης, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ Προαγῶνι καὶ ἐν

Ἀγωνιῶσι. Apparet hunc grammaticum quid contra Euripidem scripserit Aristophanes aliquanto melius cognitum habuisse quam quibus scripserit temporibus. Stultum quid enim est ad Thesmophoriazusas in Vespis respici, quae fabula duodecim ante illam annis edita est. Iam si in Proagone, quod suspicari licet, primae fuerunt partes Euripidis, non solum grammaticum, cuius verba supra attulimus p. 64., de Euripidis persona per Philonidem solita repraesentari vera dixisse, sed etiam didascaliam recte nos esse interpretatos intelligitur.

Nomen fabulae ab aliis *Προαγὼν*, ab aliis *Προάγων* scribitur: quae est in multis vocabulis synthesin inter et parathesin fluctuatio. Ego *Προαγὼν* antiquius habui habuitque Henricus Stephanus in Thesauro p. 1118. 1119. ed. Londin.

I. 74

Colorem tragicum habet fragmentum ab Photio servatum p. 534, 1. et Suida *Σταθερόν*: — *τινὲς καὶ ἐπὶ τοῦ στασίμου, ὡς Αἰσχύλος ἐν Ψυχαγωγοῖς „Σταθεροῦ χεύματος.“ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Προαγῶνι* (*Προάγωνι* Photius)

Σταθερὰ δὲ κάλυξ νεαρᾶς ἥβης.

σημαίνει καὶ τὸ μόνιμον.

II. 75

Athenaeus ubi de usu vocabulorum *χορδὴ* et *ῥύγχος* agit III. p. 95 d. *Ἀριστοφάνης Προαγῶνι*

Ἐγευσάμην χορδῆς ὁ δύστηνος τέκνων·
πῶς εἰσίδω ῥύγχος πέριξ κεκαυμένον;

τέκνων Musurus in *τέκνον* mutavit, in *κύων* Iacobsius Animadvers. p. 65. Pro *εἰσίδω* codex Venetus *ἐσίδω*. Idem *περικεκαυμένον*, quod *πέριξ κεκαυμένον* correxi. Videtur haec parodia loci Euripidei esse, quem vereor ut servatum habeamus, etsi in superstitibus tragoediis

plura sunt verborum *κάμνω* et *ἰσχάδες* coniunctorum exempla.

76 III.

Athenaeus III. p. 80 a. *Ἄλλοι δέ φασιν ὅτι μὴ δεῖ σῦκα προσφέρεσθαι μεσημβρίας· νοσώδη γὰρ εἶναι τότε, ὡς καὶ Φερεκράτης ἐν Κραπατάλλοις εἴρηκεν. Ἀριστοφάνης δ' ἐν Προαγῶνι*

Κάμνοντα δ' αὐτὸν τοῦ θέρους ἰδών ποτε
ἔτρωγ', ἵνα κάμνοι, σῦκα τῆς μεσημβρίας.

77 IV.

Athenaeus IX. p. 380 d. *Παραφέρειν* — *Ἀριστοφάνης ἐν Προαγῶνι*

Τί οὐκ ἐκέλευσας παραφέρειν τὰ ποτήρια;

78 V.

Athenaeus X. p. 422 e. *Δεδειπνάναι* — *Ἀριστοφάνης ἐν Προαγῶνι*

Ὥρα βαδίζειν μοὐστὶ πρὸς τὸν δεσπότην·
ἤδη γὰρ αὐτοὺς οἴομαι δεδειπνάναι.

79 VI.

Athenaeus XI. p. 478 f. *Ἀθηναῖοι δὲ μέτρον τι καλοῦσι κοτύλην.* — *Ἀριστοφάνης Προαγῶνι*

Ὁ δ' ἀλφίτων γε πριάμενος τρεῖς χοίνικας
κοτύλης δεούσας εἴκοσ' ἀπολογίζεται.

γε addidit Schweighaeuserus. *εἴκοσ'* ex membranis quas dicit Italicis edidit Casaubonus. Codex Venetus *οἴκαδ'*. Ex epitome *ἀλφίτων χοίνικας τρεῖς κοτύλης δεούσας* attulit Eustathius p. 1282, 52.

80 VII.

Pollux X, 44. *Ὅτι δὲ οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου ἀποπάτου τὰ λάσανα ὀνομαστέον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ τιθεμένου καὶ ἀναιρουμένου, μαρτυρεῖ Ἀριστοφάνης ἐν Προαγῶνι εἰπών*

Οἴμοι τάλας, τί μου στρέφει τὴν γαστέρα;
βάλλ' ἐς κόρακας. πόθεν ἂν λάσανα γένοιτό μοι;

VIII. 81

Scholiasta Platonis p. 322. ed. Bekker. *Παροιμία, ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν ἐπὶ τῶν τὰς πρώτας μαθήσεις ὑπερβαινόντων, ἁπτομένων δὲ τῶν μειζόνων καὶ ἤδη τῶν τελειοτέρων. κέχρηται δὲ αὐτῇ Ἀριστοφάνης ἐν Προαγῶσι* (sic).

IX. 82

Grammaticus in Bekkeri Anecdotis p. 411, 17. *Ἀντλιαντλητῆρα*: — *Ἀριστοφάνης δὲ Προαγῶνι καὶ Ἐπίλυκος Κωραλίσκῳ τὸ αὐτὸ τοῦτο ἀντλίον κεκλήκασιν.*

ΑΜΦΙΑΡΕΩΣ.

Acta haec fabula est archonte Chabria olymp. XCI, 2. Scriptor argumenti Avium, ἐπὶ Χαβρίου τὸ δρᾶμα καθῆκεν εἰς ἄστυ διὰ Καλλιστράτου, εἰς δὲ Λήναια τὸν Ἀμφιάραον ἐδίδαξε διὰ Φιλωνίδου.

Argumentum huic fabulae ex fragmentis colligitur praebuisse aegrotantis hominis cuiusdam δεισιδαιμονίαν. Qualem superstitionem quum in Nicia fuisse ex Thucydidis, Plutarchi aliorumque narrationibus sciamus, huic deridendo hanc comoediam scriptam fuisse suspicatus est Suevernius in commentatione de Avibus p. 58. 59., ingeniosa coniectura, quae tamen ex fragmentis quae supersunt confirmari non magis quam refutari potest. Neque enim quidquam in illis est quin ad alium superstitiosum et meticulosum quemvis eodem quo ad Niciam iure referri possit. Aliud sententiae suae praesidium Suevernius inde petit quod Amphiaraus eodem quo Aves tempore edita est. Quod argumentum rursus alia nititur Suevernii coniectura de Avibus fabula, quam hoc consilio scriptam esse opinatur, ut expeditionis Siculae, quae Niciae parum placuerat, perversitas ante oculos poneretur.

83 I.

Iasus partes quasdam in hac fabula fuisse ex annotatione scholiastae ad Pluti v. 701. apparet, προσῆκε τῷ Ἀσκληπιῷ ἡ Ἰασὼ παρὰ τὴν ἴασιν ὠνομασμένη. ἀλλὰ καὶ θυγατέρα τοῦ Ἀμφιαράου αὐτὴν εἶπεν ἐν ἐκείνοις

Ἀλλ' ὦ θύγατερ ἄλεξ' Ἰασοῖ πρευμενής.

Ita Seidlerus. Vulgo ἄλεξά σοι. ἄλεξά τοί σοι Hemsterhusius. Hesychius, Ἰασώ: παρὰ τὸ ἰᾶσθαι. φησὶ δὲ

Ἀριστοφάνης καὶ Ἀμφιαράου (ἀμφιαράου codex) θυγατέρα εἶναι Ἰασώ.

II. 84

Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 39, 16. Τύλη, ὅπερ σύνηθες Ἀττικοῖς κνέφαλλον καλεῖν, ὁμωνύμως τῷ περιεχομένῳ τὴν περιέχουσαν. Ἀριστοφάνης (codex ἀριστοφάνει) Ἀμφιάρεῳ

Καὶ νὴ Δί' ἐκ τοῦ δωματίου γε τὴν φέρε
κνέφαλλον ἅμα καὶ προσκεφάλαιον τῶν λινῶν.

Codex καινὴ διὲκ — γένων — προσκεφάλαιον ἐκ τῶν λινῶν. Pollux X, 40. ἐν δὲ Ἀμφιαράῳ (ἀμφιάρῳ codices: ergo Ἀμφιάρεῳ) Ἀριστοφάνους „Κνέφαλον ἅμα καὶ προσκεφάλαιον τῶν λινῶν.“ δηλονότι ὡς καὶ σκυτίνων καὶ ἐρεῶν γιγνομένων.

III. 85

Scholiasta Ranar. v. 246. Φλέω λοχμῶδες φυτόν. — μέμνηται αὐτοῦ καὶ ἐν Ἀμφιαράῳ

Πόθεν ἂν λάβοιμι βύσμα τῷ πρωκτῷ φλέων;

Apud Suidam in v. φλέων est τῷ πρωκτῷ βύσμα. Idem versus initium Pacis 525. πόθεν ἂν λάβοιμι ῥῆμα μυριάμφορον. ubi Stobaeus LV, 8. vol. II. p. 405. πόθεν λάβοιμ' ἄν.

IV. 86

Scholiasta Nubium v. 663. Ἀλεκτρυόνα κατὰ ταυτόν: οὐκ ἂν ἄλλως λέγοιτο τοῦτο, εἰ μὴ ἐν ἔθει ἦν τότε καὶ τὴν θήλειαν ἀλεκτρυόνα λέγειν. σαφὲς δὲ γίνεται ἐν Ἀμφιαράῳ

α. Γύναι τί τὸ ψοφῆσάν ἐσθ'; β. ἀλεκτρυὼν
τὴν κύλικα καταβέβληκεν. α. οἰμώζουσά γε.

Vulgo ἐστιν; ἡ ἀλεκτρυών. Brunckius ἐσθ'; ἡ 'λεκτρυών. Idem οἰμώζουσά γε. Ceterum senis haec verba esse suspicor cum uxore colloquentis: vide ad fragm. XII.

V. 87

Athenaeus IV. p. 158 c. ubi de vocabulo φακῇ agit, Ἀριστοφάνης — ἐν Ἀμφιαράῳ

Ὅστις φακῆν ἥδιστον ὄψων λοιδορεῖς

ὄρφων codex Palatinus. Eustathius p. 1572, 51. ex epitome φακέα φακῇ τὸ κατά τινα παλαιὸν ἥδιστον ὄψον.

88 VI.

Pollux VII, 181. Ἐρείκων —. Ἀριστοφάνης γὰρ ἐν Ἀμφιαράῳ φησὶν

Ἔπειτ' ἐρείξων ἐπιβαλοῦσ' ὁμοῦ πίσους.

Vulgo πείσας. Codex Falckenburgianus πισοῖς. Emendatum ex VI, 60. Ἀριστοφάνης δὲ καὶ πληθυντικῶς λέγει τοὺς πίσους.

89 VII.

Pollux X, 92. Καὶ σπυρίδα δὲ ὀψωναδόκον πλεκτὴν σχοῖνον ἐν Ἀμφιάρεῳ Ἀριστοφάνης ἔφη· ἐν δὲ Ἀχαρνεῦσι σπυρίδιον, ὃ καὶ πλέκος εἴρηκε παρατραγῳδῶν. Codices ὀψωναδόκον. Kuhnius ὀψωνοδόκον. Hemsterhusius ὀψοδόκον.

90 VIII.

Photius (p. 596, 14.) et Suidas, Τοῦ: καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ τάττεται ὥσπερ τὸ τινός. Ἀριστοφάνης Ἀμφιάρεῳ (Ἀμφιαράῳ Photius)

Ταυτὶ τὰ κρέ' αὐτῷ παρὰ γυναικός του φέρω.

91 IX.

Suidas, Ἀχηνία: ἀπορία, πενία. Ἀριστοφάνης Ἀμφιαράῳ

Νόσῳ βιασθεὶς ἢ φίλων ἀχηνίᾳ.

Grammaticus Bekkeri I. p. 474, 7. Ἀχηνία: ἀπορία, πενία. Ἀριστοφάνης οὕτως εἴρηκεν. Confer Hesychii inpretes ad v. ἀχηνία.

92 X.

Suidas, Φρυνώνδας: τῶν ἐπὶ πονηρίᾳ διαβεβοημένων, ὃς ξένος ὢν κατὰ τὰ Πελοποννησιακὰ διέτριβεν Ἀθήνησιν. Ἀριστοφάνης Ἀμφιάρεῳ

Ὦ μιαρὲ καὶ Φρυνώνδα καὶ πονηρὲ σύ.

ἐκ τούτου τοὺς πονηροὺς Φρυνώνδας καλοῦσι. Scholiasta ad Aeschin. c. Ctesiphont. p. 766. ed. Reisk. (260. Bekker.), Φρυνώνδας: οὗτος ἐπὶ πονηρίᾳ διαβεβοη-

μένος ὑπῆρξεν· ὅθεν Ἀριστοφάνης πού φησιν „Ὦ μιαρὲ καὶ Φρυνώνδα καὶ πονηρέ.“

XI. 93

Harpocratio, *Λαμπτρεύς*: — Λαμπτραὶ δῆμος τῆς Ἐρεχθηίδος —. δύο δέ εἰσι Λαμπτραί, αἱ μὲν παράλιαι, αἱ δὲ καθύπερθεν. Ἀριστοφάνης Ἀμφιάρεῳ

Λαμπτρεὺς ἔγωγε τῶν κάτω.

XII. 94

Aelianus de N. A. XII, 9. *Κινεῖ δὲ (ὁ κίγκλος) καὶ τὰ οὐραῖα πτερὰ —. μέμνηται δὲ καὶ τοῦ ὄρνιθος τοῦδε Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Ἀμφιαράῳ λέγων*

Ὀσφὺν δ' ἐξ ἄκρων διακίγκλισον ἠύτε κίγκλου
ἀνδρὸς πρεσβύτου· τελέει δ' ἀγαθὴν ἐπαοιδήν.

Hesychius, *Διακίγκλισον*: *διάσεισον. κίγκλος δὲ ὄρνεον ἢ σεισοπυγίς.* Photius p. 163, 20. *Κίγκλος*: *ὄρνεον τὴν ὀσφὺν πολλὰ κινοῦν, ὃ τινες σεισοπυγίδα καλοῦσιν.* Videntur hi versus responsum esse ab Amphiarao mulieri redditum, quam alloquitur senex fragm. IV. Ceterum conf. *Γῆρως* fragm. XIV.

XIII. 95

Pollux X, 180. *Κίσται — καὶ αἱ τῶν φαρμακοπωλῶν ἂν καλοῖντο, ὡς ἐν Ἀμφιάρεῳ* (*ἀμφιάρῳ* codices: vulgo *Ἀμφιαράῳ*) *Ἀριστοφάνης*

Καὶ τοὺς μὲν ὄφεις οὓς ἐπιπέμπεις
ἐν κίστῃ που κατασήμηναι
καὶ παῦσαι φαρμακοπωλῶν.

„Capanei haec verba esse coniicio, qui in dramate hoc satyrico Amphiaraum augurem ludificatur.“ Bentleius in epistola ad Hemsterhusium p. 110.

XIV. 96

Hephaestio de metro choriambico p. 53. ed. Gaisford. *Παρὰ δὲ Ἀριστοφάνει ἐν Ἀμφιάρεῳ*

Οἶδα μὲν ἀρχαῖόν τι δρῶν κοὐχὶ λέληθ' ἐμαυτόν.

XV. 97

Ex eadem fabulae parte versus sumptus est duobus

ab initio syllabis defectum apud scholiastam Pacis v. 473. Μορμόνος: — οὕτως δὲ ἔλεγον τὸ ἀμφίβληστρον, καὶ τὰ προσωπεῖα τὰ αἰσχρὰ μορμολυκεῖα, ἐφ' οὗ τραγικὰ καὶ κωμικά. καὶ ἐν Ἀμφιαράῳ

Ἀφ' οὗ κωμῳδικὸν μορμολυκεῖον ἔχων.

Vulgo μορμολύκειον et μορμολυκεῖον. Vide ad Γήρως fragm. X.

98 XVI.

Antiatticista Bekkeri p. 81, 24. Ἀκραιφνὲς ὕδωρ: Ἀριστοφάνης Ἀμφιαράῳ. Phrynichus ibidem p. 23, 4. Ἀκραιφνὲς ὕδωρ: τὸ ἀργὲς καὶ καθαρὸν ἄρτι ἐκρέον.

99 XVII.

Pollux II, 176. codicum ope emendatum, Τὸ δὲ ἐκτρίβειν τὸ αἰδοῖον ταῖν χεροῖν καὶ ἀποτείνειν ἀναφλᾶν Ἀριστοφάνης ἐν Ἀμφιαράῳ λέγει. Vulgo ταῖν χεροῖν ἀναφλᾶν καὶ ἀνατείνειν. In Lysistrata v. 1099. est αἰδοῖον — ἀνεφλασμένους. Verbo ἀποτείνειν ad interpretandum ἀπομαλάττειν utitur Phrynichus Bekkeri p. 9, 6. Etymolog. M. p. 100, 14. Ἀναφλᾶν: χειρουργεῖν τὸ αἰδοῖον. οἱ δὲ ἐκτεῖναι. Ibid. p. 795, 36. Φλᾶν: τίλλειν ἢ μαλάττειν. καὶ τὸ ἀπομαλάττειν ἀναφλᾶν Ἀριστοφάνης. Eadem Photius p. 650, 17., ubi verbum ἀναφλᾶν excidit.

100 XVIII.

Antiatticista Bekkeri p. 82, 5. Ἀνθρωπίζεται: Ἀριστοφάνης Ἀμφιαράῳ. Pollux II, 5. Ἀνθρωπίζεται φησὶν Ἀριστοφάνης.

101 XIX.

Etymolog. M. p. 112, 52. Τὸ δὲ παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ἀμφιαράῳ διὰ τοῦ ε ἠντεβόλησε δύο κλίσεις ὑπέστη. ἠντεβόλησε recte codex Augustanus apud Tittmannum ad Zonaram I. p. CXXXIV. Vulgo ἀντεβόλησε. Correxit etiam Sylburgius.

XX. 102

Erotianus in lexico Hippocratico p. 244. ed. Franz. *Λεβηρίδος: ὑμενώδους ἀποσύρματος, ὅπερ ἐστὶ τὸ τῶν ὄφεων λεγόμενον γῆρας, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀμφιαράῳ καὶ Στράττις ἐν Φοινίσσαις.* Hesychius, *Γυμνότερος λεβηρίδος: Ἀριστοφάνης φησὶ, τυφλότερος λεβηρίδος. ἔστι δὲ λεβηρὶς τὸ τοῦ ὄφεως γῆρας διὰ τὸ λέπος* (vulgo *λεπτόν.* Codex *λέπ.* Conf. Photium p. 611, 23.) *εἶναι. κενὸν δὲ τελέως ἐστὶ τοῦτο καὶ τυφλόν. τὰς γὰρ ὀπὰς μόνας ἔχει τῶν ὀφθαλμῶν. τάττουσι δὲ τὴν λέξιν ἐπὶ τέττιγος καὶ συνόλως ἐπὶ τῶν ἀποδυομένων τὸ γῆρας. τριχῆ δὲ ἀναγράφουσι τὴν παροιμίαν, καὶ οἱ μὲν, τυφλότερος λεβηρίδος, οἱ δὲ κενότερος, οἱ δὲ γυμνότερος.* Similia tradunt Zenobius II, 95. p. 52. et Suidas in v. *γυμνότερος.*

XXI. 103

Harpocratio, *Ῥόπτρον: — τὸν τῆς θύρας κρίκον — ὡς καὶ ἄλλοι, Ἀριστοφάνης Ἀμφιαράῳ.*

XXII. 104

Scholiasta Platonis ad Theagem p. 383. ed. Bekker. *Παροιμία· ἱερὸν συμβουλή ἐπὶ τῶν καθαρῶς καὶ ἀδόλως συμβουλευόντων. — ἄλλοι δέ φασιν ἔπαινον φέρειν τῆς συμβουλῆς τὴν παροιμίαν· εἶναι γὰρ αὐτὴν θείαν καὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον. μέμνηται δ' αὐτῆς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀμφιαράῳ.* De hoc proverbio vide Alberti annotationem ad Hesychium vol. II. p. 27.

ΠΛΟΥΤΟΣ Α.

De duplice Pluti editione optime expositum est ab Francisco Rittero in dissertatione Bonnae a. 1828. edita et nos nonnulla dicemus in Pluti alterius editione. Fuit autem haec fabula primum in scenam producta olympiadis XCII. anno quarto, archonte Diocle. Scholiasta Pluti v. 173. ἐν δευτέρῳ (Πλούτῳ) — ὅς ἔσχατος ἐδιδάχθη ὑπ' αὐτοῦ εἰκοστῷ ἔτει ὕστερον. Ἔσχατον dicit quia postrema haec fabula fuit quam suo nomine inscriptam docuit poeta: vide grammaticorum locos infra indicatos p. 80.

105 I.

Scholiasta Ranarum v. 1125. Οἱ Κεραμῆς: οἱ τὸν Κεραμεικὸν οἰκοῦντες. δῆμος δὲ Ἀθηναίων. ἐκεῖ γὰρ ὁ ἀγὼν ἤγετο. καὶ ἐν Πλούτῳ πρώτῳ

Τῶν λαμπαδηφόρων τε πλείστων αἰτίαν πλατειῶν
τοῖς ὑστάτοις.

τοῦτο δέ φησιν Εὐφρόνιος, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἀγῶνος τῆς λαμπάδος καὶ τοὺς ὑστάτους τρέχοντας ἀπὸ τῶν ἀγοραίων τύπτεσθαι πλατείαις ὑπὸ τῶν νεανίσκων χερσί. καὶ λέγονται αἱ τοιαῦται Κεραμεικαὶ πληγαί. In verbis poetae legebatur τοῖς ὑστάτοις πλατειῶν. Aut transponenda haec sunt aut in dimetros digerenda. Non improbabilis Ritteri coniectura est p. 53. Chremyli haec verba fuisse Penia quot malorum caussa esset enumerantis.

106 II.

„Suidas, Ἀναπηρίαν: οὕτως Ἀριστοφάνης Πλούτῳ. — Sed Pollux II, 61. Κρατῖνος δ' ἐν Πλούτῳ καὶ ἀναπηρίαν." Dobraeus ad Pluti v. 115. p. 12. „Sed

ecce Antiatt. Bekkeri p. 78. *Ἀναπειρίαν*: *Ἀριστοφάνης Πλούτῳ*. Phrynichus ibid. p. 9. *Ἀναπηρία. διὰ τοῦ η τὴν τρίτην, οὐ διὰ τῆς ει διφθόγγου, ὡς οἱ ἀμαθεῖς. τὸ μὲν οὖν ἀνάπηρος καθωμίληται, τὸ δὲ ἀναπηρία σπάνιον.* Quare non intercedam, quo minus cum Brunckio et Porsono Adv. p. 281. ad Aristophanem referamus, sive uterque poeta voce usus est, sive erravit in auctoris nomine Pollux, ut facit non raro. Etiam vocem *ζυγοποιεῖν* alibi idem ex Pluto Aristophanis citat; quod ad 513. referunt; neque ego repugno. Sed videndum ne revera habuerit Pollux e Pherecrate Athen. VI. p. 269 c. qui locus omnino comparandus.“ Idem in Addendis p. (99).

III. 107

„Suidas. *Ἦν δ' ἐγώ*: *παρὰ Πλουτάρχῳ καὶ Ἀριστοφάνει*. sed ms. C. C. C. apud Porsonum pro *παρὰ Π. καὶ Ἀ.* habet *ἀριστ. πλούτῳ*. Nusquam occurrit haec locutio in Pluto.“ Dobraeus in Addendis p. (97).

IV. 108

Antiatticista Bekkeri p. 113, 11. *Ῥυφῆσαι*: *διὰ τοῦ υ. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ*. In Equitibus v. 912. editum *ῥοφῆσαι*.

ΑΙΟΛΟΣΙΚΩΝ.

Aeolosiconis duas extitisse editiones ex Athenaei loco infra allato fragm. XIV. intelligitur. De argumento et conformatione fabulae insignis est Platonii locus p. VI. qui de mediae comoediae indole agens ita scribit, — *ἐπέλιπον οἱ χορηγοί. οὐ γὰρ ἔτι προθυμίαν εἶχον οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς χορηγοὺς τοὺς τὰς δαπάνας τοῖς χορευταῖς παρέχοντας χειροτονεῖν. τὸν γοῦν Αἰολοσίκωνα Ἀριστοφάνης ἐδίδαξεν, ὃς οὐκ ἔχει τὰ χορικὰ μέλη. τῶν γὰρ χορηγῶν μὴ χειροτονουμένων καὶ τῶν χορευτῶν οὐκ ἐχόντων τὰς τροφὰς ὑπεξῃρέθη τῆς κωμῳδίας τὰ χορικὰ μέλη καὶ τῶν ὑποθέσεων ὁ τρόπος μετεβλήθη. σκοποῦ γὰρ ὄντος τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας τοῦ σκώπτειν δήμους καὶ δικαστὰς καὶ στρατηγούς, παρεὶς ὁ Ἀριστοφάνης τοῦ συνήθως ἀποσκῶψαι διὰ τὸν πολὺν φόβον, Αἴολον τὸ δρᾶμα τὸ γραφὲν τοῖς τραγῳδοῖς ὡς κακῶς ἔχον διασύρει. τοιοῦτος οὖν ἐστιν ὁ τῆς μέσης κωμῳδίας τύπος οἷός ἐστιν ὁ Αἰολοσίκων Ἀριστοφάνους καὶ οἱ Ὀδυσσεῖς Κρατίνου καὶ πλεῖστα τῶν παλαιῶν δραμάτων οὔτε χορικὰ οὔτε παραβάσεις ἔχοντα.* Araroti filio fabulam hanc docendam tradidisse dicitur Aristophanes in argumento Pluti quod apud Bekkerum quartum est, *τελευταίαν δὲ διδάξας τὴν κωμῳδίαν ταύτην* (Plutum alteram) *ἐπὶ τῷ ἰδίῳ ὀνόματι καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ συστῆσαι Ἀραρότα δι' αὐτῆς τοῖς θεαταῖς βουλόμενος τὰ ὑπόλοιπα δύο δι' ἐκείνου καθῆκε, Κώκαλον καὶ Αἰολοσίκωνα* [a]: unde scholiasta Platonis p. 331. Ararotem

---

[a] Recte Clintonus in Fastis p. 101. haec ita interpretatur, in Pluto Ararotem *ὑποκριτοῦ*, in Cocalo vero

dicit ἰδίοις τε καὶ τοῦ πατρὸς δράμασι διηγωνισμένον. Quod autem argumenti scriptor Κώκαλον καὶ Αἰολοσίκωνα scribit, si forte Cocalum Aeolosicone priorem habuit, in errore est versatus, ut videtur. Nam Aeolosiconem mediae comoediae fabulam fuisse ex Platonii verbis supra positis intelligitur: Cocalum autem ad novam comoediam pertinuisse infra ostendetur p. 87.

Ad hanc fabulam spectat Libanii locus epist. CCCCXX. p. 215. φρονεῖ μὲν μεῖζον Ἀλκιβιάδου, ποιεῖ δὲ τὰ Σίκωνος. ὅ τι δὲ οὗτος ἔδρα τὸν Ἀριστοφάνην ἐροῦ. Quod vidit Toupius ad Theocritum apud Warton. vol. II. p. 333. et in Emendat. I. p. 17. Siconis nomen notum est servile fuisse: vide exempla apud Athenaeum, Sotionis VIII. p. 336 e. et Eubuli I. p. 23 a. Primarium hoc nomine coquum memorat Sopater in Καταψευδομένῳ ibid. IX. p. 378 a. cuius primas in Aristophanea fabula partes fuisse coniecit Grauertus in commentatione de media Graecorum comoedia in Niebuhrii Museo a. 1828. p. 60. et 499. Idem compositi nominis formam Αἰολοσίκων similibus exemplis illustravit p. 61.

I. 109

Athenaeus III. p. 95 e. Ἀκροκωλίων δὲ μέμνηται Ἀριστοφάνης Αἰολοσίκωνι

Καὶ μὴν τὸ δεῖν', ἀκροκώλιά δέ σοι τέτταρα
ἥψησα τακερά.

---

et Aeolosicone διδασκάλου partes suscepisse. Et de Pluto disertum est vitae scriptoris testimonium p. XVII, 29. ἐν τούτῳ δὲ τῷ δράματι συνέστησε τῷ πλήθει τὸν υἱὸν Ἀραρότα καὶ οὕτω μετήλλαξε τὸν βίον παῖδας καταλιπὼν τρεῖς, Φίλιππον ὁμώνυμον τῷ πάππῳ καὶ Νικόστρατον καὶ Ἀραρότα, δι' οὗ καὶ ἐδίδαξε τὸν Πλοῦτον.

Brunckius ἀπημπολᾷ γέ σοι. Porsonus ad Euripidis Orest. 72. ἀπημπόλησ' ἔ γε σοι, recte improbante Elmsleio in Quarterly Review vol. VII. p. 462. Ad eandem fabulae partem fortasse referendum fragm. XIV.

110 II.

Suidas, Ἀργυρίδας λέγουσι, τὸ δ' ἀργυροῦν ὀξύβαφον. παραδειγματίζων δὲ κατὰ πάντα, αἰσχρὸν δ' ὅμως Ἀριστοφάνης ἐξ Αἰολοσίκωνος

Ἀλλ' ἔκποδών· αἱ κύλικες ἔξω· ὡς ἀργυρίδα
ἀπεξήρανθ' ἴσ' ἐν κοίτῃ, ὦ γύναι.

Eadem omisso fabulae indicio attulit grammaticus Bekkeri I. p. 331, 26. Commune utrique vitium est ὅσα κοίτης, emendatum ab Bekkero. Toupius I. p. 14 correxerat ὅσιον κοίτης.

111 III.

Pollux IX, 63. Ἔστι δὲ καὶ τὸ διώβολον ἐν Αἰολοσίκωνι Ἀριστοφάνους „Ὅπερ λοιπὸν μόνον ἦν ἐν τῇ γνάθῳ διώβολον γέγηκέ μοι." Post μοι margo Falckenburgii monstrosam vocem αἰολλασκὶν, non satis perspicue tamen scriptam, addere perhibetur. Quae lepidas provocavit criticorum coniecturas, veluti Adriani Heringae ἐγέννησεν ἤδη κόλλυβον. Mihi nihil aliud illis litteris videtur contineri quam nomen fabulae, quod libri scripti etiam alibi miris modis depravatum exhibent: Aristophanis autem haec opinor fuisse verba

Ὅπερ λοιπὸν μόνον
ἐν τῇ γνάθῳ διώβολον γεγένητ' ἐμοί.

112 IV.

Pollux X, 104. Τυροκνῆστις ἔστιν — ἐν Ἀριστοφάνους Αἰολοσίκωνι

Δοίδυξ, θυεία, τυροκνῆστις, ἐσχάρα.

Vesparum v. 938. δοίδυκα, τυροκνῆστιν, ἐσχάραν, χύτραν comparavit Iungermannus.

V. 113

Pollux I, 79. — *κοιτών· εἰ γὰρ καὶ Μένανδρος αὐτὸ βαρβαρικὸν οἴεται, ἀλλ' Ἀριστοφάνης τὰ τοιαῦτα πιστότερος αὐτοῦ ἐν Αἰολοσίκωνι*

Κοιτὼν ἁπάσαις εἷς, πύελος δὲ μί' ἀρκέσει.

De vocabulo *κοιτών*, quod etiam Phrynichus reiecit, dictum ab Lobeckio p. 252. 253.

VI. 114

Pollux X, 116. ubi de vocabulo *λυχνοῦχος* agit, *ἐν δὲ τῷ Ἀριστοφάνους Αἰολοσίκωνι*

Καὶ διαστίλβονθ' ὁρῶμεν
ὥσπερ ἐν καινῷ λυχνούχῳ
πάντα τῆς ἐξωμίδος [b].

καινῷ Salmasius et alii: vulgo *κενῷ*. Athenaeus XV. p. 1561. ed. nostrae in codice Veneto, *ὅτι δὲ λυχνοῦχοι οἱ νῦν καλούμενοι φανοι ωνομαζοντο . . . . φανης ἐν . . . λοσι . . . . . πα . . . . σιν* (*παρίστησιν* Schweigh.) *κα . . . . στιλ . β θορω ὁμοίως περ ἐν κενω λυχνουχω παντ . . . σ ἐξωμιδος.*

VII. 115

Pollux X, 118. *Ὅταν δ' εἴπῃ ἐν τῷ Αἰολοσίκωνι Ἀριστοφάνης „δυοῖν λυχνιδίοιν," δῆλον ὅτι λυχνία εἴρηκεν, ἀλλ' οὐ λύχνους μικρούς.*

VIII. 116

Hephaestio de metris cap. 9. p. 51. ed. Gaisf. hoc apposuit dimetrorum choriambicorum exemplum *ἐξ Αἰολοσίκωνος Ἀριστοφάνους*

---

[b] „Nescierunt interpretes quid sit *διαστίλβειν τῆς ἐξωμίδος*. Quod miror. Graeca ita sunt vertenda: *Et video quidem* (*ὁρῶ μὲν*) *omnia per exomidem, ut in nova laterna, pellucentia.* Verba sunt nebulonis de muliercula, quae quod venale habebat lubenter ostendebat." Toup. Emend. I. p. 17.

Οὐκ ἐτὸς, ὦ γυναῖκες,
πᾶσι κακοῖσιν ἡμᾶς
φλῶσιν ἑκάστοθ' ἄνδρες·
δεινὰ γὰρ ἔργα δρῶσαι
λαμβανόμεσθ' ὑπ' αὐτῶν.

Vulgo *ἑκάστοτ' ἄνδρες.* Ad hanc fabulam fortasse referendi quos ex Aristophane versus attulit Athenaeus I. p. 48 c. exscriptos ab Eustathio p. 1570, 5.

Ὅστις ἐν ἡδυόσμοις
στρώμασι παννυχίζων
τὴν δέσποιναν ἐρείδεις.

117 IX.

Pollux X, 25. *Ἡ δὲ ὀπὴ εἴρηται ἐν Αἰολοσίκωνι Ἀριστοφάνους·*

Καὶ δι' ὀπῆς κἀπὶ τέγους.

118 X.

Athenaeus VII. p. 276 c. *Τῶν δὲ παρόντων γραμματικῶν τις ἀποβλέψας εἰς τὴν τοῦ δείπνου παρασκευὴν ἔφη, Εἶτα πῶς δειπνήσομεν τοσαῦτα δεῖπνα; ἴσως διὰ νυκτός; ὡς ὁ χαρίεις Ἀριστοφάνης ἐν Αἰολοσίκωνι εἶπεν, οὕτως λέγων οἱονεὶ δι' ὅλης νυκτός.* Non potest demonstrari plura in his esse Aristophanis verba quam duo illa *διὰ νυκτός.*

119 XI.

Pollux IX, 89. *Ἐν — τῷ Αἰολοσίκωνι τὸ μὴ ἔχειν κέρματα ἀκερματίαν ὠνόμασεν.*

120 XII.

Pollux X, 24. *Παρὰ δὲ Ἀριστοφάνει ἐν Αἰολοσίκωνι καὶ κλειδίον.*

121 XIII.

Scholiasta Pacis v. 740. *Ἀριστοφάνης ὡς γαστρίμαργον τὸν Ἡρακλέα κωμῳδεῖ καὶ ἐν Ὄρνισι καὶ ἐν Αἰολοσίκωνι, καὶ ἐν τοῖς Σφηξὶ περὶ τούτων φησί, τοῦ τε Ἡρακλέους καὶ τοῦ δούλου.* Confer quae supra diximus ad Daetalenses p. 39. ubi grammatico, cuius ibi

verba apposuimus, quum „πρὸ τούτου" scriberet, idem fortasse accidit; quod alii scholiastae, cuius gravem errorem notavimus p. 69.

XIV. 122

Aeolosiconis editionem alteram memorat Athenaeus ubi de γηθύοις agit VIII. p. 372 a. Ἀριστοφάνης Αἰολοσίκωνι δευτέρῳ

Τῶν δὲ γηθύων
ῥίζας ἐχούσας σκοροδομίμητον φύσιν.

Libri σκοροδόμητον, correctum ab Toupio Emend. I. p. 15. qui male postmodum mutata sententia σκοροδότμητον τὴν φύσιν coniecit. De γηθύοις vide Schneideri annotationem ad Theophrastum vol. III. p. 574. Alterum versum apertum ~~est ad tragici~~ sermonis similitudinem esse expressum. In vicinia verborum fragm. I. haec lecta fuisse coniicit Grauertus in Niebuhrii Museo a. 1828. p. 500.

In Aeolosicone dubitatur an lecti fuerint versus

Ἥκω Θεαρίωνος ἀρτοπώλιον
λιπών, ἵν' ἐστὶ κριβάνων ἑδώλια,

de quibus dictum infra ad Gerytadae fragm. II.

Ad hanc fabulam fortasse referendus Herodiani locus corruptus περὶ μονήρους λέξεως p. 7, 11. ἀλλὰ καὶ 123
ἡ νέα νῆ εἰρημένον — παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν δινσίλλωνι καὶ ἐπιθυμήσεις νέος νῆς ἀμφιπόλοιο. Quae ita videntur esse corrigenda, — ἐν Αἰολοσίκωνι

Καί κ' ἐπιθυμήσειε νέος νῆς ἀμφιπόλοιο.

Quibus verbis in ficto aliquo oraculo, qualia in Equitibus aliisque fabulis prostant, locus esse potuit. De alia quae cui in mentem veniat coniectura, παρὰ Ξενοφάνει ἐν δ' σίλλων, dictum in annotatione ad scholia

Aristophanis p. 465. Sed retinendum videtur nomen Aristophanis, cuius hic est locus simillimus in Ecclesiazusis v. 1050.

> ἔδοξε ταῖς γυναιξὶν, ἢν ἀνὴρ νέος
> νέας ἐπιθυμῇ, μὴ σποδεῖν αὐτὴν, πρὶν ἂν
> τὴν γραῦν προκρούσῃ πρῶτον· ἢν δὲ μὴ θέλῃ
> πρότερον προκρούειν, ἀλλ' ἐπιθυμῇ τῆς νέας,
> ταῖς πρεσβυτέραις γυναιξὶν ἔστω τὸν νέον
> ἕλκειν ἀνατὶ λαβομένας τοῦ παττάλου.

ΚΩΚΑΛΟΣ.

Cocalo fabula novae comoediarum fortasse iacta esse fundamenta ab vitae scriptore traditum est p. XV, 20. *πρῶτος δὲ καὶ τῆς νέας κωμῳδίας τὸν τρόπον ἐπέδειξεν ἐν τῷ Κωκάλῳ, ἐξ οὗ τὴν ἀρχὴν λαβόμενοι Μένανδρός τε καὶ Φιλήμων ἐδραματούργησαν.* Consentit alius grammaticus p. XVII, 16. *ἐγένετο δὲ καὶ αἴτιος ζήλου τοῖς νέοις κωμικοῖς, λέγω δὲ Φιλήμονι καὶ Μενάνδρῳ. ψηφίσματος γὰρ γενομένου χορηγοῦ* (*χορηγικοῦ* Meinekius Quaest. scen. I. p. 35.) *ὥστε μὴ ὀνομαστὶ κωμῳδεῖν τινα καὶ τῶν χορηγῶν οὐκ ἀντεχόντων πρὸς τὸ χορηγεῖν καὶ παντάπασιν ἐκλελοιπυίας τῆς ὕλης τῶν κωμῳδιῶν διὰ τούτων αὐτῶν, αἴτιον γὰρ κωμῳδίας τὸ σκώπτειν τινάς, ἔγραψε* (adduntur vulgo *κωμῳδίας τινάς*, quae ex superioribus sunt repetita [a]) *Κώκαλον, ἐν ᾧ εἰσάγει φθορὰν καὶ ἀναγνωρισμὸν καὶ τἄλλα πάντα ἃ ἐζήλωσε Μένανδρος.* Ex quibus probabile fit postremam hanc fuisse poetae fabularum. Eam non suo, sed Ararotis nomine docuit: vide locum grammatici supra memoratum p. 80. Quo factum est ut Araroti tribueretur ab Clemente Alexandrino Stromat. VI. p. 752. *τὸν μέντοι Κώκαλον τὸν ποιηθέντα Ἀραρότι τῷ Ἀριστοφάνους υἱεῖ Φιλήμων ὁ κωμικὸς ὑπαλλάξας ἐν Ὑποβολιμαίῳ ἐκωμῴδησεν.* Ita enim Casaubonus ad Athenaeum III. 9. p. 168. vulgatam scripturam correxit *ἀραρότως τῷ Ἀριστοφάνει ποιεῖ Φιλήμων.*

De Cocalo, Siciliae rege, fabulosas veterum nar-

---

a In Bekkeri editione p. XV, 1. occultatum hoc vitium est posito *κωμῳδίαν τινά.*

Aristophanis p. 465. Sed retinendum videtur nomen Aristophanis, cuius hic est locus simillimus in Ecclesiazusis v. 1050.

ἔδοξε ταῖς γυναιξὶν, ἢν ἀνὴρ νέος
νέας ἐπιθυμῇ, μὴ σποδεῖν αὐτὴν, πρὶν ἂν
τὴν γραῦν προκρούσῃ πρῶτον· ἢν δὲ μὴ θέλῃ
πρότερον προκρούειν, ἀλλ' ἐπιθυμῇ τῆς νέας,
ταῖς πρεσβυτέραις γυναιξὶν ἔστω τὸν νέον
ἕλκειν ἀνατεὶ λαβομένας τοῦ παττάλου.

ΚΩΚΑΛΟΣ.

Cocalo fabula novae comoediarum fortasse iacta esse fundamenta ab vitae scriptore traditum est p. XV, 20. *πρῶτος δὲ καὶ τῆς νέας κωμῳδίας τὸν τρόπον ἐπέδειξεν ἐν τῷ Κωκάλῳ, ἐξ οὗ τὴν ἀρχὴν λαβόμενοι Μένανδρός τε καὶ Φιλήμων ἐδραματούργησαν.* Consentit alius grammaticus p. XVII, 16. *ἐγένετο δὲ καὶ αἴτιος ζήλου τοῖς νέοις κωμικοῖς, λέγω δὲ Φιλήμονι καὶ Μενάνδρῳ. ψηφίσματος γὰρ γενομένου χορηγοῦ* (*χορηγικοῦ* Meinekius Quaest. scen. I. p. 35.) *ὥστε μὴ ὀνομαστὶ κωμῳδεῖν τινα καὶ τῶν χορηγῶν οὐκ ἀντεχόντων πρὸς τὸ χορηγεῖν καὶ παντάπασιν ἐκλελοιπυίας τῆς ὕλης τῶν κωμῳδιῶν διὰ τούτων αὐτῶν, αἴτιον γὰρ κωμῳδίας τὸ σκώπτειν τινάς, ἔγραψε* (adduntur vulgo *κωμῳδίας τινάς*, quae ex superioribus sunt repetita [a]) *Κώκαλον, ἐν ᾧ εἰσάγει φθορὰν καὶ ἀναγνωρισμὸν καὶ τἆλλα πάντα ἃ ἐζήλωσε Μένανδρος.* Ex quibus probabile fit postremam hanc fuisse poetae fabularum. Eam non suo, sed Ararotis nomine docuit: vide locum grammatici supra memoratum p. 80. Quo factum est ut Araroti tribueretur ab Clemente Alexandrino Stromat. VI. p. 752. *τὸν μέντοι Κώκαλον τὸν ποιηθέντα Ἀραρότι τῷ Ἀριστοφάνους υἱεῖ Φιλήμων ὁ κωμικὸς ὑπαλλάξας ἐν Ὑποβολιμαίῳ ἐκωμῴδησεν.* Ita enim Casaubonus ad Athenaeum III. 9. p. 168. vulgatam scripturam correxit *ἀραρότως τῷ Ἀριστοφάνει ποιεῖ Φιλήμων.*

De Cocalo, Siciliae rege, fabulosas veterum nar-

---

a In Bekkeri editione p. XV, 1. occultatum hoc vitium est posito *κωμῳδίαν τινά.*

rationes collegit Grauertus in Museo Rhenano a. 1828. p. 507.

124 I.

Erotianus p. 388. ed. Franz. *Φῷδες: ἔστι μὲν ἡ λέξις Δωρικὴ, καλοῦσι δὲ φῷδας τὰ ἐκ τοῦ πυρὸς γινόμενα, μάλιστα δὲ ὅταν ἐκ ψύχους ἐν τῷ πυρὶ καθίσωσι, στρογγύλα ἐπιφλογίσματα. — καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Κωκάλῳ* (codex unus *κολάκῳ*) *φησὶ*

α. Παρέσο κατέτριβεν ἱμάτια. β. κἄπειτα πῶς
φῷδας τοσαύτας εἶχε τὸν χειμῶν' ὅλον;

παρέσο corruptum. Prope ad litteras accedit *πατρός*. *φῷδας* dicit *τὰς ἐκ βαλανείου*, de quibus vide scholiastae annotationem ad Pluti v. 535. Tum vulgo *χειμώναυλον*. Correxit Seidlerus in dissertatione p. 11. et prior Seidlero interpres Latinus, qui „*tota hyeme*“ reddidit.

125 II.

Athenaeus IV. p. 156 b. *Καὶ ὁ καλὸς δ' Ἀριστοφάνης ἐν Κωκάλῳ ἔφη*

Ἀλλ' ἐστὶν, ὦ πάτερ, κομιδῇ μεσημβρία,
ἡνίκα γε τοὺς νεωτέρους δειπνεῖν χρεών.

Vulgo *ἡνίκα καὶ τούς*. Brunckius *ὁπηνίκα τούς*.

126 III.

Harpocratio, *Πώμαλα: ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. — πολὺ δέ ἐστιν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ. Ἀριστοφάνης,*

α. Λοιδορία τις ἐγένεθ' ὑμῖν; β. πώμαλα·
οὐδ' εἶπον οὐδέν.

Suidas, *Πώμαλα: κεῖται — παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Κωκάλῳ. δεῖ δὲ ἀναγινώσκειν ὑφ' ἓν πώμαλα.* V. 1. Toupius in Emend. vol. II. p. 93. *ἡ λοιδορία* vel *διαλοιδορία* corrigit. Pro *ἐγένεθ'* codices Mediceus et Vratislaviensis *ἐγέννηθ'*. Vratislaviensis *ἡμῖν*. V. 2. Vulgo *οὐδὲν εἶπον οὐδενί. οὐδὲ εἶπον* codex uterque. *οὐδὲν* pro *οὐδενὶ* Vratislaviensis.

127 IV.

Photius p. 658, 14. *Ὧδε: οὐ μόνον τὸ οὕτως, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐνθάδε ὡς ἡμεῖς. — Ἀριστοφάνης Κωκάλῳ*

Ἐνδότω δέ τις
καὶ ψηφολογεῖον ὧδε καὶ δίφρω δύο.

Eadem Suidas in v. ὧδε, ubi ψηφολόγιον. Photii codex ψηφολογῖον.

V. 128

Athenaeus XI. p. 478 d. Κοτύλη. Ἀριστοφάνης Κωκάλῳ

Ἄλλαι
ὑποπρεσβύτεραι γρᾶες Θασίου μέλανος μεστὸν . .
κεραμευομέναις κοτύλαις μεγάλαις [ἔγχεον ἐς] σφέ-
τερον δέμας οὐδένα κόσμον.
[ἔρωτι βιαζόμεναι μέλανος οἴνου ἀκράτου]

V. 2. Indicavi lacunam. V. 3. Sequutus ἔγχεον ἐς οὐδένα κόσμον Toupius Emend. vol. II. p. 64. Libri οὐδὲν ἄκοσμον. ἔρωτι — ἀκράτου delenda esse vidit Toupius.

VI. 129

Pollux VII, 162. Καὶ αὐτὸ δὲ τὸ τέγος οὐ μόνον οἱ νῦν κέραμον ὀνομάζουσιν, ἀλλὰ καὶ Ἀριστοφάνης ἂν ἐοίκοι καλεῖν εἰπὼν ἐν Κωκάλῳ

Κοφίνους δὲ λίθων ἐκέλευες
ἡμᾶς ἐπὶ τὸν κέραμον.

Vulgo ἐκέλευον. Codex Kuhnii ἐοίκοι καλεῖν εἰπὼν ἐν κωλάκῳ κοφίνους δὲ κάλων ἐκέλευές ἡμᾶς ἐπὶ τῶν λίθων κεκέραμον. Eodem modo liber Iungermanni, nisi quod recte ἐν Κωκάλῳ praebet et divisim scriptum est κε κέραμον. In illo autem κάλων nihil aliud videtur latere quam postremae syllabae nominis Κωκάλῳ. Verbum explendae sententiae necessarium ambigo utrum ab Polluce an ab librariis omissum dicam.

VII. 130

Macrobius Saturnal. V, 18. „Apud quos (Graecos) proprie in aquae significationem ponebatur Achelous. neque id frustra. nam caussa quoque eius rei cum cura relata est. Sed priusquam caussam proponam, illud antiquo poeta teste monstrabo, hunc morem loquendi per-

Aristophanis verba sine nomine auctoris apposita sunt in Etymolog. M. p. 677, 40. ubi *πνιγέα* per *φιμὸν* explicatur,

Περίθες σεαυτῷ τὸν πνιγέα.

Ex veteri lexico suo attulerat Henr. Stephanus in Thesauro p. 7767. ed. Londin.

138 IV.

Pollux X, 55. *Τὴν δὲ ψήκτραν — Ἀριστοφάνης ἐν Ἀναγύρῳ εἴρηκεν.*

139 V.

Pollux X, 56. *Στόμια δὲ πριονωτὰ ἔφη ἐν Ἀναγύρῳ Ἀριστοφάνης.*

140 VI.

Athenaeus VIII. p. 385 f. *Τὸ δὲ ἐν Ἀναγύρῳ Ἀριστοφάνους*

Εἰ μὴ παραμυθεῖ μ᾽ ὀψαρίοις ἑκάστοτε,

ἀντὶ τοῦ προσοψήμασιν ἀκούομεν. Vulgo *παραμύθημ᾽.* Correxerunt Brunckius et Porsonus. Phrynichus in Bekkeri Anecdotis p. 53, 5. *Ὀψάριον: τὸ ὄψον, οὐχὶ τοὺς ἰχθῦς. οἱ δὲ νῦν τοὺς ἰχθῦς λέγουσιν.*

141 VII.

Athenaeus XIV. p. 650 e. *Τῶν γὰρ ἀπυρήνων* (ῥοῶν) *Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς μνημονεύει. καὶ ἐν Ἀναγύρῳ „Πλὴν ἀλεύρου καὶ ῥόας.“ καὶ ἐν Γηρυτάδῃ.*

142 VIII.

Photius p. 311, 15. et Suidas, *Ξυννένοφε: ἐπινεφῆ καὶ συννεφῆ καὶ συννέφελά ἐστιν. Ἀριστοφάνης Ἀναγύρῳ*

Καὶ ξυννένοφε καὶ χειμέρια βροντᾷ μάλ᾽ εὖ.

Ad hunc locum fortasse spectavit grammaticus ex codice Parisino editus in appendice ad Orionem p. 181, 10. *Νείφω: νέφος γὰρ καὶ νένοφεν ὁ μέσος παρακείμενος παρὰ Ἀριστοφάνει*: unde corrige alium ibidem p. 187, 20. Photius p. 294, 10. *Νένοφεν: νενέφωται.*

143 IX.

Photius p. 315, 22. et Suidas, *Ὁδοῦ παρούσης*

ΑΝΑΓΥΡΟΣ.

Anagyro fabulae nomen non ab demo, qui Ἀναγυροῦς dictus fuit, sed ab heroe videtur esse impositum, de quo multa collecta sunt in Thesauro Stephani p. 487—490. Quod perspectum se habuisse ostendit Elmsleius annotatione ad Acharn: v. 177. nec fugit Hemsterhusium ad Polluc. IX, 72.

I. 135

Etymolog. M. p. 207, 53. in v. βουκέφαλος (Gudian. p. 113, 47.) Ὅτι δὲ τῶν Θετταλικῶν ἵππων τινὲς ἐκαλοῦντο βουκέφαλοι δηλοῖ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀναγύρῳ.

Μὴ κλα· ἐγώ σοι βουκέφαλον ὠνήσομαι.

καὶ πάλιν

Ψῆχει ἠρέμα τὸν βουκέφαλον καὶ κοππατίαν.

Vulgo κλαῖ. Altero versu apud poetam haud dubie Ψῆχει δ' ἠρέμα fuit.

II. 136

Photius p. 346, 16. et Suidas in v. ὀρθοπλήξ, Ὀρθοπλὴξ ἵππος: ὀρθὸς ἐπαιρόμενος καὶ πλήσσων. Ἀριστοφάνης Ἀναγύρῳ

Ὡς δ' ὀρθοπλήξ· πέφυκε γὰρ δυσγάργαλις.

Apud Photium ὀρθόπληξ bis. ὀρθοπλὴξ πέφυκε γὰρ dat Kusterus. De vocabulo δυσγάργαλις dictum ab Schneidero ad Xenoph. de re equestri p. 200. Phrynichus Bekkeri p. 37, 1. Δυσγάργαλος ἵππος: ἐπὶ τῶν ψήχεσθαι δυσανασχετούντων τίθεται. Quae ad Aristophanis locum refert Boissonadius p. 276.

III. 137

Pollux X, 74. Καὶ τὸν πνιγέα ἐπὶ ἵππου Ἀριστοφάνης ἐν Ἀναγύρῳ (ἀνάγμῳ liber Falckenburgii) λέγει.

Aristophanis verba sine nomine auctoris apposita sunt in Etymolog. M. p. 677, 40. ubi *πνιγία* per *φιμὸν* explicatur,

Περίθες σεαυτῷ τὸν πνιγέα.

Ex veteri lexico suo attulerat Henr. Stephanus in Thesauro p. 7767. ed. Londin.

138 IV.

Pollux X, 55. *Τὴν δὲ ψήκτραν* — *Ἀριστοφάνης ἐν Ἀναγύρῳ εἴρηκεν.*

139 V.

Pollux X, 56. *Στόμια δὲ πριονωτὰ ἔφη ἐν Ἀναγύρῳ Ἀριστοφάνης.*

140 VI.

Athenaeus VIII. p. 385 F. *Τὸ δὲ ἐν Ἀναγύρῳ Ἀριστοφάνους*

Εἰ μὴ παραμυθεῖ μ' ὀψαρίοις ἑκάστοτε,

ἀντὶ τοῦ προσοψήμασιν ἀκούομεν. Vulgo *παραμύθημ'*. Correxerunt Brunckius et Porsonus. Phrynichus in Bekkeri Anecdotis p. 53, 5. *Ὀψάριον: τὸ ὄψον, οὐχὶ τοὺς ἰχθῦς. οἱ δὲ νῦν τοὺς ἰχθῦς λέγουσιν.*

141 VII.

Athenaeus XIV. p. 650 E. *Τῶν γὰρ ἀπυρήνων (ῥοῶν) Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς μνημονεύει. καὶ ἐν Ἀναγύρῳ „Πλὴν ἀλεύρου καὶ ῥόας" καὶ ἐν Γηρυτάδῃ.*

142 VIII.

Photius p. 311, 15. et Suidas, *Ξυννένοφε: ἐπινεφῆ καὶ συννεφῆ καὶ συννέφελά ἐστιν. Ἀριστοφάνης Ἀναγύρῳ*

Καὶ ξυννένοφε καὶ χειμέρια βροντᾷ μάλ' εὖ.

Ad hunc locum fortasse spectavit grammaticus ex codice Parisino editus in appendice ad Orionem p. 181, 10. *Νείφω: νέφος γὰρ καὶ νένοφεν ὁ μέσος παρακείμενος παρὰ Ἀριστοφάνει*: unde corrige alium ibidem p. 187, 20. Photius p. 294, 10. *Νένοφεν: νενέφωται.*

143 IX.

Photius p. 315, 22. et Suidas, *Ὁδοῦ παρούσης*

τὴν ἀτραπὸν ζητεῖς· τὸ λεγόμενον. Ἀριστοφάνης Ἀναγύρῳ

Ὅρμου παρόντος τὴν ἀτραπὸν κατερρύην.

X. 144

Pollux IX, 64. Ἐν δὲ τῷ Ἀναγύρῳ τὰ τρία ἡμιωβόλια τριημιωβόλιον εἴρηκεν

Ἐν τῷ στόματι τριημιωβόλιον ἔχων.

XI. 145

Pollux IX, 72. Σύμβολον βραχὺ νομισμάτιον —. διελέγχουσι (Aristophanes et Archippus) δὲ αὐτὸ σμικρόν τι δύνασθαι· Ἀριστοφάνης μὲν ἐν Ἀναγύρῳ λέγων

α. Τοῦτ᾽ αὐτὸ πράττω, δύ᾽ ὀβολὼ καὶ σύμβολον
ὑπὸ τὠπικλίντρῳ. β. μῶν τις αὔτ᾽ ἀνείλετο;

XII. 146

Athenaeus IV. p. 133 b. Ἤσθιον δὲ καὶ τέττιγας καὶ κερκώπας ἀναστομώσεως χάριν. Ἀριστοφάνης Ἀναγύρῳ

Πρὸς θεῶν, ἔραμαι τέττιγα φαγεῖν
καὶ κερκώπην θηρευσαμένη
καλάμῳ λεπτῷ.

ἔραμαι] Libri ἐρᾷ, Musurus ἐρᾷς. Correxit Porsonus comparato Euripide Hippolyti v. 219.

Πρὸς θεῶν, ἔραμαι κυσὶ θωΰξαι
καὶ παρὰ χαίτην ξανθὴν ῥῖψαι —.

XIII. 147

Athenaeus VII. p. 301 a. Ἑψητὸς ἐπὶ τῶν λεπτῶν ἰχθυδίων. Ἀριστοφάνης ἐν Ἀναγύρῳ

Οὐχ ἑψητῶν λοπάς ἐστιν.

XIV. 148

Scholiasta Avium v. 1292. Ὁ Πέρδιξ ὄνομα καπήλου. χωλὸς δὲ ἦν οὗτος. μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ ἐν Ἀναγύρῳ

Καὶ μὴν χθές γ᾽ ἦν Πέρδιξ χωλός.

χθές γ᾽ Porsonus in Adversariis p. 279. Vulgo χθὲς γάρ.

Aristop
in Ety
plicatu
L
Ex ve
sauro

138
P
ἐν Ἀ

139
P
Ἀνα

140
στος
ἀντὶ
Cor
ker
τοι

141
Α

142
κ

Cratini corruptum videtur. Ἀναγύρῳ Kusterus ex libris Parisinis. Editio Mediolanensis ἀργύρῳ.

XVIII. 152

Pollux VII, 64. Ἀναχύρωτον δὲ τὸν πηλὸν Ἀριστοφάνης ἐν Ἀναγύρῳ λέγει.

XIX. 153

Suidas. Ἀργεῖοι φῶρες: ἐπὶ τῶν προδήλως πονηρῶν. οἱ γὰρ Ἀργεῖοι ἐπὶ κλοπῇ κρυμφδοῦνται. Ἀριστοφάνης Ἀναγύρῳ.

XX. 154

Pollux X, 76. Ἔξεστι δὲ αὐτὸ (vasculum vomituris porrigendum) καὶ λεβήτιον καλέσαι, καὶ σκάφην εἶπεν ἐν τῷ Ἀναγύρῳ Ἀριστοφάνης. Addit codex Falckenburgianus καὶ ἡμισκάφης δ' ὡς ἔν τι ξυνιοθιλλονιῶν ἐμοῦμεν. Quae nemo emendavit. Initium et exitum tetrametri καὶ μὴν σκάφη σὺ et ἐμοῦμεν agnoscere sibi videbatur Bentleius in epistola ad Hemsterhusium p. 87.

XXI. 155

Pollux X, 114. Τὸ ὑπόθημα τοῦ ὅλμου ὑφόλμιον, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ἀναγύρῳ λέγει.

ΓΕΩΡΓΟΙ.

Γεωργοὺς fabulam ut consilio et argumento Paci simillimam fuisse ex fragmentis colligitur, ita tempore proximam fuisse credibile est: de quo ab Suevernio dictum in commentatione de *Γήρᾳ* p. 29.

156 I.

Plutarchus in vita Niciae c. 8. p. 528 a. exposita Pyli expugnatione, quam ab Nicia, qui praefectus Atheniensium copiis fuerat, desperatam perfecerat suffectus illi Cleo, ita pergit: *καὶ τοῦτο τῷ Νικίᾳ μεγάλην ἤνεγκεν ἀδοξίαν. οὐ γὰρ ἀσπίδος ῥῖψις, ἀλλ' αἰσχιόν τι καὶ χεῖρον ἐδόκει τὸ δειλίᾳ τὴν στρατηγίαν ἀποβαλεῖν ἑκουσίως καὶ προέσθαι τῷ ἐχθρῷ τηλικούτου κατορθώματος ἀφορμὰς αὑτὸν ἀποχειροτονήσαντα τῆς ἀρχῆς. σκώπτει δ' αὐτὸν εἰς ταῦτα πάλιν Ἀριστοφάνης ἐν μὲν Ὄρνισι* (v. 638.) *οὕτω πως λέγων*

Καὶ μὴν μὰ τὸν Δί' οὐχὶ νυστάζειν γέ πω
ὥρα 'στὶν ἡμῖν οὐδὲ μελλονικιᾶν.

ἐν δὲ Γεωργοῖς ταῦτα γράφων

α. Ἐθέλω γεωργεῖν. β. εἶτα τίς σε κωλύει;
α. ὑμεῖς· ἐπεὶ δίδωμι χιλίας δραχμάς,
ἐάν με τῶν ἀρχῶν ἀφῆτε. β. δεχόμεθα·
δισχίλιαι γάρ εἰσι σὺν ταῖς Νικίου.

De Avium loco falli videtur Plutarchus. Quo enim tempore illa fabula acta est, de Sicula expeditione, quam dissuaserat Nicias, spectatores potius cogitare debuerunt quam de rebus diu ante ad Pylum gestis.

157 II.

Scholiasta Equitum v. 959. *Μολγὸν γενέσθαι*

δεῖ σε μέχρι τοῦ μυρρίνου: — Σύμμαχός· ἔοικε χρησμός τις εἶναι. ἐν γὰρ τοῖς Γεωργοῖς οὕτως ἔχει

Ὅτῳ δοκεῖ σοι δεῖν μάλιστα τῇ πόλει;
ἐμοὶ μὲν ἐπὶ τὸν μολγὸν εἶναι οὐκ ἀκήκοας;

V. 1. ὅτου — πόλει; Brunckius, quo recepto σοι fortasse in μοι mutandum. V. 2. „Lege ἐμοὶ μὲν ἐπὶ τὸν μολγόν· οὐκ ἀκήκοας; eiecto εἶναι, quod leviter corruptum est ex λέναι." Porson. Adversar. p. 279. Ad hanc fabulam Brunckius probabiliter retulit versum ab Polluce allatum X, 187. — οὐδὲν κωλύει καὶ μολγὸν εἰπεῖν, ὅς ἐστι κατὰ τὴν τῶν Ταραντίνων γλῶτταν βόειος ἀσκός· — καὶ Ἀριστοφάνης δὲ χρησμόν τινα παίζει,

Μή μοι Ἀθηναίους αἰνεῖν· μολγοὶ γὰρ ἔσονται·

τὸ ἄπληστον αὐτῶν ὑπαινιττόμενος. αἰνεῖν] Libri αἰνεῖτε, ἀνεῖναι, ἀνεῖσαι, ἀνεῖτε οἱ. Correxit Bernhardy in Eratosthen. p. 210. Idem γὰρ addidit.

III. 158

Athenaeus III. p. 111 b. Ὁ δὲ ὀβελίας ἄρτος κέκληται ἤτοι ὅτι ὀβολοῦ πιπράσκεται, ὡς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἢ ὅτι ἐν ὀβελίσκοις ὠπτᾶτο. Ἀριστοφάνης Γεωργοῖς

Εἶτ' ἄρτον ὀπτῶν τυγχάνει τις ὀβελίαν.

Ex Pelargis ὀβολίας ἄρτους, τοὺς ὀβολοῦ πωλουμένους memorat Antiatticista Bekkeri p. 111, 7. Photius p. 313, 20. Ὀβελίας ἄρτος: ὁ ἐπὶ ὀβελῶν ὀπτώμενος. Idem p. 314, 1: Ὀβελίας ἄρτος: περιπεπλασμένος μακρῷ ξύλῳ καὶ οὕτως ὀπτώμενος. γίνεται δὲ παραμήκης καὶ γαστρώδης.

IV. 159

Athenaeus XI. p. 460 d. — Τὸ κυλικεῖον τοδί· εἴρηται γὰρ οὕτως ἡ τῶν ποτηρίων σκευοθήκη παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Γεωργοῖς

Ὥσπερ κυλικείου τοὐθόνιον προπέπταται.

V. 160

Etymolog. M. p. 234, 35. Γλιχόμενος: καρτερῶν ἢ ἐπιθυμῶν. Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς

scholiasta Theocriti I, 48.) ἐκάλεσεν ἐν τοῖς Γεωργοῖς. Vocabulo μετόρχιον utitur in Pace v. 572.

169 XIV.

Pollux IX, 69. Χαλκίον — ἐν τοῖς Ἀριστοφάνους Γεωργοῖς σαφῶς ἐπὶ λουτροῦ εἰρημένον

Ἐξ ἄστεως νῦν εἰς ἀγρὸν χωρῶμεν· ὡς πάλαι δεῖ
ἡμᾶς ἐκεῖ τῷ χαλκίῳ λελουμένους σχολάζειν.

Vulgo πάλαι δι' ἡμᾶς ἐκεῖ τῷ χαλκῷ ἐλλουσαμένους σχολάζειν. Emendavit Porsonus in praefatione ad Hecubam p. XLI. Qui etiam ἄστεος scripsit.

170 XV.

Zenobius Proverb. II, 27. p. 34. Αὐτῷ μελητέον, ἀλλ' ἐπὶ τὸν οἶκον: μέμνηται αὐτῆς Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς καὶ Πλάτων ὁ κωμικός. ἦν δὲ οὗτος ὁ οἶκος μέγας εἰς ὑποδοχὴν μισθουμένων. In αὐτῷ μελητέον, quae ego non intelligo, alii viderint an αὐτομελητέον lateat, quod in fine trimetri opinor collocatum fuisse. Litterarum magnam similitudinem habet Μελιτέων οἶκος, ab Hesychio et Photio memoratus, Μελιτέων οἶκος: ἐν τῷ (τῶν Μελιτέων addit Hesychius) δήμῳ παμμεγέθης ἦν οἶκος, εἰς ὃν οἱ τραγῳδοὶ φοιτῶντες ἐμελέτων. Ei tamen hic non videtur locus esse.

171 XVI.

Plato in Euthydemo p. 294 d. Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ, Εὐθύδημε· τὸ γὰρ λεγόμενον, καλὰ δὴ πάντα λέγεις. ad hunc locum scholiasta p. 97. ed. Ruhnk. (369. Bekker.) Καλὰ δὴ πάντ' ἄγεις: ἀντὶ τοῦ ἀγγέλλεις. ἐπὶ τῶν αἴσια ἀναγγελλόντων. πολλάκις δὲ λέγεται καὶ κατ' εἰρωνείαν. Ἀριστοφάνης Γεωργοῖς καὶ Πλάτων Εὐθυδήμῳ. In lemmate Bekkerus posuit καλὰ δὴ πάντα λέγεις. Sed vera scriptura est καλὰ δὴ παταγεῖς. Ita enim hoc proverbium recte scriptum apud Hesychium, Photium, Suidam. Vide Hesychii interpretes vol. II. p. 117.

172 XVII.

Pollux VII, 201. Πορνεύτριαν ἐν τοῖς Γεωργοῖς

Ἀριστοφάνης ἔφη. Codex Iungermanni brevius πορνεύτριαν ὡς ἀριστοφάνης.

XVIII. 173

Harpocratio, Σηράγγιον: Λυσίας ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος. χωρίον τι τοῦ Πειραιῶς οὕτως ἐκαλεῖτο. μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς. Σηράγγειον scribitur apud Photium p. 509. 510. Σηράγγειον: χωρίον τι τοῦ Πειραιῶς. Σηράγγειον: τόπος τοῦ Πειραιῶς, κτισθεὶς ὑπὸ Σηράγγου. καὶ ἡρῷον ἐν αὐτῷ. Vide Hesychii interpretes vol. II. p. 1175.

XIX. 174

Photius p. 543, 7. Στρέψα: πόλις τῆς Θρᾴκης. καὶ οἱ πολῖται Στρεψαῖοι. Στρεψαίους: Ἀριστοφάνης Γεωργοῖς. Vide annotationes ad Hesychium vol. II. p. 1278.

XX. 175

Pollux X, 69. Τραπεζοφόρον — εὗρον — ἐν τοῖς Ἀριστοφάνους Γεωργοῖς — ἐπὶ τοῦ τὴν τράπεζαν φέροντος ᾗ ἐπῆσαν τοῖς ἄρχουσιν αἱ μυρρίναι.

XXI. 176

Scholiasta Platonis p. 330. Bekker. Μέλητος φαῦλος τραγῳδίας ποιητής. — ἐν δὲ Γεωργοῖς (Ἀριστοφάνης) ὡς Καλλίαν περαίνοντος αὐτοῦ μέμνηται. Calliam dicit Hipponici filium, Atheniensium opulentissimum, de quo post alios dictum ab Meinekio in Quaest. scen. I. p. 53. Conf. Πελαργῶν fragm. I.

XXII. 177

Scholiasta Avium v. 1698. in codicibus Ravennate et Leidensi, Γοργίαι τε καὶ Φίλιπποι: ὁ Φίλιππος καὶ ὁ Γοργίας οὗτοι ῥήτορες λάλοι εἰσίν. — τοῦ δὲ Φιλίππου καὶ ἐν Γεωργοῖς μνημονεύει Ἀριστοφάνης (ita Leidensis: Ravennas ἀριστοκλῆς).

ΓΗΡΑΣ.

De huius fabulae argumento et dispositione eximiam commentationem Suevernius edidit Berolini a. 1827. Ex qua nos pro consilio nostro tantum afferemus quantum non in sola coniectura positum est, sed ex fragmentis, quae pauca supersunt, non fallaci ratione videtur colligi posse. Ac primo quidem illud verissime dixisse arbitror Suevernium, chorum ex senibus fuisse compositum, qui senectutem tanquam serpentes cutem, quae ipsa quoque *γῆρας* dici ab Graecis solet, abiecisse fingerentur, simili invento atque in Equitibus Demum recoctum, hoc est inveteratis malis suis liberatum, prodire videmus. Quo peracto senes multa edidisse videntur iuvenilis documenta petulantiae et lasciviae, cuius indicia quaedam in fragmentis supersunt. Ex quibus probabile fit idem fere huius fabulae atque Equitum consilium fuisse, ut non ostenderentur tantum populi Atheniensis vitia, sed etiam tollendorum eorum ratio lepido invento monstraretur. Nec tempore multum ab Equitibus remota fuisse videtur: ut revera fortasse nona poetae fabula fuerit, quod Suevernius statuit p. 24., quanquam eo usus documento quod elevavimus annotatione ad fragm. VIII.

178 I.

Athenaeus III. p. 109 f. *Κριβανίτην. τούτου μνημονεύει Ἀριστοφάνης ἐν Γήρᾳ· ποιεῖ δὲ λέγουσαν ἀρτόπωλιν διηρπασμένων αὐτῆς τῶν ἄρτων ὑπὸ τῶν τὸ γῆρας ἀποβαλόντων* (codices *ἀποβαλλόντων*)

α. Τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα; β. θερμοὺς ὦ τέκνον.
α. ἀλλ' ἦ παραφρονεῖς; β. κριβανίτας ὦ τέκνον.

Ita codex Venetus: alii libri κριβανίτας πάνυ δὴ (vel δὲ πάνυ) λευκοὺς ὦ τέκνον. Quae ex epitomae verbis interpolata videntur κριβανίτας δὲ λευκοὺς ἄρτους Ἀριστοφάνης πού φησι.

II. 179

Athenaeus VII. p. 287 d. Βεμβράδες. — Ἀριστοφάνης Γήρᾳ

Ταῖς πολιόχρωσι βεμβράσιν τεθραμμένη.

III. 180

Pollux VI, 69. Ὁ δ᾽ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Γήρᾳ λέγει

Ὀξωτά, σιλφιωτά, βολβός, τεύτλιον,
περίκομμα, θρῖον, ἐγκέφαλος, ὀρίγανον.

Codex Falckenburgii ὑποτρίκομμα. Hoc est ὑπότριμμα. Diogenes Laertius IV, 18. de Polemone, ἦν οὖν ἀστεῖός τις καὶ γενναῖος, παρῃτημένος ἅ φησιν Ἀριστοφάνης περὶ Εὐριπίδου (?), ὀξωτὰ καὶ σιλφιωτά, ἅπερ, ὡς αὐτός φησι,

Καταπυγοσύνη ταῦτ᾽ ἐστὶ πρὸς κρέας μέγα.

Sensum obscenum verborum κρέας μέγα annotatione sua subindicavit Menagius. Idem ad καταπυγοσύνη Hesychii glossam attulit, Καταπυγοσύνη: ἡδονὴ μεγάλη.

IV. 181

Pollux IV, 180. Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Γήρᾳ φησὶν

Ὀφθαλμιάσας πέρυσιν εἶτ᾽ ἴσχον κακῶς,
ἔπειθ᾽ ὑπαλειφόμενος παρ᾽ ἰατρῷ.

εἶτ᾽ ἴσχον] ἐπέσχων liber Falckenburgii.

V. 182

Pollux IX, 39. Καὶ τὸ μὲν πλῆθος τῶν οἰκοδομημάτων οἰκίαι καὶ συνοικίαι καὶ οἰκίας περίδρομος, ὡς ἐν τῷ Γήρᾳ Ἀριστοφάνης

Ἐπὶ τοῦ περιδρόμου στᾶσα τῆς συνοικίας.

Idem VII, 125. hunc locum propter vocabulum περίδρομος affert, ubi ἐκ pro ἐπὶ scriptum et in veteribus editionibus οἰκίας, quod ex codicibus correctum.

183 VI.

Pollux X, 74. Ἐν δὲ τῷ Γήρᾳ ἔφη

Ὑδρίαν δανείζειν πεντέχουν ἢ μείζονα.

ὥστε οὐ μόνον ὕδατος, ἀλλὰ καὶ οἴνου ἂν εἴη ἀγγεῖον ἡ ὑδρία. ἔφη Bentleii emendatio est in epistola ad Hemsterhusium p. 97. Vulgo ἐφ'.

184 VII.

Pollux X, 104. Ἀριστοφάνους γοῦν ἐν Ἱππεῦσιν ὁ μάγειρος λέγει „μαχαιρίδων τε πληγάς," ὥσπερ καὶ ἐν τῷ Γήρᾳ ὁ αὐτὸς ποιητὴς εἴρηκε

Κοπίδι τῶν μαγειρικῶν.

185 VIII.

Grammaticus Bekkeri I. p. 430, 15. Ἀπολογίσασθαι καὶ ἀπολογίζειν τὸ ἐπεξελθεῖν ἕκαστα. Ἀριστοφάνης [ἐν τῷ θ̄] Γήρᾳ

Ἐγὼ δ' ἀπολογίζειν τε κατ' ἐπ' ἀνθράκων.

Verba ἐν τῷ θ̄ Suevernius p. 24. ex veteri didascalia addidisse grammaticum arbitratur, quo nonam hanc esse poetae fabulam indicaret. Permirum vero si tam inutilis illi in mentem venerit annotatio, qualem de millenis quos ex poetis scenicis grammatici attulerunt locis ne uni quidem adiectam invenimus. Mihi longe probabilius videtur omissis, ut plerumque solet, praepositione et articulo Ἀριστοφάνης Γήρᾳ grammaticum dixisse, illa vero ἐν τῷ θ̄ ex margine perverse huc esse illata, quum ad aliud referenda essent vocabulum, quod apud antiquiorem grammaticum vel praecederet vel sequeretur, veluti ἀποσκυθίσαι, de quo exponitur infra p. 435, 19.: fuerunt enim qui σκυτίζειν scriberent. Cuiusmodi erroris suspicio ne cui temeraria videatur duobus similibus de eodem grammatico exemplis cavebo. P. 394, 8. haec leguntur, Ἀνδρακάς: τὸ κατὰ ἄνδρα χωρῆσαι ὁ Κρατῖνος ἐν Βουκόλοις. Θουκυδίδης δὲ ἀντὶ τοῦ ἴσου καὶ ἀντικειμένου. Quorum postrema de Thucydide ad inter-

pretationem vocabuli ἀντίπαλος pertinent p. 408, 22. traditam: vide Blomfildum ad Aeschyli Agamemnon. p. 309. Non minus manifestus error est p. 352, 23. Ἀθηνάζει Πλάτων ἐν Ὀδυσσείᾳ Παρμενίδῃ. Platonis locus in Parmenidis principio est, illa vero ἐν Ὀδυσσείᾳ de explicatione vocis alicuius Homericae temere sunt intrusa. Atque haec quidem una est removendi istius ἐν τῷ 𝔉 via. Sed patet etiam altera, ut 𝔉 deleatur, quod de vitiosa scriptura θήρα, ab alio in γήρα mutata, remanere potuit. Aliquanto gravior de ipsis poetae verbis dubitatio est, quae aut defecta sint necesse est aut corrupta. Qui enim per totum librum suum diligenter cavit grammaticus ne quam imperfectam ullius scriptoris sententiam afferret, eumne credibile est tam inepto modo hunc Aristophanis locum decurtasse? Cuius etsi leniter corrigendi rationem video, ἐγὼ δ' (vel ἐγῷδ') ἀπολογίζειν τε (vel γε) καὶ τἀπ' ἀνθράκων, tamen credibilius duco alterum quo oratio continuaretur versum excidisse. Praeterea valde memorabilis est activae formae usus ἀπολογίζειν, cuius praeter hunc locum non credo antiquius exstare exemplum quam Antiphanis apud Athenaeum III. p. 120 a.

Ἐλθών τε πρὸς τὸν τεμαχοπώλην περίμενε,
παρ' οὗ φέρειν εἴωθα, κἂν οὕτω τύχῃ
Εὔθυνος . . . ἀπολογίζων αὐτόθι
χρηστόν τι περίμεινον, κέλευσον μὴ τεμεῖν.

Apud inferioris Graecitatis auctores non infrequens activi λογίζειν usus est.

IX. 186

Grammaticus Bekkeri I. p. 449, 14. Ἀρχηγέται: ἡγεμόνες οἱ ἐπώνυμοι τῶν φυλῶν. Ἀριστοφάνης Γήρᾳ

Ὁ δὲ μεθύων ἥμει παρὰ τοὺς ἀρχηγέτας.

Codex ἡμεῖς. Correxit Bekkerus.

X. 187

Phrynichus p. 367. ed. Lobeck. Διονύσιον (imme

Διονυσεῖον): *ἀπαίδευτον οὕτω λέγειν, δέον βραχύνειν τὴν σι συλλαβήν· οἱ γὰρ ἐκτείνοντες παρὰ τὴν τῶν Ἀττικῶν διάλεκτον λέγουσι. χρὴ οὖν Ἀριστοφάνει ἀκολουθοῦντας λέγειν. ἐν γὰρ τῷ Γήρᾳ φησὶ*

α. Τίς ἂν φράσειε ποῦ ʼστι τὸ Διονύσιον;
β. ὅπου τὰ μορμολυκεῖα προσκρεμάννυται.

V. 1. *Διονύσιον*] Aliud exemplum praebet Gerytadae fragm. XIX. V. 2. Etymolog. M. p. 590, 52. *Μορμολυκεῖον προπερισπᾶται. ἔστι προσωπεῖον ἐπίφοβον. Ἀριστοφάνης Γήρᾳ.* De his versibus dictum ab Suevernio p. 19.

188 XI.

Priscianus XVIII. vol. II. p. 226. ed. Krehl. (1191. Putsch.) *Attici ὀλίγας ἡμέρας pro ἐν ὀλίγαις ἡμέραις. Similiter nos. Aristophanes Γήρᾳ „Σὺ δ' οὐχ ἡγῇ μ' οὖν δὴ ὀλίγας ἡμέρας.“* Codex Tegerns. *ΓΕΡΑΥϹΥΔΟΥϹ Ε ΗΜΕΡΑϹ.* Codex Monac. *ΓΗΡΑΥϹΥ ΔΟΥΧ ΗΓΗΙ ΜΟΥ ΗΔΗ ΟΛΙΓΑΣ ΕΜΕΡΑϹ.* Postrema trimetri verba fuisse *νὴ Δί' ὀλίγας ἡμέρας* Meinekius et Suevernius p. 9. viderunt: sed de praecedentibus syllabis nulla dum allata est tolerabilis coniectura.

189 XII.

Scholiasta Equitum v. 577. *Στλεγγὶς γὰρ ἡ ξύστρα, καὶ στλεγγιζόμενος, ἀποξυόμενος. καὶ ἀλλαχοῦ Γήρᾳ*

Εἰ παιδαρίοις ἀκολουθεῖν δεῖ σφαῖραν καὶ στλεγγίδ' ἔχοντα.

Eadem habent scholiasta Platonis p. 334. ed. Bekker. Photius p. 537, 14. et Suidas in v. *στλεγγίς*.

190 XIII.

Athenaeus IV. p. 133 a. *Ἐχρῶντο γὰρ οἱ παλαιοὶ καὶ τοῖς εἰς ἀναστόμωσιν βρώμασιν, ὥσπερ ταῖς ἁλμάσιν ἐλάαις, ἃς κολυμβάδας καλοῦσιν. Ἀριστοφάνης γοῦν ἐν Γήρᾳ φησὶν*

Ὦ πρεσβῦτα πότερα φιλεῖς τὰς δρυπετεῖς ἑταίρας,
ἢ καὶ τὰς ὑποπαρθένους ἁλμάδας ὡς ἐλάας
στιφράς;

V. 2. addidi *καί.* Verba explicuit Suevernius p. 16.

XIV. 191

Aelianus de N. A. XII, 9. *Κίγκλος —. μέμνηται δὲ τοῦ ὄρνιθος τοῦδε Ἀριστοφάνης — ἐν τῷ Γήρᾳ*

Λόρδον κιγκλοβάταν ῥυθμόν.

Libri *κιγκλιοβάταν*, emendatum ab Conrado Gesnero. Conf. Amphiarai fragm. XII.

XV. 192

Scholiasta Nicandri Theriacor. v. 295. *Λκιὸν δὲ πλόον νῦν τὴν ὁδὸν τὴν πεζήν, τὴν πορείαν. — καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Γήρᾳ γυναῖκα ποιήσας ἐπὶ ζεύγους ὄνων ὀχουμένην παράγει τινὰ ἐρῶντα αὐτῆς, ἢ καὶ ἐρεθίζουσά φησι πρὸς αὐτόν,*

Ἀποπλευστέον ἐπὶ τὸν νυμφίον, ᾧ γαμοῦμαι
τήμερον.

Vulgo *ἀπέπλευς τεόν*, correctum ab Toupio Emend. vol. II. p. 83. qui haec in trimetros de more coegit, fraude et sibi et aliis facta. Numeri sunt glyconei, quorum in initio *ἀλλ'* aut similem voculam omisit scholiasta. *τήμερον* Brunckius pro *σήμερον*.

XVI. 193

Photius p. 256, 7. *Μελιτέα* (codex *μελιτέας*) *κάπρον: Ἀριστοφάνης ἐν Γήρᾳ λέγει ἀντὶ τοῦ Εὐκράτης, ἐπεὶ δασύς ἐστι. καὶ γὰρ ἄρκτον αὐτὸν ἔλεγον· ἢ ὅτι μυλῶνας* (codex *μυλῶνα*) *εἶχεν, ἐν οἷς ἐτρέφοντο σῦς.* Hesychius, *Μελιτεὺς κάπρος: τῶν γὰρ δήμων* (ita codex: temere Musurus *τὸν γὰρ δῆμον*) *Μελιτεύς ἐστι. καὶ σῦν αὐτὸν* (*σὺν αὐτῷ* codex) *ἄντικρυς ἐκάλουν, ἴσως μὲν διὰ δασύτητα, ἐπεὶ καὶ ἄρκτον αὐτόν φασι πολλαχοῦ, ἴσως δὲ καὶ ὅτι μύλωνας ἐκέκτητο, ἐν οἷς σῦς ἔτρεφεν.* De Eucrate ab Suevernio dictum p. 12.

194 XVII.

Pollux X, 61. Κληρωτήριον· εἰ γὰρ καὶ ἐπὶ τοῦ τόπου ἔοικεν εἰρῆσθαι τοὔνομα ἐν τῷ Γήρᾳ Ἀριστοφάνους, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀγγείου ἂν ἐναρμόσειεν.

195 XVIII.

Harpocratio, Σκαφίον: — ὅτι δὲ τὸ σκαφίον εἶδος κουρᾶς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Γήρᾳ.

196 XIX.

Harpocratio, Τῆτες: ἀντὶ τοῦ τούτῳ τῷ ἔτει. — Ἀριστοφάνης Γήρᾳ.

197 XX.

Antiatticista Bekkeri p. 102, 15. Καταλαλεῖν: Ἀριστοφάνης Γήρᾳ. καταλαλεῖν ex Aristophane sine nomine fabulae attulit Pollux II, 125. καταλαλῶν est in Ranis v. 760. Videndum igitur ne grammaticus Γῆρας pro Ranis nominaverit: de quo supra dixi p. 19. Manifestior in hoc genere Pollucis error videtur esse X, 173. qui ex Γήρᾳ attulit verba πτωχικοῦ βακτηρίου, quae in Acharnensibus leguntur v. 423. Denique Suevernius p. 12. 13. ad hanc fabulam retulit versum de Cleone bis ab Plutarcho (in vita Niciae c. 2. et Moral. p. 807 a.) sine poetae indicio allatum, γεροντανωγῶν κἀναμισθαρνεῖν διδούς. In quo nihil est quod eum Aristophani potius quam Eupolidi aut alii eiusdem aetatis poetae tribui iubeat. Recte vero Suevernius reprehendit Kusterum aliosque qui verba illa ex Equitum versu 1104. γεροντανωγεῖν κἀναπαιδεύειν πάλιν ab Plutarcho detorta esse crediderunt.

ΓΗΡΥΤΑΔΗΣ.

Gerytadem fabulam totam in deridendis aequalibus poetis versatam esse et aliquam cum Ranis, quibus haud dubie tempore posterior fuit, similitudinem habuisse probabile est. Nomen ab γηρύειν factum, quemadmodum Χαιρητάδης ab χαίρειν.

I. 198

Athenaeus XII. p. 551 a. *Καὶ Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Γηρυτάδῃ λεπτοὺς τούσδε καταλέγει, οὓς καὶ πρέσβεις ὑπὸ τῶν ποιητῶν φησιν εἰς Ἅιδου πέμπεσθαι πρὸς τοὺς ἐκεῖ ποιητάς, λέγων οὑτωσὶ*

α. Καὶ τίς νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας
ἔτλη κατελθεῖν; β. ἕν' ἀφ' ἑκάστης τῆς τέχνης
εἱλόμεθα κοινῇ, γενομένης ἐκκλησίας,
οὓς ᾔσμεν ὄντας ᾁδοφοίτας καὶ θαμὰ
ἐκεῖσε φιλοχωροῦντας. α. εἰσὶ γάρ τινες
ἄνδρες παρ' ὑμῖν ᾁδοφοῖται; β. νὴ Δία
μάλιστά γ', ὥσπερ Θρᾳκοφοῖται. πάντ' ἔχεις.
α. καὶ τίνες ἂν εἶεν; β. πρῶτα μὲν Σαννύριων
ἀπὸ τῶν τρυγῳδῶν, ἀπὸ δὲ τῶν τραγικῶν χορῶν
Μέλητος, ἀπὸ δὲ τῶν κυκλίων Κινησίας.

εἶθ' ἑξῆς φησιν

Ὡς σφόδρ' ἐπὶ λεπτῶν ἐλπίδων ὠχεῖσθ' ἄρα·
τούτους γάρ, ἢν πολλῷ ξυνέλθῃ, ξυλλαβὼν
ὁ τῆς διαρροίας ποταμὸς οἰχήσεται.

V. 1. Parodia exordii Hecubae. V. 2. ἕν' ἀφ'] Libri ἕνα δ' ἀφ'. τῆς addidit Toupius Emend. vol. II. p. 346. V. 4. οὓς ᾔσμεν ὄντας Tyrwhittus ad Toupium vol. IV. p. 424. Libri ουσημένοντας. V. 8. 10. De Sannyrione et Cinesia dictum ab Meinekio Qtaest.

scen. II. p. 63. 64. Ab Sannyrione vicissim irrisum esse Aristophanem ex scholiasta Platonis constat p. 331. ed. Bekker. V. 9. τρυγῳδῶν Bentleius de Phalarid. p. 319. ed. Lips. Libri τραγῳδῶν. V. 10. κυκλίων Bentleius. Codices κυλίκων. Musurus et margo codicis Palatini κυκλικῶν. V. 11. ᾤχεσθ' codices. Vide Porson. ad Euripidis Orest. v. 68. In epitome est καὶ Ἀριστοφάνης δὲ λεπτοὺς καταλέγει Σαννυρίωνα τραγῳδὸν καὶ Μέλιτον καὶ Κινησίαν. καὶ αἰδοφοίτας τούτους καλεῖ, οὕς φησι καὶ ἐπὶ λεπτῶν ἐλπίδων ὀχεῖσθαι.
V. 12. πολλῷ] πολλῶν Musurus. V. 13. οἰχήσεται Dawesius Miscell. p. 568. ed. Kidd. Libri ἐξοιχήσεται. Boissonadius ἐξοίσεται.

199 II.

Athenaeus III. p. 112 e. Θεαρίων δ' ὁ ἀρτοποιός, οὗ μνημονεύει Πλάτων ἐν Γοργίᾳ — καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ καὶ Αἰολοσίκωνι διὰ τούτων

Ἥκω Θεαρίωνος ἀρτοπώλιον
λιπών, ἵν' ἐστὶ κριβάνων ἑδώλια.

Θεαρίωνος Toupius Emend. vol. I. p. 15. Vulgo Θεαρίων ὅς. ἑδώλια Casaubonus. Libri ἐδωδία. Athenaei autem verba ita sunt comparata ut in utraque fabula hos versus lectos dicere videatur. Quod quum parum verisimile sit, Grauertus in Museo Rhenano a. 1828. p. 500. ἐν Γηρυτάδῃ ἢ Αἰολοσίκωνι corrigit et ad Aeolosiconem refert. Mihi credibilius videtur in utraque comoedia Thearionis factam esse mentionem, sed versus illos Gerytadae potius quam Aeolosiconi tribuerim, nisi superioris fragmenti comparatio fallat, quod ipsum quoque ad primorum Hecubae Euripideae verborum, quae hic alia ex parte perstringit, similitudinem compositum est. De quo si recte coniecimus, verba καὶ (malim καὶ ἐν vel κἀν) Αἰολοσίκωνι post versus ex Gerytade transponenda erunt. Ita Athenaeus XIV. p. 650 e. locum ex Anagyro

affert, eique subiungit „καὶ ἐν Γηρυτάδῃ" non additis poetae verbis, similiterque alibi.

III. 200

Athenaeus III. p. 95 f. Ἀκροκωλίων δὲ μέμνηται Ἀριστοφάνης — ἐν Γηρυτάδῃ

Ἀκροκώλι', ἄρτοι, κάραβοι.

In Etymolog. M. p. 53, 14. sine scriptoris nomine haec leguntur, Ἀκροκώλια, ἄρτοι, βολβοὶ, φακή. Quae si Aristophanis verba sunt, integrum trimetrum restituere licebit,

Ἀκροκώλι', ἄρτοι, κάραβοι, βολβοὶ, φακῆ.

IV. 201

Athenaeus IV. p. 158 c. de vocabulo φακῆ agens, Ὁ χαρίεις τε Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ ἔφη

Πτισάνην διδάσκεις αὐτὸν ἕψειν ἢ φακῆν.

πτισάνην ην codex Venetus. Tum vulgo ἑψεῖν.

V. 202

Athenaeus III. p. 99 f. Χορτασθῆναι — Ἀριστοφάνης δ' ἐν Γηρυτάδῃ

Θεράπευε καὶ χόρταζε τῶν μονῳδιῶν.

VI. 203

Athenaeus VII. p. 307 e. Ὅτι δὲ εἶδος κεστρέων οἱ νήστεις — Ἀριστοφάνης Γηρυτάδῃ

Ἀρ' ἔνδον ἀνδρῶν κεστρέων ἀποικία;
ὡς μὲν γάρ εἰσι νήστιδες γιγνώσκετε.

γιγνώσκεται codex Palatinus et Musurus. Hesychius, Κεστρεῖς (νήστεις addit Photius p. 158, 22.): τοὺς κεχηνότας καὶ πεινῶντας κεστρεῖς λέγουσι. καὶ τοὺς Ἀθηναίους οὕτως ἔλεγον καὶ προσηγόρευον· τὸ γὰρ ζῶον αὐτὸ λαίμαργόν τέ ἐστι καὶ ἄπληστον. ubi alia indicavit Schrevelius.

VII. 204

Athenaeus VIII. p. 365 b. Σύνδειπνον εἴρηκεν ἐπὶ συμποσίου — καὶ Ἀριστοφάνης Γηρυτάδῃ

Ἐν τοῖσι συνδείπνοις ἐπαινῶν Αἰσχύλον.

205 VIII.

Scholiasta Vesparum v. 1302. Σθένελος δὲ ὁ τραγικὸς ὑποκριτής, ὃς διὰ πενίαν τὴν τραγικὴν σκευὴν ἀπέδοτο κακῶς πράττων. οὗτος ἐλαύνων περὶ τοῖς τείχεσιν ἐνδεικνύμενος διεχλεύαζε. περὶ τούτου γέγραπται ἐν Γηρυτάδῃ

α. Καὶ πῶς ἐγὼ Σθενέλου φάγοιμ' ἂν ῥήματα;
β. εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος ἢ λεπτοὺς ἅλας.

λεπτοὺς] Legebatur ξηρούς. Pollux VI, 65. Λεπτοὶ ἅλες, εἰς οὓς τις ἐμβάπτει, ὡς Ἀριστοφάνης „Εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος ἢ λεπτοὺς ἅλας.“ In λευκοὺς corruptum est apud Athenaeum IX. p. 367 b. Ἁλῶν δὲ καὶ ὄξους μέμνηται ὁ καλὸς Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς περὶ Σθενέλου τοῦ τραγικοῦ λέγων „Καὶ πῶς ἐγὼ Σθενέλου φάγοιμ' ἂν ῥῆμα; εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος ἢ λευκοὺς ἅλας.“ De Sthenelo dictum ab Tyrwhitto ad Aristotelis Poet. c. 37. p. 180.

206 IX.

Pollux X, 59. Κρατῖνος — μάλθην ἔφη. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν τῷ Γηρυτάδῃ

Τὴν μάλθαν ἐκ τῶν γραμματείων ἤσθιον.

207 X.

Pollux VI, 111. Οὐ μὴν εἴποι ἄν τις τὸ κοτταβίζειν ἐφ' οὗ νῦν, ἀλλὰ ἐμεῖν, ἢ ἀποβλύζειν, πλὴν εἴ τις παίζων βούλοιτο οὕτως ὑποπτεύειν τὸ ἐν τῷ Γηρυτάδῃ ὑπ' Ἀριστοφάνους εἰρημένον „Τότε μέν σου κατεκοττάβιζον, νυνὶ δὲ κατεμοῦσι, τάχα δ' εὖ οἶδ' ὅτι καὶ καταχέσονται.“ Quae ita digerenda videntur

Τότε μέν γε σοῦ κατεκοττάβιζον * *
νυνὶ δὲ καὶ κατεμοῦσι, τάχα δ' εὖ οἶδ' ὅτι
καὶ καταχέσονται.

V. 1. γε Boissonadius addidit p. 195.

208 XI.

Pollux X, 91. Κανίσκια — Ἀριστοφάνης — ἐν Γηρυτάδῃ „Ἄλλος δ' εἰσέφερε πλεκτῷ κανισκίῳ ἄρτων

περίλοιπα θρύμματα.“ Idem VII, 176. Καὶ τὸ κανοῦν δὲ πλέγμα τι καὶ τὸ κανίσκιον. ἐν γὰρ τῷ Γηρυτάδῃ φησὶν Ἀριστοφάνης „Πλεκτῷ κανισκίῳ.“

XII. 209

Athenaeus XI. p. 485 a. *ΛΕΠΑΣΤΗ*. οἱ μὲν ὀξύνουσι τὴν τελευταίαν, ὡς καλή, οἱ δὲ παροξύνουσιν, ὡς μεγάλη. τοῦτο δὲ τὸ ποτήριον ὠνομάσθη ἀπὸ τῶν εἰς τὰς μέθας καὶ τὰς ἀσωτίας πολλὰ ἀναλισκόντων, οὓς λαφύκτας καλοῦμεν. κύλικες δ' ἦσαν μεγάλαι. Ἀριστοφάνης — ἐν Γηρυτάδῃ

Ἦν δὲ
τὸ πρᾶγμ' ἑορτή. περιέφερε δ' ἡμῖν κύκλῳ λεπαστὴν
ταχὺ προσφέρων παῖς ἐνέχεέν τε σφόδρα κυανοβενθῆ.

τὸ βάθος παρίστησιν ὁ κωμικὸς τοῦ ποτηρίου.
V. 2. Legebatur δ' ἐν κύκλῳ λεπαστὴν ἡμῖν. V. 3. Vulgo ἐνέχει. κυανοβενθῆ hinc excerptum attulit Eustathius p. 1246, 34. Id secunda syllaba producta dixit poeta, ut videtur.

Partem huius loci attulit Pollux X, 75. Ὅτι δὲ ἡ λεπαστὴ οὐκ ἔκπωμα μόνον ἐστὶν, ἀλλὰ καὶ οἰνοχόη σαφὲς Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Γηρυτάδῃ ποιεῖ „Περίφερε δὴ κύκλῳ λεπαστήν.“ Codex Iungermanni περιφέρει δὲ κύκλῳ λεπάστην ἡμῖν ταχὺ προσφέρων παῖς ἐνέχει. Liber Falckenburgianus περίφερε δὴ κύκλῳ λεπαστὴν ταχὺ ἡμῖν προσφέρων παισὶν ἔχειν.

XIII. 210

Pollux IX, 46. Τὸ δὲ καλούμενον ὡρολόγιον ἤπου πόλον ἄν τις εἴποι φήσαντος Ἀριστοφάνους ἐν Γηρυτάδῃ

Πόλος τόδ' ἐστίν· εἶτα πόστην ἥλιος τέτραπται;

Vulgo πόλος τοῦτ' ἐστιν ἑκασταποστὴν. Correxit Porsonus in praefatione ad Hecubam p. XLI.

XIV. 211

Erotianus p. 148. ed. Franz. Ἐκλαπήσεται: ἀντὶ

τοῦ ἐκγλυφήσεται καὶ ἐκγεννηθήσεται. ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ φησὶ

Φήμαις σὺν ἐγὼ βροτῶν ἅπαντας ἐκλαπῆναι.

Si φήμαις recte habet, fortasse Φήμαις μὲν οὖν scribendum. De verbo ἐκλαπῆναι disseruit Barkerus in annotationibus ad Etymolog. M. p. 1094.

212 XV.

Harpocratio, *Βωμολοχεύεσθαι*: — Ἀριστοφάνης Γηρυτάδῃ

Χαριεντίζει καὶ καταπαίζεις ἡμῶν καὶ βωμολοχεύει.

Propter verbum χαριεντίζει hunc versum omisso fabulae nomine attulerunt Etymol. M., Suidas et quem vix nominari operae pretium est Zonaras in v. χαριεντιζόμενοι, scholiasta Platonis p. 403. ed. Bekker., grammaticus Nanianus p. 497. Apud Harpocrationem est χαριεντίζῃ. Ceteri χαριεντίζεις.

213 XVI.

Athenaeus VI. p. 261 f. Ψωμοκόλακος δὲ μνημονεύει Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ οὕτως

Ψίθυρός τε καλοῦ καὶ ψωμοκόλαξ.

Ἀριστοφάνης Casaubonus. Libri, in quibus etiam epitome, Ἀντιφάνης. τ' ἐκαλοῦ Schweighaeuserus. ψωμοκόλαξ ex epitome restitutum. Vulgo κόλαξ.

214 XVII.

Hesychius, *Αὐτοὶ θύομεν*: ἀντὶ τοῦ αὐτοὶ πίνομεν, ἐνηλλαγμένως, παρόσον οἱ καλούμενοι εἰς ἑστίασιν λέγουσι, καὶ αὐτοὶ θύομεν. ἐπὶ γὰρ τῶν καλουμένων ὑπό τινων λέγεται. Ἀριστοφάνης Γηρυτάδῃ (codex γηρυτά).

215 XVIII.

Sophocles Electra v. 28. Ὦ δύσθεον μίσημα, σοὶ μόνῃ πατὴρ | τέθνηκεν; Ad hunc locum scholiasta, Καὶ ταῦτα Ἀριστοφάνης παρῴδηκεν ἐν Γηρυτάδῃ.

216 XIX.

Etymolog. M. p. 420, 1. Ἤιειν, ἤεις, ἤει. ζήτει εἰς

τὸ ἀπῄειν. ἐκ τοῦ εἶα μέσου παρακειμένου Ἀττικῇ ἐκτάσει ᾖα ᾔειν ᾔεις ᾔει, καὶ πληθυντικῶς ᾖμεν. Ἀριστοφάνης — ἐν Γηρυτάδῃ

Ἤισαν εὐθὺ τοῦ Διονυσίου.

ἀντὶ τοῦ ἐπορεύοντο.

XX. 217

Pollux X, 160. Ἀσκοθύλακος, ὡς ἐν τῷ Ἀριστοφάνους Γηρυτάδῃ.

XXI. 218

Erotianus p. 114. 116. Γαργαλισμοῦ: γάργαλος καὶ γαργάλη λέγεται ἐρεθισμός, ἀπὸ τῶν πασχητιουσῶν γυναικῶν εἰλημμένης τῆς λέξεως, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης Γηρυτάδῃ καὶ Δίφιλος ἐν Δαναΐσι.

XXII. 219

Harpocratio, Ἑρμάν: ὕφαλος πέτρα. Ἀντιφῶν ἐν τῇ πρὸς Καλλίου ἔνδειξιν ἀπολογίᾳ. ἔστι τοὔνομα καὶ παρὰ Ἀνακρέοντι καὶ ἐν Γηρυτάδῃ Ἀριστοφάνους. ἑρμάν ex codice Mediceo et, qui ἑρμᾶν praebet, Vratislaviensi restitui, commendatum etiam ab Gronovio in annotatione p. 70. Consentit Photius p. 15, 1. Ἑρμάν: ὕφαλος πέτρα. Ἀντιφῶν καὶ Ἀνακρέων καὶ Ἀριστοφάνης. ἕρμα corrigi volebat Valesius, quod vix dubium videtur Wyttenbachio ad Plutarchum vol. VII. p. 100. Et in Anacreontis certe versu, quo utitur Hesychius in v. ἕρμα, est ἑρμάτων.

XXIII. 220

Pollux VII, 149. Τὰ δὲ καρπεῖα ἐν τῷ Γηρυτάδῃ Ἀριστοφάνης εἶπε.

XXIV. 221

Pollux IV, 181. instrumenta medicorum enumerans, Εἴποις δ' ἂν καὶ δεσμὰ καὶ κατάπλασμα ἐν Γηρυτάδῃ.

XXV. 222

Antiatticista Bekkeri p. 107, 32. Μέτοχος: Ἀριστοφάνης Γηρυτάδῃ.

223 XXVI.

Pollux VII, 117. *Οἰκοδόμος.* *'Αριστοφάνης γὰρ ἐν Γηρυτάδῃ εἴρηκε τοὺς οἰκοδόμους.*

224 XXVII.

Pollux X, 170. *'Αριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ περίθετον.* Brunckius *κεφαλὴ περίθετος* comparat ex Thesmoph. v. 258.

225 XXVIII.

Athenaeus VII. p. 321 a. *Σκόμβρος.* *'Αριστοφάνης Γηρυτάδῃ.*

226 XXIX.

Pollux VII, 7. *Καὶ ὁμότεχνοι δὲ καὶ σύντεχνοι.* *'Αριστοφάνης γὰρ ἐν Γηρυτάδῃ τούτῳ κέχρηται.*

227 XXX.

Pollux X, 169. *'Εν δὲ τῷ Γηρυτάδῃ ὁ 'Αριστοφάνης λέγει φορμῷ σχοινίνῳ.* Eadem verba sine fabulae nomine posuit VII, 175.

228 XXXI.

Athenaeus XIV. p. 650 e. *Τῶν γὰρ ἀπυρήνων (ῥοῶν) 'Αριστοφάνης — μνημονεύει — καὶ ἐν Γηρυτάδῃ.* Conf. *Γεωργῶν* fragm. X.

229 XXXII.

Scholiasta Platonis Clarkianus apud Gaisfordum in Lection. Platon. p. 173. (373. ed. Bekker.) ubi de Agathone agitur

. . . .
τραγωιδ
ἐπὶ μαλακιαι
ταδηι ἦν δ' οὗτος
παῖς ἀθηναῖος . . .

Recte Gaisfordum *Γηρυτάδῃ* restituere opinor. Grammatici verba haec fere fuisse credibile est, *ποιητὴς τραγῳδίας, ὃς διεβάλλετο ἐπὶ μαλακίᾳ, ὡς 'Αριστοφάνης Γηρυτάδῃ.*

XXXIII. 230

Athenaeus XIII. p. 592 c. *Μνημονεύει αὐτῆς (τῆς Ναΐδος) καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Γηρυτάδῃ. μήποτε δὲ κἀν τῷ Πλούτῳ* (v. 179.), *ἐν ᾧ λέγει „Ἐρᾷ δὲ Λαῒς οὐ διὰ σὲ Φιλωνίδου;" γραπτέον Ναῒς καὶ οὐ Λαΐς.*

Ad hanc fabulam fortasse pertinent versus duo ab 231
Dione Prusaeo LII. p. 553. ed. Morel. (vol. II. p. 273. Reisk.) servati, qui de Sophoclis Philocteta disputans ita scribit, *Τά τε μέλη οὐκ ἔχει πολὺ τὸ γνωμικὸν οὐδὲ τὴν πρὸς ἀρετὴν παράκλησιν, ὥσπερ τὰ τοῦ Εὐριπίδου, ἡδονὴν δὲ θαυμαστὴν καὶ μεγαλοπρέπειαν, ὥστε μὴ εἰκῇ τοιαῦτα περὶ αὐτοῦ τὸν Ἀριστοφάνην εἰρηκέναι·*

Ὁ δ' αὖ Σοφοκλέους τοῦ μέλιτι κεχρισμένου
ὥσπερ καδίσκου περιέλειχε τὸ στόμα.

Hinc explicari possunt quae in Vita Sophoclis obscurius traduntur p. XII. ed. Brunck. *Ἔστι δὲ τοῦτο μέγιστον ἐν τῇ ποιητικῇ, δηλοῦν ἦθος ἢ πάθος. φησὶν οὖν Ἀριστοφάνης ὅτι κηρὸς ἐπεκαθέζετο τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ. ἄλλοι δὲ Σοφοκλέους τοῦ μέλιτι τὸ στόμα κεχρισμένου.* Priora verba non sunt Aristophanis, sed parodia nescio ab quo facta notissimi versus Eupolidis *πειθώ τις ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χείλεσι*, quo Pericleae vis eloquentiae descripta fuit. Sophoclem autem satis notum est *μέλιτταν* ab veteribus dictum fuisse, quod multis modis posteriorum temporum declamatores exornarunt.

Coniecturam valde incertam de loco corrupto scholiastae Pluti v. 550., cui Gerytadae nomen restituit, protulit Hemsterhusius in annotatione p. 166. 167. Quod satis habemus verbo tetigisse.

ΔΑΙΔΑΛΟΣ.

Clemens Alexandr. Stromat. VI, p. 752, ed. Potter. *Πλάτων δὲ ὁ κωμικὸς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Δαιδάλῳ τὰ ἀλλήλων ὑφαιροῦνται.*

232 I.

Hesychius, *Δαιδάλειαι*: *Ἀριστοφάνης τὸν ἀπὸ Δαιδάλου κατασκευασθέντα ἀνδριάντα, ὡς διὰ τὸ ἀποδιδράσκειν δεδεμένον.* Ubi vide interpretum annotationes.

233 II.

Suidas, *Εὐρύβατος*: *πονηρός — καὶ Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ ὑποθέμενος τὸν Δία εἰς πολλὰ ἑαυτὸν μεταβάλλοντα καὶ πλουτοῦντα καὶ πανουργοῦντα,*

Εἰ δή τις ὑμῶν εἶδεν Εὐρύβατον Δία.

234 III.

Erotianus p. 80. *Ἀνεκάς*: *ἀντὶ τοῦ ἀνωτάτω. σύγκειται γὰρ ἐκ τοῦ ἄνω καὶ τοῦ ἑκάς, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Δαιδάλῳ φησὶν*

Ὁ μηχανοποιός, ὁπότε βούλει τὸν τροχὸν
ἐᾶν ἀνεκάς, λέγε, χαῖρε φέγγος ἡλίου.

V. 1. Similiter *μηχανοποιὸν* invocat Trygaeus in Pace v. 174. V. 2. *ἀνεκὰς* Brunckius. Vulgo *κἀνεκάς*.

235 IV.

Athenaeus VII. p. 316 b. *Τὸ δὲ πώλυπον λέγειν Αἰολικόν· Ἀττικοὶ γὰρ πουλύπουν λέγουσιν. Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ*

Καὶ ταῦτ' ἔχοντα πουλύπους καὶ σηπίας.

καὶ πάλιν „*Τὸν πουλύπουν μοι ἔθηκε*" *καὶ πάλιν*

Πληγαὶ λέγονται πουλύπου πιλουμένου.

V. 1. *Καὶ ταῦτ' ἔχοντα*] Vulgo *ταῦθ' ἑκόντα*, omisso

καὶ. Emendatum ex p. 323 c. ubi haec ex Danaidibus afferuntur, Σηπία. Ἀριστοφάνης Δαναΐσι

Καὶ ταῦτ' ἔχοντα σηπίας καὶ πουλύπους.

Ex Athenaei epitome sua petiit grammaticus Hermanni p. 322. 323. Σηπιδίων mentio fit in Danaidum fragm. I.

V. 236

Athenaeus IX. p. 367 d. et p. 368 c. ubi de vocabulo παροψὶς agit, Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ

Πάσαις γυναιξὶν ἐξ ἑνός γέ του τρόπου
ὥσπερ παροψὶς μοιχὸς ἐσκευασμένος.

τρόπου utrubique omittunt libri scripti: ut Musurus de coniectura addidisse videatur.

VI. 237

Athenaeus IX. p. 374 e. Καὶ Θεόπομπος δ' — ἐπὶ τῆς θηλείας ἔταξε τὸν ἀλεκτρυόνα — καὶ Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ

Ὠιὸν μέγιστον τέτοκεν, ὡς ἀλεκτρυών.

καὶ πάλιν

Πολλαὶ τῶν ἀλεκτρυόνων βίᾳ
ὑπηνέμια τίκτουσιν ᾠὰ πολλάκις.

ἐν δὲ Νεφέλαις (v. 665.) — φησὶ „Νῦν — ἀλέκτορα."

V. 2. Πολλαὶ] Hoc fragmentum ex Platonis Daedalo attulit scholiasta Aristophanis Nub. v. 663. ubi ἐνίοτε πολλαὶ scriptum. Unde iisdem utrumque poetam verbis usum esse coniecit Ernesti in annotatione ad scholia, Clementis Alexandrini loco confisus, quem supra apposui. Sed scholiastae fidem elevant Photius et Suidas in ὑπηνέμια, qui Aristophanis nomen posuerunt et Platonis philosophi locum quendam adiunxerunt. Et apud Suidam quidem ἐνίοτε πολλοὶ scriptum, apud Photium ἐνιότε (sic) πολλαὶ, ubi Porsonus correxit Ἔν ἴστε· πολλαὶ —. Sine auctoris nomine Eustathius p. 1479, 28. attulit πολλαὶ τῶν ἀλεκτρυόνων ὑπηνέμια τίκτουσι. Quodsi ἐνίοτε πολλαὶ recte habet, comparari potest Acharnensium v. 295. πόλλ' ἂν ἀποφήναιμ' ἐκείνους ἔσθ' ἃ

κἀδικουμένους. βίᾳ ὑπηνέμια Suidas. ὑπηνέμια βίᾳ vulgo. καὶ ὑπήνεμα scholiasta Aristophanis.

238 VII.

Photius p. 338, 15. Ὄνου σκιά: — Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ

α. Περὶ τοῦ γὰρ ὑμῖν ὁ πόλεμος
νῦν ἐστι; β. περὶ ὄνου σκιᾶς.

Male apud Suidam νῦν ὑμῖν ἐστι.

239 VIII.

Hesychius, Δορυφόνον: τὸν δολοφονοῦντα. Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ.

240 IX.

Pollux VII, 100. Κογχυλίας λίθος ἐν Ἀριστοφάνους Δαιδάλῳ.

241 X.

Pollux VII, 117. Ἀρχιτέκτων εἴρηται παρὰ Πλάτωνι. βιαία γὰρ ἡ ἐν τῷ Σοφοκλέους Δαιδάλῳ τεκτόναρχος Μοῦσα. τὸ δὲ ἀρχιτεκτονεῖν Ἀριστοφάνης εἴρηκεν ἐν Δαιδάλῳ. Verbo ἀρχιτεκτονεῖν utitur in Pace v. 305. Quamobrem videndum ne Pollux Δαιδάλῳ pro Εἰρήνῃ scripserit, quum Sophoclis locus ante oculos versaretur. Alio modo peccatum videtur apud Phrynichum p. 427. Κάκκαβον: διὰ τοῦ η κακκάβην λέγε. τὸ γὰρ διὰ τοῦ ο ἀμαθές. καὶ γὰρ Ἀριστοφάνης ἐν Δαιδάλῳ χρῆται διὰ τοῦ η. Quae ad Daetalensium fragmentum XXVI. recte referri videntur ab Iungermanno ad Pollucem X, 106.

ΔΑΝΑΙΔΕΣ.

I. 242

Pollux II, 76. *Καὶ ὀσμύλια ἰχθύων τι γένος, ἢ ὑπὸ πολλῶν ὄζαινα καλουμένη. πολύποδος δέ ἐστιν εἶδος ἔχον μεταξὺ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν πλεκτανῶν αὐλὸν δυσῶδες πνεῦμα ἀφιέντα.*

Τραπόμενον εἰς τοὖψον λαβεῖν
ὀσμύλια καὶ μαινίδια καὶ σηπίδια,

ὥς φησιν Ἀριστοφάνης. Versum alterum propter *σηπίδια* ex Danaidibus attulit Athenaeus VII. p. 324 b. unde *ὀσμύλια* pro *ὀσμυλίδια* correctum. Photius p. 352, 25. *Ὀσμύλια: ἰχθύδια εὐτελῆ. Ὀσμύλια καὶ μαινίδια καὶ σηπίδια, φησὶν Ἀριστοφάνης.* De verbis *Καὶ ταῦτ' ἔχοντα σηπίας καὶ πουλύπους*, quae Athenaeus alio in loco ex Daedalo, in alio ex Danaidibus attulit, dictum ad Daedali fragm. IV.

II. 243

Athenaeus X. p. 422 e. *Δεδειπνάναι — Ἀριστοφάνης ἐν Δαναΐσιν*

Ἤδη παροινεῖς εἰς με πρὶν δεδειπνάναι.

Vulgo *ἐμέ*, omisso *εἰς*. Brunckius *εἰς ἐμέ*.

III. 244

Pollux X, 130. *Τάχα δὲ καὶ σώρακος, εἰ καὶ παρὰ τοῖς κωμῳδοποιοῖς οὕτως ὠνομάσθη τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τὰ σκεύη τῶν ὑποκριτῶν. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Δαναΐσιν ἔφη*

Κακῶν τοσούτων ξυνελέγη μοι σώρακος.

IV. 245

Scholiasta Pacis v. 922. Pluti v. 1199. et Suidas in v. *χύτραις*, *Ὁπότε μέλλοιεν βωμοὺς καθιδρύειν ἢ ἀγάλ-*

ματα θεῶν, ἕψοντες ὄσπρια ἀπήρχοντο τούτων τοῖς ἀφιδρυμένοις χαριστήρια ἀπονέμοντες τῆς πρώτης διαίτης, ὡς οὗτος εἶπεν ἐν Δαναΐσι

Μαρτύρομαι δὲ Ζηνὸς ἑρκείου χύτρας,
μεθ' ὧν ὁ βωμὸς οὗτος ἱδρύθη ποτέ.

καθιδρύειν] *ἀφιδρύειν* schol. Pluti. *ἐγκαθιδρύειν* Suidas. *ἀγάλματα*] *ἄγαλμα* schol. Pluti. *θεῶν*] *θεοῦ* schol. Pacis et Suidas. *τούτων*] *τούτοις* schol. Pacis. *χαριστήρια*] *εὐχαριστήρια* schol. Pluti. V. 1. *ἑρκείου*] *ἑρκίου* schol. Pluti. V. 2. *μεθ' ὧν*] *παρ' αἷς* schol. Pluti. *ἱδρύθη*] *ἱδρύνθη* schol. Pacis. *ἱδρύσθη* Suidas.

246 V.

Photius p. 596, 14. et Suidas, *Τοῦ — ἐπὶ οὐδετέρου Ἀριστοφάνης Δαναΐσιν*

Ἀλλ' εἴσιθ', ὡς τὸ πρᾶγμα λέξαι βούλομαι
τουτί· προσόζειν γὰρ κακοῦ τού μοι δοκεῖ.

κακοῦ] *κἀκ* Suidas. *τού μοι*] *τοῦ μὴ* Photii codex.

247 VI.

Scholiasta Venetus Homeri Iliad. ξ, 200. p. 392 b, 20. *Ἀριστοφάνης Δαναΐσι „δακτύλιον χαλκοῦν φέρων ἀπείρονα" ἔφη. ἔστι δὲ ὁ ἀπείρων δακτύλιος καὶ ὁ ἀσυγκόλλητος καὶ πέρας μὴ δεικνὺς ἀρχήν τε καὶ τέλος. οἱ γὰρ σφενδόνας ἔχοντες, εἰς ἃς οἱ λίθοι ἐντίθενται ἢ σφραγῖδες, οὐκ εἰσὶν ἀπείρονες. οὐ γάρ ἐστιν ὁμοιομερής.* Eadem fere habet schol. Ambrosianus Odyss. *α*, 98. (ubi vide Buttmanni annotationem p. 19.) qui in Aristophanis verbis *φέρειν* praebet. Grammaticus Bekkeri p. 420, 18. *Ἀπείρονα δακτύλιον: τὸν μὴ συνάπτοντα αὐτὸν αὑτῷ. ἐλέγετο δὲ ἀπείρων καὶ ἄπειρος παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς καὶ τὸ περιφερὲς ἁπλῶς σχῆμα.*

248 VII.

Athenaeus IX. p. 400 a. *Τρύφων δέ φησι, τὸν λαγὼν ἐπ' αἰτιατικῆς ἐν Δαναΐσιν Ἀριστοφάνης ὀξυτόνως καὶ μετὰ τοῦ ν λέγει*

Λύσας ἴσως ἂν τὸν λαγὼν ξυναρπάσειεν ἡμῶν.
ὑμῶν codices Laurentianus, Parisinus, Palatinus.

VIII. 249

Athenaeus II. p. 57 a. Καλλίας δ' ἐπὶ τῆς ῥαφανῖδος εἴρηκε τὸν ῥάφανον. περὶ γοῦν τῆς ἀρχαιότητος τῆς κωμῳδίας διεξιὼν φησιν

Ἔτνος, πῦρ, γογγυλίδες, ῥάφανοι, δρυπεπεῖς,
ἐλατῆρες.

ὅτι δ' οὕτω τὰς ῥαφανῖδας εἴρηκε δῆλον Ἀριστοφάνης ποιεῖ περὶ τῆς τοιαύτης ἀρχαιότητος ἐν Δαναΐσι γράφων καὶ αὐτὸς καὶ λέγων

Ὁ χορὸς δ' ὠρχεῖτ' ἂν ἐναψάμενος δάπιδας καὶ
στρωματόδεσμα,
διαμασχαλίσας αὐτὸν σχελίσιν καὶ φύσκαις καὶ ῥα-
φανῖσιν.

IX. 250

Suidas in ἀταλαίπωρον et grammaticus Bekkeri p. 457, 29. Ἀταλαιπώρως: ῥᾳθύμως, ὀλιγώρως. Ἀριστοφάνης Δαναΐσιν

Οὕτως αὐτοῖς ἀταλαιπώρως ἡ ποίησις διέκειτο.

Affertur etiam ab Etymol. M. p. 162, 40. (Gudian. p. 88, 31.) ubi διάκειται scriptum. Ego ut διέκειτο praeferam superioris fragmenti comparatione moveor. Videntur enim haec omnia ad priscae comoediae simplicitatem describendam pertinere. Quo in loco si forte etiam de tragoedia sermo fuit, non sine magna veri specie huc referri poterunt quae tanquam Aeschyli apud Aristophanem verba attulit Athenaeus I. p. 21 e., de quibus supra dixi p. 24. 25. Ad versum ex Danaidibus pertinet, ni fallor, Hesychii glossa, Ἀταλαιπώρως: ἄνευ κόπου, ἀκοπιάστως. Similiter Thucydides I, 20. οὕτως ἀταλαίπωρος τοῖς πολλοῖς ἡ ζήτησις τῆς ἀληθείας καὶ ἐπὶ τὰ ἑτοῖμα μᾶλλον τρέπονται.

X. 251

Suidas, Αὔλειος: ἡ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ πρώτη θύρα τῆς οἰκίας — Ἀριστοφάνης Δαναΐσι

Πρὸς τὸν στροφέα τῆς αὐλείας ἐχίνου κεφαλὴν κατορύττειν.

κεφαλὴν Kusterus. Vulgo *κεφαλῆς*. Valde mirabile autem *ἐχίνου* media syllaba correpta. Draco Stratonic. p. 55, 9. et totidem fere verbis Etymol. M. p. 488, 3. *Κάμινος: τὸ ι ἐκτείνεται. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ινος πρὸ μιᾶς τὸν τόνον ἔχοντα ἐκτείνουσι τὸ ι, πλὴν τοῦ ἐχίνος, καρκίνος, πρὸ δύο δὲ τὸν τόνον ἔχοντα συστέλλει, πλὴν τοῦ κάμινος.* Perverse haec ex antiquioris grammatici, fortasse Herodiani, loco excerpta videntur, qui haud dubie *ἐχίνος* tanquam novum et memorabile alicunde attulerat. De veritate scripturae quominus dubitetur impedit Harpocratio, quanquam ipse quoque erroris, ut videtur, non immunis, *Ἐχῖνος: ἔστι μὲν ἄγγος τι εἰς ὃ τὰ γραμματεῖα τὰ πρὸς τὰς δίκας ἐτίθεντο. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον μνημονεύει τοῦ ἄγγους τούτου καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ καὶ Ἀριστοφάνης Δαναΐσιν* (*Δαναΐσιν* omittit codex Vratislaviensis). *ἦν δὲ καὶ πόλις Ἐχῖνος, ἧς μνημονεύει Δημοσθένης ἐν πέμπτῳ Φιλιππικῶν.* Vasculi *ἐχίνου* dicti in Vespis mentionem fecit Aristophanes v. 1436.: in Danaidum vero versu, quem haud dubie in mente habuit Harpocratio, *ἐχίνον* dixit ea significatione quae huic vocabulo propria est et primitiva, erinacei. Quamobrem Harpocrationem ita aut scripsisse aut debuisse scribere arbitror — *Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ καὶ Ἀριστοφάνης Σφηξίν. ἔστι δέ τι καὶ ζῶον χερσαῖον καὶ θαλάττιον ὄστρεον, ὡς Ἀριστοφάνης Δαναΐσιν. ἦν δὲ καὶ* —. Ita enim scholiasta Vesparum v. 1427. *καρέαξ' ἐχῖνον: — τοῦ δ' ἄγγους τούτου καὶ Δημοσθένης μνημονεύουσι καὶ Ἀριστοτέλης. ἔστι δέ τι — ὄστρεον. καὶ μὲν δὴ καὶ ἡ γαστὴρ τοῦ βοός.*

252 XI.

Athenaeus XIV. p. 645 e. *Ἐγκρίδες. πεμμάτιον ἑψόμενον ἐν ἐλαίῳ καὶ μετὰ τοῦτο μελιτούμενον. — Ἀριστοφάνης δ' ἐν Δαναΐσι καὶ ποιητήν* (*πωλητήν* Schweig-

haeuserus) *φησιν αὐτῶν* (ita codex Venetus: alii *αὐτὸν* vel *αὐτὸν*) *εἶναι ἐν τούτοις „Μήτ' ἄρα μ' εἶναι | ἐγκριδοπώλην."* Codex Venetus *μήτ' ἅρμα εἶναι.* Vulgo *μήθ' ἅρμα εἶναι.* - Recepi Iacobsii correctionem p. 342. propositam. Porsonus in Miscellan. p. 247. *μήθ' ἁρμονιῶν.* Pollux VII, 199. de verbis cum *πωλεῖν* compositis exempla afferens, *ἐν δ' Ἀριστοφάνους Δαναΐσι συρμαιοπῶλαι καὶ ἐγκριδοπῶλαι.* Etiam *συρμαιοπώλην* facile credam in Danaidibus esse commemoratum, quum *συρμαία* propria sit Aegyptiis. Eorum etiam panis genus quoddam proximo fragmento nominatur.

XII. 253

Athenaeus III. p. 114 c. *Αἰγύπτιοι δὲ τὸν ὑποξίζοντα ἄρτον κυλλάστιν καλοῦσι. μνημονεύει δ' αὐτοῦ Ἀριστοφάνης ἐν Δαναΐσι*

Καὶ τὸν κυλλάστιν φθέγγου καὶ τὸν Πετόσιριν.

XIII. 254

Pollux X, 39. *Εἴποις δ' ἂν οἶμαι καὶ χνοῦν καὶ μνοῦν ἐπὶ τῶν μαλακῶν, Ἀριστοφάνους εἰπόντος μὲν ἐν Βαβυλωνίοις „Εἰς ἄχυρα καὶ χνοῦν," ἐν δὲ Δαναΐσι „Τῶν χειρῶν ἔργα μνοῦς ἐστιν."* Bentleius in epistola ad Hemsterhusium p. 93. „Sunt verba Pollucis, non comici, et sic corrigenda, *ἐν δὲ Δαναΐσι τῶν χηνῶν πτερὰ μνοῦς ἐστι. in Danaidibus μνοῦς anserum plumam significat.*" Quod comici illa esse verba negat, mihi in aperto errore versari videtur.

XIV. 255

Suidas in *ἀργύρειος* et grammaticus Bekkeri p. 442, 11. *Ἀργύριον καὶ το λεπτὸν νόμισμα καλοῦσιν, ὡς Ἀριστοφάνης Δαναΐσιν.*

XV. 256

Pollux X, 127. *Προσωπὶς καὶ, ὡς ἐν Δαναΐσιν Ἀριστοφάνης, προσωπίδιον.*

XVI. 257

Scholiasta Lysistratae v. 1239. *Κλειταγόρα ποιήτρια*

ἦν Λακωνικῇ, ἧς μέμνηται καὶ ἐν Δαναΐσιν Ἀριστοφάνης. Eadem Suidas in *Κλειταγόρα*.

258 XVII.

Scholiasta Pluti v. 210. *Ὀξύτερον τοῦ Λυγκέως*: *Λυγκεύς, ὡς αὐτὸς ἐν Δαναΐσι φησὶν, υἱὸς Αἰγύπτου. ἐροῦμεν δ' ἐκεῖ τὰ περὶ αὐτοῦ* [a], *ἐπεὶ δοκεῖ παρ' ἱστορίαν λέγειν. τοσοῦτον δὲ ὀξυωπέστατος ἦν* cet. „*παρ' ἱστορίαν*] Haec quorsum pertineant aegre perspici potest, nisi in Danaidibus Aristophanem statuas, comica forte iocandi libertate, utrosque Lynceos, hunc Aegypti, illum Apharei filium confudisse, alterique, quod alterius erat, acumen visus incredibile tribuisse. Suidas, *Λυγκέως ὀξυωπέστερον βλέπεις*: *οὗτος ἐγένετο ἀδελφὸς Ἴδα, ὡς δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Δαναΐσιν, υἱὸς Αἰγύπτου*.“ Hemsterh.

259 XVIII.

Pollux X, 26. *Καὶ μὴν καὶ βαλανῶσαι τὴν θύραν ἐκεῖνοι* (*οἱ κωμῳδοί*) *λέγουσι, καὶ* „*Οὐδεὶς βεβαλάνωκε τὴν θύραν*“ *ἐν ταῖς Δαναΐσιν ἔφη Ἀριστοφάνης*. Tantam haec habent cum Ecclesiazusarum v. 382. similitudinem, *νῦν μὲν γὰρ οὗτος βεβαλάνωκε τὴν θύραν*, ut dubitare liceat an Pollux alteram pro altera fabulam nominaverit.

---

[a] Scripta igitur scholia in Danaides fuerunt.

ΔΡΑΜΑΤΑ.

Duplex huius fabulae editio extitit, altera *Δράματα ἢ Κένταυρος*, altera *Δράματα ἢ Νίοβος* inscripta: de quibus supra disputatum est p. 13—15. Fragmenta igitur ita disposuimus ut primum exhiberemus quae ex Centauro et ex Niobo ab grammaticis essent allata, postrema autem faceremus quae ex *Δράμασιν* altero nomine fabulae non addito citata invenissemus. Ad nomen autem huius fabulae fortasse spectat locus Etymolog. M. p. 286, 19. *Δρᾶμα: ποίημα, πρᾶγμα. παρὰ τὸ δρῶ τὸ ἐνεργῶ, ἀφ' οὗ καὶ δρᾶσαι τὸ πρᾶξαι, ὁ παθητικὸς παρακείμενος δέδραμαι, ἐξ αὐτοῦ δρᾶμα. λέγεται δὲ δράματα καὶ τὰ ὑπὸ τῶν θεατρικῶν μιμηλῶς γινόμενα ὡς ἐν ὑποκρίσει, ὥς φησιν Ἀριστοφάνης [ἐπειδὴ ἐν ἱερῷ Ἡρακλέους δειπνοῦντες ἐγίνοντο χορός]. καὶ τὰ ἐκ συσκευῆς δὲ καὶ κακουργίας δρώμενα κατά τινος ὑπό τινων δράματα.* ubi quae seclusi huc male sunt illata de explicatione vocis *δαιταλεῖς*, quam supra p. 39. ex Orione attuli, cuius in verbis *χορὸς* corrigendum. Priorem Etymologi verborum partem usque ad *ὡς ἐν ὑποκρίσει* repetiit Suidas in v. *δρᾶμα*.

ΔΡΑΜΑΤΑ Η ΚΕΝΤΑΥΡΟΣ.

I. 260

Photius p. 451, 13. *Πρόδικον δίκην: τὴν ἐπὶ φίλων καὶ διαιτητῶν. Ἀριστοφάνης Κενταύρῳ*

Ἐγὼ γάρ, εἴ τι σ' ἠδίκηκ', ἐθέλω δίκην
δοῦναι πρόδικον ἐν τῶν φίλων τῶν σῶν ἑνί.

Ita Porsonus. Codex *εἴ τις ἢ δίκῃ θέλω* — *ἐν τῶν* (vel *τῷ*) *φίλων* — *ἕνι*. Suidas, *Πρόδικον: δικαστὴν ἐπὶ φίλων καὶ διαιτητήν. Ἀριστοφάνης Κενταύρῳ, ἐγὼ*

γὰρ εἴ τις ἠδίκηκε θέλω δίκην δοῦναι πρόδικον ἐπὶ τῶν φίλων τῶν σῶν. De *δίκῃ προδίκῳ* dictum ab Hudtwalckero p. 158.

261 II.

Pollux III, 74. in codice Falckenburgiano, *Ἀριστοφάνης μέντοι κατὰ τὴν πολλῶν συνήθειαν τὸν δεσπότην αὐτὸν κέκληκεν εἰπὼν ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ*

Ἀνοιγέτω τις δώματ᾽· αὐτὸς ἔρχεται.

262 III.

Pollux X, 185. *Τοῖς δὲ σκεύεσιν εἰ βούλοιτό τις προσαριθμεῖν καὶ κάδον πίττινον, ἔξεστιν, Ἀριστοφάνους ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ εἰπόντος*

Ἀλλ᾽ εἰς κάδον λαβὼν τιν᾽ οὔρει πίττινον.

263 IV.

Pollux X, 79. *Τὸν δὲ πυθμένα καὶ πύνδακα —. Ἀριστοφάνης γοῦν ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ „Ἐκκρουσαμένους τοὺς πύνδακας“ εἴρηκε. ἐκκρουσάμενος* Casaubonus ad Athen. VII. p. 301 b.

264 V.

Pollux IX, 53. *Ἡ μὲν γὰρ Ἀντιφῶντος ταλάντωσις τὸ βάρος δηλοῖ· καὶ ὁ Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ „Λίθος δεκατάλαντος.“*

265 VI.

Pollux IX, 36. *Κωμήτας τοὺς γείτονας καὶ κωμήτιδας ὠνόμαζον. Ἀριστοφάνης γοῦν ἐν μὲν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ ἔφη „Ἐν κωμήτισι (κωμήτισιν?) καπήλοις (τ᾽* addit Salmasius) *ἐπίχαρτον.“*

266 VII.

Hesychius, *Οὐ γὰρ ἄκανθαι: παροιμία. Ἀριστοφάνης Σκηνὰς καταλαμβανούσαις „Οὐδ᾽ ἴσως ἀντίλεγες τούτῳ τῷ δειπνίῳ· οὐ γὰρ ἄκανθαι.“ καὶ ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ*

Χωρεῖ δ᾽ ἄκλητος ἀεὶ δειπνήσων· οὐ γὰρ ἄκανθαι.

Post *χωρεῖ δ᾽* aliquid omissum. In fine versus *οὐ γὰρ*

ἄκανθαι, quibus verbis caret codex, addiderunt critici. Iidem aliorum grammaticorum de hoc proverbio locos indicarunt.

VIII. 267

Pollux VII, 24. Τῶν δὲ περὶ ἀρτοπωλίαν ἀθρόα ἐν Ἀριστοφάνους Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ (vulgo Κενταύροις)

Πτίττω, βράττω, μάττω, δεύω, πέττω, καταλῶ.

Πτίττω.] Legebatur πίττω, vitiosius etiam πιττῶ scriptum in codice Iungermanni. Brunckius πτίσσω.

IX. 268

Hesychius, Κύλλου πήρα: ζητοῦσι διὰ τί τὸ πορνεῖον Κύλλου πήραν Ἀριστοφάνης εἴρηκεν ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ

Τὸ δὲ πορνεῖον Κύλλου πήρα.

ἔστι γὰρ χωρίον Ἀθήνησιν ἐπηρεφὲς καὶ κρήνη. ἀντὶ δὲ τοῦ πέραν πήραν ἔφη. Photius p. 185, 21. Κυλλοῦ πήραν: ἡ Πήρα χωρίον πρὸς τῷ Ὑμηττῷ, ἐν ᾧ ἱερὸν Ἀφροδίτης. καὶ κρήνη, ἐξ ἧς αἱ πιοῦσαι εὐτοκοῦσι καὶ αἱ ἄγονοι γόνιμοι γίνονται. Κρατῖνος δὲ ἐν Μαλθακοῖς καλιὰν (κάλλιαν Suidas) αὐτήν φησιν (καλιὰν — φησιν codex ab correctore habet), οἱ δὲ κολλοπήραν (κυλλοπήραν Suidas. Post κολλοπήραν in codice Photii deest dimidiatus versus). τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν τὴν φύσιν βιαζομένων ἐξ ἐπιτεχνήσεως. Hesychius, Κιλλεία: εἶδός τι λαχάνου. ἢ ἄκανθαι τῶν ἐχίνων. ἢ πηγὴ ἢ κρήνη. ἢ ὄρος τῆς Ἀττικῆς, χωρίον δασύ, ὅπερ διαφόρως προσαγορεύουσιν, οἱ μὲν Κάλλιον, οἱ δὲ Κυλίαν, ἄλλοι Κυλύπεραν. Proverbior. Append. Vatic. II, 38. p. 287. Κυλλοῦ πήραν: κυλλοὺς Ἀττικοὶ καὶ ἐπὶ τῶν ποδῶν καὶ ἐπὶ τῶν χειρῶν ὁμοίως λέγουσιν. οἱ δὲ Κύλλου φασὶ βαρυτόνως ἐπὶ τῶν τὴν φύσιν βιαζομένων ἐξ ἐπιτεχνήσεως. ἔτι δὲ τόπος ἐν Ἀττικῇ Κύλλου πήρα, ἐν ᾗ καὶ κρήνη: πίνουσι δὲ ἐξ αὐτῆς αἱ στερίφαι καὶ συλλαμβάνουσιν. Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 11, 16. Κάλλος: τὰ εἰς ος λήγοντα δισύλλαβα βαρύτονα

ἔχοντα ἀκούω τὸ λ οὐ θέλει εἶναι οὐδέτερα. ἄλλος (corrige Κέλλος) τὸ κέρας, οὗ μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Κρατῖνος ἐν Μαλθακοῖς.

269 X.

Athenaeus XIV. p. 629 c. *Τὴν δ' ἀπόκινον καλουμένην ὄρχησιν, ἧς μνημονεύει Κρατῖνος ἐν Νεμέσει καὶ Κηφισόδωρος ἐν Ἀμαζόσιν Ἀριστοφάνης τ' ἐν Κενταύρῳ καὶ ἄλλοι πλείονες, ὕστερον μακτρισμὸν ὠνόμασαν.*

270 XI.

Pollux X, 171. *Σκεῦος δὲ καὶ ἡ κλίμαξ, καὶ οἱ ἀναβαθμοὶ τῆς κλίμακος κλιμακτῆρες, ὡς ἐν Ἀριστοφάνους Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ.*

ΔΡΑΜΑΤΑ Η ΝΙΟΒΟΣ

Hanc fabulam spuriam indicasse veteres criticos ex grammatici testimonio cognoscitur quod p. 3. apposuimus, correcta vitiosa scriptura Νιόβις, quae nihilo verior est quam quod et librarii plus uno in loco posuerunt et critici multi probarunt, Νιόβη.

271 *Νιόβου* nomen ab *Νιόβη* finxit poeta, quemadmodum ab *Ἀφροδίτη* deducto *Ἀφρόδιτος* usus est. De quo ita scribit Macrobius Saturnal. III, 8. „*Apud Calvum Acterianus affirmat legendum*

Pollentemque deum Venerem,

non deam. Signum etiam eius est Cypri barbatum, corpore et (vulgo *sed*) *veste muliebri cum sceptro ac statura virili, et putant eandem marem ac feminam esse. Aristophanes eam Ἀφρόδιτον appellat.*“ Servius ad Virgil. Aeneid. II, 632. *Est etiam in Cypro simulacrum barbatae Veneris, corpore et veste muliebri, cum sceptro et natura virili, quod Ἀφρόδιτον vocatur.*“ Hesychius, *Ἀφρόδιτος: Θεόφραστος μὲν τὸν Ἑρμαφρόδιτόν φησιν, ὁ δὲ τὰ περὶ Ἀμαθοῦντα γεγραφὼς Παίων εἰς*

(valgo *Παιάνισον.* Kusterus *Παίων ὡς*, Valesius *Παίων ἴσον*) *ἄνδρα τὴν θεὸν ἐσχηματίσθαι ἐν Κύπρῳ λέγει.* Grammaticus Bekkeri p. 472, 24. *Ἀφρόδιτος: ὁ Ἑρμαφρόδιτος. παραπλήσιοι δὲ τούτῳ ἄλλοι δαίμονες, Ὀρθάνης, Πρίαπος.*

Niobae liberorum mentionem in hac fabula iniectam 272
esse intelligitur ex scholiastae annotatione ad Euripidis Phoeniss. v. 159. p. 46. ed. Matth. *Περὶ δὲ τοῦ πλήθους τῶν Νιοβιδῶν αὐτὸς Εὐριπίδης ἐν Κρεσφόντη φησὶ*

Καὶ δὶς ἕπτ' αὐτῆς τέκνα
Νιόβης θανόντα Λοξίου τοξεύμασιν.

ὁμοίως καὶ Αἰσχύλος ἐν Νιόβῃ καὶ Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Δράμασιν ἢ Νιόβῳ ὁμοίως ζ' αὐτὰς λέγουσιν, εἶναι δὲ ἑπτὰ καὶ τοὺς ἄρρενας. Legebatur *δράματι Νιόβης*, quod correxit Porsonus in Adversariis p. 280., nisi quod *Νιόβῃ* dedit.

XII. 273

Athenaeus VII. p. 301 b. *Πληθυντικῶς δὲ λέγουσιν ἑψητοὺς κατὰ τὸ πλεῖστον. Ἀριστοφάνης Δράμασιν ἢ Νιόβῳ*

Οὐδὲν μὰ Δί' ἐρῶ λοπάδος ἑψητῶν.

XIII. 274

Athenaeus XV. p. 1561. ed. nostrae, ex codice Veneto, *Ὅτι δὲ λυχνοῦχοι οἱ νῦν καλούμενοι φανοὶ ὠνομάζοντο Ἀριστοφάνης ἐν Αἰολοσίκωνι* (fragm. VI.) *παρίστησι —. ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ νιουω* (*ἐν δὲ τῷ Νιόβῳ* correxi supra p. 14.) *προειπὼν λυχνοῦχον οἴμοι κακοδαίμων φησὶν λυχνουχος ἡμῖν οἴχεται. εἶτ' ἐπιφέρει καὶ πως επιρρασας τὸν λυχνοῦχον οἴχεται εἶτ' ἐπιφέρει καὶ ἔλαθες. ἐν δὲ τοῖς . ρ. ησ* (corrige *ἐν δὲ τοῖς ἐφεξῆς*) *καὶ λυχνίδιον αὐτὸν καλεῖ διὰ τούτων ἀλλ' ὥσπερ ὁ λύχνος ὁμοιότατα καθεύδετ' ἐπὶ τοῦ λυχνιδίου.* Priora nunc mihi intacta reliquenda sunt: cum postremis autem Pollucis locus componendus X, 119. *Ὅταν δ' εἴπῃ ἐν τῷ Αἰολοσίκωνι* (fragm. VII.) *Ἀριστοφάνης „Δυοῖν λυχνι-*

διον," δῆλον ὅτι λυχνία εἴρηκεν, ἀλλ' οὐ μικροὺς λύχνους. — σαφέστερον δὲ ἐν τοῖς Ἀριστοφάνους Δράμασιν ἢ Νιόβῳ

Ἀλλ' ὥσπερ λύχνος
ὁμοιότατα καθεύδετ' ἐπὶ τοῦ λυχνιδίου.

Vulgatum κάθευδ' correxi ex Athenaeo.

275 XIV.

Pollux X, 185. Οὐ μέντοι οἱ κεραμεῖς τὰς πλίνθους ἔπλαττον πλινθεῖον καλεῖ τόπον ἐν Δράμασιν ἢ Νιόβῳ Ἀριστοφάνης, περὶ τοῦ Κυκλοβόρου τοῦ ποταμοῦ λέγων

Ὁ δ' εἰς τὸ πλινθεῖον γενόμενος ἐξέτρεψε.

Vulgo ὁ δὲ ἐς. Ante aut post γενόμενος aliquid omissum. ἐξέτρεψε pro vulgato ἐξέστρεψε praebet codex Salmasii. Fortasse ex hac fabula est fragm. incert. LIII.

276 XV.

Pollux X, 166. Καττὺς δερμάτιον ἐντιθέμενον τῇ σμινύῃ, ὅταν ὁ στέλεχος ἀραιὸς ᾖ. καὶ ἔστι τοὔνομα ἐν τοῖς Ἀριστοφάνους Δράμασιν ἢ Νιόβῳ. Vide Hesychium vol. II. p. 208.

ΔΡΑΜΑΤΑ.

277 XVI.

Scholiasta Ranarum v. 810. Μειαγωγήσουσι τὴν τραγῳδίαν: μεῖον λέγουσι τοὺς ὑπὲρ τῶν υἱῶν εἰς τὰ Ἀπατούρια ὄϊς ὑπὸ τῶν πατέρων εἰσφερομένους διὰ τὸ ἐπιφωνεῖν τοὺς φράτορας ἐπὶ τοῦ σταθμοῦ τοῦ ἱερείου μεῖον μεῖον. ὅτι δὲ ἵσταντο Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασι (vulgo δράματι, cuius correctionem Kusterus monstravit) δεδήλωκε. τοῦτο δὲ κέκληται κουρεῖον ἀπὸ τῶν κούρων ὑπὲρ ὧν ἐθύετο, μεῖον δὲ διὰ τὴν προειρημένην αἰτίαν. καὶ ἐπιζήμιόν τι τοῖς ἧττον εἰσάγουσιν ἀπεδέδοτο (vulgo ἀπεδέδοκτο), καθάπερ αὐτός φησιν Ἀριστοφάνης

Ἀλλ' εὔχομαι 'γωγ' ἑλκύσαι σε τὸν σταθμόν,
ἵνα μή με προσπράττωσι γραῦν οἱ φράτορες.

τὸν σταθμὸν Brunckius. Vulgo τὸν σφυγμόν.

XVII. 278

Photius p. 534, 11. *Σταθμούς*: *Ἀριστοφάνης Δράμασιν*

Αὐτοῖς σταθμοῖς ἐξέβαλε τὰς σιαγόνας·

οἷον τοῖς φλιοῖς (corr. *ταῖς φλιαῖς*). Ita enim Porsonus emendavit codicis scripturam *σταθμοῖς ἐξέβαλε τὰς σιαγόνας οἷον τοῖς φλιοῖς σταθμοὺς ἀριστοφάνης δράμασιν αὐτοῖς.*

XVIII. 279

Athenaeus XI. p. 496 a. *Πέταχνον. ποτήριον ἐκπέταλον.* — *μνημονεύει αὐτοῦ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασι λέγων*

Πάντες δ' ἔνδον πεταχνοῦνται.

Vulgo *πεταχνεῦται*. Epitome *πεταχνευταί*. Recte Casaubonus *πεταχνοῦνται*. Photius p. 426, 10. *Πεταχνοῦνται*: *ἐξυπτιοῦνται, τρυφῶσιν.* Confer Hesychii glossas vol. II. p. 897. 904.

XIX. 280

Hesychius, *Βύρσαν*: *τὴν πόλιν Ἀθηνῶν Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασι παίζων ἔφη.*

XX. 281

Antiatticista Bekkeri p. 105, 21. *Κιχορία*: *τὸ ἄγριον λάχανον. Ἀριστοφάνης Δράμασιν.* Eadem, omisso *Δράμασιν*, Photius p. 166, 22. ubi codex a pr. manu *κιχορία*, ab correctore *κιχόρεια*, quae vera scriptura. Vide Schneider. ad Theophrast. vol. V. p. 414.

XXI. 282

Scholiasta Platonis p. 331. Bekker. *Χαιρεφῶντα* — *Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασι κλέπτην* (*λέγει*).

ΗΡΩΕΣ.

Heroibus fabulae ab choro nomen factum ad eumque referendum videtur versus trochaici initium ab Choerobosco servatum in Bekkeri Anecdotis p. 1197. Φησὶν Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου ἐν τῇ περὶ τῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν διδασκαλίᾳ ὡς ἡ οἱ ἥρως εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν εὕρηται κατὰ κρᾶσιν παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ὄρνισιν, οἷον

283 (I.) Οἱ γὰρ ἥρως ἐγγύς εἰσιν,

ἀντὶ τοῦ οἱ ἥρωες. Ita in Equitibus v. 244. Demosthenes, ubi equites appropinquare videt, ἄνδρες ἐγγύς, inquit. Quod autem ex Ὄρνισιν illa afferuntur, aut memoriae lapsui debetur ex Avium versuum 1472. et 1477. recordatione orto, ἔνθα τοῖς ἥρωσιν ἄνθρωποι ξυναριστῶσι et εἰ γὰρ ἐντύχοι τις ἥρῳ τῶν βροτῶν νύκτωρ Ὀρέστῃ, aut vetus est librarii error, repetitus etiam ab Lascari Gramm. III, 2. Οἱ ἥρωες καὶ κράσει ἥρως, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ὄρνισι, οἱ γὰρ ἥρως ἐγγύς εἰσιν. τῷ δὲ ἅπαξ ῥηθέντι διὰ τὸ μέτρον οὐ χρηστέον. Brevius Phrynichus p. 158. ed. Lobeck. Οἱ ἥρως οὐ λέγουσιν, ἀλλ' οἱ ἥρωες τρισυλλάβως, ἐπὶ δὲ τῆς αἰτιατικῆς δισυλλάβως τοὺς ἥρως. ἅπαξ βιασθεὶς Ἀριστοφάνης ὑπὸ τοῦ μέτρου οἱ ἥρως εἶπε. τῷ δ' ἠναγκασμένῳ οὐ χρηστέον. Quae hinc sumpsit Thomas M. p. 424. 425. Accusativi ἥρων exemplum, fortasse ipsum quoque ex hac fabula, attulit scholiasta Homeri Iliad. ν, 428. ἥρων τινὲς Ἀττικῶς· „ἀλλ' εἰς ἥρων τι παρήμαρτον" Ἀριστοφάνης.

284 II.

Stephanus Byz. v. Ἄργος, Λέγεται καὶ Ἀργόλας. Ἀριστοφάνης Ἥρωσιν

Οὐκ ἠγόρευον; οὗτός ἐστ' οὐκ Ἀργόλας
μὰ Δί' οὐδέ γ' Ἕλλην, ὅσον ἔμοιγε φαίνεται.

V. 1. ἐστ' οὐκ Brunckius. Vulgo ἐστί γ' οὐκ. V. 2, οὐδέ γ' Seidlerus p. 11. Vulgo οὐδ'.

III. 285

Suidas, Ἀμφορεαφόρους: τοὺς μισθίους, τοὺς τὰ κεράμια φέροντας. καὶ ἀμφορεαφόρος ὁ κεράμια μισθοῦ φέρων. — Ἀριστοφάνης Ἥρωσι

Τρέχ' εἰς τὸν οἶνον ἀμφορέα κενὸν λαβὼν
τῶν ἔνδοθεν καὶ βύσμα καὶ γευστήριον,
κἄπειτα μίσθου σαυτὸν ἀμφορεαφορεῖν.

V. 2. Legebatur τὸν ἔνδοθεν καὶ γεῦμα. Correctum ex Polluce X, 75. καὶ τὸ παρ' Ἀριστοφάνει γευστήριον „τρέχ' ἐς τὸν οἶνον ἀμφορέα κοινὸν (καινὸν coniicit Hemsterhusius) λαβὼν τῶν ἔνδοθεν καὶ βύσμα καὶ γευστήριον." Idem X, 172. Καὶ βύσμα δ' ἂν εἴη τῶν χρησίμων, τοῦ Ἀριστοφάνους εἰπόντος „Βύσμα καὶ γευστήριον." et VI, 99. Καὶ γευστηρίου μὲν Ἀριστοφάνης μέμνηται.

IV. 286

Pollux X, 112. Καὶ πανσικάπη, ἣν καὶ καρδοπεῖον ὠνόμαζον, ὡς ἐν Ἥρωσιν Ἀριστοφάνης

Ἢ καρδοπείῳ περιπαγῇ τὸν αὐχένα.

V. 287

Scholiasta Pacis v. 14. in codicibus Venetis 474. et 475, Εἰώθασι γὰρ ἅμα τῷ μάττειν ἐσθίειν, ἀφ' οὗ καὶ τὴν πανσικάπην (codd. πασικάπην) ἐπενόησαν, τροχοειδές (τριχοειδές codex 474.) τι, δι' οὗ τὸν τράχηλον εἶρον (ἦρον 475.) πρὸς τὸ μὴ δύνασθαι τὴν χεῖρα προσάγειν. μέμνηται δὲ ἐν Ἥρωσιν Ἀριστοφάνης

Παύσειν ἔοιχ' ἡ πανσικάπη κάπτοντά σε.

Παύσειν dedi pro παίσειν. πανσικάπη 474. πασικάπη 475. ..

288 VI.

Pollux X, 173. Ἀριστοφάνης ἐν Ἥρωσιν.

Ἴθι δὴ λαβὼν τὸν ῥόμβον ἀνακωδώνισον.

289 VII.

Scholiasta Thesmophoriaz. v. 21. in codice Ravennate, *Οἷόν τέ πού 'στιν αἱ σοφαὶ ξυνουσίαι:* διὰ τούτου φαίνεται ὑπονοῶν Εὐριπίδου εἶναι τὸ „Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσίᾳ." ἔστι δὲ Σοφοκλέους ἐξ Αἴαντος Λοκροῦ. ἐνταῦθα μέντοι ὑπονοεῖ μόνον, ἐν δὲ τοῖς Ἥρωσιν ἄντικρυς ἀποφαίνεται. καὶ Ἀντισθένης καὶ Πλάτων (in Theage p. 125 d. de republ. VIII. p. 568 a.) Εὐριπίδου αὐτὸ εἶναι ἡγοῦνται, οὐκ ἔχω εἰπεῖν ὅ τι παθόντες. ἔοικε δὲ ἤτοι πεπλανημένος ἢ συνεξαπατῆσαι τοὺς ἄλλους, ὥσπερ ὑπονοοῦσί τινες συμπτώσεις τῷ τε Σοφοκλεῖ καὶ τῷ Εὐριπίδῃ, ὥσπερ καὶ ἐπὶ ἄλλων τινῶν. τὸ μέντοι δρᾶμα ἐν ᾧ Εὐριπίδης ταῦτα εἶπεν οὐ σώζεται. Aristides II. p. 288, 2. Οὐδέ γε Εὐριπίδου φήσομεν οἶμαι τὸ ἰαμβεῖον εἶναι τὸ „Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσίᾳ,". οὐδ' εἴ τις οὕτω τῶν σοφῶν εἴρηκεν· ἔστι γὰρ ἐξ Αἴαντος Σοφοκλέους, Αἴαντος τοῦ Λοκροῦ. Vide Brunckium ad Aiacis Locr. fr. II.

290 VIII.

Pollux VII, 167. Καὶ τὸ ὕδωρ τοῦ λουτροῦ λούτριον, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ἥρωσι

Μήτε ποδάνιπτρον θύραζ' ἐκχεῖτε μήτε λούτριον.

Μήτε ποδάνιπτρον Seidlerus p. 12. comparato Polluce X, 78. Καλεῖται μέντοι καὶ ποδανιπτὴρ — τὸ δὲ ἀπ' αὐτοῦ ὕδωρ νίπτρον, ἢ λούτριον, ἢ ποδάνιπτρον, ὡς ἐν Ἥρωσιν Ἀριστοφάνης λέγει. Elmsleius ad Acharn. v. 616. μήποτ' ἀπόνιπτρον correxerat. ἐκχεῖτε Elmsleius et Seidlerus. Scribebatur ἐκχεῖται. μήτε] Vulgo μηδέ.

291 IX.

Diogenes Laert. VIII, 34. de praeceptis Pythagoricis agens, Τὰ δὲ πεσόντα μὴ ἀναιρεῖσθαι, ὑπὲρ τοῦ

ἐθίζεσθαι μὴ ἀκολάστως ἐσθίειν, ἢ ὅτι ἐπὶ τελευτῇ τινός. Ἀριστοφάνης δὲ τῶν ἡρώων φησὶν εἶναι τὰ πίπτοντα, λέγων ἐν τοῖς Ἥρωσι „Μὴ γεύεσθ' ἅττ' ἂν καταπέσῃ τῆς τραπέζης ἐντός.“ ἀλεκτρυόνος μὴ ἅπτεσθαι λευκοῦ. Suidas in *Πυθαγόρα τὰ σύμβολα* vol. III. p. 245. Τὰ πίπτοντα ἀπὸ τῆς τραπέζης μὴ ἀναιρεῖσθαι παρεκελεύετο Πυθαγόρας, ἢ διὰ τὸ μὴ ἐθίζεσθαι ἀκολάστως ἐσθίειν, ἢ ὅτι ἐπὶ τελετῇ τινός. Ἀριστοφάνης γὰρ τῶν ἡρώων εἶναί φησι τὰ πίπτοντα, μήτε δὲ τὰ ἐντὸς τῆς τραπέζης πίπτοντα ἀναιρεῖσθαι μήτε λευκὸν ἀλεκτρυόνα ἐσθίειν. Ex his Seidlerus p. 11. tetrametrum eruit

Μηδὲ γεύεσθ' ἅττ' ἂν ἐντὸς τῆς τραπέζης καταπέσῃ.

Aliud praeceptum Pythagoricum ex Aristophane attulit Suidas in v. δεξιὸν, *Δεξιὸν εἰς ὑπόδημα, ἀριστερὸν εἰς ποδονίπτραν: Ἀριστοφάνης. ἐπὶ τῶν ἁρμοδίως τοῖς πράγμασι κεχρημένων.* Qui tamen vereor ne grammaticum Aristophanem in mente habuerit: nam quod vocabulo *ποδάνιπτρον* in superiore fragmento VII. utitur, ei ego nihil tribuo. Ex Polemone affert Helladius apud Photium p. 533 b, 17. ed. Bekker. *ὅτι παροιμίαν εἶναί φησι τὸν δεξιὸν ὑποδεῖσθαι πόδα, τὸν δ' ἀριστερὸν νίζειν· φησὶ γὰρ ὁ Πολέμων, ὡς μαρτυρεῖ Δίδυμος, δεξιὸν εἰς ὑπόδημα* (scribe *ὑποδήματ'*), *ἀριστερὸν εἰς ποδάνιπτρα.* Tetigit etiam Iamblichus de Pythag. Vita p. 178. ubi alia indicavit Kusterus.

X. 292

Scholiasta Avium v. 799. *Διιτρέφης:* — *ὅτι δὲ ἦν νεόπλουτος οὗτος ἐνεφαίνετο καὶ ἐν τοῖς Ἥρωσι*

Κἀπὸ τῆς Διτρέφους τραπέζης·

εἰ μὴ ἐν εἰρωνείᾳ. Vulgo *καὶ ἀπὸ τῆς Διιτρεφοῦς.* Vide Elmsleium ad Medeam p. 139.

XI. 293

Pollux VII, 133. *Ἀριστοφάνης δ' ἐν τοῖς Ἥρωσι δοκεῖ τὸ κόμιστρον κατὰ τὸ νῦν ἔθος εἰρηκέναι φορὰν, ὅταν εἴπῃ „Ὀβολῶν δ' ἴσως τεττάρων καὶ τῆς φορᾶς.“*

294 XII.

Draco Straton. p. 73, 14. et Etymol. M. p. 673, 1. Τὸ δὲ πίω ἐκτείνει — Ἀριστοφάνης ἐν Ἥρωσι „Πῶς πίομαι;“

295 XIII.

Pollux VII, 15. Ἐμπόλῳ Διοσκούρῳ (vel Διοσκόρῳ) ἐν Ἥρωσιν Ἀριστοφάνης.

Pollux VII, 16. Εἴπε δὲ καὶ ἀνδραποδώνης ἐν τοῖς Ἥρωσιν Ἀριστοφάνης.

Pollux VII, 21. Ἐν δὲ Ἀριστοφάνους Ἥρωσι ἀρτοποιΐα.

296 XIV.

Pollux X, 61. Τὸν γὰρ ἧλον καὶ ἡλίσκον ἐν Ἥρωσιν Ἀριστοφάνης κέκληκε. Photius p. 67, 4. Ἡλίσκον: τὸν μικρὸν ἧλον. Ἀριστοφάνης.

297 XV.

Harpocratio, Πυελίδαι: τὰ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενον σφραγιδοφυλάκιον. Λυσίας ἐν τῷ κατ' Εὐφήμου καὶ Ἀριστοφάνης Ἥρωσιν. Eadem Photius p. 472, 18. qui simpliciter Λυσίας καὶ Ἀριστοφάνης.

298 XVI.

Athenaeus IX. p. 409 c. Ἀριστοφάνης δ' ἐν Ἥρωσι χερνίβιον εἴρηκεν.

299 XVII.

Scholiasta Sophoclis Oedip. Col. v. 793. Δοκεῖ γὰρ ὁ Ἀπόλλων παρὰ Διὸς λαμβάνειν τοὺς χρησμούς, ὡς καὶ ἐν Ἰφικλείᾳ φησὶ, καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἱερείαις — καὶ Ἀριστοφάνης Ἥρωσιν.

ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΙ.

I. 300

Scholiasta Ravennas Thesmophor. v. 299. *Καλλιγένεια: δαίμων περὶ τὴν Δήμητραν, ἣν προλογίζουσαν ἐν ταῖς ἑτέραις Θεσμοφοριαζούσαις ἐποίησεν.* Photius p. 127, 9. *Καλλιγένειαν: Ἀπολλόδωρος μὲν τὴν γῆν, οἱ δὲ Διὸς καὶ Δήμητρος θυγατέρα· Ἀριστοφάνης δὲ ὁ κωμικὸς τροφόν.* Compara Hesychium vol. II. p. 124.

II. 301

Athenaei epitome I. p. 29 a. *Ὅτι Ἀριστοφάνους τὰς δευτέρας Θεσμοφοριαζούσας Δημήτριος ὁ Τροιζήνιος Θεσμοφοριασάσας ἐπιγράφει. ἐν ταύτῃ ὁ κωμικὸς μέμνηται Πεπαρηθίου οἴνου*

Οἶνον δὲ πίνειν οὐκ ἐάσω Πράμνιον,
οὐ Χῖον, οὐχὶ Θάσιον, οὐ Πεπαρήθιον,
οὐδ' ἄλλον ὅστις ἐπεγερεῖ τὸν ἔμβολον.

V. 2. *οὐχὶ*] Vulgo *οὐ*. V. 3. *ἐπεγερεῖ* Brunckius. Vulgo *ἐπεγείρει*. *ἔμβολον*] Hesychius, *Ἔμβολον: Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις τὸ αἰδοῖον.* Etiam *ἀνθοσμίου* mentio facta fuit in hac fabula. Erotianus p. 284. ed. Franz. *Οἶνος ἀνθοσμίας: ὁ εὐώδης καὶ ἡδύς· ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις* (v. 1161.) *καὶ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις.*

III. 302

Athenaeus III. p. 104 e. *Περισπούδαστος δὲ ἦν παλαιοῖς ἡ τοῦ καράβου βρῶσις, ὡς ἔστι δεῖξαι διὰ πολλῶν τῆς κωμῳδίας μερῶν. ἀρκέσει δὲ τὰ νῦν Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Θεσμοφοριαζούσαις οὕτως λέγων*

α. Ἰχθῦς ἐώνηταί τις ἢ σηπίδιον
ἢ τῶν πλατειῶν καρίδων ἢ πουλύπους,
ἢ νῆστις ὀπτᾶτ', ἢ γαλεὸς, ἢ τευθίδες;
β. μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ'. α. οὐδὲ βατίς; β. οὔ φημ' ἐγώ.
α. οὐ χόριον οὐδὲ πῦος, οὐδ' ἧπαρ κάπρου,
οὐδὲ σχαδόνες, οὐδ' ἠτριαῖον δέλφακος,
οὐδ' ἐγχέλειον, οὐδὲ κάραβον μέγαν
γυναιξὶ κοπιώσαισιν ἐπεκουρήσατε;

V. 1. ἐώνηταί τις] Vulgo τις ἐώνηται. Correctum ex VII. p. 324 b. ubi hic versus propter σηπίδιον affertur. V. 2. Codices πολύπους. V. 4. βατίς] Libri βάτις. Vide VII. p. 286 b. οὔ φημ' ἐγώ. οὐ χόριον Porsonus. Libri οὐδὲ φήμ' ἐγώ. οὐδὲ χόριον. V. 5. πυός editio Casauboni. πυύνος Aldina. πυυὸς codex Palatinus. Qui fortasse πύον voluerunt, quo pacto etiam σχαδόνας scribendum erit. V. 6. οὐδὲ σχαδόνες Brunckius. Vulgo οὐ δὴ σχαδόνες. ἠτριαῖον] Etymolog. M. p. 439, 42. Ἀριστοφάνης ἠτριαῖον λέγει ἐν Θεσμοφοριαζούσαις. V. 7. μέγα codex Venetus. V. 8. Libri κοπιώσαις.

303 IV.

Athenaeus XV. p. 690 d. Παρὰ πολλοῖς τῶν κωμῳδιοποιῶν ὀνομάζεταί τι μύρον βάκκαρις. — Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις·

Ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ', οἷον ἐνέπνευσ' ὁ μιαρὸς
φάσκωλος εὐθὺς λυόμενός μοι τοῦ μύρου
καὶ βακκάριδος.

V. 1. ἐνέπνευσ' Dobraeus in Addendis ad Aristophan. p. (105). Libri ἔπνευσ'. V. 2. φάσκωλος] Pollux X, 137. Ἵνα δὲ ἀποτίθενται αἱ ἐσθῆτες — καὶ φάσκωλοι, ὡς ἐν Θεσμοφοριαζούσαις. Harpocratio, Φασκώλιον: ἱματίων φορεῖον. φάσκωλον δὲ πήρα τις οὕτως ἐκαλεῖτο παρ' αὐτοῖς. — Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις. λυόμενος Dalecampius. Vulgo λουόμενος. V. 3. βακκάριδος] Erotianus p. 106. Βακ-

καρίς: εἶδος βοτάνης καὶ μύρου, οὗ καὶ Ἀριστοφάνης μέμνηται.

V. 304

Pollux IX, 36. Ἄμφοδα ἔστιν εὑρεῖν κεκλημένα παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Θεσμοφοριαζούσαις

Ἄμφοδον ἐχρῆν αὐτῷ τεθεῖσθαι τοὔνομα.

Etymolog. M. p. 92, 27. Λέγει δὲ Εὐριπίδης ὁ τραγικὸς ἐτυμολόγος (ἐτυμολογῶν Valckenarius in Diatribe p. 62.) τὸ Ἀμφίων ὅτι Ἀμφίων ἐκλήθη (παρὰ τὸ addit codex apud Valckenarium) παρὰ τὴν ἄμφοδον, ἤγουν παρὰ τὴν ὁδὸν, γεννηθῆναι. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης κωμικευόμενος λέγει ὅτι οὐκοῦν Ἄμφοδος ὤφειλε κληθῆναι.

VI. 305

Pollux X, 152. — καὶ σακίον, ὅταν φῇ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις

Σακίον, ἐν οἷσπερ τἀργύριον ταμιεύεται.

De constructione verborum σακίον, ἐν οἷσπερ dixit Porsonus ad Eurip. Orest. v. 910.

VII. 306

Scholiasta Nubium v. 623. Ἱερομνήμονας ἔπεμπον εἰς Πυλαίαν καὶ Πυλαγόρας. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις

Ἀγαθὰ μεγάλα τῇ πόλει
ἥκειν φέροντας φασι τοὺς Πυλαγόρας
καὶ τὸν ἱερομνήμονα.

Harpocratio in Πύλαι, — Πυλαγόραι. μνημονεύουσι δὲ καὶ τούτων πολλοὶ, ὥσπερ καὶ — Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς δευτέραις Θεσμοφοριαζούσαις.

VIII. 307

Scholiasta Ranarum v. 3. *Νὴ τὸν Δί' ὅ τι βούλει γε πλὴν πιέζομαι*: ἴδιον αὐτοῦ τὸ εἰς ταῦτα ὀλισθαίνειν, ὡς καὶ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις θεράπων φησὶν

Ὡς διά γε τοῦτο ταύτας οὐ δύναμαι φέρειν
σκεύη τοσαῦτα καὶ τὸν ὦμον θλίβομαι.

φέρειν σκεύη Seidlerus p. 11. Legebatur σκεύη φέρειν.

308 IX.

Suidas et grammaticus Bekkeri p. 382, 8. Ἀλφάνει: εὑρίσκει. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις

Οἴμοι κακοδαίμων τῆς τόδ' ἡμέρας, ὅτε
εἶπέν μ' ὁ κῆρυξ, οὗτος ἀλφάνει.

309 X.

Pollux VII, 95. Οὐδ' ἂν εἴη φαῦλον τούτοις ὑποθεῖναι λέξιν ἐκ Θεσμοφοριαζουσῶν Ἀριστοφάνους, ἐπεὶ πολλὰ εἴδη ἐν αὐτῇ περιέχει γυναικείων φορημάτων, ἃ καὶ τοῖς περικόσμοις ἂν ἁρμόσειε, ταῦτα.

α. Ξυρὸν, κάτοπτρον, ψαλίδα, κηρωτὴν, λίτρον,
προκόμιον, ὀχθοίβους, μίτρας, ἀναδήματα,
ἔγχουσαν, ὄλεθρον τὸν βαθὺν, ψιμύθιον,
μύρον, κίσηριν, στρόφον, ὀπισθοσφενδόνην,

V. 1. Vulgo νίτρον. Correctum ex Pollucis codicibus. Photius p. 227, 23. Λίτρον: οὐ νίτρον Ἀττικοί. οὕτως Ἀριστοφάνης. V. 2. Pollux V, 101. Καὶ ἄλλους δέ τινας κόσμους ὀνομάζουσιν οἱ κωμῳδοδιδάσκαλοι, λῆρον, ὀχθοίβους, ὄλεθρον, ἐλλέβορον, πομφόλυγας, βάραθρον, περιστέρια, σαμάκια, σισύμβριον, σισάριον. ὧν οὐ ῥᾴδιον τὰς ἰδέας συννοῆσαι διὰ τὸ μηδὲ πρόχειρον εἶναί τινα κατιδεῖν εἴτε παίζοντες χρῶνται τοῖς ὀνόμασιν. ἴσως δ' ἂν τοῖς κόσμοις προσήκοι καὶ τὸ ἔντριμμα, ψιμύθιον, ἔγχουσα, φῦκος, καὶ τὰ ὑπογράμματα —. V. 3. ἔγχουσαν] Vulgo ἄγχουσα. Brunckius ἄγχουσαν, cui formam Atticam suffeci ex Polluce V, 101. ὄλεθρον] Hesychius, Ὄλεθρος βαθύς: ἔνιοι ἐπὶ κόσμου γυναικείου. ἀπώλεια. V. 4. στρόφον ex Pollucis codicibus correxi. Vulgo στρόφιον et hic et apud Clementem.

κάλυμμα, φῦκος, περιδέραι', ὑπογράμματα,
τρυφοκαλάσιριν, ἑλλέβορον, κεκρύφαλον,
ζῶμ', ἀμπέχονον, τρύφημα, παρυφὲς, ξυστίδα,
χιτῶνα, βάραθρον, ἔγκυκλον, κομμώτριον·
τὰ μέγιστα δ' οὐκ εἴρηκα τούτων. β. εἶτα τί;
α. διόπας, διάλιθον, πλάστρα, μαλάκιον, βότρυν,
χλιδῶνα, περόνας, ἀμφιδέας, ὅρμους, πέδας,
σφραγῖδας, ἁλύσεις, δακτυλίους, καταπλάσματα,

V. 6. Hesychius, *Τρυφοκαλάσιρις* (codex *τρύφος καλασιρίς*): *ἔνδυμα γυναικεῖον.* Idem, *Καλάσιρις: χιτὼν πλατύσημος ἢ ἡνιοχικὸς καὶ ἱππικὸς χιτών. ἔνιοι δὲ λινοῦν καὶ ποδήρη χιτῶνα ἰσχνόν. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις.* V. 7. *ζῶμα* ex Clemente dedi. Apud Pollucem est *ζῶσμα.* *ἀμπέχονον* Pollucis codices. Vulgo *ἀμπεχόνη.* Apud Clementem *ἐμπεχόνιον.* *τρύφημα*] *πόρπημα* Salmasius Exerc. Plin. p. 808. V. 8. *χιτῶνα*] *κιθῶνα* Clemens. *κομμώτριον* Iungermannus. Apud Pollucem *κομμωτρίδιον:* apud Clementem *χιτώνιον.* V. 9. Horum loco apud Pollucem haec leguntur *ἕτερά τε ὅσα οὐδεὶς ἂν μνημονεύσειέ ποτε λέγων.* V. 10. Ante *πλάστρα* Pollucis libri *τίγαστρα* vel *τρίγαστρα* inferunt, quo caret Clemens. *μαλάκιον*] *μολόχιον* Clemens.

βότρυν] Hesychius, *Βοτροίδια* (*Βοτρύδια*): *ἐνωταρίων εἶδος. οἱ δὲ βότρυς. ἢ Θεσμοφοριάζουσιν* (*Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις*). V. 11. Harpocratio, *Ἀμφιδέαι: εἰσὶ περισκελίδες τινές. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις.* V. 12. Pollux X, 167. *Ἡ δὲ ἅλυσις οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ δεσμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ γυναικείου κόσμου ὠνόμασται παρὰ Ἀριστοφάνει „Σφραγῖδας, ἁλύσεις.“* *καταπλάσματα*] *καταπετάσματα* Pollux.

πομφόλυγας, ἀποδέσμους, ὀλίσβους, σάρδια,
ὑποδερίδας, ἑλικτῆρας.

Attulit hunc locum etiam Clemens Alexandr. Paedag. p. 245. ed. Potter. *Πάνυ γοῦν ἐκφόρως πάντα τὸν γυναικεῖον καταλεγόμενος κόσμον Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις ὑποδείκνυσι. παραθήσομαι δὲ αὐτὰς τοῦ κωμικοῦ τὰς λέξεις, διελέγχουσας ἀκριβῶς τὸ φορτικὸν ὑμῶν τῆς ἀπειραγαθίας, Μίτρας, ἀναδήματα, νίτρον καὶ σιδήριον, κίσηριν* —.

310 XI.

Scholiasta Pluti v. 159. *Περιπέττουσι: διὰ τὸ τῷ προσθέτῳ κοσμεῖσθαι κόσμῳ. ὁ αὐτὸς Θεσμοφόροις*

Ὅσ' ἦν περίεργ' αὐταῖσι τῶν φορημάτων,
ὅσαις τε περιπέττουσιν αὐτὰς προσθέτοις.

Ὅσ' ἦν περίεργ' Toupius Emend. vol. II. p. 85. et Hemsterhusius apud Dobraeum ad Plutum p. 17. Vulgo *ὃς ἦν περίεργος.* *ὅσαις τε* Porsonus apud Dobraeum. Vulgo *ὅσαι ἔτι.* Toupius *κόμαισι.* *αὐτὰς* Toupius. Vulgo *ἑαυτάς.*

311 XII.

Aspasius ad Aristotelis Ethic. p. 58 a. ed. Aldin. — *βαυκίδων, ὅ ἐστιν εἶδος ὑποδημάτων Ἰωνικῶν, οἷς αἱ Ἰάδες χρῶνται, οὗ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις μέμνηται.*

V. 13. Moeris p. 301. *Πομφόλυγας: τὰ δερμάτια ἃ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν αἱ γυναῖκες ἔχουσιν. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις.* V. 14. *ὑποδερίδας*] *ὑποδέρεις* Pollux. Post *ἑλικτῆρας* apud Pollucem vulgo adduntur *ἀλλ' ἀφ' ὧν οὐδ' ἂν λέγων λέξαις,* quae ab codicibus Kuhnii et Iungermanni absunt, nec apud Clementem leguntur.

XIII. 312

Pollux VII, 66. Ἄντικρυς δὲ τὸ νῦν καλούμενον ὑπὸ τῶν γυναικῶν στηθόδεσμον ἀπόδεσμον ἐκάλουν. εὕροις δ' ἂν ὀνομαζόμενον ἀπόδεσμον ἐν Θεσμοφοριαζούσαις Ἀριστοφάνους

Τὴν πτέρυγα παραλύσασα τοῦ χιτωνίου
καὶ τῶν ἀποδέσμων, οἷς ἐνῆν τὰ τιτθία.

Vulgo παραλύσασαν et ἐνῆν τιτθίδια. Emendavit Brunckius.

XIV. 313

Athenaeus III. p. 117 c. Παρέλιπεν ὁ τένθης Ἀρχέστρατος συγκαταλέξαι ἡμῖν καὶ τὸ παρὰ Κράτητι τῷ κωμῳδιοποιῷ ἐν Σαμίοις λεγόμενον ἐλεφάντινον τάριχος —. ὅτι δὲ διαβόητον ἦν τὸ τοῦ Κράτητος ἐλεφάντινον τάριχος μαρτυρεῖ Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις διὰ τούτων

Ἡ μέγα τι βρῶμ' ἐστὶν ἡ τρυγῳδοποιομουσική,
ἡνίκα Κράτητί τε τάριχος ἐλεφάντινον
λαμπρὸν ἐκόμιζεν ἀπόνως παραβεβλημένον,
ἄλλα τε τοιαῦθ' ἕτερα μυρί' ἐκιχλίζετο.

Versum primum paeonicum fecerunt Elmsleius ad Acharnens. 499. p. 125. et Porsonus in Miscellaneis p. 236., ille ἦν μέγα τι χρῆμ' ἔτι τρυγῳδοποιομουσική, hic ἦ μέγα τι βρῶμ' ἦν ἡ τρυγῳδοποιομουσική corrigens. V. 2. ἡνίκα Porsonus et Elmsleius. ἠνὶ codex Venetus. Vulgo ἦν. V. 3. ἐκόμιζεν Casaubonus. Vulgo ἐνόμιζεν.

XV. 314

Hephaestio cap. 13. de metro paeonico p. 73. Gaisf. — ἐν δὲ ταῖς δευτέραις (libri προτέραις) Θεσμοφοριαζούσαις καὶ κρητικοὺς πολλάκις ἐν μέσοις τοῖς τετραμέτροις παρέλαβε

Μήτε Μούσας ἀνακαλεῖν ἑλικοβοστρύχους

μήτε Χάριτας βοᾶν εἰς χορὸν Ὀλυμπίας·
ἐνθάδε γάρ εἰσιν, ὥς φησιν ὁ διδάσκαλος.

315 XVI.

Scholiasta Vesparum v. 1033. *Ἠπίαλος τὸ τοῦ πυρετοῦ κρύος. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις καὶ Θεσμοφοριαζούσαις*

Ἅμα δ' ἠπίαλος πυρετοῦ πρόδρομος.

316 XVII.

Pollux IX, 69. *Ἐγὼ δὲ ἐν ταῖς Θεσμοφοριαζούσαις Ἀριστοφάνους εἰρημένον „Τὸ χαλκίον θερμαίνεται" οὕτω πως ἤκουον, ὡς εἰς πότον εὐτρεπιζομένων τῶν γυναικῶν. ταυτὸν δὲ τοῦτο καὶ ἐν τοῖς Εὐπόλιδος Δήμοις ἐστὶν εἰρημένον.* Eupolidis verba servavit Athenaeus III. p. 123 a.

Τὸ χαλκίον
θέρμαινέ θ' ἡμῖν καὶ θύη πέττειν τινὰ
κέλευ', ἵνα σπλάγχνοισι συγγενώμεθα.

317 XVIII.

Zonaras vol. I. p. 196. *Τὸ δ' ἀναβὰς τὸν ἵππον οὐ* (*οὐ* delet Piersonus) *πάνυ δόκιμον. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις „Ἀναβῆναι τὴν γυναῖκα βούλομαι."* Ex Ruhakenii apographo haec ediderat Piersonus ad Moeridem p. 4. Moeris p. 3. *Ἀναβῆναι τὴν γυναῖκα βούλομαι, Ἀττικῶς. ἀναβῆναι ἐπὶ τὴν γυναῖκα βούλομαι, Ἑλληνικῶς.*

318 XIX.

Scholiasta Platonis p. 370. ed. Bekker. *Ἀγὼν πρόφασιν οὐ δέχεται, ἐπὶ τῶν φύσει ῥαθύμων καὶ ἀμελῶν, ἤτοι ἐπὶ τῶν μὴ προσιεμένων τοὺς λόγους τῶν προφασιζομένων. μέμνηται δὲ αὐτῆς — — καὶ Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις β'.* ubi *β'* omittit codex Clarkianus apud Gaisfordum in Lectionibus p. 171.

XX. 319

Photius p. 235, 6. et Suidas, Λύκος ἔχανεν: παροιμία. λέγουσι δὲ τὸν Λύκον, ἐπειδὰν ἁρπάσαι τι βούληται, κεχηνότα παραγίνεσθαι ἐπ' αὐτό. ὅταν οὖν μὴ λάβῃ ὃ προαιρεῖται, κατὰ κενοῦ αὐτὸν χανεῖν φασιν. ἐπὶ (οὖν addit Suidas) τῶν συνελπιζόντων χρηματιεῖσθαι, διαμαρτανόντων δὲ λέγουσιν. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις β'.

XXI. 320

Hesychius, Βαρβός: μύστρον. ἐν Θεσμοφοριαζούσαις.

XXII. 321

Antiatticista Bekkeri p. 88, 28. Διαλέξασθαι: Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις. Idem p. 96, 25. Ἐπανορθώσασθαι: Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις: quod ex Lysistratae v. 528. sumptum esse suspicatus sum supra p. 19. Alio modo erratum est ab Polluce IV, 100. qui saltationum genera enumerans ita scribit, Καὶ κνισμὸς καὶ ὄκλασμα. οὕτω γὰρ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις ὀνομάζεται τὸ ὄρχημα τὸ Περσικὸν καὶ σύντονον. Qua auctoritate ὄκλασμα inter fragmenta editionis alterius relatum est. Sed recte Meursius in orchestra (apud Gronovium vol. VIIII. p. 1275.) animadvertit contrarium dixisse Pollucem eius quod debuit. Neque enim ὄκλασμα in Thesmophoriazusis dixit poeta, sed Περσικὸν, versu 1175. σὺ δ' ὦ Τερηδὼν ἐπαναφύσα Περσικόν. ubi scholiasta Ravennas, Βαρβαρικὸν καὶ Περσικὸν τὸ κλάσμα (corrige ὄκλασμα) καλεῖται καὶ Περσικὸν ὄρχημα, περὶ οὗ Ἰόβας μακρὸν πεποίηται λόγον ἐν τοῖς περὶ τῆς ἰατρικῆς (corrige θεατρικῆς) ἱστορίας, ὥστε λελύσθαι τὴν Σελεύκου πρότασιν. προτείνει γὰρ ἐν τῷ πρὸς Ζήνωνα προτατικῷ τὸ Περσικὸν ὄρχημα.

322 XXIII.

Photius p. 204, 10. et Suidas, *Λακωνίζειν:* *παιδικοῖς χρῆσθαι. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις β΄.*

323 XXIV.

Athenaeus XIV. p. 619 a. *Καὶ τῶν πτισσουσῶν* *ἄλλη τις (ᾠδή), ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζού-* *σαις καὶ Νικοχάρης ἐν Ἡρακλεῖ χορηγῷ.*

ΛΗΜΝΙΑΙ.

Lemnias fortasse Hypsipylae Euripidis exagitandae scripsit Aristophanes.

I. 324

Ammonius p. 138. Valcken. *Τύραννον οἱ ἀρχαῖοι ἐπὶ βασιλέως ἔτασσον. — Ἀριστοφάνης ἐν Λημνίαις*

Ἐνταῦθ' ἐτυράννευέν ποθ' Ὑψιπύλης πατὴρ
Θόας, βράδιστος τῶν ἐν ἀνθρώποις δραμεῖν.

ποθ' addidit Brunckius, et *βράδιστος* correxit pro *βραδύτερος*, quod alii in *βραδύτατος* mutabunt. Euripidis versus Iphig. Taur. 31. comparavit Boissonadius

Οὗ γῆς ἀνάσσει βαρβάροισι βάρβαρος
Θόας, ὃς ὠκὺν πόδα τιθεὶς ἴσον πτεροῖς
ἐς τοὔνομ' ἦλθε τῆς ποδωκείας χάριν.

II. 325

Athenaeus VIII. p. 366 c. *Πρὸς ταῦτα ἀπαντήσας ὁ Ζωΐλος ἔφη, Ἀριστοφάνης, ὦ οὗτος, ἐν Λημνίαις τὸ ταχερὸν ἔταξεν ἐπὶ τοῦ τρυφεροῦ λέγων οὕτως*

Λῆμνος κνάμους τρέφουσα ταχεροὺς καὶ καλούς.

III. 326

Pollux VII, 166. *Εἰκότως δ' ἂν βαλανείῳ προσάγοιτο καὶ τὸ ἐν ταῖς Λημνίαις ὑπ' αὐτοῦ εἰρημένον*

Ἀλλ' ἀρτίως κατέλιπον αὐτὴν σμωμένην
ἐν τῇ πυέλῳ.

IV. 327

Scholiasta Aristophanis Acharn. v. 3. et Suidas in

φαρμακοποσογάργαρα, Καὶ τὰ γάργαρα δὲ ἐπὶ πλήθους ἐτίθετο, ὡς ἐν Λημνίαις

Ἀνδρῶν ἐπακτῶν πᾶσ' ἐγάργαιρ' ἑστία.

Λημνίαις Kusterus. Λήμνοις Suidas. Λήμνοις scholiasta. πᾶσ' ἐγάργαιρ' Toupius Emend. vol. III. p. 200. Vulgo πᾶσα γάργαιρ'.

328 V.

Suidas et grammaticus Bekkeri p. 423, 32. Ἀπεχρήσαντο: διεχρήσαντο, ἀπέκτειναν. Λημνίαις Ἀριστοφάνης

Τοὺς ἄνδρας ἀπεχρήσαντο τοὺς παιδοσπόρους.

Omisso nomine fabulae versum attulit Etymolog. M. p. 124, 27. et verba τοὺς ἄνδρας ἀπεχρήσαντο Pollux IX, 153.

329 VI.

Suidas in v. χρή, Λέγουσι δέ ποτε καὶ χρῆσθαι ἀντὶ τοῦ δεῖ. Φερεκράτης Λήροις

Τὸ δ' ὄνομά μοι κάτειπε τί σε χρῆσθαι καλεῖν.

Ἀριστοφάνης Λημνίαις

Ἡ καρδία τε τίς; ἀλλὰ πῶς χρῆσθαι ποιεῖν;

Apud Sophoclem Oedip. Col. v. 504. τὸν τόπον δ' ἵνα | χρῆσταί μ' ἐφευρεῖν, τοῦτο βούλομαι μαθεῖν. ubi scholiasta, χρῆσται μ' ἐφευρεῖν: χρείη ἔσται, κατὰ συναλοιφήν, χρῆσται, ἀντὶ τοῦ χρείη ἔσται. δηλοῦται δὲ ταὐτὸν τὸ δεήσει. καὶ ἐν Τριπτολέμῳ

Χρῆσται δέ σ' ἐνθένδ' αὖτις —.

Quaeritur igitur an ex scholiasta Suidae scriptura χρῆσθαι sit corrigenda, quod fecit Hermannus in annotatione ad locum Sophoclis p. 113.

330 VII.

Photius p. 290, 16. Νεαλής: ἐκτείνεται τὸ α. Ἀριστοφάνης Λημνίαις

Ἕως νεαλὴς ἐστιν αὐτὴν τὴν ἀκμήν.

Μένανδρος. unde suppleri potest Phrynichus Bekkeri p. 52, 19. Νεαλές: παρὰ τὸ ἅλες, ὃ σημαίνει τὸ

ἀθρόον, τὸ νεωστὶ γεγενημένον καὶ συνενηνεγμένον. τὸ γὰρ συνελθεῖν καὶ συναλισθῆναι ταυτόν. Ἀριστοφάνης τὸ νεαλὲς * *. Conf. Lobeck. ad Phrynich. p. 375.

VIII. 331

Pollux X, 25. Ἀπὸ τῶν μοχλῶν τὸ „Μόχλωσον τὴν θύραν“ ἐν Λημνίαις Ἀριστοφάνους.

IX. 332

Suidas, Ὦ (φ̃ Iunius Adag. IV, 13.) νῦν θερμοὶ βωμοί: ἐπὶ τῶν διὰ χρόνου σπουδῆς τυγχανόντων. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Λημνίαις

Τὴν κρατίστην δαίμον', ἧς νῦν θερμὸς ἐσθ' ὁ βωμός.

δηλοῖ δὲ ὅτι ἀεί τινες παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ξένοι θεοὶ ἐτιμῶντο. Phrynichus Bekkeri p. 29, 33. Βωμὸς θερμός: λέγεται μὲν ἐπὶ τῶν θερμῶς εὐδοκιμούντων ἔν τινι, μετείληπται δὲ ἀπὸ τῶν ἱερῶν, ὧν διὰ τὸ θρησκεύεσθαι περιττῶς θερμοὶ εἰσιν οἱ βωμοί. Eunapium p. 6. τούτου Πλωτίνου θερμοὶ βωμοὶ νῦν comparavit Boissonadius. In initio versus καὶ probabiliter supplet Porsonus in praefatione ad Hecubam p. XLII. Δαίμονα autem dicit Bendin, hoc est Dianam. Photius p. 251, 7. Μεγάλην θεόν: Ἀριστοφάνης ἐν Λημνίαις. ἴσως τελβαιναιν· Θρᾴκιος γάρ. quae emendate scripta praebet Hesychius, Μεγάλη θεός: Ἀριστοφάνης εἴρη τὴν Βένδιν (βένδην codex). Θρᾳκία γὰρ ἡ θεός. Quibus Lobeckius in dissertatione de morte Bacchi II. p. 10. (conf. Orphica p. 628.) Stephani Byzantini locum adiungit, Λῆμνος: νῆσος πρὸς τῇ Θρᾴκῃ — ἀπὸ τῆς μεγάλης λεγομένης θεοῦ, ἣν Λῆμνόν φασι.

X. 333

Athenaeus VII. p. 302 d. Ἐπαινεῖται δὲ τοῦ θύννου τὰ ὑπογάστρια —. Ἀριστοφάνης Λημνίαις

Οὐκ ἔγχελυν Βοιωτίαν, οὐ γλαῦκον, οὐχὶ θύννου ὑπογάστριον.

Verba ἔγχελυν Βοιωτίαν attulit p. 299 b.

334 XI.

Athenaeus VII. p. 311 d. Καὶ Ἀριστοφάνης δ' ἐν Ἱππεῦσι (v. 360.) μνημονεύει ὡς διαφόρων γινομένων τῶν περὶ τὴν Μίλητον λαβράκων, ὅταν οὕτως λέγῃ „Ἀλλ' οὐ λάβρακας καταφαγὼν Μιλησίους κλονήσεις." ἐν δὲ Λημνίαις

Οὐ κρανίον λάβρακος, οὐχὶ κάραβον πρίασθαι·

ὡς διαφόρου ὄντος τοῦ τῶν λαβράκων ἐγκεφάλου, καθάπερ καὶ τοῦ τῶν γλαύκων. Pro Λημνίαις codices Venetus et Laurentianus λήμναις. Iidem et Palatinus κρανεῖον.

335 XII.

Pollux IX, 126. Τὸ δὲ ῥῆμα τὸ πεντελιθίζειν ἐστὶν ἐν τοῖς Ἑρμίππου Θεοῖς· τὸ δὲ ὄνομα πεντέλιθα ἐν ταῖς Ἀριστοφάνους Λημνίαις

Πεντελίθοισί θ' ὁμοῦ λεκάνης παραθραύμασι.

γυναικῶν δὲ μᾶλλόν ἐστιν ἡ παιδιά. Iungermannus παραθραύσμασι.

336 XIII.

Etymolog. M. p. 283, 45. (Gudian. p. 159, 49.) Δορίαλλος: λέγεται καὶ δόριλλος. Ἀριστοφάνης

Αἱ (Αἱ δὲ Bentleius) γυναῖκες τὸν δορίαλλον φράγνυνται.

ἔστι δὲ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ἐφ' ὕβρει τραγῳδοποιοῦ Δορίλλου. ἢ παρὰ τὸ δείρειν τὸ τυπτόμενον, ἢ τὸ τιλλόμενον τὰς τρίχας καὶ οἱονεὶ ἐκδερόμενον. οὕτω γὰρ πάλαι ἐψίλουν, ὡς δηλοῖ Ἀριστοφάνης (Ranar. v. 516.) „Ἡβυλλιῶσαι κἄρτι παρατετιλμέναι." Gudianum, Δορύαλος: τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. Ἀριστοφάνης, αἱ γυναῖκες τὸν δορύαλον φράγονται, παρὰ τὸ δέρειν —. Hesychius, Δορυαλλός: τὸ τῶν γυναικῶν μόριον. ἀπὸ τοῦ δέρειν, ἢ ἐφ' ὕβρει τοῦ τραγῳδοποιοῦ Δορύλλου, οὗ μέμνηται ἐν Λημνίαις. Scholiasta Ranar. v. 519. Δορίαλος τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ὡς παρὰ τῷ αὐτῷ ποιητῇ „Αἱ γυναῖκες τὸν δορίαλον φράγνυνται."

Suidas, *Δόριλλος:* τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. ἐφ' ὕβρει τραγῳδοποιοῦ Δορίλλου.

XIV. 337

Harpocratio, *Ἀρκτεῦσαι:* — ὅτι δὲ αἱ ἀρκτευόμεναι παρθένοι ἄρκτοι καλοῦνται Εὐριπίδης ἐν Ὑψιπύλῃ, Ἀριστοφάνης Λημνίαις καὶ Λυσιστράτῃ (v. 645.)

XV. 338

Harpocratio, *Μέταυλος:* — ἐστιν ἡ ῥυπαρὰ λεγομένη αὐλή, οὗ ὄρνιθες ἦσαν. Ἀριστοφάνης Λημνίαις καὶ Μένανδρος Θαΐδι.

XVI. 339

Pollux VII, 139. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Λημνίαις εἴρηκε καὶ *ναυφύλαξ*.

XVII. 340

Pollux VII, 152. Καὶ ὁ μὲν πρὸ ὥρας πεπαινόμενος καρπὸς *πρῷμος* ἐν Λημνίαις Ἀριστοφάνους. καὶ *πρῷα* δὲ *καρπία* ὁ αὐτὸς (Vesp. 264.) εἴρηκε. σῦκα δὲ τῶν διφόρων ἐν Κραπατάλοις Φερεκράτης. τὰ δὲ φυτευτήρια τῶν σύκων *συκίδας* Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Λημνίαις. Vulgo πρώϊμος et πρώϊα. φῖτυ πρῷον dixit in Pace v. 1164. μοσχίδια φυκίδων in Acharnensibus v. 964.

XVIII. 341

Scholiasta Lysistratae v. 308. *Τὸν φανόν:* φανὸν μὲν πᾶν τὸ φαινόμενον ἐκάλουν. ἐκ δὲ τῶν ἀμπελίνων τὰς λαμπάδας κατεσκεύαζον εἰς ἔξαψιν, ὡς καὶ ἐν Λημνίαις φησί.

ΝΑΥΑΓΟΣ

342 Spuria haec fabula iudicata fuit ab criticis veteribus: vide locum grammatici p. 3. allatum. *Δὶς ναυαγὸς* dici videtur apud Pollucem X, 33. *Καλεῖται δὲ τὸ κλειδίον καὶ κλειστήριον, ὡς ἐν Διονύσῳ ναυαγῷ Ἀριστοφάνης ἔφη „Τί με ὦ πονηρὲ ἐξερείδεις ὥσπερ κλειστήριον.“* Codex Vossianus *δὶς ναυάγῳ.*

ΝΗΣΟΙ.

De huius quoque fabulae auctore ab veteribus criticis dubitatum fuit: vide locum grammatici modo memoratum et Pollucem, cuius verba ad fragm. VIII. attulimus. Nomen autem huic comoediae ab choro impositum esse suspicor, quemadmodum Eupolis in *Πόλεσιν* urbes personatas introduxit.

343 I.

Scholiasta Avium v. 297. *Εἴσοδος δὲ λέγεται ᾗ ὁ χορὸς εἴσεισιν ἐν τῇ σκηνῇ. καὶ ἐν ταῖς Νήσοις*

α. Εἶσιν δὲ ποῦ;
β. αἱδὶ κατ᾽ αὐτὴν ἣν βλέπεις τὴν εἴσοδον.

344 II.

Stobaeus LV, 7. vol. II. p. 405. *Ἀριστοφάνους Νήσων*

Ὦ μῶρε μῶρε ταῦτα πάντ᾽ ἐν τῷδ᾽ ἔνι,
οἰκεῖν μὲν ἐν ἀγρῷ τοῦτον ἐν τῷ γηδίῳ
ἀπαλλαγέντα τῶν κατ᾽ ἀγορὰν πραγμάτων,
κεκτημένον ζευγάριον οἰκεῖον βοοῖν,

ἔπειτ' ἀκούειν προβατίων βληχωμένων,
τρυγός τε φωνὴν εἰς λεκάνην ὠθουμένης,
ὄψῳ δὲ χρῆσθαι σπινιδίοις τε καὶ κίχλαις,
καὶ μὴ περιμένειν ἐξ ἀγορᾶς ἰχθύδια
τριταῖα πολυτίμητα βεβασανισμένα
ἐπ' ἰχθυοπώλου χειρὶ παρανομωτάτῃ.

Νήσων] Codex Parisinus optimus *νησσῶν*: ut dubitari possit utrum *Νήσων* an *Φοινισσῶν* corrigi oporteat.

V. 5. *προβατίων* Grotius. Vulgo *προβάτων*.

V. 6. *τρυγός* codices. *αἰγὸς* Trincavellus. V. 7. *ὄψῳ* Salmasius Exerc. Plin. p. 316. Vulgo *ὄψων*.

δὲ Gaisfordi editio haud dubie ex codicibus. Priores *τε*. *σπινιδίοις* Salmasius. Libri *πηνιδίοις*. V. 10. *ὑπ'* Gaisfordus. *ἐν* Boissonadius.

III. 345

Pollux VI, 45. *Καὶ θλαστὰς δὲ ἐλαίας ἐν Νήσοις ἂν εὕροις Ἀριστοφάνους.* Athenaei epitome II. p. 56 b. *Μνημονεύει τῶν θλαστῶν ἐλαῶν Ἀριστοφάνης „Θλαστὰς ποιεῖν ἐλάας.“ πάλιν*

Οὐ ταυτόν ἐστιν ἁλμάδες καὶ στέμφυλα.

καὶ μετ' ὀλίγα

Θλαστὰς γὰρ εἶναι κρεῖττόν ἐστιν ἁλμάδος.

Libri *ἐλαιῶν* et *ἐλαίας*, et *κρεῖσσον* pro *κρεῖττον*. In postremo versu *ἁλμάδος* in *ἁλμάδας* mutavit H. Stephanus in Thesauro vol. I. p. 374 e. ubi editio Londinensis p. 1896. *ἁλμάδος* dedit.

IV. 346

Suidas, *Ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε: κωλάριόν τι παροιμιῶδες ὑπὸ τῶν παιδίων λεγόμενον, ὅταν ἐπινέφῃ ψύχους ὄντος. Ἀριστοφάνης Νήσοις*

Λέξεις ἄρα
ὥσπερ τὰ παιδί' ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε.

Eustathius p. 881, 42. *Κωλάριον οὖν τι παροιμιῶδες Αἴλιος Διονύσιός φησιν ὑπὸ παίδων λέγεσθαι, δηλοῦν ἐξέχειν, ὅ ἐστιν ἐπιτεταλκέναι, τὸν ἥλιον. Ἀριστοφάνης,*

Λέξεις — *ἦλα. ἤγουν ἀνέσειλον.* Aliud exemplum ex Strattidis Phoenissis protulit Pollux IX, 124.

347 V.

Scholiasta Avium v. 439. *Ἔοικε δὲ Παναίτιον κωμῳδεῖν, ὃν καὶ ἐν Νήσοις*

Καταλιπὼν Παναίτιον

πίθηκον.

ἔνθα καὶ μαγείρου πατρὸς αὐτὸν λέγει. πίθηκον δὲ αὐτὸν εἶπε διὰ τὸ πανοῦργον. Iisdem fere verbis utitur Suidas in *διαθήκην διαθώμεθα.*

348 VI.

Etymolog. M. p. 338, 52. *Ἔνδημος: ὁ μὴ ἀποδημῶν· ἐπίδημος δὲ ὁ ἐπιδημῶν ξένος. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Νήσοις*

Ἀλλ' οὐ τυγχάνει

ἐπίδημος ὤν.

λέγεται δὲ περὶ τοῦ Ποσειδῶνος ὅτι οὐκ ἐπιδημεῖ Ἰσθμοῖ, κυρίως εἰρημένον. οὐχ οὕτω γὰρ Ἴσθμιος ὁ θεὸς ὡς διὰ παντὸς ἐκεῖ διατρίβειν.

349 VII.

Photius p. 311, 15. et Suidas, *Ξυννένοφε: ἐπινεφῆ καὶ συννεφῆ καὶ συννέφελά ἐστιν. Ἀριστοφάνης — ἐν Νήσοις*

Ὡς ἐς τὴν γῆν κύψασα κάτω καὶ ξυννενοφυῖα
βαδίζει.

ἀντὶ τοῦ σκυθρωπάζουσα. Hesychius, *Ξυννενοφυῖαν: σκυθρωπήν.* Conf. Anagyri fragm. VIII.

350 VIII.

Pollux IX, 89. *Ὡς δ' ἐπὶ τῶν κερμάτων οἱ ἀρχαῖοι Ἀττικοὶ ἥκιστα τῷ ἑνικῷ ἐχρῶντο, οὕτως δ' ἐπὶ τῷ ἀργυρίῳ τῷ πληθυντικῷ. τἀργύρια γὰρ ἐπὶ τοῦ ἀργυρίου σπανίως ἄν τις εὕροι παρ' αὐτοῖς· ἐγὼ δ'*

εὗρον ἐν ταῖς Νήσοις Ἀριστοφάνους, εἰ μὴ ὑποπτεύεται τὸ δρᾶμα ὡς Ἀριστοφάνους οὐ γνήσιον. Idem VII, 104. *Εἴρηται δὲ καὶ ἀργύρια ἐν Ἀριστοφάνους Νήσοις.*

IX. 351

Etymolog. M. p. 333, 33. *Ἔλυμος: σπέρμα τι ὃ ἕψοντες (vulgo ἑψῶντες) οἱ Λάκωνες ἤσθιον. Ἀριστοφάνης Νήσοις. παρὰ τὸ ἕλος ἔλυμος. χαίρει γὰρ ἐν ὑγροῖς τόποις καὶ ἐν ἕλεσι φύεσθαι.*

X. 352

Pollux X, 47. *Θρᾶνοι, θρανία, θρανίδια ἐν Νήσοις Ἀριστοφάνους.*

XI. 353

Hesychius, *Θύρσος: αὐλητής τις, γυναῖκα ἔχων ἑταίραν. Θύρσου κυνῆ* (*θυρσουκύνη* codex): *Ἀριστοφάνης ἐν Νήσοις* (*νήσ . .* codex), *οὐ τοῦ αὐλητοῦ μνημονεύων, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ φύλλα εἰπεῖν καὶ κλάδους. Θύρσοι: κλάδοι, λαμπάδες, λύχνα.*

ΟΛΚΑΔΕΣ.

Holcades ex antiquioribus poetae fabulis fuit. Scriptor argumenti Pacis in codice Veneto, *Τὸ δὲ κεφάλαιον τῆς κωμῳδίας ἐστὶ τοῦτο· συμβουλεύει Ἀθηναίοις σπείσασθαι πρὸς Λακεδαιμονίους καὶ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας. οὐ τοῦτο δὲ μόνον ὑπὲρ εἰρήνης Ἀριστοφάνης τὸ δρᾶμα τέθεικεν (καθεῖκεν?), ἀλλὰ καὶ τοὺς Ἀχαρνεῖς καὶ τοὺς Ἱππέας καὶ Ὁλκάδας, καὶ πανταχοῦ τοῦτο ἐσπούδακε, τὸν δὲ Κλέωνα κωμῳδῶν τὸν ἀντιλέγοντα καὶ Λάμαχον τὸν φιλοπόλεμον ἀεὶ διαβάλλων.* Scholia in Holcades memorantur ab scholiasta Avium et Lysistratae: vide fr. XIX. XX.

354

I.

Scholiasta Nubium v. 699. *Τήμερα:* ὡς ἐν Ὁλκάσιν

Ἰὼ Λακεδαῖμον, τί ἄρα πείσει τήμερα;

Vulgo *πείσῃ*. Suidas, *Τήμερος:* ὁ σημερινὸς, καὶ ἔστι τεταγμένον ἐπὶ σώματος. τὸ δὲ τήμερον ἐπὶ χρόνου λέγεται καὶ ἐν Εἰρήνῃ „ἰὼ Λακεδαίμων, τί ἄρα ποιήσει τήμερα.“ ἀντὶ τοῦ σημερινή. Quod *Εἰρήνην* nominat, fortasse in mente habuit illius fabulae v. 243. *ὡς ἀπολεῖσθε τήμερον.* Recte *Ὁλκάδας* nominat etiam scholiasta Homeri Iliad. γ, 132. *Τὰ μέντοι παρὰ τὸ φρήν συντιθέμενα ἐφύλαξε τὸν τόνον, Λυκόφρον, δαΐφρον. ὅθεν σημειῶδες ἐκεῖνο κατὰ κλητικὴν „ἰὼ Λακεδαῖμον“ Ἀριστοφάνης Ὁλκάσιν.* quibus simillima sunt Ioannis Alexandrini verba p. 14, 14. et Choerobosci apud Bekkerum p. 1245. qui *ὦ Λακεδαῖμον* sine auctoris nomine attulerunt. Unde corrigendus

Photius p. 202, 18. Λακεδαιμῶνι τὴν κλητικὴν περισπῶσιν· οὕτως Ἀριστοφάνης.

II. 355

Photius p. 11, 22. Ἐρανίσας: Δημοσθένης· ἀντὶ τοῦ ἔρανον αἰτήσας. ἐρανιστὴς μέντοι κυρίως ἐστὶν ὁ τοῦ ἐράνου μετέχων· καὶ τὴν φορὰν, ἣν ἑκάστου μηνὸς ἔδει καταβάλλειν, εἰσφέρων. ἐρανιστάς: ὡς ἡμεῖς καλοῦσιν. Ἀριστοφάνης Ὁλκάσιν (ὀλκάσιν codex)

Πρώην ἐρανιστὰς ἑστιῶν ἥψησ' ἔτνος.

Quae transscripsit Zonaras I. p. 862. ex quo ediderat Larcherus apud Brunckium in Addendis vol. III. p. 167.

III. 356

Photius p. 57, 8. Ἤια: δισυλλάβως, τὸ ἐπορευόμην, σὺν τῷ ι γράφεται. — Ἀριστοφάνης Ὁλκάσιν

Ἐπεὶ δ' ἐγενόμην οἶπερ ἤϊ' ἐπὶ ξύλα.

Eadem Suidas in ἦα et grammaticus Coislinianus apud Montefalc. p. 234.

IV. 357

Pollux X, 144. Ἀριστοφάνης ἔφη ἐν Ὁλκάσι

Λόγχαι δ' ἐκαυλίζοντο καὶ ξυστὴ κάμαξ.

V. 358

Eustathius p. 1423, 4. Ἐκ δὲ τοῦ οἴκου καὶ οἰκίσκος παρὰ Ἀριστοφάνει, περδικοτροφεῖον, οἷον

Τί δὲ τὸν ὀρνίθειον οἰκίσκον φέρεις;

δὲ fortasse in δὴ vel, quod Brunckius proposuit, δαὶ mutandum. Ex Holcadibus haec esse sumpta ab Polluce edocemur X, 159. Καὶ οἰκίσκον δὲ ὀρνίθιον (scr. ὀρνίθειον) καὶ οἰκίσκον περδικικὸν Ἀριστοφάνης ἐν Ὁλκάσιν ἔφη. Οἰκίσκος ex Pelargis attulerunt Harpocratio et Photius.

VI. 359

Athenaeus III. p. 91 c. Ἀριστοτέλης δέ φησι τῶν ἐχίνων πλείω γένη εἶναι, ἓν μὲν τὸ ἐσθιόμενον, ἐν ᾧ τὰ καλούμενά ἐστιν ᾠὰ, ἄλλα δὲ δύο, τό τε τῶν σπα-

σάργων καὶ τὸ τῶν καλουμένων βρυσσῶν· μνημονεύει δὲ καὶ τῶν σπατάγγων ὁ Σώφρων· καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ὁλκάσιν οὕτως

Δάπτοντα, μιστύλλοντα, διαλείχοντά μου
τὸν κάτω σπατάγγην.

V. 1. δάπτοντα Porsonus. Libri δαρδάπτοντα. V. 2. Photius p. 529, 23. Σπατάγγαι: ἰχθύες τινές· οἱ δὲ τοὺς μεγάλους ἐχίνους. οὕτως Ἀριστοφάνης.

360 VII.

Grammaticus Bekkeri p. 474, 31. Ἀχῶρα: τὰ ἐν τῇ κεφαλῇ καὶ τῷ γενείῳ πίτυρα. Ἀριστοφάνης Ὁλκάσιν „Ἀδαχεῖ γὰρ αὐτοῦ τὸν ἀχῶρα ἐκλέγεται ἐκ τοῦ γενείου τὰς πολιὰς τοῦ Διός.“ ἀρσενικῶς δὲ λέγεται ὁ ἀχώρ. „Lego τουδὶ, sc. τοῦ Δήμου. Vide Eq. 904. αὐτοῦ, nempe ἐν τῇ Πυκνί.“ Dobraeus ad Pluti v. 361. p. 44. ἐκλέγεται in ἐκλέγει τ' ἀεὶ mutandum ex aliis grammaticorum locis. Photius p. 8, 1. Ἀδαξῆσαι: τὸ κνῆσαι, οὐκ ἐν τῷ ο ὀδαξῆσαι, καὶ ἀδαχεῖν τὸ κνήθειν „Ἀδαχεῖ γὰρ αὐτοῦ τὸν ἀχῶρα ἐκλέγει τ' ἀεί“ Ἀριστοφάνης ἐν Ὁλκάσιν. Eadem grammaticus Bekkeri tradit p. 340, 28. et Suidas, nisi quod hic ἐν ταῖς Ὁλκάσιν omittit et apud utrumque ἀχῶρα scriptum est. Etymolog. M. p. 182, 17. Ἀχῶρα: ἀρσενικῶς, τὰ ἐν τῇ κεφαλῇ καὶ τῷ γενείῳ πίτυρα. Ἀριστοφάνης „Ἀδεχῆ γὰρ αὐτοῦ τὸν ἀχῶρ' ἐκλέγετ' ἀεὶ ἐκ τοῦ γενείου.“

Ex simili aliquo loco sumptus versus est qui sine fabulae nomine ab Suida affertur et grammatico Bekkeri p. 468, 19. Ἀφαιρεῖν κροκύδας: ἐπὶ τῶν πάντα ποιούντων ἕνεκεν κολακείας. ἄλλοι τε χρῶνται καὶ Ἀριστοφάνης

Εἴ τίς σε κολακεύει παρὼν καὶ τὰς κροκύδας ἀφαιρῶν.

Apud Suidam bis κροκίδας. σε addidit Porsonus in praefat. ad Hecubam p. XLI. Phrynichus Bekkeri

p. 4, 27. Ἀφαιρεῖν κροκύδας: λίαν ἠττίκισται, καὶ τίθεται ἐπὶ τῶν πάντα ποιούντων διὰ κολακείαν, ὥστε καὶ παρεπομένους ἀφαιρεῖν κροκύδας τῆς ἐσθῆτος ἢ κάρφος τι τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ γενείου. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἀφαιρεῖ (ἀφαιρεῖν?) τρίχας φησὶν ἐπί τινος κολακεύειν ἐπιχειροῦντος.

VIII. 361

Scholiasta Acharnens. v. 122. Στράτων: καὶ οὗτος κωμῳδεῖται ὡς λωβώμενος τὸ γένειον καὶ λειαίνων τὸ σῶμα, ὡς Κλεισθένης, ὥς φησιν αὐτὸς Ἀριστοφάνης ἐν Ὁλκάσι „Παῖδες ἀγένειοι, Στράτων." Exagitatur etiam in Equitibus v. 1370.

ΔΗΜΟΣ.

οὐδ᾽ ἀγοράσει γ᾽ ἀγένειος οὐδεὶς ἐν ἀγορᾷ;

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

ποῦ δῆτα Κλεισθένης ἀγοράσει καὶ Στράτων;

IX. 362

Scholiasta Acharnens. v. 710. exscriptus ab Suida, Εὐάθλους δέκα: οὗτος ὁ Εὔαθλος ῥήτωρ πονηρός. Ἀριστοφάνης ἐν Ὁλκάσιν

Ἔστι τις πονηρὸς ἡμῖν τοξότης συνήγορος
. . . . ὥσπερ Εὔαθλος παρ᾽ ὑμῖν τοῖς νέοις.

ἦν δὲ καὶ εὐρύπρωκτος καὶ λάλος. εἴη δ᾽ ἂν καὶ ἀγεννής. διὸ καὶ τοξότην αὐτὸν καλεῖ, οἷον ὑπηρέτην. Indicavi lacunam, quam Elmsleius ad Acharn. v. 703. addito τοῖς παλαιοῖς explevit. Εὔαθλος vulgo omissum servavit Suidas et scholiasta Vesparum v. 590. ita scribens, Εὔαθλος ῥήτωρ καὶ συκοφάντης, οὗ μνημονεύει καὶ ἐν Ἀχαρνεῦσι καὶ Ὁλκάσιν „οὗτός ἐστιν ὑμῖν πονηρὸς τοξότης συνήγορος, ὥσπερ Εὔαθλος." παρ᾽ ὑμῖν Elmsleius. Vulgo παρ᾽ ἡμῖν.

X. 363

Athenaeus III. p. 111 a. Τῆς δὲ κολλύρας καλουμένου ἄρτου (μνημονεύει) Ἀριστοφάνης — ἐν Ὁλκάσι

Καὶ κολλύραν τοῖσι περῶσιν διὰ τοὺν Μαραθῶνι τροπαῖον.

τοῦ Μαραθῶνι τροπαίου Elmsleius ad Acharn., v. 343.

364 XI.

Galenus περὶ τροφῶν δυνάμεως vol. IV. p. 316. ed. Basil. VI. p. 329. ed. Chartes. Περὶ ἀράκων. τὴν ὑστάτην συλλαβὴν τοῦ τῶν ἀράκων ὀνόματος διὰ τοῦ κ γεγραμμένην εὑρίσκομεν ἐν ταῖς Ἀριστοφάνους Ὁλκάσιν, ἔνθα φησὶν

Ἀράκους, πυρούς, πτισάνην, χόνδρον, ζειάς, αἴρας, σεμίδαλιν.

παραπλήσιον δ' ἐστὶ τὸ σπέρμα τῷ τῶν λαθύρων, καί τινές γ' οὐχ ἕτερον εἶναι γένος ἐκείνων νομίζουσιν αὐτό. De ἀράκῳ et ἀράχῳ vide Schneideri annotationem ad Theophrastum vol. III. p. 687.

365 XII.

Athenaeus III. p. 118 d. Μνημονεύει δὲ τῶν μύλλων καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ὁλκάσι

Σκόμβροι, κολίαι, λέβιοι, μύλλοι, σαπέρδαι, θυννίδες.

λέβιοι] Immo λεβίαι.

366 XIII.

Athenaeus VII. p. 329 b. Ἀριστοφάνης δ' ἐν Ὁλκάσιν

Ὦ κακοδαίμων ὅστις ἐν ἅλμῃ πρῶτον τριχίδων ἀπεβάφθη.

τοὺς γὰρ εἰς τὸ ἀπανθρακίζειν ἐπιτηδείους ἰχθῦς εἰς ἅλμην ἀπέβαπτον, ἣν καὶ Θασίαν ἐκάλουν ἅλμην, ὡς καὶ ἐν Σφηξὶν ὁ αὐτός φησι ποιητὴς

Καὶ γὰρ πρότερον δὶς ἀνθρακίδων ἅλμην πιών.

In versu ex Holcadibus κακοδαίμων correxit Brunckius. Vulgo κακόδαιμον. In Vespis autem v. 1127. legitur καὶ γὰρ πρότερον ἐπανθρακίδων ἐμπλήμενος. Abs qua scriptura quum discedat Athenaeus, videndum est ne Holcadum locum quendam in mente habuerit, de quo

Antiatticista Bekkeri p. 82, 23. *Ἀλμαίᾳ: Ἀριστοφάνης Ὁλκάσιν „ἁλμαίαν πιών.“* Phrynichus ibidem p. 22, 28. *Ἀλμαίαν: τὴν ἅλμην, ὡς Ἀθηνᾶ Ἀθηναία, πύλη πυλαία, ὥρα ὡραία.*

XIV. 367

Photius p. 517, 13. *Σκαφίδας: οὐ σκάφας, τὰ σκεύη*

Σκαφίδας, μάκτρας, Μοσσυνικὰ μαζονομεῖα.

Ἀριστοφάνης. Pro *μάκτρας* codex *μίξας.* Correctum ex Polluce X, 102. *Καὶ σκαφίδα δὲ τὴν σκάφην ταύτην ἐν ταῖς Ὁλκάσι λέγει συντάξας οὕτω „σκαφίδας, μάκτρας.“* Idem *μαζονομεῖα* memorat X, 84. *τὰ μαζονομεῖα Ἀριστοφάνους εἰπόντος ἐν Ὁλκάσι.“* De quo plura collegerunt Hesychii interpretes vol. II. p. 523. Ex eodem versu fortasse sunt verba *ὕρχαξ οἴνου* apud Pollucem X, 73. *Ἐν δὲ τοῖς ἀγγείοις τάττοιτο ἂν καὶ ἃς εἴρηκεν Ἀριστοφάνης ἐν Ὁλκάσιν „ὕρχας οἴνου.“* Idem VI, 14. *Εἰ δὲ καὶ Ἀριστοφάνης ὠνόμασεν ὕρχας οἴνου, δηλοῖ τὸ προσεοικὸς τῷ βίκῳ κεράμιον. ἔστι δὲ Αἰολικὸν τοὔνομα.* In Vespis v. 676. nunc legitur *ὕρχας, οἶνον.*

XV. 368

Eustathius p. 1534, 47. *Κώρυκον δὲ τὸν θύλακον λέγει. — οἱ δὲ παλαιοὶ καὶ κωρυκίδα τὸ τοιοῦτον σκεῦος καλοῦσι, παράγοντες καὶ Ἀριστοφάνους χρῆσιν ταύτην*

Σπυρὶς οὐ μικρὰ καὶ κωρυκὶς, ἣ καὶ τοὺς μάττοντας ἐγείρει.

Ex Holcadibus haec esse petita ex Pollucis verbis colligitur X, 172. *Εἴποις ἂν — καὶ κωρυκίδα, ὡς ἐν ταῖς Ὁλκάσιν Ἀριστοφάνους.*

XVI. 369

Hesychius, *Ἀπεσφακέλισεν: ἐσάπη. Ἀριστοφάνης Ὁλκάσιν. οἱ δὲ ἰατροὶ τὴν ἐκ σήψεως* (codex *ὄψεως*) *μελανίαν. ἢ ἀντὶ τοῦ προσεσπάσθη. ἢ αἰφνι-*

δίως ἀπέθανεν. Suidas, Ἀπεσφακέλισεν: οἱ μὲν γραμματικοὶ ἐσάπη, ἀπεσφενδόνησε. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀπεκάκισεν. ἔτι τὸ ἐξαίφνης ἀπέθανεν. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ ἀπεσπάσθη. Grammaticus Bekkeri p. 422, 25. Ἀπεσφακέλισεν: οἱ μὲν ἰατροὶ ἐσάπη. λέγεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπεσφενδόνησεν. ἔτι τὸ ἐξαίφνης ἀπέθανεν. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπεσπάσθη. Zonaras vol. I. p. 270. Ἀπεσφακέλισεν: αἰφνίδιον ἀπέθανεν. οἱ μὲν γραμματικοὶ ἐσάπη φασίν. Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ ὤκλασεν. οἱ δὲ ἰατροὶ τὴν ἐκ σήψεως μελανίαν λέγουσιν. Etymolog. M. p. 120, 13. interpretatur προσεσπάσθη, ἢ αἰφνιδίως ἀπέθανεν. οἱ δὲ ἰατροὶ ἀντὶ τοῦ ἐσάπη. „Ex his grammaticis inter se collatis intelligitur in Suida pro γραμματικοὶ scribendum esse ἰατροὶ, in eodem Suida [et grammatico Bekkeri] pro ἀπεσπάσθη ex Timaeo ἐπεσπάσθη, in Etymologo denique pro προσεσπάσθη ex Hesychio προσεσπάσθη." Ruhnken. ad Timaeum p. 123.

370 XVII.

Pollux IX, 60. Καὶ τὸ δραχμῆς ἄξιον δραχμιαῖον, ὡς ἐν Ἀριστοφάνους Ὁλκάσιν.

371 XVIII.

Harpocratio, Ἐπίγειον: — τὰ πρυμνήσια ἐπίγεια ἔλεγον. κέχρηνται τῷ ὀνόματι καὶ οἱ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιηταί. Ἀριστοφάνης Ὁλκάσι. Formam ἐπίγειον praebuerunt codices Mediceus et Vratislaviensis. Vulgo ἐπίγυον. Conf. Babylon. fragm. IX.

372 XIX.

Pollux X, 173. Φαίης δ' ἂν κατ' Ἀριστοφάνην λέγοντα ἐν Ὁλκάσι καὶ παττάλους ἐκκρούειν καὶ σκύταλον ὑποσίδηρον καὶ σμινύδας καὶ ἀγκαλίδας. σκύταλον fortasse in σκυτάλιον mutandum. Scholiasta Avium v. 1283. Τοῦ δὲ σκυτάλιον τὸ α ἐκτείνεται, ὡς ἐν Ὁλκάσιν, ἔνθα καὶ τὸ Νικοφῶντος ἐξ Ἀφροδίτης Γονῶν παρετέθη „Οὐκ ἐς κόρακας τὼ χεῖρ' ἀποίσεις ἐκ-

ποδῶν | ἀπὸ τοῦ σκυταλίου (fortasse τε addendum) καὶ τῆς διφθέρας." οὕτω Σύμμαχος.

XX. 373

Scholiasta Lysistratae v. 723. Τροχιλία δέ ἐστιν ὁ τροχὸς τοῦ ξύλου τοῦ φρέατος, δι' οὗ ἱμῶσι. δεδήλωται δὲ περὶ τούτου καὶ ἐν Ὁλκάσι.

XXI. 374

Stephanus Byzant. Φᾶσις: πόλις τῆς Αἴας. — τὸ ἐθνικὸν Φασιάτης καὶ Φασιατικὸς καὶ Φασιανός, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ὁλκάσι.

XXII. 375

Pollux I, 83. Λέγοιτο δ' ἂν ταχεῖα ναῦς καὶ ταχυναυτοῦσα καὶ δρομάδες ὁλκάδες, ὡς Ἀριστοφάνης.

ΠΕΛΑΡΓΟΙ.

Πελαργῶν fabulae argumentum Suevernius in commentatione de Avibus p. 83. probabiliter coniecit cum narrationibus veterum de ciconiarum in parentes pietate coniunctum fuisse: de quibus vide scholiastae annotationem ad Avium v. 1354.

376 I.

Scholiasta Platonis Clarkianus apud Bekkerum p. 330. *Μέλητος δὲ τραγῳδίας φαῦλος ποιητής, Θρᾲξ γένος, ὡς Ἀριστοφάνης Βατράχοις* (v. 1309.), *Πελαργοῖς Λαΐου υἱὸν αὐτὸν λέγων, ἐπεὶ ᾧ ἔτει οἱ Πελαργοὶ ἐδιδάσκοντο, καὶ ὁ Μέλητος Οἰδιπόδειαν ἔθηκεν* (*καθῆκεν* Meinekius), *ὡς Ἀριστοτέλης Διδασκαλίαις. ἐν δὲ Γεωργοῖς ὡς Καλλίαν περαίνοντος αὐτοῦ μέμνηται.* Laii filium cur dixerit Aristophanes explicuit Meinekius Quaest. scen. II. p. 18. comparato Athenaei loco XIII. p. 602 f. *Ἄλλοι δέ φασι τῶν τοιούτων ἐρώτων* (*παιδικῶν*) *κατάρξασθαι Λάϊον ξενωθέντα παρὰ Πέλοπι καὶ ἐρασθέντα τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Χρυσίππου.*

377 II.

Scholiasta Vesparum v. 1231. *Ἀδμήτου λόγον: καὶ τοῦτο ἀρχὴ σκολίου. ἑξῆς δέ ἐστι „τῶν δειλῶν ἀπέχου γνοὺς ὅτι δειλῶν ὀλίγη χάρις." καὶ ἐν Πελαργοῖς*

Ὁ μὲν ᾖδεν Ἀδμήτου λόγον πρὸς μυρρίνην,
ὁ δ' αὐτὸν ἠνάγκαζεν Ἁρμοδίου μέλος.

378 III.

Herodianus Piersoni p. 462. exscriptus ab Thoma Mag. p. 791. *Σημεῖον λέγοντες, σημειοῦσθαι οὐ λέ-*

-ομεν, ἀλλ' ἀποσημαίνεσθαι, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Πελαργοῖς.

Ἀπεσημηνάμην
τὰς τῶν κακούργων οἰκίας.

IV. 379

Athenaeus IX. p. 387 f. Ἀτταγᾶς. Ἀριστοφάνης Πελαργοῖς

Ἀτταγᾶς ἥδιστον ἕψειν ἐν ἐπινικίοις κρέας.

V. 380

Athenaeus IX. p. 368 e. Κωλῆν — Ἀριστοφάνης — ἐν Πελαργοῖς

Κεφαλάς τ' ἀρνῶν, κωλᾶς ἐρίφων.

VI. 381

Pollux X, 174. Καὶ χαλκώματα ἐν μέρει τῶν σκευῶν — εἰπόντος — Ἀριστοφάνους ἐν Πελαργοῖς „Χαλκώματα, προσκεφάλαια." Idem VII, 105. Χαλκώματα δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Πελαργοῖς καὶ Σφηξὶν (v. 1214.) εἴρηκε.

VII. 382

Athenaeus VI. p. 247 a. Ἐπισίτιοι καλοῦνται οἱ ἐπὶ τροφαῖς ὑπουργοῦντες. — Ἀριστοφάνης Πελαργοῖς

Ἢν γὰρ ἕν' ἄνδρ' ἄδικον σὺ διώκῃς,
ἀντιμαρτυροῦσι
δώδεκα τοῖς ἑτέροις ἐπισίτιοι.

V. 1. σὺ διώκῃς Porsonus. Vulgo συνδιώκῃς. V. 3. Fortasse praestat ἐπίσιτοι scribi.

VIII. 383

Moeris p. 92. Βαλανεὺς παρὰ Πλάτωνι καὶ Ἀριστοφάνει ἐν Πελαργοῖς. Huius vocabuli tum in superstitibus fabulis plura sunt exempla tum in perditae fragmento apud Pollucem X, 63. Ἀρύταινα — Ἀριστοφάνους εἰπόντος

Βαλανεὺς δ' ὠθεῖ ταῖς ἀρυταίναις.

384 IX.

Antiatticista Bekkeri p. 111, 7. Ὀβολίας ἄρτους: τοὺς ὀβολοῦ πωλουμένους. Ἀριστοφάνης Πελαργοῖς. Conf. Γεωργῶν fragm. III.

385 X.

Harpocratio, Οἰκίσκῳ: — ἐκάλουν δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὸ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενον ὀρνιθοτροφεῖον οἰκίσκον. Ἀριστοφάνης Πελαργοῖς, Μεταγένης Αὔραις. Photius p. 319, 4. Οἰκίσκος: περδικοτροφεῖον. Ἀριστοφάνης Πελαργοῖς. et paullo post Οἰκίσκῳ: — ἐκάλουν δὲ — οἰκίσκον, omittens quae his subiungit Harpocratio. Vocabulum οἰκίσκος est in Holcadum fr. V.

386 XI.

Scholiasta Pluti v. 84. Πατροκλέους: εἷς ἦν τῶν τὸν Λακωνικὸν βίον ζηλούντων Ἀθηναίων, πλούσιος μὲν σφόδρα, ἄλλως δὲ κακόβιός τις καὶ φιλοχρήματος καὶ σκνιφὸς κωμῳδεῖται, ὡς ἐν Πελαργοῖς εἴρηται περὶ τούτου, ὅστις ἕνεκεν τῆς φειδωλίας οὐδένα προσίεσθαι εἴα φυλακῆς ἕνεκα τῶν χρημάτων καὶ γλίσχρου βίου. Similiter Suidas, Πατροκλῆς: ὄνομα κύριον. καὶ παροιμία, ἐκ Πατροκλέους, ἐπὶ τῶν ῥυπώντων καὶ αὐχμηρῶν. Πατροκλῆς γὰρ ἐγένετο Ἀθηναῖος πλούσιος σφόδρα, ἄλλως — σκνιπὸς, ὅστις ἕνεκεν — οὐδένα οἱ εἴα προσίεσθαι φυλακῆς — βίου.

387 XII.

Scholiasta Pluti v. 665. Νεοκλείδης — εἴρηται δὲ καὶ ἐν Πελαργοῖς περὶ αὐτοῦ ὅτι ῥήτωρ καὶ συκοφάντης.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ποίησις in fabulis spuriis ab quibusdam Archippo tributis numeratur ab grammatico supra memorato p. 3. Ex Antiphanis *Ποιήσει* longum fragmentum attulit Athenaeus VI. p. 222 a., ubi Casaubonus Aristophanis nomen restituebat. Aristophanis *Ποίησιν* citat Priscia- 388
nus XVIII. p. 1198. Putsch. (vol. II. p. 202. ed. Krehl.) „*Attici παρὰ σὲ pro παρὰ σοὶ, quomodo et nos apud te. Aristophanes Ποιηχει* (*Ποιήσει* Brunckius) *Γυναῖκα δὲ ζητοῦντες ἕνα δ' οἶκον νυνὶ ἐᾶς ἵνα εἶ παρά σε.*" Quae in codice Monacensi ita scripta sunt *ΓΥΝΑΙΚΑ ΔΕ Ζ ΗΤΟΙΝΤΕϹ ΕΝΑ ΔΕΘΙΚΟΜΝΝΗΝ ΕΑϹΙΝ ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΑ ϹΕ.* Quae qui emendabit, ita, opinor, digeret ut *γυναῖκα δὲ* in fine primi, *εἶναι παρὰ σὲ* autem in initio tertii trimetri collocetur.

Π Ο Λ Υ Ι Δ Ο Σ.

Etymolog. MS. Parisinum apud Valckenarium Diatr. Eurip. p. 200. *Πολύϊδος· οὕτω καὶ Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Ἀρχιβίου, καὶ ἔστι, φησί, πολυΐδμων μάντις ὤν. οὕτω δὲ καὶ τὸ δρᾶμα ἐπιγράφεται παρὰ Ἀριστοφάνει· μαρτυρεῖ δὲ Φιλόξενος. καὶ Σοφοκλῆς δὲ Μάντεσι συνέστειλεν „Ὁρῶ πρὸ χειρῶν Πολυΐδου τοῦ μάντεως.“*

389 I.

Stobaeus LXVIII, 17. vol. III. p. 25. *Ἀριστοφάνης ἐν Πολυΐδῳ*

Ἰδοὺ δίδωμι τήνδ' ἐγὼ γυναῖκά σοι
Φαίδραν· ἐπὶ πῦρ δὲ πῦρ ἔοιχ' ἥξειν ἄγων.

„Proverbium est *πῦρ ἐπὶ πῦρ*: vide Not. ad Nicet. Eugen. p. 451. Boeckh. ad Min. p. 145. Clemens Alex. *Quis dives* p. 5. *τὸ δὴ τοῦ λόγου πῦρ ἐπὶ πῦρ μετοχετεύοντες τύφῳ τῦφον ἐπαντλοῦντες.* ubi Segaar. Ovidius Am. III. 2, 34. *In flammam flammas, in mare fundis aquas.* Florus IV, 6. *Quum solus gravis paci, gravis reipublicae esset Antonius, quasi ignis incendio Lepidus accessit.*“ Boissonadius p. 287.

390 II.

Stobaeus CXVIII, 16. vol. III. p. 451. *Ἀριστοφάνους Πολυΐδου*

Τὸ γὰρ φοβεῖσθαι τὸν θάνατον λῆρος πολύς·
πᾶσιν γὰρ ἡμῖν τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν.

Alterum versum, nisi quid apud Stobaeum turbatum est, sumpsit ab Sophocle, cuius ea sunt verba in Electra v. 1173. Simillimas sententias Euripidis collegit Wyttenbachius ad Plutarchum vol. VI. p. 726.

391 III.

Suidas, *Ἀνάριστος, μᾶλλον δὲ ἀναρίστητος. Ἀριστοφάνης Πολυείδῳ*

Τρέχω διὰ τῆς ἀγορᾶς ἀναρίστητος ὤν. Legebatur *διὰ τῆς ἀγορᾶς τρέχω.* Transposuit Porsonus Adversar. p. 281.

IV. 392

Pollux IX, 31. *Ἀριστοφάνης ἐν Πολυείδῳ Ἐλλιμενίζεις ἢ δεκατεύεις.*

V. 393

Photius p. 13, 19. Suidas, Etymolog. M. p. 373, 19. et Michael Apostolius IX, 9. p. 105. *Ἔρημον ἐμβλέπειν: ἀκίνητον καὶ νωθρόν. οἷον ὅταν εἰς ἐρημίαν ἢ πέλαγος μέγα καὶ ἀχανὲς βλέπωμεν* (*ἐμβλέπωμεν* Suidas). *Ἀριστοφάνης Πολυΐδῳ* (*Πολυείδῳ* Suidas et Etymolog.). Parum probabilia de his verbis scripsit Valckenarius ad Theocriti Adoniaz. p. 233.

VI. 394

Etymolog. M. p. 451, 51. *Θησειότριψ: ὁ ἐν τῷ Θησείῳ διατρίψας. Ἀριστοφάνης Πολυΐδῳ. καὶ θησομύζειν δὲ ἐν τῷ αὐτῷ λέγεται.* Ita enim ex codice Dorvilliano haec correxit Gaisfordus ad Hesiodum p. 112. Legebatur *δὲ τὸ ἐν αὐτῷ λέγειν.* De *Θησείῳ*, in quod servi confugere solebant alium dominum nacturi, dixit Ullrichius in appendice ad Platonicos dialogos p. 232. Conf. *Ὡρῶν* fragm. II.

VII. 395

Moeris p. 286. *Οὐκ ἀπήρκει: ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀπέχρη. Ἀριστοφάνης Πολυείδῳ.*

VIII. 396

Pollux IX, 130. *Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Πολυείδῳ καὶ προσεμφερὴς εἶπε.*

Ex Polyido Pollux X, 45. memoriae errore attulit Thesmophoriazusarum versum 633. *Σκάφιον Ξένυλλ' ᾔτησεν· οὐ γὰρ ἦν ἀμίς.* Fortasse aliud vocabuli *σκάφιον* exemplum in Polyido inventum fuit.

ΣΚΗΝΑΣ ΚΑΤΑΛΑΜΒΑΝΟΥΣΑΙ.

Mulieres *σκηνὰς καταλαμβανούσας* quas dixisse comicus videatur Casaubonus explicare studuit in Animadv. ad Athenaeum IV, 20. p. 301. „*Σκηνὰς καταλαμβάνουσαι* (inquit) *dicuntur quae in foro et viis publicis locum occupant ubi sua umbracula destituant. Ita soliti facere mercatores, quoties celebrabatur aliqua panegyris. Vetus Theocriti interpres* [XV, 16.]: *ἐν ταῖς πανηγύρεσι σκηνὰς ἐποίουν οἱ πωλοῦντες. Sic autem loquitur idem poeta in Pace* [v. 880.] *εἰς Ἴσθμια | σκηνὴν ἐμαυτοῦ τῷ πέει καταλαμβάνω. Videtur Aristophanes descripsisse eo dramate mulierum tentoria sua commodis locis figere cupientium iurgia et ἀκροχειρισμούς.*“ Casaubono assentiri videtur Valckenarius ad Adoniazusas p. 309. Diversa est Kuhnii ad Pollucem VII, 157. et Hemsterhusii ad X, 106. sententia, qui de occupatis theatri sedibus cogitarunt. Nec diffitendum est plura esse in fragmentis quae de theatro potius quam de foro actum esse probabile reddant. Fortasse ad hanc fabulam spectat scholion Thesmophor. v. 658. in codice Ravennate, *τὴν πύκνα πᾶσαν καὶ τὰς σκηνὰς καὶ τὰς διόδους: τὰς σκηνὰς διὰ μέσου εἴρηκε. καὶ γὰρ πρὸς τῇ σκηνῇ πυκναὶ ἦσαν, ὡς καὶ αὐτὸς Ἀριστοφάνης μέμνηται τούτου.* Conf. Pacis v. 731.

397 I.

Scholiasta Platonis Clarkianus p. 330. ed. Bekker. *Ἀριστοφάνης — ἐκωμῳδεῖτο ἐπὶ τῷ σκώπτειν μὲν Εὐριπίδην, μιμεῖσθαι δ᾽ αὐτόν. Κρατῖνος*

Τίς δὲ σύ; κομψός τις ἔροιτο θεατής·
ὑπολεπτόλογος, γνωμιδιώκτης, εὐριπιδαριστοφανίζων.

καὶ αὐτὸς δ᾽ ἐξομολογεῖται Σκηνὰς καταλαμβανούσαις

Χρῶμαι γὰρ αὐτοῦ (φησὶ) τοῦ στόματος τῷ
στρογγύλῳ,
τοὺς νοῦς δ' ἀγοραίους ἧττον ἢ 'κεῖνος ποιῶ.

Edidit hoc scholion Kiddius in Porsoni Miscellaneis p. 268. ubi de Cratini verbis Porsoni commemoratur coniectura τίς δὲ σὺ κομψός; πᾶς ἄν τις ἔροιτο θεατής, nec dubitari potest quin post κομψός aliquid exciderit. In altero eiusdem versu γνωμιδιωκτής ex alio codice, quem Seidlerus memorat in dissertatione p. 23., restitui: Clarkianus γνωμιδιώτης. Priora Aristophanis verba attulit Plutarchus Moral. p. 30 d. — ὁ μὲν ἀπανθίζεται τὴν ἱστορίαν, ὁ δὲ ἐμφύεται τῷ κάλλει καὶ τῇ κατασκευῇ τῶν ὀνομάτων, καθάπερ ὁ Ἀριστοφάνης περὶ τοῦ Εὐριπίδου φησὶ „Χρῶμαι γὰρ αὐτοῦ τοῦ στόματος τῷ στρογγύλῳ."

II. 398

Photius p. 340, 22. Ὀξυρεγμεῖν: ὅταν μεθ' ἡμέραν ἐποξίσῃ ἡ τροφή. Ἀριστοφάνης ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις τὴν ὀξυθυμίαν οὕτως ἔφη

Καὶ μὴν ἄκουσον, ὦ γύναι, θυμοῦ δίχα
καὶ κρῖνον αὐτὴ μὴ μετ' ὀξυρεγμίας.

Dobraeus in Addendis ad Aristophan. p. (116) ὀξερυγμίας. Fallitur.

III. 399

Pollux X, 67. Προσθετέον δὲ — καὶ τὴν ἐν Ἀριστοφάνους Σκηνὰς καταλαμβανούσαις

Λήκυθον
τὴν ἑπτακότυλον, τὴν χυτραίαν, τὴν καλήν,
ἣν ἐφερόμην, ἵν' ἔχοιμι συνθεάτριαν.

εἴρηται γὰρ νῦν ἐπὶ ἐκπώματος. V. 2. χυτραίαν Iungermannus. Vulgo χυτρίαν. Lobeckius ad Phrynich. p. 147. τὴν χυτρεᾶν, τὴν ἀγκύλην. V. 3. συνθεάτριαν ex Aristophane affert Pollux IV, 121. Idem VI, 158. Συνθεάτριαν δὲ καὶ συλλήστριαν καὶ σύγκοιτον Ἀριστοφάνης εἶπεν. et II, 56. Καὶ θεάτρια καὶ συνθεάτρια ἡ παλαιὰ κωμῳδία. Quibus addimus cognata

ex IV, 106. Πρόσχορον δὲ Ἀριστοφάνης τὴν χορεύουσαν κέκληκε, τὴν δ' αὐτὴν καὶ συγχορεύτριαν.

400 IV.

Athenaeus VII. p. 287 a. Σπεύσιππος δὲ καὶ οἱ ἄλλοι Ἀττικοὶ βόακας. Ἀριστοφάνης Σκηνὰς καταλαμβανούσαις

Ἀλλ' ἔχουσα γαστέρα
μεστὴν βοάκων ἀπεβάδιζον οἴκαδε.

Sine nomine fabulae attulit Etymolog. M. p. 218, 30. et partim Zonaras vol. I. p. 413.

401 V.

Pollux VII, 157. ubi de armorum generibus exponit, Ἀριστοφάνης δ' ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις ἔφη

Καὶ τῶν πλατυλόγχων διβολίαν ἀκοντίων.

Idem X, 144. propter vocabulum πλατυλόγχων hunc versum afferens diversam praebet scripturam

Καὶ τῶν πλατυλόγχων, ὡς ὁρᾷς, ἀκοντίων.

402 VI.

Pollux VII, 202. Ἀριστοφάνης ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις

Τὴν πόρδαλιν καλοῦσι τὴν κασαλβάδα

ἔφη.

403 VII.

Athenaeus IV. p. 169 c. Τὴν χύτραν δ' Ἀριστοφάνης ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις κακκάβην εἴρηκεν οὕτως

Τὴν κακκάβην γὰρ κᾶε τοῦ διδασκάλου.

Codex Venetus κάστου, Musurus cum deterioribus apographis καρύστου. Correctum ex Polluce X, 106. Καὶ κακκάβην τὴν λοπάδα ἐρεῖς εἰπόντος Ἀριστοφάνους ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις „Τὴν κακκάβην γὰρ καστοῦ διδασκάλου." Ubi Iungermannus κάε τοῦ. Vocabulo κακκάβη utitur Δαιταλέων fragm. XXVI. Daedali fragm. X.

VIII. 404

Pollux X, 114. Ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις ἔφη „Ὥσπερ κόσκινον αἰρόπινον τέτρηται.“ Cribrum αἰρόπινον dicit quo frumentum ab lolio purgatur. Vide Stephani Thesaur. p. 1624. ed. Lond.

IX. 405

Pollux X, 147. — τάχα δὲ καὶ μοχλίον, εἰ καὶ τοῖς τοιχωρύχοις τοῦτο προστιθέασιν οἱ κωμῳδοποιοί. καὶ μοχλίσκον δὲ τὸ τοιοῦτον Ἀριστοφάνης ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις ὠνόμασεν εἰπὼν „Τοῖχον μοχλίσκῳ καταβαλεῖν.“ Vulgo καλαθεῖν. Codex Antverpiensis καλύνειν. Ego de duabus Salmasii coniecturis, καταβαλεῖν et σαλεύειν, priorem praetuli. Praeterea codex Iungermanni μοχλίσκον.

X. 406

Scholiasta Equitum v. 422. Κοχώνη τόπος ὑπὸ τὸ αἰδοῖον, καὶ τῶν μηρῶν καὶ τῆς κοτύλης καὶ τῶν ἰσχίων. μέμνηται δὲ τῆς κοχώνης καὶ ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις „Ἀλλὰ συσπᾶσθαι δεῖ τὰς κοχώνας.“ Nisi τὰ κοχώνα dixit, cui etiam in Equitibus v. 426. 487. alterum illud ab librariis suffectum fuit.

XI. 407

Hesychius, Οὐ γὰρ ἄκανθαι: παροιμία. Ἀριστοφάνης Σκηνὰς καταλαμβανούσαις

Οὐδ' ἴσως ἀντέλεγες τούτῳ τῷ δειπνίῳ· οὐ γὰρ ἄκανθαι.

In initio versus fortasse οὐδ' ἂν ἴσως corrigendum. δειπνίῳ Heinsius. Vulgo δειπνείῳ. De proverbio vide Δραμάτων fragm. VII.

XII. 408

Pollux X, 28. Τὸ κόρημα· καλεῖται δὲ οὕτω καὶ τὸ σκεῦος καὶ τὸ κάθαρμα τὸ κορούμενον. τὸ δὲ ῥῆμα κορεῖν ἂν λέγοις. καὶ τὸ μὲν σκεῦος καὶ ῥῆμα ὑπὸ Εὐπόλιδος εἴρηται ἐν τοῖς Κόλαξι „Τουτὶ λαβὼν τὸ κόρημα τὴν αὐλὴν κόρει.“ τὸ δὲ κορούμενον ἐν Σκη-

νὰς καταλαμβανούσαις Ἀριστοφάνους, ὥσπερ ἐν Καλλιππίδῃ (Στράττιδος addit Meinekius Quaest. scen. II. p. 66.) „Ἐπὶ τοῦ κορήματος καθέζομαι χαμαί."

409 XIII.

Photius p. 404, 20. *Πεζίδα:* τὴν ὤαν τοῦ ἱματίου. Ἀριστοφάνης Σκηνὰς καταλαμβανούσαις.

410 XIV.

Pollux X, 172. *Τὴν δὲ πήραν πηρίδιον* εἴποις ἄν, ὡς ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις Ἀριστοφάνης.

411 XV.

Hesychius, *Τριτοστάτης:* Ἀριστοφάνης ἐν Σκηναῖς. Corrige Τριτοστάτις. Pollux IV, 106. Καὶ τὴν γυναῖκα δὲ τριτοστάτιν Ἀριστοφάνης καλεῖ.

412 XVI.

Harpocratio, *Δήμαρχος:* — ὅτι δὲ ἠνεχυρίαζον οἱ δήμαρχοι δηλοῖ Ἀριστοφάνης ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις.

ΤΑΓΗΝΙΣΤΑΙ.

De Tagenistarum argumento perquam verisimilis est Suevernii coniectura in commentatione de Avibus p. 42. prolata, qui Calliam Hipponici filium eiusque parasitos, ex quibus chorum constitisse credibile est, hac fabula exagitatos esse suspicatur. Eodem consilio Eupolis *Κόλακας* comoediam celebratissimam scripsit, cum Aristophanis Pace et Leuconis Phratoribus olympiadis undenonagesimae anno tertio in certamen commissam, de qua optime disputatum est ab Meinekio in Quaest. scen. I. p. 55. Cum nomine autem *ταγηνιστῶν* apte ab Suevernio comparati sunt *οἱ περὶ τάγηνον καὶ μετ᾽ ἄριστον φίλοι*, quos dixit Eupolis apud Plutarchum Moral. p. 54 b.

I. 413

Athenaeus X. p. 418 d. *Ἔλεγον δὲ καὶ Θετταλικὴν ἔνθεσιν τὴν μεγάλην. Ἕρμιππος Μοίραις*

Ὁ Ζεὺς δὲ τούτων οὐδὲν ἐνθυμούμενος
μύων ξυνέπλαττε Θετταλικὴν τὴν ἔνθεσιν.

ταῦτα δὲ καπανικὰ εἴρηκεν Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς

Τί πρὸς τὰ Λυδῶν δεῖπνα καὶ τὰ Θετταλῶν;
τὰ Θετταλικὰ μὲν πολὺ καπανικώτερα.

οἷον τὰ ἁμαξιαῖα. Θετταλοὶ γὰρ τὰς ἀπήνας καπάνας ἔλεγον. Versu altero legebatur *καὶ τὰ Θετταλικῶν*, unde Brunckius *καὶ* Athenaeo tribuit et duo fragmenta constituit. *καὶ* omisit Stephanus in Thesauro p. CCCXV. ed. Londin. *Θετταλικὰ* legit epitomes auctor, qui ita scribit, *Ἀριστοφάνης δὲ τὰ Λυδῶν δεῖπνά φησι καὶ τὰ Θετταλῶν, καὶ τὰ Θετταλικὰ μὲν πολὺ καπανικώτερα. οἷον — ἔλεγον.* Consentit Eustathius p. 857, 28. *Θετταλοὶ γὰρ, ὡς ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου φέρεται, τὰς ἀπήνας*

καπάνας ἔλεγον, ὅθεν καὶ καπανικὰ παρ' αὐτοῖς τὰ ἁμαξιαῖα, ὡς δηλοῖ, φησὶν, Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Λυδῶν δεῖπνα καὶ Θετταλῶν, ὧν τὰ Θετταλικὰ πολὺ καπανικώτερα. Hesychius, Καπανικώτερα: ἀπὸ τῆς φάτνης, χορταστικώτερα· τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ μείζονα (μείζονος codex). καπάνας γὰρ ἀπήνας λέγουσιν.

414 II.

Athenaeus XV. p. 677 b. Ἰσθμιακόν. οὕτως τοῦτον καλούμενον στέφανον Ἀριστοφάνης μνήμης ἠξίωσεν ἐν Ταγηνισταῖς λέγων οὕτως

Τί οὖν ποιῶμεν; χλανίδ' ἐχρῆν λευκὴν λαβεῖν·
εἶτ' ἰσθμιακὰ λαβόντες ὥσπερ οἱ χοροὶ
ᾄδωμεν εἰς τὸν δεσπότην ἐγκώμιον.

δεσπότην Sueverniue Calliam dici suspicatur.

415 III.

Photius p. 13, 2. Ἐρείδειν: τὸ ἐσθίειν σφοδρῶς· ἢ ἄλλο τι ἐνεργεῖν συντόνως. Ταγηνισταῖς

Ἐρείδετον, κἀγὼ κατόπιν σφῷν ἕψομαι.

416 IV.

Suidas, Ἀπασκαρίζειν: Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς

Ἀπασκαρίζειν ὥσπερεὶ πέρκην χαμαί.

417 V.

Suidas et grammaticus Bekkeri p. 439, 22. Ἀποχρώντως: αὐτάρκως, ἱκανῶς. Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς

Ἀλλὰ στεφάνωσαι· καὶ γὰρ ἡλικίαν ἔχεις
ἀποχρῶσαν ἤδη.

418 VI.

Scholiasta Nubium v. 360. et Suidas in Πρόδικος, Προδίκῳ — μνημονεύει δ' αὐτοῦ — καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς.

Τὸν ἄνδρα τόνδ' ἢ βιβλίον διέφθορεν,
ἢ Πρόδικος ἢ τῶν ἀδολεσχῶν εἷς γέ τις.

V. 1. Vulgo τοῦτον ἤ. Brunckius ἢ delevit. διέφθορεν Kusterus. Vulgo διέφθειρεν. V. 2. ἀδολέσχων Suidas. εἷς γέ τις] εἴσφρησις scholiasta.

VII. 419

Harpocratio Ἀπολαχεῖν: ἀντὶ ἁπλοῦ τοῦ λαχεῖν: — Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς

Οὐ μὴν ὅ γε σὸς ἀδελφὸς οὔ
ἀπελάγχανεν.

Grammaticus Bekkeri p. 430, 9. Ἀπολαχεῖν: ἀντὶ τοῦ λαχεῖν. οὕτω Λυσίας καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Ἀντιφῶν.

VIII. 420

Athenaeus III. p. 110 f. Κολλάβους δ' ἄρτους ὁ Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς

Λαμβάνετε κόλλαβον ἕκαστος.

καὶ πάλιν „ἢ δέλφακος — κολλάβων χλιερῶν (fr. IX.).“

IX. 421

Athenaeus III. p. 96 e. Γλώσσης δὲ μέμνηται Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς διὰ τούτων

Ἅλις ἀφύης μοι. παρατέταμαι γὰρ τὰ λιπαρὰ
χάπτων.
ἀλλὰ φέρεθ' ἡπάτιον, ἢ καπρίδιον νέου
κόλλοπά τιν' · εἰ δὲ μή, πλευρὸν, ἢ γλῶτταν, ἢ
σπληνὸς, ἢ νῆστιν, ἢ δέλφακος ὀπωρινῆς
ἠτριαίαν φέρετε δεῦρο μετὰ κολλάβων
χλιαρῶν:

Partes huius loci afferuntur ab Athenaeo III. p. 107 f. 110 f. IX. p. 374 f. scholiasta Equitum v. 642. Acharn. v. 640. Suida in ἅλις, ἀφύα, θωπεύει et παρατέταμαι, Etymolog. M. p. 439, 44. Photio in νῆστις, Eustathio p. 1752, 16. V. 1. μοι omisit Suidas in ἅλις et παρατέταμαι. χάπτων] ἐσθίων scholiasta Acharn. et Suidas l. l. et in θωπεύει, omissis τὰ λιπαρά. V. 2. Legebatur φέρετ' ἀπόβασιν ἡπάτιον. Illud ἀπόβασιν nihil aliud esse videtur quam depravata vocis ἡπάτιον scriptura. Seidlerus φέρετ' ὀπτὰ, βάτιν. Quod ὀπτὰ, βατίδ' scribendum erat. V. 4. σπληνὸς] Photius p. 299, 6. Νῆστιν: τὸ ἔντερον ἢ σπλῆνα ἢ γλῶτταν. Ἀριστοφάνης. Unde Hermannus σπλῆνά

γ', Seidlerus σπλῆτας. ὀπωρινῆς] Vulgo ἢ ῥίνης. Correctum ex Athenaeo p. 110. 374. V. 5. Vulgo ἢ τριέα. Sed ἠτριαίαν p. 110. ἠτριαῖον p. 374. ἠτριαία, θηλυκόν, ex Tagenistis memoratur ab Etymolog. M.
V. 6. χλιερῶν p. 110.

422 X.

Athenaeus VII. p. 285 e. Ἀφύδια δ' Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς

Μηδὲ τὰ Φαληρικὰ τὰ μικρὰ τάδ' ἀφύδια.

Legebatur τὰ μικρὰ τὰ Φαληρικά. Transposuit Porsonus apud Gaisfordum ad Hephaestionem p. 331.

423 XI.

Pollux X, 88. Καὶ κυλίχνας δὲ ἀγγεῖον ὀψοφόρον ἐν Ταγηνισταῖς δόξειεν ἂν Ἀριστοφάνης λέγειν εἰπὼν

Τὸ δ' ἔτνος ἐν ταῖς κυλίχναις τουτὶ θερμὸν καὶ
τοῦτο παφλάζον.

Bentleius τὸ δ' ἔτνους. Fortasse δὲ transponendum aut τοὺν scribendum.

424 XII.

Athenaeus IV. p. 171 b. Ὀψώνην δ' εἴρηκεν Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς διὰ τούτων

Ὡς οὐψώνης διατρίβειν
ἡμῶν τὸ ἄριστον δοκεῖ.

τὸ delendum videtur. ὁπότ' ἄριστον παραθῆσει dixit in Vespis v. 613.

425 XIII.

Pollux X, 151. Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δὲ (τοῦ βαλαντίου) κύστιν ὑείαν ἐν Ταγηνισταῖς

Ὁ δὲ λύων κύστιν ὑείαν
κἆτ' ἐξαιρῶν τοὺς Δαρεικούς.

κἆτ' ἐξαιρῶν Bentleius in epistola ad Hemsterhusium p. 107. Vulgo κἀξαίρων.

426 XIV.

Scholiasta Ranarum v. 295. Ἔνιοι δὲ (τὴν Ἔμπουσαν) τὴν αὐτὴν τῇ Ἑκάτῃ, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖ;

> Χθονία θ' Ἑκάτη
> σπείρας ὀφέων ἑλελιζομένη.

εἶτα ἐπιφέρει „τί καλεῖς τὴν ἔμπουσαν;" Vulgo Χθονίας Ἑκάτης πεῖρα σοφῶν. Correxit Porsonus apud Dobraeum p. 61. Eodem modo Seidlerus, nisi quod non θ', sed σ' scripsit, verbum quod omiserit scholiasta invocandi sensum habuisse opinatus. σπείρας etiam Hemsterhusius, teste Dobraeo in Addendis p. (123).

ἑλελιζομένη Seidlerus. Vulgo ἐξελιξομένη. Porsonus εἰλιξαμένη. „Hesychius, Ἑλελιζομένη: σειομένη. Fidem his emendationibus faciat fragmentum Sophocleum e Ῥιζοτόμοις apud schol. Apollonii Rhod. III, 1213. in quo Ἑκάτη per coelum et terram ferri perhibetur στεφανωσαμένη δρυσὶ καὶ πλεκτοῖς ὠμῶν σπείρησι δρακόντων. Conf. Valckenar. qui de hoc fragmento disputat in Diatribe p. 167. et interpretes ad Orphei Argon. v. 980. seqq. cum Suida v. Ἑκάτην." SEIDLER.

XV. 427

Athenaeus IX. p. 410 b. Χειρόμακτρον δὲ καλεῖται ᾧ τὰς χεῖρας ἀπεμάττοντο ὠμολίνῳ. — Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς

> Φέρε παῖ ταχέως κατὰ χειρὸς ὕδωρ
> παράπεμπε τὸ χειρόμακτρον.

XVI. 428

Athenaeus X. p. 422 f. Καὶ ἠρίσταμεν δ' εἴρηκεν Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς

> Ὑποπεπώκαμεν *, ὦνδρες, καὶ καλῶς ἠρίσταμεν.

Versum explevit Erfurdtius addito μὲν, Porsonus γάρ. Librorum scripturam ὑποπεπτώκαμεν emendavit Schweighaeuserus.

XVII. 429

Pollux X, 173. Καὶ ἐν Ταγηνισταῖς „Νεβρίδα καὶ λίθους πωρίνους καὶ κηρύκιον."

XVIII. 430

Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 8, 33. Τισα-

μενὸς, Δεξαμενὸς, Ἀκεσαμενὸς, Κλαυσαμενός· καλεῖται δὲ ἐν Μαλακοῖς· Ἀγχομενὸς „γενναῖα βοιώτιος ἐν Ἀγχομενοῦ“ Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς. Anchomenum alibi non vidi memoratum. Verba poetae corrupta.

431 XIX.

Herodianus Piersoni p. 465. *Ἀπέδραν. ἐγὼ τὸ πρῶτον πρόσωπον, οὐχὶ ἀπέδρων. καὶ ἀπέδραμεν ἡμεῖς τὸ πληθυντικόν. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς Ταγηνισταῖς „Δεῦρο δ' ἂν οὐκ ἀπέδραμεν.“* Ex codice Vaticano 1410. haec edidit Bekkerus in Anecdotis p. 1066. De *ἀπέδραμεν* dixit etiam Phrynichus Bekkeri p. 11, 1.

432 XX.

Galenus in commentario ad Hippocratis aphorismos vol. V. p. 322. ed. Basil. vol. IX. parte II. p. 315. ed. Charter. *Ἀμφιδέξιον Εὐριπίδης εἴρηκε σίδηρον τὸν ἑκατέρωθεν μὲν τέμνοντα, περιδέξιον δὲ τὸν Ἀστεροπαῖον Ὅμηρος τὸν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ὁμοίως χρώμενον, ὡς εἰ καὶ ἀμφοτεροδέξιον εἰρήκει. κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν τρόπον ἀμφαρίστερον Ἀριστοφάνης εἶπεν ἐν Ταγηνισταῖς ἄνθρωπον ἀμφοτέρωθεν ἀριστερόν.*

433 XXI.

Pollux X, 47. *Βάθρα, βαθρίδια, ὡς ἐν Ταγηνισταῖς.*

434 XXII.

Proverbio *Διὸς Κόρινθος* in Tagenistis usum esse Aristophanem tradit scholiasta Platonis p. 368.

435 XXIII.

Pollux X, 101. *Καὶ μὴν ἐσχάραν εἴποις ἂν τὸ ἀνθράκιον τοῦτο καὶ ἐσχάριον, Ἀριστοφάνους ἐν Ταγηνισταῖς εἰπόντος ἐσχάρια, καί που καὶ ἐσχαρίδα.*

436 XXIV.

Pollux VII, 149. *Τὸ δὲ εὐχαρπεῖν ἐν Ταγηνισταῖς καρπεύειν.*

Idem VII, 168. *Καὶ παραλοῦται δ' Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς.* Ita Brunckius. Vulgo *Ἀγωνισταῖς.*

XXV. 437

Scholiasta Platonis p. 383. *Ἐκιρνῶντο ἐν ταῖς συνουσίαις κρατῆρες τρεῖς, καὶ τὸν μὲν πρῶτον Διὸς Ὀλυμπίου καὶ θεῶν Ὀλυμπίων ἔλεγον, τὸν δὲ δεύτερον ἡρώων, τὸν δὲ τρίτον σωτῆρος, — ἔλεγον δὲ αὐτὸν καὶ τέλειον, ὡς Εὐριπίδης Ἀνδρομέδᾳ καὶ Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς.*

XXVI. 438

Harpocratio, *Κύπασσις:* — *οἱ γλωσσογράφοι χιτῶνος εἶδός φασιν αὐτὸν εἶναι τὸν κύπασσιν, οἱ μὲν γυναικείου, οἱ δὲ ἀνδρείου. μέμνηται δ' αὐτοῦ — καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς Ταγηνισταῖς.*

XXVII. 439

Etymolog. M. p. 551, 23. (Gudian. 358, 22. ubi *κωνίσαι*) *Κωνῆσαι: κυρίως τὸ κέραμον πισσῶσαι. κωνᾶν γὰρ τὸ στρέφειν. καὶ τοὺς βέμβικας κώνους λέγουσι. καὶ Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Ταγηνισταῖς τὸ περιενεγκεῖν κωνῆσαι λέγει.* In Vespis v. 600. est *περικωνεῖ.* Aliorum grammaticorum locos de verbo *κωνεῖν* diligenter collegit Barkerus in annotat. ad Etymolog. M. p. 1110. 1111.

XXVIII. 440

Pollux X, 93. *Ἐν δὲ Ταγηνισταῖς ὠνόμασταί τι καὶ μελιτήριον ἄγγος.*

XXIX. 441

Pollux X, 119. *Ὅτι μὲν καὶ μυρίδιον εἴρηκε τὸ μύρον Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς ἰστέον.*

XXX. 442

Photius p. 382, 21. et Suidas, *Παραιξαρουσι* (sic sine accentu Photii codex, Suidas *παραιξοροῦσιν*): *Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς: ἀπέδωκαν δὲ οἱ μὲν παιδιᾶς εἶδός τι, Εὐφρόνιος δὲ παροιμιωδῶς λέγεσθαι ἐπὶ τῶν παρακελευομένων ταχέως ἥκειν ἢ ἀπαλλάττεσθαι.* Corruptiora haec praebet Apostolius Proverb. XV, 60. p. 198. qui praemissis *Πάντα θεῖν ἐλαύνεται:*

ἐπὶ τῶν εὐπόρων (corrige Πάντα δεῖ κάλαύνεται ex Photio p. 378, 12.) ita pergit, παραξορροῦσιν Ἀριστοφάνης — εἶδός τι ἀφρόνιας δὲ παροιμιῶδες — ἀπαλλάττεσθαι. Illi autem παραιξορουσον nescio an ex Iliad. γ, 325. lux sit petenda, Πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλῆρος ὄρουσεν. Fortasse igitur dici solitum est Πάρι ἐξόρουσον, favetque huic coniecturae quod Euphronius dicit ταχέως, respondens Homerico θοῶς.

443 XXXI.

Photius, Σπινός: διὰ τοῦ ἑνὸς ν λέγουσιν. Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς. Vera scriptura σπίνος est: vide Herodianum περὶ μονήρους λέξεως p. 39, 34. In codicibus passim scribitur σπίννος, de quo dixit Brunckius ad Aristoph. Avium v. 1079.

444 XXXII.

Athenaeus VI. p. 269 e. ubi priscae vitae descriptiones ex aliis comicis attulit, ita pergit, Τί δεῖ πρὸς τούτοις ἔτι παρατίθεσθαι τὰ ἐκ Ταγηνιστῶν τοῦ χαρίεντος Ἀριστοφάνους;

445 XXXIII.

Stobaeus in capite περὶ συγκρίσεως ζωῆς καὶ θανάτου, CXXI, 18. vol. III. p. 477. Ἀριστοφάνους Ταγηνισταῖς

Καὶ μὴν πόθεν Πλούτων γ' ἂν ὠνομάζετο,
εἰ μὴ τὰ βέλτιστ' ἔλαχεν; ἓν δέ σοι φράσω,
ὅσῳ τὰ κάτω κρείττω 'στὶν ὧν ὁ Ζεὺς ἔχει.
ὅταν γὰρ ἱστῇς, τοῦ ταλάντου τὸ ῥέπον
κάτω βαδίζει, τὸ δὲ κενὸν πρὸς τὸν Δία.

Lemma omittit Trincavellus, totum locum optimus codex Parisinus A. Pro Ταγηνισταῖς in codice Vossiano est ταγηνι. Hoc est ταγηνίταις, quemadmodum in loco grammatici Bekkeriani ad fragm. V. indicato in codice scriptum est et apud Galenum fragm. XX. Verba autem fortasse eiusdem sunt personae cuius est fragmentum quintum. Post versum ultimum apud Stobaeum de-

cum alii versus adduntur, qui cum praecedentibus nec cohaerent ullo modo neque Aristophanis sunt, sed novae comoediae poetae. Sunt autem illi versus, quos critici multis coniecturis tentarunt, ita legendi

Οὐ γὰρ ἄν ποτε
οὕτω * * * ἐστεφανωμένοι
προὐκείμεθ᾽ οὐδ᾽ ἂν κατακεχριμένοι * *,
εἰ μὴ καταβάντας εὐθέως πίνειν ἔδει.
διὰ ταῦτα γάρ τοι καὶ καλοῦνται μακάριοι·
πᾶς γὰρ λέγει τις, ὁ μακαρίτης οἴχεται,
κατέδαρθεν εὐδαίμων, ὅτ᾽ οὐκ ἀνιάσεται.
καὶ θύομέν γ᾽ αὐτοῖσι τοῖς ἐναγίσμασιν
ὥσπερ θεοῖσι καὶ χοάς γε χεόμενοι
αἰτούμεθ᾽ αὐτοὺς τὰ καλὰ δεῦρ᾽ ἀνιέναι.

Versus 1. et 2. in unum coaluerant et scribebatur οὕτω. Indicavi lacunam. Codex Vossianus οὕτω στεφανωμένοι. V. 3. Fortasse μύροις excidit. V. 9. χεόμενοι Seidleri emendatio est p. 26. Vulgo χέομεν.

ΤΕΛΜΗΣΗΣ.

Telmesenses, gens Cariae, prodigiorum somniorumque interpretationibus clarissimi multis celebrati sunt veterum scriptorum locis, quos diligenter collegerunt Iungermannus ad Pollucem X, 72. et Davisius ad Ciceronem de divinatione I, 41. Antiqua nominis scriptura *Τελμησῆς* est vel *Τελμησσῆς*, ab librariis in *Τελμισεῖς* vel *Τελμισσεῖς* corrumpi solita. Apud scriptores Romanos plerumque *Telmessenses* scribitur: vide Tzschuckium ad Pomponium Melam II, 1. p. 481. III, 1. p. 454.

446 I.

Aristides vol. I. p. 277, 6. Iebb. *Ἡ κωμῳδία γε τὸ λοιπόν ἐστιν, ἔλεγον δὲ ἀναφέρων εἰς τοὺς Τελμισσέας* (*τελμισέας* antiquus codex Laurentianus) *τοῦ Ἀριστοφάνους ὡς ἐκεῖ λόγῳ τις ἠγωνίζετο, ἔργῳ δὲ οὔ.* Quae nihilo clariora redduntur versibus ab scholiasta Platonis servatis p. 335. *Ἐν δὲ τοῖς Ἀριστοφάνους Τελμισσεῦσι τὸ τέως ἀντὶ τοῦ πρότερον κεῖται*

Οὐ γὰρ τίθεμεν τὸν ἀγῶνα τόνδε τὸν τρόπον
ὥσπερ τέως ἦν, ἀλλὰ καινῶν πραγμάτων.

447 II.

Athenaei epitome II. p. 49 c. *Ἀριστοφάνης*

α. Τράπεζαν ἡμῖν φέρε
τρεῖς πόδας ἔχουσαν, τέτταρας δὲ μὴ 'χέτω.
β. καὶ πόθεν ἐγὼ τρίπουν τράπεζαν λήψομαι;

Ex Athenaeo attulit Eustathius p. 1398, 17. Idem p. 867, 25. *πέπαικται τὸ Οἴμοι πῶς ἂν εὕροιμι τρίπουν τράπεζαν;* V. 1. *εἴσφερε* Porsonus: recte, nisi epitomes auctor post *τράπεζαν* aliquid omisit. V. 2.

τέτταρας Eustathius. Vulgo τέσσαρας. Versum tertium ex Τελμησσεῦσιν affert Pollux X, 80. Idem VI, 83. Καὶ τρίποδες —. καὶ ἔστι τοὔνομα — καὶ ἐν Τελμισσεῦσιν Ἀριστοφάνους.

III. 448

Pollux X, 72. Ἀριστοφάνης ἐν Τελμησσεῦσι (alii libri τελμισσεῦσι) λέγει

Οἴνου τε Χίου στάμνον ἥκειν καὶ μύρον.

IV. 449

Pollux X, 82. Ἀριστοφάνης δ' ἔοικε διαιρεῖν τινας ἀπύρους καὶ ἐμπύρους πινακίσκους, ὡς ὅταν φῇ ἐν Τελμησσεῦσι (codices aliquot τελμισσεῦσι)

Πινακίσκον ἄπυρον ἰχθυηρόν.

In Pluto v. 814. est τοὺς πινακίσκους τοὺς σαπροὺς τοὺς ἰχθυηροὺς.

V. 450

Stephanus Byzant. Τελμισσός: πόλις Καρίας, ὡς δὲ Φίλων καὶ Στράβων, Λυκίας. ἔστι γὰρ ἀμφοτέρων ὅριον μετὰ Δαιδαλά. ὁ πολίτης Τελμισσεύς. καὶ δρᾶμα Ἀριστοφάνους Τελμισσεῖς. λέγεται καὶ τετρασυλλάβως Τελεμισσεῖς, ὡς αὐτὸς ἐν αὐτῷ

Ὡς ἄν τις ἂν οὖν ᾖ τι ποιήσας ὡς Τελεμισσεῖς.

καὶ πάλιν

Φέρε δὴ τοίνυν ταῦθ' ὅταν ἔλθῃ, τί ποιεῖν χρή
μ' ὦ Τελεμισσεῖς;

ἔστι δὲ τὸ μέτρον ἀναπαιστικὸν τετράμετρον καταληκτικὸν, οὗ πρὸ τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἀνάπαιστος τάττεται, σπανιαίτατα δὲ σπονδεῖος. Prior versus aperte corruptus. ἤτι codex Vratislaviensis, ἤτι Vossianus. Vulgo ὅτι. Ceterum Aristophanes scripserat Τελεμησσῆς.

VI. 451

Hesychius, Μετάλλειον μύρον: Ἀριστοφάνης

Μεταπέμπου νῦν ταῦτα σπουδῇ καὶ μύρον, εὕ-
ρημα Μετάλλου.

Μέταλλος γάρ τις Σικελιώτης τὴν τοῦ Μεταλλείου μύρου κατασκευὴν εὗρε. μνημονεύει δὲ καὶ Φερεκράτης ἐν τῇ Πετάλῃ. Ab aliis *Μέγαλλος* vocatur, de quo dicetur ad locum Athenaei XV. p. 690 f. *Τὸ Μεγάλλιον· ὠνομάσθη γὰρ καὶ τοῦτο ἀπὸ Μεγάλλου τοῦ Σικελιώτου. οἱ δ᾽ Ἀθηναῖόν φασιν εἶναι τὸν Μέγαλλον. μνημονεύει δ᾽ αὐτοῦ Ἀριστοφάνης ἐν Τελμισσεῦσι καὶ Φερεκράτης ἐν Πετάλῃ.* In Aristophanis versu eam scripturam diserte testatur Etymolog. M. p. 587, 7. *Μετάλλειον: οὕτω μύρον ἐλέγετο ἀπό τινος Μετάλλου Σικελιώτου, εὑρόντος αὐτοῦ τὴν κατασκευήν· ὃ καὶ διὰ τοῦ γ γράφει Ἀριστοφάνης Τελμισσεῦσιν. Ὧρος.*

452 VII.

Athenaeus VII. p. 308 f. ubi de *κορακίνοις* agit, ex *Τελμισσεῦσιν* affert verba *Μελανοπτερύγων κορακίνων.*

453 VIII.

Grammaticus Bekkeri p. 386, 6. *Ἀλφιτόχρωτος κεφαλῆς: τῆς πολιᾶς. Τελμισσεῦσιν Ἀριστοφάνης.* Codex *ταλμισσεῦσιν.* Hesychius, *Ἀλφιτόχρως: λευκή, πολιά.* Eustathius p. 868, 37. *Ἀλφιτόχρως κεφαλὴ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἡ πολιά.* Idem p. 976, 53. *Οἱ κωμικοὶ ἀστεϊζόμενοι ἀλφιτόχρωτας καὶ τοιαῦτά τινα σκώπτουσι τοὺς πολιούς.*

454 IX.

Hesychius, *Πύλαι: Ἀριστοφάνης Τελμισσεῦσι* (codex *τελμινσεῦσιν*, Musurus *Τελμησεῦσιν*) *ἀπὸ* (*ἐπὶ* Heinsius) *τῶν θυτῶν λέγει. ἐκεῖνοι γὰρ ἐπισκέπτονται τὰς ἐκτροπὰς τοῦ ἥπατος καὶ τὰς φλέβας.*

455 X.

Harpocratio, *Σιπύα: — σιτηρὸν ἀγγεῖόν ἐστιν ἡ σιπύα. ἔστι δὲ πολλάκις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κωμικοῖς. Εὔπολις Χρυσῷ γένει, Ἀριστοφάνης Τελμισσεῦσιν. Σιπύη* est in Equit. v. 1301. in Pluto v. 806.

XI. 456

Etymolog. M. p. 142. 143. Ἀρίστυλλος: ὄνομα παρ' Ἀριστοφάνει. εἴρηται δὲ ὑποκοριστικῶς ὁ Ἀριστοκλῆς. ὡς γὰρ παρὰ τὸ Ἡρακλῆς Ἥρυλλος καὶ παρὰ τὸ Θρασυκλῆς Θράσυλλος καὶ παρὰ τὸ Βαθυκλῆς Βάθυλλος ὄνομα κύριον, ὁ ἐρώμενος Ἀνακρέοντος, οὕτω καὶ παρὰ τὸ Ἀριστοκλῆς Ἀρίστυλλος. οὕτως Ἡρωδιανὸς εἰς τὴν Ἀπολλωνίου εἰσαγωγὴν ἢ περὶ παθῶν. Διογένης (διογενιανὸς codex Augustanus) ἀντὶ τοῦ ἄριστος. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Τελμισοῖς. Codex Augustanus apud Tittmanum ad Zonaram I. p. CXXVI. post παρ' Ἀριστοφάνει addere dicitur ἐν τελμησοῖς. Quod si ita est, suspicor eum postrema καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Τελμισοῖς omittere. Aristylli nomen legitur in Ecclesiaz. v. 674. in Pluto v. 314.

XII. 457

Scholiasta Platonis Clarkianus p. 331. Ἀριστοφάνης δ' ἐν Τελμισσεῦσιν εἰς συκοφάντην ἀποσκώπτει τὸν Χαιρεφῶντα.

ΤΡΙΦΑΛΗΣ.

De Triphalete ingeniosissima est Suevernii disputatio in commentatione de Nubibus p. 62—65. proposita et additamentis quibusdam aucta in appendice ad commentationem de *Γήρᾳ* p. 44. Triphaletis nomine Suevernius Alcibiadem indicari suspicatus est, Hesychii potissimum loco confisus, Ἐπὶ Φαληνίου (codex ἐπιφαλινίου): τὸν Ἀλκιβιάδην φησὶν ὁ Ἀρίσταρχος ἐπὶ Φαληνίου (codex φαλινίου) γεγενῆσθαι, σκώπτων παρὰ (περὶ codex) τὸν Φάλητα (σφάλητα codex), ἐπ' ἀναισχυντίᾳ γὰρ ὁ Φάλης (φαλῆς codex). Probat in his Suevernius Reiskii emendationem φησὶν ὁ Ἀριστοφάνης corrigentis, probaverantque, quamvis de Triphalete nihil suspicati, Toupius in Addendis ad Theocritum p. 409. et Brunckius vol. III. p. 172. Ea tamen prius quam suscipiatur, amplius quaeri velim de Aristarcho cuius mentio fit in fragm. X. Contra non intactum debebat relinqui quod temeraria mutatione posuit Musurus ἐπαναισχυντία: recte codex apud Schowium ἐπασχητία, unde consequens est ut ὁ Φάλης aut in ὁ Ἀλκιβιάδης mutetur aut, quod multo verisimilius duco, deleatur. Quod autem Suevernius inventi sui laudem cum Toupio communicat, et sibi facit iniuriam et Toupio, qui cum de Phalete exposuisset, ita pergit, „*Atque hinc titulus comoediae Aristophanis Τριφάλης, quae vox dici videtur de eo qui aequo membrosior est sive, ut ille ait, pulchre pensilibus peculiatus. Haud nescio quidem Suidam*[a] *vocem Τριφάλητα de proprio*

[a] Τριφάλης, Τριφάλητος· ὄνομα κύριον παρὰ Ἀριστοφάνει.

viri nomine accepisse. Sed hominem istum," qui mihi probe perspectus est, non moror." Hominem istum non Triphaletem dicit Toupius, sed Suidam, quem probe perspectum sibi esse gloriatur, quod amplis annotationum voluminibus eius lexicon illustravit.

Paullo diversa est quam Suevernium non tetigisse video I. G. Schneideri sententia, qui in annotationibus ad Aristotelis Politica vol. II. p. 510. *Τριφάλητα* daemonem fuisse arbitratur, quales sunt *Κονίσαλος* et *Ὀρθάνης*, ab eoque etiam Varronem satirae cuidam nomen fecisse Triphallo *περὶ ἀρρενότητος*: in quam rem plura collegerunt editores Britanni Thesauri Stephaniani p. CCXCI. quorum verba infra posui [b].

Tempus fabulae Suevernius p. 65. probabiliter constituit olympiadem nonagesimam mediam: cui optime congruit Theramenis commemoratio fragm. IX. qui quadringentorum virorum imperii eo tempore particeps fuit.

I. 458

Scholiasta Platonis p. 380. *Ὁμοῦ σημαίνει τὸ ἐγγύς. — Ἀριστοφάνης Τριφάλητι· ἡ γὰρ τὸν Τριφάλητα τίκτουσά φησι*

Λάβεσθε· καὶ γὰρ ἔσθ' ὁμοῦ.

---

b „Varro ab ipso fortasse Aristophane titulum accipiens, unam e suis satyris Menippeis inscripsit, Triphallus *περὶ ἀρρενότητος*, e qua fragmentum recitat Nonius c. II. n. 484. (p. 558. ed. Gothofred. in Stephani fragm. vet. poet. Latin. p. 356.) et Charisius I. p. 61. Putsch. Cf. Priap. Carm. 82. v. 9. et A. Gell. II, 19. Ad Aristophanis fabulam respexisse videtur Lucianus Fugit. c. 32. (vol. III. p. 383.) *Ὑποδ. Ἔστι τὶ ἀγαθὸ Τρικάρανος βιβλίον. Ἑρμ. Οὐδὲν ἄτοπον, ἐπεὶ καὶ Τριφάλης τῶν κωμικῶν εἷς*, scil. *λόγος*, aut pro *εἷς* lege *ἐστὶ* cum Solano."

Ad hanc Triphaletis matrem Sueverninus in commentatione de *Γήρᾳ* p. 44. magna cum veri specie refert versum ab Polluce sine fabulae indicio allatum II, 6. *Τὸ δὲ κύημα καὶ κύος Ἀριστοφάνης κέκληκεν*

Ἥτις κύουσ' ἐφάνη κύος τοσουτονί.

459 II.

Hesychius, *Ἰλάων: ἥρως, Ποσειδῶνος υἱός, ἀφ' οὗ Ἀριστοφάνης ἐν Τριφάλητι Ἰλάονας ἔφη τοὺς Φάλητας, μεταφέρων ὡς ὑπερβάλλοντας τῷ μεγέθει, ὡς εἰ ἔλεγε Τιτυούς, ἢ τινας τοιούτους. ἄλλοι δὲ θεὸν πριαπώδη φασίν.*

460 III.

Athenaeus XII. p. 525 a. — *καὶ Ἀριστοφάνης Τριφάλητι παρακωμῳδῶν πολλοὺς τῶν Ἰώνων*

Ἔπειθ' ὅσοι παρῆσαν ἐπίσημοι ξένοι
ἐπηκολούθουν κἠντιβόλουν προσκείμενοι
ὅκως ἔχων τὸν παῖδα πωλήσει 'ς Χίον,
ἕτερος δ' ὅκως ἐς Κλαζομενάς, ἕτερος δ' ὅκως
ἐς Ἔφεσον, οἱ δ' ἐς Ἄβυδον. ἦν δὲ πάνθ' ὁδῷ
ἐκεῖνα.

V. 3. Libri scripti *ὅπως*. *ἔχων*] *ἄγων* Toupius in Addendis in Theocritum p. 409. *τὸν παῖδα* Sueverninus p. 65. intelligit Alcibiadem, qui diu in iis quas nominat poeta regionibus versatus erat, praecipue Abydi. *πωλήσει 'ς* Casaubonus. Vulgo *πωλήσεις*. Brunckius *πωλήσοι 'ς*. Quidni *πωλήσαι 'ς*? V. 5. Libri bis *εἰς*. *δὲ πάνθ' ὁδῷ | ἐκεῖνα* Toupius. Vulgo *δ' ἐκεῖνα πάνθ' ὁδῷ.*

461 IV.

Scholiasta Vesparum v. 1339. in codice Veneto, *Φιαλεῖς: τῷ ἔργῳ ἐπιβαλεῖς. Ὅμηρος „Αὐτὸς γὰρ ἐπίηλε τάδε ἔργα.“ — ἐν δὲ Τριφάλησιν Ἀριστοφάνης „Κοὐδὲν ἄνδρα εἰς ἄτοπον οὐδ' ἀνεπιηλας μέν.“* Quae non expedio.

V. 462

Pollux IX, 90. Ἐν δὲ τῷ Τριφάλητι Ἀριστοφάνης καὶ ἀργυρίδιον εἴρηκεν

Ἤιτουν τι τὰς γυναῖκας ἀργυρίδιον.

VI. 463

Pollux X, 121. Οὗ δὲ ἔγκεινται αἱ ἀλάβαστοι, ταῦτα τὰ σκεύη ἀλαβαστοθήκας τῶν ἄλλων λεγόντων Ἀριστοφάνης ἐν Τριφάλητι ἀλαβαστροθήκας ἔφη

Ἀλαβαστροθήκας τρεῖς ἔχουσαν ἐκ μιᾶς.

VII. 464

Pollux X, 151. Καὶ μιξάμενοι δ' ἂν εἴποιμεν σκεύη, βαλάντια, καὶ βαλαντίδια — καὶ θυλάκιον δὲ καὶ θυλακίσκον. Ἀριστοφάνης γοῦν ἐν Τριφάλητι τοῦτο ὑποδηλοῖ ὅταν φῇ

Ἔπειτ' ἐπὶ τοὔψον ᾖκε τὴν σπυρίδα λαβὼν
καὶ θυλακίσκον καὶ τὸ μέγα βαλάντιον.

VIII. 465

Pollux X, 162. Ἡ δὲ καυσία πῖλος Μακεδονικὸς παρὰ Μενάνδρῳ, ὡς τιάρα Περσικός· καὶ κυρβασίαν δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Τριφάλητι εἴρηκε

Καὶ τὴν κυνῆν ἔχειν με κυρβασίαν ἐρεῖς.

κυνῆν Salmasius. Libri κοινήν.

IX. 466

Photius p. 613, 4. et Suidas, Τῶν τριῶν κακῶν ἕν: Λεγόμενόν τι ἐστί. — ταῦτα δὲ εἶναι λέγουσιν ἃ Θηραμένης ὥρισε προστιμήματα. Πολύζηλος Δημοτυνδάρεῳ „Τριῶν κακῶν γοῦν ἦν ἑλέσθ' αὐτῷ τι πᾶσ' ἀνάγκη, | ἢ ξύλον ἐφέλκειν, ἢ πιεῖν κώνειον, ἢ προδόντα | τὴν ναῦν ὅπως τάχιστα τῶν κακῶν ἀπαλλαγῆναι. | ταῦτ' ἐστὶ τρία Θηραμένους, ἅ σοὶ φυλακτέ' ἐστίν.“ Ἀριστοφάνης Τριφάλητι

Ἐγὼ γὰρ ἀπὸ Θηραμένους δέδοικα τὰ τρία ταυτί.

Hesychius, Τῶν τριῶν ἕν: Θηραμένης ἐψηφίσατο τρεῖς τιμωρίας κατὰ τῶν παράνομόν τι δρώντων.

467 X.

Stephanus Byzant. in v. Ἰβηρία δύο in particula operis integri, quam servavit Constantinus Porphyrog. de administrando imperio cap. XXIII. p. 77. ed. Bandur. Τὸ ἔθνος Ἴβηρες, ὡς Πίερες, Βύζηρες. Διονύσιος (v. 282.)

Ἀγχοῦ στηλάων μεγαθύμων ἔθνος Ἰβήρων.

καὶ Ἀριστοφάνης Τριφάλητι

Μανθάνοντες τοὺς Ἴβηρας τοὺς Ἀριστάρχου πάλαι·

καὶ

Τοὺς Ἴβηρας οὓς χορηγεῖς μοι βοηθῆσαι δρόμῳ.

468 XI.

Hesychius, Ἑρμῆς τρικέφαλος: Ἀριστοφάνης ἐν Τριφάλητι τοῦτο ἔφη, παίζων κωμικῶς παρόσον τετρακέφαλος Ἑρμῆς ἐν τῇ τριόδῳ (παρὰ addit Alberti: τοῦ Κεραμεικοῦ corrigit Kusterus) τῷ Κεραμεικῷ ἵδρυτο. De hoc dixit Suevernius p. 64.

469 XII.

Harpocratio, Διὰ μέσου τεῖχος: — τριῶν ὄντων τειχῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης φησὶν ἐν Τριφάλητι, τοῦ τε βορείου καὶ τοῦ νοτίου καὶ τοῦ Φαληρικοῦ, διὰ μέσου τούτων ἐλέγετο τὸ νότιον, οὗ μνημονεύει καὶ Πλάτων ἐν Γοργίᾳ (p. 456 a.).

τέτταρας Eustathius. Vulgo τέσσαρας. Versum tertium ex Τελμησεῦσιν affert Pollux X, 80. Idem VI, 83. Καὶ τρίποδες —. καὶ ἔστι τοὔνομα — καὶ ἐν Τελμισεῦσιν Ἀριστοφάνους.

III. 448

Pollux X, 72. Ἀριστοφάνης ἐν Τελμησεῦσι (alii libri τελμισσεῦσι) λέγει

Οἴνου τε Χίου στάμνον ἥκειν καὶ μύρον.

IV. 449

Pollux X, 82. Ἀριστοφάνης δ' ἔοικε διαιρεῖν τινας ἀπύρους καὶ ἐμπύρους πινακίσκους, ὡς ὅταν φῇ ἐν Τελμησεῦσι (codices aliquot τελμισσεῦσι)

Πινακίσκον ἄπυρον ἰχθυηρόν.

In Pluto v. 814. est τοὺς πινακίσκους τοὺς σαπροὺς τοὺς ἰχθυηρούς.

V. 450

Stephanus Byzant. Τελμισσός: πόλις Καρίας, ὡς δὲ Φίλων καὶ Στράβων, Λυκίας. ἔστι γὰρ ἀμφοτέρων ὅριον μετὰ Δαίδαλα. ὁ πολίτης Τελμισσεύς. καὶ δρᾶμα Ἀριστοφάνους Τελμισσεῖς. λέγεται καὶ τετρασυλλάβως Τελεμισσεῖς, ὡς αὐτὸς ἐν αὐτῷ

Ὡς ἄν τις ἂν οὖν ᾖ τι ποιήσας ὡς Τελεμισσεῖς.

καὶ πάλιν

Φέρε δὴ τοίνυν ταῦθ' ὅταν ἔλθῃ, τί ποιεῖν χρή
μ' ὦ Τελεμισσεῖς;

ἔστι δὲ τὸ μέτρον ἀναπαιστικὸν τετράμετρον καταληκτικόν, οὗ πρὸ τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἀνάπαιστος τάττεται, σπανιαίτατα δὲ σπονδεῖος. Prior versus aperte corruptus. ἤτι codex Vratislaviensis, ἦτι Vossianus. Vulgo ὅτι. Ceterum Aristophanes scripserat Τελεμησῆς.

VI. 451

Hesychius, Μετάλλειον μύρον: Ἀριστοφάνης Μεταπέμπου νῦν ταῦτα σπουδῇ καὶ μύρον, εὕρημα Μετάλλου.

V. 1. δὲ παῖδε Heringa apud Valckenar. ad Phoeniss. v. 1370. p. 461. Libri δέτται δέ. V. 2. κατέσκηψ᾽ ἔς τε Porsonus. Legebatur κατέσκηψέ τε. Euripidis versus 1378 — 1381. comparavit Valckenarius

ἐπεὶ δὲ χαλκοῖς σῶμ᾽ ἐκοσμήσανθ᾽ ὅπλοις
οἱ τοῦ γέροντος Οἰδίπου νεανίαι,
ἔστησαν ἐλθόντ᾽ εἰς μέσον μεταίχμιον
ὡς εἰς ἀγῶνα μονομάχου τ᾽ ἀλκὴν δορός.

472 III.

Pollux X, 17. Ἀλλὰ μὴν καὶ ἀνάφορον κατὰ τὴν τῶν πολλῶν χρῆσιν εἴη ἂν ταυτὸν τοῦτο (τὸ σκευοφόριον) εἰρημένον ἐν Ἀριστοφάνους Φοινίσσαις

Καὶ τὸν ἱμάντά μου
ἔχουσι καὶ τἀνάφορον.

473 IV.

Suidas et grammaticus Bekkeri p. 370, 2. (apud Bachmannum I. p. 60.) Ἀκαλήφη: ἡ κνίδη καὶ ἡ χερσαία καὶ ἡ θαλαττία, ἥτις ἐστὶ κογχυλίδιόν τι. Ἀριστοφάνης Φοινίσσαις

Εἰκὸς δήπου πρῶτον ἁπάντων
ἴφυα φῦναι
καὶ τὰς κραναὰς ἀκαλήφας.

ἁπάντων omisit grammaticus Bekkeri. Apud utrumque scriptum φυαφῦναι vel φύα φύναι. Correctum ex Athenaeo III. p. 90 a. Τὰς δὲ κνίδας ὁ Εὔπολις ἐν Αὐτολύκῳ ἀκαλήφας ὀνομάζει, ἔτι δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Φοινίσσαις οὕτως „ἔχε τὸν πρῶτον πάντων ἴφυα φῦναι εἶθ᾽ ἑξῆς τὰς κραναὰς ἀκαλήφας." Eiusdem epitome II. p. 62 d. Ἀκαλήφη. λέγεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς οὕτως καὶ τὸ βοτανῶδες καὶ κνησμοῦ αἴτιον. Ἀριστοφάνης Φοινίσσαις „πρῶτον πάντων ἴφυα φῦναι εἶθ᾽, ἑξῆς τὰς κραναὰς ἀκαλήφας." Illud καὶ ἑξῆς fortasse ex εἰκὸς δήπου efformatum, aut ipsius Athenaei aut alius errori debetur. De ἰφύοις dictum ab Schneidero

ad Theophrastum vol. III. p. 520. Ἀκαλῆφαι ex hoc loco memorantur in scholio Vesparum v. 879. τὴν ἀκαλήφην: τὴν λεγομένην κνίδην, ἣν προσφέροντες τῷ σώματι κνηστιᾶν αὐτὸ ποιοῦμεν. ἄλλως. μεταφορικῶς τὸ τραχὺ καὶ δηκτικὸν, ἣν καὶ ἀκαλήφην λέγεσθαί φησι Κράτης Φοινίσσαις. ἔστι δὲ καὶ θαλάττιος ἰχθὺς οὕτω λεγόμενος ἀκαλήφη.

V. 474

Pollux X, 155. Γαλεάγρα —: Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Φοινίσσαις κέχρηται τῷ ὀνόματι.

VI. 475

Pollux VII, 199. Ἐν ταῖς Ἀριστοφάνους Φοινίσσαις θεατροπώλης ὁ θέαν ἀπομισθῶν.

Athenaeus XV. p. 1560. ed. nostrae ex codice Veneto, Μνημονεύει δὲ γραβίων κα . . . ἐν Φοινίσσαις. Dubitatur utrum Aristophanis an Strattidis nomen supplendum sit.

ΤΕΛΜΗΣΗΣ.

Telmesenses, gens Cariae, prodigiorum somniorumque interpretationibus clarissimi multis celebrati sunt veterum scriptorum locis, quos diligenter collegerunt Iungermannus ad Pollucem X, 72. et Davisius ad Ciceronem de divinatione I, 41. Antiqua nominis scriptura *Τελμησῆς* est vel *Τελμησσῆς*, ab librariis in *Τελμισεῖς* vel *Τελμισσεῖς* corrumpi solita. Apud scriptores Romanos plerumque *Telmessenses* scribitur: vide Tzschuckium ad Pomponium Melam II, 1. p. 481. III, 1. p. 454.

446 I.

Aristides vol. I. p. 277, 6. Iebb. Ἡ κωμῳδία γε τὸ λοιπόν ἐστιν, ἔλεγον δὲ ἀναφέρων εἰς τοὺς Τελμισσέας (τελμισέας antiquus codex Laurentianus) τοῦ Ἀριστοφάνους ὡς ἐκεῖ λόγῳ τις ἠγωνίζετο, ἔργῳ δὲ οὔ. Quae nihilo clariora redduntur versibus ab scholiasta Platonis servatis p. 335. Ἐν δὲ τοῖς Ἀριστοφάνους Τελμισσεῦσι τὸ τέως ἀντὶ τοῦ πρότερον κεῖται

Οὐ γὰρ τίθεμεν τὸν ἀγῶνα τόνδε τὸν τρόπον
ὥσπερ τέως ἦν, ἀλλὰ καινῶν πραγμάτων.

447 II.

Athenaei epitome II. p. 49 c. Ἀριστοφάνης

α. Τράπεζαν ἡμῖν φέρε
τρεῖς πόδας ἔχουσαν, τέτταρας δὲ μὴ 'χέτω.
β. καὶ πόθεν ἐγὼ τρίπουν τράπεζαν λήψομαι;

Ex Athenaeo attulit Eustathius p. 1398, 17. Idem p. 867, 25. πέπαικται τὸ Οἴμοι πῶς ἂν εὕροιμι τρίπουν τράπεζαν; V. 1. εἴσφερε Porsonus: recte, nisi epitomes auctor post τράπεζαν aliquid omisit. V. 2.

τέτταρας Eustathius. Vulgo τέσσαρας. Versum tertium ex Τελμησεῦσιν affert Pollux X, 80. Idem VI, 83. Καὶ τρίποδες —. καὶ ἔστι τοὔνομα — καὶ ἐν Τελμισεῦσιν Ἀριστοφάνους.

III. 448

Pollux X, 72. Ἀριστοφάνης ἐν Τελμησεῦσι (alii libri τελμισσεῦσι) λέγει

Οἴνου τε Χίου στάμνον ἥκειν καὶ μύρον.

IV. 449

Pollux X, 82. Ἀριστοφάνης δ' ἔοικε διαιρεῖν τινας ἀπύρους καὶ ἐμπύρους πινακίσκους, ὡς ὅταν φῇ ἐν Τελμησεῦσι (codices aliquot τελμισσεῦσι)

Πινακίσκον ἄπυρον ἰχθυηρόν.

In Pluto v. 814. est τοὺς πινακίσκους τοὺς σαπροὺς τοὺς ἰχθυηρούς.

V. 450

Stephanus Byzant. Τελμισσός: πόλις Καρίας, ὡς δὲ Φίλων καὶ Στράβων, Λυκίας. ἔστι γὰρ ἀμφοτέρων ὅριον μετὰ Δαίδαλα. ὁ πολίτης Τελμισσεύς. καὶ δρᾶμα Ἀριστοφάνους Τελμισσεῖς. λέγεται καὶ τετρασυλλάβως Τελεμισσεῖς, ὡς αὐτὸς ἐν αὐτῷ

Ὡς ἂν τις ἂν οὖν ᾖ τι ποιήσας ὡς Τελεμισσεῖς.

καὶ πάλιν

Φέρε δὴ τοίνυν ταῦθ' ὅταν ἔλθῃ, τί ποιεῖν χρή
μ' ὦ Τελεμισσεῖς;

ἔστι δὲ τὸ μέτρον ἀναπαιστικὸν τετράμετρον καταληκτικόν, οὗ πρὸ τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἀνάπαιστος τάττεται, σπανιαίτατα δὲ σπονδεῖος. Prior versus aperte corruptus. ἤτι codex Vratislaviensis, ἤτι Vossianus. Vulgo ὅτι. Ceterum Aristophanes scripserat Τελεμησσῆς.

VI. 451

Hesychius, Μετάλλειον μύρον: Ἀριστοφάνης

Μεταπέμπου νῦν ταῦτα σπουδῇ καὶ μύρον, εὕρημα Μετάλλου.

Μέταλλος γάρ τις Σικελιώτης τὴν τοῦ Μεταλλείου μύρου κατασκευὴν εὗρε. μνημονεύει δὲ καὶ Φερεκράτης ἐν τῇ Πετάλῃ. Ab aliis Μέγαλλος vocatur, de quo dicetur ad locum Athenaei XV. p. 690 f. Τὸ Μεγάλλιον· ὠνομάσθη γὰρ καὶ τοῦτο ἀπὸ Μεγάλλου τοῦ Σικελιώτου. οἱ δ' Ἀθηναῖόν φασιν εἶναι τὸν Μέγαλλον. μνημονεύει δ' αὐτοῦ Ἀριστοφάνης ἐν Τελμισσεῦσι καὶ Φερεκράτης ἐν Πετάλῃ. In Aristophanis versu eam scripturam diserte testatur Etymolog. M. p. 587, 7. Μετάλλειον: οὕτω μύρον ἐλέγετο ἀπό τινος Μετάλλου Σικελιώτου, εὑρόντος αὐτοῦ τὴν κατασκευήν· ὃ καὶ διὰ τοῦ γ γράφει Ἀριστοφάνης Τελμισεῦσιν. Ὧρος.

452 VII.

Athenaeus VII. p. 308 f. ubi de κορακίνοις agit, ex Τελμισσεῦσιν affert verba Μελανοπτερύγων κορακίνων.

453 VIII.

Grammaticus Bekkeri p. 386, 6. Ἀλφιτόχρωτος κεφαλῆς: τῆς πολιᾶς. Τελμισσεῦσιν Ἀριστοφάνης. Codex ταλμισσεῦσιν. Hesychius, Ἀλφιτόχρως: λευκή, πολιά. Eustathius p. 868, 37. Ἀλφιτόχρως κεφαλὴ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἡ πολιά. Idem p. 976, 53. Οἱ κωμικοὶ ἀστεϊζόμενοι ἀλφιτόχρωτας καὶ τοιαῦτά τινα σκώπτουσι τοὺς πολιούς.

454 IX.

Hesychius, Πύλαι: Ἀριστοφάνης Τελμισσεῦσι (codex τελμινσεῦσιν, Musurus Τελμησεῦσιν) ἀπὸ (ἐπὶ Heinsius) τῶν θυτῶν λέγει. ἐκεῖνοι γὰρ ἐπισκέπτονται τὰς ἐκτροπὰς τοῦ ἥπατος καὶ τὰς φλέβας.

455 X.

Harpocratio, Σιπύα: — σιτηρὸν ἀγγεῖόν ἐστιν ἡ σιπύα. ἔστι δὲ πολλάκις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κωμικοῖς. Εὔπολις Χρυσῷ γένει, Ἀριστοφάνης Τελμισεῦσιν. Σιπύη est in Equit. v. 1301. in Pluto v. 806.

Cicero de legibus II, 15. „*Novos vero deos et in his colendis nocturnas pervigilationes sic Aristophanes, facetissimus poeta veteris comoediae, vexat ut apud eum Sabazius et quidam alii dii peregrini iudicati e civitate eiiciantur.*" Dixit de his diis Lobeckius in Orphicis p. 627. 628. Eiusmodi est Ὕης, de quo Photius p. 616, 14. et Etymolog. M. p. 775, 5. *Ἀριστοφάνης δὲ συγκαταλέγει ξενικοῖς θεοῖς τὸν Ὕην*, ubi tamen valde probabilis Meinekii correctio est in Quaest. scen. II. p. 73. Apollophanis nomen restituentis, comparato Hesychio in *θεοὶ ξενικοί*, — *οὓς καταλέγει Ἀπολλοφάνης Κρησί.*

IV. 479

Ammonius p. 41. *Διέφθορε*· — *Ἀριστοφάνης Ὥραις*

Διέφθορας τὸν ὅρκον ἡμῶν.

Ὥραις Coddaei correctio est. Legebatur *Κόραις*. Nomen fabulae omisit Eustathius, qui haec verba attulit p. 191, 28.

Idem Ammonius in v. *ὑπάγειν* p. 140. — *οἱ δὲ βοηθοῦντες τῇ λέξει φασὶν ὅτι ὑπάγειν λέγομεν ἀντὶ τοῦ προάγειν — ὥς φησι καὶ Ἀριστοφάνης*

Ἐγὼ δ' ὑπερῶ τὸν ὅρκον.

ἀντὶ τοῦ προερῶ. Haec quoque ad Horas refert Burmannus in praefatione p. 26.

V. 480

Grammaticus Bekkeri p. 425, 3. *Ἀπιχθύς: τοὺς οὐκ ἐσθιομένους ἰχθῦς. Ἀριστοφάνης Ὥραις. ἀπίχθυς* ex Aristophane afferunt Pollux et Eustathius, de quibus supra dixi p. 7. 8.

VI. 481

Hesychius, *Ἀρᾶς ἱερόν: ἱερὸν Ἀρᾶς Ἀθήνησιν. Ἀριστοφάνης Ὥραις. ἔνιοι δὲ τὴν βλάβην λέγειν αὐτὸν ἐνόμισαν.*

482 VII.

Pollux X, 160. *Ἀσκοπήρα, ὡς ἐν ταῖς Ὥραις Ἀριστοφάνους.*

483 VIII.

Hesychius, *Δικαστικόν: Ἀριστοφάνης ἐν Ὥραις τριώβολόν φησιν εἶναι. οὐ μέντοι ἕστηκεν, ἀλλ' ἄλλοτε ἄλλως ἐδίδετο* (*ἐδίδοτο* Musurus). Ubi vide interpretum annotationes.

484 IX.

Hesychius, *Ζεῦγος τριπάρθενον: Εὐριπίδης Ἐρεχθεῖ. καὶ Σοφοκλῆς Σισύφῳ „Χαρίτων τριζύγων." Ἀριστοφάνης Ὥραις καταχρηστικῶς ἐπὶ τῶν τριῶν τὸ ζεῦγος ἔθηκε „Ζεῦγος τριδούλων* (*τρίδουλον* Salmasius)." *παραδέδοται δὲ ὅτι καὶ τριζύγοις ἅρμασί τινες ἐχρήσαντο καὶ ὅτι τάσσουσι τὸ ζεῦγος ἐπὶ γ' καὶ δ'.*

485 X.

Pollux VII, 187. *Χοιροπῶλαι, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ὥραις.*

486 XI.

Scholiasta Platonis Clarkianus p. 331. *Χαιρεφῶντα Ἀριστοφάνης ἐν Ὥραις νυκτὸς παῖδα καλεῖ.*

FRAGMENTA
INCERTARUM FABULARUM

I. 487

Scriptor vitae Aristophanis p. XVII. — (Ἀριστοφάνης) μετήλλαξε τὸν βίον παῖδας καταλιπὼν τρεῖς, Φίλιππον ὁμώνυμον τῷ πάππῳ καὶ Νικόστρατον καὶ Ἀραρότα. — τινὲς δὲ δύο φασί, Φίλιππον καὶ Ἀραρότα, ὧν καὶ αὐτὸς ἐμνήσθη

Τὴν γυναῖκα δὲ
αἰσχύνομαι τώ τ' οὐ φρονοῦντε παιδίω,

ἴσως αὐτοὺς λέγων.

II. 488

Athenaei epitome II. p. 53 a. Ἀμυγδαλᾶς Ἀρίσταρχος καὶ τὸν καρπὸν καὶ τὸ δένδρον ὁμοίως προφέρεται κατ' ὀξεῖαν τάσιν· Φιλόξενος δ' ἀμφότερον περισπᾷ. — Ἀριστοφάνης

Ἄγε νυν τὰς ἀμυγδαλᾶς λαβὼν
τασδὶ κάταξον τῇ κεφαλῇ σαυτοῦ λίθῳ.

V. 1. Vulgo νῦν. V. 2. τῇ κεφαλῇ Dobraeus ad Aristoph. Pluti v. 314. p. 38. Legebatur τὴν κεφαλήν.

III. 489

Athenaeus VII. p. 310 f. Λέγεται δὲ ὅτι [b] καὶ συνέσει τῶν ἄλλων ἰχθύων διαφέρει (ὁ λάβραξ), ἐπινοητικὸς ὢν τοῦ διασώζειν ἑαυτόν. διὸ καὶ ὁ κωμῳδιοποιὸς Ἀριστοφάνης ἔφη

Λάβραξ ὁ πάντων ἰχθύων σοφώτατος.

490 IV.

Athenaeus X. p. 444 d. *Καλῶς ἄρα καὶ Ἀριστοφάνης Ἀφροδίτης γάλα τὸν οἶνον ἔφη εἰπὼν*

Ἡδύς γε πίνειν οἶνος Ἀφροδίτης γάλα.

γε Porsonus. Vulgo *τε*.

491 V.

Athenaeus X. p. 446 d. *Πίομαι δὲ ἄνευ τοῦ ν λεκτέον, ἐκτείνοντας δὲ τὸ ι. — Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσι* (v. 1289.) „*Κοὔποτ' ἐκ ταὐτοῦ μεθ' ἡμῶν πίεται ποτηρίου.*" *καὶ ἐν ἄλλοις*

Πικρότατον οἶνον τήμερον πίει τάχα.

[*ὡς ἀπὸ τοῦ πιοῦμαι.*] Codex Venetus *πίεῖ* (sic), alii *πιεῖ*, Musurus *πίῃ*. Epitome omisso ex Equitibus versu, *εὕρηται δὲ καὶ τὸ πιοῦμαι, ὡς Ἀριστοφάνης, πικρότατον οἶνον τήμερον πιῇ*, quae repetunt Eustathius p. 1253, 50. et grammaticus Hermanni p. 321. *τάχα*, quod Athenaei esse credebatur, ad Aristophanis versum retuli, verbis *ὡς ἀπὸ τοῦ πιοῦμαι* ut spuriis notatis. Debentur ea librario prava scriptura *πιεῖ* decepto: qui error epitomes auctore et Eustathio antiquior est.

492 VI.

Athenaeus XI. p. 485 a. *Ἀφ' ἧς* (*λεπαστῆς*) *ἐστι λάψαι, τουτέστιν ἀθρόως πιεῖν. — φησὶ γάρ που ὁ αὐτὸς* (*Ἀριστοφάνης*)

Τὸ δ' αἷμα λέλαφας τοὐμὸν ὦναξ δέσποτα.

οἷον ἄθρουν μ' ἐξέπιες. *δ' αἷμα*] „*δέμας Eustathius et membranae*" inquit Casaubonus, eamque scripturam ex epitomes codice Parisino affert Schweighaeuserus. Sed apud Eustathium p. 1246, 36. non *δέμας* scriptum, sed *δέπας*. Hesychius, *Λέλαφας: πέπωκας.*

493 VII.

Athenaeus XIV. p. 652 f. *Οὕτως γὰρ κατὰ τὸν Ἀριστοφάνην*

Οὐδὲν γὰρ ὄντως γλυκύτερον τῶν ἰσχάδων.

VIII. 494

Athenaeus XV. p. 701 b. *Ἵνα κἀγὼ κατὰ τὸν καλὸν Ἀγάθωνα ἀναφωνήσω τάδε τὰ τοῦ ἡδίστου Ἀριστοφάνους*

Ἐκφέρετε πεύκας κατ' Ἀγάθωνα φωσφόρους.

IX. 495

Choeroboscus apud Bekkerum p. 1247. *Ἰστέον δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν τὼ πρέσβη παρὰ τοῖς ῥήτορσι βαρυτόνως ἀναγινώσκεται ὡς ἀπὸ τοῦ πρέσβυς πρέσβεος πρέσβει πρέσβη, παρὰ δὲ Ἀριστοφάνει περισπωμένως „Ἥκετον πρεσβῆ δύο," ὡς ἀπὸ εὐθείας ὀξυτόνου, οἷον ὡς ἀπὸ τοῦ ὁ πρεσβεὺς τοῦ πρεσβέος τὼ πρεσβέε τὼ πρεσβῆ.* Versum integrum servavit, sed omisso poetae nomine Ioannes Alexandrinus p. 14, 24. *Τὰ δύο ε ε εἰς η συναιροῦσιν Ἀθηναῖοι —*

Καὶ πρός γε τούτοις ἥκετον πρέσβη δύο.

X. 496

Choeroboscus apud Bekkerum p. 1399. *Μύκης· — σημαίνει δὲ καὶ τοὺς ἀμανίτας τοὺς περὶ τὰ δένδρα γινομένους, ὡς παρὰ Ἀριστοφάνει*

Ὀπτοὺς μύκητας πρινίνους.

Legebatur *ὀπτὰς μύκητας πρίνιν δύο.* Correxi ope codicis Barocciani 169. apud Gaisfordum ad Archilochum p. 319. in quo scriptum *ὡς παρὰ ἀντιμάχῳ φάγη δ' ὀπτοὺς μύκητας πρινίνους.*

XI. 497

Clemens Alexandrinus Stromat. VI. p. 745. *Εὕροις δ' ἂν καὶ Θεόγνιδος* (v. 457.) *εἰπόντος*

Οὔτοι χρήσιμόν ἐστι νέα γυνὴ ἀνδρὶ γέροντι·
οὐ γὰρ πηδαλίῳ πείθεται ὡς ἄκατος,

Ἀριστοφάνη τὸν κωμικὸν γράφοντα

Αἰσχρὸν νέᾳ γυναικὶ πρεσβύτης ἀνήρ.

Simillima his sunt verba Euripidis ex Phoenice allata ab Stobaeo LXXI, 8. vol. III. p. 47.

Πικρὸν νέᾳ γυναικὶ πρεσβύτης ἀνήρ.

502 XVI.

Pollux II, 39. *Παρὰ δὲ Ἀριστοφάνει (ἡ κουρὰ) σκάφιον*

Ἵνα μὴ κατασχῇς τὸ σκάφιον πλαγίως ξύρῳ.

τὸ addidit Toupius Emend. vol. IV. p. 363.

503 XVII.

Pollux II, 189. *Ἡ μέντοι κωμῳδία ἢ τὴν ἀλεκτρίδα μυλακρίδα καλεῖ ἢ ζῷόν τι ἐν τῷ μύλωνι*

Ἵνα ξυνῶσιν ὥσπερ ᾔδεσθον βίον,
σπόλιγγας ἐσθίοντε καὶ μυλακρίδας.

Hanc vocis significationem denuo memorat VII, 19.

504 XVIII.

Pollux II, 233. *Ἀριστοφάνης δὲ εἴρηκεν*

Ὡς οὐχ ἕτερον ἄνδρα σάρκινον.

Verba *ὡς οὐχ ἕτερον* omittit codex Iungermanni.

505 XIX.

Pollux VI, 24. *Ἔστι δὲ τὸ ἀκρατίσασθαι καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει*

Τί τὸ κακόν; ἀλλ' ἢ κακόσμηλ' ἠκρατίσω;

Phrynichus Bekkeri p. 23, 15. *Ἀκρατίσασθαι: τὸ μικρὸν ἐμφαγεῖν πρὸ τοῦ ἀρίστου. Ἀριστοφάνης „Ἀκρατιοῦμαι μικρόν."*

506 XX.

Pollux VI, 80. *Εἴποις δ' ἂν καὶ κοκκίσαι ῥοιάν κατὰ Ἀριστοφάνην*

Ὀξυγλύκειάν τἄρα κοκκιεῖς ῥόαν.

τουτὶ δὲ τὸ ἰαμβεῖον Ἀριστοφάνης οὐκ ἴδιον ὂν εἴρηκεν, ἀλλ' ὡς Αἰσχύλου.

507 XXI.

Pollux VII, 26. — *καὶ ζωμεῦσαι. καὶ Ἀριστοφάνης*

Τὴν χύτραν,
ἐν ᾗ τὰ κρεάδι' ἧψες ἐζωμευμένα.

ἧψες Dobraeus ad Plut. v. 227. p. 27. Vulgo *ἕψεις*.

XXII. 508

Pollux VII, 64. *Καὶ κροκὺς δὲ μέρος ἐσθῆτος.* — *Ἀριστοφάνης δὲ*

Ἀνήσεις κροκύδα μαστιγουμένην.

Vulgo ἂν ἔσω. Correctum ex codice Falckenburgiano. ἀνήσω Brunckius p. 282. „Corrigo ἀνήσω κροκύδα μαστιγουμένη de serva interpretatus, quae virgis caesa dicitur ridicule floccos emittere, veluti lana caesa virgis mollitur et floccos explicat." Schneider. in indice in scriptores R. R. p. 362.

XXIII. 509

Pollux VII, 67. *Τὸ γυναικεῖον ζώνιον — στρόφιον ὠνόμαζον, ὡς Ἀριστοφάνης*

Ἀλλὰ τὸ στρόφιον λυθὲν
τὰ κάρυά μουξέπιπτεν.

XXIV. 510

Pollux VII, 108. *Πρὸ δὲ τῶν καμίνων τοῖς χαλκεῦσιν ἔθος ἦν γελοῖά τινα καταρτᾶν ἢ ἐπιπλάττειν ἐπὶ φθόνου ἀποτροπῇ. ἐκαλεῖτο δὲ βασκάνια, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἔφη*

Πλὴν εἴ τις πρίαιτο δεόμενος
βασκάνιον ἐπὶ κάμινον ἀνδρὸς χαλκέως.

V. 2. Vulgo *βασκανίου.* Correctum ex libro Falckenburgii.

XXV. 511

Pollux VII, 162. *Λεπρᾶν | κεράμιον ὀξηρὸν ἀντὶ τοῦ μυδᾶν Ἀριστοφάνης λέγει.* Idem VII, 161. *κεράμιον ὀξηρὸν* ex Aristophane memorat.

XXVI. 512

Pollux VIII, 17. *Ἔνιοι δὲ οἴονται καὶ ἀνάγκην σκεῦος εἶναι δικαστικὸν εἰπόντος Ἀριστοφάνους*

Οὐκ εἶ λαβὼν θύραζε τὰ ψηφίσματα
καὶ τὴν ἀνάγκην ἐς κόρακας ἐντευθενί;

Vulgo *οὐκ ἔῃ*, correctum ab Porsono in Adversariis p. 282. Versu altero *ἐντευθενί* Iungermannus. Vulgo *ἐντεῦθεν.*

Καταντιβολεῖτον αὐτὸν ὑποπεπτωκότες,
ἐκβαίνετον τὸν πατέρα τοῖς ὀρχήμασι.

Similis locus in Vespis est v. 975. *Ἴθ' ἀντιβολῶ σ' οἰκτείρατ' αὐτὸν ὦ πάτερ | καὶ μὴ διαφθείρητε. ποῦ τὰ παιδία; | ἀναβαίνετ' ὦ πόνηρα καὶ κνυζούμενα, | αἰτεῖτε κἀντιβολεῖτε καὶ δακρύετε.* *Ὑποπεπτωκότες* fortasse in *ὑποπεπτωκότε* mutandum.

524 XXXVIII.

Etymolog. M. p. 298, 53. *Εἵλη: σημαίνει τὴν θερμασίαν ἐκ τοῦ ἕλη πλεονασμῷ τοῦ ι, ὡς παρὰ Ἀριστοφάνει*

Καὶ τῶν πρὸς εἵλην ἰχθύων ὠπτημένων.

525 XXXIX.

Etymolog. M. p. 470, 34. *Ἰκτῖνα: — Πλάτων δὲ προπαροξυτόνως λέγει, ὡς παρὰ Ἀριστοφάνει*

Ἴκτινα παντόφθαλμον ἅρπαγα τρέφων.

Attulit hunc versum Choeroboscus apud Bekkerum in annotatione ad locum Etymologi p. 901., *ἅρπαγας τρέφων* praebens, quod alii fortasse in *ἅρπαγα στρέφων* mutabunt. Versus tragicus est, ex quo *παντόφθαλμος* in lexica inferri poterit.

526 XL.

Etymolog. M. p. 526, 20. *Κόλλοπες: — ἐλέγετο δὲ καὶ τὸ νωτιαῖον δέρμα διὰ τὸ τὴν κόλλαν ἐξ αὐτοῦ γίνεσθαι. ὅθεν Ἀριστοφάνης τὴν σκληρότητα Αἰσχύλου ἐνδεικνύμενος ἔφη*

Οἶμαι γὰρ αὐτὸν κόλλοπι
ἐοικέναι.

527 XLI.

Etymolog. M. p. 682, 51. *Ποῖ κῆχος: — καὶ Ἀριστοφάνης*

α. Ποῖ κῆχος; β. εὐθὺ Σικελίας.

Vulgo *εὐθύς*. *εὐθὺ* Valckenarius Animadv. in Ammonium p. 91.

XLII. 528

Eustathius p. 73. extr. *Κατὰ δὲ Ἡρωδιανὸν καὶ τάριχος ἑκατέρως λέγεται. τὸ τάριχος γὰρ καὶ ὁ τάριχος.* — *Ἀριστοφάνης*

Ἐπὶ τῷ ταρίχει τὸν γέλωτα κατέδομαι.

ὁ αὐτὸς „Τάριχον τοῦτον πλύνω.“ Postrema ita corrige, *τάριχον τουτονὶ πλύνων*, quae ex *Δαιταλέων* fragm. XXI. sumpta sunt.

XLIII. 529

Eustathius p. 959, 41. *Τὸ δὲ σῶς εὕρηται, φασὶ, καὶ θηλυκῶς. Ἀριστοφάνης*

Οὕτω παρ' ἡμῖν ἡ πόλις μάλιστα σῶς ἂν εἴη.

λέγουσι δὲ καὶ σᾶ τὰ σῶα οἱ παλαιοὶ, παρ' οἷς καὶ σᾶ ἡ σώα. — *Ἀριστοφάνης*

Ἡ μᾶζα γὰρ σᾶ καὶ τὰ κρέα χὡ κάραβος.

Excerpsit haec etiam Philemo in v. *σῷος*.

XLIV. 530

Eustathius p. 1166, 51. ex Aelio Dionysio, *Χιτώνιον — λεπτὸν ἔνδυμα γυναικεῖον πολυτελές — Ἀριστοφάνης*

Ἐνδὺς τὸ γυναικεῖον τοδὶ χιτώνιον.

XLV. 531

Eustathius p. 1387, 4. *Ἐν δὲ τοῖς ῥητορικοῖς λεξικοῖς φέρεται καὶ ταῦτα· ἐκ τοῦ ἀθρόος γίνεται ἄθρους.* — *καὶ Ἀριστοφάνης*

Ἑστῶτας ὥσπερ τοὺς ὀρειωκόμους ἄθρους.

Forma *ὀρεωκόμους* hic non magis mutanda quam in Thesmophor. v. 493.

XLVI. 532

Eustathius p. 1415, 62. *Ὁ δὲ φαρμακὸς ἤτοι τὸ κάθαρμα.* — *Ἀριστοφάνης*

Πόθεν δ' ἐγώ σοι συγγενὴς ὦ φαρμακέ;

XLVII. 533

Eustathius p. 1419, 52. *Καὶ δικαστήριον ἱστο-*

ροῦσιν Ἀθήνησιν ἐπώνυμον τῆς Παλλάδος. Ἀριστοφάνης,

Ἄκων κτενῶ σε τέκνον·

ὁ δ' ὑπεκρίνετο

ἐπὶ Παλλαδίῳ τἄρ' ὦ πάτερ δώσεις δίκην.

ἐδίκαζον δὲ κατὰ Πανσανίαν ἐκεῖ ἀκουσίους φόνους οἱ ἐφέται. Legebatur παρ' ᾧ πάτερ. Emendavit Elmsleius ad Acharn. v. 323.

534 XLVIII.

Eustathius p. 1442, 2. Ὅτι τὸ ἀντίον ηὔδα ταυτόν ἐστι τῷ ἀντικρὺ καὶ ἄντην πρὸς ἅπερ ἤκουσέ τις ἐκ τοῦ προλαλήσαντος. καὶ ἔστι πως ὅμοιον τῷ ὑπαντὰξ, οὗ μέμνηται Αἴλιος Διονύσιος λέγων ὡς δηλοῖ τὸ ἐξ ἐναντίας, φέρων εἰς χρῆσιν ἐξ Ἀριστοφάνους τὸ

Ἔφευγε, κἀγὼ τῆς ὑπαντὰξ εἰχόμην.

Hoc adverbium Euripidi in Supplicibus v. 398. restitutum ibat Elmsleius in diario classico vol. VIII. p. 436.

535 XLIX.

Eustathius p. 1467, 35. Ἑκάτης ἀγάλματα αἱ κύνες. ταύτῃ γάρ φασι θύονται· ἣν καὶ κυνοπρόσωπον διαπλάττονται. Ἀριστοφάνης

Καὶ κύων ἀκράχολος

Ἑκάτης ἄγαλμα φωσφόρου γενήσομαι.

Grammaticus Bekkeri p. 327, 13. Ἀγάλματα Ἑκάτης: αἱ κύνες. θύονται γὰρ αὐτῇ. Idem p. 336, 31. Ἄγαλμα Ἑκάτης: τὴν κύνα οὕτως εἴρηκεν Ἀριστοφάνης διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι τῇ Ἑκάτῃ κύνας, ἢ ὅτι καὶ αὐτὴν κυνοκέφαλον πλάττουσιν. Ridet autem Euripidis versum ab Plutarcho servatum de Iside et Osiri p. 379 d.

Ἑκάτης ἄγαλμα φωσφόρου κύων ἔσει.

Indicavit Porsonus ad Hecubam v. 1255.

536 L.

Eustathius p. 1535, 20. postquam de formis vocabulorum ἄρκος et ἀπαρχίας, pro ἄρκτος et ἀπαρκτίας

ab quibusdam usurpatis exposuit, ita pergit, εἰ δὲ τοῦ ἄρκτου ὑπεξαιρεθέντος τοῦ τ, ὡς εἴρηται, οὐ γέγονε σημασίας ἐναλλαγὴ, οὐ μὴν οὐδὲ γελοιασμὸς, ἀλλ' ὁ κωμικὸς τὸ κάππα ἐξελὼν γέλωτα ἐκίνησεν εἰπὼν οὕτω

Ψελλόν ἐστι καὶ καλεῖ
τὴν ἄρκτον ἄρτον, τὴν δὲ Τυρὼ τροφαλίδα,
τὸ δ' ἄστυ σῦκα.

ταῦτα δὲ τί δηλοῖ περιττόν ἐστι φράσαι. ἀρκεῖ δὲ μόνον ἐπισημήνασθαι ὡς οὐ ψελλὰ τὰ εἰρημένα κυρίως, εἰ μή τις πᾶν παιδίον μὴ σαφῶς διαλεγόμενον ψελλίζεσθαι λέγει, ὁποῖόν τι καὶ Αἰσχύλος (Prometh. v. 841.) φαίνεται δηλοῦν ἐν τῷ „Ψελλόν τι καὶ δυσεύρετον."
V. 2, Vulgo τροφαλλίδα.

LI. 537

Eustathius p. 1788, 20. Ἐκ τοῦ Ὁμηρικοῦ ὦνον παρὰ τοῖς ὕστερον ἡ ὠνή. — εἰ δὲ ἀπ' αὐτῆς παρῆκται καὶ ἡ παρὰ τῷ κωμικῷ ὄνωνις, ἧς χρῆσις φέρεται παρὰ τοῖς τεχνικοῖς τὸ

Εἶτα δὴ
εἰς (add. τὴν) πόλιν ἄξεις τήνδε τὴν ὀνώνιδα;

οὐκ ἔστι βεβαίως ἀπισχυρίσασθαι. ὄνομα δὲ βοτάνης ἡ ὄνωνις, δι' ἧς ἐπ' ἀλογίᾳ ἴσως ὁ κωμικός τινα σκώπτει καὶ ῥᾳθυμίᾳ, ὡς τοῦ ὄνου καὶ νωθροῦ ὄντος, καθὰ καὶ ἡ Ἰλιὰς οἶδε καὶ παροιμιάζοντος τό τε ἀπ' ὄνου πεσεῖν τινα (Nubium v. 1255.) καὶ τοὺς ὄνου πόκους, οὓς ὁ κωμικὸς (Ranar. v. 186.) εἰς πόκας παρῳδήσει.

LII. 538

Theognostus in Bekkeri Anecdotis p. 1403. Ὀζέσω: τὸ ὄζω ἐνίοτε καὶ περισπωμένως λέγεται, ἐξ οὗ καὶ ὁ μέλλων ὀζέσω, ἀλλὰ καὶ ὀζήσω διὰ τοῦ η, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης

Λίθος τις ὄζησιν τεθυμιαμένος.

Scribebatur ὄζησεν.

LIII. 539

Scholiasta Equitum v. 137. Ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς

χειμάρρους ὁ Κυκλοβόρος ὑπὸ Ἀθηναίων χωσθείς. τὴν κακοφωνίαν οὖν τοῦ Κλέωνος εἴκασε τῷ ἤχῳ τοῦ ποταμοῦ. καὶ ἀλλαχοῦ

Ὤιμην δ' ἔγωγε τὸν Κυκλοβόρον κατιέναι.

Vulgo ἐγώ. ἔγωγε Brunckius vol. III. p. 169. Κυκλοβόρον] Conf. Δραμάτων fragm. XIV.

540 LIV.

Scholiasta Equitum v. 254. *Εὐκράτης ἔφευγεν εὐθὺ τῶν κυρηβίων:* ἔνθα αἱ κάγχρυς φρύγονται. κάγχρυς δέ εἰσιν αἱ λελεπισμέναι κριθαὶ ἀφ' ὧν ἡ πτισάνη. σκώπτει δὲ καὶ τὸν Εὐκράτην ὡς τοιαύτην τέχνην ἔχοντα. ἐν ἄλλοις γοῦν φανερωτέρως φησὶ „Καὶ σὺ κυρηβιοπῶλα Εὔκρατες στύπαξ." Idem ad v. 129. *στυππειοπώλης:* ὁ τὰ στυππεῖα πωλῶν, τουτέστι καννάβινα, λινᾶ. δηλοῖ δὲ τὸν Εὐκράτη καὶ τὴν ἐπ' αὐτοῦ πολιτείαν, ὃς *στύππαξ* ἐκαλεῖτο διὰ τὸ στυππειοπώλης εἶναι, ὡς καὶ ἐν ἑτέροις. De Eucrate conf. Γήρως fragm. XVI.

541 LV.

Scholiasta Euripidis Medeae v. 46. *Ἐκ τρόχων:* βαρυτόνως ὡς νόμων. Ἀριστοφάνης

Ἐβάδιζέ μοι τὸ μειράκιον ἐξ ἀποτρόχων.

ὡς ἀπὸ γυμνασίας οὖν ἐλθόντας τοὺς παῖδας. Vulgo βαδίζει. Correxit Elmsleius ad Medeam p. 85.

542 LVI.

Scholiasta Ranarum v. 787. *Τῶν ἀντιλογιῶν:* παρίστησιν αὐτοῦ τὸ περὶ τοὺς λόγους σαπρόν. καὶ ἐν ἄλλοις.

Στρεψίμελος τὴν τέχνην Εὐριπίδης.

Corrigendum videtur στρεψίμαλλος. Eustathius p. 1638, 17. Στρεψιμάλλους ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τοὺς περιλαλοῦντας καὶ κακοσχόλως φράζοντας, λαβόντες τὸ σκῶμμα ἀπὸ ἐρίων συνεστραμμένους μαλλοὺς ἐχόντων καὶ οὕτω δυσλύτων. Alia collegerunt Hesychii interpretes vol. II. p. 1278.

LVII. 543

Scholiasta Pacis v. 1081. *Διακαυνιάσαι:* — *καῦνον τὸν κλῆρόν φασι. καὶ ἐν ἄλλοις „Πόσος ἐσθ' ὁ καῦνος;"*

LVIII. 544

Grammaticus Bekkeri p. 384, 3. *Ἀλοῶν: ἀντὶ τοῦ περιάγων, ὡς οἱ ἀλοῶντες βόες. οὕτως Ἀριστοφάνης*

Ἀλοᾶν χρὴ τὰς γνάθους.

In Ranis est v. 149. *ἢ μητέρ' ἠλόησεν ἢ πατρὸς γνάθον | ἐπάταξεν.* in Thesmophor. v. 2. *ἀπολεῖ μ' ἀλοῶν,* ubi scholiasta codicis Ravennatis, *ἀλοῶν: ἔξωθεν ἐν κύκλῳ περιάγων . . . ἐν ταῖς ἅλωσι. καὶ τὸ τύπτειν καὶ ἀλοᾶν λέγουσιν ἀπὸ τῶν κοπτόντων τοὺς στάχυας.* quae grammatici illius ope redintegranda sunt.

LIX. 545

Grammaticus Bekkeri p. 398, 26. *Ἀνέρριπται κύβος: οἷον ἀποκεκινδύνευται. Ἀριστοφάνης*

Φράζε τοίνυν, ὡς ἐγώ σοι πᾶς ἀνέρριμμαι κύβος.

Omisso poetae nomine versum attulit Suidas in *ἀνέρριπτον.*

LX. 546

Pollux VI, 49. *Ἀριστοφάνης*

Τὸν σαπέρδην ἀποτῖλαι χρὴ
καὶ καταπλῦναι κᾆτ' ἐκπλῦναι
καὶ διαπλῦναι.

κᾆτ' ἐκπλῦναι Porsonus Adversar. p. 282. Vulgo *καὶ κατεκπλῦναι.*

LXI. 547

Pollux VI, 56. *Καὶ πάσται δὲ εἰσι ζωμὸς ἀλφίτων.* — *Ἀριστοφάνης δέ φησι*

Χορδαί, φύσκαι, πάσται, ζωμοί,
χόλικες.

LXII. 548

Pollux VI, 62. *Καὶ Ἀριστοφάνης δὲ τῶν πολφῶν μνημονεύει,*

Πολφοὺς δ' οὐχ ἧψον ὁμοῦ βολβοῖς.

549 LXIII.

Pollux IX, 154. — *Ἀριστοφάνους εἰπόντος*

Εἰκοβολοῦντες καὶ πλάττοντες.

550 LXIV.

Athenaei epitome II. p. 67 d. *Μνημονεύει δέ που (Ἀριστοφάνης) καὶ τοῦ ἐκ Κλεωνῶν ὄξους ὡς διαφόρου*

Ἐν δὲ Κλεωναῖς ὀξίδες εἰσί.

Vulgo *ὀξύτιδες*, correctum ab Casaubono. Apographum Laurentianum *ὀξίτιδες.*

551 LXV.

Athenaeus IV. p. 173 d. *Ἀχαιὸς δ' ὁ Ἐρετριεὺς ἐν Ἀλκμαίωνι τῷ σατυρικῷ καρυκοποιοὺς καλεῖ τοὺς Δελφοὺς διὰ τούτων*

Καρυκοποιοὺς προσβλέπων βδελύττομαι,

παρόσον τὰ ἱερεῖα τέμνοντες δῆλον ὡς ἐμαγείρευον αὐτὰ καὶ ἐκαρύκευον. εἰς ταῦτα δὲ ἀποβλέπων καὶ Ἀριστοφάνης ἔφη

Ἀλλ' ὦ Δελφῶν πλείστας ἀκονῶν
Φοῖβε μαχαίρας
καὶ προδιδάσκων τοὺς σοὺς προπόλους.

Ex Athenaeo attulit hos versus Eustathius p. 1560, 16.

552 LXVI.

Sextus Empiricus adversus grammaticos I, 10. p. 264. *Πολλαὶ γάρ, φασὶν (οἱ γραμματικοί), εἰσὶ συνήθειαι, καὶ ἄλλη μὲν Ἀθηναίων, ἄλλη δὲ Λακεδαιμονίων. καὶ πάλιν Ἀθηναίων διαφέρουσα μὲν ἡ παλαιά, ἐξηλλαγμένη δὲ ἡ νῦν. καὶ οὐχ ἡ αὐτὴ μὲν τῶν κατὰ τὴν ἀγροικίαν, ἡ αὐτὴ δὲ τῶν ἐν ἄστει διατριβόντων. παρ' ὃ καὶ ὁ κωμικὸς λέγει Ἀριστοφάνης*

Διάλεκτον ἔχοντα μέσην πόλεως
οὔτ' ἀστείαν ὑποθηλυτέραν
οὔτ' ἀνελεύθερον ὑπαγροικοτέραν.

553 LXVII.

Clemens Alexandr. Stromat. VI. p. 749. *Ἡροδότου ἐν τῷ περὶ Γλαύκου τοῦ Σπαρτιάτου λόγῳ* (VI,

86.) φήσαντος τὴν Πυθίαν εἰπεῖν τό τε ῥηθῆναι τοῦ θεοῦ καὶ τὸ ποιῆσαι ἴσον γενέσθαι Ἀριστοφάνης ἔφη

Δύναται γὰρ ἴσον τῷ δρᾶν τὸ κοεῖν.

LXVIII. 554

Pollux VII, 143. Τῶν δὲ τοῖς κηπουροῖς ὑπηρετούντων ἐστὶ καὶ τὸ κηλώνειον. οὐ μόνον γὰρ Ἡρόδοτος (VI, 119.) μνημονεύει, ἀλλὰ καὶ Ἀριστοφάνης

Ὥστ' ἀνακύπτων καὶ κατακύπτων τοῦ σχήματος οὕνεκα τοῦδε
κηλωνείου τοῖς κηπουροῖς.

V. 1. Vulgo εἵνεκα. V. 2. κηλώνιον codex Iungermanni. Idem κηπουροῖς, quod restitui, loco vulgati κηπωροῖς. Basilii imitationem in epistolarum anthologia p. 11. indicavit Hemsterhusius in Anecdotis I. p. 173. οὐκ ἐῶν ἀνανεύειν καὶ κατανεύειν ὥσπερ τὰ κηλώνεια τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀναγιγνωσκόντων.

LXIX. 555

Pollux VII, 195. Ἴδιον δ' ἂν εἴη (τὸ κοτυλίζειν) τῶν τὸν οἶνον πιπρασκόντων. καὶ Φερεκράτης μὲν εἴρηκε „Μηδὲν κοτυλίζειν, ἀλλὰ καταπλάττειν χύδην.“ Ἀριστοφάνης δὲ

Κιρνάντες γὰρ τὴν πόλιν ἡμῶν κοτυλίζετε τοῖσι πένησιν.

Fortasse ex Babyloniis.

LXX. 556

Athenaei epitome II. p. 50 e. ubi de μιμαικύλοις agitur, Ἀριστοφάνης

Ἐν τοῖς ὄρεσιν αὐτομάτοισιν τὰ μιμαίκυλα φύεται πολλά.

Post ὄρεσιν particula δ' omissa et φύεται post αὐτομάτοισιν transponendum videtur: nisi μιμαίκυλ' ἐφύετο scribendum.

LXXI. 557

Scholiasta Acharnensium v. 519. *Σίκυον*: ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁ σίκυος. καὶ ἀλλαχοῦ

Σικύους ἐνθάδε πη φυομένους οὐδενὶ κόσμῳ περιόντες
κατήσθιον.

Legebatur *ἐνταῦθά πη*, et *περιιόντες*. De forma trisyllaba *περιών* vide Porson. ad Aristoph. Vespas v. 1020. p. 140. et Dobraeum in Addendis p. (135). *κατήσθιον* si recte scriptum neque in *κἆτ' ἤσθιον* mutandum est, iambici versus initium habendum erit. Cuius numerorum coniunctionis exemplum praebet Pherecrates apud Athenaeum IV. p. 165 b. Vulgatam totius loci scripturam repetiit Suidas in v. *σίκιον*.

558 LXXII.

Suidas, *Χιάζειν: Πραξιδάμας Δημόκριτον τὸν Χῖον καὶ Θεοξενίδην τὸν Σίφνιον πρώτους ἐπὶ χρώματος τάξαι τὴν ἰδίαν ποίησιν, ὡς Σωκράτης ἐν τοῖς πρὸς Εἰδόθεον, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει τεταγμένον. ὑποτείνει δέ τις αὐτὸν βωμολοχεῦσαι*

Αὐτὸς δείξας ἂν θ' ἁρμονίαις χιάζων ἢ σιφνιάζων.

In Suidae verbis vulgo *Ἰσοκράτης ἐν τοῖς πρὸς Εὐδοθέαν*, quae emendavit Meinekius ad Euphorionem p. 175. In poetae verbis *θ'* particulam addidit Toupius Emend. vol. II. p. 378.

559 LXXIII.

Erotianus p. 204. *Κενέβρεια: τὰ νεκριμαῖα κρέα οὕτω καλοῦνται, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης „Οὐκ ἔσθ' ὃ κενέβρειον ὅταν θύῃς τι, καλεῖ με.“* Scholiasta Avium v. 538. *Κενεβρείων: τὰ θνησιμαῖα κρέα οὕτως ἐκάλουν. „Οὐκ ἔσται κενέβριον ὅταν θύσῃ.“* Fortasse igitur scribendum

Οὐκ ἔσται, κενέβρειον ὅταν θύσῃ τι, καλεῖν με.

560 LXXIV.

Grammaticus Bekkeri p. 343, 21. *Ἀδικομηχάνος: Ἀριστοφάνης*

Τί γὰρ ἐπὶ κακότροπον ἐμόλετον βίον
ἀδικομηχάνῳ τέχνῃ;

LXXV. 561

Suidas et grammaticus Bekkeri p. 415, 29. *Ἀπ' ἀκροφυσίων λόγους ἐνδεικνύναι:* οἱονεὶ καινοὺς καὶ νεοποιήτους. Ἀριστοφάνης

Ῥήματά τε κομψὰ καὶ παίγνι' ἐπιδεικνύναι
πάντ' ἀπ' ἀκροφυσίων κἀπὸ κιναβευμάτων.

Vulgo καὶ τῶν ἀπὸ κινναβευμάτων. Emendavit Brunckius p. 284. Photius p. 166, 3. *Κιναβευμάτων:* πονηρευμάτων. Hesychius, *Κιναβεύματα:* πανουργεύματα.

LXXVI. 562

Antiatticista p. 86, 3. *Βῆ:* προβάτων βληχή. Ἀριστοφάνης

Θύτην μέλλει καὶ κελεύει βῆ λέγειν.

Versum addito με explere licet, Θύτην με μέλλει, quae ab praecedentibus verbis pendere potuerunt.

LXXVII. 563

Athenaei epitome I. p. 30 b. *Γίνεται δὲ ἐν Ἰκάρῳ,* φησὶν Ἐπαρχίδης, ὁ Πράμνιος. ἔστι δὲ οὗτος γένος τι οἴνου. καὶ ἔστιν οὗτος οὔτε γλυκὺς οὔτε παχὺς, ἀλλ' αὐστηρὸς καὶ σκληρὸς καὶ δύναμιν ἔχων διαφέρουσαν, οἵῳ Ἀριστοφάνης οὐχ ἥδεσθαι Ἀθηναίους φησὶ λέγων τὸν Ἀθηναίων δῆμον οὔτε ποιηταῖς ἥδεσθαι σκληροῖς καὶ ἀστεμφέσιν οὔτε Πραμνίοις σκληροῖσιν οἴνοις συνάγουσι τὰς ὀφρῦς τε καὶ τὴν κοιλίαν, ἀλλ' ἀνθοσμίᾳ καὶ πέπονι νεκταροσταγεῖ.

LXXVIII. 564

Athenaei epitome XI. p. 1127. ed. nostrae. *Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ τὸ ἑταιρικὸν συνευωχούμενον φιλοτήσιον.* Ἀριστοφάνης „Ἑπτάπους γοῦν ἡ σκιά 'στιν ἡ 'πὶ τὸ δεῖπνον· ὡς ἤδη καλεῖ μ' ὁ χορὸς ὁ φιλοτήσιος." Libri χρόος. Casaubonus χορὸς aut χρόνος. Ἑπτάπους σκιὰ fortasse ex hoc loco sumptum explicuit Hesychius.

LXXIX. 565

Aristides vol. I. p. 87, 19. *Ὁ δέ φησιν Ἀριστο-*

φάνης περὶ Αἰσχύλου σκότον εἶναι τεθνηκότος, τοῦτ' ἄξιον καὶ περὶ τούτου (Ἀλεξάνδρου τοῦ Κοτυαέως) νῦν εἰπεῖν εἰς παιδείας λόγον. Fortasse in Gerytade.

566 LXXX.

Plutarchus qui dicitur in vita decem oratorum p. 836 e. Ἰσοκράτης Θεοδώρου μὲν ἦν παῖς τοῦ ἐρχιέως — θεράποντας αὐλοποιοὺς κεκτημένου καὶ εὐπορήσαντος ἀπὸ τούτων — ὅθεν εἰς τοὺς αὐλοὺς κεκωμῴδηται ὑπὸ Ἀριστοφάνους καὶ Στράττιδος. Strattidis ex Atalanta versus de Isocrate servarunt Athenaeus XIII. p. 592 d. et scriptor vitae Isocratis p. X. ed. meae.

567 LXXXI.

Hesychius, Λάνθα: εἶδος ἐνωτίου παρὰ Ἀριστοφάνει ἢ (καὶ Alberti) Ἀριστοφάνει.

568 LXXXII.

Zenobius Proverb. I, 1. Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα: — εἴρηται δὲ ἡ παροιμία καὶ ἀπὸ τοῦ ὑπ' αὐτῶν (Abydenos dicit) συκοφαντεῖσθαι τοὺς ξένους. ἔνθεν Ἀριστοφάνης τὸν συκοφάντην Ἀβυδηνοκώμην εἶπεν. Corrige Ἀβυδοκόμην collato Hesychio I. p. 26. et Bekkeri Anecdotis p. 215, 6. 322, 31.

569 LXXXIII.

Suidas in ἀγκύρισμα, Ἔστι δὲ ἀγκύρισμα καὶ σκεῦα ἀγρευτικὸν σύκων. Ἀριστοφάνης. Error grammatici, qui ἀγκύρισμα cum ἄγκυρα commiscuit, ab Kustero notatus est comparato Hesychio, Ἄγκυρα: ἐν ᾗ τὰ σῦκα λαμβάνουσιν.

570 LXXXIV.

Pollux II, 108. Ἀριστοφάνης δὲ ἄγλωττον τὸν εἰπεῖν ἀδύνατον ἔφη.

571 LXXXV.

Pollux III, 48. Ἀριστοφάνης δὲ ἄγυνον τὸν ἀγύνην.

572 LXXXVI.

Photius p. 7, 20. Ἀγῶνα: τὴν συναγωγήν. οὕτως Ἀριστοφάνης.

LXXXVII. 573

Eustathius p. 1854, 12. Ἦν δὲ καὶ ἄδδιξ μέτρον τι, φασὶ, τετραχοίνικον. Ἀριστοφάνης „Ἀλφίτων μελάνων ἄδδιχα." Photius p. 8, 6. et grammaticus Bekkeri p. 342, 26. Ἄδδιξ: μέτρον τετραχοίνικον. (Etymolog. M. p. 16, 53. 17, 46.) οὕτως Ἀριστοφάνης. Corrupte Hesychius, Ἄδδιξις: μέτρον τετραχοίνης.

LXXXVIII. 574

Photius p. 9, 21. Ἀδηφάγοι: ἀγωνισταὶ ἵπποι οὕτως ἐκαλοῦντο, ὡς Ἀριστοφάνης καὶ Φερεκράτης.

LXXXIX. 575

Grammaticus Bekkeri p. 346, 1. Ἀδώνιος Φερεκράτης εἶπεν ἀντὶ τοῦ Ἀδώνιδος. λέγει δὲ τὴν αἰτιατικὴν τὸν Ἀδώνιον. οὕτω δὲ καὶ Πλάτων καὶ Κρατῖνος, ἀλλὰ καὶ Ἀριστοφάνης καὶ ἕτεροι. λέγουσι δὲ καὶ Ἄδωνιν αὐτὸν πολλάκις.

XC. 576

Grammaticus Bekkeri p. 348, 2. Ἀείταν: τὸν ἑταῖρον. Ἀριστοφάνης δὲ τὸν ἐρώμενον. Scribe ἀΐταν.

XCI. 577

Phrynichus Bekkeri p. 6, 2. Ἀκύμων θάλασσα: Εὐριπίδης ἐπὶ τοῦ μὴ γεννᾶν τέθεικεν, ὡσανεὶ ἀγόνου. ὡσαύτως καὶ Ἀριστοφάνης.

XCII. 578

Grammaticus Bekkeri p. 382, 17. Ἀλειφόβιον (codex ἀλειφοίβιον): τὸν περὶ παλαίστραν ἀναστρεφόμενον καὶ ὑπηρετοῦντα. οὕτως Ἀριστοφάνης. Hesychius, Ἀλειφοβίους: πένητας. ubi vide Alberti annotationem.

XCIII. 579

Pollux II, 150. Ἀριστοφάνης δὲ „ἀμεταχειρίστων τῶν κοινῶν" εἶπεν.

580 XCIV.

Photius p. 72, 21. Ἤ ποθεν: ἀπόθεν. οὕτως Ἀριστοφάνης. Recte Ruhnkenius ad Timaeum corrigit errorem grammatici reposito Ἀμόθεν: πόθεν, ut apud Suidam est, quanquam omissa Aristophanis mentione.

581 XCV.

Etymolog. M. p. 96, 22. Ἀναζυγῶσαι: — τὸ θύρας ἀναπετάσαι Ἀριστοφάνης. Favorinus in Aldi Hortis Adonidis p. 15 b. Ἀναζυγῶσαι: τὸ τὰς θύρας ἀναπετάσαι. Ἀριστοφάνης „Τὴν θύραν ἀναζυγώσας.“ Pollux X, 26. Παρὰ δὲ τοῖς κωμῳδοῖς τὸ ἀναζυγῶσαι ταυτὸν τῷ ἀνοῖξαι σημαίνει.

582 XCVI.

Scholiasta Euripidis Orest. v. 14. p. 283. ed. Matth. Ἀναμετρήσασθαι: „ἀναμέτρει τὸ χωρίον“ παρὰ Ἀριστοφάνει ἀντὶ τοῦ διαμέτρει.

583 XCVII.

Suidas, Ἀνασηκῶσαι: ἀνταποδοῦναι, ἢ ἀντιλαβεῖν, ὥσπερ οἱ ἱστάντες. οἷον ἐξισῶσαι τῷ λείποντι ἢ πλεονάζοντι. οὕτως Ἀριστοφάνης.

584 XCVIII.

Grammaticus Bekkeri p. 401, 18. Ἀνεψιάδας Ἀριστοφάνης καὶ ἀνεψιαδοῦς Φερεκράτης καὶ Ἕρμιππος ἀνεψιαδοῖν —. Vitiosum ἀνεψιάδαι Bekkerus in ἀνεψιαδοῖ mutavit. Quidni ἀνεψιαδαῖ? Phrynichus Bekkeri p. 15, 18. Ἀνεψιαδῆν: ὅμοιόν ἐστι τῷ ἀδελφιδῆν. ἀνεψιοῦ καὶ ἀδελφοῦ θυγάτηρ.

585 XCIX.

Pollux II, 228. Ἀνοητία, ἄνοια, ἐπίνοια, πρόνοια, — καὶ ἀνοησία, ὡς Ἀριστοφάνης. Aristophanem ἀνοησία contra Atticorum consuetudinem, quae ἀνοητία postulat, dixisse nec mihi videtur credibile nec Lobeckio visum est ad Phrynich. p. 506. Quamobrem ἀνοητία

priore loco delendum, altero in ἀνοητία cum codice Iungermanni mutandum est. Pari errore in eadem sectione bis leguntur verba καθὼς Ἀντιφῶν ἐπινόημα ι quod notavit Ruhnkenius in Auctario ad Hesychii vol. I. p. 802. Pollux IV, 9. Ἄνοια· τὸ γὰρ ἀνοησία (recte codices ἀνοητία) σκληρόν. Phrynichus Bekkeri p. 21, 20. Ἀνοητία: ὡς νουθετία, μοιχολησία, φιλοποτία, λυχνοκαυτία, ἀθλοθετία, ἀκρατία. De ἀθλοθετία Pollux III, 140. Ἀθλοθεσία, ἢ ὡς Ἀριστοφάνης, ἀθλοθετία. De quo dixit Lobeckius ibid. p. 510.

C. 586

Suidas, Ἀπόμακτρα σκυτάλων ἀπεσκοτημένα δ' ἐσκιοτραφημένα. Eadem grammaticus Bekkeri p. 431, 26. praemisso lemmate Ἀπόμακτρα, et ἐσκιοτροφημένα praebens. Vera loci scriptura haec est, Ἀπόμακτρα: σκύταλα. ἀπεσκοτωμένα δὲ, ἐσκιαγραφημένα. Poetae enim verba fuerunt ἀπόμακτρ' ἀπεσκοτωμένα, quorum interpretationes ex scholiasta de more exscripsit Suidas, cuius alia est de eodem loco annotatio perinepta, Ἐσκιοτροφημένα: Ἀριστοφάνης. ἀπόμακτρα σκυτάλων ἐσκιοτροφημένα. Prudentius idem alio loco, Ἀπεσκοτωμένα: ἐσκιαγραφημένα, κεχρωσμένα. τὰς γὰρ χρίσεις σκότη (σκότους Hesychius) καλοῦσι ζωγράφοι. οὕτως Ἀριστοφάνης: quae iisdem fere verbis, omissa tamen Aristophanis memoria, ab Hesychio traduntur et ab Pausania apud Eustathium p. 953, 53. Denique Hesychius, Ἀπομάκτρας: ξύλα. τὰς σκυτάλας, ἐν αἷς ἀποψῶσι τὰ μέτρα. Forma ἀπόμακτρον idem utitur ad explicandum ἀπόψηστον.

CI. 587

Pollux VII, 22. Καὶ ἀρτοστροφεῖν δὲ Ἀριστοφάνης λέγει.

CII. 588

Phrynichus Bekkeri p. 10, 9. Ἀσπάλαθος: ἀκανθῶδες φυτόν. Κλέανδρος θηλυκῶς, Ἀριστοφάνης ἀρσενικῶς.

589 CIII.

Phrynichus Bekkeri p. 13, 19. *Αὔεσθαι πῦρ καὶ ἐναύεσθαι*: Ἀριστοφάνης *αὐόμενος*, Κρατῖνος *ἐναύεσθαι*.

590 CIV.

Hesychius, *Ἀφορμή*: ἡ νῦν ἐνθήκη λεγομένη. Ἀριστοφάνης „Μέλλει δὲ πέμπειν τοὺς εἰς ἀφορμήν.“ ἢ πρόφασις, ἢ αἰτία. Metri speciem verba illa nanciscentur deleto τούς.

591 CV.

Phrynichus Bekkeri p. 13, 28. *Ἀψευδοῦντες*: Ἀριστοφάνης.

592 CVI.

Grammaticus Bekkeri p. 476, 10. *Ἀωρί, ἀωρία*: τὸ παρὰ τὸν προσήκοντα καιρὸν καὶ τὴν ὥραν. — Ἀριστοφάνης δὲ ἔφη καὶ „ἀωρὶ θανάτῳ ἀπέθανεν.“ Vereor ne quid erroris admiserit grammaticus: nam vix ita locutum esse credam Aristophanem, qui fortasse ἀωροθάνατος ἀπέθανεν dixerat. Phrynichus ibidem p. 24, 22. *Ἀωροθάνατος*: ὁ πρὸ τῆς καθηκούσης ὥρας ἀποθανὼν ἀνὴρ καὶ γυνή.

593 CVII.

Scholiasta Theocriti I, 132. *Ἡ βάτος θηλυκῶς λέγεται· ὁμοίως ἐνταῦθα καὶ ἡ νάρκισσος. παρὰ δὲ τῷ Ἀριστοφάνει ἀρσενικῶς λέγεται.*

594 CVIII.

Pollux IV, 63. *Καὶ τὰ ῥήματα λυρίζειν κιθαρίζειν ψάλλειν καί, ὡς Ἀριστοφάνης, βαρβιτίζειν.*

595 CIX.

Etymolog. M. p. 194, 31. *Βέλεκοι*: ὄσπρια. „Καὶ τῶν βελέκκων (scr. βελέκων)“ [a] Ἀριστοφάνης.

---

a Tale quid in Ecclesiaz. v. 623. vellem legeretur, ubi nunc consentiente scholiasta editur καὶ τῶν σπελέ-

Suidas, Βέλιχος: ὄσπριον. ἔοικε δὲ τοῖς λαθύροις. Hesychius, Βέλλεκυς: ὄσπριόν τι ἐμφερὲς λαθύρῳ, μέγεθος ἐρεβίνθου ἔχον. Coniecturam de hac planta protulit Schneiderus ad Theophrast. vol. III. p. 689.

CX. 596

Pollux VII, 210. Παρὰ Ἀριστοφάνει βιβλιδάριον.

CXI. 597

Pollux II, 56. Ἀριστοφάνης δὲ καὶ βλέπος ἐκάλεσε καὶ βλέπησιν. βλέπος est in Nubibus v. 1176.

CXII. 598

Pollux VII, 187. Ἀριστοφάνης καὶ βοηλατεῖν καὶ ὀνηλατεῖν εἶπε.

CXIII. 599

Etymolog. M. p. 214, 44. Βρόταχος: τὸν βάτραχον Ἴωνες, καὶ Ἀριστοφάνης, καὶ παρὰ Ξενοφάνει. βάτραχος, καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν βράταχος καὶ βρόταχος. Vide interpretes Hesychii vol. I. p. 770. Idem p. 760. Βρατάχους: βατράχους.

CXIV. 600

Pollux VII, 141. Καὶ βωλοκοπεῖν δὲ Ἀριστοφάνης εἴρηκε.

CXV. 601

Phrynichus Bekkeri p. 31, 27. Γαλῆν καταπέπωκεν (codex καταπέπτωκεν): Ἀριστοφάνης. ἐπὶ τινος νέου μὴ δυναμένου φθέγξασθαι. χρήσαιο δ' ἂν καὶ αὐτὸς ἐπὶ παντὸς (τοῦ μὴ addit Bekkerus) φθεγγομένου.

CXVI. 602

Etymolog. M. p. 229, 40. Γεισίποδες: παρὰ τὸ εἶναι βάσεις τῶν θεμελίων. καὶ γεισῶσαι καὶ γείσωσις

θων κοινωνοῦμεν, et in praecedente versu κατέδει σπέλεθον πρότερός μου. Quae nemo dum ita explicuit ut satisfaceret.

τὰ τῆς γῆς ἔντερα. Ἀριστοφάνης δὲ καὶ τὰς [illegible] [illegible] γένη εἶπε. Porsonus, Ἀριστοφάνης — εἶπε habet grammaticus Bekkeri p. 231, 2. ubi γαίας scriptum. Vide Hesychium vol. I. p. [illegible].

603 CXVII.

Pollux II, 13. Γερόντιον παλαίστερον παρὰ Ἀριστοφάνει. Incertum poetae nomen fit Falkenburgiani codicis scripturae Ἀντιφάνει. Cum γεροντίου παλαιστέρου autem comparen ὀρφ[illegible] παλαιστέρας in inscriptione ab Sponio edita, repetita ab Corsinio F. A. vol. II. p. 171. et Boeckhio vol. I. p. 374.

Εἰκόνα τήνδε Πυθῶνος ἐν ὀρφ[illegible] παλαιστέρας
παῖδας κοσμητοῦ θῆκατο Νεικ[illegible].

ubi ὀρφ[illegible] imperite dictum pro ὀρφ[illegible].

604 CXVIII.

Hesychius, Δαφνοπώλην τὸν Ἀπόλλω λέγουσιν, ὡς Ἀριστοφάνης. Apud Syracusanos δαφνίτης dictus fuit: vide Hesychii interpretes.

605 CXIX.

Phrynichus Bekkeri p. 35, 30. Διετησίως: ἀντὶ τοῦ διέτως, οἷον καθ' ἕκαστον ἔτος. Θουκυδίδης καὶ Ἀριστοφάνης. Apud Thucydidem II, 23. legitur θυσίαις διετησίοις.

606 CXX.

Hesychius, Δράκαιναν: τὴν μάστιγα, τὴν ὑστριχίδα ὁ Ἀριστοφάνης.

607 CXXI.

Scholiasta Dionysii Thracis in Bekkeri Anecdotis p. 942, 22. Τὸ δυάκις καὶ τριάκις παρὰ Ἀριστοφάνει.

608 CXXII.

Pollux X, 27. Ἀριστοφάνης (Lysistr. v. 265.) „Προπύλαια πακτοῦν.“ καὶ πάλιν, ἐπισπακτοῦν τὰς θύρας. καὶ πάλιν Porsonus Advers. p. 281. Vulgo ἢ πάλιν καί.

CXXIII. 609

Pollux II, 199. Τὰ δὲ ὑπὲρ τοὺς δακτύλους κρούματα πταίσματα· Ἀριστοφάνης δὲ καὶ ἐπιπταίσματα αὐτὰ καλεῖ.

CXXIV. 610

Pollux VI, 79. Τὰ δὲ ἐπιδορπίσματα Ἀριστοφάνης ἐπιφορήματα καλεῖ.

CXXV. 611

Pollux II, 42. Ἑτερεγκεφαλᾶν, ὡς Ἀριστοφάνης, τὸ παραφρονεῖν.

CXXVI. 612

Hesychius, Ἐτνήρυσις: ἔπαιξεν Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ φάναι τὴν σανίδα τὴν ἐτνήρυσιν εἰπών, παρὰ τὸ ἔτνος. Male haec ad Acharn. v. 233. referuntur.

CXXVII. 613

Photius p. 30, 6. Εὔειλος (codex εὔηλος): εὐήλιος. Ἀριστοφάνης. In Ranis v. 241. legitur εὐηλίοις.

CXXVIII. 614

Suidas, Εὐθετῆσαι: κοσμῆσαι, συνθεῖναι. οὕτως Ἀριστοφάνης. Pollux II, 31. Εὐθετῆσαι δὲ ἔλεγον τὰς τρίχας.

CXXIX. 615

Pollux IX, 162. Τὸ παρ' Ἀριστοφάνει εὐκόπως.

CXXX. 616

Pollux VI, 161. Ἡμιφωσώνιον Ἀριστοφάνης. Vide Hesychii interpretes vol. I. p. 1636.

CXXXI. 617

Pollux I, 12. Τοὺς ἐπὶ τοῖς ἀγάλμασι χειροτέχνας οὐκ ἀγαλματοποιοὺς μόνον οὐδὲ ἀγαλματουργοὺς, ἀλλὰ καὶ θεοποιοὺς καὶ θεοπλάστας, ὡς Ἀριστοφάνης.

CXXXII. 618

Pollux VII, 150. Ἀριστοφάνης δὲ γυναῖκα θερίστριαν καὶ φρυγανίστριαν εἶπε.

619 CXXXIII.

Pollux VII, 100. Τοὺς δὲ μεταλλέας θυλακοφορεῖν Ἀριστοφάνης ἔφη. Duo codices θυλακοφόρους. Et glossam θυλακοφόροι habet Hesychius. Sed Pollux X, 149. θυλακοφορεῖν μὲν τοὺς μεταλλέας οἱ κωμῳδοὶ λέγουσι.

620 CXXXIV.

Phrynichus Bekkeri p. 43. 44. Ἶξοί: ἐπὶ τῶν γλίσχρων καὶ φειδωλῶν. καὶ ἔοικε παρὰ τὸν ἰξὸν γεγενῆσθαι τοὔνομα, ὅτι καὶ ὁ ἰξὸς γλίσχρος ἐστί. λέγει δ' Ἀριστοφάνης οὕτως „Ἶξοὶ ῥυποκόνδυλοι." ὅπερ σημαίνει καὶ αὐτὸ τοὺς γλίσχρους καὶ διὰ τὴν φειδωλίαν μήτε λουομένους μήτε νιζομένους. Illata haec sunt in Moeridis librum p. 201. ubi vide Piersoni annotationem.

621 CXXXV.

Hesychius, Ἱπποκλείδης: οὕτω κακοσχόλως (κακοσχόλη codex) τὸ τῆς γυναικὸς μόριον Ἀριστοφάνης εἶπεν. Photius p. 111, 25. Ἱπποκλείδην: τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, παρὰ τὸ ἱππεύειν.

622 CXXXVI.

Pollux IV, 67. Καλαμίνην σύριγγα εἴρηκεν Ἀριστοφάνης. Idem X, 153. Καλαμίνους αὐλοὺς Ἀριστοφάνης ἔφη.

623 CXXXVII.

Pollux VII, 166. Ἀριστοφάνης καὶ κάμινον βαλανείου φησί.

624 CXXXVIII.

Photius p. 129, 15. Κάνδυτος: σκευασία ὀψοποιικὴ μετὰ γάλακτος καὶ στέατος καὶ μέλιτος. ἔνιοι δὲ διὰ κρέως καὶ ἄρτου καὶ τυροῦ. οὕτως Ἀριστοφάνης. Scribe κάνδυλος, de quo dictum ad Hesychii locum vol. II. p. 135. Κάνδυλος: διὰ ἐλαίου καὶ γάλακτος καὶ τυροῦ καὶ μέλιτος πέμμα ἐδώδιμον, quae emendavit Porsonus ad Photium p. 688. „διὰ ἐλαίου καὶ γά-

λακτος] *Codex* διαλαγαῶν καὶ γάλακτος. *Recte Schowius* διαλαγαῶν *delendum putat. Scriptum erat* διαγαλα, *pro quo corrector apposuit* διὰ γάλακτος. *Deinde alterum in* λαγα *corruptum. Lege vero* γάλατος, *ut habet MS. Dorvill. Etym. M. p.* 488, 53." Formam γάλατος vereor ne plurimis in locis obscuraverit librariorum imperitia. In Photio p. 63, 1. custodivit codex Galeanus. Eandem duobus poetarum locis apud Athenaeum, quos praeposteris coniecturis vexaverant critici, restituendam esse alibi indicavi. Pherecrates VI. p. 269 a.

Παρῆν δὲ χόνδρος γάλακτι καταννενιμμένος.

Corrige γάλατι. Antiphanes X. p. 449 b.

Νεογενοῦς ποίμνης δ' ἐν αὐτῇ πνικτὰ γαλακτο-
θρέμμονα.

Scribendum γαλατοθρέμμονα.

CXXXIX. 625

Pollux II, 41. Τὸ δὲ ὑπὸ μέθης καρηβαρεῖν καρηβαριᾶν Ἀριστοφάνης.

CXL. 626

Scholiasta Vesparum v. 288. Ἔλεγον δὲ καὶ τὸ βλάψαι (θάψαι Lobeckius in Orphicis p. 632.) κατεγχυτρίσαι, ὡς ἑτέρωθι Ἀριστοφάνης. Similiter Etymolog. M. p. 313, 42. Suidas in ἐγχυτρίστριαι, scholiasta Platonis p. 336.

CXLI. 627

Pollux II, 57. Καχύποπτος, ὡς Ἀριστοφάνης.

CXLII. 628

Harpocratio, Κελέοντες: — κυρίως εἰσὶν οἱ ἱστόποδες, ὡς καὶ παρ' Ἀριστοφάνει δῆλον τῷ κωμικῷ.

CXLIII. 629

Photius p. 168, 12. Κλέος· τὴν φαύλην δόξαν Ἀριστοφάνης.

630 CXLIV.

Photius p. 173, 7. *Κνημία: τὰ ἐν τοῖς θρόνοις καὶ τροχοῖς διερείσματα. καὶ πληγαὶ ἐν κνήμαις. καὶ τὸ κνημιοπαχὲς (κνημοπαχὲς?) ξύλον, ὡς Ἀριστοφάνης.*

631 CXLV.

Phrynichus Bekkeri p. 47, 7. *Κοινοθυλακεῖν: τὸ ἐν ὁδῷ κοινωνεῖν σιτίων καὶ τραπέζης καὶ κατατραγῆς καὶ τῶν τοιῶνδε. Ἀριστοφάνης.*

632 CXLVI.

Harpocratio *Κρᾶστις: Δείναρχος ἐν τῷ πρὸς Ἀριστοκράτην. κρᾶστίς ἐστιν ἡ πόα, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης.* Apud alios grammaticos *κράστις* scribitur.

633 CXLVII.

Pollux VI, 91. *Μέμνηται δὲ Ἀριστοφάνης καὶ χρυσοστάθμης.*

634 CXLVIII.

Pollux VI, 47. *Κυδώνια μῆλα, ὡς Ἀριστοφάνης.* „Papillis tributum hoc epitheton Acharn. 1199.“ Brunck. p. 280.

635 CXLIX.

Photius p. 198, 11. *Κωπαΐδαι: σφῆκες. οὕτως Ἀριστοφάνης.*

636 CL.

Photius p. 211, 21. *Λεγωνῆσαι: ἀντὶ τοῦ παῖσαι. οὕτως Ἀριστοφάνης.*

637 CLI.

Pollux VI, 86. *Ἀριστοφάνης λεκανίσκην.*

638 CLII.

Pollux VII, 196. *Λιβανωτοπωλεῖν Ἀριστοφάνης ἔφη.*

639 CLIII.

Phrynichus p. 321. ed. Lobeck. *Κοχλιάριον: τοῦτο λίστρον Ἀριστοφάνης ὁ κωμῳδοποιὸς λέγει. καὶ σὺ δὲ οὕτω λέγε.* Phrynichus Bekkeri p. 51, 9. *Λίστριον: τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν καλούμενον κοχλιάριον.*

)μηρος (Odyss. χ, 455.) μὲν λίστρον τὸν ξυστῆρα, ὃ ὑποκοριστικὸν λίστριον, οἷον ξυστηρίδιον. ἔοικεν ὖν τὸ πρῶτον τοιοῦτο κατεσκευάσθαι ὅμοιον πτύῳ τρογγύλῳ. Videtur igitur Aristophanes λίστριον di-isse: de quo vocabulo aliorum grammaticorum locos ndicavit Lobeckius.

CLIV. 640

Suidas, *Λογάρια*: οἱ λόγοι. Ἀριστοφάνης. Quibus subiungit Synesii non nominati verba quaedam. De vocabulo λογάριον optime dixit Meinekius ad Meandr, p. 236.

CLV. 641

Phrynichus Bekkeri p. 50. 51. *Λογγάζειν*: τὸ διαδιδράσκειν τὸ ἔργον, προφασιζόμενόν τινα πρόφασιν. καὶ τοῦτο Ἀριστοφάνης τίθησιν ἐπὶ ἵππων προσποιούμενος (προσποιουμένων?) χωλεύειν. Vide de hoc vocabulo, quod alii λαγγάζειν scribunt, Hesychii interpretes vol. II. p. 407. Antiatticista p. 106, 5. *Λαγγάζει*: ἀντὶ τοῦ ἐνδίδωσιν. Ἀντιφάνης Ἀντερώσῃ.

CLVI. 642

Photius p. 231, 11. *Λουτρίδες*: δύο κόραι περὶ τὸ ἕδος τῆς Ἀθηνᾶς. ἐκαλοῦντο δὲ αὗται καὶ πλυντρίδες. οὕτως Ἀριστοφάνης.

CLVII. 643

Pollux VII, 157. Καὶ λοφοπωλεῖν Ἀριστοφάνης εἴρηκε.

CLVIII. 644

Photius p. 240, 5. *Μαγίδες*: μᾶζαι. καὶ τὰ τῇ Ἑκάτῃ συντελούμενα δεῖπνα. οὕτως Ἀριστόφάνης. Conf. Hesychium h. v.

CLIX. 645

Photius p. 241, 8. *Μάθος*: λέγουσι τὴν μάθησιν. οὕτως Ἀριστοφάνης.

CLX. 646

Photius p. 244, 13. *Μαλθακόν*: ἀντὶ τοῦ ἀγαθόν. οὕτως Ἀριστοφάνης.

647 CLXI.

Photius p. 246, 4. *Μάνην:* τὴν μανίαν. λέγουσι δὲ καὶ μάναν. Ἀριστοφάνης.

648 CLXII.

Photius p. 255, 5. *Μελαναίων:* τοῦ πλοίου τὸ πεπιττωμένον, τὸ ἔναλον. Ἀριστοφάνης. Fortasse μελάνεων.

649 CLXIII.

Pollux IX, 25. Ὁ μὲν μεγάλης πόλεως πολίτης μεγαλοπολίτης ἂν λέγοιτο, ὁ δὲ μικρᾶς μικροπολίτης. ὅθεν καὶ Ἀριστοφάνει εἴρηται τὸ μικροπολιτικόν. Vocabulo μικροπολίτας utitur in Equit. v. 824.

650 CLXIV.

Photius p. 280, 3. *Μύξαν:* αὐτὸν τὸν μυκτῆρα καλοῦσιν, οὐχὶ τὸ ὑγρόν. οὕτως Ἀριστοφάνης.

651 CLXV.

Pollux VII, 177. Μυροπωλεῖν Ἀριστοφάνης ἔφη.

652 CLXVI.

Pollux VII, 139. *Ναῦται:* οἷς προσήκει καὶ αἱ παρ' Ἀριστοφάνει ναύτριαι.

653 CLXVII.

Pollux II, 20. Ἀριστοφάνης δὲ νεανιεύεσθαι τὸ τολμᾶν ἔφη, — ἀνδρίζεσθαι δὲ εἶπεν ἀνδροῦσθαι, καὶ ἀνδριζόμενοι Ὑπερείδης.

654 CLXVIII.

Pollux VII, 138. Νεῖν δ' ἐξ ὑπτίας μάθημα κολυμβητῶν Ἀριστοφάνης εἶπε καὶ Πλάτων.

655 CLXIX.

Stephanus Byzant. *Νώνακρις:* πόλις Ἀρκαδίας. — τὸ ἐθνικὸν — καὶ Νωνακριεὺς λέγεται παρὰ Ἀριστοφάνει. Fortasse Νωνακρεὺς scribendum. Hesychius, *Νωνακρεύς:* οἱ μὲν ἀλείπτην Ἀρκαδικὸν ἀποδιδόασιν. ἡ γὰρ Νώνακρις Ἀρκαδίας ἐστὶ τόπος. Photius p. 306, 16. *Νωνακρεύς:* πύκτης, παγκρατιαστής.

CLXX. 656

Pollux II, 180. *Καὶ νωτοπλῆγα τὸν μαστιγίαν Ἀριστοφάνης ἐκάλεσε.* Nisi Aristophanem pro Pherecrate ominavit, cuius ex Crapatalis Suidas in *νωτοπλῆγα* ersum attulit, *Καὶ νωτοπλῆγα μὴ ταχέως διακονεῖν.*

CLXXI. 657

Pollux VII, 30. *Ἔξαινε δὲ τῶν ἐρίων Ἀριστοφάνης ἔφη.*

CLXXII. 658

Photius p. 308, 23. *Ξειρης* (sic): *φυτὸν ἀρωματικόν. Ἀριστοφάνης.* Hesychius, *Ξειρίς· ἀρωματικόν τι φυτόν.* ubi vide annotationes.

CLXXIII. 659

Photius p. 330, 12. — *τὸ ἱερὸν Ὀλυμπίειον* (codex *ὀλύμπιον*) *πεντασυλλάβως ὡς Ἀσκληπίειον* (— *ιεῖον* codex) *Ἀριστοφάνης.*

CLXXIV. 660

Photius p. 291, 15: et Suidas, *Ὀνυχίζεται: ἀκριβολογεῖται. οὕτως Ἀριστοφάνης.*

CLXXV. 661

Photius p. 349, 3. *Ὀρογυίας λέγουσιν, οὐχὶ ὀργυιάς. Ἀριστοφάνης.* In Avibus v. 1127. *ἑκατοντορόγυιον* restitutum.

CLXXVI. 662

Photius p. 356, 8. *Οὐδαμῷ: οὐδέποτε. Ἀριστοφάνης.* Nisi *οὐδαμὰ* potius dixit.

CLXXVII. 663

Phrynichus Bekkeri p. 18, 23. *Αἱ τῶν γυναικῶν παγίδες: τοὺς κόσμους καὶ τὰς ἐσθῆτας, αἷς χρῶνται αἱ γυναῖκες καλλωπιζόμεναι, παγίδας εἶπεν Ἀριστοφάνης.* Multa huiusmodi in altera Thesmophoriazusarum editione memorata fuerunt.

CLXXVIII. 664

Pollux VI, 163. *Καὶ Ἀριστοφάνης, Πάγκυφος ἐλαία.* Scribe *ἐλάα.* Hesychius, *Ἀστὴ ἐλαία: ἡ ἐν*

ἀκροπόλει ἡ καλουμένη πάγκυφος διὰ χθαμαλότητα. Pollux IX, 17. Ἡ δὲ κωμῳδία καὶ ἀστῆς ἐλαίας εὕρηκε τῆς ἐν πόλει.

665 CLXXIX.

Stephanus Byzant. Παμβωτάδης (Παμβωτάδαι Meursius): δῆμος Ἀττικῆς, Ἐρεχθηίδος φυλῆς. ὁ δημότης Παμβωτάδης. τὰ τοπικὰ ἐκ Παμβωταδῶν, ἐν Παμβωτάδων. Ἀριστοφάνης. Scribe Παμβωταδῶν.

666 CLXXX.

Photius p. 377, 25. Πανός: δέσμη κληματίδων. οἱ δὲ νεώτεροι Ἀττικοὶ φανόν. Ἀριστοφάνης.

667 CLXXXI.

Pollux X, 156. Πέτευρον δέ, οὗ τὰς ἐννυκτερευούσας ὄρνιθας ἐγκαθεύδειν συμβέβηκεν, Ἀριστοφάνης λέγει. Photius p. 426, 12. Πέτευρον: πᾶν τὸ μακρὸν καὶ ὑπόπλατυ καὶ μετέωρον ξύλον. Ἀριστοφάνης ἐν τῷ ι. Nam etiam πέταυρον dictum est.

668 CLXXXII.

Pollux IV, 163. Ἀριστοφάνης δὲ ἔφη καὶ πλεισταχόθεν.

669 CLXXXIII.

Pollux VII, 12. Ὁ δὲ τοῖς πιπράσκουσι προξενῶν προπράτωρ, ὡς Δείναρχος καὶ Ἰσαῖος· προπώλην δὲ Ἀριστοφάνης αὐτὸν εἶπε καὶ προπωλοῦντα Πλάτων.

670 CLXXXIV.

Photius p. 463, 21. Προσχίσματα: εἶδος ὑποδήματος. Ἀριστοφάνης. Conf. Hesychium vol. II. p. 1054.

671 CLXXXV.

Pollux IV, 18. Καὶ πυξίον καὶ πυξίδιον παρὰ Ἀριστοφάνει. Idem X, 59. 60. Τῷ δὲ παιδὶ δέοι ἂν προσεῖναι — πυξίον· εἴρηται μὲν γὰρ καὶ ἐπὶ ζωγράφου τοὔνομα ἐν Ἀναξανδρίδου Ζωγράφοις — „Πυξίον λαβὼν κάθου.“ οὐδὲν δὲ κωλύει καὶ εἰς ταύτην αὐτὸ τὴν χρῆσιν τὴν ἐπὶ τῷ γράφειν ὑφ' ἡμῶν ἄγεσθαι, ἐπεὶ καὶ Ἀριστοφάνης οὕτω κέχρηται.

CLXXXVI. 672

Photius p. 478, 1. *Πυτίνη: πλεκτὴ λάγυνος. Ἀριστοφάνης.*

CLXXXVII. 673

Photius p. 486, 24. *Ῥήτορα: καὶ τὴν γυναῖκα. Ἀριστοφάνης.*

CLXXXVIII. 674

Grammaticus Bachmanni I. p. 360, 26. *Σαικωνίσαι: κινηθῆναι. Ἀριστοφάνης.* Eadem habet Photius p. 496, 7. ubi *σαικονῆσαι* scriptum. Conf. Hesychium vol. II, p. 1138.

CLXXXIX. 675

Photius p. 503, 19. et grammaticus Bachmanni I. p. 362, 31. *Σεῖν: τὸ λεγόμενον τοῖς παιδίοις ὑπὸ τῶν τροφῶν, ὅταν αὐτὰ βούλωνται οὐρῆσαι. οὕτως Ἀριστοφάνης.* Simile est *βρῦν* in Nubibus v. 1382. quod comparavit Ruhnkenius in schedis ab Tittmanno editis p. 133.

CXC. 676

Hesychius, *Σέριφος: Ἀριστοφάνης τὴν Λακεδαίμονα Σέριφον.* Photius p. 506, 24. *Σέριφον: τὴν Λακεδαίμονα, διὰ τὸ σκληρῶς ζῆν. καὶ χρησμὸς αὐτοῖς ἐξέπεσεν.*

CXCI. 677

Photius p. 518, 2. *Σκελετεύεσθαι: ξηραίνεσθαι. Ἀριστοφάνης.*

CXCII. 678

Photius p. 520, 12. et grammaticus Bachmanni I. p. 366, 10. *Σκιμβάζειν: χωλεύειν καὶ ἀσκωλίζειν. τὸ αὐτὸ τοῦτο. οὕτως Ἀριστοφάνης.*

CXCIII. 679

Photius p. 524, 5. *Σκοπὴν καὶ σκοπιᾶν λέγουσι. καὶ σκοπᾶν Ἀριστοφάνης.*

CXCIV. 680

Pollux VII, 148. *Τὴν δὲ σμινύην σμινύδιον Ἀριστοφάνης καλεῖ.*

681 CXCV.

Photius p. 532, 16. *Σπυρθίζειν:* τὸ ἀνασκιρτᾶν, ἀπὸ τῶν ὄνων. οὕτως Ἀριστοφάνης. Conf. Hesychium vol. II. p. 1252.

682 CXCVI.

Pollux III, 146. Ἀριστοφάνης δὲ καὶ σταδιοδρόμης εἴρηκε. Deteriores libri σταδιοδρόμος.

683 CXCVII.

Photius p. 535, 5. *Στάσις:* οὐχ ἡ φιλονεικία, ἀλλ' αὐτοὶ οἱ στασιάζοντες. καλοῦσι δὲ καὶ τὰ πεφυκότα σπέρματα. οὕτως Ἀριστοφάνης.

684 CXCVIII.

Pollux VII, 32. Στήμονα δὲ ἐξεσμένον τὸν ἰσχνὸν καὶ λεῖον Ἀριστοφάνης λέγει.

685 CXCIX.

Pollux VII, 190. Στρογγυλοναύτας Ἀριστοφάνης λέγει.

686 CC.

Etymolog. M. p. 747, 3. Photius p. 570, 3. et grammaticus Bachmanni vol. I. p. 382, 8. *Τάρρωμα:* τὴν κωπηλασίαν. οὕτως Ἀριστοφάνης.

687 CCI.

Photius p. 572, 4. et grammaticus Bachmanni p. 382, 20. *Τάχας:* τοὺς καταστοχασμοὺς, παρὰ τὸ τάχα. οὕτως Ἀριστοφάνης.

688 CCII.

Etymolog. M. p. 754, 34. et Photius p. 580, 21. *Τετραχίζειν:* οἷον ἐπὶ τετάρτῳ μέρει τι ποιεῖν. οὕτως Ἀριστοφάνης. Eadem omisso Aristophane habet Hesychius vol. II. p. 1373.

689 CCIII.

Photius p. 588, 13. *Τίζειν:* τί λέγειν. οὕτως Ἀριστοφάνης. Fortasse ad Avium versum 23. pertinet,

ἢ δ' (nam ita corrigendum) ἡ κορώνη τῆς ὁδοῦ τι λέγει πέρι; Satis aliunde notum est cognatum verbum τιτίζειν.

CCIV. 690

Photius p. 589, 1. Τικτικόν: τὸ ταῖς τικτούσαις διδόμενον φάρμακον. Ἀριστοφάνης.

CCV. 691

Photius p. 598, 4. Τραγῳδεῖν: χορεύειν. Ἀριστοφάνης.

CCVI. 692

Etymolog. M. p. 726, 52. Στειλειά: τὸ τρῆμα τοῦ πελέκεως, δι' οὗ τὸ στελεὸν ἐνείρεται, ἣν τρήμην Ἀττικοὶ λέγουσιν. Ἀριστοφάνης „Τρήμας ἔχει.“

CCVII. 693

Pollux VI, 165. Τρίκλυστος δὲ Ἀριστοφάνης λέγει.

CCVIII. 694

Photius p. 607, 23. Τροχίμαλλον: σωρὸς λίθου. οὕτως Ἀριστοφάνης.

CCIX. 695

Etymolog. M. p. 782, 10. Ὑπόγραμμα: τὸ Ἁρματίου ὑπόμνημα, ᾧ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπογράφουσι. καὶ ὑπογεγραμμένη, ἐστιβισμένη. Ἀριστοφάνης. Conf. Hesychium vol. II. p. 1468.

CCX. 696

Etymolog. M. p. 782, 22. Photius p. 627, 19. et Suidas, Ὑποζυγιώδης ἄνθρωπος: ὁ μὴ ἐκ τῆς ἑαυτοῦ προαιρέσεως καὶ προθυμίας τι πράττων, ἀλλ' ἐκ τῆς ἑτέρων κελεύσεως, ὥσπερ καὶ τὰ ὑποζύγια. (haec etiam Phrynichus Bekkeri p. 67, 12.) εἴποις δ' ἂν καὶ ὑποζυγιῶδες πρᾶγμα. Ἀριστοφάνης.

CCXI. 697

Photius p. 670, 20. Ὕλην: τὸ καθίζον τοῦ οἴνου ἢ τοῦ ὕδατος. οὕτως Ἀριστοφάνης. Recte Lobeckius ad Phrynich. p. 73. corrigit ἰλύν.

630 CXLIV.

Photius p. 173, 7. *Κνημία: τὰ ἐν τοῖς θρόνοις καὶ τροχοῖς διερείσματα. καὶ πληγαὶ ἐν κνήμαις. καὶ τὸ κνημιοπαχὲς (κνημοπαχὲς?) ξύλον, ὡς Ἀριστοφάνης.*

631 CXLV.

Phrynichus Bekkeri p. 47, 7. *Κοινοθυλακεῖν: τὸ ἐν ὁδῷ κοινωνεῖν σιτίων καὶ τραπέζης καὶ καταγωγῆς καὶ τῶν τοιῶνδε. Ἀριστοφάνης.*

632 CXLVI.

Harpocratio *Κρᾶστις: Δείναρχος ἐν τῷ πρὸς Λυσικράτην. κρᾶστίς ἐστιν ἡ πόα, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης.* Apud alios grammaticos *κράστις* scribitur.

633 CXLVII.

Pollux VI, 91. *Μέμνηται δὲ Ἀριστοφάνης καὶ κρεοστάθμης.*

634 CXLVIII.

Pollux VI, 47. *Κυδώνια μῆλα, ὡς Ἀριστοφάνης.* „Papillis tributum hoc epitheton Acharn. 1199.“ Brunck p. 280.

635 CXLIX.

Photius p. 198, 11. *Κωπαΐαι: σφῆκες. οὕτω Ἀριστοφάνης.*

636 CL.

Photius p. 211, 21. *Λεγωνῆσαι: ἀντὶ τοῦ πιεῖσαι. οὕτως Ἀριστοφάνης.*

637 CLI.

Pollux VI, 86. *Ἀριστοφάνης λεκανίσκην.*

638 CLII.

Pollux VII, 196. *Λιβανωτοπωλεῖν Ἀριστοφάνης ἔφη.*

639 CLIII.

Phrynichus p. 321. ed. Lobeck. *Κοχλιάρι· τοῦτο λίστρον Ἀριστοφάνης ὁ κωμῳδοποιὸς λέγει. σὺ δὲ οὕτω λέγε.* Phrynichus Bekkeri p. 51, 9. *Λίστριον: τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν καλούμενον κοχλιάριον*

CCXVII. 703

Phrynichus Bekkeri p. 71, 13. *Φορτηγεῖν:* φόρτον ἄγειν. καὶ *φορτηγοὺς* Ἀριστοφάνης.

CCXVIII. 704

Pollux VII, 60. Τὸν δὲ χορταῖον (χιτῶνα) τοὺς προπώλας φορεῖν ὡς ἀγοραῖον Ἀριστοφάνης ἔφη.

CCXIX. 705

Moeris p. 419. *Ψίλαξ:* Ἀριστοφάνης. ψιλὸς καὶ λεῖος. Ἕλληνες. Hesychius, *Ψίλακα:* ψιλὸν, λεῖον.

CCXX. 706

Photius p. 655, 12. *Ψο:* ἐπὶ τοῦ σαπροῦ καὶ μὴ συναρέσκοντος· ἔστι δὲ ἀποκομματικοῦ λεξειδίου· ψόθον γὰρ καλοῦσιν. Ἀριστοφάνης. Πλέω γράσου καὶ ψοθοίου καὶ ῥύπου γε καὶ ψόθου· Αἰσχύλος Θεωροῖς. „Lege Πλέω γράσου τε καὶ ψόθου· οἷον, καὶ ῥύπου· Αἰσχύλος Θεωροῖς. et intellige quasi statim post ψο sequeretur Αἰσχύλος." Dobraeus in indice p. 735. Recte Dobraeus Aeschylo verba illa tribuere videtur, de quibus nunc non amplius quaeram. Ex Theognosto Bekkerus in Anecdotis p. 1432. haec protulit „ψοθοιός ὁ ἀκάθαρτος." Usum vocabuli γράσου reiici ait Antiatticista p. 87, 20.

CCXXI. 707

Pollux VI, 125. Σκληρότερον γὰρ ὁ ἀστεμφὴς — καὶ κωμικώτερον ὁ Ἀριστοφάνους θυμάγροικος. Vulgatum δημάγροικος correctum ex codicibus. Vocabulo ἀστεμφὴς utitur fragm. LXXVII.

CCXXII. 708

Pollux X, 123. Τὸ παρ' Ἀριστοφάνει χείμαστρον. Idem VII, 61. Τὸ μέντοι χειμερινὸν ἱμάτιον χείμαστρον ἂν λέγοις.

CCXXIII. 709

Scholiasta Pindari Pyth. II, 125. *Φοίνισσαν ἐμπολάν:* οἷον ἐπὶ κέρδει καὶ πράσει· οἱ γὰρ Φοίνικες παλιγκάπηλοι. καὶ Σοφοκλῆς „Ὠνὴν ἔθου καὶ

πρᾶσιν ὡς Φοίνιξ ἀνὴρ, | Σιδώνιος κάπηλος." καὶ κωμικὸς

Εὐθὺς δὲ Φοίνιξ γίγνομαι·
τῇ μὲν δίδωμι χειρὶ, τῇ δὲ λαμβάνω.

V. 1. aberat δὲ, quod addidit Hemsterhusius ad Plutum p. 447.

710 CCXXIV.

Photius p. 351, 16. Ὀρχήστρα: πρῶτον ἐκλήθη ἐν τῇ ἀγορᾷ, εἶτα καὶ τοῦ θεάτρου τὸ κάτω ἡμίκυκλιον οὗ καὶ οἱ χοροὶ ᾖδον καὶ ὠρχοῦντο· εἰς τὴν ὀρχήστραν ἔτι γὰρ τὴν θέαν ᾤκειτ' ἐκεῖ, φησὶν ὁ κωμικός. Dobraeus in Addendis p. 704. „Lege ᾠκεῖτ'." Quo nihil proficitur ceteris non explicatis.

711 CCXXV.

Photius p. 570, 13. exscriptus ab Apostolio Proverb. XVIII, 14. p. 223. Ταντάλου τάλαντα: πλούσιος ὁ Φρὺξ Τάνταλος διαβεβόητο, Πλουτοῦς καὶ Διὸς λεγόμενος· κέχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ καὶ Ἀνακρέων ἐν γ'. γέγονε δὲ παρὰ τὸ ὄνομα τάλαντα, ὡς καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ εἴρηται

Τὰ Ταντάλου τάλαντα ταντελίζεται.

Τὰ in initio versus addidit Porsonus. Similia tradit Snidas vol. III. p. 433. nisi quod verba *Τὰ Ταντάλου τάλαντα ταντελίζεται* in lemmate habet, in fine autem ὡς καὶ παρὰ τῶν κωμικῶν εἴρηται, omisso illo trimetro.

712 CCXXVI.

Photius p. 609, 2. et Suidas, Τρύχνον: τὴν πόαν θηλυκῶς λέγουσι τὴν τρύχνον, οὐ τὸν τρύχνον σὺν τῷ σ δὲ στρύχνον οὐδαμοῦ εὗρον. καὶ παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν, ἁπαλώτερος τρύχνου, παρῳδῶν ὁ κωμικός φησιν

Ἤδη γάρ εἰμι μουσικώτερος τρύχνου.

713 CCXXVII.

Photius p. 404, 24. Πεζῇ: τὸ τοῖς ποσὶν ἐλθεῖν λέγουσι. καὶ πεζῇ φράσαι τὸ ἄνευ μελῶν.

Παῦσαι μελῳδοῦσ', ἀλλὰ πεζῇ μοι φράσον, ὁ κωμικός. τὰς ἑταίρας τὰς μὴ μουσικὰς, ἀλλ' ἄνευ ὀργάνων καὶ ψιλὰς πεζὰς καλοῦσιν.

CCXXVIII. 714

Suidas, *Ἀσπάζεσθαι:* αἰτιατικῇ. καὶ τὸ προσαγορεύειν ὡς ἡμεῖς καὶ τὸ χαίρειν τινὶ ἁπλῶς καὶ ἀγαπᾶν καὶ φιλοφρονεῖσθαι. καὶ ἀσπαζόμεσθα σὺν τῷ σ.

Ἀσπαζόμεσθ' ἐρετμία καὶ σκαλμίδια,

φησὶν ὁ κωμικός. καὶ πάντα τὰ ὅμοια διττῶς λέγουσιν. Postrema breviora habet grammaticus Bekkeri p. 453, 10. „ἀσπαζόμεθα καὶ σὺν τῷ σ, ἀσπαζόμεθ' ἐρετμά." Etiam apud Suidam legebatur ἐρετμὰ, quod correxit Meinekius ad Menandrum p. 160.

CCXXIX. 715

Scholiasta Euripidis Orest. v. 163. p. 312. ed. Matth. — Ἃ γὰρ μὴ δύναται γράφεσθαι, ταῦτα δι' ἑτέρων προσώπων δηλοῦται· οἷόν τι καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ οἰκέτου στενάξαντος ἕτερός φησιν „Ἀκούεις ὡς στένει;"

CCXXX. 716

Etymolog. M. p. 192, 17. *Βαυκίδες:* ὑποδήματα Ἰωνικὰ πολυτελῆ. καὶ βαυκισμὸς ὄρχησις. καὶ βαυκίζεσθαι τὸ θρύπτεσθαι καὶ βαῦ τὸ κατακοιμίζειν. „Κατεβαυκάλισέ με" φησὶν ὁ κωμικός. Vide Valckenar. Animadv. ad Ammon. p. 46.

CCXXXI. 717

Eustathius p. 228. extr. Ὅτι δὲ ἀπὸ τῆς στρουθοῦ καὶ στρουθίζειν τὸ εὐτελῶς (vulgo ἐντελῶς, correctum ab Brunckio p. 288.) πως ᾄδειν δηλοῖ καὶ ὁ κωμικός. Idem p. 1411, 15. Τὸ μέντοι στρουθίζειν, ὅ φησιν ὁ κωμικὸς, ἐκ τῆς Ὁμηρικῆς παρῆκται στρουθοῦ. Photius p. 544, 5. *Στρουθίζων:* τρίζων.

CCXXXII. 718

Eustathius p. 725, 32. ubi de vocabulis cum τρὶς compositis agit, Φέρει δὲ καὶ (τῶν τις παλαιῶν)

ἀπὸ χρήσεως τοῦ κωμικοῦ τὸ παλίμβολος τρίπρατος καὶ πολλάκις ἀπημπολημένος. Conf. Hesychii interpretes vol. II. p. 843.

719 CCXXXIII.

Stephanus Byzant. *Βρέττος: πόλις Τυρρηνῶν, ἀπὸ Βρέττου τοῦ Ἡρακλέους καὶ Βαλητίας τῆς Βαλήτου. οἱ οἰκοῦντες Βρέττιοι. καὶ ἡ χώρα Βρεττία καὶ ἡ γλῶσσα. Ἀριστοφάνης*

Μέλαινα δεινὴ γλῶσσα Βρεττία παρῆν.

Etymolog. M. p. 213, 8. *Βρεττία: μέλαινα πίσσα. καὶ βάρβαρος, ἀπὸ τοῦ Βρετίωνος ἐθνικοῦ.* ubi *Βρεττίων ἔθνους* corrigendum esse docet Hesychii locus, *Βρεττία: μέλαινα, ἢ βάρβαρος. ἀπὸ τοῦ Βρετταίων ἔθνους.* In Aristophanis versu (si est Aristophanis) Bochartus *πίσσα* corrigebat propter locum Etymologi Pliniumque, qui *picem Brutiam* memorat: vereor ut recte. Nam alteri scripturae, *γλῶσσα*, favet quod Hesychius et Etymologus addunt *ἢ βάρβαρος*. Vocabulo *γλῶττα* autem similiter usus est Cratinus, qui de Pericle *ὦ μεγίστη γλῶττα τῶν Ἑλληνίδων* dixit: vide annotationem ad Aristidem vol. II. p. 173. Wesselingii vero de Bruttiis dubitationem (ad Diodorum vol. I. p. 492.) sustulit Niebuhrius H. R. vol. I. p. 109. ed. tert.

FRAGMENTA DUBIA.

I.

Athenaeus XV. p. 700 c. *Φερεκράτης δ' ἐν Κραπατάλοις τὴν νῦν λυχνίαν καλουμένην λυχνεῖον κέκληκε, — Ἀριστοφάνης δ' Ἱππεῦσι*

Τῶν δ' ἀκοντίων
συνδοῦντες ὀρθὰ τρία λυχνείῳ χρώμεθα.

Eadem ex epitome, omisso dramatis nomine, tradit Eustathius p. 1571, 17. Non leguntur haec in Equitibus. Recte igitur Personus *Ἀντιφάνης* corrigere videtur, cuius hoc nomine fabulam memorat Athenaeus XI. p. 503 b.

II.

Gregorius Corinth. p. 69. 71. ed. Schaefer. *Οἱ Ἀττικοὶ τὸ ἀνύειν ἀνύτειν φασὶν, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισι „Μάτην ἄρα τὴν ὁδὸν ἀνύτομεν.“* Quae ex Avium versibus 3. 4. detorta videntur, *Τί ἄνω κάτω πλανύττομεν; | ἀπολούμεθ' ἄλλως τὴν ὁδὸν προφορουμένω.“* ut idem huic grammatico acciderit quod scholiastae Theocriti in Nubium loco quodam, de quo supra dixi p. 20.

III.

Photius p. 342, 8. *Ὀ πίττομαι: οὐ πείθομαι. καὶ τοῦτο Βοιώτιον. Ἀριστοφάνης Ἐκκλησιαζούσαις.* Nibil Boeotici in Ecclesiazusis est. Codicis scripturam *ὀπλίττομαι* tacite emendavit Alberti ad Hesychii glossam, *Ὀ πίττομαι: οὐ πείθομαι. Βοιωτοί.*

IV.

Etymolog. M. p. 783, 17. Ὑπόξυλος: ὁ κίβδηλος, ὡς ὑπόχαλκος. οὕτως Ἀριστοφάνης. Corrige Μίνανδρος ex Photio p. 629, 23. Menandri ex Perinthia versum, quem scholiasta Hermogenis servavit, vide apud Meinekium p. 142. Vocabulum ὑπόξυλος ab Polluce III, 56. τοῖς νέοις κωμικοῖς tribuitur.

V.

Etymolog. M. p. 539, 38. Κροαίνω: τὸ κτυπῶ καὶ ἠχῶ. Ἀριστοφάνης τὸ τοῖς ποσὶ σκιρτᾶν καὶ κροτεῖν. Verbum Homericum est κροαίνειν. Aristophanem dicere videtur grammaticum.

VI.

Hesychius, Οὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθόν ἐσθ' ὁ πλοῦς: Ἀριστοφάνης. Quibus subiungit explicationem proverbii. Non satis apparet utrum comicum dicat an grammaticum Aristophanem.

INDEX VERBORUM.

A

ανθα 567
ιβυδοκόμην 568
ιβυδον 460
γαθὰ 306
γαθὴν 94 166
γαθῆς 162
γαθὸν 476, 8
ιγάθων 229
Ἀγάθωνα 494
ἴγαλμα 535
ἴγγη 8
ἴγγυς 440
ἴγειν 26
ἰγένειοι 361
ἴγκυρα 569
ἴγλωττον 570
ἀγορᾷ 162
ἀγοραίους 397
ἀγορὰν 344, 3
ἀγορᾶς 344, 8 391
ἀγοράσω 110
ἄγριον 130
ἀγρὸν 169
ἀγρῷ 344, 2
ἄγυνον 571
Ἀγχομενοῦ 430
ἄγων 389
ἀγὼν 318
ἀγῶνα 446 471 572
ἀδαχεῖ 360
ἄδδιξ 573
ᾄδειν 3
ἀδελφὸς p. 41. 419
ἀδηφάγοι 574
ἀδικομηχάνῳ 560
ἄδικον 382
Ἀδμήτου 377
ἀδολεσχῶν 418
ᾀδοφοῖται 198
ᾀδοφοίτας 198
ᾄδωμεν 414
Ἀδώνιον 575
ἀεὶ 266
ἀείταν 576
Ἀθηναίους 157
Ἀθηναίων 563
Ἀθηνῶν 476, 12, 15
ἀθλοθετία 585
ἄθρους 531
Αἰγέα 22
Αἴγυπτον 476, 15
αἰετὸς 28
αἷμα 492

αἰνεῖν 157
αἶρας 364
αἰρόπινον 404
αἰσχρὸν 497
Αἰσχύλον 204
Αἰσχύλος 565
αἰσχύνομαι 487
αἰσχυνοῦμαι 21
ἀΐταν 576
αἰτίαν 105
αἰτῶν 50
ἀκαλήφας 473
ἄκανθαι 266 407
ἀκερματίαν 119
ἀκήκοας 157
ἄκλητος 266
ἀκμὴν 330
ἀκολουθεῖν 189
ἀκοντίων 401
ἀκονῶν 551
ἀκούειν 344, 5
ἀκούεις 715
ἄκουσον 398
ἀκραιφνὲς 98
ἀκρατιοῦμαι 505
ἀκράχολος 535
ἀκροκώλια 109 200
ἀκροφυσίων 561
ἄκρων 94
ἀκύμων 577
ἄκων 533
ἀλαβαστροθήκας 463
ἅλας 205
ἄλεισον 521
ἀλειφόβιον 578
ἀλεκτρυόνων 237
ἀλεκτρυὼν 86 237
ἀλεύρων 141
ἀλιχὸν 65
ἀλιπέδῳ 30
ἅλις 421
Ἀλκαῖος 2
Ἀλκιβιάδου p. 43.
ἄλλαι 128
ἄλλος 208
ἁλμάδας 190
ἁλμάδες 345
ἁλμάδος 345
ἁλμαίαν 366
ἅλμη 366
ἀλοᾶν 544
ἀλύσεις 309, 12
ἀλφάνει 308
ἀλφιτόχρωτος 453
ἀλφίτων 79
ἅμα 315
ἀμενηνὰ p. 41.
ἀμεταχειρίστων 579
ἀμόθεν 580
ἀμπέχονον 309, 7
ἀμυγδαλᾶς 488
ἀμφαρίστερον 432
ἀμφιανακτίζειν 151
ἀμφιδέας 309, 11
ἀμφιπόλοιο 123
ἄμφοδον 304
ἀμφορέα 285
ἀμφορεαφορεῖν 285
ἀναβῆναι 317
ἀνάγκην 512
ἀναδήματα 309, 2
ἀναζυγῶσαι 581

ἀναιδεία 29
ἀνακαλεῖν 314
Ἀνακρέοντος 2
ἀνακύπτων 554
ἀνακωδώνισον 288
ἀναλοῦν 15
ἀναμετρήσασθαι 518
ἄναξ 492
ἀναπηρίαν 106
ἀναρίστητος 391
ἀνασειράζεις 470
ἀνασηκῶσαι 583
ἀναφλᾶν 99
ἀνάφορον 472
ἀναχύρωτον 152
ἄνδρα 382 418 461 504
ἀνδραποδώνης 295
ἄνδρας p. 43. 328 500
ἄνδρες 198 428
ἀνδρίζεσθαι 653
ἀνδρὸς 94 510
ἀνδρῶν 203 327
ἀνδρῶν 54
ἀνείλετο 145
ἀνεῖχες 519
ἀνεκὰς 234
ἀνελεύθερον 552
ἀνεμέτρει 582
ἀνέρριμμαι 545
ἀνέχασκον 49
ἀνεψιαδαῖ 584
ἀνήρ 56 476, 3 497
ἀνήσεις 508
ἀνθοσμίᾳ 563
ἀνθοσμίας 301
ἀνθράκων 49 185
ἀνθρωπίζεται 100
ἀνθρώποις 324
ἀνοητία 585
ἀνοιγέτω 261
ἀντέλεγες 407
ἀντιμαρτυροῦσι 382
ἀντλίον 82
ἄνυσον 110
ἄξεις 537
ἀπαλλαγέντα 344, 3
ἀπαλῶν 5
ἅπαντας 211
ἁπάντων 473
ἁπαξάπανθ' 110
ἁπάσαις 113
ἅπασιν 21
ἀπασκαρίζειν 416
ἀπεβάδιζον 400
ἀπεβάφθη 366
ἀπέδραμεν 431
ἀπέθανεν 592
ἀπείρονα 247
ἀπέκτεινε 52
ἀπελάγχανεν 419
ἀπέλαυσαν 476, 14
ἀπεσημηνάμην 378
ἀπεσκοτωμένα 586
ἀπεσφακέλισεν 369
ἀπεχρήσαντο 328
ἀπήρκει 395
ἀπίους 476, 8
ἀπιχθὺς 480
ἀπληγίδας 149
ἀποβήσεται p. 43
ἀποβροχθίσαι 31
ἀποδέσμους 309, 13

ἀποδέσμων 812
ἀποικία 203
ἀπόκινον 269
ἀποκλάσαι 163
Ἀπόλλων 299
ἀπολογίζειν 185
ἀπολογίζεται 79
ἀπόλωλα 11
ἀπόμακτρα 586
ἀπόνως 313
ἀποπλευστέον 192
ἀπόρρητα 520
ἀποτῖλαι 546
ἀποτρόχων 541
ἀποχρῶσαν 417
ἀπυρήνων 165 228
ἄπυρον 449
ἀράχους 364
Ἀρᾶς 481
Ἀργεῖοι 153
Ἀργόλας 284
ἀργύρια 350
ἀργυρίδιον 463
ἀργύριον 24 255 305
Ἄρης 471
Ἀριστάρχου 467
ἄριστον 424
Ἀρίστυλλος 456
ἀρκέσει 113
ἄρκτοι 337
ἄρκτον 536
Ἁρμοδίου 377
ἁρμονίαις 558
ἀρνῶν 380
ἀροῦσιν 476, 6
ἅρπαγα 525
ἀρτίως 326
ἄρτοι 200
ἄρτον 158 163 536
ἀρτοποιία 295
ἀρτοπώλιον 199
ἀρτοστροφεῖν 587
ἄρτους 384
ἄρτων 208
ἀρυταίναις 383
ἀρχαῖον 95
ἀρχηγέτας 186
ἀρχὴν 50
ἀρχιτεκτονεῖν 241
ἀρχῶν 156
ἀσκοθύλακος 217
ἀσκοπήρα 482
ἀσκοῦντας p. 43
ᾆσον 2
ἀσπαζόμεσθ' 714
ἀσπάλαθος 588
ἀσπίδα p. 13
ἀσπίδας 47
ἀστείαν 552
ἀστεμφέσιν 563
ἄστεως 169
ἄστυ 536
ἀταλαιπώρως 250
ἀτραπὸν 143
ἄττ' 291
ἄττα 499
ἀτταγᾶς 379
Ἀττικὴ 162
αὐλείας 251
αὐλητῆρα 478
αὐλοῖς 4
αὐλοὺς 622

ὐόμενος 589
ὐτοὶ 214
ὐτομάτοισιν 556
ὐτομολητέον (?) 170
ὐτὸν 76
ὐτὸς 261
ὐτὸς 476, 3
ὐτοὺς 78
ὐτοφυὴς 162
ὐχένα 286
ἀφαιρῶν 360
ἀφειλόμην 476, 11
ἀφῆτε 156
ἀφορμὴν 590
Ἀφροδίτης 490
Ἀφρόδιτος 271
ἀφύδια 422
ἀφύης 421
Ἀχελώῳ 130
ἀχηνίᾳ 91
ἄχυρα 59
ἀχῶρα 360
ἀψευδοῦντες 591
ἀωρὶ 592
ἀωροθάνατος 592

B

βαδίζει 349 445
βαδίζειν 78
βάθρα 433
βαθράδια 433
βαθὺν 309, 3
βαθύπλουτε 163
βακκάριδος 303
βαλανείου 623
βαλανεὺς 383
βαλάντιον 464
βαλαντίου 71
βάλλ' 80
βάραθρον 309, 8
βαρβαριστὶ 45
βαρβιτίζειν 594
βαρβὸς 320
βάρος 130
βασκάνιον 510
βατὶς 302
βάτος 593
βαυκίδες 311
βάψας 16
βέβαιον 498
βεβαλάνωκε 259
βεβασανισμένα 344, 9
βελέκων 595
βέλτιστ' 445
βεμβράσιν 179
βῆ 562
βίᾳ 237
βιασθεὶς 91
βιβλιδάριον 596
βιβλίον 418
βινουμένω p. 18
βίον 498 560
βίῳ 503
βλέπεις 343
βλέπησιν 597
βλέπος 597
βληχωμένων 344, 5
βοάκων 400
βοᾶν 314
βοεικὸν 163
βοηθῆσαι 467
βοηλατεῖν 598

βοιδαρίων 52
Βοιωτίαν 333
Βοιώτιος 430
βολβοὶ 200
βολβοῖς 548
βολβὸς 180
βοοῖν 344, 4
βότρυν 309, 10
βότρυς 476, 1
βουκέφαλον 135
βούλει 234
βούλομαι 246 317
βράδιστος 324
βράττω 267
Βρεττία 719
βροντᾷ 142
βρόταχος 599
βροτῶν 211
βρῶμ' 313
βύρσαν 280
βύσμα 85 285
βωλοκοπεῖν 600
βωμολοχεύει 212
βωμὸς 245 332

Γ

γάλα 490
γαλεάγρα 474
γαλεὸς 302
γαλῆν 601
γαμοῦμαι 192
γαργαλισμοῦ 218
γαστέρα 80 400
γεγένητ' 111
γεῖσα 602
γέλωτα 528
γενείου 360
γενήσεαι 28
γενήσομαι 535
γενναῖα 430
γένοιτο 53 80 163
γενομένης 198
γενόμενος 275
γερόντειαι 603
γεύεσθ' 291
γεύσασθαι 8
γευστήριον 285
γεωργεῖν 156
γηδίῳ 344, 2
γηθύων 122
γῆν 349
γηρύεται p. 44
γίγνομαι 709
γίγνωσκε 521
γιγνώσκετε 203
γλαῦκον 333
γλίχει 160
γλυκύτερον 493
γλῶσσα 719
γλῶτταν 421
γλώττας p. 41
γνάθους 544
γνάθῳ 111
γογγυλίσιν 476, 6
γοῦν 564
γρᾶες 128
γράμματα 521
γραμματείων 206
γραῦν 277
γύναι 86 110 398
γυναῖκα 317 388 389 487
γυναῖκας 462

γυναικεῖον 530
γυναῖκες 116 336
γυναικὶ 497
γυναικός 90
γυναικῶν 663
γυναιξὶ 302
γυναιξὶν 236
γύργαθος 19

Δ

Δαιδάλεια 232
δαίμον' 332
δακτύλιον 247
δακτυλίους 309, 12
δανείζειν 183
δάπεδον 162
δάπιδας 249
δάπτοντα 359
Δαρεικούς 425
δαφνοπώλην 604
δεδειπνάναι 78 243
δέδοικε 62
δεῖ 53 169 189 406
δεῖν 157
δεῖν' 109
δεινὰ 116
δεινῇ 719
δείξας 558
δεῖπνα 413
δειπνεῖν 125
δειπνήσων 266
δειπνίῳ 407
δεῖπνον 564
δεκατάλαντος 264
δεκατεύεις 392
δελφακίων 5
δέλφακος 302 421
Δελφῶν 551
δέμας 128
δεόμενος 510
δεούσας 79
δεσμὰ 221
δέσποιναν 116
δέσποτα 492
δεσπότην 78 414
δεῦρο p. 24. 421 431
δεύω 267
δέχεται 318
δεχόμεθα 156
δήμαρχοι 412
δῆμος 43 563
δήπου 473
Δία 84 188 198 233 273 284 302 445
διακίγκλισον 94
διακοσίων 53
διαλείχοντα 359
διάλεκτον 552
διαλέξασθαι 321
διάλιθον 309, 10
διαμασχαλίσας 249
διαπλῦναι 546
διαρροίας 198
διασαυλούμενον 522
διαστίλβονθ' 114
διατρίβειν 424
διαφυτεύσομεν 162
διβολίαν 401
διδάσκαλος 314
διδασκάλου 403
διδάσκεις 201
δίδωμι 156 389 709

διέκειτο 250
διελκύσαι 163
διετησίως 605
διέφθορας 479
διέφθορεν 418
Διιτρέφους 292
δίκαιος 498
δικαστικὸν 488
δίκην 533
δικῶν 19
Διονύσιον 187
Διονυσίου 216
Διόνυσος p. 58
διόπας 309, 10
Διὸς 299 434
Διοσκόρω 295
διπτύχω 471
δισχίλιαι 156
δίφρω 127
δίχα 398
διώβολον 111
διώκης 382
δοίδυξ 112
δοκεῖ 157 246
δορίαλλον 336
δορυφόνον 239
δοῦναι 260
δράκαιναν 606
δραμεῖν 324 477
δρᾶν 520 553
δραχμὰς 156 515
δραχμιαῖον 370
δραχμῶν 53
δρομάδες 375
δρόμῳ 467
δρυπετεῖς 190
δρῶ 476, 12
δρῶν 96
δρῶσαι 116
δυάκις 607
δύναμαι 307
δύναται 553
δύο 48 127 145 495 515
δυοῖν 115
δυσγάργαλις 136
δύσριγος 66
δύστηνος 75
δῶ 7
δώδεκα 382
δώματ' 261
δωματίου 84
δῶρ' 50
δώσεις 533

E

ἐᾶν 150 234
ἐάσεις 518
ἐάσω 301
ἐβάδιζε 541
ἐγάργαιρ' 327
ἐγγὺς 283
ἐγείρει 368
ἐγένεθ' 126
ἐγενόμην 356
ἐγευσάμην 75
ἐγκέφαλος 180
ἐγκινούμενος 56
ἐγκριδοπώλην 252
ἔγκυκλον 309, 8
ἐγκώμιον 414
ἔγνωκ' 9
ἔγνων 97

έλειον 302
ελυν 333
ελυς 25
ουσαν 309, 3
κπανῶντο 476, 10
δου 10
ύλια 199
ομευμένα 507
έλω 16 156 260
ϑεν 233
ιοβολοῦντες 549
ιὸς 473 519
ιοσ᾽ 79
λην 524
λόμεϑα 198
πεν 308
πες 476, 8
πον 126
ρηκα 309, 9
ἰρήνη 163
ρπε 18
ς 49 113 418
σέφερε 208
σίδω 75
σιϑ᾽ 246
σοδον 343
τα 4 10 156 158 210 309, 9 537
ιχε 124
ιχόμην 534
κάστης 198
καστος 49 420
κάστοτε 116 140
Εκάτη 426
Εκάτης 535
καυλίζοντο 357
ἐκβαίνετον 523
ἐκδότω 127
ἐκεῖ 169 477
ἐκεῖϑεν 26
ἐκεῖνα 460
ἐκεῖνος 397
ἐκεῖσε 198
ἐκέλευες 129
ἐκέλευσας 77
ἐκιχλίζετο 313
ἐκκλησίας 198
ἐκκρουσαμένους 263
ἐκλαπῆναι 211
ἐκλέγει 360
ἐκόμιζεν 313
ἐκπετήσιμοι 500
ἐκπλῦναι 546
ἐκτυφλοῦντα 476, 2
ἐκφέρετε 494
ἐκχεῖτε 290
ἐλάα 664
ἐλάας 190 476, 3
ἐλαΐζειν 167
ἔλαχεν 445
ἐλελιζομένη 426
ἕλιξ᾽ 83
ἐλεφάντινον 313
ἔλϑῃ 450
ἑλικοβοστρύχους 314
ἑλικτῆρας 309, 14
ἑλκύσαι 277
ἐλλέβορον 309, 6
Ἕλλην 284
ἐλλιμενίζεις 392
ἐλπίδων 198
ἔλυμος 351

ἔμαθε 3
ἐμαυτὸν 96
ἐμβαλὼν 10
ἐμβαπτόμενος 205
ἐμβλέπειν 393
ἔμβολον 301
ἐμβρύεια 476, 4
ἐμόλετον 560
ἐμπόλω 295
ἐμφερέστατα 49
ἔν' 198 382
ἐναψάμενος 249
ἔνδοθεν 285
ἔνδον 203 279
ἐνδὺς 530
ἐνέπνευσ' 303
ἐνέχεεν 209
ἐνῆν 312
ἐνθάδε 314 557
ἔνι 344, 1
ἐνιαυτοῦ 476, 7, 8
ἐννεύει 58
ἑνός 236
ἐνταῦθα 324 514
ἐντευθενί 512
ἐντὸς 291
ἔξαινε 657
ἐξαιρῶν 425
ἐξαίφνης 16
ἐξαναίνεται 514
ἐξέβαλε 278
ἕξει 515
ἕξεις 498
ἐξεκολύμβησ' 51
ἐξέπιπτεν 509
ἐξεσμένον 684
ἐξέτρεψε 275
ἔξεχ' 346
ἐξοίσων 51
ἐξὸν p. 19
ἐξορίζεις 342
ἐξόρουσον 442
ἐξωμίδος 114
ἔοικε 424
ἐοικέναι 526
ἔοιχ' 287 389
ἑορτὴ 209
ἐπαινῶν 204
ἐπακτῶν 327
ἐπανορθώσασθαι 321
ἐπαοιδὴν 94
ἐπεγερεῖ 301
ἐπεθύμουν 476, 10
ἔπειτα 3 88 124 181 285 344, 5 460 464 476,6
ἐπικουρήσατε 302
ἐπηκολούθουν 460
ἐπειδὴ 476, 13
ἐπιβαλοῦσ' 88
ἐπιβάτης 51
ἐπίγειον 51 371
ἐπιδεικνύναι 561
ἐπίδημος 348
ἐπίηλε 461
ἐπίθημα p. 13
ἐπιθυμεῖ 476, 9
ἐπιθυμήσειε 123
ἐπιθυμῶν 52
ἐπικλίντρῳ 145
ἐπινικίοις 379
ἐπιπακτοῦν 608
ἐπιπέμπεις 95

ἐπίπεμπτον 17
ἐπιπταίσματα 609
ἐπίσημοι 460
ἐπισίτιοι 382
ἐπιφορήματα 610
ἐπίχαρτον 265
ἐπίχυσις 12
ἐποιήσατο 27
ἐποίουν p. 24
ἔπος 307
ἐπρίω 23
ἐπτακότυλον 399
ἑπτάπους 564
ἔραμαι 146
ἐρανιστὰς 355
ἔργα 116 254
ἔρειδε 55
ἐρείδεις 116
ἐρείδετον 415
ἔρειξεν 88
ἐρεῖς 465
ἐρετμία 714
Ἐρεχθέα 22
ἔρημον 393
ἐρίφων 380
ἐρίων 657
ἐρκείου 245
ἑρμάν 219
Ἑρμῆς 468
Ἑρμίωνος 63
ἔρχεται 261
ἐρῶ 273
ἔσειον 20
ἐσθίοντε 503
ἐσκευασμένος 236
ἑσπέραν 6
ἔσται 559
ἑστᾶσιν 471
ἑστία 327
ἑστιῶν 355
ἑστῶτας 531
ἐσυκοφάντουν 20
ἐσχάρα 112
ἐσχάρια 435
ἐσχαρίδα 435
ἔσχον 181
ἑταίρας 190
ἔτειρε 130
ἕτερα 313
ἑτερεγκεφαλᾶν 611
ἑτέροις 382
ἕτερον 504
ἕτερος 460
ἔτλη 198
ἐτνήρυσις 612
ἔτνος 355 423
ἐτὸς 116
ἔτρωγ' 76
ἐτυράννευεν 324
Εὔαθλος 362
εὔειλος 613
εὐθετῆσαι 614
εὐθέως p. 13
εὐθὺ 216 527
εὐθὺς 303 709
εὐκόπως 615
Εὔκρατες 540
εὕρημα 451
Εὐριπίδης p. 69. 180 542
Εὐρύβατον 233
εὕρωμεν 477
εὔχομαι 277

εὐωχίας 3
ἐφάνη 458
ἐφεξῆς 47
ἐφερόμην 399
Ἔφεσον 460
ἔφευγε 534
ἔχανεν 319
ἔχει 54 445
ἔχειν 465
ἔχεις 198 417
ἐχέτω 447
ἐχθρόν 164
ἐχίνου 251
ἔχοιμι 399
ἔχοντα 189 235 552
ἔχουσα 400
ἔχουσαν 447 463
ἐχούσας 122
ἔχουσι 472
ἐχρῆν 110 304 414
ἔχων 144 460
ἕψειν 201 379
ἑψητῶν 147 273
ἕψομαι 415
ἐψυχρολουτήσαμεν 39
ἕψων 10
ἐώνηται 302

Z

ζειᾶς 364
Ζεῦ 57 303
ζευγάριον 163 344, 4
ζεῦγος 52 484
Ζεὺς 445
Ζηνὸς 245
ζήσεις 498
ζυμήσασθαι p. 19
ζῶμ' 309, 7
ζωμοὶ 547

H

ἤ' 356
ἥβης 74
ἠγόρευον 284
ἤδειν 377
ἤδεσθον 503
ἥδεται 563
ἤδη 78 243 417 712
ἠδίκηκ' 260
ἥδιστον 87 379
ἡδυόσμοις 116
ἡδύς 490
ἦκε 464
ἥκειν 306 448
ἠκρατίσω 505
ἥκω 199
ἦλθον p. 24
ἡλιαστὴς 18
ἥλιε 346
ἡλικίαν 417
ἥλιον 501
ἥλιος 210
ἠλίσκον 296
ἡλίου 234
ἥματα 28
ἥμει 186
ἡμέρας 188 308
ἦ μὴν p. 43
ἡμιφωσώνιον 616
ἡμοῦν 130
ἠνάγκαζεν 377
ἦν δ' ἐγώ 107

ἠνίκα 125 313
ἠντεβόλησε 101
ἠντιβόλουν 460
ἥξειν 389
ἧπαρ 302
ἠπάτιον 421
ἠπείλουν 20
ἠπήσασθαι 28
ἠπίαλος 315
ἤ που 45
Ἡρακλῆς 121
ἠρέμα 135
ἤρεφε 54
ἠρίσταμεν 428
ἥρων 283
ἥρως 283
ἡρώων πανοπλία 42
ἦσαν 216
ἤσθιον 206
ᾖσμεν 198
ᾔτουν 20 48 462
ἠτριαίαν 421
ἠτριαῖον 302
ἧττον 397
ηὐαινόμην 514
ηὖτε 94
ἧψες 507
ἥψησ' 355
ἥψησα 109
ἧψον 548

Θ

θαμὰ 198
θάνατον 390
θανάτῳ 592
Θάσιον 301
Θασίου 128
θεᾷ 23
θέαν 710
Θεαρίωνός 199
θεατροπώλης 475
Θεογένης p. 202 in addendis.
θεοπλάστας 617
θεός 332
θεοὺς 476, 13
θεράπευε 202
θερίστριαν 618
θερμαίνεται 316
θερμὸν 423
θερμός 332
θερμοὺς 178
θέρους 76
Θετταλικὰ 413
Θετταλῶν 413
θεώμενος 514
θεῶν 146
Θηραμένους 466
θηρευσαμένη 146
Θησεῖον 477
Θησειότριψ 394
θησομύζειν 394
θῆτες 41
θλαστὰς 345
θλίβομαι 307
Θόας 324
θορύβου 498
θρακοφοῖται 198
θρανίδια 352
Θρασύμαχε p. 44
θρῖον 180
θρίμματα 208

θύγατερ 83
θυεία 112
θυλακίσκον 32 464
θυλακοφορεῖν 619
θυμάγροικος 707
θυμοῦ 398
θυννίδες 365
θύννου 333
θύομεν 214
θύραζε 290 512
θύραν 259 331 581
θύρας 608
Θύρσου 353
θύσῃ 559
θύτην 562
θωμὸν 67
θωμός 19

I

Ἰασοῖ 83
ἰατρῷ 181
Ἴβηρας 467 bis
ἴδοις 476, 5
ἰδοὺ 389
ἱδρύθη 245
ἰδυίους p. 41
ἴδω 7
ἰδών 76
ἱερομνήμονα 306
ἱερὸν 104 481
ἴθι 288
ἴκτινα 525
Ἱλάονας 459
ἰλὺν 697
ἱμᾶντα 472
ἱμάτια 124
ἱματιδάριον 64
ἰξοί 620
ἰπνὸς 132
Ἱπποκλείδης 621
ἴσας 27
ἰσθμιακὰ 414
Ἰσοκράτης 566
ἴσον 553
ἱστάναι 9
ἱστᾷς 445
ἵστασθ᾽ 47
Ἰστριανὰ 44
ἰσχάδων 493
ἴσως 248 293 407
ἶφυα 473
ἰχθυηρόν 449
ἰχθύδια 344, 8
ἰχθυοπώλου 344, 10
ἰχθῦς 302
ἰχθύων 489 524
ἰὼ 354
ἴων 476, 2
ἰὼν 6

K

καδίσκου 231
κάδον 262
κᾶε 403
καθεύδετ᾽ 274
καινῷ 114
καινῶν 446
κακὰ 21
κακκάβην 26 241 403
κακοδαίμων 274 308 366
κακοῖσιν 116
κακὸν 476, 9 505

κακότροπον 560
κακοῦ 246
κακούργων 378
κακῶν 160 244
κακῶς p. 43. 2 181
κάλα 171
καλαμίνην 622
καλαμίνους 622
καλάμῳ 146
κάλει 22
καλεῖ 536 564
καλεῖν 559
καλὴν 399
Καλλιγένεια 300
καλοκἀγαθίαν p. 43
καλόν 57
καλοῦ 213
καλούς 325
καλοῦσι p. 41. 402
κάλυμμα 309, 5
καλυμματίοις 54
κάλυξ 74
καλῶς 428 498
κάμαξ 357
κάμινον 510 623
κάμνοι 76
κάμνοντα 76
κάνδυλος 624
κανισκίῳ 208
καπανικώτερα 413
καπήλοις 265
καπριδίου 421
κάπρον 193
κάπρου 302
κάπτοντα 287
κάπτων 421
κάραβοι 200
κάραβον 302 334
κάραβος 529
καρδία 329
καρδοπείῳ 286
καρηβαριᾶν 625
κάρηνα p. 41
καρίδων 302
καρπεῖα 220
καρπεύειν 436
κάρυα 509
κασαλβάδα 402
κἀτ' 185 546
καταβαλεῖν 405
καταβέβληκεν 86
καταγῆς 502
κατάγου 60
κατακύπτων 554
καταλαλεῖν 197
καταλιπὼν 347
καταλῶ 267
καταντιβολεῖτον 523
κάταξον 488
καταπαίζεις 212
καταπέπωκεν 601
καταπίσῃ 291
καταπλαγήσει p. 43
κατάπλασμα 221
καταπλάσματα 309, 12
καταπλῦναι 546
καταπυγοσύνη 180
κατασήμηναι 95
κατατέτριμμαι 4
καταχέσονται 207
καταχυτρίσαι 626
κατεβαυκάλισε 716

κατέδομαι 528
κατεκοττάβιζον 207
κατελάσας 8
κατελθεῖν 198
κατέλιπον 326
κατεμοῦσι 207
κατερρύην 143
κατέσκηψ' 471
κατέτριβεν 124
κατιέναι 539
κατόπιν 415
κάτοπτρον 309, 1
κατορύττειν 251
καττὺς 276
κάτω 93 349 359 445 bis
καῦνος 543
καχύποπτος 627
κείσεσθον p. 18
κεκαυμένον 75
κεκερματισμένον 24
κεκράξονται 45
Κέκροπος 162
κεκρύφαλον 309, 6
κεκτημένον 344, 4
κελέοντες 628
κελεύει 562
κελεύεις 4
κελεύῃς 110
κενέβρειον 559
κενὸν 285 445
κεραμείαν 81
κεραμευομέναις 128
κεράμιον 511
κέραμον 129
κερκώπην 146
κεστρέων 203
κευθμῶνα 198
κεφαλάς 380
κεφαλῇ 488
κεφαλὴν 251
κεφαλῆς 453
κεχρισμένου 231
κηλωνείου 554
κηπουροῖς 554
κηρύκιον 429
κήρυξ 308
κηρωτὴν 309, 1
κῆχος 527
κιγκλίδα 18
κιγκλοβάταν 191
κίγκλου 94
κιναβευμάτων 561
Κινησίας 198
κιρνάντες 555
κίσηριν 309, 4
κίστῃ 95
κίχλαις 344, 7
κίχλας 476, 3
κιχόρεια 281
κλᾶε 135
κλαίετω 17
Κλαζομενὰς 460
κλειδίον 120
Κλειταγόρα 257
κλέος 629
Κλεωναῖς 550
κληρωτήριον 194
κλιμακτῆρες 270
κλινάριον 33
κλιντήριον 342
κνέφαλλον 84
κνημιοπαχὲς 630

ιρὸν 23
ιτοὺς 205
ττῷ 146
ττῶν 198
υκὴν 414
υκὸν 23
κυθον 399
κυθος 14
κύθου 8
ῆμνος 325
ῆρος 390
ήψομαι 447
ιβανωτοπωλεῖν 638
ίθος 240 264 538
ίθους 429
ίθῳ 488
ίθων 129
ιμένα 61
ινῶν 84
ιπαρὰ 421
ιπαρὸν 162 163
ιπῶν 199
ίστριον 639
ίτρον 309, 1
λογάρια 640
λογγάζειν 641
λόγον 377 700
λόγχαι 357
λοιδορεῖς 87
λοιδορημάτιον 64
λοιδορία 126
λοιπὸν 111
λοπάδος 273
λοπάς 147
λόρδου 191
λουσαμένῳ 163
λούσησθε 501
λουτρίδες 642
λούτριον 290
λοφοπωλεῖν 643
Λυγκεὺς 258
Λυδῶν 413
λυθὲν 509
Λυκαβηττόν p. 18
λύκος 319
λυόμενος 303
λύραισι 4
λυρωνίαν 34
λύσας 248
Λυσιστράτου p. 43
λυχνείῳ 470
λυχνιδίοιν 115
λυχνιδίου 274
λύχνος 274
λυχνοῦχος 274
λυχνούχῳ 114
λύων 423

M

μαγειρικῶν 184
μαγίδες 644
μᾶζα 529
μαζονομεῖα 367
μάθος 645
μαινίδια 242
μάκτρας 367
μαλάχιον 309, 10
μάλ' εὖ 142
μαλθακὸν 646
μάλθαν 206
μάλιστα 157 198 529
μᾶλλον 3
μανθάνοντες 467

μάναν 647
μάνην 647
Μαραθῶνι 363
μαρτύρομαι 245
μαστιγουμένην 508
μάττοντας 368
μάττω 267
μαχαίρας 351
μέγα 180 313 464
μεγάλα 306
μεγάλαις 128
μεγάλη 332
Μεγάλλου 451
μέγαν 302
μέγιστα 309, 9
μέγιστον 237 476, 8, 9
μεθύων 186
μείζονα 183
μειράκιον 541
μέλαινα 719
μελαναίων (?) 648
μελανοπτερύγων 452
μέλανος 128
μέλει 520
† μελητέον 170
Μέλητος 176 198 376
Μελιτέα 193
μελιτήριον 440
μέλιτι 231
μέλλει 562 590
μέλλειν 110
μέλος 377
μελῳδοῦσ' 713
μένειν 477
μεσημβρία 125
μεσημβρίας 76
μέσην 55 552
μέσον 469
μέσου 476, 1
μεστὴν 400
μεστὸν 128
μέσῳ 69
μεταλάβῃ 17
Μετάλλου 451
μεταπέμπου 451
μέταυλος 338
μετόρχιον 168
μέτοχος 222
μηλῶν 515
μηχανοποιὸς 234
μία 113
μιαρὰ 92
μιαρὸς 303
μιᾶς 463
μιγεὶς 130
μικρὰ 368 422
μικρὸν 164 505
μικροπολιτικὸν 649
μιμαίκυλα 556
μίσθου 285
μισόδημον 164
μιστύλλοντα 359
μίτρας 309, 2
μνοῦς 254
μοιχὸς 236
μολγοὶ 157
μολγὸν 157
μόνας 515
μονομάχου 471
μόνον 111
μονῳδιῶν 202
μορμολυκεῖα 187

λεπρὸν 23
λεπτοὺς 205
λεπτῷ 146
λεπτῶν 198
λευκὴν 414
λευκὸν 23
λήκυθον 399
λήκυθος 14
ληκύθου 8
Λῆμνος 325
λῆρος 390
λήψομαι 447
λιβανωτοπωλεῖν 638
λίθος 240 264 538
λίθους 429
λίθῳ 488
λίθων 129
λιμένα 61
λινῶν 84
λιπαρὰ 421
λιπαρὸν 162 163
λιπὼν 199
λίστριον 639
λίτρον 309, 1
λογάρια 640
λογγάζειν 641
λόγον 377 700
λόγχαι 357
λοιδορεῖς 87
λοιδορημάτιον 64
λοιδορία 126
λοιπὸν 111
λοπάδος 273
λοπάς 147
λόρδου 191
λουσαμένῳ 163
λούσησθε 501
λουτρίδες 642
λούτριον 290
λοφοπωλεῖν 643
Λυγκεὺς 258
Λυδῶν 413
λυθὲν 509
Λυκαβηττόν p. 18
λύκος 319
λυόμενος 303
λύραισι 4
λυρωνίαν 34
λύσας 248
Λυσιστράτου p. 43
λυχνείῳ 470
λυχνιδίοιν 115
λυχνιδίου 274
λύχνος 274
λυχνοῦχος 274
λυχνούχῳ 114
λύων 425

M

μαγειρικῶν 184
μαγίδες 644
μᾶζα 529
μαζονομεῖα 367
μάθος 645
μαινίδια 242
μάκτρας 367
μαλάχιον 309, 10
μάλ' εὖ 142
μαλθακὸν 646
μάλθαν 206
μάλιστα 157 198 529
μᾶλλον 3
μανθάνοντες 467

[illegible] 134
[illegible] 512
[illegible] 248
[illegible] 244
[illegible] 155
[illegible] p. 41
[illegible] 142
[illegible] 349
[illegible] 563
[illegible] 373, 1
[illegible] 357
[illegible] 369, 7

O

[illegible] 27
ὀβελίαν 158
ὀβελίας 384
ὀβολὼ 145
ὀβολῶν 293
ὀδῷ 460
ὀθόνιον 159
οἶδα 96 207
οἶδ᾽ 476, 7
Οἰδίπου 471
οἴκαδε 58 400
οἰκεῖν 344, 2
οἰκεῖον 344, 4
οἰκίας 378
οἰκίσκον 358
οἰκίσκος 385
οἰκοδόμους 228
οἶκον 54 170
οἶμαι 526
οἴμοι p. 44 80 274 308
οἰμώζουσα 86
οἴνοις 563
[illegible] 13 185 791 891
[illegible] 121 894
[illegible] 36 448
[illegible] 78
[illegible] 313
[illegible] 356
[illegible] 274
[illegible] 198
[illegible] 460
[illegible] 369, 3
[illegible] 188
[illegible] 476, 11
[illegible] 369, 13
[illegible] 375
[illegible] 124
Ὀλυμπ[illegible] 314
Ὀλυμπ[illegible] 659
Ὀμηρ[illegible] p. 41
[illegible] 274
ὁμοῦ 335 458 476, 5, 6 548
ὄμφακα 522
ὀνηλατῶν 598
ὄνομα 304
ὄνον 238
ὄντως 493
ὀνυχίζεται 660
ὀπίσθια 537
ὀξηρὸν 511
ὀξίδες 550
ὄξος 205
ὀξυβάφων 48
ὀξυγλύκειαν 506
ὀξυρεγμίας 398
ὀξωτὰ 180
ὁπηνίκα 476, 7 499

ὀπῆς 117
ὀπισθοσφενδόνην 309, 4
ὀπτᾶτ' 302
ὀπτοὺς 496
ὀπτωμέναις 49
ὀπτῶν 158
ὀπυίειν p. 42
ὀπώραν 476, 1
ὀπωρινῆς 421
ὁρᾷς 401
ὀργισθεῖσαι p. 18
ὄρεσιν 556
ὀρεωκόμους 531
ὀρθοπλὴξ 136
ὀρίγανον 180
ὅρκον 479
ὀρκωμοτεῖν 70
ὅρμον 143
ὅρμους 309, 11
ὀρνίθειον 358
ὀρογυίας 661
ὄρτυγας 36
ὀρτυγοκόμον 36
ὀρχήμασι 523
ὀρχούμενοι 499
ὁρῶ 522
ὁρῶμεν 114
ὅσα 21 310
ὅσαις 310
ὀσμύλια 242
ὅστις 4 87 116 301 366
ὀσφῦν 94
ὅσῳ 445
ὅτου 476, 9
οὐδαμὰ 662
οὖθαρ 162
οὐκ ἐτὸς 116
οὔκουν 518
οὔρει 262
οὑτοσὶ 54
οὕτω 529
οὕτως 250 520
ὀφείλεται 390
ὄφεις 95
ὀφέων 426
ὀφθαλμιάσας 187
ὀφθήσομαι 11
ὀφρῦς 563
ὀχθοίβους 309, 2
ὀψαρίοις 140
ὄψει 476, 1
ὄψον 242 464
ὄψῳ 344, 7
ὄψων 87
ὀψώνης 424

Π

παγίδες 663
πάγκυφος 664
παθεῖν 390
παῖ 160 427
παίγνι' 561
παῖδα p. 24. 460
παιδαρίοις 189
παιδάριον 514
παῖδε 471
παῖδες 361
παιδί' 346
παιδίῳ 487
παιδοσπόρους 328
παῖς 209
πάλαι 169 467

παλαῖστραι 603
πάλης 471
παλίμβολος 718
Παλλαδίῳ 533
Παμβωταδῶν 665
Παναίτιον 347
παννυχίζων 116
πανὸς 666
πάντα 114 198 344, 1 460 561
πάντας 150
πάντες 47 279
παντόφθαλμον 528
πάντων 489
παρὰ 388
παραβεβλημένον 313
παράθες p. 13
παραθραύμασι 338
παραλοῦσθαι 150
παραλοῦται 436
παραλύσασα 312
παραμυθεῖ 146
παρανοία 29
παρανομωτάτη 344, 10
παράπεμπε 427
παραπέτασμα 513
παραπέταμαι 421
παραφέρειν 77
παραφρονεῖς 178
παρήμαρτον 283
παρῆν 719
παρῆσαν 400
Πάρι 442
Πάρνηθ' p. 18
παροινεῖς 243
παρόντος 143
παροψὶς 236
παρυφὶς 309, 7
παρὼν 360
πᾶς 545
πᾶσ' 327
πάσαις 236
πᾶσι 116
πᾶσιν 890
πάσται 547
παταγεῖς 171
πάτερ 125 533
πατέρα 523
πατὴρ 324
Πατροκλῆς 386
παῖσαι 95 713
παυσαμένῳ 163
παύσειν 287
παυσικάπη 287
παφλάζον 423
πέδας 309, 11
πέδων 46
πεζῇ 713
πεζίδα 409
Πεισάνδρου 50
πείσει 354
πέμπειν 590
πέμποντος 3
πέμψω 6
πένησιν 555
πεντελίθοισι 335
πεντέχουν 183
Πεπαρήθιον 301
πεποίηκας 476, 15
πέπονι 563
Πέρδιξ 148
περιδέραι' 309, 8

περιδρόμου 182
περιέλειχε 231
περίεργ' 310
περιέφερε 209
περίθες 137
περίθετρν 224
περίκομμα 180
περίλοιπα 208
περιμένειν 344, 8
πέριξ 75
περιόντες 558
περιπαγῆ 286
περιπέττουσιν 310
πέρκην 416
περόνας 309, 11
πέρυσιν 181
περῶσιν 363
πεταχνοῦνται 279
πέτευρον 667
Πετόσιριν 253
πέτου 13
πέττω 267
πεύκας 494
πέφυκε 136
πηνίκ' 499
πηνίω p. 18
πήρα 268
πηρίδιον 410
πίει 491
πίθηκον 347
πίθῳ 81
πικρότατον 494
πιλουμένου 235
πινακίσκων 449
πίνειν 3 301 490
πίομαι 294
πίσους 88
πίττινον 262
πιτύλων 60
πιὼν 366
πλακοῦντ' 6
πλάστρα 309, 10
πλάτανον 162
πλατειῶν 105 302
πλάττοντες 549
πλατυλόγχων 401
πλείστας 551
πλεισταχόθεν 668
πλείστων 105
πλεκτὴν 89
πλεκτῷ 209
πλευρὸν 421
πληγαὶ 235
πληγεὶς 502
πλινθεῖον 275
Πλούτων 445
πλυντρίδες 642
πλύνων 21
πνιγέα 137
πόδα 71
ποδάνιπτρον 290
πόδας 447
πόθεν 53 85 445 447
532
ποὶ p. 43
ποιεῖν 329 450
ποιήσας 450
ποίησις 250
ποιηταῖς 563
ποῖ κῆχος 527
ποικίλον 513
ποιῶ 397

ποιῶμεν 414
ποιῶν 149
πόλει 157 306
πόλεμος 238
πολέμου 50 163
πόλεσι 476, 12
πόλεως 552
πόλι 162
πολιὰς 360
πόλιν 476, 15 537 555
πολιόχρωσι 179
πόλις 529
πολλὰ p. 24 556
πολλαὶ 237
πολλάκις 237
πολλῷ 198
πόλος 210
πολὺ 413
πολυγράμματος 43
πολὺς 390
πολυτίμηθ' 303
πολυτίμητα 344, 9
πολφοὺς 548
πομφόλυγας 309, 13
πονηρὲ 92 342
πονηρὸς 362
πόρδαλιν 402
πορίσειε 50
πορνεῖον 268
πορνεύτριαν 172
Ποσειδῶν 348
πόσος 543
πόσους 54
πόστην 210
ποταμὸς 198
πότερα 190
ποτήρια 77
πουλύπου 235
πουλύπουν 235 302
πουλύπους 235
πρᾶγμα 178 209 246 516
πραγμάτων 344, 3 446
Πραμνίοις 563
Πράμνιον 301
πρᾶσιν 477
πράττω 145
πρέσβη 495
πρεσβῦτα 190
πρεσβύτης 497
πρεσβύτου 94
πρευμενὴς 183
πρίαιτο 510
πριάμενος 79
Πριάμῳ p. 24
πρίασθαι 334
πρινίνους 496
πριονωτὰ 139
προβατίων 344, 5
προδιδάσκων 551
πρόδικον 260
Πρόδικος 418
πρόδρομος 315
προκόμιον 309, 2
προπέπταται 159
προπόλους 551
προπώλην 669
προσεμφερὴς 396
προσθέτοις 810
προσκείμενοι 460
προσκεφάλαια 381
προσκεφάλαιον 84
προσκρεμάννυται 187

προσόζειν 240
προσπράττωσι 277
προσφέρων 209
προσχίσματα 670
πρόσχορον 399
προσωπίδιον 256
πρόφασιν 318
πρώην 355
πρωκτῷ 85
πρῷμος 340
πρῶτα 198
πρῶτον 366 473
πτερόεντα 5
πτέρυγα 312
πτισάνην 201 364
πτιττουσῶν ᾠδή 323
πτίττω 267
πυελίδα 297
πύελος 113
πυθοῦ 499
Πυλαγόρας 306
πύλαι 454
πύλας 198
πύνδακας 263
πυξίδιον 671
πυὸν 476, 4
πυὸς 302
πῦρ 389
πυρετοῦ 315
πυροὺς 364
πυτίνη 672
πωλεῖ 476, 3
πωλῆσαι 460
πώμαλα 126
πωρίνους 429
πῶς 124

Ρ

ῥαγδαίους 37
ῥαφανῖσιν 249
ῥάφανον 163
ῥέπον 425
ῥήματα p. 43. 205 561
ῥήτορα 673
ῥητόρων p. 43
ῥίζας 122
ῥόαν 506
ῥόας 141
ῥοθιάζῃ 60
ῥοθιάζων 60
ῥόμβον 288
ῥόπτρον 103
ῥοφεῖν 10
ῥοῶν 165 228
ῥύγχος 75
ῥυθμόν 191
ῥυποκόνδυλοι 620
ῥυφῆσαι 108

Σ

σᾶ 529
Σαβάζιον 478
σαικωνίσαι 674
σακίον 305
Σαμίων 43
Σαννυρίων 198
σαπέρδαι 365
σαπέρδην 546
σάρδια 309, 13
Σαρδιανικὸν p. 185 in addendis.
σάρκινον 504
σαυτοῦ 488

S

σεαυτῷ 137
σέβοντες 476, 14
σέβουσιν 476, 13
σεῖν 675
σεμίδαλιν 364
Σέριφος 676
σηπίας 235
σηπίδια 242
σηπίδιον 302
Σηράγγιον 173
Σθενέλου 205
σιαγόνας 278
Σικελίας 527
σικυοὺς 476, 1 557
σιλφιωτὰ 180
σιμὸν 55
σιπύη 455
σιφνιάζων 558
σκάπτειν 4
σκαλμίδια 714
σκάφην 154
σκαφίδας 367
σκάφιον 195 502
σκάψαι 163
σκελετεύεσθαι 677
σκεύη 307
σκιὰ 564
σκιὰν 62
σκιᾶς 238
σκιμβάζειν 678
σκληροῖς 563
σκληροῖσιν 563
σκόλιον 2
σκόμβροι 365
σκόμβρος 225
σκοπᾶν 679
σκοροδομίμητον 122
σκότος 565
σκότου 198
σκυτάλιον 372
σκώληκας 503
σμινύδιον 680
σμωμένην 326
σορέλλη p. 42 p. 43
σοφοὶ 289
Σοφοκλέους 281
σοφῶν 289
σοφώτατας 489
σπαθίδα 8
σπατάγγην 359
σπείρας 426
σπινιδίοις 344, 45
σπίνος 443
σπληνὶς 421
σπόγγους 150
σπουδῇ 451
σπυρθίζειν 681
σπυρίδα 464
σπυρὶς 368
σταδιοδρόμης 682
σταθερὰ 74
σταθμοῖς 278
σταθμὸν 277
στάμνον 448
στᾶσα 182
στάσις 683
στέμφυλα 345
στένει 715
στεφάνους 476, 2
στεφάνωσαι 417
στέψω p. 19
στήμονα 684

στίγων 46
στίλβη 470
στιφρὰς 190
στλεγγίδ' 189
στλεγγὶς 14
στοίχους 45
στόμα 231
στόματι 144
στόματος 397
στόμια 139
Στράτων 361
στρέφει 80
Στρεψαίους 174
στρεψίμαλλος 542
στρογγυλοναύτας 685
στρογγύλῳ 397
στρουθίζειν 717
στροφεῖα 251
στρόφιον 509
στρόφον 309, 4
στρώμασι 116
στρωματόδεσμα 249
στρωτῆρας 54
στύπαξ 540
Συβαρίτιδας 3
συγγενὴς 532
σύγκοιτον 399
συγχορεύτριαν 399
σῦκα 76 536
συκᾶς 164
συκίδας 340
σῦκον 164
σύκων 476, 5
συλλαβεῖν 516
συλλήστριαν 399
συλλυσόμενοι p. 24
σύμβολον 145
συμβουλὴ 104
συνάγουσι 563
συνδείπνοις 204
συνήγορος 362
συνθεάτριαν 399
σύνοιδ' 21
συνοικίας 182
συνουσίᾳ 289
σύντεχνοι 226
Συρακοσίαν 3
σύριγγα 622
συρμαιοπῶλαι 252
συσπᾶσθαι 406
σφαῖραν 189
σφέτερον 128
σφόδρα 164, 198 209
σφραγῖδας 309, 12
σχαδόνας 476, 3
σχαδόνες 302
σχεδὸν 500
σχελίσιν 249
σχήματ' p. 24
σχηματίσαντες p. 24
σχήματος 554
σχοινίνῳ 227
σχοῖνον 89
σχολάζειν 169
σώρακος 244
σῶς 529
σώφρονι 60

T

ταινίαι p. 42
τακερά 109
τακεροὺς 325

τάλαντα 711
ταλάντου 445
τάλας 80
ταμιεύεται 305
ταντάλιζεται 711
Ταντάλου 711
τἄρα 506 533
ταρίχει 528
τάριχον 21
τάριχος 313
τάρρωμα 686
τασδὶ 488
ταυτόν 345
τάχα 207 491
τάχας 687
ταχέως 427
ταχύ 13 209
τέγους 117
τεθεῖσθαι 304
τεθνεῶτα p. 24
τεθραμμένη 179
τεθυμιαμένος 538
τείχη 15
τεῖχος 469
τέκνον 178 533
τέκνων 75
τελέει 94
τέλειον 437
Τελεμησῆς 450
τέτοκεν 237
τέτραπται 210
τετραχίζειν 688
τέτρηται 404
τέτταρα 109
τέτταρας 447
τεττάρων 293
τέττιγα 146
τέττιγας 476, 4
τευθίδες 302
τεύτλιον 180
τέχνη 560
τέχνην 542
τέχνης 198
τέως 446
τήμερα 354
τήμερον 192 491
τῆτες 196
τί δαί 23
τίζειν 689
τιή τί 476, 14
τίθεμεν 446
τικτικὸν 690
τίκτουσιν 237
τίλλων 11
τιτθία 312
τοιαῦθ' 318
τοιαυτὶ p. 24
τοίνυν 450 545
τοῖχον 405
τοξότης 362
τοσαῦτα 307
τοσαύτας 124
τοσουτονὶ 458
τοσαύτων 244
του 90 246
τουδὶ 554
τούτοις 495
τουτονὶ 21
τυφλὶ 702
τραγικῶν 198
τραγῳδεῖν 691
τράπεζαν 3 447

ραπέζης 291 292
ραπεζοφόρον 178
ραπόμενον 242
ρεῖς 47 79 149 447 463
ρέφουσα 325
ρέφων 525
ρέχ' 285
ρέχω 391
ρήμας 692
ρία 466
τριάκις 607
τριγώνου 38
τρίδουλον 484
τριημιωβόλιον 144
τριήρεις 15
τρικέφαλος 468
τρίκλυστος 693
τριόδους 23
τρίπρατος 718
τριταῖα 344, 9
τριτοστάτις 411
τρίχας 360
τριχίδων 366
τροπαῖον 363
τροπίαν 13
τρόπον 446
τρόπου 236
τροφαλίδα 536
τροχιλία 373
τροχίμαλλον 694
τροχὸν 234
τρυγὸς 163 344, 6
τρυγῳδοποιομουσική 313
τρυγῳδῶν 198
τρύφημα 309, 7
τρυφοκαλάσιριν 309, 6
τρύχνου 712
τυγχάνει 158 348
τυραννικὸν 164
τύραννοι 289
τυροκνῆστις 112
Τυρὼ 536
τυφλότερος 102

Υ

ὑδρίαν 183
ὕδωρ 98 427
ὑείαν 425
Ὕης 478
ὕλην 697
ὑπαγροικοτέραν 552
ὑπαλειφόμενος 181
ὑπαντὰξ 534
ὑπάρχει 476, 18
ὑπερῶ 479
ὑπηνέμια 237
ὑπίσχομαι 516
ὑπογάστριον 333
ὑπόγραμμα 695
ὑπογράμματα 309, 5
ὑποδερίδας 309, 14
ὑποζυγιῶδες 696
ὑποθηλυτέραν 552
ὑποπαρθένους 190
ὑποπεπτωκότες 523
ὑποπεπώκαμεν 428
ὑποπρεσβύτεραι 128
ὑποτεκμαίρει p. 43
ὑπτίας 654
ὑρισοὺς 476, 5
ὕρχας 367
ὑστάτοις 105

ὑφόλμιον 155
Ὑψιπύλης 324

Φ

φαγεῖν 146
φάγοιμ' 205
φαθὶ 161
Φαίδραν 389
φαίνεται 284 499
φακῆ 200
φακῆν 87 201
Φαληνίου p. 190
Φαληρικὰ 422
φαρμακὲ 532
φαρμακοπωλῶν 95
φάρυγα 515
φασι 306
Φασιανὸς 874
φάσκωλος 303
φαυλουργοὺς 698
φαύσιγγες 699
φέγγος 234
φέρε 7 13 53 84 421 427 447 450
φέρεθ' 421
φέρειν 307
φέρεις 358
φέροντας 308
φέροντι 163
φέρων 247
φεύγειν 58
φημ' 302
φήμαις 211
φῄς 476, 11
φήσας 476, 11
φησιν 314
φθέγγου 253
φίλ' 346
φιλεῖς 7 190
φίλη 162
Φίλιππος 177
φιλοχηδῆ 700
φιλοτήσιος 564
φιλοχωροῦντας 198
φίλων 91 260
Φλεήσιον 701
φλέων 85
φλόγ' 470
φλῶσιν 116
φνεὶ 702
φοβεῖσθαι 390
φόβου 498
Φοῖβε 551
Φοίνιξ 709
φορᾶς 293
φορημάτων 310
Φορμίων 73
φορμῷ 227
φορτηγοὺς 703
φράγνυνται 336
φράζε 545
φρασάτω p. 41
φράσειε 187
φράσον 713
φράσω 445
φράτορες 277
φρέατι p. 13
φρονοῦντε 487
φροῦδαι p. 18
Φρύγα 478
φρυγανίστριαν 618
Φρυνώνδα 92

…εται 556
…ικος 309, 5
…ῦναι 473
…ομένους 557
…ύσιν 122
…ύσκαι 547
…ύσκαις 249
…υτεύω 164
…ῷδας 124
…ωνὴν 344, 6
…ῶρες 153
…ωσφόρου 535
…ρωσφόρους 494

X

χαῖρε 162 234
Χαιρεφῶν p. 18. 282 457 486
χαλκέως 510
χαλκίον 9 316
χαλκίου 12
χαλκίῳ 169
χαλκοῦν 247
χαλκώματα 381
χαμαὶ 416
χαριεντίζει 212
χαρίσιον 6
Χάριτας 314
χείμαστρον 708
χειμέρια 142
χειμῶνα 124
χείμωνος 476, 1
χειρὶ 344, 10 709
χειρόμακτρον 427
χειρὸς 427
χειρῶν 254
χελιδόνια 476, 4
χελιδὼν 499
χερνίβιον 298
χθὲς 148
χθονία 426
χθονὸς 162
χιάζων 558
χιλίας 156
Χίον 460
Χῖον 3 301
Χίου 448
χιτῶνα 309, 8
χιτώνιον 530
χιτωνίου 312
χλανίδ' 414
χλανίδος 149
χλιαρῶν 421
χλίδωνα 309, 11
χναυμάτια 5
χνοῦν 59
χοίνικας 79
χοιροπῶλαι 485
χόλικες 547
χολίκων 52
χόνδρον 10 364
χορδαὶ 547
χορδῆς 75
χορηγεῖς 467
χόρια 476, 4
χόριον 302
χοροὶ 414
χοροῖς p. 24
χορὸν 314
χορὸς 249 564
χόρταζε 202
χορταῖον 704

ὑφόλμιον 155
Ὑψιπύλης 324

Φ.

φαγεῖν 146
φάγοιμ' 205
φαθὶ 161
Φαίδραν 389
φαίνεται 284 499
φακῇ 200
φακῆν 87 201
Φαληνίου p. 190
Φαληρικὰ 422
φαρμακέ 532
φαρμακοπωλῶν 95
φάρυγα 515
φασι 306
Φασιανὸς 874
φάσκωλος 303
φαυλουργοὺς 698
φαύσιγγες 699
φέγγος 234
φέρε 7 13 53 84 424 427 447 450
φέρεθ' 421
φέρειν 307
φέρεις 358
φέροντας 308
φέροντι 163
φέρων 247
φεύγειν 58
φημ' 302
φήμαις 211
φὴς 476, 14
φήσας 476, 11
φησιν 314
φθέγγου 253
φίλ' 346
φιλεῖς 7 190
φίλη 162
Φίλιππος 177
φιλοκηδῆ 700
φιλοτήσιος 564
φιλοχωροῦντας 498
φίλων 91 260
Φλεήσιον 701
φλέων 85
φλόγ' 470
φλῶσιν 116
φνεὶ 702
φοβεῖσθαι 390
φόβου 498
Φοῖβε 551
Φοίνιξ 709
φορᾶς 293
φορημάτων 810
Φορμίων 73
φορμῷ 227
φορτηγοὺς 703
φράγνυνται 336
φράζε 545
φρασάτω p. 41
φράσεις 187
φράσον 713
φράσω 445
φράτορες 277
φρέατι p. 13
φρονοῦντε 487
φροῦδαι p. 18
Φρύγα 478
φρυγανίστριαν 618
Φρυνώνδα 92

1, 6

5

4

2